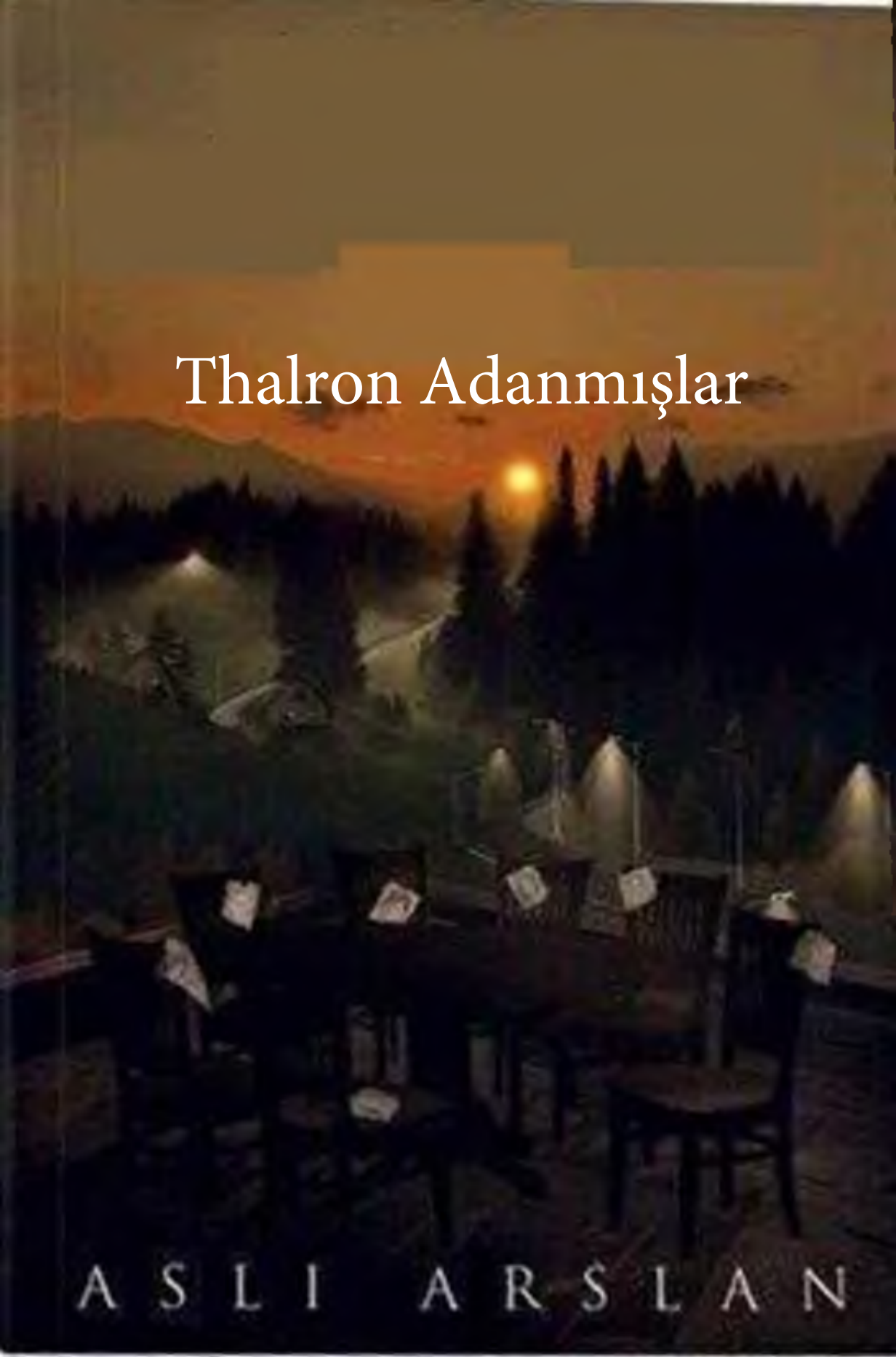
Thalron Adanmışlar

ASLI ARSLAN

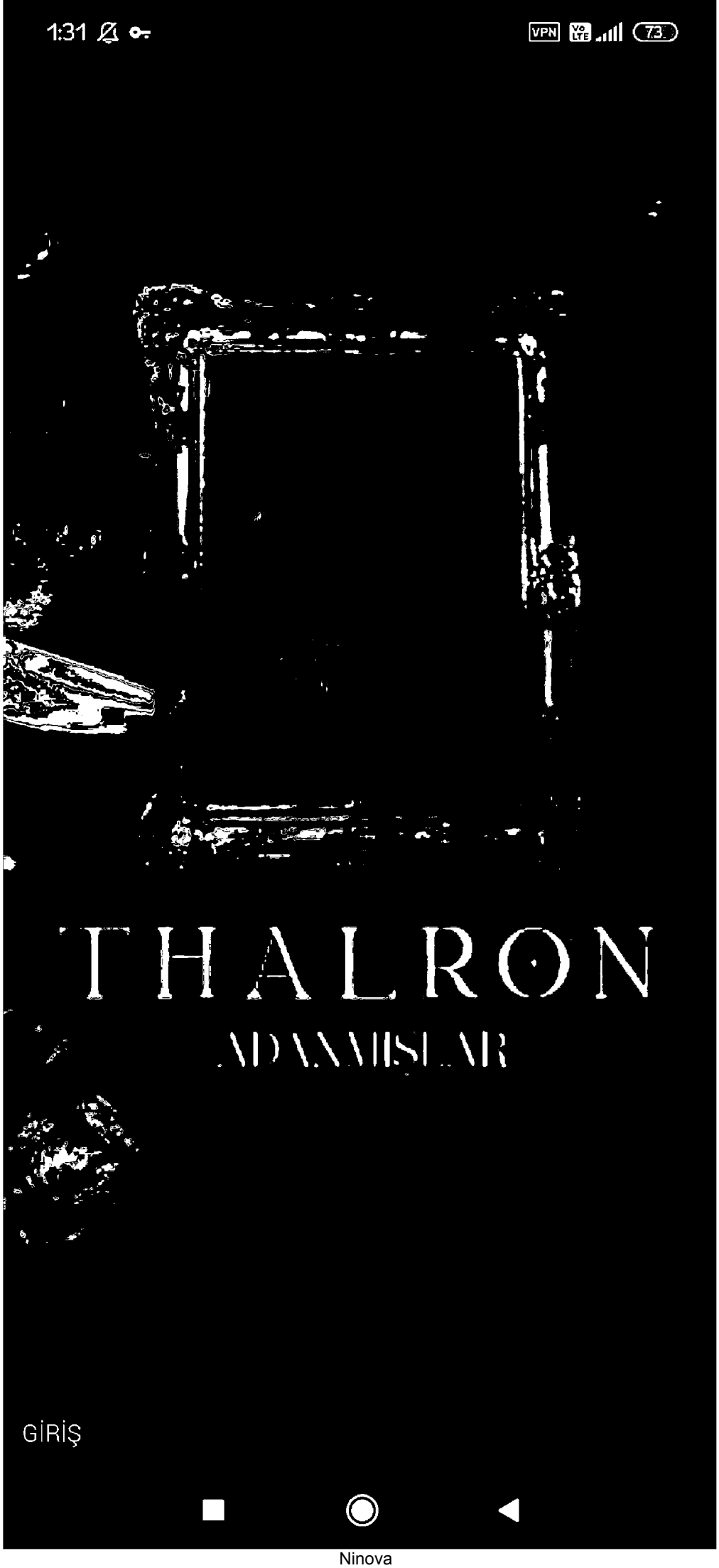

Thalron Adanmışlar

Aslı Arslan

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova
CamScanner

GİRİŞ

58,6 Bin 3,37 Bin 6,53 Bin

YER:

SVALBARD

20 NİSAN 2055

İnsanın bir değil, birçok kaderi vardır fakat hayat sandığımızdan o kadar uzundur ki güzel olan kaderle ne zaman tanışacağımıza sadece ve sadece her şeyi değiştirmeye yetecek tek bir an karar verir.

Ve o tek bir anın, hangi an olduğu hiçbir zaman bilinmez.

Fakat zaman gerçeği daima açığa çıkar.

Tam da bugün, bir bebeğin kaderinin yeniden yazıldığı günlerden birisiydi fakat dünya bir bebeğe hazır olamayacak kadar kötü durumdaydı.

Yaklaşık altı senedir dünyada süregelen bir savaş vardı ve neredeyse bütün ülkeler saflarını belirlemiş, yarınları düşünmeden birbirlerine zarar veriyorlardı. Binlerce değil, milyonlarca insan bu savaşta can vermiş, birçok insanın evi yok olmuş, çocuklarını kaybetmiş, aileler gözler önünde cayır cayır yanmıştı.

Bu savaşı başlatan bir ülke vardı elbet ama savaşların başlangıçlarından daha çok daima sonları ve

Ninova

CamScanner

kazananları konuşulurdu; bu savaşın bir kazananı olmayacağı artık çok açık bir şekilde ortadaydı. Çünkü her ülke fazlasıyla kayıp vermiş, birçok toprak parçasını kaybetmiş ve insanlık artık tamamen ölmüştü, savaşa dahil olmayan hiçbir ülke kalmamıştı; tarafsız kalmak isteyenler ise savaşa zorunlu tutulmuşlardı.

İnsanlar artık bir parça ekmeği bir çocukla paylaşamayacak kadar bencil ve açtı; işin en acı verici tarafı ise o insana kötü değil, haklı deniliyordu. Vicdanların ve merhametlerin sustuğu nokta tam da burada başlamıştı.

Norveç de bu savaşta etkilenen ülkeler arasındaydı fakat herkesin gözü Svalbard Yarımadası'nın üzerindeydi çünkü Küresel Tohum Deposu buradaydı. Ülkeler seneler önce buraya savaşın, belki kıtlığın ya da çok büyük bir felaketin olacağını varsayarak bütün bitkilerinin tohumlarını göndermişlerdi ve yerin altında gizleniyordu. Dünya üzerinde bu kadar büyük bir kıtlık yaşanırken herkes o Tohum Deposu'na sahip olmak istiyordu fakat yine paylaşmak diye bir şey yoktu. Norveç de bu yüzden en göz önünde olan yerlerden birisiydi.

Bencillik sadece bir insan için geçerli değildi, birçok ülke için de geçerliydi; bencillik artık bir duygu ya da his değildi, bencillik artık kabul görmüş bir başkaldırıydı.

Svalbard'da yaşayan yerli halk, olası bir saldırı durumu için kendilerine mahzenler inşa etmişlerdi ve hayatlarına o küçük mahzenlerde devam ediyorlardı. Yemek sınırlıydı, su sınırlıydı, ısınma sınırlıydı.

Artık internetler hiçbir şekilde çalışmıyor, telefonlarla ulaşım sağlanmıyordu. Televizyonlar sadece kendi ülkelerinin propagandalarını yapıyor, çoğu ülkenin başkanı ise çoktan ülkesini terk etmiş ya da ölmüştü. Zaten kaçabilecek pek bir yer de yoktu çünkü kaçılan

her noktada başka bir savaşa kucak açıyorlardı.

Günlerden 20 Nisan'dı, Svalbard'ın küçük bir kasabasında bir kadının çığlık sesi mahzenin duvarlarına çarpıyordu. Öyle gür bir çığlıktı ki, duyan kişi için belki de can verdiği düşünülebilirdi fakat can vermek değil, dünyaya yeni bir can getirmekti.

Bir kadın doğum yapıyordu.

"Ravna, biraz daha, bütün gücünle!" Mahzende sadece iki kişilerdi ve Ravna doğum yaparken onun yanında sadece en yakın arkadaşı vardı ve hiçbir bilgisi olmamasına rağmen ona doğum yaptırıyordu. Bacaklarının altına yastık yerleştirmişlerdi, sırtı yatakla bir bütün halindeydi ve mahzenin duvarları ne kadar kalın olursa olsun, Svalbard'ın soğuk gökyüzüne karışacak kadar yüksek sesi vardı.

Ravna, bütün gücüyle bir kez daha haykırdı fakat sanki bacaklarındaki hisler uzaklaşıyor, bütün acı kasıklarına toplanıyor, sırtına sanki onlarca bıçak saplanıyordu. Bir kez daha bağırmaya çalıştığında boğazına acı bir tat doldu ve nefesinin çok kısa bir an kesilir gibi olduğunu hissetti. Bakışları tavana doğru kaydığında gözünden bir damla yaş aktı, acıdan da olabilirdi, çaresizlikten de ya da bütün bunların dışında yalnızlıktan. Kendisi de neden ağladığını bilmiyordu, belki de artık vücudu bir tepki veriyor, gözyaşlarıyla acısını dışarıya çıkarıyordu. Yaklaşık dört buçuk saattir doğum sancısı çektiği için kaç kez gözlerinden yaş akmış, onu bile hesaplayamıyordu.

"Ravna!" dedi yakın arkadaşı. Ravna hiçbir ses çıkarmadan tavana bakmaya devam etti çünkü hissettiği acı artık katlanılmaz bir hal aldığı için birkaç dakika da olsa tamamen uyuşuyor gibiydi veya çektiği acıya o kadar alışmıştı ki daha fazlasında büyük bir tepki verecekti, bilmiyordu.

Dudaklarını yavaşça kıpırdatarak "Bebeğim babasını bekliyor doğmak için," diye fısıldadı. Dışarıda inanılmaz bir rüzgar vardı ve bugün, Svalbard'da son geceydi çünkü artık güneşin doğumu olacaktı ve Ağustos ayına kadar bir daha güneş batmayacak, gece Svalbard'a uğramayacaktı. Daima gündüz, hayır, daima gece değil, daima gündüz olacaktı ve bu Ravna için çok kıymetliydi.

Ravna hafifçe tebessüm ettiğinde kasıklarına yeniden acının dolduğunu hissediyordu fakat bugünün 20 Nisan olduğunun o da farkındaydı. Yüzünü gülümseten ise kuzeyde yaşayanlar için bebeğini böyle güzel bir günde doğurmak seçilmiş çocuk, kadim insan demekti; herkes o bebeğe saygı duyardı. Çünkü inanışlarına göre daima gecenin hüküm sürdüğü dört ay içerisinde özellikle Aralık ve Ocak ayında doğanlar kadersiz, diğer zamanlarda doğanlar daima kaderi arafta kalanlar fakat gündüzün daima hüküm süreceği gün doğanlar yani 20 Nisan tarihinde doğanlar Tanrı tarafından ödüllendirilmiş, kaderi güzel insanlar demekti. Nisan ve Ağustos ayları arasında ise daima gündüz egemen olur, gece ise gökyüzüne uğramazdı.

Bebeği, gündüzün habercisiydi, ışıktı, ışık verendi.

Bebeğinin bu dünyaya güzellikler getireceğine inanıyordu.

"Ravna," dedi yakın arkadaşı ardından bacaklarının olduğu yerden ayrılıp yavaş adımlarla ona doğru ilerledi. Görüş açısını kapatıp tavanla onun arasına girdiğinde Ravna'nın boş bakan gözleri, en yakın arkadaşının bakışlarıyla buluştu. Birkaç metre ileride, yerde bir radyodan cızırtılı sesler geliyordu fakat ne söylenildiğinin anlaşılması mümkün değildi. Belki de bir yerlerde yine bombalar patlamıştı, belki de çok büyük felaketler olacaktı ama onun kalbindeki heyecanla beraber oluşan felaketi kimse tahmin edemez, cümlelere dökemezdi.

dökemezdi.

"Bebeğim babasını bekliyor," dedi bir kez daha ve yakın arkadaşı bu kez o cümleyi duydu. Dudakları yavaşça aralandığında ve boğazını temizlediğinde ellerini kaldırıp Ravna'nın yüzüne yerleştirmek istedi fakat parmaklarına doğumdan dolayı kanların bulaştığını görünce duraksayıp ellerini arkadaşından uzaklaştırdı.

"Onun artık burada olmadığını biliyorsun," dedi arkadaşı kısık bir sesle ve yüzüne dokunmak yerine yavaşça terden sırılsıklam olmuş saçlarını geriye attı. "Ve şu an gelemeyeceğini de biliyorsun, Ravna."

"Ve belki de hiç gelemeyeceğini de biliyorum," dedi Ravna dişlerini sıkarak ardından kasıklarına öyle şiddetli bir sancı girdi ki var gücüyle haykırdı ve başı yaslandığı yastıktan ayrılıp doğrulmaya çalıştı. Öyle dayanılmaz bir sancıydı ki artık bu kez attığı çığlık kalın duvarları delebilecek kadar güçlüydü.

"Nefes," dedi arkadaşı yeniden bacaklarının olduğu yere giderek ve Ravna, bacaklarını biraz daha açtı. Arkadaşının elleri titriyordu çünkü nasıl doğum yaptırması gerektiğini tam olarak bilmiyordu. Birkaç kez çevresindeki insanları izlemek zorunda kalmıştı çünkü Svalbard'da senelerdir doğum yapmak yasaktı, tıpkı ölümün yasak olduğu gibi. Yine de arkadaşının kucağına o bebeği vermek istiyor, yüzünde tebessüm oluşturmak için can atıyordu. "Nefes al ve verirken var gücünle..."

Bu kez Ravna, sırtında onlarca bıçak darbesi hissediyormuş gibi olduğunda çok daha gür bir sesle haykırdı ve eli, üzerinde yattığı kanlı çarşafı avuçladı. Art arda nefesler verip haykırırken artık kulakları uğulduyor, arkadaşının telkinlerini bile duyamıyordu. Bacaklarındaki hissizlik yok olmuştu aksine artık tamamen hisler vardı ve bu hisler bütün vücudunda

tamamen hisler vardı ve bu hisler bütün vücudunda dolanıyordu. Dikenlere dolanmış olabilir miyim, diye düşündü sadece birkaç saniye. Veya ölüyor olabilir miydi? Öyle bir acıydı ki, düşündüğünden çok daha ağırdı.

Hayır, bu kez o bebeği kucağına alacaktı; bu kez bebeğini kaybetmeyecekti.

Aslında Ravna'nın bu üçüncü çocuğuydu, Merkez'e gidip cinsiyetini öğrenememişti çünkü hastaneler artık tamamen kapatılmış ve çoğu yıkılmıştı; bebeğinin hatta kendinin sağlığı nasıl bilmiyordu ama kalbinin bir yerlerinde iyi olması için günlerce dualar etmişti.

Hiç kimsenin kaderinden emin değildi ama bebeği gündüzü getirdiği için, ışığı onunla buluşturacağı için onun dünyasında da güneşin doğmasına sebep olacağına inanıyordu.

Ve savaşın ortasında bir bebek doğurmanın aslında o bebeğin aynı zamanda yarası olabileceğinden de habersizdi; mahvolmuş bir dünyaya gözlerini açan bir bebeğin görebileceği ilk görüntü, çiçek bahçeleri değil, bombalar olacaktı.

Yeniden sırtı yatakla buluştuğunda uyuşan kolları iki yanına yığıldı ve başı ise sağa doğru düştü; hemen yan tarafta siyah renkte ikili eski bir koltuk duruyordu, yerde bir radyo vardı, mahzenin duvarları demirdendi, ufacık bir havalandırmadan rüzgarın sesini duyabiliyordu. Mahzenin içi genelde soğuk olurdu ama şu an cayır cayır ateşlerin içinde kalmışçasına terliyordu.

En yakın arkadaşının onun adını art arda seslendiğini işitebiliyordu ama sanki artık çok uzaklardan, bir kuyunun içinden geliyor gibiydi. Yeniden acıyı hissetmemeye başlamıştı ve belki de hissetse bile

CamScanner

tamamen uyuşmuş, hareket bile edemiyordu. Gözleri yarı açık yarı kapalı mahzenin o küçük havalandırmasına bakarken yanıp sönen tavandaki sarı ışıkla aydınlanan o Mahzen, bir anda gökyüzü kadar aydınlık bir hal aldı ve kendisini altı sene öncesinde daha önce yaşadığı küçük bir kasabada, aşık olduğu o adamla beraber gördü. Eşiyle. Ruh eşiyle.

Bebeğinin babasıyla.

Fakat o şu an bir izleyiciydi, bunun farkındaydı çünkü Ravna ve eşi, birlikte diktikleri bir battaniyenin üzerinde oturmuş, gelecek hakkında konuşuyorlardı. Bir anıydı ve belki de bir andı ama kaderin ilk değiştiği yer belki de orasıydı.

Zaman ise kaderini değiştirdiği kararını ne zaman verdiğini o an, Ravna'ya gösteriyordu.

"Bir gün," demişti Ravna sesindeki hevesi gizlemeyerek. "Bir bebeğimiz olsun isterim." Bakışları eşinin gözlerine doğru tırmanmıştı ve elini yavaşça yüzünde gezdirmişti. "Ateş kızılına benzeyen ela gözleri sana benzesin, sarı saçlarını benden alsın."

Eşi, bir bebek istemesine şaşıramadan hayallere dahil olmuştu fakat yüzünde oluşan o heyecanlı gülümsemeyi bir an bile silemedi çünkü Ravna'ya öyle delicesine aşıktı ki, onun için dünyaları önüne serebileceğini biliyordu. Ondan bir bebeği olabileceği düşüncesi ise daha o andan itibaren nefesini kesmişti. "Benim güzeller güzeli Ravna'm," dedi derin bir nefes verip ona yaklaşarak. "Tırnak ucundan saçlarına kadar sana benzesin isterim, beni düşünme, beni boş ver."

Ve o an, kaderin onlara sunduğu yüzlerce yoldan bir tanesine adım atmışlardı, bu kararın ise yanlış bir karar olduğunu çok süre geçmeden zaman onlara göstermişti. Ravna iki kez daha hamile kalmıştı ve iki

CamScanner

göstermişti. Ravna iki kez daha hamile kalmıştı ve iki bebeğini de kaybetmişti. O an, Mahzen'in içini dolduran bembeyaz ışık sanki kararda ve kendisini ilk bebeğini kaybettiği zamanda buldu. Yine bir izleyiciydi ama artık kalbindeki acıyı yeniden hissediyordu.

İlk bebeğini beş sene önce, henüz karnında üç aylıkken yediği bir yemeğin onu zehirlemesiyle kaybetmişti; doktorların söylediklerine göre Kvann'ı çay olarak fazla tüketmişti ve sindirimi bozulduğu için bebeğe besin takviyesi yapamamıştı. Fakat Ravna, o zaman bile anlamıştı ki aynı çaydan eşi de içmişti ama ona hiçbir şey olmamıştı.

Şimdi o karanlık anının içinde, büyük bir sancıyla uykusundan uyanıyor, bacaklarının arasında akan kanla eşini ağlayarak uyandırıyordu. Hissediyordu, karnında artık bebeği yoktu.

Ne acıydı ki onu kaybetmişti.

Mahzen'deki o karanlık yok oldu ve kendisini karlarla kaplı bir bahçenin ortasında buldu.

İkinci bebeğini, savaş başladıktan bir sene sonra, bebek karnında dördüncü ayını tamamlayamadan kaybetmişti. Bu kez doktorların söylediğine göre enfeksiyon kapmış ve bu enfeksiyon ona yüksek ateş yaptığı için aşırı stres ve travmadan dolayı bebek plasentaya tutunamamıştı.

Fakat yine Ravna biliyordu ki, aynı suları içen ve aynı sularda yıkanan eşine hiçbir şey olmamıştı. Üstelik bu kez uykusundan uyanıp bebeğini kaybettiğini fark etmemiş, mutlu uyandığı bir günün öğleninde çamaşırları bahçeye asarken acı bile duymadan bacaklarının arasında akan kanla ne olduğunu anlamıştı.

İkisini de kaybettikten sonra büyük bir kedere

boğulmuş, neredeyse iki sene kendine gelememişti fakat dünya ona acı çekmesi için bile izin vermemiş, savaş onun heveslerini de öldürmüştü. Yaşamak için artık bir nedeni olmadığını düşündüğü zamanları bile olmuştu ama hiç olmayacak ve belki de hiç olmaması gereken bir zamanda bir mucize olmuştu; yeniden hamileydi.

Savaşın altıncı senesinde, dünya büyük bir kıyametin ortasındayken üçüncü çocuğunu doğuruyordu ama bu kez yapayalnızdı, yanındaki en yakın arkadaşı dışında kimsesi yoktu. Eşi yoktu, ailesinden başka hiç kimse yoktu. Mahzen yeniden sanki şu anki zamana evrildi, bir anlık arkadaşını hatırladı ve nerede olduğunu görmek için başını çevirdiğinde arkadaşını ayaklarının ucunda bulamadı, gözleri bir sola ve bir sağa kaydı fakat yine o yoktu.

Bir şeyler ters gidiyordu çünkü artık sancıyı da hissetmiyordu, uyuşma da yoktu ve acı da yoktu. Sağ eli yavaşça karnına doğru gittiğinde ise boşlukla karşılaştı çünkü artık bebeği de karnında değildi.

"Hayır," diye fısıldadı ama dudakları hareket bile etmedi. Sanki iç sesi hayır, diye defalarca fısıldıyordu ama Ravna dışarıdan tepkisizdi. Bir kez daha bebeğini kaybedemezdi, bir kez daha bebeğinin ruhunu acılar içinde yeniden kendisini bulması için terk edemezdi.

Onu yaşatmalıydı, dünya ne kadar kötü bir halde olursa olsun ona bu yaşama hakkını vermeliydi. Onu yaşatmalıydı ki güzellikler bebeğiyle beraber ona gelmeliydi.

Onu kucağına almalı, öpmeli ve sevmeliydi; onun ruhunu bu kez özgür bırakmalıydı.

Çünkü kuzeyde yaşayan insanların inanışlarına göre anne karnında kaybedilen her bebek, bir gün yeniden ona verilen kaderi yaşamak için annesine geri dönerdi;

CamScanner

ona verilen kaderi yaşamak için annesine geri dönerdi; ruhları hiçbir zaman değişmez, başka bir anneyi, başka bir bedeni aramazdı.

Fakat şimdi bakıldığında o bebeği de yoktu; ruhu yoktu.

"Hayır!" diye haykırdığında ellerini, başını ve bacaklarını hareket ettirmek istedi fakat tek bir hamle bile yapamadı. Gözlerinden yaşların art arda akması gerekirken ağlayamayacak kadar donuk olduğunu fark etti. Ağlayamıyordu, acı çekiyordu ama dışarıya yansıtamıyordu, boğuluyordu ama bir yerlerde nefes almaya devam ettiği kesindi.

Tam o esnada, başının tepesinde bir hareketlenme oldu ve gözlerini yukarıya doğru çevirdiğinde yakın arkadaşını görmeyi umuyorken, ateş kızılı saçlı bir kadınla göz göze geldi. Üzerindeki kıyafeti seçebilmesi mümkün değildi ama sanki yaşadığı zamana değil, çok daha öncesine ait bir zamandan gelmiş gibiydi veya Ravna artık tamamen delirmişti. Saçlarının yarısını toplamış, dalgalar omuzlarından dökülüyordu ve saçları kasıklarına kadar uzundu. Öyle dikkat çekici saçları vardı ki, yüzüne dikkat bile edemiyordu ve kadının bakışları da sanki yüzünü gizlemek istiyormuşçasına dikkatle kadına bakıyordu. Sanki gözlerini gözlerinden ayırırsa görebilecekleri onun kaldıramayacağı kadar ağır olacaktı.

"Diğer iki bebeğin de kızdı," dedi kadın baskın ama derinden gelen bir sesle. Sesindeki aksan eski İskandinav diline aitti. "Ve üçüncü bebeğin de kız çünkü ruhu yeniden seni buldu, o seni istiyor."

Ravna hiçbir zaman kaybettiği bebeklerinin cinsiyetini öğrenmek istememişti çünkü onlar hakkında öğrendiği her şey, ruhuna bir darbe daha almasına neden olacakmış gibi geliyordu.

CamScanner

Bir şey söyleyebilmek için dudaklarını araladı ama kadın, konuşmasına izin vermeyerek "Bu bebeği doğuracaksın," dedi keskin bir sesle. "Ve bebeğinin doğumu hem çok daha büyük bir felakete sebep olacak hem de bu dünyayı büyük bir felaketten kurtaracak. Hangisini tercih edeceğine karar verecek olan tek kişi sadece ve sadece kızın olacak."

"Ya da bu bebeği doğurmayacaksın," dedi bu kez fakat ilk kez sesinde hüznü hissetti. "Ve kızının ruhunun tamamen yok olmasına neden olacaksın. Bunun kararına ise sen varacaksın."

"Nasıl?" dedi Ravna sadece. Sanki sesi çıkmadı ama kadın onu duymuş gibi çenesini havaya kaldırdı ve gözleri Ravna'nın karnına doğru kaydı.

"Ondan vazgeçerek."

"Ne?"

"Eğer gündüzün gelmesini istiyorsan geceye tutsak olmalısın; eğer onun ışığını istiyorsan kendi karanlığından onu korumalısın çünkü biliyorsun, bu dünyada onu koruyabilecek güçte değilsin."

Ravna boğuluyormuş gibi hissettiğinde kadının ne demek istediğini anlıyordu; savaşın ortasında bebeğini dünyaya getirse bile onu koruyabilecek kuvvette değildi.

"Sen," dedi Ravna zorlukla. "Sen kimsin?"

Kadın sadece gülümsedi, yüzündeki gülümseme ışıldamasına sebep oldu sanki Mahzen'in ve eli yavaşça Ravna'nın yüzüne doğru uzandı. "Benim kim olduğumu hiçbir zaman bilemezsin, benim kim olduğumu sadece kızın bilebilir."

Parmakları Ravna'nın yüzünde gezindi ardından

CamScanner

Parmakları Ravna'nın yüzünde gezindi ardından karnına dokunduğunda büyük bir çığlık Ravna'nın dudaklarından dışarıya doğru çıktı ve olduğu yerden doğrulduğunda sırtı bütünleşmiş olduğu yataktan ayrıldı.

3

"Ravna!" diye haykırdı en yakın arkadaşı. "Ravna, çok korktum! İyi misin? Beni duyabiliyor musun?" Ravna etrafına baktığında Mahzen'de olduğunu gördü, kabus görmüştü, çok kötü bir kabus görmüştü. "Bayıldın, seni uyandırmak için her yolu denedim... Bak..." Arkadaşı ellerindeki kanı umursamadan Ravna'nın yüzünü avuçladı. "Çok acı çekiyorsun ve kaldıramayacak durumdasın, istiyorsan yanımda iğne var, o iğneyle seni uyuşturup..."

11

"Hayır!" dedi Ravna, dişlerini sıkarak. "Hayır!"

3

"Ravna," dedi yakın arkadaşı dolu gözlerle. "İyi değilsin, lütfen..."

2

"Elly," dedi Ravna tek nefeste yavaşça doğrularak. "Sana sadece tek bir şey soracağım ve bana dürüst bir yanıt vereceksin." Arkadaşı, kaşını kaldırarak ona baktı. "Benim diğer bebeklerimin cinsiyetini biliyordun değil mi?" Arkadaşı yutkunarak yavaşça başını olumlu anlamda salladı. "Bana söyle," dedi öne doğru eğilip Elly'nin yüzüne yaklaşarak. "Kız mı, erkek mi?"

16

Elly, birkaç saniye nefesini tuttu ve sonrasında çok kısık bir sesle "Kız," dedi sadece.

6

Ravna'nın yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluştu. "İkisi de mi?"

1

"İkisi de."

1

Gözlerini kapattı, derin bir nefes verdi ve kendi içinde büyük bir söz verdi; bu sözü ise sadece ve sadece kendisi

CamScanner

bildi. Yeniden gözlerini açtığında "Bebeğimi istiyorum, kızımı istiyorum."

Elly, ilk önce tepkisiz kaldı fakat sonrasında Ravna'nın bakışlarındaki inancı gördüğü anda, gülümseyerek alnından öptü ve hızlı bir şekilde bacaklarının olduğu yere gitti. "Sadece derin bir nefes al ve var gücünle, bütün gücünle..."

Ravna, o an, hiçbir acıyı hissetmedi, hiçbir uyuşmayı da öyle. Hatta kaybı bile artık hissetmiyordu. Elly'nin cümlesini tamamlamasını bile beklemeden bütün gücüyle haykırdı ve duruşunu dikleştirdi. Öyle bir kuvveti vardı ki artık ona kimse dokunamazdı, ölüm artık sahiden de yasak gibiydi.

Art arda nefesler verirken yüzünde gülümseme, gözlerinde ise yaşlar vardı. Sanki ağır bir çekimde ilerliyordu ama bir yandan da zamanın döngüsünün yaklaştığını hissedebiliyordu. Gördüğü bir kabustu ama gözlerini açtığında kabus değil, bir kurtuluş gibi hissediyordu; belki de Tanrı'nın bir hediyesiydi veya bir cezalandırmaydı ama bir anneydi ve kalbi, o bebeği artık sadece yaşatmak istiyordu.

O an artık kararı Ravna değil, kader veriyordu.

Tam üç nefes, üç nefesin ardından son kez gür bir sesle haykırdı. Elly yüksek bir sesle "Evet!" diye haykırdı kahkaha atarak. "Evet, o geliyor, devam et!" İki nefes. İki nefes sonrasında başka bir haykırışla beraber artık kendisi de bebeğinin özgürlüğüne kavuştuğunu hissedebiliyordu. "Ravna!" dedi Elly, gülümseyerek. "Son bir nefes daha. Son bir haykırış!"

Ravna, gözlerini kapattı ve gözlerini kapattığı yerde, karanlığın tam ortasında bir ışığın parıldadığını gördü. Büyük bir nefes verdi, duruşunu dikleştirdi ve sırtı yataktan ayrıldı. Öyle bir haykırdı ki, bu son

CamScanner

haykırışıydı. Nefesi kesildiğinde ve sırtı yeniden yatakla buluştuğunda artık boşluğu hissedebiliyordu; bebeğinin özgürlüğüne kavuştuğuna ise emindi.

Sadece bir an, görüş açısı bulanıklaştı ve bu kez gerçekten ağladığını fark etti; uzun zaman sonra mutluluktan gözlerinden yaşlar akıyordu ve sonrasında gizlemeyerek hıçkırarak ağlamaya başladığında aynı anda, bebeğinin ağlama sesini de işitti.

Elly'nin de ağlama sesleri Mahzen'in içini doldurduğunda "Ravna," dedi titreyen bir sesle. "Çok güzel bir kız çocuğu doğurdun."

"Lütfen," dedi hıçkıra hıçkıra ağlayarak. "Lütfen onu kucağıma ver."

Elly, yan taraftaki beyaz temiz çarşafa bebeği sardı ve titrek adımlarla Ravna'ya doğru ilerledi. Hemen yanına gittiğinde Ravna'nın bakışları yavaşça Elly'e ardından kucağında tuttuğu bebeğine doğru kaydı.

Ağlayışlarla kahkahalarla karıştığında uyuşmuş olan kollarını uzatıp bebeğini kucağına istedi; Elly sakince onu kucağına bıraktığında bebeğin ağlayışları kısık bir hal aldı ve Ravna tam göğsüne bebeğini yasladığında, bebeğin eli, sakince annesinin çenesine doğru ilerledi. Gözleri henüz açılmamıştı ama dünyalar güzeli bir kız bebek doğmuştu.

Ve bir yandan hem laneti olabilecek hem de onu daima farklı kılacak saçlarını gördü; ateş kızılı saçları seyrek bir şekilde gözlerinin önündeydi.

Dudakları bebeğinin avcunun içini bulduğunda sanki kulaklarına yeniden o kabusundaki kadının sesi doldu; Ravna kaybedecekti belki ama kızı kazanacaktı.

"Adını ben bulmadım, bebeğim," dedi Ravna, titreyen

bir sesle. "Sen kendi adınla geldin." Gözleri yavaşça o küçük pencereye doğru kaydı, gündüz olmuştu ve uzun bir süre artık gece gelmeyecekti. "Senin adın," dedi Ravna yeniden bebeğine döndüğünde. "Senin adın Liora. Liora Valenka. Anlamı, ışık veren, sen bu dünyayı aydınlatacaksın, Liora."

Elly, gülümsediğinde Ravna, yüzünü bebeğinin yüzüne yasladı ve alnından öperken gözünden bir damla yaş daha aktı.

Ve o an, Mahzen'deki üç kişinin de bilmediği tek bir şey vardı.

Savaş artık gerçekten geri dönülemez ve korkunç bir hal almıştı çünkü bir ülke saniyeler önce nükleer saldırısını gerçekleştirmiş ve art arda nükleer saldırılar gerçekleşmeye devam edecekti.

Liora Valenka'nın doğumu dünyaya çok büyük bir felakete getirmişti fakat o ışığı getirecek, dünyayı güzelleştirecekti.

Ya da başka bir felaketin doğmasına neden olacaktı.

Buna ise kader mi yoksa Liora mı karar verecek, zaman gösterecekti.

YER: SVALBARD

11 KASIM 2082

Bugün Svalbard için gündüzün tamamen bittiği ve gecenin hüküm süreceği günün başlangıcıydı; 11 Kasım tarihinden itibaren artık gökyüzü bir süre aydınlanmayacak, gece bir süre kuzeyden ayrılmayacaktı. Alacakaranlık değil, tamamen zifiri karanlık olacaktı ve gökyüzündeki yıldızlar yeryüzünü aydınlatacaktı.

Ninova

CamScanner

Ve bazen yıldızlar bile saklanıp ışığını insanlardan gizleyecekti.

1

Bu tarihlerde kasaba halkına büyük bir sessizlik çöker, gecenin gelişi, onlar için kötülüğün de geldiği anlamını taşırdı çünkü karanlıkta her şey çok daha çabuk gizlenirdi.

6

Hava eksi derecelerdeydi ve her yer dize kadar karlarla kaplıydı; dondurucu hava kasabada yaşayan insanların için zaten zor yaşam şartlarının yanında daha fazla zorlanmalarına neden oluyordu. İnsanlar gizlendikleri Mahzenlerde ısınmak için uyku tulumlarını kullanıyor, dayanılmaz bir noktaya geldiğinde ise ellerinde kalan sınırlı odunlarla yaşadıkları küçük odacıkları ısıtıyorlardı. Hatta gece dışarı çıktıklarında Mahzen yolunu kaybetmemek için yakut renkli küçük tılsımlar taşırlardı.

2

Artık elektrik yoktu, su sınırlıydı, teknoloji diye bir şey kalmamıştı, yiyeceklerin çoğu zehirliydi ve hava bile insanı yok edebilecek düzeydeydi.

28

Çünkü 33 sene önce dünyada çok büyük bir savaş çıkmış ve 27 sene önce devletler en büyük silahları olan nükleer bombalarla birbirlerine saldırmışlardı ve bu saldırı çok uzun bir süre devam etmişti. Tam da bu yüzden radyasyon sadece tek bir ülkeyi ya da tek bir bölgeyi değil, bütün dünyayı esir almıştı. Hiçbir eyalette insanlar maskesiz dolaşamıyor hatta dışarıya çıkmayı reddediyorlardı.

33

20 Nisan 2055'de ilk nükleer patlamanın ardından süregelen patlamalarla beraber milyonlarca insan en acı şekilde can vermiş, topraklar kuraklaşmış, içme suları kirlenmiş ve tohumlar bile yeşeremeden tekrar tekrar çürümüşlerdi. Doğurganlık neredeyse tamamen bitmişti çünkü yeryüzünde yaşamaya devam eden insanların yüzde sekseni radyasyondan etkilenmiş,

CamScanner

yüzlerinde beliren radyasyon yanıklarıyla, iç organları yavaş yavaş çürüyormuş gibi hissettiren hastalıklarla ve vücutlarında hiç beklenmeyen semptomlarla hayatlarına devam ediyorlardı.

Artık devlet diye bir kavram kalmamıştı, hükümetler yoktu, savaş; insanları yöneten tek güç olmuştu. Bir noktada artık çürüyecek hiçbir şey kalmadığında insanlar birbirini öldürmeye başlamıştı çünkü herkes açtı, çünkü herkes yaşamak istiyordu ve hayatta kalmayı başarmak, insan olmanın önüne geçmişti.

Svalbard ise bu savaştan ve radyasyondan en çok etkilenen yarımadalardan birisiydi; zaten dondurucu soğuktan ve buzlardan dolayı ekin vermekte zorlanan topraklar tamamen kuraklaşmış, balıkçılıkla karnını doyuran halk, suların kirlenmesiyle bir süre balık bile yiyememişti. Öyle ki tarihler, 30 Aralık 2058'i gösterdiğinde Svalbard'ın yerli halkı gözlerini güne, okyanusun bütün balıklarını dışarıya kusmasıyla açmıştı. Her yer ama her yer ölü balıklarla dolmuştu ve yarımadayı kaplayan koku ve zehir, bir süre zihinlerden ve duygulardan silinmemişti.

Bütün dünya bir savaşa başkaldırmanın ne demek olduğunu çoktan unutmuştu ama orada, sahilde oturan bir kadın vardı; zifiri gecenin başladığı gün yerli halk zorunluluktan bile olsa asla dışarı çıkmaz, gökyüzüyle temastan kaçınır hatta Mahzenlerinde gizlenip eski ritüellerini gerçekleştirirdi.

Fakat sahilde oturan o kadın, bütün dünyaya başkaldıramasa bile insanların kurallarına bir kez daha meydan okuyor, orada tek başına oturuyordu.

Liora Valenka.

Nükleer patlamanın olduğu gün dünyaya gelmişti ve kasaba halkı tarafından hem lanetli hem de kutsal

CamScanner

sayılıyordu; birçok insan onu gördüğünde gözlerini kaçırıyor, bazıları ise ona çok büyük bir ilgi duyuyordu. Kutsallığı gündüzü getirmesinden geliyordu, laneti ise ateş kızılı saçlarından.

Çünkü Liora doğduğunda nükleer patlama gerçekleşmiş ve bir kesim, dünya üzerinde onun saçları kadar parlak ve ateşi andıran başka hiçbir kadın kalmadığını söylemişti. Onlara göre o renk bir hediye değil, bir işaretti; bir uyarıydı.

Bir başka söylentiye göre, 20 Nisan 2055 senesinde Svalbard'da yaşayan kızıl saçlı bütün kadınların öldüğünü ama sadece Liora'nın yaşamaya devam ettiğini dile getiriyorlardı. Bazıları buna kader diyordu, bazıları ise uğursuzluk. Ve gerçekten de o günden beri tek bir kızıl saçlı bebek bile doğmamıştı.

Bir inanca göre ise yüzyıllar önce yazılan eski rûn metinlerinde kızıl saçlı bir kadının büyük felaketlerin gelişinin habercisi olacağı yazıyordu. Liora tam da o felaketin merkezinde doğduğu için, ondan nefret eden ya da ondan korkan büyük bir topluluk vardı. Onu yakmaya, yok etmeye, kasabadan kovmaya çalışanlar olmuştu. Hatta bir keresinde Liora günlerce Mahzen'de gizlenmek zorunda kalmış, insanların arasına karışamamıştı.

Fakat Liora, tüm bu söylentilerin asıl sebep olmadığını çok iyi biliyordu. Olan bitenin kökü, insanların korkularından değil; kuzeyin diğer ucundaki karanlıkta, sanki görünmeyen bir cehennemde saklıydı.

Liora, donmuş kıyıya vuran karanlık dalgaların sesini dinlerken, dizlerinin etrafına sardığı paltosunun içinde biraz daha küçüldü.

Svalbard'ın gecesi bugün farklıydı; birçok 11 Kasım gecesine şahit olmuştu ama bugün sanki bir şeyler

CamScanner

doğru ilerlemiyordu ve Liora hislerinde genelde yanılmazdı. Hava acıtacak şekilde soğuktu ama Liora o kadar tedirgindi ki, soğuğu bile tam anlamıyla hissedemiyordu. Radyasyondan korunmak için yüzüne taktığı maskesi bile gelişigüzel duruyordu çünkü sanki bu dünya üzerinde radyasyondan bile daha tehlikeli bir şeyler olabileceğini hissediyordu.

Bir anda arkasında ince bir kar çatırtısı işitti. "Liora!" diye fısıldadı Tanya'nın sesi, tiz ama endişeyle bastırılmıştı. "Sonunda seni buldum, ne zamandan beri buradasın? Yasak, Mahzen'e dönmemiz gerekiyor, Elly çıldırmış durumdadır."

Liora, başını yeniden kıyıya doğru çevirdiğinde derin bir nefes verdi. "Eğer bir yasak bana doğru gelmiyorsa o yasağa uymamı benden kimse beklememeli." Omzunu indirip kaldırdı ve yanındaki boşluğa yavaşça vurdu. "Gel ve beni yalnız bırakma."

Tanya tedirgin bir şekilde nefesini verip yanına çöktü ve yüzündeki maskesini düzeltti. "Mahzen kapıları kapanmak üzereydi, seni bulamayınca Korven'le beraber bütün kasabayı dolaştık. O senin nerede olduğunu buldu ve şimdi..."

"Ben panik yapmadım." Bu ses ikisini de susturdu. Korven de karanlığın içinde belirirken, soğuğa inat sesinde o rahat ve hafif alaycı gülümsemesi vardı. Altın sarısı saçlarını üzerindeki uzun, kürkten yapılma paltosunun şapkasını geriye çekerek ve kar tanelerini silkeleyerek ortaya çıkardı. Yavaş adımlarla Liora'nın diğer tarafına oturduğunda masmavi gözleriyle bakışlarını Liora'ya çevirdi ve göz kırptı. "Yasak saatte sahilde oturmak ha?" dedi keyifle. "Gerçekten etkileyici bir ölme isteği diyebiliriz."

Liora, dakikalar sonra gülümsediğinde onun da bakışları Korven'e doğru döndü

bakışları Korven'e doğru döndü.

Korven, Tanya ve Liora aynı Mahzenlerde büyümüş üç çocuktu. Kasabada onlara savaşın çocukları derlerdi; çünkü hepsi, dünyanın çöktüğü yıllarda doğmuş ve hayatta kalmayı daha yürümeyi öğrenmeden kavramak zorunda kalmıştı.

Korven hem erkek olduğu için hem de onlardan bir yaş büyük olduğu için Elly tarafından koruma görevine atanmıştı. Fakat hiçbir şey dışarıdan göründüğü gibi değildi, asıl kararları her zaman Tanya ve Liora verirdi. Kasabada herkes, onlar için "Korven kalkan gibi görünebilir ama akıl Liora'dır, kalp ise Tanya'dır" derdi. Sürekli kavga ederlerdi ama bir noktada yeniden birleşirlerdi.

Liora, uzun uzun Korven'in gözlerinin içine bakarken, Korven, hiç çekinmeden elini Liora'nın omzuna attı ve kıyıdan, ufuktaki o karanlığı gösterdi. "Saatlerce şu noktaya bakıp ne düşünüyor olabilirsin?"

Liora ise sorusuna cevap vermek yerine bir süre daha Korven'in mavi gözlerini izledi ve sonrasında bakışlarını o ufka doğru çevirdiğinde kaşlarını çattı. "Belki de bir şeyler görebilmeyi, bilmiyorum."

"Liora, kargalar kadar keskin gözleri olduğuna inanıyor." Tanya kıkırdadığında hevesle onlara doğru döndü ve sonrasında kocaman bir şekilde gözlerini açtı. "Liora! Telefon diye bir şey hiç duydun mu? İnsanlar birbirleriyle en uzak mesafelerden bile konuşabiliyormuş! Bana bugün Mahzendeki kadınlardan birisi anlattı, şaşkına döndüm."

Korven ve Liora aynı anda gülmeye başladı. "Biliyorum," dedi Liora derin bir nefes verip gülümsemeye devam ederek. "Elly ben küçükken anlatıyordu." Kaşlarını kaldırdı ve kızıla çalan ela gözlerini yeniden Tanya'ya

kaldırdı ve kızıla çalan ela gözlerini yeniden Tanya'ya çevirdi. "Sadece telefon değil, internet de varmış. Tanya," dedi iç çekerek. "Elektrik varmış, ışıklar kandillerle ya da meşalelerle değil, elektrikle sağlanıyormuş. Hiçbirimiz o zamanları göremedik, göremeyeceğiz de çünkü Elly'nin söylediğinde göre dünya yüzyıllarca geriye gitmiş ve savaş hatta özellikle radyasyon elimizdeki her şeyi alıp götürmüş."

Tanya, oturduğu yerde biraz daha yayıldı ve üzerindeki kalın paltosunun iplerini çekiştirdi. Kıvırcık uzun sarı saçları beline kadar geliyor, kalp şeklindeki dudakları üzüldüğünde tek çizgi halini alıyordu. Liora maskesinin altında dudaklarının tek bir çizgi halini aldığına emindi; yine hayallere dalmıştı. "Bazen neden böyle bir hayatın içine doğduğumuzu düşünüp duruyorum, keşke yüz sene önce doğsaydım, ne güzel olurdu."

Liora, saçlarını omuzlarının gerisine attı ve beline kadar gelen saçları yerde oturduğu için neredeyse kıyıdaki taşları süpürdü. Onun sadece saçları değil, güzelliği de dilden dile dolanıyordu ve bakınca insanın içini yakan bir ağırlığı vardı. Yuvarlak ama sertleşmiş yüz hatları, kızıl-kahveye çalan ela gözleri, dik bakışları, küçük ama kalkık burnu, kalın dudakları vardı. Çıkık elmacık kemikleri ve keskin çene yapısı, savaşın ortasında doğmuş bu kadına tuhaf bir ihtişam veriyordu.

Zayıf ve uzun boyuna rağmen, vücudunun kavisleri kuzeyli bir dövüşçünün çevikliğini andırıyordu. Kasabadaki birçok kişi, Liora'nın kendine has güzelliğinden korkuyor hatta savaşa rağmen nasıl bu kadar dinç kalabildiğini çözemiyorlardı. Bembeyaz teni diğer kuzeyliler gibi besinsizlikten dolayı değildi; doğduğunda da teni insanlar tarafından konuşulmuştu. Fakat kimse bilmiyordu, onun da vücudunda kusurlar vardı ve bunu sadece Liora biliyordu.

Bir süre Tanya'nın söylediklerini düşündü ve sonrasında "Belki de seneler seneler önce yaşamışızdır ve yeniden dünyaya gelmişizdir, kim bilir?" dedi omzuyla arkadaşını itekleyerek. "Kontes olduğunu söylüyordun, öyle değil mi?" 17

Tanya kıkırdadığında "Sen de bir papağan," dedi ve her şeye rağmen kaybolmayan neşeleri o karanlık kıyıyı bile aydınlattı. 5

Korven, o sırada Tanya'nın dikkatini dağıtmak isteyerek yerdeki karları yavaşça ensesinden aşağıya doğru döktü. "Korven!" diye bağırdı, Tanya gülüşü kesilirken. "Sana kaç kez bunu yapma dedim, soğuktan hoşlanmıyorum!" 21

"Ah, Tanya," dedi Korven, gözlerini kısarak. "Çok üzgünüm Miami sahillerinden seni ayırıp buralara getirdiğim için." 11

"Mimi ne?" Tanya, yüzünü buruşturdu. 25

Bu kez Korven ve Liora aynı anda güldüğünde Liora, Korven'in omzuna hafifçe yumruk attı; Korven ise Liora'nın omzuna elini atıp onu kendine çekti. Bu hareket Liora'nın çok kısa bir süre nefesinin kesilmesine neden olurken, Korven rahat bir şekilde ama yine de Liora'nın üzerindeki etkisini bilerek masmavi gözlerini Liora'ya çevirip imayla onu izledi. "Büyükbabam bir zamanlar Miami diye bir yer olduğunu ve insanların orada denize girip yüzdüğünü söyledi." 69

"Biz de yüzebiliyoruz tatlım," dedi Tanya bilmiş bilmiş. "Bunda ne var?" 3

"Hayır, o şekilde bir yüzmekten bahsetmiyorum, Rivlok." Rivlok, onların dilinde kıvırcık demekti ama Korven genelde bunu dalga geçmek için kullanırdı çünkü Tanya,

CamScanner

kıvırcık saçlarından nefret ederdi. "Güneşin tepede olduğunu düşün, hava oldukça sıcak ve insanlar keyif almak için yüzüyor. Üşümüyorlar, hatta..." Liora'ya bakıp bir kez daha göz kırptı ve gökyüzüne doğru baktı. "Varka biranı içip sahilde uzandığını düşün. Daha da fenası insanlar güneşin altında saatlerce uzanıyorlarmış."

Tanya dikkatli bir şekilde Korven'i dinlerken, Liora, "Miami'den bize odun bulamadın mı peki?" diye sordu yarı alaylı yarı ciddi. "Çünkü beş gündür ısınamadık ve kemiklerim ağrıyor. Mahzendekilerin seni oradan atması an meselesi." Mahzende on beş kişi kalıyorlardı ve herkesin görevi vardı. Korven'in görevi ise odun toplamaktı fakat çoğu zaman işini aksatırdı.

Korven, Liora konuşur konuşmaz, onun aklını dağıtmak istermiş gibi duruşunu değiştirdi ve hemen karşısına geçip özür diliyormuş gibi dizlerine doğru hafifçe kapanarak abartılı bir hareket yaptı. "Çok özür dilerim, Veyna'm fakat odun çalabileceğim kimse kalmamış çünkü komşuların odunları da bitmiş."

Liora gözlerini devirdiğinde "Bana bir daha o şekilde seslenme," diyerek net bir tepki verdi. "Asla."

Korven ise gülümsemeye devam edip "Neden?" diye sordu. "Thalron'da kullanılan dil artık kasaba halkının da diline dolandı ayrıca Veyna'nın anlamının prenses olduğunu söylüyorlar, sen de bu kasabanın prensesi değil misin?"

Liora yüzünü buruşturduğunda işaret parmağını kaldırıp "Birincisi, bu kasabadakiler bana prenses diye hitap ettiğini duysa seni radyasyonun en yoğun yerinde bir gün bekletirler," diye çıkıştı. "İkincisi onların aptal dili umurumda bile değil, bir daha bana bu şekilde hitap etme."

CamScanner

Thalron, kuzeyin en uç noktasında, Svalbard'a denizaşırı mesafede tam otuz sene önce kurulan ve haritalarda adı bile olmayan bir yerdi. Krallık olduğunu söyleyen de vardı, tarikat olduğunu da. Bir şehir kurduklarını söyleyen de vardı, hayatta kalmak için bir kasaba kurduklarını söyleyen de. Hakkında gerçek olarak bilinen çok az bilgi vardı fakat söylentiler o kadar çoktu ki, hangi birinin daha korkutucu olduğuna Liora karar veremiyordu. Kendilerine ait dilleri, kendilerine ait dinleri ve kendilerine ait kurdukları bir hiyerarşileri vardı, en kesin bilgiler bunlardı. Ve en kötüsü, yerlerini Küresel Tohum Deposu'nun olduğu bölgeye yapmışlardı ve kuzeyde yaşayan herkes kıtlık çekerken onlar en harika şekillerde besleniyorlardı ve kimse onlara dokunamıyordu.

Thalron çok güçlüydü, kimsenin tahmin edemeyeceği kadar çok güçlüydü.

Kuzeyde yaşayanların yarısı Thalron'dan nefret ederken yarısı da Thalron'a gitmenin bir yolunu arıyorlardı. Bundan tam dokuz sene önce, Liora ve Elly'nin yaşadığı kasabaya büyük bir baskın düzenlenmiş, birçok insan isteyerek veya istemeyerek Thalron'a götürülmüştü ve bir daha o insanlardan haber alınamamıştı. Tam da bu yüzden, Thalron, Liora için korkutucu ve daima kaçmak isteyeceği bir yer haline gelmişti çünkü kimse onu istemediği bir şeye zorlayamazdı.

"Et olarak buradan götürdükleri insanları yedikleri söyleniyor," dedi Tanya, çekingen bir sesle ve üşüdüğü için kendisine sarıldı. "Ben Korven kadar hevesli değilim ama senin kadar da nefret etmiyorum. Zaten yaşadığımız da söylenemez üstelik Korven sadece odun değil yine yiyecek getirmediğine göre bugün de açız. Thalron'da olsaydım ilk Korven'i pişirip yerdim."

"Yanılıyorsun," dedi Korven gülümseyerek ardından üzerindeki kalın siyah kürklü paltosunun cebinden bir

kese kağıdı çıkardı. "Çıtır balık getirdim."

Liora ve Tanya aynı anda yüzünü buruşturup öğürdüğünde Liora balığın kokusundan kaçmak için geri çekilmek istedi ama Korven bir kez daha Liora'nın omzuna elini atıp balıkları ona doğru tuttu. "Korven!" dedi Liora hem gülüp hem de onu itekleyerek. "Şu iğrenç şeyleri burnumun dibinden çek, çok kötü kokuyorlar."

Tanya da gülmeye başladığında, soğuktan uyuşmuş midelerinde en son ne zaman gerçek bir yemek olduğunu hatırlayamayacak kadar uzun zaman geçmişti. Yine de karanlığın içinde bile bir anlığına nefes almayı, birlikte gülmeyi başarıyorlardı. Bu, savaşın o yakıcı sessizliğine rağmen hâlâ insan kaldıklarının kanıtıydı.

Üçünün de kendine has karakterleri vardı.

***Tanya**, aralarındaki en heyecanlı ama aynı zamanda en uyuşuk olanıydı. Bazı günler yalnızca uyur, uyanırsa da sessizce tavana bakar, kimseye cevap vermezdi. Annesi bir ay önce "denizin hâlâ ölmeyen bir şey sakladığına" inanarak balığa çıkmıştı. O günden sonra da hiçbir iz bırakmamıştı ve geri de dönmemişti. Tanya'nın uykuya kaçışı, bu adanın acı gerçeklerinden de kaçışı demekti.*

***Korven**, grubun en haylazı ve en benciliydi; hem kendine hem başkalarına karşı acımasız olmayı bir alışkanlık gibi taşıyordu. Büyükbabasıyla yaşardı; anne ve babası ise o on yaşındayken başka bir ülkeye gidip kaybolmuştu. Yaşıyorlar mıydı, çoktan ölmüşler miydi, Korven bunu hiç bilemeyeceğini düşünüyordu. Liora bazen, "Kesin büyükbabasından dolayı bu denli bencil," diye düşünürdü ama aslında gerçeği çok iyi bilirdi. Korven'in bencilliği, aldığı bir miras değil, doğuştan gelen bir içgüdüydü. Bir lokma bulduğunda önce kendisi yerdi, odun bulduğunda önce kendi ateşini yakardı. Ve en kötüsü, insanların duygularını acımasızca çözebilme*

en kötüsü, insanların duygularını acımasızca çözebilme ve onları istediği yere çekebilme yeteneği vardı.

Ve duygularla güzel oynardı.

***Liora** ise aralarındaki en dik kafalı ve en korkusuz olanıydı. Bu cesaret çoğu zaman delilikle sınırda durur, hatta birkaç kez Mahzenlere karşı tek başına saldırmasına bile sebep olurdu. Kasabada dolaşmalarına izin verilen kısa saatlerde Elly ona her seferinde saçlarını saklaması gerektiğini söylerdi. Liora ise inatla reddederdi. Sanki, saçlarının ateş kırmızılığıyla tüm kasabaya şunu haykırmak istiyordu: "Ben buradayım, varım ve beni yok edemeyeceksiniz."*

Tüm bunların arasında ise tek bir gerçek vardı: Bu hayata en çok tutunan, en çok savaşan, en çok yaşamaya çalışan hatta yaşamayı en çok seven kişi Liora'ydı.

Svalbard'ın karanlığı bile onun nefes alma arzusunu boğmayı henüz başaramamıştı.

"Elly birkaç saate gelir," dedi Tanya'ya bakıp Liora. "Eminim yiyecek bir şeyler getirecektir."

"Ne güzel," dedi Korven biraz daha yayılıp. "Acıkmıştım, taze balık çok iyi giderdi şu an."

Tanya gözlerini devirdiğinde ve Liora da başını yavaş yavaş iki yana salladığında yüzündeki o silik tebessümle bakışlarını yeniden okyanusun en ucuna, ufka doğru çevirdi.

Karanlıktı, oldukça karanlıktı ve gökyüzündeki yıldızlar bile neredeyse kendisini gizlemişti. Gerçekten bu 11 Kasım'da gece öyle bir gelmişti ki, simsiyah karanlık sanki denizin üzerine çarşaf gibi örtülmüştü. Çok daha fazla üşüdüğünde ve kendisine biraz daha sığındığında

CamScanner

dizlerini karnına doğru çekti ve çenesini dizlerine yasladı. Tam o esnada Tanya, Korven'le dalaşıyordu. 7

Fakat Liora'nın bir anda kulaklarına uğultular doldu ve sanki rüzgarın bile onunla kavga ettiği bir kuyunun içine düşüyormuş gibi hissetti. Eli boynuna doğru gittiğinde nefesinin kesildiğini bile düşündü hatta radyasyondan etkilendiğini de. Bulundukları kasabada radyasyondan etkilenmiş insanlar vardı ve onların ne durumda olduğunu gözleriyle görebiliyordu. Kimisinin yüzünde yaralar vardı, kimisi ölümcül hastalıklarla savaşıyordu fakat çok daha kötüleri de vardı; insanların vücutlarından yeni uzuvları çıkıyor, bir insan görüntüsünden uzaklaşıyorlardı. 55

Gözleri direkt ellerine doğru kaydı ve eldivenlerini hızlıca çıkarıp ellerine baktı çünkü karıncalanmalar hissediyordu fakat hayır, ellerinde hiçbir şey yoktu. Korven ve Tanya onun ismini söylüyordu; elleri omuzlarındaydı ama Liora onları duyamayacak durumda gibiydi. 21

Ve yeniden bakışlarını ufka doğru çevirdiğinde ellerindeki karıncalanmaların, kalbindeki o kötü hissin ve nefesinin neden kesildiğini anladı çünkü az önce gördüğü karanlık, aslında karanlık değil, siyah yelkenli bir gemiye aitti. 43

Dudakları aralandığında ve daha dikkatli bir şekilde baktığında gecenin ortasında, sisi dağıtacak kadar büyük iki geminin bulundukları kasabaya doğru yaklaştığını gördü. Bir geminin yelkenleri simsiyahtı, diğer geminin yelkenleri açık kırmızı tonlarındaydı ve o an bile ne olduğunu anlamıştı: THALRON, geliyordu. 58

"Hayır," diye fısıldadı ama artık kasabadan kaçmak için çok geç olduğunun farkındaydı çünkü gemiler öylesine yakındı ki belki beş, belki de on dakika sonra kıyıya yaklasacaklardı. Kandillerini yakmamıslardı, geminin

CamScanner

içi zifiri karanlıktı fakat dağılan sisin ortasında heybetli gemi her açıdan seçilebiliyordu. "Geliyorlar." 22

Liora'nın dudaklarından bu kelime çıktıktan sonra gemidekiler sanki onun fısıltısını duymuşçasına sıra sıra meşalelerini yaktılar ve gecenin ortasında, kuzey okyanusunun kıyısında sanki kocaman bir ateş oluşturdular. Gemideki herkes meşalelerini ellerine aldığında öyle kalabalıklardı ki Liora çok uzun zaman sonra korkuyu hissetti. Bir şeyler söylemek için yeniden dudakları aralandığında gemilerden völva davullarının sesi yükselmeye başladı; bir ayin gibi, bir ritüel gibi ve belki de büyük bir savaşın habercisi gibi. 9

Ve gemidekiler davullarla beraber ritimli bir şekilde tek bir cümle haykırmaya başladılar. "Thalnor veknar! Veytra norr!" Art arda bu cümleleri tekrar ederlerken Tanya ve Korven hızlı bir şekilde ayaklandılar ve Liora'yı da ayağa kaldırmaya çalıştılar. "Thalnor veknar! Veytra norr!" 66

"Geliyorlar," dedi bu kez Tanya. "Ne söylüyorlar anlamıyorum, neler oluyor?" 1

Liora'nın dudaklarından sadece o cümlenin anlamı döküldü ve nereden bildiğinden bile tam anlamıyla emin değildi ama biliyordu. "Thalron hükmeder, boyun eğin!" 54

Tam o esnada, siyah yelkenli gemide meşalelerin ışığının altında tek bir kişiye odaklandı. Yüzünü karanlıktan göremiyordu ama üzerinde siyah bir pelerin vardı, karanlığa rağmen meşalelerin ışığı altın kemerini ve omuzlarındaki altın detayları aydınlatıyordu; fakat bütün bunların dışında gemide davul çalanlar hariç herkes ellerini önünde birleştirmiş saygıyla dururlarken, o pelerinli adam ellerini arkada birleştirmişti ve yüzünü göremese de çenesi havadaydı. 75

Dünyanın belki de en tuhaf hissiydi fakat karanlığa

CamScanner

rağmen o adamla göz göze geldiğini hissetti, belki de sadece bir saniye sürdü, belki de bu hiç yaşanmamıştı ama bu Liora için son darbeydi.

"Geliyorlar," dedi kısık bir sesle ve sonrasında öyle hızlı bir şekilde oturduğu yerden kalktı ki sadece birkaç saniye Korven ve Tanya'ya baktı. Öyle gür bir sesle "Geliyorlar!" diye haykırdı ki Korven ve Tanya da ne yapmaya çalıştığını anladı ve üçü de aynı anda kasabaya doğru koşmaya başladı; kasaba halkına haber vereceklerdi. Ayakları karlara batıp çıkarken öyle hızlı koşuyorlardı ki arkalarına bile dönüp bakmadılar.

İlk önce Mahzenlerin olduğu tarafa doğru gittiklerinde bütün güçleriyle "Thalron geliyor!" diye haykırdı Liora. "Buradalar, kaçın! Saklanın!" Tek tek mahzenlerin kapılarına vururken saçlarını sakladığı paltosunun başlığı aşağı doğru kaydı ve saçları omuzlarından döküldü ama umurunda değildi. "Geliyorlar!" diye haykırdı bir kez daha ve davulun sesi neredeyse mahzenlere yaklaştığında gemilerin durmak üzere olduğunu anladı. "Kaçın!" dedi bütün nefesini tüketerek.

İnsanlar Mahzenlerin kapılarını tek tek açarken bakışlarını kıyıya doğru çevirdiler ve gemileri gördüler. Herkesten çığlık sesleri yükselmeye başladığında insanlar kaçışmaya başladı ve gemilerdeki davulun sesi sustu. Sadece bir dakika sonra gemideki insanların inmeye başladığını gördü. Kırmızı yelkenli gemideki insanlar kırmızı pelerinlerini giymişti, siyah yelkenli gemidekiler ise siyah pelerinlilerdi fakat en uzaktan bile fark ediliyordu, siyah pelerinliler en üstte olmalıydı çünkü onlar hala gemilerindeydi.

"Elly!" diye bağırdı Liora teyzesinin olduğu Mahzen'e doğru koşarken ve neyse ki onu kapının önünde telaşlı bir şekilde etrafına bakarken buldu. Liora nefes nefese teyzesinin omuzlarını tutup "Kaç!" dedi. "Sadece kaç, Thalron geliyor."

CamScanner

Elly'nin gözleri kocaman açıldığında bakışları kıyı tarafına doğru döndü ve dudaklarından tiz bir çığlık koptu. Hemen yan tarafında koşturarak insanlara haber veren Tanya'nın sesi kısılmış, Korven ise biraz uzakta büyükbabasına sesleniyordu.

"Liora," dedi Elly, solgun bir sesle. Öyle büyük bir korkuyla bakıyordu ki sanki sadece Thalron değil, bambaşka korkuların içine düşmüştü.

"Beni," dedi yutkunarak Liora. "Beni takip et." Bakışları hızlı bir şekilde Tanya ve Korven'e döndü. "Ben bizim gizli yerimize gideceğim, orada bulamazlar!" Korven ve Tanya başını salladığında Liora Elly'nin kolundan tutup çekiştirmek istedi fakat Elly mıhlanmış gibi duruyordu. "Hadi," dedi hırsla. "Neyi bekliyorsun?"

Elly, keskin bir nefes verdi sonrasında Liora'yı kendisine çekip sıkıca sarıldı; Liora neler olduğunu anlamazken Mahzenin belki de elli metre yakınında, kırmızı pelerinliler onlara doğru yaklaşıyordu ve neredeyse yerli halkın çoğu dizlerinin üzerine çökmüş, gerçekten de Thalron'a boyun eğmişti. Ellerinde zıpkınlar vardı ve bu zıpkınlar, kemikten, sertleştirilmiş buzlardan ve metal hurdalardan yapılmıştı. Hemen arkalarında yavaşça alana doğru yürüyen siyah pelerinliler için ise durum daha farklıydı.

Kendilerinin elinde değil, yanlarındaki muhafızlarının ellerinde vornkırlardan vardı, buna buz kancası deniyordu. Tutunduğu yere yapışıyor ve insanların hareket kabiliyetlerini yok ediyordu. Ama Liora'yı şaşırtan bunlar değildi.

Yanlarındaki muhafızlar 2.30 boylarında ve kocaman adamlardı; bunu gördüğü an, yaptıklarının ne olduğunu anladı. Radyasyondan sonra insanların hormonları etkilendiği için gereğinden fazla gelişim gösterebiliyorlar ya da kemikleri eriyip bir cüceye

dönüşebiliyorlardı; bulundukları kasabada da böyle insanlar vardı. Dev olanlar inanılmaz güçlü oluyor, akılları yarım çalışıyordu ve sadece emirleri yerlerine getiriyorlardı.

Siyah pelerinlileri, devler koruyordu.

"Elly," dedi Liora, geriye doğru çekilerek. "Gidelim, hadi."

"Liora," dedi Elly, çenesini havaya kaldırıp. Gözleri korkuyla değil sanki büyük bir sırla dolmuştu. "Senden gizlediğim o defteri hatırlıyor musun?" Liora sadece başını olumlu anlamda salladı ama artık kırmızı pelerinli birisi onların hemen arkasında duruyor, boyun eğmelerini bekliyordu. "O defteri Mahzen'in en köşesindeki taşın altına gömdüm." Öyle bir fısıldıyordu ki Liora bile onu duymakta zorlanıyordu. "Eğer kurtulursan..." Yutkundu. "Eğer kurtulursan o defteri al."

"Neden?" dedi Liora sadece çünkü Elly'nin gözlerindeki o vazgeçişi görüyordu.

"Ravna için." Hemen ardından Elly arkasını döndü ve pantolonunun kemerindeki hançeri çıkarıp öyle çevik bir hareketle kırmızı pelerinli adama attı ki, hançer adamın direkt kalbine saplandı ve iki saniye içerisinde adam yere düştü. Liora'nın dudakları korkuyla aralandığında Elly'nin bakışları yeniden Liora'yla buluştu ve tek bir kelime söyledi: "Kaç."

Sonrasında ise Liora'nın hayatı boyunca asla unutamayacağı o an, gözlerinin önünde gerçekleşti.

Başka kırmızı pelerinli bir kadın, elindeki zıpkınla Elly'i isabet aldı ve Liora'nın teyzesini kurtarmasına bile fırsat vermeden zıpkın Elly'nin tam sırtından saplanıp karnından çıktı.

CamScanner

"Elly!" diye haykırdı, Liora fakat Elly'nin gözleri kocaman açılırken dudaklarından kanlar boşalmaya başladı ve Liora'ya tutunmak istese de başarılı olamadı. Sadece birkaç saniye. Birkaç saniye içerisinde Elly'nin cansız vücudu yere yan bir şekilde yığıldığında gözleri açıktı.

Liora'nın gözleri onu vuran kırmızı pelerinli kadına doğru döndüğünde, kadının yakasında kan grubunu belli eden bir rozet taşıdığını gördü. Acıyı hissediyordu, korkuyu hissediyordu, ayakları uyuşmuştu ama kaçması da gerekiyordu. Saatlerce Elly için ağlamak istiyordu ama burada kalırsa onu yok edeceklerdi, biliyordu.

"Thalron'da ölmek yasak," dedi kırmızı pelerinli kadın. "Fakat artık burada değil."

Zıpkını yeniden kaldırıp Liora'yı hedef aldığında Liora hızlı bir şekilde Mahzen'in arkasına doğru kaçtı ve zıpkın, hemen sağ tarafına düştü.

Liora en çok aklını dinlerdi ve aklı ona tek bir kelime söylüyordu: Kaç!

Bütün gücüyle koşmaya başladığında eline pantolonunu kemerindeki hançeri aldı ve sadece koştu. Eğer arkasına dönüp bakarsa koşamazdı çünkü Elly oradaydı, o onun teyzesiydi, onu büyütendi ve her şeye rağmen onu koruyandı.

Gözlerine yaşlar dolarken daha hızlı koşmaya devam etti ve o anda hemen sağ tarafında dizlerinin üzerine çökmüş Korven'i gördü; hemen önünde kırmızı pelerinli bir adam duruyordu. Sadece bir saniye. Bir saniye göz göze gelebildi fakat duramazdı; onu kurtaramazdı, çok iyi biliyordu.

Tanya neredeydi? O tedirgin anlarda ne yapacağını bilemezdi. kurtulabilmis mivdi? Kacmıs mıvdı? Korven

Tanya nerede(ydi)? O tedirgin anlarda ne yapacağını bilemezdi, kurtulabilmiş miydi? Kaçmış mıydı? Korven teslim olmuştu ve büyük ihtimal Tanya da bir yerlerde kapanlarına kısılmıştı. Liora'nın tek istediği onların da canına hiçbir şey gelmemesiydi.

Sadece koştu; durmaksızın koştu. Ulaşmak istediği nokta, Korven ve Tanya'yla insanlardan saklanmak için gizlendikleri o karla kaplı sığınağa ulaşmaktı. Orada bulmaları imkansız değildi ama bir şansı vardı.

Geride yerli halkın haykırışları kalmıştı ama o da zamanla sessizliğe gömülmeye başlamıştı veya Liora o kadar çok uzaklaşmıştı ki dakikalar sonra dönüp arkasına baktığında peşinde kimsenin olmadığını gördü. Sadece çok kısa bir süre ellerini dizlerine yasladı ve öne doğru eğilip öksürmeye başladı. Boğazını soğuk yakıyordu ve o kadar çok koşmuştu ki göğüs kafesinin daraldığını hissediyordu. Soğuğa rağmen terlemiş, bacaklarındaki his neredeyse tamamen uzaklaşmıştı.

Gözlerini sadece birkaç saniye kapattı ve derin bir nefes verip Elly'nin görüntüsünü unutmaya çalıştı ama bu imkansız gibiydi. Sessizce titremeye başladığında gözünden bir damla yaş aktı ve başını kaldırıp hemen karşısına baktı. Birkaç adım ötesinde o karlı kaplı sığınak vardı ve Korven artık gelemezdi, Tanya da büyük ihtimal esir olmuştu.

Yine de o sığınağa doğru ilerledi ve dallardan yapılmış kapısını iki yana çekti. İki sene önce üçü beraber bu sığınağı inşa etmişlerdi. Neredeyse beş on metrelik bir alandı ve taşlardan duvar örmüşler, sonra o taşlardan büyük bir delik oluşturmuşlardı. Dallarla da üzerini ve girişini örterek gizli bir bölme inşa etmişlerdi. Özellikle karlar yağdığı zaman belli olması neredeyse imkansızdı ve keskin duyuları olan bir hayvan olmadığı sürece bulunması imkansıza yakındı.

Yavaş adımlarla içeriye başını eğerek girdi ve taşlarla

Yavaş adımlarla içeriye başını eğerek girdi ve taşlarla ördüğü duvara sırtını yaslayıp dizlerini kendine doğru çekti. Kollarını bacaklarına sardığında dışarıda artık sadece rüzgarın sesi ve gecenin korkutucu uğultusu vardı. O kadar savunmasız hissediyordu ki ağlayamıyordu bile çünkü her an, her şey olabilirdi.

Peki ya şimdi ne olacaktı? Onlardan kurtulsa bile şimdi ne olacaktı? Arkadaşları artık yoktu, Elly ölmüştü ve kendisi yapayalnız kalmıştı.

Tek bir çaresi vardı; arkadaşlarını kurtarmanın bir yolunu bulacaktı ama ilk önce kendi canını kurtarmalıydı.

Gözlerini sıkıca yumdu ve içinden saymaya başladı; ağlamamak için verdiği çaba o kadar kuvvetliydi ki sanki gücünü de emiyordu. Elly'nin görüntüsü gözlerinden silinmiyor, Korven'in çaresizliğini aşamıyordu.

Fakat neredeyse yirmi dakika sonra dışarıdan çatırtı sesi duyduğunda gözlerini açtı ve direkt dalların arasından dışarıya doğru baktı. Birinin karlarda yürüme sesini işitebiliyordu, bir anlık Tanya olabileceğini de düşündü fakat bu Tanya'nın adımları değildi, daha baskın, daha sert adımlardı. Elinde sıkıca tuttuğu hançerini havaya doğru kaldırdığında yutkunarak öne doğru eğildi ve dalların arasından karanlığa doğru baktı.

O anda, birkaç metre ötedeki o kocaman kürkle sarılı botları gördü ve kalın bacakları. Yüzünü görmesine gerek yoktu, bu bir muhafızdı, siyah pelerinlilerden birisinin muhafızı buradaydı. Fakat burayı nasıl bulmuştu?

Adımlar durdu, Liora, kendi içinden beşe kadar saydı fakat üçüncü saniyede adımlar onun bulunduğu yere

doğru döndüğünde ağzında bir şeyler geveledi ve o kocaman adam yavaşça eğilmeye başladı. 14

Liora, tam beşinci saniyede -o muhafızın eli dalların arasından içeri sızıp yüzü karanlığın içine doğru yaklaştığı anda- gür bir çığlık kopardı ve hançeri var gücüyle adamın omzuna sapladı. Metalin ete girerken çıkardığı o boğuk ses, muhafızın acı dolu haykırışıyla birleştiğinde, Liora hızla geriye sıçradı. Adam bir an sendeleyince, Liora tüm gücüyle onu itip yolu açtı ve nefes almaya bile fırsat bulamadan koşmaya başladı. 6

Nereye gittiğini bilmiyordu. Sadece kaçması gerektiğini biliyordu. İçgüdüleri, kanının her sıcak damlası ona aynı şeyi söylüyordu: Koş. 1

Ama bu kez kader çok daha hızlıydı. 8

Önce bacaklarını delen keskin bir acı hissetti ardından buz gibi bir soğuk. Adımı kaydı, kontrolünü yitirdi ve yüzüstü kara çakıldı. Birinin halatlı bir ***vornkır*** *ile onu tam bir av gibi yakaladığını anladı; halat bacaklarına sarılmış, acımasızca sıkıyor ve onu sürüklüyordu. Başını zemine öyle bir hızla çarpmıştı ki midesi bulanıyor, bilinci titremeye başlıyordu. Gözlerini açık tutmak için çabaladı, çırpınmaya çalıştı ama halat öylesine sıkıydı ki, nefes almak bile bir mücadeleydi.* 7

Karların arasında sürüklendikten sonra sert bir şekilde başka bir çift botun önünde durdu. 2

Siyah kürkle kaplı, heybetli botlar. Başını kaldırabildiğinde karşısındaki kişinin siyah bir pelerin giydiğini gördü, boynunu biraz kaldırmayı denedi fakat başarılı olamadı. O anda dünya sanki durdurulamaz şekilde hızla döndü, görüntü çarpıldı, kararda, dağıldı. Görüşü kapanmadan hemen önce tek bir detay bütün ağırlığıyla gözünün önünde durdu. 1

CamScanner

ağır ağırla gözünün önünde durdu.

Siyah pelerinlinin parmağındaki yüzük.
Veyn.

Veyn yazıyordu.

Ve Liora, gerçekliğin son kıvılcımları sönmeden önce fark etti ki, bu gemide gördüğü adamdı; herkes ellerini önünde birleştirirken onun korkusuzca ellerini arkada birleştirdiği en üst rütbedeki adamdı, bunu anlamak zor değildi.

Sonrasında duyduğu son ses de o adama aitti. Tok ve kendinden emin o ilk cümlesini kurdu: "Kızı benim kamarama götür. Yok olmasına izin verme. Ve..." Liora, adamın ona doğru eğildiğini hissetti ama bilinci buz gibi havada kırılmak üzereydi."...herkesten gizleyip onu koru."

Bu sözler karanlığa doğru çekilirken bilinci ise tamamen kapandı.

Liora'nın doğum günü, gündüzü getiren 20 Nisan'dı. Veyn'in doğum günü ise 11 Kasım, sonsuz geceyi başlatan gün.

Ve o an, kader ilk kez iki zıt kutbu aynı karanlığın içinde buluşturdu.

...

Yeni yolumda yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Instagram*: asliarslaan, thalronserisiofficial*

CamScanner

1. KÖKSÜZLER

25,7 Bin 2,23 Bin 4,81 Bin

KEYİFLİ OKUMALAR!

Şarkı: Jenta ho Gjekk Seg, Songleikr

Yemyeşil ağaçların, rengarenk çiçeklerin ve göz alıcı tonlarda kanatları olan böceklerin olduğu bir ormanın içindeydim. Emindim ki bu böceklerin başka bir adı vardı ve Elly şu an yanımda olsaydı ona bunu sorardım çünkü o, güzeller güzeli teyzem her şeyin en doğrusunu bilirdi.

Fakat o artık yoktu; bunu aklımdan, kalbimden ya da düşüncelerimden çıkarabilmem imkansızdı. Peki ya ben neden kendimi huzurlu hissediyordum?

Çünkü hayatım boyunca görmediğim bir güzelliğin ortasında, üzerimde giydiğim beyaz elbisemle doğanın muhteşem güzelliğini izliyordum. Bakışlarımı havaya kaldırdığımda pasparlak güneşi görüyor, vücudumun ısıdan rahatladığını, kemiklerimin bile güçlendiğini anlayabiliyordum.

Burası neresiydi? Burası Thalron muydu?

Thalron kuzeyde değil miydi?

Ormanın içinde yürümeye devam ettim, ayaklarım çıplaktı fakat Svalbard'daki gibi tabanlarımı kesen ne dikenler vardı, ne de zehir. Yüzümde maske yoktu, saçlarım özgürlüğüne kavuşmuştu, avuç içlerimi güneşe doğru uzattığımda parmak uçlarıma kadar yandığını hissediyordum ve bu his yüzümde gülümsemeden başka hiçbir şey oluşturmuyordu.

CamScanner

oluşturmuyordu.

Elly ben küçükken dünyanın sadece kuzeyden ibaret olmadığını hatta yaşadığımız yerin diğer yerlerden çok daha farklı olduğunu söylerdi. Gece ve gündüzün dengede kaldığı, durmaksızın karların yağmadığı, güneşin gerçekten de teni yaktığı, renkli böceklerin ve çiçeklerin olduğu, insanların neşeyle yaşadığı yerler olduğu... Beni ise en çok şaşırtan gece ve gündüz dengesiydi, biz kuzeyliler olarak gecenin uzun süre hüküm sürmesine öylesine alışıktık ki, Elly bana birçok yerde müthiş bir dengede olduğunu söylediğinde korkmuştum.

"Elly," demiştim heyecanla ellerimi birleştirip ona hevesle bakarak. Yaşımın kaç olduğunu hatırlamıyordum ama çocuk olamayacak kadar büyüktüm. "Sen hiç gittin mi o diğer yerlere?"

Elly, derin bir nefes verip Mahzen'in duvarlarına sanki o yerleri yeniden görüyormuş gibi bakmıştı. "Çok küçükken, belki beş, belki de altı yaşındayken. Babam Fransa'ya gitmek zorunda kalmıştı ve beni de götürmüştü. Liora," demişti hevesli hevesli gözlerini açarak. "Hayatımda daha güzel bir yer gördüğümü hatırlamıyorum! Ağaçlar ve çiçekler, güneş ve sıcak, huzur ve nefes. Hepsi bir aradaydı. Keşke orayı sana gösterebilsem. Paris diye bir yer vardı, ortada kocaman bir kule vardı, adını unuttum ama heybetini asla unutamam. Üç yüz metre olduğunu söylemişti babam, inanabiliyor musun, üç yüz metre!"

İlk önce anlayamamıştım ve sonrasında kaşlarımı çatarak "Üç yüz metre ne kadar oluyor?" diye sordum.

"Bu Mahzen'den..." Elly düşünerek kaşlarını çatmıştı ve kısa bir süre sonra cevap verdi. "Buradan liman kadar düşün. Limana kaç dakika yürüyoruz, beş dakika. İşte o kule gökyüzüne beş

CamScanner

dakikalık bir uzaklıkta!"

Gözlerim kocaman açıldığında öyle çok şaşırmıştım ki kendimi tutamayarak "Peki bir gün oraya gidebilir miyiz?" diye sordum ve bu soruyu sorarken bile aslında imkansızı istediğimin farkındaydım. Sadece kuzeyde yaşadığım için değil, dünyamız savaştan dolayı çok kötü bir halde olduğu için. Değil Fransa'ya gitmek, Svalbard'ın dışına bile çıkıp Norveç'e gidememiştim. Gidemezdim de. Sadece üç bin kişinin yaşadığı bir kasabadaydı ve eğitimlerimizi bile Elly veriyordu. Hayatım boyunca bir kez bile hastaneye gitmemiştim çünkü hastaneler de Norveç'teydi ama gitmek istesem bile savaştan dolayı bütün hastaneler kapatılmıştı veya yıkılmıştı.

Elly'nin üzüldüğünü fark ettiğimde ve bir cevap alamadığımda teyzesimin içini rahatlatmak istermiş gibi elini tuttum. "Olsun," dedim omzumu indirip kaldırarak. "Ben bu şekilde de mutluyum, gözlerimi kapatıyorum," gözlerimi kapattım, "ve anlattığın her şeyi hayal ediyorum ve bak oradayım. Lütfen biraz daha anlat, Elly. Bana dünya hakkındaki her şeyi anlat."

Şimdi Elly'nin anlattığı o güzelliklerden çok daha güzel bir yerdeydim. Kuşlar cıvıldıyordu ve ileride bir yerlerde harika bir şarkı çalıyordu. O şarkıya doğru ilerlerken güzel çiçeklerin kokusunu alabildiğimi bile hissedebiliyordum.

En sonunda hemen ileride birisinin sırtı dönük bir şekilde durduğunu fark ettiğimde kaşlarım hafifçe çatıldı ve yeniden etrafıma baktım.

Dün, gemide gördüğüm o siyah pelerinli, altın kemerli adam, sırtı dönük bir şekilde ormanın ortasında duruyordu. Burası sahiden de Thalron muydu? Geriye doğru kaçmak istedim ama güzelliklerden kaçamazdım, hayatımda ilk defa bu kadar huzurlu hissediyordum.

CamScanner

One doğru birkaç adım daha attım ve o anda, hemen sol tarafımda bir kadının belirdiğini gördüm; sapsarı saçları vardı, uzun boyu ve güzel yüzü. Eli karnındaydı ve hamileydi, o da üzerine beyaz bir elbise giymişti ve yüzünde öylesine güzel bir gülümseme vardı ki, bakışlarındaki şefkati bile daha sonradan fark edebildim.

"Liora," dedi kadın kalbindeki bütün duygularını adeta sesiyle belli ederek. "Işık sensin, ışıkları getirdin, güzel kızım."

Bir anlık buz gibi kesildiğimde ne diyeceğimi bilemedim ve derin bir nefes verip yeniden kadının karnına doğru baktım. Hamileydi, saçları sarıydı, çok güzel bir kadındı. Elim heyecanla kalbime doğru gittiğinde Elly'nin onlarca kez annemi anlattığı hikaye zihnimde döndü ve hayallerimde binlerce kez annemi hayal etsem de, hayallerimden çok daha güzeldi. "Sen," dedim hem heyecanla hem de acıyla. "Sen Ravna mısın?" Diğer kelime ise ağzımdan zorlukla çıktı. "Sen annem misin?"

İlk defa onu görüyordum, bu zamana kadar bir kez bile onu görmemiştim, bir fotoğrafı bile yoktu. Elly, annem beni doğurduktan sonra babamın yanına gitmek zorunda kaldığını ve elbet bir gün dönebileceğini söyleyerek büyütmüştü. Hiçbir zaman bu hikayeye inanmamış, annemin öldüğünü bile düşünmüştüm ama hiçbir zaman da Elly'e bu hikayeye inanmadığımı söylememiştim. Tek bildiğim çok zor bir doğum olduğu, annemin o günün ardından tek başına büyütemeyeceğini anladığı için babamın peşinden gittiğini ve Elly'nin beni büyütmek zorunda kaldığını biliyordum.

Fakat şimdi annem karşımdaydı.

Ellerimi öne doğru uzattığımda ve ona sarılmak için adımlar attığıda bir anda gökyüzündeki güneş kayboldu, ağaçlar soldu, çiçekler yok oldu, kuş cıvıltıları sustu. Sadece birkaç saniye içerisinde dizlerime kadar karlara battığımı ve bütün

CamScanner

güzelliklerin beni terk ettiğini fark ettim.

Ve hemen yan taraftan o adamın sesi geldi: "Thalron'a hoş geldin, Liora Valenka, bana hayal kurmayı öğret çünkü ben bilmiyorum. Bana güzellikleri anlat çünkü ben karanlıktan başka hiçbir şey göremiyorum."

Bakışlarımı ona doğru çevirmek istediğimde aniden şiddetli bir şekilde sarsıldığımı hissettim ve başımda sert bir acıyla tiz bir çığlık attığımda gözlerimi bambaşka bir gerçeklikte açtım. Yan bir şekilde uzanmıştım veya yere düşmüştüm, bilmiyordum ama uzandığım yerde tahtanın ve rutubetin kokusunu alabiliyordum. Yeniden gözlerimi sıkıca yumduğumda ve bulanık görse de açtığımda nerede olduğumu tam anlamıyla kavradım.

Bir kamaradaydım ve bir rüya görmüştüm. Belki de kabus, emin değildim ama Thalron'un elinden kurtulamamıştım. Zihnim yavaş yavaş kendine gelirken en son nerede olduğumu, buraya nasıl getirildiğimi ve Veyn'nin o son cümlelerini anımsadım.

Thalron tarafından kaçırılmıştım ve şimdi o gemideydim. Yavaşça duruşumu dikleştirdiğimde ve sırtımı arkamdaki tahtaya yasladığımda etrafıma baktım. Çaprazımda bir yatak vardı ve üzerindeki siyah kürkten yapılma battaniye bozulmamıştı; yatağım hemen yanında ahşaptan bir masa, masanın üzerinde ise bir mühür, bir tüy kalem ve bir kağıt duruyordu. Duvarlar okyanusun suyundan rutubetliydi ama burasının Veyn'nin kamarası olduğu her şekilde belli oluyordu. Çünkü hem temiz, hem de görkemli görünüyordu. Mahzen'de uyuduğu küçük odacığından çok daha büyüktü.

Yavaşça ayağa kalktığımda bir zincir sesi duydum ve bakışlarımı yavaşça yere doğru indirdiğimde ayak bileklerimden zincirlendiğimi fark ettim

CamScanner

ayak bileklerimden zincirlendiğimi fark ettim. "Hayır," diye inlediğimde öne doğru bir adım atmak istedim ve sadece yarım adım atabildim, başka hiçbir şekilde ilerleyemedim. Ellerim ise serbestti, sanki onlara zarar veremeyeceğimden emin gibi ellerimi bağlamamışlardı.

Gözlerim hemen arkama doğru döndüğünde kamaranın küçük, yuvarlak camından kapkaranlık geceyi, ucu bucağı görünmeyen ufku ve okyanusun dalgalarını gördüm. Tek bir ses yoktu, völva davulları artık çalmıyordu, meşalelerin yanmadığı açık bir şekilde ortadaydı. Gemi, o kadar çok sarsılıyordu ki, ayakta durmakta zorlanıyordum ve midem bulanmaya başlamıştı. Hayatım boyunca sadece bir kez kayığa binmiştim ve bu yine, yerli halktan birinin kayığını çalıp Tanya ve Korven'le bir çılgınlığa adım atmamla olmuştu. Çok ilerleyemeden dalgalar bizi yeniden kıyıya vurmuş, yerli halk tarafından ise taşlanmamıza sebep olmuştu.

Tanya ve Korven. Onlar neredeydi?

Bakışlarım kamaranın kapısına doğru yöneldi, öfke ve Elly'nin acısını kalbimde yeniden hissetmemle birlikte "Vornaklar!" diye haykırdım. "Açın kapıları!" Vornak, onursuz, şerefi olmayan demekti ve Svalbard'da bu hakaret dile geldiğinde insanlar birbirlerini bile yok edecek duruma gelirlerdi. "Pislikler!" diye haykırdım bütün gücümle. "Beni korkutamayacaksınız!" Ayaklarımı sertçe yere vurmaya başladığımda ve sonrasmda yumruklarımı da arkamdaki tahtaya doğru indirdiğimde gecenin sessizliğinde çığlıklarım geminin içinde çınladı. "Beni derhal özgür bırakın!" Ayaklarımı daha sert bir şekilde yerlere vurdum, daha sert yumruklarımı duvarlara geçirdim ve o anda, geminin içinden başka sesler de duymaya başladım.

Diğer esir olanlar da ayaklarını vurmaya başladığında ve bazılarından sesler yükselmeye

CamScanner

Diğer esir olanlar da ayaklarını vurmaya başladığında ve bazılarından sesler yükselmeye başladığında az önceki sessizlik artık yerini büyük bir kargaşaya bırakmıştı. Yüzümde korkutucu olduğuna emin olduğum bir gülümseme oluştuğunda daha ağır, daha fazla rahatsızlık verici şekilde ayaklarımı yere vurmaya devam ettim ve insanlar da bana ayak uydurdu.

Ta ki birkaç dakika sonra kamaranın kapısı sert bir şekilde açılana kadar. Koyu kızıl saçlarımın arasından kapıya doğru baktığımda içeriye giren kişinin, omzundan bıçakladığım muhafız olduğunu gördüm. Çenemi havaya kaldırdığımda ve muhafıza dik dik baktım. Üzerine giydiği demirden zırh, o devliği ve yüzünü büyük bir zırhla gizlese bile gözlerindeki korkutucu ifadeye rağmen bir an bile geri adım atmadım.

Muhafız, kapının önünde durup yüzüme baktı ve sonrasmda elinde tuttuğu demirden tepsiyi yavaşça bana doğru getirdi. Yaklaşırken bir kasenin içinde çorba, yanında büyük bir parça ekmek ve et olduğunu gördüm. Et! En son ne zaman et yediğimi hatırlamıyordum, Elly bir keresinde nereden bulduğunu asla söylememiş, bize et yedirmişti. Belki on sene önceydi, belki de on beş ve tadını öylesine çok sevmiştim ki günlerce aklımdan çıkaramamıştım.

Ve şimdi, sanki bir sus payı vermek istermiş gibi elinde et dolu bir tepsiyle muhafız bana doğru ilerliyordu. Durmaktan vazgeçtim ve muhafız bana doğru yaklaşırken ayağımı art arda yere vurmaya devam ettim. Muhafız duraksadığında ve bunu beklemediği açık bir şekilde başını omzuna doğru yatırdığında gülümsedim ve ellerimi birbirine vurmaya başladım. "Yıldıramayacaksınız!" diye haykırdım ve sesimi diğer esirlere duyurdum. "Bizi serbest bırakın!"

Muhafız, durmaktan vazgeçti ve tepsiyi, yere, uzanabileceğim bir mesafeye bıraktı. Yeniden

CamScanner

uzanabileceğim bir mesafeye bıraktı. Yeniden doğrulduğunda ise ağzından tek bir cümle çıktı: "Veyn yemek yemeni emrediyor." Kelimeleri zor telaffuz ediyor, dili dönmüyordu. Sanki belli başlı kelimeler ezberletilmişti; sadece bir anlık muhafıza üzüldüğümü hissettim çünkü onun kullanıldığının çok açık bir şekilde farkındaydım ama bu geri adım atmam için bir neden değildi.

Bir cevap vermek yerine bir an bile şüphe etmeden önümdeki tepsiye öyle sert bir tekme savurdum ki, tepsi ilk önce muhafıza çarptı ve kase duvarla bütünleşti. Et parçaları her yere dağılırken muhafızın gözleri kocaman açıldı çünkü bunu beklemediği oldukça ortadaydı. "Prensine söyle," dedim dişlerimin arasından. "Bana kimse emir veremez."

Muhafız çok kısa bir an duraksadı ve sonrasmda hayatında ilk defa bir kelimeyi duyuyormuş gibi "Prens?" dedi gözlerini kırparak. "Prens." Art arda tekrar ederken yemeklere baktı ve sonrasmda afallayarak "Et," dedi yemeği işaret edip. "Prens değil, et."

Kasaba halkı olarak Veyna'nın prenses, Veyn'in ise prens anlamı taşıdığına o kadar emindik ki, muhafızın tepkilerine bakılırsa anlamı prens değildi hatta prens ne demek onu bile bilmiyordu. Peki Veyn'in gerçek adı neydi?

"Veyn'e söyle," dedim bu kez kendimden emin bir sesle. "Bana kimse emir veremez." Muhafız hâlâ büyük bir şaşkınlıkla bakarken, onun bakışlarını es geçtim ve yeniden bağırmaya başladım. "Bizi serbest bırakın! Bizi serbest bırakın! Bizi serbest bırakın!" Benimle beraber başkaları da aynı cümleleri söyleyerek bağırmaya başladığında az önceki korkutucu sessizlik yok olmuş, büyük bir direniş başlamıştı.

Muhafız, bu kez ikinci emrini yerine getiriyormuş gibi hasını salladığında ve bana doğru ilerlediğinde

CamScanner

gibi başını salladığında ve bana doğru ilerlediğinde ellerimi kaldırıp ona vurmak için hazırda bekledim fakat o kadar çevik bir hareketle iki elimi bileklerinden tuttu ve ağzıma çarşafı öyle hızlı bir şekilde bağladı ki, tekmelerimi onun bacaklarına geçirirken hiçbir şey hissetmiyor gibiydi. Ardından birleştirdiği ellerimi de önümde sıkı bir şekilde bağladı ve sadece parmakların hareket etmesine neden oldu. Artık ağzımı kapatmışlardı ve ellerimle ayaklarımda bağlıydı.

Sıkı bir şekilde çarşafı bağlayıp susmamı sağladığında bu kez "Veyn susmanı emrediyor," dedi.

Muhafız işini bitirip geri çekildiğinde ağzımın içinde bir şeyler geveleyip bağırmaya çalıştım fakat çarşafı o kadar sıkı bağlamıştı ki, bağırmaya çalışmak sadece ve sadece nefesimin kesilmesine ve yorulmama neden oluyordu. Öyle ki beni susturduktan birkaç dakika sonra gemideki diğer esirlerin de seslerinin kesildiğini fark ettim. Muhafız, görevini yerine getirmişçesine kendinden emin bir şekilde omuzlarını kaldırıp başını salladı ve sonrasmda kamaradan çıkıp kapıyı kilitledi.

Büyük bir öfkeyle kapıya doğru bakarken şu an ne yapmam gerektiğini bilemiyordum; etrafı inceledim yeniden. Yatağa ulaşmak imkansızdı, masaya da öyle. Arkamdaki camı kıramazdım çünkü o kadar kuvvetim yoktu, ayaklarımı art arda yere vurmaya devam etsem dahi sesimi duyurabileceğim en fazla bana yakın olanlardı.

Tam o esnada yerdeki çelik kaseyi ve etlerin az önce dolu olduğu çelik tabağı görüp gülümsedim. Yere dizlerimin üzerine çöktüğümde bakışlarım yeniden kapıya doğru döndü ve tamamen eğilip oldukça zor bir şekilde parmak uçlarımla ilk önce kaseyi ardından diğer çelik tabağı aldım. Ellerimi bağlasalar da durmaz, çığlıklarımı duyurmamın bir yolunu bulurdum, beni henüz tanımıyorlardı.

CamScanner

Çeliği çeliğe sertçe vurdum ve sonra bir kez daha vurdum ardından bir kez daha. Sonrasında ise çelik tabakları yere vurmaya başladım. Öyle sert vuruyordum ki parmaklarımın her darbede acıdığını hissedebiliyordum ama umurumda değildi; daha sert vurdum, çok daha sert. Benim bu seslerime bu kez kimse ortak olmadı, ya seslerini kesmişlerdi ya da hepsi et yemeğiyle kandırılmıştı bilmiyordum ama beni yıldıramayacaklardı.

Çöktüğüm yerde kapıya dik bir şekilde bakarak art arda çeliği vurmaya devam ettim hatta yere o kadar vurdum ki tahtanın hafifçe aşındığını ve parmak boğumlarımın kanamaya başladığını hissettim.

En sonunda kapının önünde bir hareketlenme olduğunu fark ettiğimde buz gibi bir sakinlikle bu kez ritim tutarak vurmaya devam ettim; Thalron denilen bu yerde gerekirse yüzlerce işkenceye uğrardım ama yine de geri adım atmazdım, beni tanımıyorlardı.

Ama tanıyacaklardı, Liora Valenka kim, göreceklerdi.

Kamaranın kapısındaki kilit ağır ağır dönerken, tahta kapının çıkardığı o uzun gıcırtı sessizliği yardı. Dizlerimin üzerinde, çelik tabağı yere vurmaya devam ediyordum; kulaklarım artık bu sesle öyle aşınmıştı ki sağır olmak pahasına saatlerce devam edebilirdim.

Kapı aralanınca içeri yine aynı muhafız girdi ama omzunun üzerinden arkaya doğru baktığında ve yolu açtığında, önce o tamdık kürklü postalları gördüm. Ardından kalın siyah pantolonu. Siyahın koyuluğunu yutan altın işlemeli pardesüsü ve onun üzerine düşen uzun siyah pelerini.

Çelik tabağı vuran ellerim ilk kez duraksadı. Çünkü işaret parmağında parlayan, Veyn yazılı o yüzük

CamScanner

gözlerimin içine saplanmıştı.

Bakışlarım yavaşça yukarı yükselirken, o da aynı anda içeri adım attı ve pelerininin başlığını ağır bir hareketle geriye itti.

Tam o an... arkamdaki yuvarlak pencereden süzülen kutup gecesinin solgun ışığı yüzüne vurdu. Yüzünü gördüğüm anda, ellerim ikinci kez durdu, bu kez çok daha uzun bir bekleyişti.

Koyu kumral saçları dağınık bir hâlde alnına düşüyordu. Kaşları kalın ve dümdüzdü. Burnu ne büyük ne küçük, sanki yüzü için özel olarak yapılmış gibiydi. Sus çizgisi belirgindi; dudakları kalın, özellikle alt dudağı daha etli görünüyordu. Çenesinde minik bir gamze vardı. Yüzü tıraşsızdı ama tertemizdi, çene hattı ise yüzündeki tüm kusursuzlukla aynı hizadaydı. Teni ise koyu kumral saçlarına zıt bir şekilde açık tondaydı, beyaz değil ama beyaza yakın. Daha saydam ama dikkat çekici.

Ve ben... bütün bu zaman boyunca korkutucu bir yüz beklerken, karşıma neredeyse kusursuz güzelliğe yakın bir adam çıkmıştı.

Fakat beni durduran yüzü değil, bakışlarıydı, rüyamdaki ağaçlar kadar parlak koyu yeşil gözleri öyle keskin bir şekilde bana bakıyordu ki, bir an bile gözünü kırpmıyordu. Tek bir ifade yoktu, ne düşündüğünü anlayamıyordum ama beni öyle bir inceliyordu ki, bir anlık gözlerinin gerçek olup olamayacağını bile sorguladım.

Sonrasında yüzümde hafif bir tebessüm oluştu ve elimi kaldırıp derin bir nefes vererek daha sert bir şekilde çelik tabağı yere çarptığımda gözünü bile kırpmadı. Bir kez daha. Ve bir kez daha. Durmaksızın devam ettim; o ise düşündüğümden daha uzun bir süre beni inceledi.

Fakat ilk yenilen o oldu.

CamScanner

Muhafıza bakmadan tam benim gözlerimin içine bakarak yüzük olan parmağını kaldırdı ve kendi ağzını göstererek başını salladı. Muhafız bir an bile şüpheye düşmedi, bir an bile emrini sorgulamadı ve bana hızlı adımlarla yaklaşıp ağzımdaki beyaz çarşafı yavaşça söktü ve diğer tarafa fırlattı. Elim havada kaldığında sakince aşağıya indirdim ve çenemi havaya kaldırarak çöktüğüm yerden ayağa kalktım. Bu kez ellerimdeki bağı da çözmesi için başını salladığında Muhafız tek hamleyle beni o bağdan da kurtardı. Ayak bileklerime sarılı olan zincirlerin çıkardıkları sesler bile sanki o an, ona tutsaklığımı kanıtlıyor gibiydi.

Ne bekliyordu? Sessiz kalmamı mı? Çok daha beterini yapacaktım.

Tam yüzüne bakarak yere tükürdüğümde başımı iki yana salladım.

Veyn'in bu hareketimden sonra öfkelenmesini, belki de beni yok etmek için emir vermesini, en kötü ihtimalle o an bir hançer çıkarıp kalbime saplamasını bekledim. Çünkü muhafızın bakışları, geriye doğru kaçması ve dehşetle nefesini vermesi bile çok büyük bir yanlış yaptığımı gösteriyordu.

Ama Veyn çok sakin bir şekilde ve insanı çıldırtacak kadar sinir bozucu bir yavaşlıkla gülümsedi. Gözlerinde neşe yoktu, bakışları hâlâ aynıydı ama öyle bir gülümsüyordu ki, o an bile anlamıştım onu öfkelendirmemin çok zor olduğunu. Benim yüzümdeki gülümseme solduğunda o daha geniş bir şekilde gülümsedi hatta bembeyaz dişleri ortaya çıktı. Başını yavaş yavaş aşağı yukarı sallarken, gurur duyuyormuş gibi davranıyordu ve bu daha fazla çıldırmama neden olmuştu. Gözleri gözlerimden ayrıldı ve yavaşça dudaklarıma ardından üzerimdeki yırtılmış siyah paltoma baktı, deri siyah pantolonuma ve botlarıma. Yeniden yüzüme doğru tırmandı ve saçlarımda çok kısa bir an oyalandı, bu en garip olanıydı.

CamScanner

Kim olursa olsun, saçlarıma çok dikkatli bakardı; onun hakkında sorular sorar ve belki de korkardı ama Veyn, saçlarımdan daha çok gözlerime odaklanıyordu çünkü ne düşündüğümü anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Liora," dedi adımı yavaşça ve dilini döndürerek mırıldanarak. "Liora Valenka." Yüzümü buruşturdum ve büyük bir kinle ona baktım. "Kasabada sana drak diyorlarmış, bu doğru mu?" Drak, aptal cesaretli demekti ve kasaba halkının çoğu beni çağırırken drak diye çağırırdı ama bunu Veyn nereden biliyordu? Tek tek insanları sorguya mı çekmişti?

Hiçbir cevap vermeden ona bakmaya devam ettim ama zaten bir cevap beklemediği çok açıktı. "Liora," dedi bir kez daha yarım adım atıp bana biraz daha yaklaştı ama hâlâ uzanabileceğim mesafede değildi. "Lakabının hakkını veriyorsun ama ne yaparsan yap, sadece kuru bir gürültü çıkaracağının farkında bile değilsin." İnanılmaz bir aksanı vardı ve R harflerini öyle bir vurguluyordu ki sanki eski İskandinav kökleri damarlarında dolaşıyor, Korven'in büyükbabası kadar baskın kelimeler kullanıyordu. "Bu yüzden," dedi gözleri sadece yarım saniye ellerime dönüp tekrar gözlerime tırmanarak. "Kendine zarar vermekten başka hiçbir şey eline geçmeyecek."

Ben de gülümsediğimde gözlerimden büyük bir nefret okunduğuna çok emindim. "Sizden korkacağımı sanıyorsunuz, öyle değil mi?" Başımı öne doğru çıkardım ve çenemi kaldırdım. "Hiçbirinize boyun eğmeyeceğim, elinizden gelen her şeyi yapın." Sonra aşağılayarak yanındaki muhafıza baktım. "Ya da yaptır çünkü kendine güvenseydin buraya bir muhafızla girmez, ayaklarıma zincirler bağlamazdın. Hatta ve hatta benden adımlarca uzakta durmak yerine bana yaklaşırdın ve o zaman sana neler yapabileceğimi gösterirdim."

CamScanner

Veyn, kaşlarını çattı ama yüzünde hâlâ tebessüm vardı ardından gülmeye başladığında bu kez gerçekten kahkaha attığını fark etmiştim. Onu güldürmüştüm, gerçekten güldürmüştüm ve bu daha fazla öfkelenmeme neden olmuştu. Bakışları muhafızına döndüğünde tek bir baş hareketiyle muhafızına çıkması emrini verdi. Birkaç saniye içerisinde muhafiz dışarıya çıktığında ve kapıyı kapattığında kamarada sadece ikimiz kaldık.

Hızlı bir şekilde üzerindeki pelerini söküp çıkardı ve yatağının üzerine attı ardından belindeki kemeri de çıkarmaya başladığında bu kez gerçekten korkarak "Bu kadar aşağılık, bu kadar pislik bir insan olamazsın," dedim dişlerimin arasından. "Bana sen..." Yutkunduğumda ayak bileğimdeki zincirlerimden kurtulmaya çalıştım. "Bana ne yapacaksın?"

"Liora," dedi bir kez daha, sanki bu adı söylemek ona keyif veriyormuş gibi. "Benim korkak olduğumu düşünüyorsun öyle mi?"

"Pislik bir adam olduğunu da söylüyorum artık," dedim hiddetle. "Sen ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Peki ya ben sana çok uzun zamandır sıkıldığımı ve senin bu dakikalardın çıkardığın çılgınlığın, başkaldırının ve durmaksızın devam etmenin bana keyif verdiğini söylesem ne derdin?" Gerçekten de sesinden bile keyif okunuyordu. "Hatta çok daha fazlasını istediğimi söylesem?" Yeşil gözlerinden bambaşka duygular geçti.

"Eğer bana dokunursan..." Bir kez daha ayak bileklerimdeki zincirlerimden kurtulmak için hamleler yaptım ama bir yanım, onun bana zarar vermekten ziyade daha farklı şeyler düşündüğünü söylüyordu. Ben aklımı kaçırdıysam o daha fazla kaçırmış gibi davranıyordu ve bu gerçekten korkunçtu.

İlk önce bir cevap vermedi ve karşımda siyah, kalın

CamScanner

İlk önce bir cevap vermedi ve karşımda siyah, kalın bir pantolon ve siyah, göğüs kafesinde iki düğmesi açık gömlekle kalana kadar üzerindekilerden kurtuldu. Geniş omuzları vardı ve kollarındaki kaslar, bol gömleğine rağmen belli oluyordu. Uzun bacaklarını saran pantolonu ve içine soktuğu botlarıyla sanki karşımda artık eskisinden daha heybetli görünüyordu. "Liora," dedi yine R harfine baskı yapa yapa ve bakışlarını bana çevirdi. "Seninle bir ortak özelliğimiz var, o da ne biliyor musun?" Ellerini arkada birleştirdi ve bana baktı. "Yüzüme karşı herkes Veyn der ve bir kez bile saygıda kusur etmezler ama arkamdan ne diye hitap ederler biliyor musun?" Tek kaşını kaldırdı. "Drak. Ve ikimizde de aptal cesareti varsa hangimiz daha cesur bunu ölçmek ister misin?"

Yüzümü buruşturduğumda "Sen neyden söz ediyorsun?" diye sordum. "Neyin cesaretinden bahsediyorsun? Ayak bileklerimde zincirler var, bana bir adımdan daha fazla bile yaklaşamıyorsun ve şimdi karşıma geçmiş cesaretten mi söz ediyorsun?" Kendi kendime gülmeye başladığımda aşağılayarak onu süzdüm. "Cesaret iki taraf da eşitken sağlanır ve sen henüz bu cesareti..."

Çok kısa bir an, oldukça kısa bir anda şüphe bile etmeden bana doğru hızlı iki adım attı ve aramızdaki mesafeyi sıfıra indirgedi. Yüzüyle yüzüm arasmda iki karışlık bir mesafe vardı ve benim boyum ortalama olarak 1.77 civarıyken o benden çok daha uzundu. Belki 1.93 belki de 1.95 asla kestiremiyordum. Zaten kuzeylilerin uzun boylu olması normaldi ama artık gözlerimin önünde ve yakından daha heybetli görünüyordu ve bana öylesine yakındı ki, ne yapacağımı kestiremiyordum.

"Çok uzun zamandır senin gibi birisiyle karşılaşmadım ve bu bana keyif verdi." Yemyeşil gözleri dikkatli bir şekilde beni incelerken meydan okumasını görüyordum. "Benimle oyun oynamaya

CamScanner

var mısın? Kaybedersem seni hatta arkadaşlarını da özgür bırakacağım, kabul ediyor musun?"

Boğazımı temizlediğimde şu an bu kadar yakın mesafedeyken istesem ona saldırabileceğimi biliyordum ama bunu yapmam sadece bir zaman kaybından ibaret olurdu, bunun da farkındaydım çünkü günlerdir açtım, uykusuzluktan bitap düşmüştüm ve gücüm yoktu. Yine de ellerimle onun boynunu sıkıp nefesini kesme arzumu bastıramıyordum.

Sanki ne düşündüğümü anlamış gibi gülümsedi ve yüzüme biraz daha yaklaşıp aşağılayıcı bir tınıyla "Yoksa asıl korkak sen misin?" diye sordu.

"Ben hiçbir şeyden korkmam," dedim bir an bile düşünmeden. "Ama neden seninle oyun oynayarak vakit kaybedeyim ki? Zaten elinizden kurtulacağım." O kadar garipti ki, sanki o altın kemerini ve kıyafetlerini çıkardıktan sonra yüzüğündeki o saygı ve ağırlığı saklamış, bana bir kasabalı gibi konuşmaya başlamıştı.

Bir anlık, sadece bir anlık normal insan olma arzusunda olduğunu düşündüm ama sonra onu tanımadığım için böyle bir şey düşünmek beni sinirlendirdi.

"Kurtulamayacaksın, Liora," dedi kelimeleri heceleyerek. "Ben istemediğim sürece kurtulamayacaksın çünkü artık Thalron'a aitsin ve kabullen, şu an seni kurtaracak tek kişi benim ve sen de bunun farkındasın. Daha önce hiç kimseye sunmadığım bir şey sunuyorum sana, kurtuluşun anahtarını ellerine veriyorum. Tek yapman gereken benimle oyun oynamak." Kaşlarını kaldırdı. "Ama bu oyun isteğimi geri çevirirsen elindeki bu fırsatı da kaçıracaksın ve ne kadar çırpınırsan çırpın kurtulamayacaksın."

"Thalron'da zaman epey sıkıcı geçiyor olmalı," dedim dik dik bakarak. "Çünkü kendine oyun

CamScanner

dedim dik dik bakarak. "Çünkü kendine oyun arkadaşı arıyor gibisin."

"Evet," dedi. "Sahiden de Thalron'da zaman şu ana kadar çok sıkıcı geçiyordu." İşaret parmağını kaldırıp beni işaret etti. "Ta ki senin gibi başkaldıran birisi gelene kadar."

Dudaklarımı ıslattığımda gözlerimi yavaşça ondan kaçırdım ve ellerimi birkaç kez yumruk yapıp açtım. Şimdi yüzüne sert bir yumruk atsam ve şu kamaranın kapısından çıksam nereye gidebilirdim? Denizin ortasmdaydım ve her yer...

"Kapıdan dışarı çıktığın an, yakalanman on saniye bile sürmez, istersen deneyelim," dedi keyifli bir sesle. "Hatta istersen senin için kapıyı da açabilirim."

Bakışlarım yine sert bir şekilde ona döndüğünde "İnsanlardan ne istiyorsunuz?" diye sordum dişlerimi sıkarak. "Neden bunu yapıyorsunuz?"

"Liora," kaşlarını çattı, "adının anlamı ışık veren demek öyle değil mi?" Birkaç saniye düşündü ve sonrasmda yeniden içten bir şekilde gülümsedi, neye gülümsediğini bilmiyordum ama bir şeyler hoşuna gitmiş gibiydi. "Hâlâ soruma cevap vermedin."

"Sen de benim vermedin."

"Çünkü şimdi oyun oynarsan ve kazanırsan, amacımızı bilmene gerek kalmayacak ama kaybedersen zaten öğreneceksin, neden kendimi bunu anlatarak yorayım ki şu an?" Biraz daha yaklaştığında üstünlükle bana bakmaya devam etti. "Bana korktuğumu söylemiştin ama gördüğün gibi, korkmuyorum. Şimdi sen de bana bunu kanıtla."

Geriye doğru çekilebilirdim ama bunu yapmayacaktım çünkü eğer yaparsam ondan korktuğuma inanabilirdi. "Ya yalan söylüyorsan?"

CamScanner

korktuğuma inanabilirdi. "Ya yalan söylüyorsan?" dedim açık bir şekilde. "Ya kazanırsam ama yine de beni ve arkadaşlarımı özgür bırakmazsan?"

"Veyn asla yalan söyleyemez," dedi kendinden emin bir sesle. Veyn ne, onu bile bilmiyordum ama o kadar kendinden emindi ki, sanki bu yazılı olmayan bir kuraldı ve yalan söylediği an, onun için her şey berbat bir hal alacak gibiydi. "Ve ben, daima ama daima sözümü tutarım."

"Peki," dedim başımı iyice kaldırıp tam gözlerinin içine bakarak. "Ya kaybedersem? O zaman benden ne isteyeceksin?"

Veyn, öyle dikkatli gözlerle beni inceledi ki, soruma cevap vermesi neredeyse bir dakikasını aldı. "Yemek yiyeceksin."

Tiksiniyormuş gibi soludum. "İnsan eti mi yiyorsunuz?"

Reddetmesini bekledim ama sakin bir şekilde "Senin etini yemeyeceğim, söz veriyorum," dedi rahatlıkla.

Hareketlendiğimde ve elimi kolumu koyacak yer bulamadığımda yeniden bakışlarımı kaçırdım. "Neden yemek yememi istiyorsun o halde?"

"Çünkü Thalron'da herkes sağlıklı olmak zorundadır." Hızlı bir şekilde cevap vermişti fakat yüzüne yeniden baktığımda tek neden bu değilmiş gibi bir ifadesi vardı, yemeklerin içine bir şeyler koyuyor olabilirler miydi? Her ne sorarsam sorayım cevaplarından zaten emin olamayacaktım ve beni hep ikilemde bırakacaktı, bunu görebiliyordum.

"Ne oynamak istiyorsun?" diye sordum çünkü o an, bu oyunu oynamaktan başka hiçbir çarem kalmadığını fark etmiştim. Bir gemideydim, saatlerce bağırıp çağırsam dahi kuru gürültüden

CamScanner

saatlerce bağırıp çağırsam dahi kuru gürültüden başka hiçbir işe yaramayacaktı ve kaçabilecek hiçbir yerim yoktu çünkü denizin ortasındaydım. Üstelik eğer yalan söylemiyorsa elime buradan kurtulabilmek gibi bir fırsat geçmişti.

"Karlin," dedi rahatça. "Benimle Karlin oyna çünkü öğrendiğim kadarıyla Mahzende geçirdiğin zamanlarında dövüş öğrenmişsin ve harika bir dövüşçüymüşsün."

Bu kadar bilgiyi neden ve kim tarafından erişmişti? Bunu neden sorguluyordum ki, kasaba halkında beni tanımayan kimse yoktu ve her şeyimi biliyorlardı, ne olursa olsun, Karlin oynarken onları gerçekten de zorlamıştım.

Karlin, defalarca mahzende oynadığımız bir oyundu. Yere bir daire çiziliyordu ve iki insan o dairenin içinde kalıp birbirlerine vurmadan ya dengelerini kaybettirmeye çalışıyorlardı ya da daireden dışarıya çıkarmaya. Bir kez bile yenilmemiştim ve gerçekten de bu oyunda iyiydim hatta kasaba halkının en güçlü insanları bile benimle yarışa girmiş ama hiçbirisi esnekliğimden ve çevikliğimden dolayı beni yenememişti.

Sanki Veyn, Karlin'i çok iyi oynadığımı da biliyor gibiydi.

Şarkı: Heldom, Myrkr

Gülümsediğimde "Kabul ediyorum," dedim ve sonrasmda bir an bile şüphe etmeden yüzüne yaklaşıp dişlerimi sıkarak "Ama eğer kazandığımda bizi özgür bırakmazsan hiç ummadığın bir gecede senin nefesini keserim," diye fısıldadım. "Ve ben de asla yalan söylemem."

Tehdidim onu rahatsız etmek yerine gülümsemesine neden oldu ve sonrasmda elini pantolonunun cebine atıp küçük bir anahtar çıkardı. En sonunda önümden çekilip arkama

CamScanner

çıkardı. En sonunda önümden çekilip arkama doğru geçtiğinde ve ayaklarımdaki zincirlerin olduğu kilide doğru eğildiğinde dakikalardır nefesimi tuttuğumu yeni fark ediyordum. Gözlerimi kapattığımda ve elimi kalbime doğru gittiğinde içimden belki de onlarca kez bu oyunu yenebilmek için şans istedim.

Bir zincirin açılma sesi geldiğinde "Nefesimi nasıl keseceksin?" dedi rahat bir sesle. Bana Drak diyorlardı ama sahiden de benim kadar var gibiydi. "Hançer, halat, su ve belki de başka bir şey? Tercih hakkım var mı?"

Gözlerimi devirdiğimde ona cevap verme gereği bile duymadım. Hem inanılmaz kibirli hem de inanılmaz alaycı bir adamdı ama bir yandan da fazlasıyla ciddi ve üzerinde gerçekten Veyn olmanın da ağırlığı vardı. Sahiden, Veyn ne demekti?

"Veyn'in anlamı ne?" Diğer zincirin açılma sesi geldiğinde "Adın bu değil, değil mi?" diye sordum.

Doğruldu ve yeniden önüme geçtiğinde masanın oraya doğru ilerleyip tüy kalemi eline aldı. "Zaten öğreneceksin," dedi kendinden oldukça emin bir şekilde. "Thalron'a gittiğimizde."

"Prens demek veya kral," dedim kendimi tutamayarak. "Çünkü herkes sana saygı duyuyor." Alayla gülümsedi ama bana bir cevap vermedi. "Fakat sana hiçbir zaman saygı duymayacağım, biliyorsun değil mi?" Eğilip yere bir daire çizerken ellerinde ve kollarının görünen kısmında bazı izler olduğunu gördüm; hançer izi diyemezdim ama yanık da diyemezdim. Bambaşka izlerdi ve hayatımda ilk kez böyle izler görüyordum.

Daireyi çizip doğrulduğunda ellerine baktığımı fark etti ama gizleme zahmetine bile girmedi.

Şimdi ikimiz de bir dairenin içindeydik. Tam

CamScanner

karşıma geçtiğinde ben de ayak bileklerimdeki zincirlerimden kurtulmuştum. Öylesine rahat bir şekilde bana bakıyordu ki, bu rahatlığı artık canımı sıkmaya başlamıştı. "Kuralları biliyorsun," dedi sadece. Elbette Karlin'i çok iyi oynadığımı biliyordu ve beni, en çok güvendiğim yerden vurmaya çalışıyordu. Drak. Drak dölü.

"Başla," dedim sertçe. "Üç olan kazanacak."

Koyu yeşil gözlerini kıstı ve hafifçe öne doğru eğildi; onunla beraber ben de öne doğru eğildiğimde karşılıklı yavaşça dönmeye başladık. Gözlerini bir an olsun benden ayırmıyordu ve ben de ondan ayırmıyordum. Öne doğru hafif bir hamle yapıp kolunu salladığında geriye doğru çekilip eğildim ve hızlı bir hamleyle arkasma geçip ona arkadan saldırmak istedim ama öyle hızlı bir hareketle oradan ayrıldı ve karşıma geçti ki yüzü yeniden yüzüme döndüğünde haz aldığı yüzündeki gülümsemeden belliydi.

Bu kez ben ona hamle yaptım ve kolunu kavrayıp onu döndürmek istedim ama eğilip kolumun altından çıktı ve hiç ummadığım anda belimden sarılıp beni kendisine yasladığında ondan kurtulmam için sadece üç saniyem vardı; eğer üç saniye içerisinde kurtulamazsam beni dairenin dışına itebilirdi. Kendime düşünme payı bile vermeden sağ elimi onun ensesine yerleştirdim ve diğer elimle kolunu tuttuğumda onun da çevrilmesine sebep oldum. Sadece bir saniye sırtlarımız birbirine çarptığında yeniden önümüze döndük ve Veyn, öyle bir kahkaha attı ki, "Liora," dedi keyifle. "Beni heyecanlandırıyorsun."

Ben de kendimi tutamayarak gülümsediğimde elimle onun boynuna uzanmak için hamle yaptım fakat Veyn, hiç ummadığım bir anda baldırımdan tutup beni yere düşürdüğünde ve eliyle iki bileğimden tutup başımın tepesine yerleştirdiğinde bütün ağırlığını benim üzerime verdi. Bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştığımda ağırlığını daha fazla

CamScanner

hareket ettirmeye çalıştığımda ağırlığını daha fazla verdi ve hareket kabiliyetimi tamamen sıfırladı.

Tamamen üzerimdeydi.

Yüzüyle yüzüm arasında çok kısa bir mesafe varken "Üç," dedi geriye sayarak. "İki." Gülümsedi, zafer dolu bir gülümsemeydi. "Bir." Bakışları ellerime kaydı ve sonrasında rahat bir sesle "Ben kazandım," dedi. "O uzun saçların dairenin dışında."

Gözlerimi kapattım ve dişlerimin arasından kısa bir küfür yuvarladıktan sonra onu üzerimden itmek için hamle yaptım ama çoktan çevik bir hareketle doğrulup üstten üstten bana baktı. Öfkeyle saçlarımı geriye atıp yeniden karşısına geçtim ve bu kez art arda hamleler yapmaya başladım. Artık kamaranın ortasında, küçücük bir dairenin içinde birbirini yok etmek isteyen iki savaşçı gibiydik ya da kazanmak isteyen iki savaşçı; bunun cevabını zaman verecekti.

İlk önce ona doğru kolumu salladım ve her zaman kurtulmak için eğildiğini fark ettiğim için eğilmesini bekledim; o eğildiği anda ise en dengesiz anını kollayıp dizlerimin üzerine çöküp sert bir hamleyle ona çelme taktım.

Veyn sendelediğinde ve dengesini sağlamak için dik bir duruşa geçmek istediğinde bu kez onu sertçe itekledim. Tam o anda sarsıldı ve bir ayağı dairenin dışına çıktığında yere düşmedi ama ben kazanmıştım. "Bir, bir," dedim yavaşça ayağa kalkarak nefes nefese. "İsterdim ki sana bu denli saygı duyanlar, bu aciz halini de görmeli."

Fakat kaybetmek onu sinirlendirmemiş aksine daha fazla keyiflenmesine sebep olmuştu. Gülmeye başladığında omuzlarını indirip kaldırdı ve alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Zaten dağınık olan kumral saçları daha fazla dağılmıştı ve yeşil gözleri artık eskisinden daha parlak bakıyordu.

CamScanner

gözleri artık eskisinden daha parlak bakıyordu. "Devam et," dedi hazla. Sesinde sanki çok uzun zamandır yenilmemiş ve şu an yenilmenin bile hazzını yaşayan o tını vardı. Bu hissi biliyordum çünkü Svalbard'a beni de kimse yenemediği için bir süreden sonra birinin beni zorlaması bile keyif veriyordu.

Yeniden karşı karşıya geldiğimizde birbirimize hamleler yapmaya devam ettik, onu aşağılayamazdım, gerçekten de zeki bir adamdı çünkü onun eğildiğini çözdüğümü fark etmiş artık başka yöntemler bulmaya başlamıştım. En uzun oyunumuz bu oyunumuz olduğunda ikimiz de soğuğa rağmen terlemiştik ve nefes nefese kalmıştık.

En sonunda ikimiz de birbirimize en sert şekilde hamleler yapmaya başladığımızda benim etrafımda hızlı bir şekilde dönmeye başladı ve çelme takmak istedi, kendimi ondan kurtarırken bir anda arkama geçti ve belimden tutup beni kendine yapıştırdı. Fakat bu kez, elleriyle bileklerimi de tuttuğunda ve tek bacağını bacağımın arasma geçirip hareket kabiliyetimi tamamen sıfırladığında nefesi enseme ve yanağıma doğru çarpmaya başladı. Yutkundu ve nefes nefese kulağıma doğru "Üç," dedi. Kendini bana öyle bir yaslamıştı ki, vücudunun her zerresini ve kalkıp inen göğsünü hissedebiliyordum. "İki," dedi. Çırpınmaya bile çalışmadım çünkü kurtulabilmemin imkansız olduğunun farkındaydım. Adeta beni kendine mühürlemişti. "Bir." Kulağıma doğru biraz daha yakaştı. "Ben kazandım, Işık Veren," dedi adımın anlamını imayla söyleyerek ve belki de aşağılayarak. "İki, bir."

Şimdi beni dairenin dışına çıkarması gerekiyordu ama birkaç saniye daha o şekilde durdu ve sonrasmda sertçe dairenin dışına atmak yerine çevik bir hareketle belimden döndürüp beni dairenin dışına bıraktı

CamScanner

dairenin dışına bıraktı.

Bir anlık sadece bir anlık üşüdüğümü hissettim çünkü o üç saniyede vücudumuz o kadar çok bütün olmuştu ki, onun vücut sıcaklığı benim vücut sıcaklığımla birleşmişti. Normalde asla afallamazdım ama afalladığımı hissettiğimde çok kısa bir süre dairenin dışında kalmaya devam ettim. "Bu oyunu herkesle oynuyor musun?" diye sordum. Bir cevap vermedi. "Neden benimle oynamak istedin?" Yine cevap vermedi ve beni dairenin içinde gülümseyerek beklemeye devam etti. "Neden herkes sana saygı duymak zorunda?"

"Liora," dedi ve her seferinde adımı söylerken keyif alıyordu. "Belki de bu sana son kez adınla seslenişim, dairenin içine gel ve benimle savaşmaya devam et."

Son bir kez bütün gücümü toparlayarak derin bir nefes aldım ve yeniden dairenin içine döndüğümde "Senin kadar iyi beslenmiyorum," dedim sert bir dille. "Günlerdir açım, sen zaten bu oyuna bir sıfır önde başlamış oldun."

Cevap bile vermeden öne doğru atıldığında ondan kurtuldum ve arkasına geçip kolumu boynuna sardım; normalde oyunda bu tarz fiziksel zararlar vermek yasaktı fakat şu an umurumda değildi. Veyn, bir anlık duraksadığında ve zorlukla gülmeye başladığında istese kurtulabilecekken "Nefesimi bu şekilde kesmek istediğini konuşarak da söyleyebilirdin," dedi ve sonrasmda hızlı bir şekilde benden kurtulup karşıma geçti, bacaklarıma doğru hamle yaptı; diğer tarafa kaçtım ama bu kez de orada sırtımdan yakalamaya çalıştığında diğer tarafa doğru ilerledim.

Şimdi o kadar hızlı ve çevikti ki, sanki diğer üç oyunda rol yapmıştı ve şimdi asıl kimliğini gösteriyordu artık hamle yapma şansım yoktu sadece ve sadece ondan kaçıyordum, sırtımın arkasındayken önüme geçiyor, eğilmişken bir

CamScanner

arkasındayken önüme geçiyor, eğilmişken bir anda kolumu kavrayabiliyordu. Yine de dakikalar süren bir savaştı ve en iyi haliyle beni yakalamakta öyle zorlandı ki, sonlara doğru dişlerini sıktığını görebiliyordum.

Sonunda keyfini kaçırdığımı görebildiğimde gülümsedim ve oldukça rahat bir sesle "Belki bu oyunu sen yeneceksin," dedim. "Ama ben istemediğim sürece beni hiçbir zaman yakalayamayacaksın."

Kaşlarını çattığında ve öne doğru adeta bir kurt gibi eğildiğinde bana doğru öyle bir atıldı ki ondan kurtulabilmek için eğildiğimde bir anda kolları bacaklarıma sarıldı ve beni geriye dairenin çok dışına duvara sertçe yasladığında gözlerim kocaman açılmış bir şekilde ona baktım. Kolları bacaklarıma dolanmıştı ve ayaklarım havadaydı. Ona tepeden bakarken yüzü göğüs kafesime denk geliyordu ve aşağıdan bana bakıyordu. İkimiz de nefes nefese birbirimize bakarken Veyn'in yüzünde öyle bir tebessüm oluştu ki nefesi kalkıp inen göğüs kafesime doğru çarptı. Ellerim ister istemez onun omuzlarına tutunduğunda hem şaşkındım hem de o an neler olduğunu çözmeye çalışıyordum.

Kaybetmiştim ama öfkeden daha çok büyük bir şaşkınlığı hissediyordum çünkü o an, ona neden bu kadar saygı duyduklarını, neden eğildiklerini ve neden Veyn olduğunu anladım; çok güçlüydü, haddinden fazla güçlüydü ve gözlerinde gerçekten de o her şeyden üstün adam vardı.

"Liora Valenka," dedi içten bir sesle. "Thalron'a hoş geldin, buraya adım atan ya kaybolur ya da efsane olur. Sen efsane olacaksın."

Yavaşça beni yere doğru bıraktığında ve ayaklarım yerle buluştuğunda hiçbir şey söylemeden yüzüne bakmaya devam ettim. Veyn ise geriye doğru bir adım atıp gülümsedi ve üzerinden çıkardığı

CamScanner

kıyafetlerini yeniden eline aldı.

"Fakat yine de hiçbir zaman size ve özellikle sana saygı duymayacağım." Çünkü farkındaydım, şu an bu odadaki adamdan çok farklı bir adamdı; belki de benim en büyük düşmanım olacaktı.

Veyn daha geniş bir şekilde gülümsediğinde "Bana saygı duyacaksın," dedi net bir sesle ve üzerine kıyafetlerini giymeye başladı. "Çünkü zorunda kalacaksın."

"Asla," dedim tiksiniyormuş gibi. "Asla bu gerçekleşmeyecek."

En sonunda pelerinini giyerken yüzündeki gülümseme bıçak gibi kesildi ve kemerini takarken ciddileşti. Yeniden o ilk gördüğüm adama dönüştüğünde çenesini havaya kaldırdı. "Belki de," dedi alayla. "Benimle başka bir gün, başka bir oyun oynarsın ve kazandığımda bana saygı duyarsın, kim bilir?"

Başımı olumsuz anlamda yavaş yavaş iki yana salladığımda "Seninle bir daha asla oyun oynamayacağım," dedim kendimden emin bir sesle.

"Veyn, duraksadı ve tek kaşını kaldırıp bir süre yüzümü inceleyip "Liora," dedi yemiden. "Adını söylemek güzeldi."

Hemen ardından geriye doğru çıktığında ve bir cevap vermemi bile beklemeden kapıyı açıp karanlığa karıştığında arkasından öylece bakakaldım. Kapıyı kapatmamıştı bile, zincirlerim de yoktu ve susturmamıştı da. Çünkü bu oyunu kaybettiğim için hiçbir çaba vermeyeceğimden emindi; gururumu anlamıştı. Ve ne yazık ki, ben de öyle bir gurur vardı ki, verdiğim sözleri tutar, kaybetsem bunu gizlemem, kazansam da bunu göğsümde nişane gibi taşırdım.

Veyn kazanmıştı ve ben kaybetmiştim

CamScanner

Veyn, kazanmıştı ve ben kaybetmiştim.

Ama daha yolun başındaydık ve o gerçekten de beni hiç tanımıyordu.

Neredeyse yirmi dakika sonra muhafız yeniden elinde tepsiyle geldiğinde yerde oturmuştum ve hiçbir tepki vermeden ona bakıyordum. Muhafız ilk önce duraksadı ve sonrasında tepsiyi yere bırakırken "Veyn yemek yemeni emrediyor," dedi bir kez daha.

"Sen başka bir cümle bilmez misin?" diye sordum.

"Veyn yemek yemeni emrediyor," dedi yeniden.

"Emredemez," dedim ama muhafız bir cevap vermek yerine kamaradan çıktı ve kapıyı kapattı; kilidin sesini ise duymadım.

Ne yazık, Veyn gerçekten de bana hiçbir şey yapmayacağım konusunda güvenmişti; bugün değildi belki ama bir gün, onu kıskıvrak yakalayacağımdan bihaberdi.

Tepsiye baktım ve sonrasmda büyük bir nefes verip kendime doğru çektim. Et, çorba, ekmek ve bir bileklik.

Bileklik mi? Az önceki tepside böyle bir şey olmadığına çok emindim ama şu an, bu bileklik de nereden çıkmıştı?

Kaşlarım çatıldığında çelikten yapılma parlak bilekliğe baktım; kalındı ve tam ortasında zümrüt yeşili bir taşın üzerinde V harfi vardı. Sakince elime aldığımda ve parmaklarımın arasında döndürdüğümde oldukça ağırdı ve taşm, gerçek zümrüt olduğunu bile bir anlık düşünmüştüm.

Bu ne demekti bilmiyordum ama tamamen beni himayesi altına almak için bir oyun oynadığını düşünüyordum ve o bilekliği takmayacaktım.

CamScanner

düşünüyordum ve o bilekliği takmayacaktım.

Bilekliği yeniden tepsiye sertçe koydum ve eti kendime çekip ilk lokmayı hızlı bir şekilde ağzıma attım. Aniden bu güzel tatla beraber dudaklarımdan keyifli bir ses çıktığında endişeyle etrafıma baktım ve beni izleyen var mı, diye gözetledim.

Sonrasında ise tabakları öyle hızlı bir şekilde bitirdim ki, hayatım boyunca daha güzel bir yemek yediğimi hatırlamıyordum; insan etiyse şayet yeniden olsa yeniden yerdim, galiba Thalron bana barbarlık kazandırmaya başlamıştı.

YER: THALRON

Şarkı: Danheim, Ivar's Revenge

Völvaların gür sesi kulaklarıma dolmaya başladığında yavaşça gözlerimi araladım ve yerde uyuyakaldığımı fark ettim; önümdeki tepsi ise alınmıştı ama bileklik hâlâ yerde duruyordu.
Ne zaman uyuduğumu hatırlamıyordum, son hatırladığım tavanı izlediğim ve kendime binlerce kez Elly için intikam yeminleri ettirdiğimdi.

İnsan intikam yeminleri ederken uyuyakalır mıydı? Kalabiliyordu, en büyük örneği bendim.

O an geminin hareketinin durduğunu ve geminin dışından insanların adım seslerinin geldiğini işittim.

Lanet olsun ki Thalron'a gelmiştik, bunu anlamak zor değildi çünkü Völva davullarına her vurduklarında tek bir cümle haykırıyorlardı: "Thalron varen! Varendi Thalron."

Thalron yaşasın, çok yaşa Thalron!

Öfkeyle nefesimi verdiğimde yanımdaki paltomu hızlı bir şekilde üzerime giydim ve başlığını başıma

CamScanner

hızlı bir şekilde üzerime giydim ve başlığını başıma geçirdim; birkaç saniye duraksadıktan sonra ellerimle yerden destek alıp "Hazırsın, Liora," dedim kendime. "Ve asla vazgeçmeyeceksin." Tam o anda, masanın üzerinde bırakılmış radyasyondan korunmak için olan maskeyi elime aldım ve adımlarımı atarken yine de ne olursa olsun, tepsiye bırakılan bilekliği paltomun cebine attım.

Bulunduğum kamaradan hızlı adımlarla çıktığımda ve neredeyse altı adımda geminin yosun bağlamış korkuluğuna ulaştığımda dışarısı o kadar soğuktu ki çevreme dikkat bile edemedim. Kendime sımsıkı sarıldığımda ve kollarımı önümde birleştirdiğimde gözlerimi kapatıp açtım ve hemen karşıma baktım; tam o anda, yan tarafımdaki kırmızı yelkenli gemiden tanıdık yerli halkın indirilişini gördüm. Soğuk veya korku dinlemeden geminin diğer ucuna doğru koştuğumda ve merdivenleri inmeye başladığımda hemen aşağıda beni bekleyen iki kırmızı pelerinli adamı gördüm; siyah pelerinliler ise çoktan gitmişti.

O kırmızı pelerinlileri umursamadan yerli halkın bulunduğu yere doğru koşmak istediğimde izin vermemelerini bekledim ama adamlar bana aldırış bile etmedi. Bunun nedeni büyük ihtimal buradan kaçışın imkansız olacağım düşündükleri içindi.

Kendimi tutamayarak kalabalığa doğru koşarken "Tanya!" diye bağırdım fakat ona dair herhangi bir ipucu görmedim. "Korven!" Birkaç kişi bana dönüp baktı ama bakanlar da beni zaten tanıdıkları için baktılar ve herkes kendi canının peşinde olduğu için beni hiçbir şekilde umursamadılar.

Bir anda etraflarını kırmızı pelerinliler sarmaya başladığında ve kocaman bir topluluğu izana getirmek için itekledikleri sırada, kendimi onların ellerinden kurtararak ne yapmaya çalıştıklarını çözmeye çalıştım. En sonunda ikili sıra haline getirmek istediklerini fark ettiğimde yerli halktan tanıdığım ama adını bile bilmediğim o kadının

CamScanner

tanıdığım ama adını bile bilmediğim o kadının yanına geçtim ve etrafıma bakmaya devam ettim.

"Seni neden bizim gemimize bindirmediler?" Kadın o kadar net bir şekilde soruyu sormuştu ki bakışlarım şaşkınlıkla ona döndü.

"Bu da ne demek?"

Kadın çenesiyle siyah yelkenli gemiyi gösterdi. "Bu gemiye sadece seçilmiş olan yerli halkı koydukları söyleniyor, sen de oradaydın."

Bir cevap verebilirdim elbette ama sorusuna duymazdan gelip "Tanya ve Korven'i gördün mü?" diye sordum.

Cevabın olumsuz olacağını düşünerek mutsuz bir şekilde ona baktım ama kadın "Evet," dediğinde hevesle gülümsedim. "Onlar çoktan Thalron'a giriş yaptı, öndelerdi."

Derin bir nefes verdiğimde neyse ki, yaşıyorlar diye düşündüm ve kadına hiçbir şey belli etmeden yeniden önüme döndüm ve herkesi ikili bir sıraya soktuklarında völva davulları sessizliğe gömüldü. Sadece yerli halk konuşuyordu, kırmızı pelerinlilerden ya da kenarlara yerleştirilmiş o dev muhafızlardan çıt çıkmıyordu.

Sadece bir anlık Veyn'i ve muhafızını aradım ama elbette ki buralarda değillerdi.

Hemen önümüzde duran kırmızı pelerinli adam elini kaldırdı ve sağ tarafı işaret ederek yürüyün emri verdi. Kelime yok, cümle yok, ses yok. Önümüzde kocaman, hemen arkasındaki yeri gizleyecek kadar büyük bir kayalık vardı fakat bizi yürüttüklerinde ve neredeyse kısa bir mesafenin ardından kayalığın heybeti kaybolduğunda o yeri gördüm: Thalron'u.

Senelerdir insanların diline doladığı, hakkında

CamScanner

Senelerdir insanların diline doladığı, hakkında binlerce efsane dolanan o yeri sonunda görebildim ve bacaklarım kaskatı kesildi; sadece ben değil, herkes durdu ve o devasa yere baktı.

Svalbard'ın gece karanlığı değildi, Thalron'un karanlığıydı. Kendine ait, has bir karanlığı hatta gecesi var gibiydi. Sanki hemen şimdi üzerime çökmek, nefesimi kesmek hatta içimdeki alevi ya harlamak ya da tamamen söndürmek için karşımda dikiliyordu.

Rüzgar yüzüme çarptığında sanki her zaman hissettiğim rüzgar değilmiş gibi gelmişti. Hemen arkamızda kalan kıyıda donmuş olan denizin parçaları kıyıya vuruyor, çıkardığı sesler ürkütücü bir hal alıyordu.

Ve hemen ileride, devasa bir şekilde Thalron yükseliyordu. Dağ değil, kale değil, şehir değil; hepsinden birazdı ama hiçbirinden tam değildi. Gökyüzüne dikilmiş siyah, kocaman kuleleri olan ve belki de binlerce odasını içinde barındıran bir tapınak gibiydi. Kaç katlı olduğunu, yüksekliğini açıklayamıyordum; Fransa'daki o kule kadar olabilirdi. Ayaklarımı bastığım toprak bile sadece kar değil, buz değil, ikisinin arasında bir şey gibiydi. Ve en tepedeki kulede bir bayrak sallanıyordu ama o bayrağın ne olduğunu karanlıktan seçemiyordum.

Yeniden völva davulları çalmaya başladığında bize yürüyün emri verildi ve herkes aynı anda yürümeye devam etti. Her adımda başka bir detayı fark ediyordum, kocaman merdivenleri vardı ve kaç tane olduklarını sayamıyordum; duvarlar taştan değil, tahtadan değil ama metalden de değil gibiydi. Sanki buzdandı ama buz olmadığına da çok emindim. Koyu, siyahımsı, içine sanki yıldırım düşmüş gibi damar damar çizgileri vardı.

Etrafta bir tane siyah pelerinli yoktu hatta etrafta

CamScanner

sadece onları kontrol edenler dışında kimse yoktu. Bir değil, birçok kapısı vardı ve insanları o büyük merdivenin ve meşalelerin olduğu yere değil, arkaya doğru yürüttüklerinde gözlerim kocaman açılmış Thalron'u inceliyordum. Hemen arkasında kocaman karla kaplı bir dağ vardı ve başka da hiçbir şey yoktu.

"Burası," dedi yanımdaki kadın dehşetle. "Burası bambaşka bir yer. Burası adeta bir saray."

"Hiçbir saray bu kadar korkutucu olamaz," diye fısıldadım kendimi tutamayarak.

Bizi, o büyük heybetli kapı yerine arka tarafa doğru yürüttüklerinde neredeyse oraya varmamız bile yarım saatimizi almıştı ve ağır demir kapıyı açtıklarında sanki son bir kez gökyüzüne bakıyormuş gibi başımı kaldırdım. Gecenin en karanlık günüydü belki de çünkü tek bir yıldız bile yoktu; nefes aldım ve geri verirken başımı yeniden önüme eğdim ve kapıdan içeriye girmeden önce köşede, yere çakılı olan o tabelayla karşılaştım.

"Doğmak ve ölmek yasaktır!"

Elly'nin söylediğine göre seneler önce Svalbard'da da doğmak ve ölmek yasaktır, diye bir söylenti dolanmıştı ama aslında yasak değil, olması gerekendi. Svalbard'da insanlara doğum yaptırabilecek doktorlar ya da gerekli ekipmanlar olmadığı için Norveç'e gitmek zorunda kalıyorlarmış ve ölüm ise Svalbard'ın soğuğunda cesetler gömüldüğünde çürümediği için ve olası her felakette yüzeye çıktığı için ölüleri de Norveç'e gönderiyorlarmış.

Hatta Svalbard'da bir keresinde seneler önce bir hastalıktan ölen insanları gömdüklerini ve çürümedikleri için vücutlarındaki zararlı bakterilerin de toprağa karıştığını anlatmıştı. Bu yüzden insanlar hiçbir şey ekememiş ve birçok insan yeniden aynı hastalığa yakalanmıştı

CamScanner

insan yeniden aynı hastalığa yakalanmıştı.

Fakat Thalron'da bütün bunlardan çok daha ayrı bir şekilde yasak olduğuna emindim ve bunu bir tarafım merak etse de bir tarafım Thalron'la ilgilenmemek için çaba veriyordu.

Çünkü burada kalıcı olmak istemiyordum.

Bizi içeriye soktuklarında bomboş, oldukça boş bir alanla karşılaştım. Üzerimizde kocaman bir kubbe vardı ve vitray camlar. Bu kadar. Başka hiçbir şey yoktu. Ve yine kimsenin sesi çıkmıyordu; avazım çıktığı kadar bağırıp ortalığı ateşe vermem gerektiğinin farkındaydım ama şu an bütün bunları yapmak sadece bana zaman kaybettirecekti çünkü buradan kaçışın çığlıklarla değil, başka şekilde olacağından artık emindim.

Neredeyse beş dakika sonra karanlığın ortasına meşalelerle beş tane muhafız girdi ve ortalığın ışıldamasına sebep oldular. Hemen ardından beş tane masa yan yana ve belirli bir izana göre dizildi; iki sandalye koyuldu. Birisi masanın arkasına, birisi de masanın önüne.

Artık yerli halktan da çıt çıkmıyordu çünkü ne olacağını anlamaya çalışıyorlardı.

Masanın üzerine bazı araç gereçler getirmeye başladıklarında muhafızlardan bir tanesi sıranın arasına daldı ve insanları bu kez, masaların önünde tek sıra halinde dizdi. Gözlerim yeniden etrafıma kaydığında belki Korven ve Tanya'yı görürüm umuduyla inceledim ama onlardan tek bir parça bile yoktu; çoktan bu aşamayı geçmiş olmalılardı.

Bir anda içeriye bembeyaz kıyafetli beş insan girdiğinde üzerlerindeki kıyafetler çok korkutucu görünüyordu. Upuzun yere kadar bir elbise gibiydi, kolları da öyle ve yüzlerinde maskeleri vardı. Tam kalplerinin üzerinde ise ters damla ve kan renginde

CamScanner

kalplerinin üzerinde ise ters damla ve kan renginde bir rozet duruyordu. Neler olduğunu anlamıyorken adamlar sandalyelerine oturdu ve dönüp bize şöyle bir bakmadı bile. Etrafıma bir tek ben mi bu denli öfkeliyim ya da tedirginim diye baktım ve herkesin bakışlarında aynı ifadeyi gördüm: Korku.

"Kimse bize hiçbir şey söylemeyecek mi?" dedim dişlerimi sıkarak. "Bu sessizlik de ne böyle?"

Beyaz kıyafetli adam eliyle işaret verdi ve hepsi birden aynı hareketi yaptı. Ardından kırmızı pelerinliler tek tek sıranın başına geçip insanları o sandalyeye oturttular. Ben üçüncü sıradaydım ve ne yapacaklarını kestiremiyordum bile.

Beyaz kıyafetli adam sadece başını salladı ve kırmızı pelerinli, sandalyeye oturan orta yaşlı adamın elini tutup masaya doğru getirdi. Elimle ağzımı kapattığımda avcunu çevirttiler ve orta yaşlı adam, korkudan tir tir titrerken beyaz kıyafetli adamın yüzüne baktı. Adamın ise umrunda bile değildi sadece o değil, hiçbirisi onların yüzüne bakmıyordu.

Adam, küçük bir neşteri eline aldı ve kasabalı kişinin eline doğru yaklaştırdı; tam o esnada kendimi tutamayıp "Hayır!" diye haykırdığımda sesim kubbenin duvarlarına çarptı ve oradan yeniden bana döndüğünde çoktan hemen yanımda belki 2.35 belki de daha uzun dev bir muhafız belirdi. Kaşları çatıktı, nefretle bana bakıyordu ve bu Veyn'in muhafızı bile değildi. "Konuşmak," dedi kelimenin üzerine basarak. "Yasak. Bağırmak yasak. Soru sormak yasak."

Fakat onların yasakları umurumda değildi, şu an isterlerse beni yok bile edebilirlerdi. "Siz," dedim hırsla. "Siz ne yapıyorsunuz ve neden..." Tam o esnada beyaz kıyafetli adamın, yerli halktaki adamın orta parmağına neşteri sadece batırdığını gördüm ve sonrasında kanı aktığında onu cam bir tabelaya bulaştırdı. Kırmızı pelerinliler oturan

CamScanner

gördüm ve sonrasımda kam aktığında onu cam bir tabelaya bulaştırdı. Kırmızı pelerinliler oturan adamı kaldırdığında cam tabelayı bir cihazın içine yerleştirdi ve bir delikten o cam tabelaya doğru baktı.

"Ne oluyor?" diye fısıldadım endişeyle. "Bu ne demek?"

Tam beş dakika sonra beyaz kıyafetli adam, önüne koyulan dört kutudan açık kırmızı olanı çekti ve masanın köşesine koydu. "B Rh+, Tüccarlar!" Kimse neler olduğunu anlamazken diğer kırmızı pelerinli adamı köşeye çekti ve eline kırmızı pelerinini verdi sonrasımda B Rh+ yazılı yaka rozetini.

"Bu ne demek?" dedim endişeyle. "Birileri artık bir şeyler söylesin!"

En sonunda az önce konuştuğum orta yaşlı kadın bilge bir şekilde "Kan grubuna baktı," diye açıklama yaptı.

"Tüccar ne demek, bunun kanıyla ne ilgisi var?" Kadın bilmiyorum dermiş gibi dudaklarını büktüğünde yeniden o tarafa döndüm.

Bu kez, önümdeki kadını aldıklarında, Tüccar dedikleri adama o kırmızı pelerini giydirdiler, başlığını taktırdılar ve yakasına B rh+ yazılı rozeti yerleştirdiler sonrasında onu geride kalan karanlığa doğru ilerlettiler.

Aynı testi önümdeki kadına da yaptıklarında beş dakika değil, çok daha kısa sürdü ve beyaz kıyafetli adam, "Köksüzler," dedi tükürür gibi.

"Köksüz ne demek?" diye sordu kadın fakat bir cevap alamadı. Ona siyah, incecik bir pardesü uzattılar; Tüccarların kıyafeti kalınken, Köksüzlerin kıyafeti oldukça inceydi ve bu soğukta insan donardı, bunun farkında olmaları gerekiyordu. O an anlamıştım, köksüzler

CamScanner

gerekiyordu. O an anlamıştım, köksüzler bu hiyerarşide en alttaki kişilerdi, bir nevi köylülerdi, yerli halk demekti. Ve kan grubunu bile söyleme zahmetine girmemişler, bir rozet bile takmamışlardı.

Veyn de siyah giyiniyordu ama böyle değildi, o bir köksüz olamazdı, o bu hiyerarşinin neresindeydi?

Bir anda arkamdaki muhafız benim kolumu tuttuğunda ve ben kendimi ondan kurtaramadan sandalyeye oturttuğunda hırsla kendimi ondan geriye çekip kollarımı önümde bağladım. "Bunu yapmak zorunda değilim," dedim dişlerimi sıkarak. "Bize bunu yapamazsınız!"

Beyaz kıyafetli adam yüzüme bile bakmadan önündeki eşyaları düzenli bir hale getirdi çünkü biliyordu ki onun parmağını kıpırdatmasına bile gerek kalmayacaktı. Tam da düşündüğüm gibi o dev muhafız, kolumu birleştirdiğim yerden çektiğinde ve elimi masanın üzerine sertçe koyduğunda acıyla inledim. Avcumun içini zorla çevirdi ve parmakları kan akışımı durduracak kadar kolumu sıktı.

"Bize bunu yapamazsınız," dedim karşımdaki adama ama sanki kulakları bile duymuyor gibiydi. Neşteri kaldırdı ve yavaşça orta parmağıma batırdı. Acı bile hissetmedim çünkü vücudum buz kesmiş, nefesim donuklaşmıştı. Kanımı tabelanın üzerine koyarken yan taraftaki masadan "A Rh+," sesini duydum. "Asiller." Ne olduğunu bile anlamayan kumral kadın etrafına bakarken hemen yanında duran kırmızı pelerinli adam, ellerini birleştirdi ve ilk önce ona saygıyla selam verdi, sonrasmda ise kıyafetlerini orada veremeyecekmiş gibi eliyle diğer tarafı göstererek yürümesini bekledi.

"Neler oluyor?" dedi kumral kadın anlamaya çalışarak ama ayağa kalkıp kırmızı pelerinliyle

yürümeye başladığında onlar da karanlığın içinde kayboldular.

"A Rh-" dedi üç yanımdaki masadaki beyaz kıyafetli adam. "Radyasyon etkisinde, zindana kapatın."

"Ne?" diye bağırdı genç adam ve gözlerini kocaman açarak etrafına baktı. "Bu da ne demek? Ben hasta değilim!"

Büyük bir korkuyla o tarafa baktığımda muhafızlar hızlı bir şekilde adeta sürükleyerek genç adamı kollarından tuttular ve bütün çığlıklarına ve çırpınmalarına rağmen, onu içeriye değil, dışarıya doğru sürüklediler.

Ve ben, o an her şeyi anlamıştım.

İnsanları kan gruplarına göre sınıflandırıyorlardı çünkü savaş zamanı insanların kanlarıyla oynadıkları yönünde bir şeyleri bana Elly anlatmıştı ama şu an beynim o kadar hızlı çalışıyordu ki anılarımın içinde Elly ile konuştuğum o ana bile gidemiyordum. Büyük ihtimal negatif olanlar radyasyonlu sayılıyor ve Thalron'un zindanlarına atılıyordu, A Rh+ olanlar Asil, B Rh+ Tüccar ve geriye kalan pozitifler de köksüz demekti.

Neye göre, ne şekilde böyle bir karar almışlardı anlamıyordum ama dudaklarımdan sadece "Bu delilik," döküldü. "Bu çılgınlık." İnsanları kanlarına göre ayırmak ne demekti?

"AB Rh+," dedi beyaz kıyafetli adam sağ taraftan ve saygıyla ayağa kalkıp ellerini önünde birleştirdi. "Kutsal İnsanlar." Yani Din İnsanları demekti bu çünkü kuzeyde kutsal olan her şeyi dinlere bağlamaya başlamışlardı. Ve bu kez çok daha net anlamıştım, beyaz kıyafetli adam bile ayağa kalkıp selam veriyorsa Din İnsanları bu hiyerarşinin en tepesindeki kişilerdi. Otuzlarında genç adam, ne olduğunu anlayamadan iki tane kırmızı pelerinli

CamScanner

olduğunu anlayamadan iki tane kırmızı pelerinli ve iki muhafız onun yanına gelerek koruma görevi üstlendiler ve Asillerin gittiği tarafa doğru yürüttüler.

Artık her yerden aynı sesler yükseliyordu. Asillere ve Din insanlarına herkes saygı duyuyor, Tüccarlar için saygısızlık ya da saygı olmuyor, köksüzler ise bir hiç gibi köşeye fırlatılıyordu.

Radyasyonlu sayılanlar ise sürüklenerek dışarıya çıkarılıyordu ve zindana kapatılıyordu.

"Hey," dedi hemen karşımdaki beyaz kıyafetli adam. Bakışlarım sertçe ona döndüğünde bana değil, çevresindeki diğer beyaz kıyafetlilere seslendiğini anladım. Hepsi birden bakışlarını ona çevirdiğinde sadece iki saniye bakışlarını bana döndürdü ve gözlerindeki hem dehşeti, hem korkuyu hem de endişeyi gördüm. Konuşmanın bile yasak olduğu yerde herkesi yanına çağıracak kadar ne olmuş olabilirdi?

Diğer adamlar hızlı bir şekilde yanına geldiğinde hep beraber o cam tabelaya baktılar ve beşi de aynı duygularla bakışlarını bana çevirdiler. En sonunda aralarından bir tanesi "Veyn'e haber ver," dedi. "Kararı o verecek."

"Neler," dedim yutkunarak. "Neler oluyor?" Elbette ki bir cevap alamadım ve aralarından bir tane beyaz kıyafetli adam, koşarak karanlığa karıştı. Ben neydim? Benim kanım neydi? Onları endişelendiren ve korkutan ne olmuştu? Veyn neye karar verecekti? Çıldıracak gibi hissettiğimde saniyeler dakikaları kovalıyor, çevremdeki herkes tek tek kendilerinin ne olduğunu öğreniyordu. Ben dışında. Hatta öyle ki, hemen benim arkamdaki insanları başka masalarda test ediyorlar, beni ise oturduğum sandalyeden kaldırmıyorlardı.

Dakikalar artık saate dönüştüğünde ve neredeyse bu büyük kubbeli alanda kimse kalmadığında

CamScanner

bu büyük kubbeli alanda kimse kalmadığında iki tane muhafız arkamda durmuş, sanki ölüm emrimin gelmesini bekliyor gibilerdi fakat Thalron'da ölmek yasaktı, öyle değil mi? Radyasyonlu isem direkt zindana göndermeleri gerekirdi, ben kimdim? Ben neydim? Ben neden bütün bunların içine düşmüştüm?

En sonunda karanlığın içinden iki muhafız ve neredeyse bir saat önce giden beyaz kıyafetli adam döndüğünde yüzü kireç kadar beyazdı ve endişesi hâlâ silinebilmiş değildi. Öne doğru eğilip karşımdaki adamın kulağına bir şeyler fısıldadığında adam inanamıyor gibi gözlerini açtı ve bakışlarını bana çevirdi.

Beni yok edeceklerdi, öyle değil mi? Ve bu emri veren Veyn miydi? Boğazıma kadar acıya battığımda ve sırtımda sanki onlarca diken hissettiğimde birkaç kelime daha konuştular ve sonrasmda Veyn'in yanına giden adam omzunu indirip kaldırdı.

Tam o esnada, artık orada kimse kalmamıştı; ben ve o beş beyaz kıyafetli adam dışında. Bir de muhafızlar.

En sonunda karşımdaki adam, soluk bir sesle "Köksüz," dedi ve başını önüne eğdi. "Köksüzler."

"Ne?" dedim dişlerimi sıkarak. "Köksüzler mi?" Hemen yanımdaki muhafız beni sertçe kaldırdığında ve elime ince bir pardesü tutuşturduğunda karanlık tarafı tiksinerek işaret etti. "Hayır," dedim hırsla. "Hayır, bunu kabul etmiyorum!"

Fakat her ne yaparsam yapayım beni dinlemediler, her ne olduysa Köksüz olduğuma karar verdiler ve bunun altında yatan kişinin Veyn olması daha fazla öfkelenmeme neden oldu. Muhafız beni kolumdan tuttuğu gibi götürürken, çırpınmaya çalıştım ama bu sadece çok daha fazla acı hissetmeme sebebiyet

CamScanner

bu sadece çok daha fazla acı hissetmeme sebebiyet verdi.

Beni karanlığa doğru yürütürlerken "Bırak," diye inledim ve kendimi ondan kurtarmaya çalıştım ama hiçbir şekilde izin vermedi. "Ben köksüz değilim, bırak beni!" Muhafıza bakmak için bakışlarımı ona çevirdiğimde hemen arkasındaki hareketlenmeyi gördüm ve gözlerim kocaman açıldı.

Ben oradan ayrılır ayrılmaz, daha fazla muhafız oraya geldi ve beyaz kıyafetli beş adamı, radyasyondan etkilenenlerin götürüldüğü tarafa doğru sürüklediler; en tuhafı da beyaz önlüklüler çığlık atmak bir yana dursun çırpınmadılar bile ve kaderlerine razı geldiler.

Her ne gördülerse bu onların yok edilmesine sebep olmuştu ve artık emindim; bu tamamen benimle ilgiliydi.

**

Bütün kabuslarımdan çok daha kötü bir kabusun içinde gibiydim ve bir an önce uyanmak istiyordum. Nerede olduğumu bile görmek istemiyordum, kim olduğumu da öyle veya neye dönüştüğümü de.

Zorla o ince pelerini giydirmişlerdi ve başlığını taktırmışlardı sadece bana değil, bütün köksüz olarak nitelendirdikleri herkese bunu yapmışlardı ve şimdi çok daha büyük bir kubbenin olduğu geniş bir alandaydık. Meşaleler her yere asılmıştı ve bütün köksüzleri dizlerinin üzerine çöktürmüşler, sıra sıra dizdirmişlerdi. Hiçbir şey açıklamıyorlardı, hiçbir şey bilmiyorduk.

Tek bir şey dışında: Yasak.

Konuşmak yasaktı, göz göze gelmek yasaktı.
Bir köksüz bir köksüzle konuştuğunda hiçbir

CamScanner

Bir köksüz bir köksüzle konuştuğunda hiçbir şey demiyorlardı ama bir köksüz bir Asille göz göze gelirse şayet ya da bir din insanıyla, göz göze gelmek bir yana dursun konuşursa bu çok büyük cezalara sebep oluyordu. Nasıl olurdu? Veyn eğer asilse onun adeta yüzüne tükürüyor gibi davranmış, ona asla saygı duymayacağımı söylemiştim. O an hiçbir şey yapmamıştı ama bütün bunlar yasak mıydı?

Kucağımdaki ellerime bakarken kalbimin acıyla ve öfkeyle titrediğini hissediyordum. Başımızı kaldırmak bile yasaktı ve kimse bunu yapmaya cesaret edemiyordu. Aslında konu cesaret de değildi, konu tam olarak bunu yaptıktan sonra artık savaşacak hiçbir şey kalmaması demekti. Çünkü bir an önce yok olup gitmek, bu hayattan kopmak demekti.

Ben bu hayattan vazgeçmeyecektim.

Bir anda Völva davulları çalmaya başladığında başımı eğdiğim yerden kirpiklerimin arasından karşıya doğru baktım ve büyük, kocaman ağır demir kapıyı iki tane muhafız açtı.

İlk başta içeriye açık kırmızı pelerinliler girdi; Tüccarlardı. Kirpiklerimin arasından hepsine tek tek bakarken o an arkadaşımı gördüm hatta arkadaşlarımı ve nefesimin kesildiğini hissettim. Tanya ve Korven, Tüccar olmuştu. Bir tarafım onlar köksüz olmadığı için iyi hissediyordu fakat bir tarafım da onlardan ayrı kalacağım için çok üzgündü.

Beni fark etsinler istedim, beni görsünler fakat ikisi de benim olduğum tarafa dönüp bakmadılar. Kırmızı kalın pelerinlerinin altında omuzları dik bir şekilde yürüyorlardı; Korven'in çenesi havadaydı fakat Tanya, bir anlık sadece şöyle bir Köksüzlere baktı ama Korven onu hafifçe dürttüğünde bunun yasak olduğunu anladım.

CamScanner

Tüccarlar hemen bizim önümüzde durduğunda ve biz tamamen yerde oturmuş başımızı eğmişken onlar bir dizlerini yere koydular ve tamamen çökmediler ama çeneleri aşağıda kapıya doğru baktılar.

Völva davullarının sesi daha fazla yükseldiğinde bu kez içeriye Asillerin girdiğini gördüm.
Hepsi tıpkı Veyn gibi siyah pelerinlilerdi ama kıyafetlerinin birçok yerinde altın detayları vardı ve öyle bir içeriye giriyorlardı ki, Tüccarlardan ve Köksüzlerden çok daha üst oldukları ortadaydı.
Kadınların kıyafetleri biraz daha griye yakındı fakat erkeklerin kıyafeti simsiyahtı.

En sonunda kapıdan içeriye o girdiğinde yavaşça başımı kaldırdım ve tam o anda, Veyn'in gözleri eliyle koymuş gibi direkt benimle kesişti.
Bütün Asillerle beraber içeriye girmemişti.
Yürürken gözlerini bir an bile olsun benden ayırmadı ve en sonunda Asiller de Tüccarların önünde durduğunda ikiye ayrıldılar ve sanki yol oluşturdular. Yere çökmediler, omuzları dik, çeneleri havadaydı. Veyn ise tam ortalarında durdu ve başıyla kapıdaki muhafıza emir verdi.

Tam o esnada Völva davulları sustu, ölümcül bir sessizlik oluştu ve içeriye bordo pelerinli insanlar girmeye başladı.

Din İnsanları. Bu her hallerinden belliydi çünkü onlar yavaş yavaş içeriye girmeye başladıklarında Asiller direkt ellerini önlerinde saygıyla birleştirdi ve başlarını eğdiler.

Tek bir kişi dışında.

Veyn.

O asla ellerini birleştirmedi ve çenesi havada Din İnsanları'na bakmaya devam etti; o kimdi? O Din İnsanları'ndan bile daha mı üsttü?

CamScanner

Din insanları tek tek içeriye girip tam karşımızda elleri arkada birleşmiş bir şekilde durduklarında hepsinin bakışları bizlerin üzerindeydi; aklımı kaybedeceğimi hissediyordum çünkü bu kadarı fazlasıyla ağır gelmişti.

"Veymor!" diye bağırdı muhafızlardan birisi ardından diğerleri de "Veymor!" diye haykırdığında herkes aynı ismi söylemeye başladı. Völva davulları artık Veymor diyerek çalınıyor, Köksüzler bile onlara ayak uyduruyordu, hiçbir şey bilmedikleri halde.

En sonunda kapıdan içeriye bir adam girdiğinde gözlerim direkt elinde tuttuğu mühüre kaydı: Veymor yazıyordu ve bütün herkes el pençe dururken Veyn sadece elleri arkada Veymor'u izliyordu.

O an anlamıştım; Veymor buranın kurucusuydu ve herkes ona sonsuz saygı duyuyordu.

Veymor bütün din insanlarının ortasında durdu ve herkesin tek tek yüzüne baktı. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladığında sadece bir anlık nerede olduğuma, insanların ne yaptığına ve en çok benim ne yaptığıma baktım. Neyden korkuyordum, yok edilmekten mi? Bu denli gurursuz bir şekilde yaşamaya, yaşamak denilmezdi zaten. Kansa konu, kanım kabul etmiyordu. Ben bu kadın değildim.

Bir anda başımı kaldırdım ve zorla kapattıkları başlığımı geriye doğru attım. Yanımdaki Köksüzler bana doğru endişeyle baktıklarında yanımdaki orta yaşlı kadın beni pelerinimden çekiştirmeye çalıştı ama asla izin vermedim; bir başkaldırı olacaksa çığlıklar olmadan da başkaldırı gerçekleşirdi. İnsan dimdik tek başına ayakta durarak da kim olduğunu herkese gösterebilirdi.

Çöktüğüm yerden yavaşça ayağa kalktım ve çenemi havaya kaldırdığımda ellerimi yavaşça birbirine

CamScanner

havaya kaldırdığımda ellerimi yavaşça birbirine çarpmaya başladım. Herkesin bakışları bana döndüğünde umurumda bile değildi; daha sert çarptım ellerimi ve onlar bana bakarken ben de dimdik bir şekilde onlara baktım.

Völva davulları sustu, Tüccarlar bile başlarını çevirip bana baktığında Tanya ve Korven'le göz göze geldim. Alkışlarım daha şiddetli bir hal aldığında yüzlerce insanın içinde tek başıma bir direniş gösteriyordum; yok edeceklerse beni bu şekilde yok etmelilerdi çünkü içimde hiç susmayan bir kadının sesi, gururum için bana haykırıyordu.

Veymor, öne doğru birkaç adım attığında ve bana daha dikkatli bir şekilde baktığında gözleri saçlarıma doğru kaydı ve yavaşça pelerininin başlığını aşağıya indirdi. Orta yaşlarda bir adamdı, gözleri kömür kadar siyahtı ve saçları ise sarının en açık tonlarına sahipti. Belki de beyaz. Belki de beyaza yakın, çözemiyordum. Upuzun boyu vardı ama ben bu şekilde ondan daha heybetli görünüyordum, bundan çok emindim.

Veymor biraz daha yaklaştığında ve gözleri saçlarıma doğru kaydığında gülümsedim ve çenemi biraz daha havaya kaldırdım; buradaydım.

Liora Valenka buradaydı, bunu herkes bilecekti.

Sanki o an Veymor için önemli olan direnişim değil, saçlarımmış gibi o kadar uzun süre odaklandı ki, bir anlık sadece bir anlık bakışlarım Veyn'e döndü ve onun yemyeşil gözlerinden hiçbir şey çözemedim.

Sonrasında ise Veymor, Veyn'e dönüp sadece tek bir kelime söyledi, her ne söylediyse Veyn'in bakışları bir süre boşlukta asılı kaldı ve sonrasında silik bir şekilde başım sallayıp hemen arkamızda kalan muhafıza iki kelime kurdu: "Yok edin."

...

CamScanner

3. KARANLIK GÖKYÜZÜ MELODİSİ

30,8 Bin 2,53 Bin 11 Bin

KEYİFLİ OKUMALAR!

ŞARKI: Brunuhville, Black Heart

Şu an dünyanın başka yerlerinde insanlar ne yapıyordu, bunu ilk kez bu kadar derinden merak ediyordum. Bir yerlerde yaşamın hâlâ sürdüğünü biliyordum; Elly, uzak yerlerden söz ettiğinde sanki bir masalı fısıldar gibi anlatırdı. Güneşli diyarlar vardı, meyvelerin dallardan koparıldığı bahçeler, incecik giysilerle sokaklarda dolaşan insanlar... Hatta yaşamı boyunca hiç kar görmemiş topraklar bile.

En çok da güneşin teni nasıl yaktığını merak ediyordum. Çünkü Svalbard'da güneş ya hiç görünmezdi ya da göründüğünde bile içimizi ısıtamayacak kadar güçsüzdü. İncecik elbiselerle, güneşin altında yürümek, rüzgârı değil sıcaklığı solumak nasıl bir histi, bunu ilk kez bu kadar çok düşünüyordum.

Hayatımdan hiçbir zaman nefret etmemiştim, ne yaşarsam yaşayayım, ama ilk kez, keşke bambaşka bir zamanda doğsaydım diye geçirdim içimden. Çünkü biliyordum: dünyanın başka köşelerinde de insanlar hâlâ savaşların küllerinde yaşamaya çalışıyordu. Bir yerlerde çocuklar açtı, bir yerlerde insanlar soğuktan ölüyor, belki de bir yerlerde sıcaktan kavruluyordu.

Ama hiçbir yerin Thalron kadar azabın kalbinde var olduğunu düşünmüyordum. Hiçbir yer burası kadar insanın ruhunu yavaş yavaş sömürmüyordu.

CamScanner

kadar insanın ruhunu yavaş yavaş sömürmüyordu. Hiçbir diyar bu kadar soğuk, bu kadar renksiz, bu kadar boğucu değildi.

Yine de, hiçbir yerin burası kadar masaldan kopup gelmiş gibi göründüğüne de inanamıyordum. Masallardaki karanlık krallıklar vardı ya, kötü kralların, lanetli prenslerin hüküm sürdüğü o devasa diyarlar, işte Thalron tam olarak onlara benziyordu. Sanki her köşeden bir büyücü çıkabilirdi, her gölgede bir canavar saklanıyordu. Svalbard'da köklü bir büyü inancı olsa da, Elly bana her zaman gerçek dünyanın masallardan daha acımasız ama daha sıradan olduğunu söylerdi.

Ve eğer burası gerçekten bir masalsa, akla sığmayacak kadar büyük bir aşkın da burada bir yerlerde olması gerekirdi. Ama etrafıma baktığımda, Thalron'da aşkı geçtim, sevginin kırıntısına bile rastlamıyordum. Yine de içimde, hiç tanımadığım o aşka karşı derin bir açlık vardı.

Belki de bu topraklarda beni yok edecek olan şey tam olarak buydu.

Yeni gelen Köksüzleri ve Tüccarları geniş, karla boğulmuş bir alana topladılar. Thalron'un upuzun, gri kaleleri arkamızda kalmıştı; önümüzdeyse göğe doğru uzanan devasa bir yel değirmeni yükseliyordu. Uzun taş kulesinin kalbinde, soğuğun içinde donmuş bir çan asılıydı. Hayatım boyunca bir yel değirmeni görmemiştim. Bunun bir değirmen olduğunu, hemen yanımda duran orta yaşlı bir Köksüz kadın fısıltıyla söylemişti bana. O kadar büyüktü ki, başımı kaldırdığımda boynum sızladı.

Elli Köksüz, omuz omuza, önlü arkalı dizilmiştik. Tam karşımızda elli Tüccar vardı. Aramızda, yel değirmenine uzanan uzun, beyaz bir yol yatıyordu, sanki iki dünyanın arasına çekilmiş ince bir sınır

CamScanner

gibiydi.

Tanya'yı ve Korven'i seçebiliyordum. Tam karşımdalardı. Aramızda yalnızca beş adım vardı ama o mesafe, dünyalar kadar uzundu. Ayaklarım çıplaktı; soğuktan çoktan morarmış, hislerini kaybetmeye başlamıştı. Üzerimdeki ince pelerin, beni korumak yerine soğuğu içime mühürlüyordu. Onlarsa kalın postalları ve ağır pardösüleriyle bana sadece uzaklığı değil, aramızdaki seviyeyi de gösterir gibiydiler.

Tanya'nın gözlerinde sessiz bir acı vardı. Korven ise bana her baktığında bu acı katlanıyor gibiydi; bu yüzden bakışlarını durmaksızın başka yöne kaçırıyordu.

Gecenin koyu karanlığında seçebildiğim tek renk, üzerlerindeki kan kırmızısı pardösüleriydi. O an, istemsizce Veyn aklıma düştü. Kalbimde, adı konmamış bir sancı kıpırdandı ve bakışlarım yeniden yel değirmenine kaydı.

Bana son söylediği cümle zihnimde çınladı: Hangimizin o hançeri ilk saplayacağı. Ardından, kapının ardından yükselen çan sesi gelmişti. Ve muhafız içeri girip tek bir cümle söylemişti: "Zamanı geldi."

Neyin zamanı olduğunu bilmiyordum. Ama onun da bir yerlerde olduğundan emindim. Çünkü bizi topladıkları bu yer, sıradan bir meydan değil; Thalron'un soğuk, sessiz bir ayini gibi kokuyordu.

Bakışlarım göğe doğru yükseldiğinde, bembeyaz dolunayı gördüm ve içimden ağır bir nefes koptu. Bir insanın hiçbir rengi görememesi nasıl bir histi? Veyn, dünyayı renksiz yaşıyordu. Her şey onun için griydi: saçlarım, gökyüzündeki ay, hatta bir zamanlar kendi gözlerinin yeşilliği bile. Rüyalarında bile renk yoktu; anılarında dahi tonlar çoktan silinmişti.

CamScanner

Boğazım düğümlendiğinde başımı öne eğdim ve gözlerimi kapattım. Ona üzülüyor olamazdım. Üzülmemeliydim. Ne taraftan bakarsam bakayım, onun kim olduğunu asla unutmamam gerekiyordu. Beni buraya tutsak kılan oydu. Sadece beni değil, burada nefes alan pek çok insan onun dünyasında esirdi. O, Thalron'un çocuğuydu. Bu toprakların kurallarıyla büyümüş, hayatı bu taş ve kar diyarının duvarlarına örülmüştü.

Ama içimde kemiren bir his vardı: Sanki o da bu dünyanın tutsağıydı. Hiç mi merak etmiyordu, kıyının ötesinde uzanan gerçek dünyayı?

Ayak sesleri karın üzerinde kırıldığında gözlerimi araladım ve yana doğru baktım. Bordo pardösüsüyle, yakasında altın bir broş taşıyan orta yaşlı bir kadın bize doğru yürüyordu. Adımları sakindi, fazla sakindi. Bakışları ise insanın içini ürpertecek kadar keskindi. Açık kahverengi saçları omuzlarından dalga dalga beline dökülüyordu; gözleri altın sarısıydı. Yaşına rağmen öyle güzeldi ki, bakışlarımı ondan ayırmakta zorlandım.

Tüccarlar ile Köksüzlerin tam ortasında durduğunda, arkasındaki iki iri muhafız ellerindeki ağır sandıkları karın üzerine bıraktı. Kadın ellerini önünde kavuşturduğunda, pardösüsünün uzun kolları parmaklarını gizledi. Hareketleri yavaştı, rahatsız edici derecede yavaştı. Gözleri hepimizin üzerinde gezinirken, zamana hükmediyormuş gibi görünüyordu.

Bakışlarım kalbinin üzerinde taşıdığı altın broşa kaydığında, tek bir kelime gördüm: Veymora.

O, Veymor'un eşiydi.

Kelimenin anlamını bilmiyor olmamın bir önemi yoktu. Çünkü kudreti, anlamdan daha yüksek sesle konuşuyordu. Öyle bir duruşu vardı ki, sanki bu dünyanın kendisi onu yaratırken sadece ona yer

CamScanner

O, Veymor'un eşiydi.

Kelimenin anlamını bilmiyor olmamın bir önemi yoktu. Çünkü kudreti, anlamdan daha yüksek sesle konuşuyordu. Öyle bir duruşu vardı ki, sanki bu dünyanın kendisi onu yaratırken sadece ona yer açmıştı.

Bakışları en sonunda bulunduğum yöne kaydığında, etraftaki herkes başım yere eğdi. Ben eğmedim. Ona bakmaya devam ettim. Gözleri önce yanımdakine kaydı, sonra yeniden bana döndü. Ben hâlâ kımıldamıyordum. Başım dikti. Bakışım sabitti.

Dudaklarında silik bir tebessüm belirdiğinde bana doğru birkaç ağır adım attı ve tam karşımda durdu. Gözlerimi bile kırpmadım. Altın renkli harelerinde öyle bir ifade vardı ki... sanki üstünlüğünü sessizce haykırıyordu. Ama içimde bir ses, fısıltıyla bunun tersini söylüyordu: Asıl üstün olan bendim.

"Başlığını indir." Sesi, ölüm gibi aktı havaya.

Yutkundum ve dudaklarımı ıslattım. Veymor'dan kaçışımın buraya kadar uzanacağını asla hesaplamamıştım. Şimdi saçlarımı görecekti ve sonra gidip ona söyleyecekti, cevap vermedim.

Eli yavaşça başlığıma uzandığında refleksle geri çekildim. Sırtım, arkamda duran bir Köksüz'e çarptı. Eli havada asılı kaldı. Tek kelime etmedi. Bu kez, iki elimle başlığımın iki yanını tuttum ve ağır ağır geriye indirdim.

Ateş kızılı saçlarım omuzlarımdan döküldüğünde etrafımdaki bütün bakışlar bana çevrildi. Gecenin karanlığında saçlarımın parladığından emindim. Ve bu saçlara korkuyla, dehşetle ya da büyülenmiş gibi bakmayan tek kişi Veyn olurdu. Bunu biliyordum. Bu düşünce garip bir şekilde hoşuma gitmişti.

CamScanner

Veymora yavaşça kaşlarını kaldırdı. "Sen o Köksüz kadınsın," dedi fısıltıya yakın bir tonla. "Ve yok edilmen emredildi. Nasıl kurtuldun?"

Zihnim bir anda hızlandı. Fazla hızlandı. "Kaçtım" dersem, o an beni yeniden öldürme emrini vereceğini biliyordum. "Affedildim" dersem bu yalanın benden önce öleceğini de. Bazı gerçekler vardı ki, saklanınca daha ölümcül oluyordu. Dürüstlük bazen bir savunma değil, bir kalkan olurdu.

"Veyn, yok edilmeme izin vermedi," dedim ve şaşırmasını bekledim. Belki de şaşırdı, bilmiyordum. Benim görebildiğim tek şey, yüzündeki mutlak ifadesizlikti. Thalron'un en büyük kuralı buydu belki de: Duygularını bir ölünün yüzüne emanet edilmiş gibi taşımak.

"Neden?" Bu tek kelimenin içinde bin soru gizliydi.

"Bilmiyorum," dedim ve çenemi hafifçe kaldırdım. "Bunu ona sormalısınız."

"Yok edilmen gerekirdi," dedi ama sesi bana ait değildi sanki. Kendi düşüncelerine fısıldıyordu.

Dudaklarımda silik bir tebessüm yükseldiğinde kendimi durdurmadım. "Dilerseniz bu emri siz verin," dedim, kaşlarımı çok hafif kaldırarak. "Eğer sizin emirleriniz, Veyn'inkilerin daha üstündeyse."

Yüzüme düşündüğümden çok daha uzun bir süre baktı ve o süre boyunca gözlerimi ondan bir an bile ayırmadım; onlara boyun eğmeyecektim, bunu bilmeleri gerekiyordu. Neyime güvenip de böyle üstten konuştuğuma dair hiçbir fikrim yoktu fakat Veymora en sonunda bakışlarını benden çektiğinde ve geriye doğru ilerleyip sandıkların olduğu yere doğru yürüdüğünde tuttuğum nefesimi yavaşça verdim.

CamScanner

Veyn'in emirlerini çiğneyebilecek tek kişinin Veymor olduğunu artık anlamıştım.

Boğazını temizledi ve ellerini yeniden birleştirerek kalabalığa döndü. "Thalron'a hoş geldiniz," dedi gür bir sesle; sesi karanlığın içinde yankılandı. Gözlerim tekrar Tanya'yla buluştuğunda göz kırptım. O da elini boğazma götürüp boğuluyormuş gibi bir hareket yaptı. Kendimi tutamayıp güldüğümde Veymora'nın bakışları bana döndü.

"Artık," dedi tam gözlerimin içine bakarak, "Thalron'a ait ve adanmış insanlarsınız. Her adımınız, her kararınız, hatta aldığınız her nefes Thalron kurallarına göre şekillenecek. Aksi takdirde, ödülleriniz kadar cezalarınızın da ne kadar ağır olduğuyla yüzleşeceksiniz."

Yüzümdeki gülümseme silindiğinde üst dudağım yukarı doğru kıvrıldı ve tiksinirmiş gibi nefesimi verdim. Veymora'nın bu hoşuna gitmiş olmalıydı ki gülümsedi ve gözlerini üzerimden çekti. "Seneler önce dünyayı yıkacak kadar büyük bir savaş çıktı ve sonrasında birçok ülke soysuz kaldı, kuraklık baş gösterdi, sular zehirlendi, kıtlık başladı. Radyasyon bütün dünyayı avucunun içine aldı ve insanlık açlıkla, acıyla ve merhametsizlikle sınandı. Bundan dolayı inançlar köreldi; kötülük artık savaştan daha büyük bir düşman hâline geldi."

Nasıl bir kötülüğün içinde olduğunun farkında değilmiş gibi konuşuyordu.

"Thalron size su, yemek ve barınma veriyor. Thalron size merhamet gösteriyor. Thalron sizi hayatınız boyunca hiç görmediğiniz besinlerle ve güzelliklerle ödüllendiriyor ve bunun karşılığında tek bir şey istiyor: İnanç." Ürperdiğimi hissettim. "Mutlak inanç. Gökyüzüne inanç. Yeryüzüne inanç. Rüzgâra inanç ve..." Gözleri bana döndü. "Yüce Veymor'a inanç."

CamScanner

O an anlamıştım; onların yalnızca bir düzeni değil, kendi inanç sistemleri, kendi dinleri vardı. İnsanların zihinlerine böyle sızıyor, yavaş yavaş onları kendilerine bağlıyorlardı.

"Her gün inanç ve görgü dersleriniz olacak, ruhani rehberler size eşlik edecek. Thalron dilini, Thalron dinini, Thalron kültürünü öğreneceksiniz. Siz öğrendikçe ruhani rehberleriniz tarafından ödüllendirileceksiniz. Dünyanın birçok yerinde yaşama hakkı bile yokken Thalron size yaşama hakkı veriyor."

"Peki ya inancı olmayanlar?" Tüccarlar sınıfından bir adamın sesi, gecenin ortasına balyoz gibi indi. Veymora başını yavaşça ona çevirdiğinde, kumral saçlı, kırklı yaşlarında bir adam olduğunu gördüm. Adam yutkundu, başını iki yana salladı. "Ben hiçbir şeye inanmıyorum ve bunu reddediyorum. Size saygım sonsuz ama inancınız her ne ise ben ona ayak uydurmayacağım."

Veymora son derece sakin bir şekilde, "Son kararın mı?" diye sordu.

"Evet," dedi adam hiç tereddüt etmeden. "Bunu reddediyorum."

Kalbimin üzerine bir ağırlık çöktüğünde Veymora gülümsedi ve elini kaldırarak işaret parmağıyla adamı yanına çağırdı. "Yanıma gel." Adam bir an duraksadı. Veymora öyle içten gülümsüyordu ki, bir anlığına merhamet göstereceğini sandım ama Thalron'da nasıl bir rüzgâr estiğini anlamamak imkânsızdı. Adam bulunduğu yerden ayrılıp yavaş adımlarla Veymora'nın önüne geçtiğinde hâlâ başını eğiyor, ona saygı sunuyordu. "Diz çök."

Veymora'nın sesi keskin bir bıçak gibiydi. Yüzündeki gülümseme artık başka bir şeye dönüşmüştü: soğuk, ürpertici, bozuk.

Adam gözlerini yavaşça ona kaldırdığında

CamScanner

Adam gözlerini yavaşça ona kaldırdığında muhafızlar bir an bile beklemedi. Arkasına geçtiler, omuzlarından bastırarak onu dizlerinin üzerine çökerttiler. Elim istemsizce göğsüme gitti. Herkesin gözlerinde tek bir duygu vardı: korku. Üçüncü muhafız sandıklardan birini açtığında, içerisinden parlak, keskin bir hançer çıkardı. Dizlerinin üzerinde duran adam çırpınmaya başladı.

"Hayır," diye inledi. "Hayır... beni öldürecek misiniz?"

"Burada ölmek yasak," dedi Veymora sakince ve üçüncü muhafıza başıyla işaret verdi.

Muhafız tereddüt etmeden adama doğru yürüdü. Diğer muhafız, adamın arkasına geçerek çenesini kavradı. Elimi boğazıma götürdüm. Muhafız, öyle bir güçle çenesini açtı ki kulaklarımda kemiklerin kırıldığına emin olduğum bir ses yankılandı. Neler olduğunu tam idrak edemeden muhafız adamın dilini dışarı çekti ve Veymora'nın ikinci baş hareketiyle, keskin hançer dile indi.

Topluluktan tiz bir çığlık koptu. İnsanlar geriye doğru sendeleyip kaçtı. Adamın haykırışı ise gecenin tam ortasına, ağır bir çekiç darbesi gibi indi. Çenesinden kanlar süzülürken muhafız koparılmış dili karın üzerine fırlattı. Ve Veymora, son derece sakin bir sesle cümlesini bitirdi: "Ve inançsız olanların konuşması da yasak."

Muhafızlar adamı sürükleyerek oradan uzaklaştırırken hâlâ haykırıyor, bize bir şeyler söylemeye çalışıyordu ve sürüklendiği her adımda karların üzerinde kan lekeleri bırakıyordu. Gözlerim yerdeki o et parçasından ayrılmazken Köksüzlerden birkaç kişi kusmaya başladı ve Tanya'nın da kustuğunu gördüm. Ben ise öylesine donuktum ki, korkuyor muydum, nefret mi edivordum voksa Thalron'u vakmak mı istivordum.

CamScanner

ediyordum yoksa Thalron'u yakmak mı istiyordum, çözemiyordum.

"Sizden iki isteğimiz var," dedi Veymora baskın bir sesle ve gözlerim öfkeyle ona döndüğünde bana baktığını gördüm. "Saygı ve itaat. Bu ikisini gerçekleştirdiğiniz sürece Thalron size harika yollar açacaktır fakat eğer saygısızlık yaparsanız ya da itaatsizlik, işte o zaman Thalron'un en karanlık tarafını göreceksiniz."

"Burada doğmanın ve ölmenin yasak olduğunu söylüyorsunuz fakat işkencelerle insanları yok ediyorsunuz, bu da bir çeşit ölüm demek, değil midir?" Soruyu sorarken bir an bile teklememiştim, saygısızlık mıydı soru sormak? Eğer öyleyse en büyük saygısız bendim.

Veymora, sanki bu soruyu bekliyormuşçasına "Birini öldürmek inancımıza göre suçtur, bazı dinlerde buna günah da denilebilir," dedi. "Kimsenin canını biz alamayız fakat cezalandırma, doğru yolu bulmak için gerekli bir sistemdir."

"Veymor bile kimseyi öldüremez mi?"

"Yüce Veymor," dedi üzerine basa basa. "O da dahil kimseyi öldüremez."

Yutkunduğumda "Peki ya doğmak?" diye sordum. "Bu neden yasak?"

"Köksüzlere ve Tüccarlara yasak," dedi, sesindeki küçümseme saklanamazdı. "Fakat Din İnsanları ve Asiller için bu yasak farklı işler." Kalabalığa baktı. Çoğu hâlâ biraz önceki sahnenin etkisindeydi. "Thalron'da yalnızca Asiller ve Din İnsanları evlenebilir ve çocuk sahibi olabilir. Çocuğun dünyaya getirilmesine karar verilen geceye Velruna denir. Velruna, 'Işık Gecesi' demektir." Kısa bir duraksama. "Kuzey Işıkları'nın en parlak olduğu gecede, bir Din İnsanı ile bir Asil ya da iki Din İnsanı ruhani ve fiziksel birliktelik yaşar. Eğer

CamScanner

İnsanı ruhani ve fiziksel birliktelik yaşar. Eğer o gece bir bebek anne karnına düşerse, doğum yasak sayılmaz. Ama o gecenin dışındaki her gün, yasaktır." Veymora başını omzuna doğru yatırdı. "Radyasyon dünyada bu denli hakimken sadece kusursuz olanların bu dünyaya bebek getirmesi gerekiyor ve o kusursuzluğu kutsal bir günde dünyaya birleştirmek Thalron'a özgü bir gelenektir."

"Ben," dedim kekeleyerek ve yutkunduğumda etrafıma baktım. "Ben anlayamıyorum, sizin belirlediğiniz bir günde insanlar birbiriyle..." Sustuğumda cümleyi bile tamamlamak istemedim; delirmişlerdi. Deliydiler, akıllarını kaybetmişlerdi. Aşk diye bir duyguları yoktu, sevgi de öyle. Her şeyi kurallara göre ilerletiyorlardı, bir bebeğin dünyaya gelişi bile ritüellerine göre şekilleniyordu. "Peki," dedim boğazımı temizleyerek. "Thalron'da daha önce hiçbir bebek bu şekilde doğdu mu?"

"Sadece bir tane," dedi Veymora, işaret parmağını kaldırarak. "Bir tane bebek o kutsal günde anne karnına düştü ve o bebeğin de kim olduğunu aslında hepiniz biliyorsunuz." Kaskatı kesildiğimde omuzlarımda çok büyük bir baskı vardı. "Veyn. Veyn, Thalron'un kutsal çocuğudur. Onun dışında hiçbir bebek o gün anne karnına düşmemiştir."

Ve kutsal diyerek kusursuz sandıkları Veyn, aslında en büyük kusurlardan birisine sahipti; hiçbiri bunu bilmiyordu.

"Siz Veyn'in annesi misiniz?" dedim kendimi tutamayarak fakat bana bir cevap vermek yerine gözlerini direkt gözlerimden ayırdı ve başka tarafa baktı. O an anladım ki, Veyn'in annesi Veymora değildi.

"Daha öğreneceğiniz birçok kadim bilgi var fakat bunları ruhani rehberinizden öğreneceksiniz, dilediğiniz her şeyi onlara sorabilirsiniz; beş kişilik gruplar halinde bir rehber varından itibaren

CamScanner

gruplar halinde bir rehber yarından itibaren sizinle olacak." Veymora derin bir nefes verdi ve yel değirmenine doğru baktı. "Bugün günlerden Pazartesi, Kutsal Yemin Günü." Muhafızlara bir baş hareketi yaptığında bu kez muhafız diğer sandığı açtı ve içinde küp şeklinde birçok buz parçaları olduğunu gördüm. "Bugün soğuğa karşı dayanıklılığınız ölçülecek ve acıya ne kadar sürede boyun eğdiğinizi göreceğiz. Siz hepiniz aslında bir savaşçısınız ve Thalron'a gelecek olan tehlikelere karşı asker gibi eğitiliyorsunuz. Soğuğa dayanmak kuzeyin damarlarında vardır."

Ve o an sesinden anladım. Bu bir sınav değildi. Bu bir tövbe değildi.

Bu, bir ayindi.

Muhafızlar sandığın içinden buz küplerini çıkarıp bize doğru getirdiklerinde tek tek insanların avuçlarının içine bırakmaya başladılar. Şaşkınlıkla olanlara bakarken muhafız hemen karşıma geçti ve çenesiyle elimi işaret etti, hemen arkasındaki Veymora'nın da gözleri bana döndüğünde "Elbette bazılarınız dayanıksız olabilir," dedi alaycı bir tonda. "Bunun bir cezası yok, en büyük ceza güçsüzlüğünüz."

Veymora'dan bakışmalarımı ayırmayarak sağ avuç içimi açtığımda muhafız buz küpünü elimin üzerine koydu. Zaten dışarısı bu denli soğukken avcumdaki küp, dışarıdan çok daha soğuktu ve sanki tabanı tırtıklı gibi avcumun içini acıtmaya başlamıştı.

Herkese buz küplerini verdiklerinde ve herkes eli önde beklerken Veymora'nın bakışları insanların üzerinde gezindi. Hemen karşımda Tanya ve Korven vardı; bakışlarını bir an bile olsun benden ayırmıyorlardı ve ben de onlardan. Veymora'nın zaman başladı demesine bile gerek kalmadı çünkü zaman çoktan başlamıştı; Thalron'da zaman zaten

CamScanner

hep akıyordu.

Parmak uçlarım hemen uyuşmadı; aksine canlı canlı yanmaya başladı. Ateş gibi bir yanış ama ironik olan şu ki, buz ateşi bana veriyordu. Nefesimi tuttuğumu fark ettim, elimi geri çekmem için bütün bedenim emir yağdırıyordu ama gururum daha yüksek bir sesle konuştu: "Bırakırsan güçsüz olursun."

Bileğim titredi, titreme önce küçük, masum bir sarsıntıydı; sonra koluma doğru yayılan, hırsla karışık bir korku titreyişi haline geldi. Buz avcumun içinde erimesi gerekirken daha fazla ağırlaşmaya başladı, saniyeler dakikaya dönüştüğünde Köksüzlerden ve Tüccarlardan bazı insanların elindeki buz küplerini fırlattıklarını görebiliyordum ama ben bakışlarımı Tanya ve Korven'den ayırmıyordum. En sevdiklerimdi, onlara bakarken sevgiyi hissedersem acıyı unuturum diye düşünüyordum.

Tenimin içinden ince bir acı yükseldi; acıdan gözlerim dolmaya başlamıştı ama sabit bir şekilde durmaya devam ettim. Bu acıya sahip çıkmazsam kimse de bana sahip çıkmayacaktı, biliyordum. Dişlerimi sıktığımda acı göğüs kafesime kadar tırmanıyordu, içimdeki ses ise art arda aynı kelimeleri söylüyordu: "Dayan, dayan, dayan!"

O anda dayanmak sadece dayanmak değildi; bu kendi varlığıma, kendi değerlerime, kendi lanetli öyküme söylediğim bir başkaldırıydı. Ben korkak değildim, ben güçsüz hiç değildim.

Tanya da elindeki buzu fırlattığında acıyla inledi ve bileğini ovuşturmaya başladı. Onunla beraber başkaları da elindeki buzdan kurtulduğunda kaç dakikadır bu şekilde durduğumu bilmiyordum fakat karşımda artık tek bir kişi kalmıştı: Korven.

Kendimi tutamayarak öne doğru bir adım attığımda Korven de benimle beraber ilerledi

CamScanner

attığımda Korven de benimle beraber ilerledi. İkimiz karşı karşıya kaldığımızda benimle aynı şeyi düşündüğüne çok emindim: bu oyunu defalarca oynamıştık. Çocukken ikimiz de ellerimizi ve ayaklarımızı kara gömer, ilk hangimiz vazgeçecek ona bakardık; daima Korven ilk vazgeçen olurdu ve benim inadımın önüne geçemezdi. Şimdi işler artık oyun olmaktan çıkmıştı, gerçekten iki rakiptik ve herkesin gözü bizim üzerimizdeydi.

Parmak uçlarım yanıyor, bileğim titriyordu ama başımı kaldırdığımda tek gördüğüm Korven'in gözleriydi. O, titriyordu. Çenesindeki kas bir anlığına gevşiyor sonra tekrar kilitleniyor, nefesi hızlanıyor, elinin kenarı istemsizce seğiriyordu.

Benim acım büyürken onun gururu küçülüyordu; ben dayanıyordum ama o dayanmak için savaş veriyordu. Aramızdaki fark buydu. Acı avcumun içinde çığlık çığlığa bağırırken bile içimden şunlar geçti: "Kazansam ne olur, kaybetsem ne olur?"

Korven bana öyle bir ifadeyle baktı ki, bırakmamı istiyor gibiydi ve ben ise tuhaf bir şekilde onun kazanmasını istiyordum. Aklıma çocukken masallarımdaki o kahramanımın Korven olması geldi; şimdi karşımda bir masal kahramanı gibi duruyordu. Avcumun içi artık acımıyor, içim acıyordu. Çünkü Korven'in gözlerinde o eski bakışı gördüm: Her şeyden önce kaybetmekten korkan o çocuk bakışını.

Daima büyükbabası için yetersiz bir çocuktu ve bunun ağırlığı altında ezilmişti; ben kazanırsam o yine kaybeden olacaktı. Bir kez daha. Birilerinin gözünde yine yetersiz olarak nitelendirilecekti ve Korven bunu kaldırmakta zorlanıyordu, biliyordum.

Bileğim bir an boşaldı, buz daha ağır geldi ama hâlâ dayanabiliyordum hatta çok daha uzun dayanabilirdim. Korven, çok silik bir şekilde başını iki yana salladı ve gözlerinde çok büyük

CamScanner

başını iki yana salladı ve gözlerinde çok büyük bir çaresizlik belirdi. Sanki bana bırak da yıkılmayayım diyordu ya da bırakıyorum, yine yetersizim, bilemiyordum.

Onun gözlerinin içine baktım: Bir saniye, iki saniye. Ve o an biliyordum, bu yarış benim yenebileceğim bir yarış değildi, kazansam kazanmış olacaktım ama Korven kazanırsa kendisini yetersiz hissetmeyecekti.

Nefes aldım, buz avcuma daha çok battı; hırsım, acım, gururum, hepsi o avuçta sıkışmışken bir karar verdim.

Parmaklarımı açtım ardından elimi ters çevirdim ve buz taş zemine düştü. Tok bir ses ama içimde yankısı çok daha sertti.

Ne kazandım, ne kaybettim; oyunu bıraktım, Korven için.

Kalabalık uğuldadı, kimisi kazandı dedi, kimisi kaybetti dedi; ben ise hiçbirini duymak istemedim.

Korven de elindeki buzu bıraktığında gözlerimin içine "Neden?" dermiş gibi baktı veya ben öyle algılamak istedim çünkü daha fazla dayanabileceğimi o da biliyordu.

"Her zafer aynı zamanda bir yara da bırakır," dedim ağzımın içinde kısık bir sesle. Beni duyan tek kişi Korven'di. "Ben böyle bir yara istemiyorum ama sen bu zaferi çok istedin. Yarasma rağmen üstelik."

Geriye doğru çekildiğimde ve Veymora'ya baktığımda onun da beni dikkatli bir şekilde incelediğini gördüm; avcumun içi hâlâ cayır cayır yanıyordu ve buz yanığı olduğuna çok emindim ama aklımla kalbim daha karmaşıktı. Veymora küçük adımlarla öne doğru geldiğinde bakışlarıyla beni adeta süzdü ve önüme geçerek

CamScanner

bakışlarıyla beni adeta süzdü ve önüme geçerek gözlerini Korven'e çevirdi. "Bir ödülün var," dedi Veymora dinginlikle. "Bugün senin sayende bütün Tüccarlar et ziyafeti çekecek ve Thalron'un en güzel içkisini içeceksiniz." Korven'in gözleri hâlâ benim üzerimdeydi, mutlu olmasını bekledim ama o oldukça ifadesizdi. Tüccarlar hep bir ağızdan sevinç naraları attığında Veymora işaret parmağım kaldırdı. "Veya merhametli tarafını gösterecek, bu ödülü Köksüzlere hediye edeceksin, onlara bütün bunların yanında ısınma ve sıcak bir yerde barınma hakkı da tanıyacaksın. Yap tercihini."

Korven'in dudakları yavaşça aralandığında ve bakışları Veymora'ya doğru döndüğünde gözlerinde çok büyük bir şaşkınlık vardı. Tüccarların sadece bir saniye sesi kesildi ardından hepsi bir ağızdan "Neyi düşünüyorsun?" diye söylenmeye başladılar. Aralarında tek sessiz kalan kişi Tanya'ydı ve onun bakışları benden ayrılmıyordu.

Korven eğer ki bu ziyafeti Köksüzlere verirse Tüccarlar tarafından dışlanacak, kendi bulunduğu sınıfta ötekileştirilecekti. Eğer ki Tüccarların ziyafeti çekmesini isterse beni yok saymış olacak, merhametini susturacaktı. Her şey bir yana Tüccarlar zaten Asiller kadar iyi olmasa da beslenebiliyorlardı fakat Köksüzlerin hâli ortadaydı.

"Hey!" diye bağırdı Tüccarlardan bir adam. "Sen neyi düşündüğünü sanıyorsun? Uzun zamandır et yemedim, burada hayatı boyunca et yememiş insanlar var! Elbette bizim tarafımızı tutacaksın!"

Korven'in gözleri yeniden bana döndüğünde yutkundu ve acıyla nefesini verdi. Ben olsaydım, diye bile içten içe düşünmek istemiyordum çünkü ne yapacağımı biliyordum ama onun bu hayatta en korktuğu şey ötekileştirilmekti, bunu da biliyordum.

"Bu oyunun amacı dayanıklılık değildi," dedim

CamScanner

"Bu ayinin amacı dayanıklılık değildi," dedim tekdüze bir sesle. Korven'e bakıyordum ama konuştuğum kişi Veymora'ydı. İçimde, buzdan daha soğuk bir gerçek kıpırdandı.

Bu bir sınav değildi.
Bu bir birleşme değildi.
Bu bir arınma hiç değildi.

Bu bir ayrıştırma ritüeliydi.

Nefeslerimiz eşitlenmemiş parçalanmıştı. Ellerimiz yan yana değil, birbirine karşı uzatılmıştı. Acımız, bizi birleştirmiyor, bölüyordu.

"Bu ayinin amacı sınıflar arasındaki düşmanlığı büyütmekti," diye devam ettim ve kelime ağzımdan çıkmadan önce bile bunun bir suç olduğunu biliyordum. "Ve tarafları tamamen belli etmekti."

O an her şey durdu.Rüzgâr bile bir an tereddüt etti sanki.

Veymora, hiç şaşırmamıştı. Onun bakışlarında korku yoktu. Sarsmtı yoktu. Sadece yumuşak bir memnuniyet parıltısı. "Biz sadece bir tercih sunuyoruz," dedi kadife gibi bir sesle. Sanki bir tehdit değil, bir davet sunuyormuş gibi. Ve o an anladım; bu kadın bağırmazdı. Bu kadın yakmazdı. Bu kadın fısıltıyla yok ederdi. "Hangisini seçeceğine o karar verecek, öyle değil mi?"

Ve ben, b8 cümleyi duyduğumda şunu düşündüm: Biz seçmiyorduk. Bizden seçmek bekleniyordu.

Ve belki de seçmemek...
Bu topraklarda aslında hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı.

"Eğer Köksüzleri tercih edersen her gece senin uykularını kaçırırım, beni duyuyor musun?" Tüccarlardan bir tanesi tükürür gibi konuşuyordu.

CamScanner

Tüccarlardan bir tanesi tükürür gibi konuşuyordu. "O aptal ucubeler umurumda bile değil, çok açım ve sen bizi düşünmek zorundasın!"

Köksüzlerden bir tanesi sert bir sesle "Kanın bizden farklı diye kendini bizden üstün mü görüyorsun?" diye sordu. "Günler öncesinde Svalbard'dayken benim tuvaletimi temizliyordun!"

Lanet olsun.

"Ödülü ben kazandım," dedi Korven yavaşça Veymora'ya dönüp. "Ve ben bu ödülün bölüşülmesini istiyorum, her iki taraf da kazanabilir."

Veymora gülümsediğinde sanki bir anne sıcaklığı vardı fakat şefkatin tek bir parçasının bile onda olmadığına çok emindim. "Bu imkansız Tüccar, hayatta hiçbir zaman ortada duramazsın. Her zaman bir tarafın olmak zorundadır."

"Ama..." Veymora öyle bir bakış attı ki, Korven susmak zorunda kalmıştı. Nefesimin kesildiğini hissettiğimde bakışlarım Tanya'yla kesişti ve onun bana büyük bir acıyla baktığını gördüm sadece bana değil, Korven'e de bakıyordu. Bu ayin sanki bizim aramızdaki duyguların en büyük çatlağını oluşturacaktı.

"Karar ver." Veymora sıkılmışa benziyordu. "Hemen."

Korven, derin bir nefes verdi ve gözlerini kapattı; yüzündeki acıyı, çektiği vicdan azabını görebiliyordum ve artık cevabından da neredeyse emindim.

Ağzının içinde bir şeyler söyledikten sonra gözleri kapalı bir şekilde "Tüccarlar," diye fısıldadı. "Ödül Tüccarların olsun."

Bütün Tüccarlardan mutluluk naraları yükselmeye

CamScanner

Bütün Tüccarlardan mutluluk naraları yükselmeye başladığında Köksüzlerden acı dolu bir inilti döküldü; Korven ise kapalı gözlerini açmadan başını önüne doğru eğdi. Hiçbir şey söyleyemedim. Hiçbir şey. Sanki kelimeler düğümlenmişti ve nefesim sessizliğe karışmıştı. Bir kez daha beni kurtarabilmesi için eline bir fırsat geçmişti ve Korven beni yine kurtarmamıştı, o aptal masallar yalan söylüyordu, gerçekte aşk diye bir duygu yoktu.

Korven gözlerini açıp bana baktığında bakışlarımı ondan ayırdım ve Köksüzlerin bulunduğu tarafa doğru yürüdüm; kazanabilecekken kaybetmiştim, Korven için ve o bana kazandırabilecekken kaybettirmeyi seçinişti; içinde bir yerlerde ona hâlâ hak veriyor olmam bile canımı yakıyordu.

Ben olsaydım, onları seçerdim; bunu çok iyi biliyordum.

Tüccarlar tek tek Korven'e sarılırken bütün Köksüzler bana büyük bir nefretle bakıyordu; haklılardı da. Eğer ödülü kazansaydım onları doyuracak, barınma verecek ve belki de postallarının olmasını sağlayacaktım.

"Bugün Pazartesi," dedi Veymora yeniden ve ellerini önünde birleştirip yel değirmenine doğru döndü. "Thalron'da pazartesi günleri kutsaldır ve her pazartesi, Thalron için bir ezgi dinlenir, başka dinlerde buna ilahi de denilebilir; bu ezginin adı Sennora'dır. Thalron sınırları içerisinde Sennora dışında başka hiçbir müzik duyamazsınız, söylenmesi, çalınması hatta dile getirilmesi bile yasaktır." Veymora, yanındaki muhafıza emir verdiğinde, muhafız sandığın içinden bir şişe, bir kağıt ve bir kömürden yapılma kalem çıkardı. "Sennora bittikten sonra dileğinizi kağıda yazıyor, şişenin içine koyup okyanusa bırakıyorsunuz; su sizin dileğinizi duyacaktır."

CamScanner

"Saçmalık," diye fısıldadım dişlerimin arasından. "Bu insanlar kafayı yemiş."

"Ve," dedi Veymora gür bir sesle, sanki beni duymuş gibi. "Sennora başladığı andan bitene kadar konuşmak yasaktır!"

Tiksintiyle nefesimi verdiğimde Veymora, bakışlarını yel değirmenine doğru çevirdi ve tam o anda, yel değirmenin kulesinin olduğu yerde bir hareketlenme olduğunu gördüm; çan sesi üç kez gecenin ortasına ağır bir darbe indirdi, birkaç saniye sonra dolunayın gür ışığı gecenin karanlığına rağmen o yüze çarptığında adımlarca ötede olmasına rağmen onu tamdım.

Veyn.

Elinde bir keman tutuyordu ve gözleri bizim olduğumuz tarafta değil, gökyüzündeydi. Yüzünün yarısına vuran ay ışığı, bütün gecenin karanlığını yutacak kadar güzel görünmesine sebep oluyordu ve bu çok tuhaftı. O an ne düşündüğünü öylesine merak ettim ki, öne doğru bir adım attığımı bile çok sonradan fark ettim.

Şarkı: Adagio in G minor for Strings and Organ, Albinoni

Başını çevirdi ve kemanın arka kısmını çenesinin altına yerleştirdi, omzunu hafifçe kaldırdı ve sağ eliyle kemanın salyangoz olduğu tarafını tuttu. Sol eliyle tuttuğu yayı kemana doğru yaklaştırdığında gözlerini yavaşça kapattı ve derin bir nefes verdi.

Hemen ardından hayatımda belki de daha önce duymadığım ve hayatım boyunca da daha güzelini duyamayacağım bir melodi çalmaya başladı. Ağır, oldukça ağır bir şekilde başladığında rüzgarın sesi bile sanki kesildi ve soğuk bile boyun eğdi. Kemandan yükselen her ezgi birkaç adım daha atmama sebep olurken gözlerimi o kuleden ayıramıyordum ve dudaklarımın aralıklı bir

CamScanner

şekilde durduğunu yeni fark ediyordum. Çaldığı müzik sanki bir ölümü ve bir o kadar da yaşamı anımsatıyordu ama bütün bunların dışında, Veyn öyle güzel çalıyordu ki sanki hayatını buna adamış gibiydi.

Kalbim hızlanmaya başladığında sadece onu değil, hayatım boyunca hiç kimseyi böyle görmediğimi fark ettim ve ilk kez, belki de ilk kez kendimi bir masalın içinde hissettim. Evet, ben de o masalın içindeydim. Belki öylesine biriydim, belki de sadece bir köksüzdüm ve belki de hiçbir şeydim ama o masalda bir yerim vardı ve Veyn, o masalın baş karakteriydi, öylesine büyüleyiciydi ki, buradan bakınca o kibri yoktu, sertlik yoktu, Veyn yoktu.

Parmakları yayı nasıl tutuyorsa o tutuşu izlerken içimde bir yer sızladı. Güçlüydü ama nazikti de; bu ne zayıflıktı ve ne de kendini kaybedişti. Her hareketinin ucunda hem bir öfke, hem bir sabır vardı. Sanki yıllardır kimseye söyleyemediği her şeyi, şimdi bir telin üstünde açık ediyordu.

Melodi yükseldikçe içimdeki soğuk çözülmeye başladı ve kalbim bir anlığına tökezledi. Çünkü ona artık gerçekten bakıyordum. Çünkü ona gerçekten bakınca içimde bazı şeylerin yerleri değişmişti. Veyn oldukça tehlikeli bir adamdı ama bir o kadar da sırlarla doluydu ve bu Thalron cehennemi onu bir örümcek ağı gibi içine hapsetmişti. Tek kutsal çocuktu, Veymor'un varisiydi; kim olduğundan vazgeçemeyecek noktadaydı ve belki de vazgeçmek bile istemiyordu.

Bir yanı başkaldırıyı seviyor, itaatten hoşlanmıyordu; az önce bir adam sadece inanmak istemediğini söylediği için dilini koparmışlardı ama Veyn, bunu bana yapmamıştı. Merhametli bir adam olduğu için değil, bu itaatsizlik duygusuna yabancı olup o duyguyu kendisi de tatmak istediği içindi. Belki de bunlar sadece benim kuruntularımdı, belki de yine o aptal masalların etkisine girmiştim çünkü Thalron ay ay bir masaldan fırlamış gibi

CamScanner

çünkü Thalron şu an bir masaldan fırlamış gibi görünüyordu ve Veyn, fazlasıyla etkileyiciydi.

Gözlerim yavaşça başkalarına döndüğünde herkesin benim gibi hipnoz olmuşçasına Veyn'i izlediğini gördüm: tek bir kişi dışında. Veymora. O beni izliyordu. Tek kaşını kaldırdığında sanki bana üstünlüğünü ve belki de Veyn'in üstünlüğünü göstermek istedi; belki de Thalron'dan etkilendiğimi düşündü, bilmiyordum.

Gözlerimi ondan ayırıp yeniden Veyn'e döndüğümde dudaklarımda farkına varmadan beliren silik bir tebessüm vardı. Sanki çok kısa bir an, sadece bir nefeslik zaman, rüyamda gördüğüm kızıl saçlı kadını anımsadım. Neden şimdi geldiğini bilmiyordum. Ama içimde bir yerde, onun da bu masalın bir parçası olduğuna emindim.

Ve ilk kez... hayatım boyunca ilk kez... doğru yerdeymişim gibi hissettim.

Bu, Thalron'a ait olmak değildi.

Bu... Thalron'un bana ait olmasıydı.

Kuzey halklarının kadim bir inancı vardı: Ruh, dünyanın yaratılışından bile önce vardı. Bedenden bedene sürüklenir, zamandan zamana geçerdi. Bazı insanlar önceki hayatlarını hatırlardı. Tanya, iki hayat önce bir prenses olduğunu söylerdi. Bir hayat önce, bir erkek.

Korven, yüzyıllar önce bir asker olduğunu anlatırdı. Bir başka hayatta, yanında sevdiği kadınla yaşlanarak öldüğünü söylerdi.

Ben kendimi hep başka bir yerde hissederdim fakat bunlar hep bir hayvanın bedenleri olurdu. Bir fare, bir tavşan, bazen bir balık... Bazen de yüzlerce yıl ayakta kalmış, kökleri derinlere uzanan bir ağaç gibi. Ve bununla alay ederlerdi. Sanki ruhum hiçbir zaman bir insanın bedeni için yaratılmamıştı.

CamScanner

Ta ki...

Şimdiye kadar. Şimdi, çok silik bir anı gibi bile olsa... İlk kez kendimi bir insan gibi hissedebiliyordum ve bu duygu öyle kuvvetli bir duyguydu ki, gözlerim dolduğunda hangi duygunun beni bu hale getirdiğini çözemiyordum. Zafer mi? Hayır. Mutluluk? Hayır. Kendini bulmak? Belki.

Yaşamak? Evet, gerçekten yaşamaktı bunun adı.

Melodi ağır ağır yavaşladı. Kemanın sesi, gecenin içine gömüldü. Son nota, rüzgârın içinde dağıldı.Ve sessizlik, bir hüküm gibi çöktü.

İşte o an kararımı verdim.

Güç omuzlarımdaydı.
Damarlarımdaydı.
Elllerimdeydi.
Bakışlarımdaydı.

Thalron'dan kaçmayacaktım.

Thalron'u bu insanlardan kurtaracaktım.

Thalron'u...

Yok edecektim.

Veyn'in gözleri aşağıdaki kalabalığa doğru döndüğünde beni görmesini bekledim ve bir anlık saçlarımdan tanıyabileceğini düşündüm ama sonra bunun artık bir hayalden ibaret olabileceğini anladım; o benim saçlarımı göremezdi.

Elimin tersiyle gözlerimden akmak üzere olan yaşları sildiğimde artık Sennora, beni eskisinden daha farklı bir kadına dönüştürmüştü; kalbimde hiç solmayacak bir his canlanmıştı.

"Veyn'in hizmetkarı mısın?" diye sordu Veymora [illegible]

CamScanner

"Veyn'in hizmetkarı olsun." diye bir anda Veymora ve bakışlarımın ona dönmesine sebep oldu. Gözleri bileğimdeki bileklikteydi; V harfinin olduğu bileklik.

Veyn'in olduğu tarafa doğru döndüm yeniden ve dudaklarımdan tek bir kelime döküldü: "Evet."

Onun hizmetkarıydım.

Şimdilik.

Veymora nefessiz devam etti. "O halde senin hatalarının cezasını Veyn'in çektiğini de biliyorsundur," diye mırıldandı. Gözlerim hızlıca ona döndüğünde kaşlarım çatıldı. "Bugün yaptığın bütün saygısızlıkların cezasını Veyn ödeyecek." Hâlâ büyük bir şaşkınlıkla ona bakmaya devam ediyordum. "Eğer bir Asil ya da Din İnsanı kendine hizmetkar seçerse bu bilekliği takar ve onun bütün sorumluluğunu üstlenir. Senin hatalarının bütün cezası, Veymor tarafından Veyn'e kesilir." Sırtını yel değirmenine doğru döndü ve yanımdan geçmeden önce omzunun üzerinden bana baktı. "Bir Köksüz olduğunu hiçbir zaman unutma, Veyn merhametli insan rolünü iyi oynar ama kaç Köksüzü yok ettiğini tahmin bile edemezsin, Radholl'a gidip bakman yeterli."

Tam yanımdan geçip gidecekken kendimi tutamayıp "Beni neden bu kadar önemsediniz Veymora?" diye sordum. "Sadece bir Köksüzüm ama siz sanki bir tehditmişim gibi davranıyorsunuz."

Gözleri ilk önce gözlerimi arşınladı ardından büyük bir imayla saçlarıma baktığında yüzünde iğrenirmiş gibi bir ifade belirdi. "Ben seni önemsemedim, senin kendini çok önemsediğini fark ettim, hepsi bu."

Sonrasmda bir cevap vermemi bile beklemeden yanımdan yürüyüp geçtiğinde derin bir nefes verdim ve gözlerim yeniden kulenin olduğu tarafa

CamScanner

yanından yürüyüp geçtiğinde derin bir nefes verdim ve gözlerim yeniden kulenin olduğu tarafa yöneldi fakat tam o esnada, muhafızlar Veyn'in çıkışını beklerken Korven ve Tanya yanıma geldi. Korven, endişeli ve acı bir dolu bir sesle "Liora," diye fısıldadı. "Bak, yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordun, o an eğer Köksüzleri seçseydim..."

Ona öyle bir baktım ki, cümleleri yarıda kesildi. "Beni şaşırtmadın Korven fakat bir daha karşı karşıya gelirsek bu kez kazanmak için gerekirse canımı bile vereceğimi bil."

"Liora," dedi Tanya endişeli bir sesle. "Neler oluyor, neler yapıyorsun anlamıyorum."

Veyn'in Yel Değirmeni'nin kapısından çıktığını gördüğümde başımı aşağı yukarı salladım ve o tarafa gitmek için hamle yaptım fakat Korven, önüme geçip beni durdurdu. "Tehlikeli sularda yüzüyorsun, Liora. Veyn buradan kurtulmanı sağlamayacak, o adam buraya ait."

Tek kaşımı kaldırıp ona baktım, bakışımda artık soru yoktu sadece karar vardı, "Kurtulmak isteyen kim, Korven?" dedim ve öne doğru eğilip ikisinin yüzünü dikkatle inceledim, göz bebeklerinin içinde korkuyu, şaşkınlığı ve kaçma isteğini görürken benim kaçacak hiçbir yerim olmadığını çoktan biliyordum. "Ben artık Thalron'dan kaçmak istemiyorum," dedim, sesim alçaktı ama içimdeki karanlık saklanamazdı, "Ben Thalron'u istiyorum," nefesim düzensizleşti çünkü artık ne istediğimi biliyordum. "Ben burada yanıyorsam bu yanış sadece bana ait olmayacak," dedim, göğsümde yanık, küle dönmüş bir şeyin sıkıştığını hissediyordum. "Buradaki herkes benimle birlikte yanacak," diye fısıldadım, kendimden korktuğumu ama geri dönemeyeceğimi de biliyordum. "Yok mu oluyorum?" sözleri dudaklarımdan neredeyse bir fısıltı gibi döküldü, "o zaman yalnız gitmeyeceğim," dedim başımı çok hafif kaldırırken, artık

CamScanner

gözlerimde suç da korku da yoktu, "Thalron benden hayatımı istiyorsa alacak," dedim yavaşça, bir an durup ekledim, "ama benden almadan önce ben onlardan almış olacağım."

"Ne?" diye inledi Tanya şaşkınlıkla. "Bu da ne demek?"

"Aklını kaçırmış," dedi Korven öfkeyle. "Canıyla zar atıyor."

İkisine de bir cevap vermeden yanlarından rüzgar gibi geçtim ve Veyn'e doğru ilerledim; hemen arkasmda Liten duruyordu ve diğer muhafızı tanımıyordum. Adımlarım hızlandığında ve ayaklarım karlara bata çıka ona ulaştığımda gözleri yavaşça bana döndü. Kaşları hafifçe çatıldığında adımları duraksadı ve yeşil gözleri baştan aşağı beni süzdü, öyle ihtişamlı ve öyle heybetli görünüyordu ki sanki bu dünyaya gerçekten de Veyn olmak için gelmişti.

Tam karşısına geçtiğimde en son olan konuşmamızdan sonra istersem onu yok edebileceğimi biliyordu ve o da isterse beni yok ederdi; bunu biliyordum.

Şarkı: The Last Dance, Peter Gundry

Yüzümde belli belirsiz bir tebessüm oluştu, ellerimi önümde birleştirdim ve başımı itaat edermiş gibi öne doğru eğdim. Büyük bir bozguna uğradığına emindim, ne yazık şu an yüzünü göremiyordum. "Hizmetkarınız olarak emrinizdeyim, Veyn." Bakışlarım Liten'e döndü ve göz kırptım. "Merhaba Liten, nasılsın?"

"Sen," dedi Veyn yarı şaşkın yarı alaylı. "Bana itaat mi gösteriyorsun?"

"Elbette, Veyn," dedim biraz daha başımı eğerek. "Ne isterseniz yaparım, sizin hizmetkarınızım artık."

CamScanner

artık."

Başım önümde olduğu için ne yaptığını göremiyordum ama öne doğru bir adım attığında botları görüş açıma girdi ve sonrasında hafifçe eğildiğini hissettim. "Sana inanacağımı düşünmüyorsun, değil mi, Liora?" Fakat gülümsüyordu, bunu sesinden anlayabiliyordum. Kirpiklerimin arasından ona baktığımda sahiden de gülümsediğini gördüm. "Planın nedir?"

Ben de gülümsediğimde karlara batmış ayaklarıma baktım. "İlk planım sizin botlarınızdan bir tanesini çalmak." Sonra da ellerimi gösterdim. "İkinci olarak da eldivenlerinizi çalsam hiç fena olmazdı."

Kısa bir sessizlik oldu ve Veyn'in eğildiği yerden doğrulduğunu hissettim; kirpiklerimin arasından yeniden ona baktığımda bu gece daha açık renk gibi duran yeşil gözlerinin keyifle beni izlediğini gördüm. "Ve üçüncü olarak da elmalarımdan çalmak istiyorsun, öyle değil mi?" diye sordu. Dilini üç kez damağına vurdu ve başıyla arkasını gösterdi. "Hizmetkarlar arkamda yürür, arkama geç."

Yüzümdeki gülümseme soluklaştı ve normalde ona sereceğim onlarca kelimem varken sadece başımla itaat gösterir gibi selam verdim ve sonra arkasına geçtim. Veyn, başını çevirip omzunun üzerinden bana baktığında iki muhafızın ortasına geçmiştim ve uzaktan oldukça komik göründüğümüzün de farkındaydım çünkü bakışlarım Korven ve Tanya'ya döndüğünde bizi izlediklerini fark ettim.

Veyn yeniden önüne döndüğünde ve yürümeye başladığında biz de onu takip ettik. Neredeyse on beşinci adımdan sonra daha fazla sessiz kalamadığımda "Liten," diye fısıldadım muhafıza doğru. Bakışları bana döndüğünde yüzündeki çelikten maskesine rağmen bakışlarındaki merakını gördüm. "Hizmetkarlar tam olarak ne yapar, biliyor musun?"

CamScanner

yapar, biliyor musun?"

Liten nefesini verdi ve sonrasmda gür bir sesle "Temizlik," dedi. Adeta bağırıyordu. "Yemek. Düzen. İhtiyaç." Elimle ona sus işareti yaptım ama bağırarak konuşmaya devam etti. "Haberci. Her şey! Her şeyi yapar!"

"Neden bağırıyorsun ki?" diye fısıldadım. "Bu ikimizin arasındaydı, Svalbard halkı bile duydu şu an seni."

"Öncelikle," dedi Veyn sırtı dönük bir şekilde yürürken. Önünden geçtiğimiz her insan durup selam veriyor, başını eğiyor ya da gözlerini kaçırıyordu. "Onun adı yok, Rad9 diye hitap edilir. Liten demekten vazgeç."

"Ama," dedim öne doğru hızlı adımlar atıp hemen Veyn'in yanına geçerek. "Ben onun diğer muhafızlardan daha farklı olduğunu düşünüyorum. Diğerleri oldukça merhametsizken Liten'in kalbinde sanki hisler var. Onun bir ismi olmalı." Veyn bana her baktığında artık onun dünyayı gri gördüğünü anımsıyordum ve kalbimde ona karşı yükselen merhameti ve bir yandan da büyük bir sırrı paylaşmanın verdiği bağlılığı aşamıyordum. Her ne olursa olsun, ikimiz için artık bir şeyler aynı ilerlemeyecekti.

Veyn, oldukça ciddi bir şekilde yürürken "Çünkü çocukluğumdan beri benimleydi," dedi rahat bir sesle. "Beni hep o korudu. Diğerleri çok fazla acımasızlık gördü ama Lit-" duraksadı ve nefesini verdi, "Rad9 bir çocuklukla büyüdüğü için onun zekasma sahip çoğu zaman. Emirleri yerine getirir, harika bir muhafızdır ama bazen onu oyun oynarken bile bulabiliyorum."

Biraz daha yanına yaklaştım ve artık beraber yürüyorduk. "Çocukluğundan beri yanında ve ona bir isim vermedin, öyle mi?" Başımı iki yana salladım. "Bu hayat farklı olmaz."

CamScanner

salladım. "Bu bence fazlasıyla kırıcı."

Veyn, bakışlarını bana çevirdi ve kaşlarını çattı. "Rad9'un kalbi kırılmaz."

"Kırılır."

"Kırılmaz."

Bir anda arkamı döndüm ve geri geri yürümeye başladım. "Liten, bir ismin olmadığı için hiç kalbinin kırıldığı oldu mu?" Liten yüzüme boş boş baktı. "Pekala, şöyle soruyorum, bir ismin olduktan sonra mutlu oldun mu?" Bu kez Liten, başını olumlu anlamda salladığında gülümsedim ve Veyn'e döndüm. "Gördün mü? Eğer kalbi kırılmasaydı sonrasında mutlu olmazdı."

Veyn ilk önce bana ardından Liten'e dönüp baktığında "Mutlu mu oldun?" diye sordu muhafızına. Bir kez daha başını olumlu anlamda salladığında Veyn, belli belirsiz tebessüm etti ve yeniden önüne döndü.

Thalron'un kalelerinin olduğu tarafa doğru çıktığımızda eski Tüccarların olduğu yerdeydik ve insanlar, Veyn'i gördüğü an, adeta el pençe duruyorlar, boyunları kırılacak kadar başlarını eğiyorlardı. "Bu hoşuna gidiyor mu?" diye sordum kendimi tutamayarak.

"Ne?"

"İtaat ve saygı. Bu kadarı hoşuna mı gidiyor?"

"Neden sordun?"

"Çünkü bana umurunda değilmiş gibi geliyor," dedim omzumu indirip kaldırarak. "Hatta bazen senin burada doğup büyümüş olman çok tuhafıma gidiyor çünkü bugün o kadınla tanıştım, Veymora'yla. Senelerdir burada olduğu çok aşikar, konusması. hareketleri hatta sesi bile senin

CamScanner

tavırlarından o kadar farklı ki..."

"Beni tanımıyorsun," dedi sadece.

"Tanımıyorum ama görüyorum," dedim başımı sallayarak. "Thalron'a göre sana çok büyük saygısızlıklar yaptım ve sonucunda..."

"Ben de görüyorum," dedi ve cümlemi yarıda kesti. Bakışları bana döndüğünde üstten üstten bana baktı. "Bugün bilerek kaybettin." Kasıldığımda ve bakışlarımı ondan kaçırdığımda Köksüzler kalesine doğru baktım. "O ve yanındaki sarışın senin kasabandan arkadaşların, bunu biliyorum fakat bilerek kaybetmene sebep olan neydi?" Kaşları havalandı ve adımları yavaşladı. "O senin kişin mi?" Afallayarak ona baktım. "Adamın mı yani?"

Kendimi tutamayarak güldüğümde "Adamın mı ne demek?" diye sordum.

"Adamın, kişin," ellerini havaya doğru açtı ve yüzünü buruşturdu, "eşin?" dedi ve gözleri açıldı. "Eşin mi? Evet, doğru kelime bu."

Gülmeye devam ederken "Adamın mı?" diye tekrar ettim. "Kuzeyliler barbar evet ama Thalron'dakiler daha barbar, şu an görüyorum." Veyn ise yüzüme ciddiyetle bakmaya devam etti. "Ve oldukça açık sözlü bir soruydu, bu da Thalron'a özgü olmalı."

"Liora," dedi Veyn bir anda durup bana doğru dönerek. "O senin adamın mı?"

Kaşlarım havalandı. Thalron'da doğmuş, burada büyümüştü. Kelimeleri telaffuz ediş biçimi farklıydı ama farklı başka bir tarafı daha vardı, fazlasıyla açık sözlüydü. Aklına o an ne geliyorsa söylüyordu, cümleleri seçerek konuşmuyordu. "O benim adamım değil," dedim tane tane. "Kişim de değil. Eşim de değil."

Veyn, doğru mu söylüyorum dive sanki beni

CamScanner

Veyn, doğru mu söylüyorum diye sanki beni inceledi ve sonra başını çevirip kaşlarını çatarak "Arkama geçmen gerekiyor," dedi ciddiyetle.

Başımı sallayıp bir adım arkasına geçtim ve Liten'e bakıp gülümsedim, o da az önce benim ona kırptığım gözü taklit etmeye çalıştığında kendimi tutamayıp güldüm.

"Kaç yaşımdan beri keman çalıyorsun?" diye sordum merakla. "Oldukça iyisin ve etkileyiciydi."

"Kendimi bildim bileli keman çalıyorum," dedi Veyn rahat bir sesle.

"Peki başka melodiler de çalabiliyor musun?" diye sordum ve farkında olmadan yeniden yanına geçtiğimi fark ettim.

Veyn, hiç düşünmeden "Yasak," dedi sadece.

"Ama çalabiliyor musun?" diye sordum bir kez daha.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe ve gözlerini kıstı. "Küçükken sadece bir kez denedim." Devam etmesini bekledim ama devamını getirmedi; bakışlarımı ona çevirdiğimde kısık gözlerle ileriye baktığını gördüm.

"Sonra?" dedim merakla. "Çalamadın mı?"

Veyn, gözlerini kapattı ve geri açtığında bakışlarını bana çevirip "Yasak," dedi harflerin üzerine basa basa. "Arkama geç, yanımda yürüyemezsin."

Bir kez daha arkasma geçtim ve parmaklarımla oynamaya başladım. "Her şey yasak," dedim kendi kendime. "Burada her şey yasak hatta iki insanın birbirini sevmesi ve birbirine istediği zaman dokunması bile yasak, o kadar garip ki." Veyn'in adımları bıçak gibi kesildiğinde başım sırtına

CamScanner

çarptı ve neredeyse yere düşüyordum. Elimle alnıma vurduğumda Veyn, hızlıca bana döndü ve kaşlarını kaldırdı. "Ne oldu?"

"Ne demek istedin?" diye sordu merakla.

Küçük adımlarla yine yanına geçtim ve yürümeye başladığımızda bana ayak uydurdu. "Anladığım kadarıyla Din İnsanları ve Asiller sadece birbiriyle eş olabiliyor, bu çok saçma."

"Neden?" diye sordu kaşlarını kaldırarak merakla. "Aynı ya da benzer sınıftan olanların birbiriyle eş olmasında nasıl bir engel var?"

"Engel burada değil, engel sınır koyulmasında. Neden bir Din İnsanıyla bir Tüccar eş olamıyor? Bir Asille bir Köksüz peki?" Veyn'in kaşları daha fazla çatıldı. "Neden?" dedim kelimenin üzerine basa basa. "Bunu hiç sorgulamadın mı? Eş demek biraz da aşk demektir, hiç masal dinlemedin mi, Veyn? Orada çok büyük aşklar var ve sınıflar neredeyse yok."

Veyn, duraksadığında ilgisiz görünmeye çalıştı fakat sesindeki meraklı adamı gizleyemeyerek "Masal mı?" diye mırıldandı. "O ne?"

Gülümsediğimde bu kez Veyn'e göz kırptım. "İstersen bir gün sana anlatırım, o zaman ne demek istediğimi anlarsın."

Veyn'in yüzünde bir gülümseme oluştu ve beni taklit ederek o da göz kırptı ve sonra bir kez daha kırptı. "Bu ne demek peki?" diye sordu bu kez yeniden göz kırparken.

Kıkırdadığımda "Her anlama geliyor," dedim gülüşümün arasından. "Ama istersen senle aramızda bir şifre olabilir bu. Sen bir Veyn'sin ve ben seninle başkalarının yanında bu şekilde konuşamam öyle değil mi?" Veyn beni merakla dinlemeye devam etti. "Öyle anlarda istersen

CamScanner

dinlemeye devam etti. "Öyle anlarda istersen göz kırparak anlaşabiliriz, sen ne anlama gelsin istersin?"

Yüzüme baktı, baktı ve baktı. En sonunda bir kez daha göz kırptığında bu kez oldukça etkileyiciydi ve bunun farkında bile değildi. "Bu, şu an arkama geç demekti, Liora."

Büyük bir nefes verdim ve arkasına geçerken "Bu o anlama gelebilecek bir şey değil," dedim hırsla. "Ve ne diyordum? Evet, insanların sevgilerinin bile önüne geçildiğini söylüyordum. Her şey ama her şey yasak ve kendilerince bir gün belirlemişler, o gün insanlar birbirine dokunabiliyor, Veyn. Bu çok tuhaf değil mi?"

Yeniden bıçak gibi kesildiğinde bu kez ona çarpmaktan son anda kurtuldum. "O gün, kutsal bir gün."

"Aşık iki insan için, her gün güzeldir, Veyn. Düşünsene, birine aşık oldun ve onu öpmek istiyorsun." Çenesini havaya kaldırdığında gözleriyle dikkatli bir şekilde beni inceledi. "O günü mü bekleyeceksin öpmek için? İnsan kendini durduramaz, durdurmamalı da." Liten'e döndüm ve tek kaşımı kaldırdım. "Haksız mıyım, Liten?" Liten, beni onaylarmış gibi başını salladığında Veyn, Liten'e öyle bir baktı ki, muhafız başını önüne eğdi. "Teşekkür ederim."

Bir cevap vermeyip yürümeye devam ettiğinde başta bu soruları sorma amacımın Thalron hakkındaki fikirlerini almak olduğunu biliyordum ama sonrasmda sadece onunla sohbet etmek istemiştim çünkü konuştukça ne kadar da farklı birisi olduğunu görebiliyordum ve inkar edemezdi, onu da benim dünyam çekmişti.

"Veymora bugün beni gördü," dedim birkaç dakika sonra. "Veymor'a söyleyecektir."

CamScanner

"Biliyorum," dedi Veyn.

"Yok edilmemi isteyecek, öyle değil mi?" diye sorduğumda yine yanındaydım ve beraber yürüyorduk.

Veyn, çok kısa bir an sessiz kaldı ve sonrasmda "Beni tanımıyorsun, Liora," dedi sakin bir sesle. "Masal ne demek, bilmiyorum, senin gibi aşk ne demek anlatamam, gözümü açıp kapattığımda ne anlama geliyor anlamıyorum fakat benim de kurallarım ve yasaklarım vardır. Thalron'da ben ne dersem o olur." Onun kalesinin önüne geldiğimizi fark ettiğimde kapının önünde durdu ve bakışlarını bana doğru çevirdi. "Ben izin vermediğim sürece seni kimse yok edemez. Veymor bile." Öne doğru eğildi ve gözlerimin içine baktı. "Ve ben buna izin vermeyeceğim. Yasak." Kelimenin üzerine basarken gülümsedi. "Veyn'in hizmetkarı Liora Valenka'ya dokunmak bile yasak. Benim yasağımsın sen ve sadece bana yasağın yok."

"Neden?" döküldü dudaklarımdan. "Seni bambaşka bir dünyadan gelmiş birisi olarak heyecanlandırdığım için mi yoksa..." yeşil gözlerine dikkatle baktım, "yoksa sırrını bildiğim için mi?" Çenemle onu işaret ettim. "Çünkü buna izin verirsen seni de benim yok edebileceğimi biliyorsun, bu yüzden mi?"

Veyn, uzun bir süre yüzüme baktı ve sonrasında "Peki ya sen?" dedi baskın bir sesle. "İstesen hizmetkarım olmayabilirdin bu sırla, neden hizmetkarım olmak istedin? Benden daha fazlasını almak için mi yoksa Thalron'un tam ortasında durabilmek için mi?" Yutkunduğumda geriye doğru çekildi ve kibirle bana baktı. "Barbar olabilirim, çoğu konuda bilgisiz de olabilirim ama asla aptal bir adam değilimdir, Işık Veren. Benimle oynamaya çalıştığın yerde köşeye sıkıştığının farkına bile varmazsın, dikkatli ol."

Nefesimi tuttuğumu fark ettiğimde o an bana bu

CamScanner

Nefesimi tuttuğumu fark ettiğimde o an, bana bu kadar şeyi sorduran duygunun hangisi olduğunu ben de bilemedim; merak mıydı, Thalron'u öğrenmek miydi yoksa onu avcumun içine almak mıydı? İkimiz de ne olursa olsun birbirimize temkinliydik fakat az önce ikimizin de bunu düşünmediğine adım kadar emindim.

Muhafızlar kapıyı açtığında yine içerinin parlak ışıkları gözlerimi aldı; mumlar her yerdeydi ve yerler sıcacıktı. Ayaklarım sıcak zemini gördüğü anda parmaklarım içe doğru kıvrıldı ve bakışlarım avcumun içindeki buz yanığına doğru döndü. Yuvarlak bir kabarıklık vardı, kırmızıydı ve yarın su toplayacağına çok emindim. Sıcağı hissedince acısını da hissetmeye başlamıştım.

Bir anda Veyn'in avuç içi gözümün önüne geldiğinde onun da avcunun içinde bu tarz izler olduğunu gördüm. "Bir süreden sonra hissetmiyorsun, merak etme."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bu ayin sadece Tüccarlara ve Köksüzlere özel sanıyordum."

Veyn, alayla gülümsedi ve başını iki yana sallayarak aşağı kapılardan bir tanesini gösterdi. "Şu daire senin, içeride küçük bir banyon da var. İki tarafındaki odanda diğer hizmetkarlarım var, onlarla tanış, sana yol gösterirler."

Sıcak bir daire. Sıcak. Ferah. Aydınlık. Bir Veyn'e baktım, bir gösterdiği daireye baktım ve sonrasmda Liten'e döndüm. "Sen nerede kalıyorsun?" Liten, hemen karşımda kalan daireyi işaret etti. "Harika, bir tek sana güveniyorum burada."

Veyn ağzının içinde bir şeyler söylendi ve merdivenlere doğru yöneldiğinde "Akşam yemeği için hazırlığa yardım et," dedi keskin bir sesle. Emir vermesi beni öfkelendiriyordu fakat

CamScanner

bu yola adım atan da bendim ve az çok artık Thalron'dakilerin dilini öğrenmiştim, onlara göre bu bir emir vermek bile değildi, bir ricaydı. Merdivenin basamağında durdu ve bakışlarını bana çevirdi. "Adamın için oyunu kaybettin Liora ama ben sana sınırsız et veriyorum, istediğin kadar yiyebilirsin."

İnatlaşabilirdim ama bunu yapmak yerine hızlı adımlarla yanına geçtim hatta merdivenin iki üst basamağına çıkıp ona baktım. "Peki bana renkli kalemler ve kağıt bulabilir misin?"

Kaşlarını çattı. "Dilek mi dileyeceksin?"

"Hayır," dedim ve ilk kez utandığımı hissettim. Bana verilen şişeyi, kalemi ve kağıdı çoktan değirmenin orda bırakmıştım, onların inançlarına ihtiyacım yoktu. "Resim çizeceğim." Veyn daha fazla kaşlarını çattı. "Çocukluğumdan beri resim çiziyorum ve bu bana iyi geliyor. Thalron'a geldiğimden beri hiç çizim yapamadım... Bu benim için bir parça etten daha kıymetli hatta istiyorsan takas bile yapabilirim."

Veyn'in dikkatini çekmiş olacak ki kollarını önünde birleştirip merdivenin tırabzanına yaslandı. "Nasıl resimler çiziyorsun?"

"Her şeyi," dedim gözlerimi açarak. "Ama en çok hayallerimi ve rüyalarımı. Onları çizmeyi çok seviyorum."

Yeşil gözlerinden tuhaf bir ifade geçti ve sonrasında "Anladım," diyerek bakışlarını kaçırdı, merdivenin bir basamak yukarısına çıktı ardından bir basamak daha ve bir basamak daha. Gittiğini fark edince yeniden önüne geçtim.

"Bu tamam demek mi?" diye sordum merakla. "Eğer öyleyse..." yüzümü buruşturdum ve kısık bir sesle "senin dairendeki o çirkin resimleri kaldırıp kendi çizimlerimi koyabilirim çünkü orava hiç

CamScanner

kendi çizimlerimi koyabilirim çünkü oraya hiç yakışmıyor," diye devam ettim.

Veyn, gülümsediğinde iki basamak yukarıda olduğum için neredeyse aynı boya gelmiştik ve bu kadar aydınlıkta yüzü öylesine yakındı ki onu yakından inceleme fırsatı bulmuştum. Upuzun kirpikleri vardı ve dalgalı koyu kumral saçlarının bir tutamı alnına dökülüyordu. Yüzü yeni tıraş olmuşçasına pürüzsüzdü ama bazı izleri olduğunu görebiliyordum ve bu izlerin nasıl oluştuğu merak edilesiydi. Sağ gözünün hemen altında derin bir bıçak izi vardı, uzaktan belli olmuyordu ama yakından derinliği ortadaydı.

Daha geniş bir şekilde gülümsediğinde "Liora," dedi heceleyerek. "O resimleri ben çizdim." Bir anlık ne demek istediğini anlamadım fakat sonra tam gözlerinin içine baktığımda ne söylemeye çalıştığını kavradım. Veyn renk körüydü ve o çizimleri yaparken hangi rengi, nereye kullandığını bile bilmiyordu. "Ben de çocukken resim çizmeyi çok severdim," dedi kısık bir sesle. "Fakat sonra..." Duraksadı ve sonrasını ikimizin de bildiğini adeta bakışlarıyla haykırdı. "Vazgeçmeden devam ettim, bütün resimlerin berbat göründüğünü ben de biliyorum ama sevdiğim bir şeyden vazgeçmem imkansızdır, bu rengarenk boya kalemlerim bile olsa."

Kalbimin acıdığını hissettiğimde başımı ağır ağır aşağı yukarı salladım ve hiçbir şey söylemeden önünden çekildim. Veyn de birkaç saniye durduktan sonra odasına gitmek için basamakları tırmanmaya devam etti. Yavaş yavaş basamakları inmeye başladım ve sonra gözlerimi kapattım. Bir basamak daha indim ve sonra çıktım ardından "Ne oluyorsa olsun," diyerek dişlerimin arasından mırıldandım ve yeniden Veyn'e dönüp onun basamağına doğru hızlı adımlarla çıktım.

Tam eli kapının topuzundayken "Hey," dedim arkasından ve yanına gittim. "O halde sana başka

CamScanner

arkasından ve yanına gittim. "O halde sana başka bir anlaşmayla gelsem olur mu?" Veyn, tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Resimlerini birlikte yapalım, ne dersin?" Ellerimi birleştirdim ve çenemin altına koydum. "Sen resimleri çizersin, ben de hangi renklerle boyaman gerektiğini söylerim. Bu şekilde hem sana hizmet etmiş olurum, hem odandaki resimler daha güzel görünür, hem de sen bana kağıt ve boya kalemleri verirsin ödül olarak. Nasıl fikir? Bu şekilde Veyn öylesine bir iyilik de yapmamış olur."

Veyn, yüzüme uzun uzun baktı ardından gülmeye başladığında bembeyaz dişleri gözlerimin önüne serildi. Başını iki yana sallayıp gülmeye devam ederken "Liora Liora Liora," dedi adımı üç kez tekrar ederek. "Thalron senin gibisini daha önce görmedi, bambaşka birisin."

"Bu tamam demek mi?" diye sordum aynı şekilde durup ona bakarken. Veyn, çok kısa bir an bekledi ve sonra gözünü az önceki gibi kırptığında parmaklarımı kaldırıp onu hevesle işaret ettim. "İşte şimdi anladım, bu tamam demekti."

Veyn, gülümseyerek kapıyı açtığında ve içeriye girdiğinde ben de onun peşinden ilerlemek için adım attım fakat adımlarım bıçak gibi kesildi ve yüzümdeki gülümseme dondu kaldı çünkü içeride tanımadığım birisi vardı.

Veyn benim kadar şaşkın değildi, o da gülmeyi bırakmıştı fakat daha çok öfkeleniyor gibi başını diğer tarafa çevirip derin bir nefes verdi.

Gür gri saçları omuzlarının biraz üstünde, Veyn'den belki birkaç yaş küçük bir adam, Veyn'nin yemek yediği masanın üzerine bacaklarını uzatmış, kırmızı bir elmayı yiyordu. Gözleri cam kadar parlak maviydi ve keskin bakışlarına zıt bir şekilde yumuşak yüz hatlarına sahipti. Kalın kaşları ve kalın dudakları vardı; burnu yüzüne göre orantılıydı ve çenesi kemikliydi. Omuzları o kadar

CamScanner

orantılıydı ve çenesi kemikliydi. Omuzları o kadar genişti ki, onun muhafız olduğunu bile düşündüm ama gülümseyerek ayağa kalktığında Veyn'den birkaç santim daha kısa olduğunu fark ettim. Üzerinde Asil kıyafetleri vardı fakat altınlar her yerindeydi; gözlerimi alacak kadar fazlaydı.

"Veyn," dedi hevesle elmayı ona doğru atarak. Veyn, elmayı havada kaptığında öfkeyle ona bakmaya devam etti. "Benim varis abiciğim, nasılsın?" Ve konuşmasından anlamıştım, R harflerini söyleyemiyordu. Abartılı hareketlerle Veyn'in karşısına geçti ve ona öyle bir sarıldı ki, şaşkınlıktan gözlerim kocaman açıldı. Geriye çekildi ve Veyn'in omuzlarını kavradı. "Görmeyeli daha çok değişmişsin, Veymor babamızın daha suratsız haline dönüşmüşsün, tebrik ederim seni."

"Nord," dedi Veyn gözlerini kapatıp başını iki yana sallarken. "Ne zaman geldin?"

"Sabah," dedi gözlerini kısıp. "Fakat ayine katılamadım çünkü gece gelirken yol üzerinde bir Ten Evi'ne rastladım ve alkolü fazla kaçırmışım, bilirsin, kızlar beni asla rahat bırakmazlar." Ten Evi dediği yer, insanların içip eğlendiği ve çoğu zaman seviştiği yerlere verilen genel addı. "Kız kardeşimi göremedim, o da mı uyuyor yoksa? Peki ya kuzenlerim?" Gözlerim şaşkınlıkla açıldığında kaç kardeş olduklarını düşünüyordum hatta kuzenler? Bilmediğim daha neler vardı?

"Tamam," dedi Veyn ve omzunun üzerinden bana baktı. "Sen çıkabilirsin."

"Hey hey hey," dedi Nord bir anda Veyn'in yanından ayrılıp benim yanıma gelerek. "Yeni hizmetkarın mı? Diğerleri Azrail'in unutup gittiği kadar yaşlılarken bu hizmetkarının gençliğini ve güzelliğini neye borçluyuz?" Elini öne doğru uzattı ve selamlaşmak istedi, ben de elimi uzattığımda yavaşça parmaklarımdan tutup elimin tersini kibarca öptü. "Fransa gezimde bu öpüşü

CamScanner

kibarca öptü. "Fransa gezimde bu öpücüğü öğrenmiştim, Madame. Tam size layık."

Veyn, Nord'u omzundan tutup öyle bir çekti ki, elim havada kaldı. "Sen her gidip geldikten sonra daha da aklını kaçırıyor olabilir misin?"

Nord, gözlerini benden ayırmadan "Bir Köksüz demek," dedi ve sonra bakışları saçlarıma doğru kaydığında kaşları havalandı. "Üstelik ateş kızılı saçları var. Veymor onu gördü mü?"

"Evet," dedi Veyn.

"Ve yok edilmesini istedi, öyle değil mi?"

"Evet," dedi bir kez daha.

Nord, bakışlarını merakla Veyn'e çevirdi. "Ve hâlâ burada?" dedi sorgular gibi ardından şaşkınlıkla ellerini ağzına götürdü. "Sen," dedi kekeleyerek. "Veymor'un sözünden mi çıktın? Üstelik bir Köksüz için."

Veyn, omzunun üzerinden bana öyle bir baktı ki, adımlarım geriledi. "Dışarı," dedi kelimenin üzerine basarak. "Dışarı çık."

Başımı aşağı yukarı sallayıp kapının dışına doğru ilerlerken Nord bana doğru "Benim kim olduğumu merak ediyorsun, değil mi?" diye sordu keyifli bir sesle. "Ben Veymor'un gezgin deli oğluyum ve bil diye söylüyorum, seninle çok eğleneceğiz, Köksüz çünkü kuralları sen de yıkıyorsun."

Bu duyduğum son cümlelerdi. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra ağzımdan büyük bir nefes verdim ve kaşlarımı çatarak aşağıya doğru baktım. "Bu da neyin nesiydi böyle?" Sadece Thalron değil sanki kuzeye de hiç ait olmamış bir adam gibiydi.

Merdivenleri yavaş yavaş inerken ortalıkta ne Liten'i ne de diğer muhafızı gördüm, bakışlarım

CamScanner

ilk önce kendi odama doğru yöneldi fakat sonra mutfağa doğru ilerledim çünkü aç karnım her ne olursa olsun gururumun üzerinde tepiniyordu ve diğer Köksüzlerle tanışmak için oldukça hevesliydim.

*

Diğer Köksüzlerle tanışmak için bu kadar hevesli olmamam gerekirdi çünkü buradakilerin Thalron'un etkisinde kaldığını unutmamalıydım. Nord'un söylediği gibi -onun kadar kaba bir şekilde Azrail'in unuttuğu diyemezdim- yaşlı insanlar mutfakta çalışıyordu. Birisi altmışlarında, birisi de ellilerinde iki kadındı ve beni gördüklerinde selam vermek bir yana dursun, hiçbir işe elimi sürmemi bile istememişlerdi. Odama gitmek istediğimde ise odamın henüz hazır olmadığını söylemişlerdi.

Bu kadardı. Benimle tek iletişimleri buydu. Neden böylesine benden nefret ediyorlardı, anlayamamıştım ama saatlerdir mutfaktan dışarı çıkmamış sadece onları izlemiştim; en azından yemek yememe bir şey söylememişlerdi ve ben de çok pişmiş harika bir et, yanında Korven'in bahsettiği o harika domateslerden ve meyve olarak da üzüm yemiştim.

Mutfak oldukça geniş ve renksizdi. Dolaplar bembeyazdı, yer bembeyazdı, duvarlar bembeyazdı, ortada kocaman bir masa vardı ve o da beyazdı. Köşede mutfaktakilerin yemek yemesi için bir masa koyulmuştu ve iki sandalye. Bana yer yoktu. İlk defa Thalron'da bir yer sanki bana Svalbard'daymışım gibi hissettirmişti, bu yüzden buradan çıkasım hiç gelmiyordu.

Başımı masaya yaslamış, merdaneyle oynuyordum. Tepeden bırakıyor, kayarak aşağı inişini izliyor, düşmeden tutuyor ve tekrar aynı noktaya götürüyordum. Belki bunu beş yüzüncü yapışımdı. Beş yüz birinciye geldiğimde kalenin içinde hareketlenme olduğunun farkındaydım çünkü

CamScanner

hareketlenme olduğunun farkındaydım çünkü merdivenlerden sürekli ses geliyordu fakat mutfaktaki Köksüzler benim dışarıya çıkmama bile izin vermiyordu.

Kapı açıldığında başımı kaldırmadan kapıya doğru baktım ve adının Kayze olduğunu öğrendiğim altmış yaşlarındaki Köksüz hızlı adımlarla içeriye girip içi meyvelerle dolu tabakları aldı.

En sonunda dayanamayıp ayağa kalktığımda "Ben götürürüm," dedim ve ortadaki masaya doğru ilerledim.

"Hayır," dedi Kayze net bir sesle. "Sen otur."

"Hayır." Öyle net bir sesle yanıt vermiştim ki, Kayze'nin adımları yavaşladı ve bakışları bana döndü. Kaşlarım çatılırken hemen karşısına geçtim ve elinde tuttuğu meyve dolu tabağı çekip aldım. Aramızda nereden baksak üç karışlık mesafe vardı ve beni zor kullanmak zorunda bırakırsa çok rahat kullanacağımı artık o da biliyordu. "Burada durmaktan hatta kilitli kalmaktan çok sıkıldım, yukarıda neler oluyor, merak ediyorum."

Kayze dudaklarını ıslattığında kır ve örgülü saçım arkaya doğru attı. O sırada diğer Köksüz de içeriye girdi ve bizim halimizi gördü. "Neler oluyor?"

"Yukarıya çıkmak istiyor," dedi Kayze hem öfkeyle hem de tedirginlikle. "Onu sen durdur."

"Beni kimse durduramaz," dediğimde ikisine de dik dik baktım. "Sizin gibi ben de Köksüz'üm, burada da mı sınıf farkı var? Neden bana böyle davranıyorsunuz?"

Kayze, en sonunda pes etmiş gibi derin bir nefes vererek "Yukarı çıkman yasak," dedi açıkça. "Veyn yasakladı ve biz onun sözünü çiğneyemeyiz."

Kaşlarım çatıldığında "Neden yasak?" diye sordum.

CamScanner

"Bilmiyorum," dedi Kayze. "Aile yemeği yenecek, her pazartesi akşamı bütün aile toplanıp yemek yerler. Sen yeni olduğun için bir hata yapabileceğini düşünüyor olabilir çünkü Yüce Veymor da gelecek."

"Yüce Veymor," diyerek onu taklit ettim ve sonra gözlerimi devirip tavana doğru baktım. Zaten Veymora, Veymor'a benim yok edilmediğimi söyleyecekti, neyi gizliyordu? Hizmetkarı olduğumu mu? "Veymor henüz gelmedi değil mi?" diye sordum. Kayze'nin bir cevap vermesini beklemeden yeniden meyve dolu tabağı elime aldım ve arkamdan seslenip koşmalarını umursamadan mutfağın kapısından koşar adımlarla çıkıp merdivenlere doğru ilerledim.

"Seni aptal kız," dedi Kayze arkamdan ve beni takip ettiklerini anladım ama onlara dönüp bakmadım bile ve Veyn'in yemek masasının olduğu dairenin önüne geldiğimde kapının açık olduğunu gördüm. Eğer düşünürsem girmeye çekinirdim, biliyordum, bu yüzden kendime düşünme payı bile vermeden içeriye girdim ve masaya doğru ilerledim fakat şaşkınlığımı gizleyebilmem imkansızdı.

Şarkı: Tony Anderson, Darkest Night

Masada tam on bir kişi vardı, on bir! Neredeyse bütün sandalyeler dolmuştu, birisi hariç. O da Veymor'un sandalyesiydi. En baş köşe ona ayrılmıştı, diğer baş köşede Veyn oturuyordu ve ben masaya yürürken, Veyn'in bakışları bana doğru döndü, kaşları çatıldı fakat direkt gözlerimi ondan kaçırdım; şu an onun baskın bakışları altında ezilebilecek gibi hissetmiyordum.

Veyn'in hemen sol tarafında Nord oturuyordu, Nord'un yanında açık kumral saçları olan genç bir kız vardı; Nord'a öylesine çok benziyordu ki, cam gibi mavi gözleri onların kardeş olduklarını adeta

CamScanner

gibi mavi gözleri onların kardeş olduklarını adeta haykırıyordu. Ve yalan söyleyemezdim, Veyn de dahil üç kardeş oldukça çekiciydi.

Kız kardeşi olduğunu düşündüğüm kumral saçlı kızın yanında Nord yaşlarında sarışın bir adam oturuyordu; Veyn'den belki de birkaç yaş büyüktü ve saçları omuzlarından dökülüyordu. Sakalları ise upuzundu, yüzünde ise kocaman bir bıçak darbesi vardı. Hemen onun yanında ise orta yaşlarda bir kadın ve hemen onun yanında ise Veymora oturuyordu; Veymora'nın yeri elbette ki Veymor'un hemen sağındaki sandalyeydi ve Veymora hariç hepsi Asil'di.

Veyn'in diğer tarafında ise sapsarı saçları beline kadar uzanan, Veyn'in gözlerinden daha yeşil gözlere sahip bir kadın oturuyordu. Yaşı hemen hemen Veyn ile aynıydı ama o bir Din İnsanı'ydı, üzerine giydiği Bordo pardesüsü ve boynundaki büyük zümrüt taşlı gerdanlığıyla adeta sınıfını bangır bangır bağırıyordu. Bakışlarında hiç kimsede görmediğim bir kibir vardı fakat öylesine güzel bir kadındı ki, kibrinin güzelliğinden geldiğini bile düşündüm. Masada herkes birbiriyle sohbet ederken o oldukça sessiz bir şekilde elindeki kadehinden yudumlar içiyordu.

Sarışm kadının yanında onun yaşlarında bir adam ve kadın vardı; adamın onun eşi olabileceğini bile düşündüm. İkisi de Din İnsanı'ydı. Onların yanında ise orta yaşlı bir adam ve kadın oturuyordu, onlar da Din İnsan'ydı. Masadaki Asiller sadece Veymor'un ailesindeydi.

Oldukça geniş bir aileleri vardı ve hepsinin kuzeni olduğuna inanamıyordum.

Geriye doğru adım atıp odadan çıkmak istediğimde bir anda kulaklarıma çan sesi doldu ve muhafızın "Yüce Veymor!" diyen sesini işittim. Dudaklarımın arasından ince tiz bir küfür çıktığında hızlı bir şekilde geriye doğru adımladım ve odanın en

CamScanner

şekilde geriye doğru adımladım ve odanın en karanlık köşesine gidip pelerinimin başlığını taktım fakat herkes beni çoktan görmüştü, özellikle Veymora. Kimden neyi gizliyordum?

Kapının hemen yanındaki çalışma masasının arkasma doğru gittiğimde başımı önüme eğdim ve ellerimi önümde birleştirdim; kirpiklerimin arasından masaya doğru baktığımda herkesin ayağa kalktığını ve benim gibi durduğunu gördüm; bir kişi hariç. Veyn, ellerini önünde birleştirmemişti. Yine.

"Yüce Veymor," dedi Nord alayla. "Her seferinde savaşa gidiyormuş gibi seremoniyle kendisini selamlatmaktan ne zaman vazgeçecek? Bir gün sandalyesinde oturup bekleyeceğim ve benim için kaç saniyede "Yok edin" diyeceğine bahis açacağım."

"Nord," dedi Veymora öfkeyle. "Kapa çeneni."
O an anlamıştım, Nord ve yanındaki kız kardeşi Veymora'nın çocuklarıydı, Veyn ise başka annedendi, babaları ise ortaktı.

"Beş saniyede yok eder," dedi Nord'un yanındaki kız.

Nord gülmeye başladı. "Üç saniye."

"İki," dedi uzun saçlı adam gülerek.

Veyn kendimi tutamayarak "Konuşma zahmetine bile girmez," dedi ve ağız ucuyla gülümsedi. "Başıyla emir verir ve sen çoktan yok olmuşsundur."

Hepsi birden gülmeye başladığında "Bunu bir gün yapacağım," dedi ve yanındaki kıza omzuyla vurdu. "Bütün altınları yine hepimizden daha zengin olan Veyn A. Thalron alacak."

"Abi," dedi kız kardeşi, Nord'a bakarak, "Bir o

CamScanner

"Abi," dedi kız kardeşi, Nord'a bakarak. "Bir o kadar senin de Veyn'den çaldıkların var."

Veymora o an onlara dönüp öyle bir baktı ki, Nord ve yanındaki kız da sessizliğe gömüldü. Merdivendeki adım seslerini işitiyordum ve her ne olursa olsun, ürperdiğimi hissediyordum. Öyle ki az önce şaka yapan Nord'un bile yüzünde korku dolu bir ifade oluşmuştu ve alnının boncuk boncuk terlediğini görebiliyordum.

En sonunda kapının önünde bir gölge belirdiğinde ve hemen ardından hiç görmediğim kadar devasa büyüklükte iki muhafız içeriye girdiğinde ister istemez şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Liten, bu muhafızların yanında gerçekten de cüce kalıyordu. Boyları 2.60 olabilirdi ve elleri, kafaları, ayakları öylesine büyüktü ki, sanki her adım attıklarında yer sarsılıyordu.

Muhafızlar Veymor'un oturacağı sandalyenin arkasma geçtiğinde onun muhafızları dışında başka hiçbir muhafız yoktu; kime güvenmiyordu, ailesine mi?

En sonunda Veymor da içeriye girdiğinde ilk önce bordo pardösüsünü gördüm ve sonrasımda başındaki başlığı yavaşça indirdi. Uzun boyluydu, sahiden uzun boyluydu ve heybetliydi ama bunun dışında içeriyi girdiği anda bütün odanın duygusunu değiştirecek kadar baskın bir enerjisi vardı. Ürperdiğim yerde kasıldım ve o an, bu odada olduğum için çok pişman hissettim.

Veymor, ellerini iki yana açtığında ailesindeki herkese tek tek baktı ve profilinden gülümsediğini anladım. Küçük adımlarla sandalyesine doğru ilerlerken Veymora'nın başını eğmekten neredeyse boynu kopacaktı, çenesi havada tek kişi Veyn'di ve gözleri Veymor'a değil, bana bakıyordu.

Sandalyesinin önüne gittiğinde "Bugünü çok

CamScanner

sevdiğimi herkes bilir," dedi ve sesi öylesine baskın, öylesine gür çıkıyordu ki, bakışlarım kapıya doğru döndü. Hemen önümdeki Kayze ve diğer Köksüz adeta beni kapatıyorlardı, onlara minnettardım. "Pazartesiler benim en sevdiğim günlerden birisidir fakat bugünü daha özel kılan başka bir şey daha var." Bakışları Veyn'in diğer tarafındaki aileye doğru döndü. "Güzeller güzeli Maris ve ailesi, hoş geldiniz bu yemeğe."

O sarışın güzel kızın adı, Maris'ti ve Veymor'un onu çok sevdiği her halinden belliydi.

Maris, en sonunda birleştirdiği ellerini ayırdı ve bulunduğu yerden hızlıca ayrılarak uzanıp Veymor'un ellerini tuttu. "Veymor," dedi heyecanla. Gerçekten Veymor'u seviyor mu yoksa rol mü yapıyor anlamıyordum ama genel anlamda donuk bir kadındı. "Uzun zamandır birlikte yemek yememiştik, harika bir akşam olacak."

Sırtı bana dönük olan Veymor, Maris'in elinin tersini şefkatle öptü ve sonra Veyn'e dönüp baktı. "Oğlum, buraya, söz bağının yanına gel. Sizi uzun zamandır yan yana görmedim." Ağzımın içinden belli belirsiz bir ses çıktığında şaşkınlıkla dudaklarımı örttüm. Kuzeylilere göre söz bağı demek, evlilikten bir önceki aşamaydı; kuzeni değildi.

Maris, Veyn'in eşi olacaktı.

Şaşkınlık vücudumu ele geçirirken gözlerim yavaşça Veyn'e döndü ve tam o anda, onun ben de olan bakışlarını kaçırdığını gördüm. Bulunduğu yerden ayrılıp babasının yanına giderken sırtımı arkamdaki duvara yasladım ve bugün ona kurduğum bütün cümleler tokat gibi yüzüme çarpmaya başladı. Yanlış ve hata olduğunu düşündüğüm her şeyin tam ortasındaydı.

Veymor'un iki yanında Maris ve Veyn dururken beni bu kadar bozguna uğratan duygunun ne

CamScanner

Gerçekten Veymor'u seviyor mu yoksa rol mü yapıyor anlamıyordum ama genel anlamda donuk bir kadındı. "Uzun zamandır birlikte yemek yememiştik, harika bir akşam olacak."

Sırtı bana dönük olan Veymor, Maris'in elinin tersini şefkatle öptü ve sonra Veyn'e dönüp baktı. "Oğlum, buraya, söz bağının yanına gel. Sizi uzun zamandır yan yana görmedim." Ağzımın içinden belli belirsiz bir ses çıktığında şaşkınlıkla dudaklarımı örttüm. Kuzeylilere göre söz bağı demek, evlilikten bir önceki aşamaydı; kuzeni değildi.

Maris, Veyn'in eşi olacaktı.

Şaşkınlık vücudumu ele geçirirken gözlerim yavaşça Veyn'e döndü ve tam o anda, onun ben de olan bakışlarını kaçırdığını gördüm. Bulunduğu yerden ayrılıp babasının yanına giderken sırtımı arkamdaki duvara yasladım ve bugün ona kurduğum bütün cümleler tokat gibi yüzüme çarpmaya başladı. Yanlış ve hata olduğunu düşündüğüm her şeyin tam ortasındaydı.

Veymor'un iki yanında Maris ve Veyn dururken beni bu kadar bozguna uğratan duygunun ne olduğunu asla anlayamıyordum. Maris ve Veyn birbirine baktı; onlar için sevgi var mıydı yoksa bu sadece bir ritüelden mi ibaretti? Kalpleri atıyor muydu? Burada aşk bile kurallara göre mi ilerliyordu? "Bugün," dedi Veymor baskın bir sesle. "Burada düğün gününüze karar vermek için toplandık çünkü geç bile kaldık; Velruna vakti yaklaşıyor."

...

Instagram: thalronserisiofficial, asliarslaan

2,53 Bin 11 Bin Paylaş Reklamsız

Ninova

CamScanner

4. OSTO EVİ

31,9 Bin 2,55 Bin 11,4 Bin

Keyifli Okumalar!

Şarkı: Volvens Spadom, Myrkur

"Bugün burada düğün gününüze karar vermek için toplandık çünkü geç bile kaldık; Velruna vakti yaklaşıyor."

Veymor'un kurduğu cümleyi idrak etmeye çalışırken bakışlarım masanın üzerinde geziniyordu ama tek bir kişiye asla odaklanamıyordum; belki de masada oturan insanlardan benim gibi bir şaşkınlık belirtisi bekliyordum ama bu oldukça yanlış olurdu, bunu da biliyordum. Çünkü bu odanın içinde Veyn'in evlenmek üzere olan bir adam olduğunu bilmeyen tek kişi bendim.

Neye bu kadar şaşırdığımı da bilmiyordum üstelik. Thalron, kendi inanışları, kendi dini, kendi ayinleri, kendi ritüelleri olan bir yerdi ve anladığım kadarıyla evlilik ve çocuk doğurmak onlar için başlıca inanışlardı. Veyn, Veymor'un oğluydu, kutsal çocuktu, Velruna zamanı anne karnına düşmüştü ve herkesin gözü onun üzerindeydi. Elbette herkes ama herkes onun çocuğunu merak edecek, yeni bir varis bekleyecekti.

Benim şaşırdığım bütün bunlar değildi, benim şaşırdığım Veyn'di.

Çünkü onu ister istemez diğerlerinden daha ayrı tuttuğumu şu an fark ediyordum. O Thalron'da doğmasına rağmen ve hatta Veyn olmasına rağmen

CamScanner

bütün bunları reddetmese bile içinde olmayacak birisi gibi gelmişti çünkü beni dinliyor, bazen anlıyor gibi bakıyor ve bazen de kasabadan bir arkadaşım gibi benimle sohbet edebiliyordu. En azından edebildiği kadar.

Fakat yanıldığımı şu an Veymor'un yanındaki duruşundan anlayabiliyordum; Veyn tam olarak Thalron'un çocuğuydu, Thalron'un varisiydi, Thalron'un inancıydı ve hatta Thalron'un her şeyiydi. Onun da diğerlerinden hiçbir farkı yoktu.

Çünkü inanç, insana ne düşüneceğini değil, neyi sorgulamaması gerektiğini öğretirdi ve insanın başını eğdiği her an biraz daha güçlenirdi.

Maris'in babası olarak düşündüğüm adam ayağa kalktığında üzerine giydiği Din Adamı pardösüsü yeri süpürüyordu ve bakışları oldukça korkutucuydu. Elindeki çelik kadehi havaya kaldırdığında ve başını sallarken gülümsediğinde ne diyeceği gayet belliydi. "Güzeller güzeli kızım Maris'i, Veyn'den başka kimseyle yan yana düşünemezdim, Yüce Veymor. Bizi bu şerefe layık gördüğünüz için size minnettarız. Eğer dilerseniz size bir tarih sunmak isterim." Adamın sesindeki korku, şaşkınlığıma şaşkınlık eklemişti. Veymor, başıyla silik bir şekilde izin verdiğinde adam gülümsedi. "1 Şubat, düğün günümüz için doğru bir tarih olacaktır çünkü bildiğiniz üzere Velruna vakti zifir gece bittiğinde ve alacakaranlık gökyüzüne geldiğinde gerçekleşiyor. 1 Şubat, alacakaranlık başlangıcı olacaktır, Kuzey'in harika ışıkları da o tarihte gökyüzünde yerini alır." Dudaklarını ıslattı ve onay bekler gibi yanındaki eşine baktı, eşi de gülümsedi. "1 Şubat 2083 akşamı canım kızım Maris ve onun eşi Veyn'in düğününü gerçekleştirelim derim, akabinde aralıksız 10 gün boyunca kutlamalarımız devam etsin, ne dersiniz?"

Yutkunduğumda bakışlarım Veymor'a doğru döndü fakat tam o esnada, Veymora'nın bana olan keskin bakışlarını fark ettim; çenesini hafifçe

CamScanner

keskin bakışlarını fark ettim; çenesini hafifçe kaldırdığında ve kaşları düz bir çizgi halini aldığında adeta meydan okuyormuş gibi bana bakıyordu. Neden? Neden beni bu denli bir tehdit gibi görüyordu?

Veymor sakince kadehini havaya kaldırdı ve soğuk bir şekilde gülümsedi. "1 Şubat çok doğru bir tarih Toldan." Kadehini biraz daha havaya kaldırdı ve herkesin gözünün içine baktı. "O halde 1 Şubat kutlu olsun, Thalron halkına bu tarih duyurulsun, Velruna, harika bir varis torunumu bize getirmeyi bekliyor!"

Herkes de hızlı bir şekilde kadehlerini eline aldığında ve kaldırdıklarında elinde tek kadeh tutmayan kişi Veyn'di. Bardağı masanın diğer ucunda kaldığı için mi yoksa başka bir sebepten mi bilinmez, bu kutlamaya katılmadı ama benim dikkatimi çeken, onların hiçbir şekilde fikrinin bile alınmamasıydı.

Ve asıl önemli olan doğacak çocuktu; aşk değil, sevgi değil sadece doğacak o kutsal çocuk.

Masadaki herkesten tek bir cümle döküldü: "Velruna bizi kutsasın!"

Gerçek anlamda midem bulandığı için elim karnıma doğru gitti ve yüzümü buruşturdum. Bir kadın onlar için sadece doğurganlığıyla vardı ve bir erkek, varis bile olsa o çocuğu dünyaya getirmekle görevlendirilmişti.

Bakışlarım yeniden masaya doğru döndüğünde sanki her şey ağır çekimde ilerliyordu ve ağır çekim ilerleyişin ortasında Veyn'in yavaşça omzunun üzerinden bana doğru baktığını gördüm. Yemyeşil gözleri dikkatli bir şekilde beni incelediğinde yüzümdeki tiksinmeyi görmüş olacak ki, dudakları düz bir çizgi halini aldı.

Başımı silik bir şekilde iki yana salladığımda ve

CamScanner

gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdiğimde geriye doğru biraz daha adımladım, duvara sürtünerek kapıya doğru ilerledim. Kayze ne yapmaya çalıştığımı anladığında benim önüme geçti ve masadakilerin görüş açısını kapattı. Odada konuşma sesleri artmaya başladığında herkes yerine oturdu; kapıdan hızlı bir şekilde dışarı çıktım ve merdivenleri öyle koşar adımlarla indim ki, merdivenin basamağında duran Liten'i bile neredeyse göremeyecektim.

Üzerinde muhafız kıyafetleri vardı, yüzünde yine o çelikten maskesi fakat bakışları bizzat benim üzerimdeydi. Son basamaktan aşağıya inerken ellerimi havaya kaldırdım ve Liten'e, yanındaki diğer muhafızı umursamadan "Bu insanlar delirmiş, Liten," diye fısıldadım. "Bence buradan kaçıp gitmeliyiz." Liten yüzüme hem hiçbir şey anlamıyormuş gibi hem de birçok şeyi anlıyormuş gibi baktığında "Buraya nasıl katlanıyorsun?" diye sordum, sesimde çaresizlik vardı. "Bana verebileceğin bir akıl var mı?"

Liten'in sessiz kalmasını bekledim ama o, "Aklım yok," dedi adeta kendine hakaret ederek. Ona bunu öğretenler vardı ve bu bile daha çok öfkelenmeme sebep oldu.

"Liten," dedim öne doğru bir adım atıp ona öfkeli bir şekilde bakarak. "Senin bir aklın var ve her şeyden önce senin cesur bir kalbin var, hissediyorum." Elim kalbime doğru gittiğinde onun da eli yavaşça kalbine doğru gitti. "Seni bu şekilde susturmalarına izin vermemelisin."

Liten eli kalbinde, gözleri kocaman açılmış bana bakarken elbette bir cevap vermedi ve aramızda neredeyse bir dakikalık bir sessizlik oluştu.

En sonunda pes edip arkamı döndüğümde bana ayrılan daireye doğru ilerledim fakat hemen arkamdan Liten'in sesini işittim. "Cesur bir kalbim var." Bakışlarımı ona çevirdiğimde işaret

CamScanner

parmağıyla beni gösterdi. "Ve cesur bir kalbin var, bu yeter."

Kaşlarım çatıldığında ne demek istediğini ilk anda anlamakta zorlandım; fakat sonra, aklı olmadığı söylenen muhafızın aslında bana tek bir cümleyle buraya katlanmanın yolunu gösterdiğini fark ettim. Her ne olursa olsun, benim bir kalbim vardı ve bu gerçekten cesur bir kalpti. Kalbimin sesini dinlemekten vazgeçmezsem, doğru yolun er ya da geç beni bulacağına inanıyordum.

Ya da belki hiç bulmayacaktı. Bunu bilmiyordum. Ama bildiğim bir şey vardı: cesaretimi kaybetmeyecektim.

Liten'e buruk bir şekilde gülümsediğimde belli belirsiz bana sanki başıyla saygılı bir selam verdi veya bana öyle geldi, bilmiyordum. Arkamı dönüp bana ayrılan daireden içeriye girdiğimde ve kapıyı arkamdan kapattığımda sırtımı kapıya yasladım.

Derin bir nefes verdim ve dairenin içine baktığımda nefesim boğazıma takıldı, öksürmeye başladım.

Kocaman bir odaydı; öyle genişti ki, bizim Svalbard'da on kişi kaldığımız Mahzen'le hemen hemen aynı boyuttaydı. Zemin, siyaha çalan taş plakalarla kaplıydı; üzerlerinde havanın her nefesinde hafif titreşen gümüş damarlar vardı. Duvarlar koyu bazalttandı ama yüzeyleri pürüzsüz değil, el yordamıyla oyulmuş gibi vahşi çizikler taşıyordu; sanki her çizik, Thalron'un geçmişinden bir hikâye yontuyordu.

Hemen sağ tarafta kocaman çift kişilik bir yatak duruyordu; üzerindeki yumuşacık siyah battaniyenin dokusu bile gereksiz lüks hissettiriyordu. Yastıklar aynı koyu tondan, keskin hatlıydı. Yatağın tam karşısında, taş duvarın içine gömülü geniş bir şömine vardı; alevleri pembe

CamScanner

ya da sarı değil, soğuk beyaz yanıyordu. Bu ateşin normal olmadığını anlıyordum; duman çıkmıyordu, sanki yalnızca ışık üretiyordu, içeriyi ise ısıtıyordu.

Yatağın yanında büyük vitray pencerelerden okyanusun sonsuz ve vahşi yüzü görünüyordu. Dışarıdaki dalgalar, camın üzerinde belli belirsiz gölgeler bırakıyordu, sanki Thalron bile okyanusa boyun eğiyordu. Pencerenin solunda küçük bir dolap ve masa vardı; masanın üzerindekileri gördüğümde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Hızlı adımlarla yaklaştıkça yüzümdeki mutsuzluk yavaşça çözülüp yerini şaşkın bir neşeye bıraktı.

Hayatımda asla görmeyeceğim kadar çok boya kalemi, küçük boya kutuları ve fırçalar vardı. Öyle çoklardı ki, Svalbard'dayken en fazla beş altı tanem olurdu; burada yüzlercesi önüme dizilmişti. Masanın yanında çeşitli boyutlarda tuvaller, arkadaki duvara yaslanmış halde duruyordu; bazıları o kadar büyüktü ki tek başıma taşımam mümkün olmayacak gibiydi.

Pencerenin önündeki sandalyenin hizasında bir şövale vardı; üzerinde hiç dokunulmamış boş bir tuval duruyordu. *Sanki biri bana "buraya izini bırak" demişti.*

Bunu beklemediğim çok açıktı, özellikle az önce gördüğüm sert sahneden sonra. Üstelik bunların hepsinin yasak olduğunu biliyordum ama Veyn bana temin etmişti.

Gülümsemem dudağımdan düşmezken yanındaki dolabın kapağını açtım ve dudaklarımdan istemsizce bir "Hadi oradan," döküldü.

Kalın yünlü siyah taytlar, yine yünlü siyah kazaklar ve içi kürklü iki çift çizmeyle doldurulmuş raflar... yanında yünlü çoraplar ve tertemiz iç çamaşırları. Çekmeceleri açtıkça aynı özenin devam ettiğini

CamScanner

Çekmeceleri açtıkça aynı özenin devam ettiğini gördüm. Hepsi ama hepsi benim için ayrılmıştı.

Veyn'in hizmetkârı olmak, belli ki bazı kapıları da beraberinde açıyordu.

Bakışlarım sola kaydığında taş zemine gömülü geniş bir küvet gördüm; küvetin yanında sabunlar, tarak ve katlanmış havlular duruyordu.

Odanın içi tıpkı Veyn'in odası gibi öylesine aydınlıktı ki, tavandan sarkan avizenin mumları bile sıra sıra dizilmişti. Duvarlara dayalı kandillerin ışığı taş duvarlarda sert gölgeler oluşturuyordu.

Veyn'in kesin kuralı belliydi: Karanlığın buraya uğramaya hakkı yoktu.
Hatta hissediyordum, istesem de o ışıkları söndüremezdim.

Küvetin yanındaki çeşmeyi açtığımda ve elimi suya doğru tuttuğumda buz gibi su beklerken parmaklarımın ucunu yakacak kadar sıcak bir suyla karşılaştım, dudaklarımdan tiz bir çığlık döküldü ve gözlerim kocaman açıldı. Yirmi yedi yıllık hayatımda sadece iki kez sıcak suyla banyo yapmıştım, birincisi ben küçükken Elly'nin sürpriz olarak odun sıcağında ısıttığı suydu ve ikincisi de Tanya'yla üşenmeden birbirimizin sularını ateşte ısıttığımızdaydı. Bunun dışında hiç bu kadar sıcak bir suyla tanışmamıştım.

O an, üzerimdeki kıyafetlerden çok çabuk kurtulup küvetin içine girmeyi, sabunlarla harika bir banyo yapmayı düşündüm fakat bakışlarım yeniden yatağa döndüğünde kaç gündür doğru düzgün uyuyamadığımı düşündüm ve bunu düşünürken omuzlarıma öyle büyük bir yorgunluk çöktü ki ayaklarım benden izinsiz gibi yatağa doğru ilerledi.

CamScanner

Şarkı: Judah Earl, Before the Dawn

Yatağın sağ tarafına uzanıp kalın battaniyeyi üzerime çektim ve cenin pozisyonu aldığımda gözlerim pencereden dışarıya doğru kaydı. Zifiri gökyüzü hemen karşımdaydı ve ay görünmüyordu ama orada, uzaklarda bir yerlerde parlayan Kuzey Yıldızı olabilir miydi? Gözlerimi kapatıp uyumayı bekledim ama bütün yorgunluğuma rağmen, günlerdir ilk kez tek başıma kalmamın ağırlığı sırtıma yüklenmişti.

Tanya yoktu, Korven yoktu.
Ve Elly yoktu.

Bunu idrak etmek düşündüğümden çok daha zordu. Günlerin kaç tane olduğunu bilmiyordum; zaman Thalron'da bir yerlerde kırılmış, akıp gitmeyi bırakmış gibiydi. Ama tek bir anı tüm netliğiyle hatırlıyordum: Elly'nin gözlerimin önünde öldürüldüğü o anı. Bedeni taş zemine yığılmıştı ve ben hiçbir şey yapamamıştım. Küllerini gökyüzüne bırakamamıştım, ona son kez dokunamamıştım, nefesinin bittiği yere kapanıp onu takip eden sessizliğe sarılamamıştım.

Belki de hâlâ orada yatıyordu.
Belki de rüzgâr bile ona dokunamamıştı.
Bilmiyordum. Bilmem de imkânsızdı.

Elly tarafından büyütülmüştüm; o olmasa nefes almayı bile öğrenemezdim. Yaşama sevinci taş duvarlara teğet geçmişti ama bana çarpmayı da başarmıştı; içimde küçücük bir yer açıp "Buradan ışık girer" demişti. O, her şeyin en doğrusunu bilen kişiydi benim için. Bana teyzem olduğunu söylerdi ama annemden bahsedildiğinde gözleri buğulanırdı, babamdan söz açıldığında ise her defasmda konuyu değiştirirdi.

CamScanner

Bazı geceler onu ağlarken yakalardım ama beni gördüğü anda, yüzündeki o neşe, sanki hiç kırılmamış gibi olurdu.

Thalron benden teyzemi almıştı.
Thalron benden aslında her şeyimi almıştı.

Dizlerimi göğsüme çektiğimde, kapalı gözlerimin altından sıcak bir şey aktı. Sessizce ağladığımı o an fark ettim. Svalbard'da ağlamak güçsüzlüktü; birinin karşısında değil, kendi başınayken bile gözyaşı dökmek zayıflık sayılırdı. Böcek olmakla eş değerdi. Ben bir böcek değildim. Bunu biliyordum ama içimdeki şey, hüzün müydü, öfke miydi, yoksa ikisinin birbirine geçmiş hâli miydi, adını koyamadığım bir ağırlık beni içten büküyordu.

Ağlamam sessizdi ama içimde yankısı bir haykırıştı sanki ses çıkarmadan çığlık atıyordum.

Hangi aşamada uyuduğumu tam olarak kestiremiyordum ama bir rüyanın içinde olduğumdan emindim çünkü yine aynı ormanın içindeydim fakat bu kez bir farklılık vardı: ormanda binlerce insan karşımda dizlerinin üzerine çökmüş bir şekilde beni bekliyordu. Her yer kardı, karanlıktı, gökyüzünde tek bir yıldız bile yoktu ve benim üzerimde kırmızı bir elbise vardı, ne Din İnsanlarına aitti ne de Tüccarlara. Belimden sımsıkı kuşakla bağlanmış, altı kabarık, üstü göğüs hizamdan sıkıca sarılmış ve kolları tülden, adeta masallardan, hatta efsanelerden fırlamış gibi bir elbiseydi.

Ve elbisemin tam kalbime denk gelen tarafında bir broş taşıyordum, broşun üzerinde ise o kelime vardı: Veyna.

Tanıdık yüzleri gördüm, Korven'i, Tanya'yı, Kayze'yi, Liten'i, Veymora'yı... Hatta Veymor'u.
O bile dizlerinin üzerine çökmüştü ve başı önündeydi; sanki gölgesi bile yere çökmüş, bir daha

CamScanner

kalkamayacakmış gibiydi.

Veyn? O yoktu, onu göremiyordum.

Ensemde bir nefes hissettiğimde başımı çevirmek istedim ama o kadim ses, bakışlarımın tam karşıma doğru mıhlanmasına sebep oldu. "Gerçek Veyn'i sen doğuracaksın," dedi kendinden emin, yaşlı ama sarsılmaz bir sesle. "Ve Thalron, senin ve senden doğan her şeyin önünde diz çökmeyi öğrenecek."

Yavaşça omzumun üzerinden arkama döndüğümde o kızıl saçlı kadını gördüm. Yine.
Bakışları öylesine keskindi ki, bir anlığına yalnızca beni izlemiyor, beni okuyor gibiydi; sanki gözleriyle ruhumun harflerini yeniden diziyordu. Bir anlık, bakışlarıyla bile yeniden var olabilirmişim gibi hissettim.

Tam o esnada önümde bir hareketlenme olduğunda ve bakışlarım önüme döndüğünde onu gördüm. Veyn'i.

Onu gördüğüm an, her yer gri renkle kaplandı; bir tek onun yemyeşil gözleri canlı ve keskin kaldı. Zamana bile meydan okuyan bir sakinlikle önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde başını önüne eğdi ve elini öne uzattı. Uzattığı avcunda yüzüğü vardı: Veyn yazılı yüzüğü bana veriyordu. Ve parmakları, o yüzüğü tutarken hiç titremiyordu ama gözleri gözlerime doğru tırmandığında sanki geleceğin hisleri oradaydı, bana gerçekten beni tanıyormuş gibi bakıyordu.

"Ben kimim?" diye fısıldadım kendi kendime. Bir fısıltıydı ama rüyanın içinde yankısı fazla büyüktü; sanki orman bile sorumu duyup beklemeye geçmişti.

Arkamdaki kızıl saçlı kadın bir eliyle gözlerimi kapattığında ilk önce karanlığı gördüm ardından kendimi hissettim. İlk kez kendimi hissettim.

CamScanner

kendimi hissettim, ilk kez kendimi hissettim. Çünkü herkes önceki kaderinde kendini birçok yerde hissedebiliyorken ben ya hayvan ya da bir bitki gibi kendimi hissetmiştim ve şu an insandım. Kim olduğumu bilmiyordum, nerede olduğumu bilmiyordum ama bir insandım. Öyle kısa bir andı ki, sanki dünyayı sadece bir anlığına görebilmiş ve sonra yeniden yok olmuştum. Bir ormanın içindeydim, hava soğuktu, nefesim buhar çıkarıyordu fakat sonrası yine karanlıktı.

Kızıl saçlı kadın elini gözümden çektiğinde derin bir nefes verdim ve bakışlarım Veyn'i görmek için aşağıya indiğinde şiş olan karnımla karşılaştım: bir bebek taşıyordum, Thalron'daydım ve ben hamileydim.

Gözlerim büyüdü, nefesim kesildi ve dudaklarımdan sadece "Gerçek değil," kelimeleri döküldü. Sanki dünya bir anlığına üstüme kapandı, kulağıma ise rüyada değil sanki gerçekten birisi, bir cümle fısıldadı: "Liora Valenka, dünyaya gözlerini gerçekten açma vakti."

Titreyerek gözlerimi açtığımda, elim refleksle yatağın boş tarafına gitti ve olduğum yerden doğruldum. Ardından karnıma dokundum; parmaklarım düzlükten başka hiçbir şeyle karşılaşmadığında derin bir nefes aldım.

Oda hâlâ bıraktığım gibiydi. Yalnızdım. Elbette hâlâ geceydi ve bunun bir süre daha böyle kalacağını biliyordum ama mumların erime düzeyine bakınca saatlerdir uyuduğumu anlayabiliyordum.

Elim karışmış saçlarıma gitti. Yüzümü buruşturup nefesimi hâlâ tam olarak kontrol edemezken yataktan çıktım. Bir yanım şaşırtıcı biçimde dinlenmiş hissediyordu; derin ve rahat bir uyku çekmiştim. Ama başka bir yanım, gördüğüm rüyanın ağırlığıyla bitkin düşmüştü. Rüya, saatler önce yukarıda gördüğüm sahnenin bir yansıması

CamScanner

gibiydi. Bu kadar etkilendiğimi sanmıyordum ama düşüncelerimle birlikte rüyalarıma kadar sızmıştı.

Rüyamda hamileydim. Karnımda bir can taşıyordum.
Ve herkes dizlerinin üzerine çökmüş, bana itaat ediyordu.

Bu imkânsızdı.

Onların bana itaat etmeyecek olması yüzünden değil; Thalron'da, karnımda bir bebekle o insanların karşısında öylece duracak biri olmadığım için.

Üzerimde günlerdir duran pelerini ve iç çamaşırımı çıkarıp küvetin suyunu olabilecek en sıcak seviyeye getirdim. Su dolarken içine birkaç sabun attım; sıcaklıkla birlikte kokusu odaya yayıldığında dudaklarımda belli belirsiz bir tebessüm belirdi. Su istediğim seviyeye ulaştığında, yakacağını bile bile kendimi küvetin içine bıraktım ve bir süre orada kestirdim.

Bunu yaparken kendi kendime gülmemi engelleyemiyordum. Bir yandan Thalron'dan nefret ederken bir yandan da onun sunduğu güzelliklerden faydalanmak öylesine gursuzcaydı ki; kendi gursuzluğuma gülerken yakalamıştım kendimi.

Dakikalar sonra saçlarımı yıkadım, ardından sabunla tüm bedenimi temizledim. Sıcak su odayı yoğun bir buharla doldurmuştu; bir adım ötesini göremiyordum ama küvetten çıkmaya da hiç niyetim yoktu.

Ta ki dairenin kapısı, olabilecek en sert şekilde açılana kadar.

Şarkı: Ophelia, Lena Fayre

Çığlık attığım anda küvetin içinde kaydım ve

CamScanner

Çığlık attığım anda küvetin içinde kaydım ve tamamen suya battım. Yeniden doğrulduğumda nefes nefeseydim ve Liten'in o yüksek sesi buharın içinden geldi: "Veyn seni emrediyor!"

"Liten!" diye haykırdım suyun içinden. Onu göremiyordum ve onun da buhardan beni göremediğine çok emindim.

"Göremiyorum!" diye haykırdı Liten bir anda. "Göremiyorum! Kör oldum!"

"Hayır," diye inledim ve hızlı bir şekilde sağ tarafımda kalan havluyu vücuduma geçirip suyun içinde uyuşan bacaklarıma rağmen sarsak adımlarla kapıya doğru ilerledim. Neredeyse Liten'in önüne geçtiğimde beni gördü ve büyük bir korkuyla bana baktı. "Hayır, görüyorsun sadece içerisi buhar oldu, sakin ol." Liten'in yüzünde muhafız maskesi yoktu ve yanakları soğuktan kızarmıştı; birçok insana göre korkutucu görünebilirdi ama bana sevimli geldiğini bile söyleyebilirdim. "Ve Veyn'in odasına girmeden önce çan çalınabiliyorken ben Köksüz'üm diye mi bu şekilde odaya giriyorsun? Barbarsın Thalron! Barbar!"

Liten'in yüzündeki korku silinirken yerini şaşkınlığa bıraktı ve sonra ciddiyetle "Veyn seni odasına çağırıyor," dedi başını sallayarak.

"Tamam, birazdan çıkıyorum."

"Hemen çağırıyor."

"Liten," dedim gözlerimi kapatıp. "Çıplak mı gideyim?"

Liten yutkundu ve utançla gözlerini kaçırdı. "Hayır, eminim ki Veyn sizi çıplak bir şekilde odasına çağırmıyor."

CamScanner

"O halde," dedim dışarıyı göstererek. "Çık, birkaç dakika sonra ben de geliyorum."

Liten hiçbir cevap vermeden kapının dışına doğru bir adım attığında kapıyı ardımdan kapattım ve koşar adımlarla dolaba yöneldim. Önce içime giyeceğim kıyafetleri geçirdim; hepsi öylesine sıcak tutuyordu ki yüzümde istemsiz, keyifli bir ifade belirdi. Ardından Köksüz pelerinini tiksinerek üzerime aldım ve botlarımı çorapların ardından ayağıma geçirdim. Bana sunulan her güzelliği, yine gurursuzca omuzlanmıştım.

İnsan bazen hayatta kalmakla onurunu korumak arasında bir tercih yapamazdı; ikisi de aynı anda sırtına binerdi.

Küvetin yanındaki tarakla saçlarımı hızlıca taradım, olduğu gibi bırakıp köşedeki tuvaletin olduğu yere ilerledim. Aynanın önünde tuzla kül duruyordu. Bu dişlerimi fırçalamak içindi; Svalbard'da misvak kullanıyorduk ama burada, çok daha eski bir zamana dönülmüş gibiydi.

Parmağımla dişlerimi hızla fırçalayıp aynaya baktım. Gördüğüm görüntü hiç hoşuma gitmedi. Koyu kızıl saçlarım nemli bir şekilde başıma yapışmıştı ama mesele bu değildi. Mesele gözlerimdi. Ela gözlerimin çevresi, çok uyuduğumdan mı yoksa uyumadan önce ağladığımdan mı bilinmez, kızarmıştı. Dudaklarım sıcaktan pespembe olmuştu, yanaklarım da öyleydi.

Ama gözlerim... Hiç ruh yoktu. Hiç kader yoktu. Sanki benden önce karar verilmiş bir hayat, gözlerimin içini çoktan terk etmişti.

Aynaya sırtımı dönüp tuvaletten çıktım, ardından odaya son bir kez baktım. Gurursuz Liora odasını terk ediyordu. Harika yatağıma kısa bir an baktım, gülümsedim ve kendime kızarak kapıdan dışarı

CamScanner

terk ediyordu. Harika yatağıma kısa bir an baktım, gülümsedim ve kendime kızarak kapıdan dışarı çıktım.

Kapının önünde beni bekleyen Liten'e şöyle bir bakış attıktan sonra "Sana hiç yakıştıramadım," dedim söylenerek. İkimiz de merdivenlere yürüyorduk. "Burada güvendiğim tek kişi sendin, içeriye savaş var gibi nasıl girebilirsin?"

Liten, tedirginlikle kafasını kaşıdı. "Bana kızdın."

Kendimi tutamayıp güldüğümde merdivenlerin son basamağındaydık. "Çan çalmasan bile en azından kapıyı yumruklasan ya da bana seslensen olmaz mı?"

"Veyn dışında kimse bana emir veremez."

"Emir vermiyorum, Liten, rica ediyorum," dedim. "Ve bunun aramızda kalacağına söz veriyorum."

Liten yine hiçbir şey anlamamış gibi yüzüme baktı ve sonrasmda kapının yanındaki çanı çaldı. Gözlerimi devirdiğimde birkaç saniye sonra Liten, Veyn'in kapısını açtı ve gözlerim hemen yanındaki daireye doğru döndü. "Bu odada ne var?"

Liten sakin bir sesle "Veyn'in yatak odası, orada uyuyor," dedi ve içeri geçip benim de geçmemi bekledi.

Ayağımdaki botlar ağırlık yapıyordu ama sıcak hissini sevmiştim. Liten'in hemen ardında içeri girdiğimde Veyn'i, diğerine kıyasla daha küçük masasmda buldum. Sandalyesine oturmuştu; önündeki tüm eşyalar belirli bir düzene göre dizilmişti ve elinde tuttuğu keskin bıçakla bir şeyler oyuyordu. Gözleri bize dönmedi, bakışlarını elindeki işten ayırmadı. Bazı insanlar konuşmadan da bulunduğu yeri yönetirdi.

"Yüce Veyn!" dedi Liten yine boğuk boğuk

CamScanner

"Yüce Veyn!" dedi Liten yine bağıra bağıra. "Köksüz'ün odanıza çıplak bir şekilde gelmesi yasak mı?"

Kendimi tutamayıp Liten'e bir dirsek salladım ama elbette ona isabet etmedi. Veyn'in elleri duraksadığında ve kaşları çatıldığında, gözleri yavaşça Liten'e döndü. Ardından kaşlarını kaldırdı ve bakışları bana kaydı. Beni baştan aşağı öyle bir süzdü ki; botlarımın ucundan saçlarımın tepesine kadar. Banyo yaptığımı anlamıştı. Onun verdiklerini giydiğimi anlamıştı. Botlarını artık çalmayacağımı da.

Gülümsediğinde dudağının kenarında gamzesi belirdi. "Bu yasağı ben değil, sadece Köksüz belirleyebilir, Rad9," dedi. "Eğer çıplak gelmek isterse onu engelleme."

Dağınık kumral saçları taranmış gibiydi; daha derli toplu görünüyordu. Yüzüne düne kıyasla daha fazla renk gelmişti, gözleri keyifliydi, hatta keyifli bakıyor bile diyebilirdim. Yemyeşil gözleri en açık tonundaydı. Üzerindeki kalın, siyah keten gömleğin ilk üç düğmesi açıktı ve o altınlar bu kez yoktu. Göğüs kafesindeki izleri ve heybetli vücudunun bir kısmını net bir şekilde görebiliyordum.

Liten başıyla onayladığında ve geriye doğru çekilip odadan çıktığında ikimiz baş başa kaldık.

O an benden hiç beklemeyeceği bir şeyi yaptım ve ellerimi önümde birleştirip başımı önüme eğdim: "Beni çağırmışsınız, Yüce Veyn."

Kısa bir sessizlik oldu, beni incelemeye devam ettiğine neredeyse emindim fakat inatla başımı eğdiğim yerden asla kaldırmadım. "Hizmetkarların bu kadar uyuması yasak."

"Özür dilerim, Yüce Veyn," dedim bu kez. "Bunu bilmiyordum."

CamScanner

Yine sessizlik oldu, bu kez haddinden fazla uzun bir sessizlikti. "Senin için koyulan eşyaları da giyinmişsin."

"Giyindim, Yüce Veyn, teşekkür ederim."

Ellerinde uğraştığı işini bıraktı ve yavaşça ayağa kalktığında oturduğu sandalyeyi geriye doğru itekledi. Bana doğru ilerlerken botlarının zeminde bıraktığı tok sesi işitebiliyordum ve sadece bir anlık rüyamdaki o görüntüsü gözlerimin önüne geldi, kalbimin teklediğini hissettim. Rüyamda öylesine yakınımdı ki ve öylesine benimleydi ki, şimdi adımlarca uzağımdaki bir adam değilmiş gibiydi.

Tam karşıma geçtiğinde bakışlarım işaret parmağındaki Veyn yazılı yüzüğüne doğru kaydı fakat yine de başımı kaldırmadım. "Bana gerçekten itaat etmeye mi karar verdin, Işık Veren yoksa bu da başka bir planın mı?"

Ellerimi daha sıkı bir şekilde birbirine kenetledim ve derin bir nefes verip "Size itaat etmekten başka hiçbir çarem olmadığını fark ettim, Yüce Veyn," diyerek başımı salladım. "Siz Thalron'un varisisiniz ve buradaki insanlardan hiçbir farkınız yok. Her an beni yok edebileceğinize inanıyorum ve bu yüzden size itaatimi sunuyorum."

"Buna yeni mi karar verdin?" Sesi öylesine tok, kelimeleri telaffuz edişi öylesine güçlüydü ki, başka bir zaman olsa baskınlığı öfkelenmeme neden olabilirdi ama rüyamın ardından o baskınlık artık bana yabancı geliyordu. Bir yandan da tanıdık.

"Evet." Tek bir kelime çıktı dudaklarımdan ve sonrasında hızlıca devam ettim. "Şimdi eğer izin verirseniz ruhsal rehberimin yanına gitmem gerekiyor, Thalron hakkında öğreneceğim çok şey var." Geriye doğru çekilip bir adım attığımda öyle hızlı bir adım atıp önümde durdu ki, ben de

CamScanner

şey var." Geriye doğru çekilip bir adım attığımda öyle hızlı bir adım atıp önümde durdu ki, ben de durmak zorunda kaldım.

"Başını kaldır," dedi yine baskın bir sesle.

Kendimi tutamadım ve hafif bir tebessümle "Yasak," dedim heceleyerek. "Bir Köksüz, bir Asil ile göz göze gelemez, Yüce Veyn. Beni affedin."

Hiç beklemiyordum ama eli çeneme doğru uzandı, bütün barbarlığına zıt bir yumuşaklıkla parmakları çenemi kavradığında irkildim. Başparmağı alt dudağıma dokundu. Elbette bunu bilerek yapmamıştı; amacı yalnızca başımı kaldırmaktı ama daha önce kimse bana bu şekilde temas etmemişti ve kalbimin teklediğini hissettim.

İnsan bazen bir dokunuşun niyetinden çok, onda bıraktığı izden korkardı.

Başımı yerden kaldırdığımda göz göze geldik. Elini hemen çekmesini bekledim. Sadece bekledim. Ama o an uzadı; birkaç nefeslik, fazlasıyla fark edilen bir an. Sonra elini yavaşça geri çekti. Göz temasmıysa hiç kesmedi.

"Daha net cümlelerle konuş," dedi kendinden emin bir sesle. "Ben lafı dolandırmaktan hiç hoşlanmam, Liora." Adımı söyleyiş biçimi ne buyurgandı ne de yumuşak.

"Lafı dolandırmak mı?" dediğimde kaşlarımı havaya kaldırıp çenemle onu işaret ettim. "Thalron kurallarına uymak ne zamandan beri lafı dolandırmak oluyor, Yüce Veyn?" Derin bir nefes verdim ve bir kez daha onu işaret ettim. "Daha açık konuşmak gerekirse Thalron'un nasıl bir yer olduğunun artık farkındayım ve ona göre davranıyorum. Herkese sonsuz itaat göstermem gerekmiyor mu, bunun nesi yanlış? Şu an

CamScanner

karşınızda bu şekilde duruyor olmamın nesi yanlış? Yüzünüze bakmıyor olmamın nesi yanlış? Kurallar neyse onu yapıyorum; bundan neden rahatsızlık duydunuz?"

Veyn'in yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlayamadım ama sabit bakışları gözlerimde gezinirken "O halde en başından beri neden böyle değildin?" diye sordu.

"Çünkü burada itaatsizliğin cezasını en kötü ödeyen insanlardan birisi ben oldum."

"O halde," dedi bu kez. "En başından beri bana neden böyle değildin?" Soruyu sorarken yanıtını gerçekten merak ediyor gibiydi.

Dürüst olmak ya da bu sorudan kaçmak, hangisini seçeceğime şu an vereceği yanıt karar verdirecekti. "Neden bunu merak ediyorsunuz, Yüce Veyn? Sizi heyecanlandıran ve eğlendiren başkaldırılarım artık yok diye üzüldünüz mü?"

Hiç düşünmeden gayet net bir sesle "Çünkü şu an yalan söylediğini düşünüyorum," dedi ve başını iki yana salladı. "İtaat edecek olan en başından beri ederdi çünkü başkaldırı insanın ruhuna sonradan işlemez, Liora."

Yeşil gözlerine bakarken zihnimde kelimeleri toparlamakta ilk önce zorlandım fakat sonrasmda ona net olmam gerektiğini hissettim. "Çünkü sizin buradaki insanlardan daha farklı olabileceğinizi düşündüm," duraksadım ve yeniden imayla "Yüce Veyn," dedim. "Bu bana yardım edeceğinizi düşündüğüm için değildi, bu beni anlayabileceğinizi düşündüğüm içindi çünkü buradaki herkes itaatle, kurallarla ve yasaklarla öylesine delirmiş ki, siz onlardan daha farklıydınız." Başımı yemek masasma çevirdim ve gözlerimi kıstım. "Fakat dün gördüm ki, siz aslında gerçekten Thalron'a aitmişsiniz, bir [illegible]

CamScanner

sözbağı yapıyor, Velruna vaktini bekliyor, doğacak çocuğunuz için heyecanlanıyorsunuz. Sizden beni anlamanızı beklemek aptallıktı, siz o kutsal çocuksunuz."

Bakışlarımı ona çevirdim ve kaşlarımın çatıldığını fark ettim; Veyn de aynı şekilde bana baktığında sanki söylediklerimi tek tek idrak etmeye çalışıyor gibiydi. "Üstelik," dedim yine kendimi durduramayarak. "Dün size bu konu hakkında düşüncelerimi söylediğimde yani eşin aşkla eşdeğer olduğunu söylediğimde ve bütün bunların bir saçmalıktan ibaret olduğunu dile getirdiğimde yine bana hiçbir şey söylemediniz." Öne doğru kısa bir adım attım ve parmaklarımın ucuna yükselip inatla "Evleniyorsunuz, Yüce Veyn," dedim. "Thalron için evleniyorsunuz, sizden beni anlamanızı artık nasıl bekleyebilirim ki? Şimdi olmasa bile bir gün beni yok edeceksiniz, bunu artık biliyorum."

O an aklıma bambaşka düşünceler geldiğinde parmaklarımın ucuna yükseldiğim yerden geriye doğru çekildim ve sonrasında gözlerimi kıstım. "Tabii o kadına aşıksanız ve evlenmenizin tek sebebi bu ise işler değişir, o zaman bütün bu düşüncelerim bir hiçten ibaret olur."

En sonunda sessizliğe gömüldüğümde beni izlemekten bir an bile olsun vazgeçmedi ve bakışlarından ne düşündüğünü asla anlayamıyordum. Düşündüğümden çok daha uzun bir süre sessiz kaldı ve en sonunda "Neye öfkelendiğini bile anlamayacak kadar senin dünyana uzak olduğumun farkında değil misin?" diye sordu ve bu soruyu sorarken gerçekten de beni anlayamadığını fark ettim. "Ben Veyn'im, bir varisim ve benim de varisim olmak zorunda. Bu şekilde soyumuz devam edecek, Thalron sonsuza dek ayakta kalacak. Bana bu öğretildi, ben bu şekilde büyütüldüm ve senin anlattığın dünya bana o kadar yabancı ki, hiçbir şey anlayamıyorum."

CamScanner

"İşte bu," dedim ellerimi iki yana açarak. "Senin için evlilik, çocuk, eş bu kadar basit şeyler olmamalı. Sadece senin için değil, kimse için olmamalı. Bir kalbimiz var Yüce Veyn ve kalbimiz bazen kuralları dinlemez. Bir kaderimiz var ve bazen bizi öyle yollardan yürütür ki bütün yasakları çiğneriz. Hiçbir şey bilmiyorsan bile tek bir şeyi bilmen gerekir çünkü," işaret parmağımı ona doğru kaldırdım, "hâlâ kalbin atıyor ve o kadına baktığın zaman kalbin çok hızlı atmıyorsa bu seni sadece mutsuzluğa sürükleyecek, Thalron'un aptal yasaları da sadece seni içten içe çürütecektir. Bunları anlayabilmek için insan gibi hissetmen yeterli aslında ama sana insan gibi bile hissettirmemişler ya da sen öyle hissetmek istemiyorsun, bilmiyorum."

Dudaklarımdan dökülen kelimelerin çok sert olduğunu noktayı koyduğumda fark etmiştim. Thalron'un kurallarıyla büyümüş birisiydi ve şu an benim söylediklerimi bile anlayabilmesi imkansızdı, henüz masal ne demek onu bile bilmiyordu ve ben aşktan söz ediyordum; bu büyük bir aptallıktı.

Bir şey söyleyecek gibi dudakları aralandı ve sonrasmda bundan vazgeçip yüzümü izlemeye devam etti. Kaşı çatılıyor sonra gevşiyor ardından bir kez daha çatılıyordu. Düşüncelerinin içinde yılan gibi kıvrıldığının farkındaydım fakat ne derse desin öfkemin üzerine çıkamayacaktı, bunu anlaması gerekiyordu. "Kişine zarar vermeyeyim diye mi yalan söyledin?"

"Ne?"

Veyn, büyük bir nefes aldı ve göğsü kalkıp indiğinde göz bebekleri adeta büyüdü. "Korven Talisker," dedi ismini söylerken baskı yaparak. "O senin kişin, bunu o söyledi ve sen bana aksini söyledin. Bu konuda bana neden yalan söyledin? Ben yalandan hoslanmam." Keskin bir nefes daha verdi. "Asla."

CamScanner

hoşlanmam." Keskin bir nefes daha verdi. "Asla."

Kaskatı kesildiğimde yutkundum ve kaşlarım çatıldı. "Onunla mı konuştun?" diye sordum hızlı bir şekilde. "Ne zaman? Neden?" Veyn, sessiz kalıp yüzüme bakmaya devam etti. "Beni sorguluyordun, değil mi?" diye sordum bu kez. Yine sessiz kaldı. "Bu çok yanlış, beni neden gidip ona..."

"Ben kimseyi kimseye sormam, özellikle bu bir alt köken ise," dedi Veyn yüzünü buruşturarak. "Şimdi sen söyle, bana neden yalan söyledin? Doğrusunu söylediğinde ne olacağından korktun?"

Elim enseme doğru gittiğinde onu anlamakta zorlanıyordum fakat Korven, bunu söylediyse onun da amacını asla anlayamıyordum. Belki de beni korumak istemişti, belki de Veyn, bizim dilimize biraz daha uzak olduğu için yanlış anlamıştı. Dudaklarımı ıslattım ve parmaklarımla oynamaya başladığımda "Evet," dedim kısık bir sesle. "Yalan söyledim çünkü onların bir zarar görmesini istemiyorum, ikisi de benim bu hayattaki en değerli varlıklarım."

Veyn çok kısa bir an yüzüme baktı ve sonrasında öyle bir gülmeye başladı ki, kahkahası dairenin içini doldurdu; içten bir kahkahaydı ama bir yandan da gözlerindeki hırsı görebiliyordum. Başını önüne eğip gülmeye devam ettiğinde ben de aynı oranda öfkelendiğimi hissediyordum.

En sonunda gülüşü solduğunda "Liora Liora Liora," dedi üç kez adımı tekrar ederek ve bu kez adım atıp bana doğru yaklaşma sırası ondaydı. Üstten üstten bana bakarken neredeyse göğüs kafesi göğsüme değecekti ama öyle bir bakıyordu ki, üstünlüğünü adeta bana haykırıyordu. "Az önce bahsettiğin duyguların hiçbirinden anlamıyorum, kalbin birisini gördüğünde hızlı atabileceğini bile az önce sende öğrendim," eli kalbine doğru gitti ve kaşlarını çattı, "fakat benim de bildiğim

CamScanner

bir şey var ki, o alt köken seni hak etmiyor ve sen o kalbini çok yanlış bir adama feda etmişsin, bu yüzden bana kendi dünyam anlatırken o dünyada hissettiklerinin seni mahvedip mahvetmeyeceğinden emin ol."

Tiksintiyle hatta tükürür gibi kısık bir sesle "Drak," dediğimde kaşlarını kaldırdı, duymuştu. "Bana akıl verene de bakın siz, hepiniz delirmişsiniz."

Veyn, alayla gülmeye devam ettiğinde "En son Yüce Veyn diyordun," diyerek gözlerini kıstı. "Demek itaatin buraya kadarmış, ne güzel."

Yüzümü buruşturdum ve bir süre daha ona baktım ardından aklıma gelen düşünceyle içimdeki öfke merakla beraber harmanlanmıştı. "Sen," dedim kısık bir sesle ama devamında gelecek cümlenin ona zarar vereceği açıktı. "Velruna vakti için kusurlu sayılmıyor musun?" Veyn'in yüzündeki gülüş donuklaştı. "Radyasyona maruz kalmış birisinin çocuk yapması kesinlikle yasak ve sen bu yasağı çiğneyeceksin, o çocuğun ne şekilde doğacağını bile bilmiyorsun. Bir varis değil, mutasyona uğramış bir canlı bile dünyaya gelebilir."

Kaskatı kesildiğinde ve bakışları donuklaştığında neredeyse nefes bile almıyor gibiydi. Korkuyor muydu, öfkeli miydi bilmiyordum ama ilk kez bakışlarını kaçırdığında hangi duygunun onu çepeçevre sardığını anlamıştım: Bunu istemiyordu. Bu çocuğu istemiyordu. Evlenmek istemiyordu. Buna zorunlu kalmak istemiyordu.

Veya bütün bunlar yine benim yanılsamamdı.

"Benden bir canavarmışım gibi söz etmekten vazgeç," dedi; bakışları hâlâ bana dönük değildi. O an, gözlerindeki donukluğun isteksizlikten değil, kendini de bir canavar gibi görmesinden kaynaklandığını fark ettim. Bu bir savunma değildi; kabulleniştı. Her şeyin farkındaydı ve hep

CamScanner

değildi; kabullenişti. Her şeyin farkındaydı ve ben, söylememem gereken bir gerçeği onun yüzüne tokat gibi çarpmıştım. Sessizliği, canını yakan şeyleri saklamak için değildi artık; onları taşımaya alışmış birinin sessizliğiydi. "Ve aksini iddia etsen de," diye devam etti, sesi çok az çatlayarak, "insan olan bir tarafım var." Bir an durdu. Sanki o tarafın gerçekten var olup olmadığından emin olmak ister gibi. "O tarafımı sen yanımdayken hissedebiliyorum. Çünkü sen farklısın." Nefesi ağırlaştı. "Buradaki herkesten farklısın, sanki olduğum değil, olmam gereken dünyadan birisi gibisin ve bu yönün bana insan gibi hissettiriyor."

O an anladım ki, bunu bir iltifat gibi söylemiyordu; aksine, beni de kendi karanlığının eşiğine kadar getirdiğinin farkındaydı ve o karanlıktan sadece benim dünyamla kurtulabiliyordu.

Çoktan söylediğim için pişman olmuştum. Sınırı aştığımı artık inkâr edemiyordum; Svalbard'da buna, birinin sırtına hançer saplamak derlerdi. Sözler bazen metalden daha keskindi ve ben, neyi kestiğimi anlayacak kadar geç kalmıştım. Belki de renk körü olması onun zaafıydı. Belki de herkesin görmemesi gereken bir yere dokunmuştum. Onu en savunmasız yerinden vurmuş olma ihtimali, içimde ağır bir taş gibi oturuyordu.

"Kastettiğim bir canavar olduğun değildi," dedim ama ne söylersem söyleyeyim hiçbirisinin inandırıcı olmayacağını biliyordum. O da zaten bir cevap vermeden masanın olduğu tarafa doğru geçti ve masanın üzerine doğru eğildi. "Beni neden çağırmıştınız, Yüce Veyn?" diye sordum. "Ruhsal rehbere gitmem gerekiyor."

Veyn, yüzüme bakmadan "Bugün ruhsal rehbere gitmeyeceksin," dedi; sesi keskin, tartışmaya kapalıydı. "Rad9 seni, kendini korumak için çalıştıracak." Şaşırdığımı fark edince bakışlarını bana çevirdi ve hiç duraksamadan devam etti

CamScanner

bana çevirdi ve hiç duraksamadan devam etti. "Hizmetkârımsın. Sürekli yanımdasın. Olası bir durumda beni koruman gerekir." Başını aşağı yukarı salladı; bu bir onaydan çok, çoktan verilmiş bir kararın mührü gibiydi. "Aynı şekilde kendini de koruman gerekir," dedi bu kez daha yavaş. "Çünkü benden nefret edenler, senden de edecektir."
Bir anlık sessizlik oldu. "Thalron, birçok birliğin gözünün üzerinde olduğu bir yer. Olası bir savaşta savunmada olman gerekir."

O an anladım ki, bana bir görev vermiyordu; beni, geri dönüşü olmayan bir yere dâhil ediyordu.

"Ben zaten iyi bir dövüşçüyüm," dedim kendimi savunarak.

"Değilsin." Öyle net cevap verdi ki, aksini iddia edemedim. "Bunu Karlin oynarken gördüm, seni yere sermem, bir dakikanın yarısını bile almaz."

Aşağılayarak ona baktım ve ellerimi bu kez arkada birleştirdim. "Kendine çok güveniyorsun, Veyn fakat yaşadığım yerde senin kadar heybetli kaç adamı yere devirdiğimi görsen şaşkına dönerdin."

Hafif bir tebessüm etti. Bu tebessüm, kazanacağını bilen birinin acele etmemesindendi. "O halde," dedi sakin bir sesle, "bir oyuna daha var mısın?"

"Nasıl bir oyun?" diye sordum.

"Bir hafta boyunca Rad9'dan ders alacaksın," dedi hiç düşünmeden. "Bir haftanın sonunda benim karşıma çıkacaksın. Eğer beni yenersen değil," kısa bir duraksama oldu, "eğer bir dakikadan fazla bana meydan okuyabilirsen sen kazanmış olacaksın. Ama bir dakikadan kısa sürerse ben kazanırım." Yine bir iddia. Kuzeyliler oyun

CamScanner

oynamayı severdi ama Thalron'da oyunlar, eğlenceden çok sınav gibiydi; kazananın değil, dayananın hatırlandığı türden.

"Peki iddia ne?" diye sordum.

Veyn bu kez gerçekten duraksadı. Bakışları masaya kaydı; sanki kararını çoktan vermiş ama yüksek sesle söylemeden önce tartmak istemişti. Masanın üzerinden bir şey aldı, yeniden karşıma geçti ve avcunu açtı. İçinde çelikten yapılmış, altın detaylarla işlenmiş, kuzey yıldızı şeklinde bir saç tokası duruyordu. El işçiliği fazlasıyla belliydi. Uzandım, tokayı yavaşça parmaklarımın arasma aldım; sekiz ucunun hançer ucu kadar sivri olduğunu fark ettiğimde içimden bir ürperti geçti. Ucunda küçük bir charm vardı ve hareket ettikçe neredeyse masum sayılabilecek bir ses çıkarıyordu. Biraz daha incelediğimdeyse yıldızın tam ortasında kazınmış iki harfi gördüm: A.T.

Adının baş harfi A'ydı, T büyük ihtimal Thalron'dan geliyordu.

O an anladım ki, bu bir ödül değildi. Kazanırsam taşıyacağım, kaybedersem ağırlığını ömür boyu hissedeceğim bir şeydi.

"İddiayı kazanırsam, karanlığıma rağmen seni görüp tanıyabileceğim bu tokayı saçlarından hiç çıkarmamam emredeceğim," dedi, sesi sakin ama geri dönüşsüz bir yerden gelmişti. "Ve kızıl saçlarını gizlemeni sana, Veyn olarak, yasaklayacağım." Bir anlık afallamıştım. "Bu toka daima ama daima saçlarında olacak; her nerede olursan ol seni bu şekilde tanıyacağım." Gözlerim tokadan yeşil gözlerine doğru tırmandığında, bakışlarında yalnızca bir anlık, çok kısa ama inkâr edilemeyecek bir hüzün gördüm. "Çünkü," dedi, sesi neredeyse fark edilmeyecek kadar alçalarak

CamScanner

sesi neredeyse fark edilmeyecek kadar alçalarak. "Saçlarından seni tanıyamadım ama saçlarındaki bu toka bana senin kim olduğunu söyleyecek, sırtın bana dönük olsa bile."

Yeniden tokaya doğru baktığımda "Saçlarımı neden gizlememi istemiyorsun?" diye sordum. Toka öylesine güzel, öylesine eşsizdi ki, hayatım boyunca daha önce böyle bir şeyler görmediğime çok emindim.

"Çünkü senin saçların en büyük başkaldırı Liora ve ben o saçlarını göremesem de insanların sana baktığında hissettiklerini görmek bana keyif veriyor." Yeniden ona baktığımda bakışları saçlarımdaydı. Sanki göremediği bir şeyi ezbere biliyormuş gibi. "Kırmızının hangi tonu olduğunu bilmiyorum, nasıl parlıyor bilmiyorum, bu kadar kişinin gördüğünü ben göremiyorum ama bütün Thalron senin saçlarını konuşuyor, ateş gibi olduğu kulaktan kulağa yayılıyor ve ben, sen yanımdayken veya yokken o saçlarınla herkese meydan oku istiyorum."

Kalbimin bir yanı sızladığında "Neden?" diyebildim sadece. "Neden bunu istiyorsun?"

"Çünkü bir savaşta meydan okuma ilk önce korkuyla başlar, bırak senden korksunlar."

Kaşlarımı kaldırdığımda "Veymor beni görecektir," dedim. "Amacın Veymor'un önüne beni atmak mı?"

Veyn, alayla güldü fakat söylediğime hiçbir cevap vermeden "Sen ne isteyeceksin?" diye sordu.

Ne isteyeceğim konusunda henüz bir fikrim yoktu ama nasıl bir şey isteyeceğimden oldukça emindim: Onu köşeye sıkıştırmak istiyordum, tıpkı beni daha önce köşeye sıkıştırdığı gibi. Birbirimize sessiz bir şekilde bakmaya devam ederken yüzüne vuran mumun ışığı silik gölgeler bırakıyordu ve yeşil gözleri mumlardan daha parlaktı.

CamScanner

gözleri mumlardan daha parlaktı.

Yüzümde bir gülümseme oluştu, belki de hayatım boyunca yaptığım en acımasız gülümsemelerden birisiydi, kendimle aynada yüz yüze gelmek isterdim. O da gülüşümü fark ettiğinde tek kaşım kaldırıp imayla beni inceledi. "Eğer ben kazanırsam," dedim sesim kulağa tehlikeli gelirken. "Keman çaldığın o kuleye çıkacaksın ve Thalron'un bir yasağını çiğneyerek kendi melodini herkese dinleteceksin." Veyn'in bunu beklemediği çok açıktı çünkü bir anlık yüzündeki değişimden bu iddiaya girdiği için pişman olduğunu bile hisseder gibi oldum. "Ama eğer korkuyorsan," dedim serçe parmağımı ona uzatıp iddiaya girmesini bekleyerek. "Bu oyunu iptal edebiliriz, Yüce Veyn."

"Benden," dedi Veyn tek kaşı havada. "Başkaldırı mı istiyorsun?"

"Tam olarak bunu istiyorum."

Yüzüme baktı, gözlerime baktı, saçlarıma baktı; ardından ona uzattığım serçe parmağıma. Yüzündeki o kısa süreli afallama, kontrolü elinde tutmaya alışmış birinin nadiren yakalandığı türdendi. Sonra dudakları kıvrıldı, o ifade yerini sakin ama tehlikeli bir tebessüme bıraktı. Serçe parmağını serçe parmağıma doladı; bu temas bir anlaşmadan çok, bir mühür gibiydi. Ama hemen ardından, hiç beklemediğim bir anda parmağımdan tutup beni kendine çekti. Aramızdaki mesafe bir nefes kadar kaldı. "Bir de bana acımasız derler," dedi alçak bir sesle, "oysa ki seni daha tanımıyorlar, Işık Veren." Bakışları gözlerimde sabitlenmişti. "Beni ne kadar heyecanlandırdığını bilmiyorsun."

Nefesi yüzümü okşadığında istemsizce yutkundum. Kalbimin bir anlığına hızlandığını, bu iddianın beni sandığımdan daha fazla sarstığını hissettim. Ama geri çekilmedim. "Ama tanıyacaklar, Yüce Veyn," dedim sesim titremeden, kararlı bir sakinlikle.

CamScanner

dedim sesim titremeden, kararlı bir sakinlikle. "Bana ne dediğini hatırlamıyor musun? Bir efsane olacağımı söylemiştin." Kısa bir süre duraksadın. "Ama dinle, ben efsane olmayacağım." Gözlerimi gözlerinden ayırmadan devam ettim. "Efsaneleri silip yeniden yazacağım."

"Bunun için önce beni yenmen gerekir," dedi gülümseyerek.

"Seni de yeneceğim," dedim, sesim düşündüğümden daha baskın çıkarken; sonra onun az önce kurduğu cümleyi bilerek tersine çevirip sırıttım. "Çünkü bir savaşta meydan okuma korkuyla değil, cesaretle başlar. Senden daha cesur olduğum için seni yeneceğim."

Gülümsedi. Bu kez yüzündeki gülümseme alıştığım türden değildi; içtendi ve sanki kendisini ele veriyordu. Onu ilk kez böyle gördüğümü fark ettim. O an, rüyamdaki o tanıdık adamın tam karşımda durduğunu hissettim; zamanın büküldüğü, insanın birini günlerdir değil de aylarca tanıyormuş gibi hissettiği o tuhaf anda.

Kalbimde ince bir sızı belirdi, çünkü bazı tamdıklıklar güven vermekten çok, insanı yaklaşan bir şeye hazırlardı.

*

Şarkı: Valravn, Sjon

Veyn'in odasından çıktıktan sonra Liten beni karşılamış, Veyn'in kalesinin arka tarafındaki taş zeminli, üstü cam kubbeli bir alana götürmüştü. Veyn'den aldığı emirle bana kendimi savunmayı öğretecekti ama tam karşımda dururken elime hançer verip vermemek konusunda kararsız kaldığını anlamıştım. Dışarıda rüzgar vardı ve rüzgarın sesi camları dövüyordu, bütün bunlara rağmen Liten'in korku dolu derin nefesleri aramıza giriyordu.

CamScanner

giriyordu.

Dakikalardır elinde hançer bana öylece bakıyor, ne yapacağını çözmeye çalışıyordu, benim ise bir yanım çılgıncasına Tüccarların binasına gidip Korven'le konuşmak istiyordu çünkü amacının ne olduğunu anlamam gerekiyordu.

En sonunda bıkkın bir şekilde ellerimi iki yanımda sallayıp "Liten," dedim nefesimi vererek. "Sana zarar vermeyeceğimi söyledim, neden öyle bakıyorsun?"

Liten'de çelik maskesi yoktu ve üzerinde sadece siyah upuzun bir pelerini vardı; ayakları çıplaktı ve öylesine devasa büyüklükteydi ki, bazen ondan korkmam gerektiğini düşünüyordum ama korkunun zerresini hissetmiyordum.

"Nasıl öğreteceğimi bilmiyorum," dedi Liten en sonunda. "Yüce Veyn bana öğret dedi ama ben öğretmeyi bilmiyorum."

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes verdim; geri açtığımda "Tamam," dedim ellerimi kaldırarak. "Beni bir düşman gibi gör ve bana saldır, ben de kendimi korumaya çalışayım, olur mu?" Liten, olumlu anlamda başını salladı. "Ama lütfen boynumu, kolumu ya da bacağımı kırma." Yeniden olumlu anlamda başını salladı. "Ve hançeri saplama." Yine salladı. "Ve şimdi hançeri bırak." Liten hançeri yere attı. "Tamam," dedim ellerimi birbirine çarparak. "Şimdi bana saldır."

Liten, hızlı adımlarla bana koşup saldırmak istedi ve kolunu kaldırdığı an altından geçip arkasma geçtim; tam bacağına tekme atacaktım ki, bana dönüp bakmadan eğildi ve ellerim omuzlarının önüne geçtiğinde kollarımı tutup beni öne doğru fırlattı. Sert zemine öyle ağır bir şekilde düştüm ki dudaklarımdan acı dolu bir çığlık koptu ve o an kolumu incittiğimi çok net bir şekilde anladım.

CamScanner

"Liten!" dedim gür bir sesle. "Beni fırlatma da!" Omzumun üzerinden ona baktığımda korkuyla beni izlediğini gördüm, yanlış bir şey yaptığını anlamıştı. Zorlukla ayağa kalktım ve ellerimi kaldırıp bileğimi ovuşturdum. "Bak," dedim yeniden. "Sadece savunma yap, beni yerden yere vurma, tamam mı?" Liten, başım olumlu anlamda salladı. En sonunda dayanamayıp ona doğru yürüdüm ve dürüst oldum. "Veyn ile bir iddiaya girdik ve benim bu iddiayı kazanmam çok önemli, eğer beni onunla dövüşürken kazanabileceğim şekilde çalıştırırsan..." Ona ne sunacağımı bilmiyordum. "Ne istersen yaparım. Benden ne istersin?"

Liten duraksadı, boşluğa baktı ve sonrasmda bana baktığında gözleri parladı. "Benim bir adım olduğumu herkese söyle. Ben Liten'im." Omuzlarını kaldırdı ve çenesini havalandırdı. "Ben Liten'im."

Benden neredeyse iki adım daha uzundu, birçok insana göre korkutucuydu fakat tek isteği bir adının olduğunu herkesin bilmesiydi, öylesine masum bir istekti ki... "Söz veriyorum," dedim bir an bile şüpheye düşmeden. "Herkese senin adını ezberleteceğim." Ve bu iddiayı kazanmamı sağlamasa bile yine de bu isteğini yerine getirecektim.

Dakikalar içerisinde defalarca beni yere sermiş olsa dahi Liten artık bana savunma ne demek öğretmeye başlamıştı ve Veyn'in hangi noktalardan beni hedef alacağını aslında dolaylı yoldan gösteriyordu. "Veyn böyle mi yapardı?" dediğimde masumiyetinden olsa gerek doğrusunu gösteriyordu ve ben, Veyn'le dövüştüğümde nerelerden onu gafil avlayacağımı görüyordum.

Çok uzun süre çalıştıktan sonra Liten'de birazcık bile yorgunluk yokken ben mahvolmuş şekilde yere sırtüstü uzanmış, cam kubbeden dışarıya doğru bakıyordum. Liten ise ayakta durmuş, kalkmamı

CamScanner

bekliyordu. "Yeter," dedim soluk soluğa. "Artık çok yoruldum." Liten başını sallayıp geriye çekildi. Uzandığım yerde gökyüzüne bakarken çok kısa bir an sessiz kaldım ve sonrasında "Ne zamandan beri buradasın?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Liten, sahiden de bilmediği çok açıktı.

"Kaç yaşındasın?"

"Elli sekiz sene yaşadım." Şaşkınlıkla dirseklerimin üzerinde yükselip ona baktım; o ise gökyüzüne bakıyordu.

"Peki Thalron'a ne zaman geldin?"

"Bilmiyorum."

"Buraya geldiğinde..." Duraksadım ve doğru kelimeyi bulmaya çalıştım. "Radyasyona maruz kalmış mıydın?"

Liten, başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Radholl benim gibilerle dolu."

"Neden?"

Liten ilk önce ne diyeceğini bilemedi ve sonra üzerindeki görevi gururla taşıyormuş gibi "Hepimiz muhafızız," dedi, öylesine zor konuşuyordu ki, çok az kelime öğretmişlerdi. "Amacımız Thalron'u korumak."

"Kimden?" dediğimde bağdaş kurdum ve dikkatli bir şekilde onu dinlemeye devam ettim.

"Düşmanlardan," dedi Liten hevesle. "Başka birlikler bizim yemek depomuzu istiyor. Radholl askerleri Thalron'u koruyacak."

Yutkunduğumda "Radholl," dedim endişeyle. "Radyasyonlu insanlarla mı dolu?" Liten olumlu

CamScanner

anlamda başını aşağı yukarı salladı. Bu kez sorularımı başka yöne çevirerek "Veyn'i seviyor musun?" diye sordum. Liten bomboş bir şekilde yüzüme baktı, sevgi ne demek bilmiyordu. "Veyn sana kötü davranıyor mu?"

"Yüce Veyn, beni kurtardı," dedi Liten, sevgi ne demek bilmiyordu ama gözlerinde sevgi vardı. "Beni Radholl'da tamamen yok edeceklerdi, diğerleri daha güçlüydü, bana aptal olduğumu söylediler." Derin bir nefes verdi ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Yüce Veyn beni yanına aldı." Çocukken, bütün muhafızların arasından en güçsüz görüneni seçmesinin sebebi acaba neydi? "Yüce Veyn seni de kurtardı."

Gözlerimi devirdim ve bakışlarımı yere doğru çevirdim. "Yüce Veyn'in ilk önce kendini kurtarmalı."

"Kurtardı," dedi Liten bir anda ve bakışlarım ona döndüğünde ne demek istediğini anlamadım. "Yüce Veymor onu Radholl'a sürgün ettiğinde kendini oradan kurtardı."

Şaşkınlıkla gözlerim açıldı ve "Ne?" diye fısıldadım ardından oturduğum yerden kalkıp Liten'e doğru ilerledim. "Veymor bunu neden yaptı?"

Liten yanlış bir şey söylediğini fark ettiğinde başını art arda iki yana salladı ve kafasını kaşıdı. "Yüce Veyn bunu söylediğimi bilmemeli." Bir kez daha tekrar etti. "Bilmemeli. Bilmemeli. Yüce Veymor bilmemeli." Korkuyu sesinde işittiğimde ellerimi kaldırıp onu durdurdum, tam o sırada kapının önünde diğer muhafız göründü ve Liten'i yanına çağırdı. Liten, bana dönüp bir kez daha bakmadan o muhafıza doğru yürüdüğünde peşinden uzun uzun baktım.

Veymor, Veyn'i Radholl'a sürgün etmişti ve belki de renk körü olmasına sebep olmuştu; işler daha fazla

CamScanner

içinden çıkılmaz bir hal alıyordu.

*

Tüccarlar binasının önüne geldiğimde, yol boyunca insanların bana, hatta saçlarıma, yönelttiği bakışları bilinçli bir inatla görmezden gelmiştim. Veyn bir konuda haklıydı; bir yandan başkaldırıdan söz ederken, saçlarımı Thalron'da gizlemek bana yakışmıyordu.

Bakışların altında yürürken omuzlarımı biraz daha dik tuttum. İnsan bazen kendini korumak için saklanmaz; tam tersine, görünür olurdu.

Kapının önü ve köşeler Tüccarlarla doluydu; sesler alçak, hesaplar gizliydi. Tanya'yla Korven'i nerede bulacağımı bilmiyordum ve bu belirsizlik içimde ince bir huzursuzluk yaratıyordu. Tam geri dönmeyi düşündüğüm anda, arkamdan biri omzuma dokundu. O küçük temas, yaklaşmakta olan şeyin sessiz bir habercisi gibiydi.

Bakışlarım arkama döndüğünde Tanya'yı gördüm; hemen yanında Korven, Korven'in yanında ise başka bir Tüccar adam duruyordu. O adamın bakışları bende oyalanmadı bile, sanki varlığım onu rahatsız ediyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Liora," dedi Tanya, yanındaki Tüccar'ın varlığını umursamadan adımı açıkça söyleyerek. "Bugün ruhsal rehberde seni aradık ama yoktun." Sesi sıradandı, ama cümlesinin içinde sanki bir şey eksikti; ben yokken hayatın devam etmiş olması gibi. Bir de arkadaş edinmişlerdi, öyle mi?

Bakışlarım istemsizce Korven'den yanındaki adama kaydı. Tanya bunu fark edince sarı saçlarını geriye atıp, neredeyse çocuksu bir saflıkla, "Tarin," dedi. "Seni onunla tanıştırayım. Kendisi yaklaşık beş senedir burada ve Kanada diye bir yerden gelmiş." Gülümsedi. "Anlattığı yerleri bir dinlesen, Liora... O kadar heyecanlı ki."

CamScanner

Bakışlarım bu kez Korven'e döndüğünde, onun da beni dikkatle süzdüğünü fark ettim; ne savunmada ne de saldırıdaydı, daha çok ölçüyordu. "Sizinle yalnız konuşalım," dedim ikisini de işaret ederek. "Bu tarafa gelin." Sesim sakin çıkmıştı ama içimdeki acele, kelimelerin arasına gizlenmişti.

Yanlarından ayrılıp birkaç metre öteye geçtiğimde, Tüccar adam ağzının içinde ikisine bir şeyler mırıldandı; söyledikleri duyulmadı ama tonundaki rahatsızlık saklanacak gibi değildi. Oradan uzaklaşırken bile kahverengi gözlerindeki nefret dönüp bana çarpıyordu, sanki varlığımı aklının bir köşesine kazımak ister gibiydi. Tanya ve Korven yanıma geldiklerinde Tanya nefes almadan konuştu: "Ondan hoşlanmadın." Bu bir soru değildi; çoktan verilmiş bir hüküm gibiydi.

"Burada birilerine bu kadar çabuk güvenemezsiniz," diyerek ikisine çıkıştım. "Buraya bu kadar çabuk alışabilmenize şaşırıyorum, benim arkadaşlarıma ne oldu böyle?"

"Bunu sen mi söylüyorsun?" dedi Korven bana bakıp hemen ardından botlarımı işaret etti ve sonrasında kolumu tutup bileğimi açığa çıkardı. "Veyn'in hizmetkarı olmuşsun, biz sallanan bir köprüde yürüyoruz ama senin köprün bile yok, aşağı atladın, Liora."

Tanya şaşkınlıkla, "Veyn'in hizmetkarı mı oldun?" diye sordu.

"Sen de Veyn ile konuşmuşsun," dedim Korven'e öfkeyle.

"Sen Veyn'le mi konuştun?" dedi bu kez Tanya daha büyük bir şaşkınlıkla.

Korven'in yüzünün rengi değiştiğinde kollarımı önümde bağlayıp vücudumu tamamen ona doğru döndüm ve bir cevap vermesini bekledim;

CamScanner

Korven ise savunmaya geçip "Veyn'in kalesinde mi kalıyorsun?" diye sordu.

"Ne?" dedi bu kez Tanya gür bir sesle bağırıp. "Sen Veyn'in kalesinde mi kalıyorsun?" Öfkeyle ellerini birbirine çarptı ve ikimize baktı. "Birileri bana burada neler döndüğünü anlatacak mı yoksa yine her şeyi en son ben mi duyacağım?"

Korven'le birbirimize karşılıklı öfkeyle bakarken "Anlatayım," dedim bakışlarımı ondan ayırmayarak. "Ben Veyn'in hizmetkarı oldum ve onun kalesinde kalıyorum evet ama kendimce sebeplerim var." Botlarımı işaret ettim ve sonrasında kendi etrafımda döndüm. "Bir Köksüz olmadığın için Korven, Köksüz olmak ne demek bilmiyorsun ama yemek yok, ısınma yok, kıyafet yok, hiçbir şey yok ve benim hayatta kalmam gerekiyordu. Önümdeki bu fırsatı elimin tersiyle itemezdim ve eğer Veyn'in hizmetkarı olmasaydım, buraya adım bile atamazdım. Şu an bile bu kadar bakışın ardından bana dönüp de yaklaşamamalarının tek sebebi bilekliğim." İşaret parmağımı kaldırıp ona salladım. "Fakat sen Veyn'le ne konuştuğunu ve ne zaman konuştuğunu bana söyleyeceksin, söylemek zorundasın."

Tanya derin bir nefes verdiğinde bilekliğimi kaldırıp baktı. "Veyn'in insan eti yediği doğru mu peki?"

"Bilmiyorum, Tanya," dedim bileğimi ondan kurtararak. "Henüz beni yemedi." Yeniden Korven'e döndüm ve öfkeyle bakmaya devam ettim. "Seni dinliyorum, Korven. Hem de hemen."

Korven yutkundu ve bakışlarını kaçırdı; çevredeki herkesin gözü benim üzerimdeydi ve onlar da benim yanımdayken hedef haline geliyorlardı, biliyordum. Tanya için pek önemi yok gibiydi ama Korven'i kestiremiyordum.

CamScanner

"Bunu yapmam gerekiyordu," dedi Korven bakışları en sonunda yeniden bana döndüğünde. "Çünkü sana zarar vermesinden korktum." Anlamayarak ona baktım. "Liora," diye fısıldadı Korven. "Veyn inanılmaz tehlikeli bir adam ve oldukça da akıllı. Kendisi beni buz ayininden bir gün sonra sorguya çekti ve neden senin benim kazanmama izin verdiğini sordu." Veyn beni neden bu kadar sorguluyordu? "Ve senin hakkında daha birçok soru daha sordu. Ailen, arkadaşların, yaşadığın yer, Elly ve hatta bir büyücü olup olmadığını bile sordu." Tanya kıkırdadığında karnına dirseğimle vurdum. "Ben de bütün bunlara cevap vermeyi reddettiğimi ve sana zarar verirse her şeye rağmen seni koruyacağımı söyledim. Bana sebebimi sordu, hiçbir sebep onun için geçerli sayılmayacak gibiydi." Korven yutkundu ve bana doğru yaklaştığında gözlerinden gerçekten samimiyet geçti. "Ben de ona seninle benim eş olduğumuzu söyledim."

"Ne?" diye haykırdı bu kez Tanya. "Eş olduğunuzu mu söyledin?"

"Evet," dedi Korven Tanya'ya dönüp. "Ben bunu söyledikten sonra hiçbir şey söylemedi ve bir daha da onu görmedim." Yeniden bana baktığında gözlerinde tamamen merhamet vardı ve gerçekten oldukça mutsuz bakıyordu hatta onu uzun zamandır bu kadar mutsuz görmemiştim. "Bak, buraya geldiğimden beri sana çok fazla hata yaptığımın farkındayım, kalbini buz parçası gibi parçaladığımın da ama Liora," ellerini çevredeki insanlardan çekinmeden omuzlarıma yerleştirdi ve buz mavisi gözleriyle beni adeta kapana kıstırdı, "en sevdiğim her şey üzerine ant içerim ki, sen zarar görme diye her şeyi yaparım ve yaptım da. Belki de yapacağım. O buz ayinin ardından uyuyamıyorum bile, yemekler umurumda değil. Tek düşündüğüm sensin."

Derin bir nefes verdim ve Korven'in bakışlarındaki

CamScanner

acıyı benim de sırtlandığımı fark ettim. Her ne olursa olsun o benim senelerimi geçirdiğim insandı, bütün yolları beraber aşmıştık ve ondan vazgeçemezdim. Üstelik ilk kez beni koruyor, ilk kez beni düşündüğünü bu kadar net hissettiriyordu. Cümlelere inanmaktan ziyade hislere inanan biriydim ve Korven'in şu an yaşadığı pişmanlık, benim bile dengemi sarsıyordu.

"Bence artık savaşmayı bırakmalıyız," dedi Tanya mutsuz bir sesle ve başım eğip benim görüş açıma girdi. "Buradayız, Liora, çıkış noktamız artık yok ve zaten Thalron'la bir savaş içerisindeyiz kendi içimizde. Bir de birbirimizle savaşırsak burası dayanılmaz bir yer olur, biz birbirimizi kollayacağız ki hiçbir şey bize dokunmayacak, öyle değil mi?"

İkisinin yüzüne baktım ve sonrasmda gözlerimi kapatıp büyük bir yenilgiyle "Sizi çok özledim," dedim kendimi tutamayarak. "Ve kasabayı çok özledim, Mahzen'i özledim, kayalıkları özledim, gizli çadırımızı özledim, sizinle balık avlamayı özledim, rahatça nefes alabildiğimiz o zamanları çok özledim." Gözlerimi geri açtığımda Tanya'nın dolu gözlerle bana baktığını gördüm; ben de ona büyük bir sevgiyle baktığımda acıyla nefesimi verdim. "Ve köşeye sıkıştım, burası o kadar tuhaf bir yer ki sanki bana kim olduğumu unutturmaya çalışıyorlarmış gibi."

"Hey," dedi Tanya kaşlarını çatıp elinin tersiyle gözünü silerek. "Hayır, buna asla izin vermeyeceğiz, hiçbirimiz." Korven'e baktı ve başını salladı ardından hevesle gülümsedi ve etrafını kolaçan ettikten sonra bana doğru eğildi. "Bak ne diyeceğim, biraz kafa dağıtmak ister misin? Tıpkı kasabadaki gibi."

"Nasıl yapacağız ki bunu?"

Korven, Tanya'nın neyi kastettiğini anladığında

CamScanner

"Tanya," dedi fakat onun da heveslendiğini fark ettim.

"Thalron yasaklarla dolu olan bir yer olabilir fakat elbette ki bu yasakları gizli saklı çiğneyen insanlar da var." Merakla ona baktım, Tanya biraz daha bana eğildi. "Thalron'da Otso Evi diye bir yer varmış, Tarin anlattı. Alkol ve yemeklerin sınırsız olduğu, müziklerin çalındığı," işaret parmağıyla ileriyi gösterdi, "şuradaki tepenin arkasında bir yerde. Bazen bazı zamanlar Tarin oraya gidiyor ve eğleniyor. Bizi de çağırdı ama ben sensiz gitmek istemiyorum." Tanya ellerini birleştirdi ve heyecanla bana baktı. "Eğer isterseniz şimdi oraya gidebiliriz, kökünü kazımamıza gerek yok sadece bir bakıp çıkarız, ne dersiniz? Hem eğleniriz hem de gözden uzak bir yerlerde sohbet etmiş oluruz."

Hem şaşkınlıkla hem de merakla "Burayı Veymor bilmiyor mu?" diye sordum. "Nasıl izin veriyorlar?"

"Veymor bilmiyor ama Veyn hakkında kimse kesin bir bilgiye sahip değil. Anladığım tek şey, birileri bir şekilde buna göz yumuyor."

"Peki ya gittiğimiz ortaya çıkarsa?"

Tanya yutkundu ve sözü Korven devraldı. "Elbette ki ağır bir cezası var."

İlk önce Tanya'ya baktım ve sonrasmda Korven'e. Hemen ardından yüzümde bir gülümseme oluştu ve "Gidelim," diye mırıldandım. "Gidelim ve Thalron'a asıl eğlence nasıl olurmuş gösterelim."

*

Şarkı: Blackmore's Night, Loreley

Neredeyse bir saattir yürüyorduk. Tepeyi tırmanırken kar yüzünden kaç kez kaydığımı saymayı bırakmıştım; dizlerim sızlıyor, nefesim

CamScanner

saymayı bırakmıştım; dizlerim sızlıyor, nefesim kesiliyor ama durmayı da istemiyordum. En sonunda tepenin diğer tarafına geçtiğimizde, hemen ileride yanan bir ateşi gördüm. Ateşin arkasında, Thalron'un o alışıldık heybetine tamamen zıt bir manzara vardı: tahtadan masalar ortalığa rastgele yerleştirilmiş, küçük taburelerin neredeyse tamamı doluydu. Yirmiye yakın masa olmasına rağmen kalabalık uzaktan fark edilmiyordu; sanki bu yer, bilerek saklanmıştı. Völva davullarının sesi kulaklarıma doldu ama bu ses ürkütücü değildi, aksine insanın içini kıpırdatan, bedeni harekete çağıran bir ritmi vardı.

Üçümüz de birbirimize baktık ve aynı anda gülümsedik. O gülümsemenin içinde yorgunluk yoktu; merak vardı, biraz da çocukça bir heves. Adımlarımız kendiliğinden hızlandı. Dört tahta direk dikmişlerdi; üzerlerine yalnızca sarı bir bez gerilmişti. Hepsi bu kadardı. Ama yaklaştıkça kahkaha sesleri belirginleşti, Völvaların ritmi yükseldi ve insanlar netleştiğinde dudaklarım farkında olmadan aralandı.

Köksüzler vardı. Ama sadece Köksüzler değil, Tüccarlar da oradaydı. Hatta Asiller bile.

Ortada ateşin çevresinde dönen insanlar dans ediyordu; kimileri müziğe eşlik ediyor, kimileri kahkahalar arasında kadeh tokuşturuyordu. Birkaç kişinin kucağında bir kadın vardı; dudakları dudaklara değiyor, eller kimseyi sakınmadan dolaşıyordu. Yasak olan ne varsa ama gerçekten ne varsa burada çiğnenmişti. Ve kimse bunun için özür dilemiyordu.

Masaların önüne geldiğimizde kimse bize dönüp bakmadı bile. O an bakışlarım köşedeki tabelaya takıldı ve olduğum yerde duraksadım. Tahtanın üzerinde, kazınmış harflerle yazıyordu: OTSO EVİ. Hemen altında bir kutup ayısının pençesi vardı.

CamScanner

O an içimde tuhaf bir his belirdi; sanki burası bir yer değil, Thalron'un sakladığı bir sırdı.

Otso, efsanelere göre kutsal bir kutup ayısıydı. Öylesine kutsaldı ki adım doğrudan söylemek bile bazı zamanlar yasak sayılırdı. İnanışa göre insanla akrabaydı; atalarımızın ruhunu taşırdı ve Otso'nun adı anıldığında, ruhunun çağrıldığına inanılırdı. Gökte yaratıldığı söylenirdi; hatta Büyük Ayı Takımyıldızı'nda doğduğuna inanılır, bu yüzden ona gökyüzünün çocuğu da denirdi. Rivayetlere göre Tanrılar, Otso'yu altın zincirlerle yeryüzüne indirmişti, hem kutsal hem de yeryüzüne ait olmanın bedelini taşısın diye.

Bu yüzden Otso'yu ve onun akrabalarını öldürmek kesinlikle yasaktı. Eğer bir Otso ölürse, bir insan cenazesi gibi uğurlanırdı. Svalbard'da bir Otso'nun öldüğüne inanıldığımda, kafatası bir ağaca asılır; ruhunun yeniden göğe dönebilmesi için şarkılar söylenirdi. Söylenen her sözün altında tek bir anlam vardı: *Seni öldürmedik, seni kendine geri gönderdik, seni gökyüzüne gönderdik.*

Svalbard'da kutup ayılarına birkaç kez rastlamıştım. Yerleşkeden uzak dururlar, bize yaklaşmazlardı ama yaklaştıkları anlarda tereddüt olmazdı; biz öldürmezdik, onlar öldürürdü. Kutsallık, hayatta kalmanın önüne geçiyordu. Bu çelişkiyle büyümüştük.

İşte bu yüzden buraya neden Otso adının verildiğini ilk anda anlayamamıştım.

Ta ki gözlerim ateşin çevresinde döne döne dans eden Köksüz kadına takılana kadar.

Elindeki kadehi öyle hızlı içiyordu ki içkinin çenesinden süzülüp yere damladığını fark etmiyor gibiydi. Pelerinini omuzlarından yukarı sıyırmıştı; onu izleyen bir Tüccar, ellerini çırparak kahkaha atıyordu. Ateşin ışığı yüzlerinde titriyor, gölgeler

CamScanner

birbirine karışıyordu.

Bir yanım bu sahneyi fazlasıyla eğlenceli bulurken, başka bir yanımda ince bir tedirginlik dolaşıyordu.

Burası özgürlüğün kutlandığı bir yer değilmiş gibi hissettirdi.
Daha çok, kutsal olanın sınandığı bir yer gibiydi.

"Heyecanlandım," dedi Tanya hevesle ve ellerini birbirine çarpıp boş bulduğu bir masaya doğru ilerledi. Korven'le birbirimize bakıp sırıttığımızda ikimizin de heyecanlandığı her halimizden belliydi.

Tam ortada olan bir masaya oturduğumuzda çevremdeki hiçbir Asil dönüp de bize bakmadı, Tüccarlar da öyle.

Bir anda önümüze üç tane çelikten kadeh bırakıldığında başımı çevirip arkama baktım ve bir Tüccar kadının içkileri getirdiğini fark ettim. "Siz yenisiniz," dedi orta yaşlı kadın. Bembeyaz saçları beline kadar geliyordu, üzerindeki pelerininin göğüs dekoltesi vardı ve nefesi alkol kokuyordu ama sesi ve bakışları oldukça güven vericiydi. "Ben Olga," dedi elini bize sallayarak. "Ne isterseniz bana söyleyin ve sadece eğlenmenize bakın." Korven'e baktı ve yanağını hafifçe okşadığında göz kırptı. "Senin için de geçerli genç adam, emrine amadeyim."

Gittiğinde ilk önce içkilere baktım sonra arkadaşlarıma ve üçümüz aynı anda gülmeye başladığımızda içkileri elimize aldık ve havaya kaldırdık. Aynı anda tokuşturduk ve aynı anda kafaya diktiğimizde ikisi de yarıda kesti ama ben son damlasına kadar içtim. Hemen sonrasında kadehi tahta masaya bırakırken öksürmeye hatta öğürmeye başladım. Hayatımda sadece bir kez içki içmiştim, o da Korven'in büyükbabasının saklı viskilerinden birisiydi ama bu kadar acı olmadığına kanım üzerine yemin edebilirdim

CamScanner

olmadığına kanım üzerine yemin edebilirdim.

Korven ve Tanya da öksürdüğünde sanki beynimin içine bir bıçak saplanmıştı ve dünya öyle bir dönmeye başladı ki, bu kadar çabuk etki etmesini beklemiyordum. "Hey," dedi Olga köşeden bana doğru. "Cesursun kızım ama burası Otso, kendine dikkat etmen gerekiyor."

Gözlerimi kıstım ve boş kadehi havaya kaldırdım. "O halde bir tane daha getirmeye ne dersin, Olga?" Olga alkışladığında bu kez diğer insanların da dikkatini çektim ve birkaçı alkışlamaya başladı.

Olga bana alkol getirmek için oradan uzaklaştığında arkamda bir hareketlenme hissettim ve sonra tamdık bir ses, "Şu Köksüz'e bakın siz," dedi hevesle. "Ateş kızılı saçlarına rağmen hala yok edilmemiş ve üzerine bütün kuralları çiğnemiş." Bakışlarım hızlı bir şekilde arkama doğru döndüğünde Nord'la göz göze geldim ve karnıma öyle bir ağrı girdi ki dudaklarımdan tiz bir inleme çıktı. Nord, gülmeye başladığında ellerini kaldırıp masaya doğru baktı. "Merak etme, Köksüz, ben Veyn kadar korkutucu birisi değilimdir, ben de buraya eğlenmeye geldim."

Olga masaya alkolü getirdiğinde "Bunu da tek dikişte bitirebilecek misin acaba ateş kadın?" dedi hevesle ve o sırada Nord'u görüp gözleri kocaman açıldı ve onu kendine çekip sarıldı. Bir Tüccar, bir Asil'e sarıldı... "Nord," dedi omzundan itekleyerek. "Yine nerelerdeydin, uzun zamandır buraya uğramıyordun?"

Nord, gülümsediğinde beyaz saçı ateşin renginde daha parlak görünüyordu ve mavi gözleri buz gibiydi. "Bilirsin, Olga, dünyanın her yerine ayak basmadan rahat etmeyeceğim."

Olga sırıttı ve başını hevesle salladı. "Hikayelerini merakla bekliyorum ama ilk önce şu genç kadının içkisini tek dikişte bitirip bitirmeyeceğine

CamScanner

bakacağım."

Nord'un bakışları bana döndüğünde Tanya ve Korven sanki yapma dermiş gibi kaşlarını kaldırdılar. Tam o esnada Nord, hemen arkasındaki boş tabureyi çekip yanımıza oturdu ve Olga'ya içki kadehini işaret etti; Olga emrini aldığında yanımızdan uzaklaştı. Nord'un bakışları masadaki Korven'e döndüğünde baştan aşağı onu süzdü fakat Tanya'ya döndüğünde bakışlarından öyle bir ifade geçti ki, Tanya'yı ondan gizlemek istedim.

Hiç çekinmeden, bir an bile şüpheye düşmeden direkt taburesini Tanya'ya doğru çevirdi ve sonrasmda elini uzattı. "Bana hemen adını söylemezsen Thalron'u ateşe vereceğim," dedi yarı alaylı yarı ciddi. "Üç saniyen var." Tanya, kaşlarını çattı ve yanaklarının kızardığını gördüm. "Üç," dedi Nord bir anda. "İki..." Tanya'nın gözleri açıldı. Nord bir anda ayağa kalktı ve ateşe yürüyecek gibi davrandı. "Bir!"

"Tanya!" dedi ellerini kaldırıp. "Tanya Darkona."

"Tanya," dedi dilini damağına vurarak. "Ben de Nord Thalron." Tanya anlayamıyormuş gibi ona baktı. Nord, göz ucuyla bana baktı ve yeniden Tanya'ya döndü. "Genelde beni gören herkes benden bahseder ama görüyorum ki ateş kızılı benden sana bahsetmemiş, ne büyük bir kayıp öyle değil mi? Senden de bana bahsetmedi, işte bu çok daha büyük bir kayıp."

Korven yanımdan eğilip bana doğru "Liora," diye fısıldadı. "Bu kim?"

Tam ağzımı açıp cevap vereceğim sırada Nord, "Veymor'un ikinci eşinden doğma, deli oğlu, yamuk varis, Nord Thalron'um," diye açıklamada bulundu. "Genelde buralarda çok bulunmam." Tanya'ya baktı yeniden. "Şu ana kadar, şu andan sonra Thalron'dan bir adım ileriye asla gitmem."

CamScanner

Tanya'nın eli kıvırcık saçlarına doğru gittiğinde Olga, iki kadeh içkiyle yeniden aramıza döndü ve Nord'un omuzlarına ellerini koydu. "Seni bekliyorum, ateş kızılı. Beni heyecanlandırdın."

"Benim heyecanlandırmalarım burada meşhur olacak galiba," diyerek ağzımın içinde geveledim ve kadehi elime aldım. Neden böyle bir inada girdiğimi bilmiyordum, istesem içmeyebilirdim ama bir yanım, bütün yasakları çiğnerken dibini sıyırmak, her şeyin en kötüsünü yapmak istiyordu.

Nord da eline kadehini aldı ve bana doğru kaldırdı. "Birlikte," dedi gülümseyerek. "Bakalım beni geçebilecek misin?"

Yine bir iddia ve yine ben... Tabii ki de buna hayır diyemezdim. Ben de kadehimi havaya kaldırdım ve kadehine vurdum ardından kafama diktiğimde Nord da benimle beraber içmeye başladı. Lanet olsun ki bu içtiğim az öncekinden çok daha sertti ve yarısındayken bile midem bulanmıştı ama Nord'un masaya kadehi sertçe bıraktığını duyduğumda inadıma yenik düştüm ve ben de sonuna kadar içtim. Kadeh elimden düşerken Nord'un yüzünde ufacık bir değişim bile olmamıştı ama ben öksürerek öne doğru eğildiğimde yere tükürmeye başladım.

Nord kahkaha attığında Olga'ya bir tane daha işareti yaptı ve sonrasında bakışlarını Korven'e çevirip onu inceledi. Ben ise artık dünyayı tersten görüyor gibiydim, masa dönüyor, ateş dönüyor, insanlar dönüyordu. Konuşmalar bazen bir uğultudan ibaret gibiydi bazen ise oldukça netti.

"Neden buralarda değilsin?" diye sordu Korven, Nord'a.

Nord sırıttığında elim karnımdaydı, Tanya ise kıvırcık saçlarına parmağını doluyor, Nord'a nefret dolu bakışlarını gönderiyordu. Eğer içkiden yanlış görmüvorsam Tanva. Nord'dan nefret etmisti

CamScanner

görmüyorsam Tanya, Nord'dan nefret etmişti ve onu tanıdığım kadarıyla nefret ettiği kişinin yakasından asla düşmezdi.

"Neden buralarda olayım?" dedi Nord, Korven'e net bir sesle. "Dünya üzerinde, savaştan sonra kaç tane birlik oluşturuldu, biliyor musunuz?" Üçümüz de boş boş ona baktık. "Sadece Thalron yok, insanlar yaşamak için kendi kendilerine dünyalar yaratmaya başladılar." Olga içkisini getirdiğinde bir yudum aldı ve konuşmaya devam etti; sesi kulağa oldukça rahatlatıcı geliyordu ve bizimle konuşurken hiçbir şekilde yabancılık çekmiyordu. "Thalash diye bir yer var, otuz sekiz sene önce bir volkan patlamış ve yanındaki arazilerde yeni bir enerji çıkmaya başlamış. Onlar orada yaşıyorlar, ateşe duyarlı değiller ve ellerini ateşe tuttuklarında yanmıyorlar bile. Thalforest diye bir yer var, insanlar ormanın içinde yaşam alanı kurmuşlar ve radyasyondan sonra toprakta yetişen bitkilerle hayatlarına devam ediyorlar; her an kafaları güzel geziyorlar ve vücutları bize göre çok farklı." Üçümüz de heyecanla onu dinliyorduk. "Ve daha birçok yer var." Bir anda üzerindeki Asil tuniğinin düğmelerini açmaya başladı ve sonrasında göğüs kafesini ortaya çıkardığında fazlasıyla büyük bir yanıkla karşılaştık. "Bu Thalash'ta oldu." Sırıttı ve düğmelerini yeniden kapattı. "Ama keyifliydi."

Üçümüzde de derin bir sessizlik oldu ve sonrasında Tanya yüzünü buruşturarak "Canınla zar atmak bu," dedi gözlerini devirip. "Çok sıkıcı."

Nord bakışlarını Tanya'ya çevirdi ve gözlerindeki nefreti gördüğünde bu hoşuna gitmiş gibi "Bir daha gittiğimde seni de götüreceğim," dedi keskin bir sesle. "Ve bundan adım kadar eminim."

"Asla," dedi Tanya hiddetle. "Rüyanda bile göremezsin."

"Rüyama girmeyeceğin konusunda sana söz

CamScanner

veremem," dedi bu kez Nord. Az önce sanki eğlencesine Tanya'yla konuşurken şimdi gerçekten dikkatini çekmiş gibiydi. "Siz ne zaman buraya geldiniz?" diye sordu ama sorusu daha çok Tanya'ya gibiydi.

Tanya bir cevap vermek yerine kadehindeki içkisinden küçük bir yudum içti ve bakışlarını başka tarafa çevirdi. Boğazımı temizleyip "Son gelen gemideydik biz," dedim ve konuşmakta zorlandığımı fark ettim.

"Svalbard'dan mı geldiniz?"

"Evet."

Nord kaşlarını kaldırdı ve yeniden Tanya'ya döndü. "Buraya alıştınız mı?"

"Hayır." Tanya öyle net bir cevap verdi ki, Nord'un lafını ağzına tıktı. "Çünkü üçümüz ayrı düştük, biz ikimiz Tüccar'ız ama Liora, Köksüz."

Nord, bakışlarını bana çevirdiğinde gülümsedi. "Adın Liora demek," dedi kaşlarını kaldırarak ve sonrasmda Tanya'ya döndü. "Buraya zamanla alışırsınız, ilk önce fazlasıyla zor geldiğine eminim ama sonrasmda her şeyi kurallarına göre ilerlettiğiniz sürece yok edilmezsiniz." Yeniden bana döndüğünde çenesiyle işaret etti. "Zaten senin yok edilebileceğine inanmıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Neden?"

"Çünkü çoktan yok edilmen gerekiyordu." Daha büyük bir merakla ona baktığımda bakışları saçlarıma kaydı. "Saçların, Köksüz," dedi imayla. "Saçların zaten çok büyük bir lanet Thalron için ama Yüce Veymor için çok daha fazlası ve Veyn tarafından korunuyorsun. İkisinin bir kez bile karşı karşıya geldiğini görmedim ama Veyn, senin için karşı karşıya gelmeyi göze alıyorsa asla yok edilmene izin vermez." Sonrasında hızlı bir şekilde

CamScanner

edilmene izin vermez." Sonrasında hızlı bir şekilde devam etti. "Tabii kendisi seni yok etmeyecekse."

Tanya ve Korven bakışlarını bana çevirdiklerinde artık neyin içine düştüğümü tam olarak anlayabiliyorlardı, ben ise Nord'a bakarken iyi bir insan mı yoksa sadece eğlencesine bakan gerçek bir deli mi, onu çözmeye çalışıyordum.

Kendimi tutamayıp "Peki ya sen?" diye mırıldandım. "Sen Veymor'la karşı karşıya geldin mi?"

Nord kaşlarını heyecanla kaldırdı. "Eğer öldürmek yasak olmasaydı Yüce Veymor ilk beni öldürürdü."

"Ama..." dedim devamının geleceğinden emin olarak.

"Ama beni öldüremiyor ve yok edemiyor çünkü Veymor'un kendi kanından birisini yok etmesi de yasak. Sadece başına bela olmuş bir oğluyum." Kadehinden birkaç yudum içti ve masaya bıraktıktan sırıttı. "Ve bilmenizi isterim ki ben güvenilmez bir adamımdır, şimdi sizinle konuşurum ama yarın siz yok edilirken görmezden gelirim." Bakışları Tanya'ya döndü ve imayla "Sen hariç, Solhar," dediğinde sesinde bir anlık ciddiyeti hissettim. Solhar, güneş saçlı demekti. "Seni yok etmelerine asla izin vermem."

"Genelde böyle misindir?" dedi Tanya da ciddiyetle.

"Nasıl?" diye sordu Nord.

"Gevrek ağızlı." Tanya'nın söylediğinin ardından gözlerim kocaman açıldı, Korven'in de öyle.

Nord bile büyük bir şaşkınlıkla dönüp Tanya'ya baktığında her ne olursa olsun karşısmda bir Asil vardı ve Veymor'un oğluydu ama Tanya'nın da huyu buydu, birinden nefret ediyorsa kim olduğu önemli değildi, korkularını bile yok ederdi

CamScanner

önemli değildi, korkularını bile yok ederdi.

Nord bir anda gülmeye başladığında "Kanım üzerine ant içerim," dedi Tanya'ya. "Senin benden gerçekten nefret ettiğine inanana kadar senin peşini bırakmayacağım."

Korven'le birbirimize baktığımızda Korven, neler oluyor, dermiş gibi kaşlarını kaldırdı, ben ise dudaklarımı birbirine bastırıp yeniden etrafıma baktım. Völva davullarının sesi öyle neşeli geliyordu ki, kalkıp dans bile edebilirdim ama zihnimin bir tarafı bunu yapmamam gerektiğini adeta bana haykırıyordu.

Sağa doğru baktığımda ise bir çift gözün dikkatli bir şekilde beni incelediğini gördüm; bu az önce Tanya ve Korven'in yanında duran Tüccar adamdı. Öyle bir beni izliyordu ki, asıl sorunun saçlarım mı, ben mi olduğuma asla karar veremedim.

Bakışlarımı ondan kaçırıp yeniden Korven'e döndüğümde, "Biliyor musun," dedim, sesim kendimden bile sakladığım bir yerden gelerek, "gece ilk kez önceki kaderimde bir insan olduğumu hissettim." Korven'in yüzündeki şaşkınlık bir anlığına donup kaldı, sonra istemsizce gülmeye başladı. Omzundan hafifçe itekledim. "Gülme," diye inledim. "Bu kez bir papağan değildim, yıllardır kıpırdamadan duran bir ağaç ya da toprağın altında öylece sürünen bir solucan da." Nefesim titredi. "Bu kez gerçekten insandım. Acıyı, korkuyu, cesareti... hepsini aynı anda hissettim."

Bazı anlar vardır ya, insanın başına bir şey gelmez ama içindeki bir şey uyanır; işte o gece, bende uyanan buydu.

"Peki neydin?" diye sordu Korven merakla.

Duraksadım ve "Bilmiyorum," dedim sadece. "Bir insandım işte. Sadece bu kadar."

CamScanner

"Lily," dedi Korven gözlerini devirerek. "Yanlış hissetmiş olmalısın."

"Hayır," diyerek çıkıştım. "Gerçekten insandım, neden inanmıyorsun? Dünyayı bir insanın gözlerinden gördüm, önceki yaşamlarımdan birisinde insan olmuşum."

"Üçüncü içkimiz!" Olga önüme bir kadeh koyduğunda hevesle başını eğip bana baktı. "Bunu da bitireceğini düşünüyorum, hadi bana kendini göster bakalım."

Bir yanım yeter demek istiyordu ama buradaki herkes ama gerçekten herkes öylesine çok içiyordu ki, inadımın önüne geçmeleri mümkün değildi. Derin bir nefes aldım ve nefesimi vermeden içkiyi yeniden kafama diktim; bu kez de kendimi kandırabileceğimi sandım. Ama olmadı. Daha kadehin yarısına bile gelmeden ağzımdaki içkiyi yere tükürdüm, ardından bardak elimden kayıp zemine çarptı. Olga gülmeye başladığında kulaklarım yandı. Tanya'nın sesi sertti. "İnatlaşma, Liora," dedi öfkeyle. "Şu huyundan artık vazgeçmelisin."

Nord'un kahkahası yükselirken hemen ardından bir Asil yaklaştı, onunla konuşmaya başladılar; ben ise ateşi işaret edip utançla, "Ben..." diyebildim. "Biraz soğuğu hissetsem iyi olacak. Çok kötüyüm."

"Kanından sadece inat akıyor," dedi Korven; ayağa kalkıp koluma girdi. "Gel, biraz hava alalım."

"Ben hallederim," dedim ağzımı elimle kapatarak. "Siz oturun." Korven bir şeyler daha söyledi ama onu durdurup geri çekildim; geldiğimiz yöne değil, Otso Evi'nin arka tarafına doğru yürümeye başladım. Sesler arkamda yavaş yavaş silindi, ateşin sıcaklığı bedenimden çekildi. Soğuk hava yüzüme çarptığında bu bir serinlik değil, tokat

CamScanner

yüzüme çarptığında bu bir serinlik değil, tokat gibiydi. Dizlerimin bağı çözüldü; taş zemine çöktüm ve midemden gelen her şeyi kusarken, ilk kez o gecenin beni yendiğini kabul ettim.

Şarkı: A Tergo Lupi, Hun tor be hunted

İçtiğim alkolün son damlasını da çıkardığımda boğazımda ateş gibi bir yanma başladı; midem boş olmasına rağmen bir kez daha öğürdüm, sanki bedenimden değil de içimde biriken bir şeyden kurtulmaya çalışıyordum. Ne içirmişlerdi bilmiyordum ama kim içerse içsin aynı etkiyi göstereceğinden neredeyse emindim. Bu, sarhoşluk değildi; bu, insanı savunmasız bırakan bir şeydi.

Tam o sırada arkamda, karın üzerinde boğuk adım sesleri duydum. Bir an bunun alkolden ibaret bir hayal olabileceğini düşündüm. Ama ses yaklaştıkça içimdeki huzursuzluk büyüdü. Elimle ağzımı silip, sesim titreyerek, "Ben iyiyim," dedim. "Sadece birkaç dakikaya..." Cümleyi bitiremedim.

Omzumdan öyle sert itildim ki yüzüm karın içine gömüldü; soğuğu değil, şoku hissettim. Başımı çevirmeye fırsat bulamadan sırtıma bir ağırlık çöktü. Nefesim kesildi. Çığlık atmak için ağzımı açtığım anda bir el ağzımı kapattı, diğer eli saçlarıma dolanıp başımı acımasızca geriye çekti. Boynumdan geçen acı, korkunun önüne geçti.

"Seni büyücü fahişe," dedi bir adamın sesi, nefesi kulağımın dibinde. Sesi öfkeliydi ama öfkeden daha tehlikeli bir şey taşıyordu: inanç. "Morna'nın ruhunu yaşatamayacaksın. Seni öldüreceğim."

O an anladım ki, bu bir kavga değildi.
Bu, bir infazdı.

Saçlarımı kökünden öyle bir çekiyordu, ağzımı öyle sert kapatıyordu ki nefes almanın ne demek olduğunu unuttuğumu hissettim. Ciğerlerim

CamScanner

havayı arıyor ama bulamıyordu. Çırpınmak istedim; bedenim refleksle kıpırdandı ama sırtıma çöken ağırlık yüzünden hareket etmek neredeyse imkânsızdı. Taş gibi bastırıyordu. İnsan, kendi bedeninin bu kadar kolay etkisiz hâle getirilebildiğini ancak o an öğreniyordu.

Başımı sertçe yere çarptı. Kar vardı ama kar hiçbir şeyi yumuşatmıyordu; altındaki sert zemin alnıma vurduğunda metalik bir koku yayıldı. Kan. Kendi kanımın kokusunu aldım. Gözümün kenarından sıcak bir akış aşağıya doğru süzüldü; inlemek istedim ama sesim çıkmadı çünkü yeniden saçlarımdan kavrayıp başımı geriye çekmişti. Yüzüm kanla kaplandığında kaşımın patladığını anladım. Ama bu koku... Daha önce kendi kanımdan hiç böyle bir koku almamıştım; keskin, yabancı ve fazlasıyla gerçekti.

"Morna bir daha bu dünyaya gelmeyecek," dedi adam dişlerinin arasından; sesi nefretle değil, inançla doluydu. "Ve sen de ölüp gideceksin."

Morna kimdi? Benden ne istiyordu? Hiçbir şey bilmiyordum. Sormaya gücüm yoktu. Bir kez daha başımı yere vurdu; bu kez kaldırmadı. Tüm ağırlığıyla bastırdı. Elleri acımasızdı, kararlıydı. Nefesim boğazımda yarım kaldı. Her yanım kan ve karla kaplanmışken hava artık bir ihtimal değil, kayıp bir şeydi. Ölümün bu kadar ucuz, bu kadar yanlış bir anda gelmesi içimde kısa bir öfke kıvılcımı yaktı, hayata değil, ana.

Gözlerimi kapattım. Çırpınmayı bıraktığımda, karanlığın içinde Elly'i görmeyi diledim; son gördüğüm yüz o olsun istedim. Ama kapalı göz kapaklarımın ardında rüyamdaki o kızıl saçlı kadın belirdi. Dudakları kıpırdadı: "Ben Morna Valenka." Fısıltı kulağımın dibindeydi; sanki bu bir hayal değil, zihnimin içinden geçen bir hakikatti.

Kalbimden derin bir ürperti geçti. Son nefesimi

CamScanner

Kalbimden derin bir ürperti geçti. Son nefesimi vermeden hemen önce, hırslı bir hırlama sesi duydum; hayvana aitmiş gibi, ama insandan çıkan bir ses. Ardından üzerimdeki ağırlık aniden çekildi. Göğsüm boşluğa düşmüş gibi oldu. Öksürük boğazımı yırtarak geldi; hava içeri dolduğunda canımı yakacak kadar soğuktu. Başımı güçlükle kaldırmaya çalıştığımda, hemen önümde yuvarlanmış bir beden gördüm. Yüzünü tanımam birkaç saniye sürdü.

Korven ve Tanya'nın yanındaki Tüccar adamdı. Gözleri açık, bakışları boştu; az önce bana ait olan şiddet şimdi onun üzerinde sessizce duruyordu.

Arkamda bir hareketlenme hissettim. Nefes almak hâlâ zordu; elim istemsizce boynuma gitti. Dizlerimin üzerinde doğrulmaya çalıştım, kar zeminde sürünerek arkama döndüm. Gördüğüm üç yüz, olduğum yere mıhlanmama yetti.

Veyn ve Liten, yanlarında ise diğer muhafız.

Zihnim yavaş yavaş bulanıklaşıyordu; içkinin ağırlığı, bedenimde hâlâ yankılanan acı ve bu manzara üst üste binmişti. Veyn buradaydı. Bu düşünce, yaşadıklarımın hepsinden daha gerçekti. Bakışlarım istemsizce Otso Evi'ne kaydı; ateş hâlâ yanıyor, insanlar hâlâ dans ediyor, kahkahalar karanlığı deliyordu. Sanki biraz önce ben işkenceye uğramamıştım. Sanki ben neredeyse ölmemiştim. Dünya yerinde duruyor, sadece ben devrilmiş gibi hissediyordum. Veyn Otso Evi'ni görecekti, onlar içinde her şey sona ermişti.

Her şey mahvolmuştu. Ya da belki de her şey, olması gereken yere yeni gelmişti.

Bakışlarımı yeniden Veyn'e çevirdim. Gözleri yüzümün her zerresinde gezindi; kanı, karı, titreyen bedenimi tek tek kaydediyordu. Çenesi öyle bir kasıldı ki, daha önce onu bu kadar

CamScanner

öyle bir kasıldı ki, daha önce onu bu kadar ürkütücü gördüğümü hatırlamıyordum. Bu öfke bağırmıyordu. Bu öfke acele etmiyordu.
Ve ben, o an anladım ki, biraz önce ölümden dönmüştüm ama asıl fırtına şimdi başlıyordu.

"Yüce Veyn," dedi Tüccar adam, sesi titreyerek. "Yüce Veyn, sizin hizmetkârınız olduğunu biliyorum. Yalvarıyorum beni affedin ama o Morna'nın ruhunu taşıyor. Eminim. Onu yok etmeliyiz. Onu öldürmeliyiz. Onu yakmalıyız."

Veyn gözlerini bir an bile üzerimden ayırmadı ve o an beklemediğim bir şey yaptı; ağır, kontrollü bir hareketle yere çöktü ve dizlerinin üzerine inerek benimle aynı hizaya geldi. Bu hareket, bağırılmış bir emirden daha güçlüydü. Üzerindeki Asillere ait altın kemerden hançerini çıkardı; siyah pardösüsünden bir parça koparıp karlara bastırdı, soğuğu içine hapsedip küçük bir top hâline getirdi. Ardından, sanki acele ederse bir şeyi kaçıracakmış gibi sakin davranarak elini kaşıma doğru uzattı.

"Ben..." diyebildim yalnızca. Kelime boğazımda kırıldı. Dişlerimi acıyla sıktım. "Ben sadece eğlenmek istemiştim."

Gözlerinden bir anlığına geçen ifade beni daha çok yaraladı; masumiyete benzeyen ama masum olmayan bir şeydi bu. Yüzünde beliren gülümsemenin içinde hem acıma vardı hem merhamet, ama ikisi de tehlikeliydi. Hâlâ bir eli kaşımdaki soğuğu tutuyor, gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. O sırada Liten, Tüccar adama doğru bir hamle yaptığında Veyn eliyle onu durdurdu, bakışları ise benden hiç kopmadı.

"Sen sadece beni heyecanlandırmıyorsun," dedi kısık bir sesle. "Yasakları görmezden gelmeme de sebep oluyorsun, Işık Veren."

O an anladım ki, diz çöken Veyn değildi.

CamScanner

Dünya, ilk kez bana doğru eğilmişti.

Bu cümlelerin ardından ayağa kalktığında bakışlarını adama çevirdi; çenesini hafifçe havaya kaldırıp dik bir duruşla o yöne yürümeye başladı. Ben çöktüğüm yerden yavaşça doğrulup peşinden giderken, kaşıma bastırdığım soğuğu aşağı indirdim. Kanın akışı kesilmiş gibiydi ama alnımdaki sızı hâlâ keskinliğini koruyordu; sanki acı, bedenimden çok zihnime tutunmuştu.

Veyn adamın tam karşısında durduğunda iki muhafız da hemen arkasındaydı. Normalde kimseyle bu kadar doğrudan yüzleşmez, muhafızları her şeyi hallederdi; bunu biliyordum. Ama şimdi, adamla göz göze gelmeyi özellikle seçmişti.

"Yüce Veyn," dedi adam, yerden doğrulup büyük bir yalvarışla bakarak. "Sizi çiğnemek istemezdim. Bunun cezasının ne kadar ağır olduğunu biliyordum ama o kadın Morna'nın ruhunu taşıyor ve..."

Cümle tamamlanmadı.

Bir anlık bir hareket oldu; saniyeler değil, bir nefes kadar kısa. Veyn elindeki hançeri sert ve kararlı bir hamleyle adamın çenesinin altına soktu. Adamın sesi boğazında yarım kaldı. Şaşkınlıkla nefesimi bıraktım; zaman, olduğu yerde kilitlenmiş gibiydi. Adam acıyla kıpırdanmaya çalışırken Veyn hançeri yavaşça döndürdü; bu acele eden bir öfke değil, öğretilmiş bir ceza biçimiydi. Adamın ağzı açıktı ve hançerin keskin yüzeyini ağzının içinde görebiliyordum.

"Sana," dedi dişlerini sıkarak, sesi alçak ama keskin, "Veyn'in cezalarının Veymor'unkilerden daha öldürücü olduğunu söyleyen olmadı mı?"
Bir an durdu. Sonra kelimeleri tane tane bıraktı.
"Benim yasağıma dokunamazsın ve kurallarımı

CamScanner

"Benim yasağıma dokunamazsın ve kurallarımı çiğneyemezsin." Yasağım dediği ben miydim?

O an anladım: Bu bir öfke anı değildi. Bu, herkesin bilmesi için yapılan bir hatırlatmaydı.

Elini hançerden ayırmadı. Başını Otso'daki kalabalığa doğru çevirdi ve adamı o hâliyle yanında sürükleyerek yürümeye başladı. Peşinden ilerlerken kalbim göğsümün içinde hem korkuyla hem de tarif edemediğim bir şaşkınlıkla çarpıyordu. Adamın ayakları artık ona ait değilmiş gibiydi; dizleri boşalıyor, bedeninin ağırlığı yere doğru çekiliyordu ama Veyn, sapladığı hançerle onu ayakta tutuyor, sanki bu yürüyüşü özellikle uzatıyordu. Bu bir acele değildi. Bu, herkesin görmesi gereken bir şeydi.

Otso'nun içinden birkaç kişi Veyn'i fark ettiği anda müzik aniden sustu. Davullar sustuğunda gece de sustu sanki. Kahkahalar yarım kaldı, kadehler havada asılı kaldı. Herkes ayağa kalktı; eller öne birleşti, başlar aynı anda eğildi. Bu bir refleks değildi, bu bir ezberdi.

Nord ayakta, yüzünde keyifli bir gülümsemeyle Veyn'e bakıyordu; sanki bir oyunun en sevdiği kısmını izliyormuş gibiydi. Hemen arkasında Tanya ve Korven beni fark ettiklerinde yanıma gelmekle gelmemek arasında tereddüt ettiler ama hançere saplanmış adamı gördükleri an, herkes gibi oldukları yere mıhlanıp kaldılar. Kimse adım atmadı. Kimse nefesini yükseltmedi.

Veyn, Otso'nun tam ortasından, herkesin yüzüne tek tek bakarak yürüdü. Bakışlarını kaçıran olmadı; kaçıranlar bile başlarını yeterince eğmedikleri için fark ediliyordu. Her adımında adamın kanı karlara bir iz daha bıraktı; kırmızı, karın üzerinde yolunu unutmayan tek şeydi. Sonra, bir anda, bakışlar yön değiştirdi.

CamScanner

Hepsi bana döndü.

Alnımdaki yarığa, kurumuş kana, yüzümdeki solgunluğa. O an, sadece bir anlık bütün bunların benim yüzümden gerçekleştiğini düşündüm fakat benden daha ayrıydı, o adam Veyn'in yasaklarını çiğnemişti, hizmetkarına dokunmuştu. Bu çok ağır bir bedeldi.

Sadece benimle ilgisi yoktu, bunu düşünmek sadece kendini kandırmak olurdu.

Otso Evi'nin orayı geçtiğimizde adamın yalnızca elleri hafifçe seğiriyordu; bedeninin geri kalanı çoktan vazgeçmişti ve ölmek üzere olduğu her hâlinden belliydi. Tepeye doğru çıkan bir noktada Veyn onunla birlikte durduğunda, arkamdan Tanya'nın sesi geldi. Fısıltı değildi ama bağırmaya da cesaret edemiyordu. "Veyn, Otso Evi'ni öğrendi."

Nord'un cevabıysa gecenin içinden bir hakikat gibi düştü. "Otso Evi zaten Veyn'e ait."

Dudaklarım aralandı. O anda Veyn başını kaldırdı ve yüksek bir sesle, tek bir kelimeyi gecenin karanlığına savurdu: "Otso!" Ses dağlara çarpıp geri döndü; sanki yalnızca bir ad değil, çağrılan bir ruhtu. Ardından bir kez daha bağırdı: "Otso!"

Birkaç dakika sonra karların ardında bir hareketlenme oldu. Önce bir gölge, sonra küt bir siluet belirdi. Ardından kocaman, bembeyaz bir kutup ayısı karanlığın içinden çıktı. Kalabalıktan korku dolu sesler yükseldi; birkaç kişi istemsizce geriye kaçtı. Veyn yerinden bir adım bile kıpırdamadı.

Ben de kıpırdamadım. Korku hissetmiyordum. Bu daha kötüydü ve belki de daha iyi bilmiyordum çünkü normalde kutup ayılarından korkarken şimdi içimde ufacık bir korku kırıntısı bile yoktu.

CamScanner

daha kötüydü ve belki de daha iyi bilmiyordum çünkü normalde kutup ayılarından korkarken şimdi içimde ufacık bir korku kırıntısı bile yoktu.

Otso, öylesine devasa bir varlıktı ki daha önce gördüğüm hiçbir ayıya benzemiyordu. Her adımında yerin altından bir şeyler yer değiştiriyor gibiydi. Ama bakışları... Bakışları yalnızca Veyn'deydi. Aralarında birkaç adım kala durdu. Evcil değildi; asla olamazdı. Ama aralarında, adını koyamadığım bir bağ vardı. Bir anlaşma mıydı, bir tanıma mı, bilmiyordum. Bildiğim tek şey, Otso'nun adını değil, hükmü beklediğiydi.

Veyn, hançeri adamın çenesinden sertçe çekip çıkardı ve ikisinin ortasına fırlattı.

Her şey birkaç saniyede oldu. Otso öyle bir hamleyle ileri atıldı, öyle bir vahşetle adama saldırdı ki yüzünü ve bedenini parçalaması bir an bile sürmedi. Kimse bağırmadı. Kimse nefes almadı. Ben dönüp bakamadım. Bakışlarım Veyn'nin sırtından ayrılmadı.

En sonunda Veyn sırtını arkasındaki kutup ayısına döndüğünde, yüzünde belli belirsiz bir tebessüm belirdi. Dudaklarından sakin, neredeyse öğretici bir tonla o kelimeler döküldü: "Ben öldürmedim. Otso öldürdü."

O an anladım.Veyn, yalnızca bir varis değildi ve Veymor'dan bile daha tehlikeliydi; çünkü kanını ellerine bulaştırmadan hüküm verebiliyordu; ben ise artık geri dönüşü olmayan bir eşiği geçtiğimi biliyordum.

...

Instagram: asliarslaan, thalronserisiofficial

2,55 Bin 11,4 Bin Paylaş Reklamsız

Ninova

CamScanner

5. ADANMIŞIN BEDELİ

26,8 Bin 2,36 Bin 7,27 Bin

Keyifli Okumalar!

Şarkı: Natasha Blume, Black Sea

Kaderimizi biz mi belirlerdik, yoksa o kendi yolunu mu çizerdi bilmiyordum; fakat emin olduğum tek bir şey vardı: Kader, insanla oyun oynamayı ustalıkla bilen acımasız bir yazardı.

Kalemi ağırdı; yazdığını silmez, sadece üzerine biraz daha acı eklerdi ve belki de bazen mutluluğa giden yolu, acıyla süslemeyi severdi.

Kendimi bildim bileli Elly, doğumumun ve bu hayata gelişimin bir şans olduğunu söylerdi bana. Ama bu şans bana ait değildi; ona göre ben, başkalarının şansıydım. Beni hep yukarıda tutar, gülümsediğimde "Güneşi ben değil, sen açıyorsun," derdi. Bunun sebebi beni çok sevmesi değildi yalnızca; gülüşümün, insanlık için verilmiş bir armağan olduğuna inanmasıydı. Sanki ben, benden önce gelenlerin borcunu ödemek için gönderilmiştim bu dünyaya.

"Henüz kaderinin en kötü ve en güzel günlerini görmedin," derdi bana. O anlarda en güzelini düşünemez, en kötüsünü nasıl göreceğimi hayal edip ürperirdim. Bunu anlar gibi sesini yumuşatırdı: "Çünkü kaderinin en karanlık zamanlarının hemen ardından güzellikler gelir, güzel Liora'm."

Şimdi Thalron'dayken, ya her şey tam tersiyse diye

CamScanner

Şimdi Thalron'dayken, ya her şey tam tersiyse diye düşünüyordum. Ya kaderimin en güzel günleri kasabamda, geride bıraktığım o sıradan ama güvenli anlarda kaldıysa? Ya burası,

kaderimin en karanlık sayfasıysa ve ben çoktan o satırların içine sürüklendiysem?

Anlayamıyordum. Şu anımın bir adım ötesinde daha ne olabilirdi ki?
Buna rağmen içimde ağır bir his vardı: Kader, henüz en sert cümlesini yazmamıştı veya belki de en güzel cümlesini, bilemiyordum.

Gözlerimi hemen karşımda duran Veyn'den ayırmazken etrafımda kimsenin kalmadığının farkındaydım; herkes Otso'dan kaçmış, epey geriye doğru gitmişti. Orada sadece ben ve Veyn, karşılıklı duruyorduk.

Ve Otso hâlâ o Tüccar adamı parçalara ayırıyordu, kar zemin adamın kanıyla kıpkırmızı rengini almıştı ama Veyn, ona dönüp bakmak yerine bakışlarını benden ve hatta arkamdaki insanlardan ayırmıyordu.

Kaşları düz bir çizgiye dönüşmüş, dudaklarının arasındaki sus çizgisi belirginleşmişti. Kar hafiften yağdığı için saçları nemlenmiş, birkaç tel alnına düşmüştü; yüzüne vuran gölgeler çenesini olduğundan daha kemikli, daha sert gösteriyordu. Ama bakışları... Bakışları okunmuyordu. Sanki ne düşündüğünü anlamamı istemiyor, hatta buna izin vermiyordu.

Otso Evi ona aitti.
Otso Evi Veyn'e aitti.

Bu cümle, onlarca anlama açılabilirdi ama ben içlerinden en çok beni sersemletenine tutunuyordum: Veyn, Veymor'un emirlerinin ve yasaklarının üzerini çiziyordu. Bunu yapıyordu, üstelik gözünü kırpmadan. Nedenini ise

CamScanner

anlayamıyordum. Bunun bir başkaldırı olduğunu düşünmüyordum; eğer öyle olsaydı, eline çoktan sayısız fırsat geçtiğini biliyordum.

Peki ya başka bir sebebi varsa?

Belki de sadece keyif alıyordu. Sınırları ihlal etmenin, yasakları çiğnemenin verdiği o sessiz, tehlikeli hazdan keyif alıyordu.

Veyn, bakışlarını üzerimden çekip bu kez dikkatle arkamı süzdüğünde ben de istemsizce başımı çevirdim. Gördüğüm manzara, dizlerimin titremesini durdurmak yerine daha da artırdı. Yirmiye yakın muhafız, ağır ve kararlı adımlarla bize doğru ilerliyordu.

Cezalandırma geliyordu.

Ve bu kez kaçacak hiçbir yerim yoktu.

Yeniden Veyn'e döndüğümde, yüzünde belli belirsiz bir tebessüm belirdiğini gördüm. Ardından bakışlarını Nord'a çevirip, keyiften uzak, ıslığı andıran bir gülüşle konuştu: "Haber verdiğin iyi oldu, Nord," dedi. "Hem bana, hem muhafızlara."

Dudaklarım aralandı. Bakışlarımı hızla Nord'a çevirdim ama onda da Veyn'inkiyle neredeyse aynı ifadeyle karşılandım. "Neden?" sözcüğü dudaklarımdan döküldü; kimsesiz, sessiz ve cevapsız. Kimse duymadı elbette.

Gözlerim Tanya ve Korven'e kaydı. İkisi de olan biteni büyük bir şaşkınlıkla izliyordu ama Tanya'nın bakışı başkaydı, Nord'a öyle bir nefretle bakıyordu ki, Nord başını çevirip ona baksaydı gözlerindeki ateşten cayır cayır yanardı.

Devasa muhafızlar bulunduğumuz yere ulaştığında, az önceki kalabalıktan bazılarının çoktan kaçtığını fark etmek zor olmadı. Olga yoktu. Köşede oturan Asillerden bazıları da... Sanki

CamScanner

burada hiç bulunmamışlar gibi silinmişlerdi.

Kalanların ise kaçmaya niyeti yoktu ya da kaçabilecek cesareti. Muhafızlar aramıza girip bizi kıskıvrak sardıklarında, içlerinden ikisi doğruca Veyn'in olduğu tarafa yöneldi. Liten, gözlerini Veyn'den bir an bile ayırmadı; bakışı kilitlenmişti, nefesi bile kesilmiş gibiydi.

Arkamızdan bir adım sesi daha duyulduğunda, bakışlarımı çevirmemle Veymora'yı görmem bir oldu. Ve o an anladım. Bu, sıradan bir müdahale değildi.
Bu bizzat düzenin kendisiydi.

Uzun saçlarını kalın bir örgüyle toplamıştı. Üzerindeki Din İnsanı pardösüsü yeri süpürüyor, her adımında bulunduğu alanı sahiplenir gibi dalgalanıyordu. Bakışları öylesine nefretle doluydu ki, yüzlerimizin üzerinde gezindikçe ifadesi açık bir tiksintiye dönüşüyordu. Fakat sıra bana geldiğinde bakışı bir an duraksadı; önce şaşkınlığı, hemen ardından kendinden emin üstünlüğü gördüm. Çenesini hafifçe havaya kaldırdı, sanki beni değil, üzerimdeki kaderi tartıyordu.

Sonra bakışlarını Veyn'e çevirdi. O an, iki muhafız da Veyn'in önünde konumlanmıştı.

Ne olduğunu anlamakta zorlanırken Veyn'in gözleri bir kez daha bana döndü. O bakışta ne korku vardı ne de tereddüt; sadece karar. Ardından öne doğru iki ağır adım attı ve karşısındaki muhafızlara baktı. Çenesini indirdiğinde hareketleri neredeyse törenseldi. Son derece sakin bir şekilde, üzerinde Veyn yazılı yüzüğü parmağından çıkardı, avcunun içine koydu ve muhafızlara doğru uzattı.
"Hizmetkârımın bütün suçlarını üstleniyorum," dedi.
Bir an durdu. "Ve onu asla reddetmiyor, koruyorum."

O an, sakladığım kaç tane kaçağın sonlandığını bile

CamScanner

O an, şakağımdan kaç tane bıçağın saplandığını bile bilmiyordum, Veymora'nın daha önce söyledikleri kulaklarımda çınlamaya başladı. Hizmetkarın her suçunu, onu kabul eden Asil ya da Din İnsanı ödüyordu çünkü onların sorumluluğundaydık. Buradaydım, Otso Evi'ne gelmek yasaktı ve bu cezayı, Veyn benim yerime ödeyecekti.

"Yok edilmen gerekiyor." İrkildiğimde, bedenimin titremeye ne zaman başladığını bile fark etmemiştim. Başımı hızla yana çevirdiğimde Veymora'nın durduğunu, bakışlarını doğrudan Veyn'e kilitlediğini gördüm. "Hem de hemen."

Muhafızlardan biri Veyn'in yüzüğünü aldığında, ikisi de sessizce arkasma geçti. Liten, onların gerisinde kalmıştı. İçim paramparça olurken bakışlarımı Liten'den ayıramadım. Acıyla Veymora'ya döndüm; gözlerindeki nefreti görmezden gelerek konuştum: "Bunu benim ödemem gerekiyor," dedim. "Bu saçma. Her şey benim sorumluluğumdaydı. Suçlu olan Veyn değildi."

Veymora'nın alaycı bir kahkaha attığını işittim ama hâlâ Liten'e bakıyordum. O ise mutsuz, çaresiz bir ifadeyle Veyn'i izliyordu. "Sana bunu söylemiştim, Köksüz," dedi Veymora, kelimeleri aşağılarcasına vurgulayarak. "Senin yaptığının bedelini Adanmış öder." Anlamayarak ona baktım. "Thalron'da rütbeler vardır," diye devam etti, sesi soğuk ve öğreticiydi. "O rütbeyi geçtiğin anda Adanmış olursun. Güzelliklerle birlikte bütün bedeller de sana ait olur. Çünkü Veymor der ki; insanın kararları, onun kaderidir." Dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. "Buraya gelmek senin kaderindi. Ama sen yalnızca bir Köksüz'sün. Senin buraya geleceğini bile bile seni hizmetkârı yapan Veyn, bunu göze aldı. Ve şimdi cezasını da o ödemek zorunda."

Elim istemsizce boynuma gitti. Sesim kısık, boğazım düğümlüydü. "Peki ya yüzüğü neden

CamScanner

çıkarıyor?" diye sordum.

"Çünkü cezalandırılırken kim olduğunun hiçbir önemi yoktur," dedi Veymora. "O artık Veyn değil. Herhangi biri." Gülümsemesi bu kez yapay değildi; keyifliydi. "Cezasını çekene kadar da öyle kalacak." Bir an durdu. "Şu an," diye ekledi, zevk alarak, "bir Köksüz'den bile daha önemsiz bir konumda."

"Ben," dedim dişlerimi sıkarak ardından öne doğru bir adım attım. "Ben ne yapacağım?"

Çok kısa bir sessizliğin ardından Veymora, "Hiçbir şey," diye mırıldandı. "Yumuşak yatağına gidip uyuyabilirsin, Köksüz veya izleyici olabilirsin, sen bilirsin."

Hızlı bir şekilde ona dönüp baktığımda muhafızlar Veyn'in iki yanında onunla yürümeye başlamışlardı; diğerlerinin koluna girerlerken ya da adeta sürüklerlerken yine de Veyn'e bunu yapmaya cesaret edemiyorlardı.

"Ceza ne?" diye sordum.

"Kim bilir," dedi Veymora, omzunu indirip kaldırarak. "Buna Yüce Veymor karar verecek."

Bakışlarım Tanya ve Korven'e döndüğünde onların da muhafızlar tarafından götürüldüğünü gördüm, kalbimdeki sancı gitgide artarken boğazım kuruyor, kaşımdaki acı gitgide katlanıyor ve arada sırada sanki gözlerime hem öfkeden hem de hırstan perde iniyordu.

Bir an bile düşünmedim, kendimi tutamadım ve Veymora'nın üzerine doğru yürüdüğümde aramızda yarım adımdan bile daha az bir mesafe kaldı. Boyu benden daha kısa olduğu için ona üstten üstten bakarken öyle bir öfkelendi ki, onu adamın dilini koparırken bile bu kadar öfkeli görmediğimi fark ettim. "Veymor'la konuşacağım."

CamScanner

Veymora öyle gür bir kahkaha attı ki sesi gecenin içine adeta şimşek gibi düştü, insanlar bile dönüp baktığında hemen sırtımın arkasında kalan Veyn'in bile bu kahkahayı duyduğuna emindim. "Köksüz," dedi gülüşünün arasından büyük bir aşağılamayla. "Sen değil Veymor'la konuşmak, onun nefesinin olduğu bir yerde bulunamazsın bile."

"Neden?" dedim gerçekten sorgulayarak.

Veymora boğazım temizledi ve sonra bana doğru yaklaştı o da. "Birincisi, sende Veymor'un karşısına çıkabilecek o cesaret yok çünkü olsaydı şimdiye kadar kaçmazdın." Tek kaşını kaldırdı ve beni baştan aşağı süzdü. "İkincisi, seni gördüğü an zaten çoktan yok edilmişsin demektir, yerinde olsam kaçabildiğim kadar kaçardım."

Nefretle soluduğumda "Sen neden beni söylemedin?" diye sordum. "Yoksa senin lafının da bir geçerliliği mi yok?"

Yanımızda bir hareketlenme olduğunda bakışlarımı o tarafa çevirdim. Veyn'i, iki muhafızın arasmda yürürken gördüm. Göz göze geldiğimiz anda dudaklarım aralandı; bir şeyler söylemek istedim ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Kelimeler boğazımda düğümlenmişti. Herkes teker teker götürülüyordu ve burada ceza çekmeyecek tek kişi ben, Veymora ve... Nord. Nord hemen arkamızda durmuş, sessizce etrafı izliyordu. Onun ceza çekmemesinin sebebini anlayabiliyordum: Bizi ele veren oydu.

"Cezayı senin çekmenin tek bir yolu var," dedi Veymora. Sesiyle irkildim, bakışlarım hızla ona döndü."Veyn'in seni reddetmesi," diye devam etti, "ve hizmetkârlığından vazgeçmesi gerekiyor."

Hizmetkârımın bütün suçlarını üstleniyor ve onu reddetmiyorum.

CamScanner

O cümle zihnimde yankılanırken bir anda bağırdım: "Veyn!" Muhafızların adımları durdu. Veyn, omzunun üzerinden dönüp bana baktı. Yutkundum, derin bir nefes aldım ve yeşil gözlerine bakarak konuştum: "Bu cezayı benim üstlenmeme izin ver," dedim, şaşırtıcı bir kararlılıkla. "Beni reddet."

Veyn yüzüme bakarken, zamana bile meydan okuyan bir yavaşlıkla gülümsedi. O an, sanki bu cezadan keyif alıyormuş gibi görünüyordu. Ardından bakışlarını benim üzerimden çekip Veymora'ya çevirdi; yüzündeki gülümseme bu kez kibirli, keskin bir hâl aldı. "Parmağımdaki yüzüğün boşluğunu da seviyorum, Işık Veren," dedi. "Bana kim olduğumu hatırlatıyor." Bir an durdu; bakışlarını Veymora'nın yüzünde gezdirdi. "Neleri," diye ekledi, sesi soğuk bir kararlılıkla, "yok etmem gerektiğini aklıma getiriyor." Sonra gözleri yeniden bana döndü. "Ve nelerin," dedi alçak ama sarsıcı bir tonla, "yok edilmemesi gerektiğini."

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladığımda Veymora, "Haklısın," dedi ardından gözlerini kıstı, "isimsiz mi demeyelim? Ne demeliyim sana?" Veymora çenesini kaldırdı. "Bugün de bu cezadan kurtulacağına çok eminim, oğlum çünkü alışıksın, biliyoruz."

Veyn, Veymora'nın iğneleyici cümlelerini görmezden geldi ve bakışlarını bana çevirdiğinde yüzündeki o çocuksu haylaz gülümseme Veymora'yı daha fazla öfkelendirecek türdendi. "Liora Valenka," dedi ismimin üzerine baskı yapa yapa, adeta Veymora'yı çıldırtmak istermiş gibi. "Ateşi anımsatan saçların, ilk gördüğüm günden beri gözlerimi alıyor." Ve bu cümlenin ardından hiç ummadığım anda göz kırptı. Tıpkı benim ona öğrettiğim gibi.

Veymora öyle keskin bir nefes verdi ve öyle keskin

CamScanner

bir şekilde hızlı adımlarla yanımdan ayrıldı ki, Veyn'in bu yaptığı onu çıldırtmaya yetmişti. Ben ise boğazımda kocaman bir yumruyla Veyn'e bakmaktan başka hiçbir şey yapamadım.

*

Saat kaçtı, bilmiyordum. Thalron'un tam olarak neresinde olduğumuzu da. Ama ilk kez, bu toprakların ruhunu bu kadar çıplak ve net hissediyordum.

Herkesi ama herkesi arena benzeri devasa bir alanda toplamışlardı. İnsanlar sınıflarına göre ayrılmıştı ve bu ayrım, yalnızca oturdukları yerlerle değil, üzerlerine çöken görünmez ağırlıkla da belliydi. Köksüzler arenanın en arka tarafındaydı; basamaklarca yukarıdaydık, sanki her bir basamak bizi biraz daha değersiz kılıyordu. Hemen önümüzde Tüccarlar oturuyordu; ne aşağıdaydılar ne de yukarıda, tam ortada, arada kalmış bir yerde. Onların önünde, en ön sıralarda Asiller vardı. Ve tam karşımızda yalnızca onlara ayrılmış bölümde Din İnsanları oturuyordu.

Herkes buradaydı.
Veymor dışında herkes.

Onun ve aile yakınlarının yeri, arenanın tam karşısında, merkezin kalbinde konumlanmıştı. Çevresi muhafızlarla sarılıydı; öyle bir korunuyordu ki, ona yaklaşmak imkânsız değil, hayal bile edilemezdi.

Arenanın bir tarafı siyah bayraklarla, diğer tarafı kırmızı bayraklarla süslenmişti. Fakat Veymor'un oturduğu yerin hemen arkasında, ilk kez Thalron'un bayrağını gördüm.

Siyah bir zemin üzerinde ürpertici bir karga vardı. Karga, bir kutup ayısının dişinin üzerine konmuştu. Dişin arasından kan damlıyordu; kırmızı ve siyah renk, gözleri bastıracak kadar yoğundu. O bayrak...

CamScanner

bir simge değil, bir tehdit gibiydi ve öylesine korkutucu görünüyordu ki bir anlık neyden korktuğumu bile bilemedim.

Sanki ben değil, geçmişim o bayraktan korkuyordu.

Arenanın tepesi açıktı. Köşelerde yanan büyük meşaleler dışında ortalığı aydınlatan hiçbir şey yoktu. Hava keskin ve acımasızdı; üzerimdeki kalın giysilere rağmen soğuğun kemiklerime işlediğini hissediyordum. Havada ateşin kokusu vardı ve tuhaf bir şekilde, korkunun.

Korkunun kokusu olur muydu? Ben hissediyordum. Ve bu korku, başkasma değil, bana aitti.

Thalron'a ilk adım attığımda bile bu kadar korkmamıştım. Şimdi ise kalbim, göğsümün içinde sıkışacak kadar ağırlaşıyordu. Yanımda oturanlar fısıltıyla Veyn'i konuşuyordu. Seslerini bana duyurmamaya özen gösteriyorlardı; çünkü herkes, onun orada olmasının sebebinin ben olduğumu biliyordu. Yine de kimseyle göz göze gelecek ya da bir kavgaya tutuşacak hâlim yoktu.

Korven ve Tanya da cezalandırılanların arasındaydı. Tanya kendini savunmayı bilirdi ama diğerleri kadar güçlü olmadığından emindim. Bulunduğum yerden fırlayıp arenanın ortasına koşsam, bunun asla kabul edilmeyeceğini biliyordum. Yine de yerimde duramıyordum. Dizlerimin titremesini durduramıyordum.

Çünkü burası yalnızca bir arena değildi.
Burası kader çizgisi gibiydi.

"Bunun nasıl bir ceza olduğunu biliyor musun, Köksüz?" diye sordu yanımdaki orta yaşlardaki adam. Senelerini burada geçirmişçesine gözlerindeki his uzaklaşmıştı ve belki de bana hissiz bakıyordu, bilmiyordum.

CamScanner

"Hayır," dedim net bir şekilde boş arenaya bakarak.

"Bütün cezalandırılanlar aynı anda ortaya çıkarılır," dedi çenesiyle arenayı göstererek. "Ve herkesin eline kancalı hançer verilir." Hızlı bir şekilde ona dönüp baktım. "Öldürmek yasaktır ama acı vermek Yüce Veymor'un hoşuna gider." Yüzümü buruşturduğumda bunu gördü ama devam etti. "Hançeri düşürenin pes etme hakkı vardır ama eğer pes ederse iki saat buz çukurunda esir tutulur, eğer pes etmezse hançersiz şekilde devam eder, ta ki karşıdakinin hançerini alana kadar." Adam şevkle gülümsedi. "Sona kalan üç kişi, üç sınıf temsili," dedi nefesini verirken. "Buradan çıkarılır ve yaralı halde okyanusun kalbine götürülür. Orada ellerinden halatlarla bağlanır ve soğuk suya dayanıklılıkları ölçülür, hem yaralı hem de yorgun olan savaşçı..."

"Ölebilirler," dedim solgun bir sesle. "Ve ölmek yasak deniliyor."

Adam umursamaz bir şekilde omzunu indirip kaldırdı. "Evet, ölenler oluyor ama bunun adı kader, kendi vadeleri dolduğu için ölüyorlar." İnanamıyormuş gibi ona baktığımda o heyecanla arenaya bakmaya devam ediyordu. "Yüce Veymor uzun zamandır bu cezalandırmayı yapmıyordu, kendi oğlunun sınırlarım yine zorluyor olmalı."

"Yine derken?" diyerek atıldım ve vücudumu bile ona çevirdim.

Adam hevesle başını salladı. "Veyn, Thalron'un en güçlü savaşçısıdır çünkü çocukluğundan beri tek öğrendiği dövüşmektir." Ardından hızlı bir şekilde düzeltti. "Tabii ki Yüce Veymor'dan sonra." Sesindeki korkuyu hissetmiştim.

"Yüce Veymor'dan daha iyi bir dövüşçü olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordum.

CamScanner

Adam bunu sesli dile getirdiğim için büyük bir dehşetle bana baktı ve eğildi. "Sakın bunu bir Asil'in ya da Din İnsanı'nın önünde dile getirme, yok edilirsin." Kaşlarım çatıldı ve ona bakmaya devam ettim. Veymor da iyi bir dövüşçüydü, bunu anlamıştım ama Veyn'den neden daha üstte tutuyorlardı?

"İkisi hiç dövüştü mü?"

"Sadece bir kez," dedi adam fısıldayarak. "Normalde Okyanusun Kalbinde kazanan Veymor'la dövüşür ve mutlak kazananı hep beraber kutlarız. Bundan seneler önce Veyn yine sona kaldı ve Veymor'la dövüştü." Sessizlik oluştuğunda devam etmesini bekledim ama o susmaya devam etti.

"Ve?" dedim hırsla. "Devam etsene."

Köksüz yutkundu ve etrafına baktı ardından yeniden bana doğru eğildi, fısıltısını artık kendisi bile zor duyuyordu. "Kazanan Veymor'du ama Thalron'da çok büyük bir dedikodu yayıldı, söylentilere göre Veyn, bilerek yenilmişti." Dudaklarım aralandığında adam devam etti. "Bu yüzden herkes bugün bu kadar heyecanlı, eğer Veyn kazanırsa Veymor ile dövüşmek zorunda."

Kısa bir sessizliğin ardından "Peki Veyn dövüşü kazanırsa?" diye sordum. "Veymor yok mu edilir?"

Köksüz gözlerini devirdi. "Veymor'u hiç kimse yok edemez fakat..." Derin bir nefes verdi, Köksüz'ün Thalron'a ait olduğu belliydi ama Veymor'dan daha çok Veyn'in tarafında gibiydi. "Öyle bir durumda artık Veyn'in, Veymor'un yerine geçmesi gerekir. Böyle bir kural yok ama Thalron'un yöneten kişi daima en güçlü kişi olmak zorundadır çünkü bizi koruyor."

Bakışlarımı yeniden arenaya doğru çevirdiğimde

CamScanner

Bakışlarımı yeniden arenaya doğru çevirdiğimde kafam karmakarışık bir haldeydi. Her şeyi aynı anda düşünmeye çalışıyordum ama korku beni çepeçevre sarmıştı. Bakışlarım yeniden yanımdaki orta yaşlı adama doğru döndüğünde "Liora," dedim kendimi tanıtarak. "Köksüz değil, benim adım Liora."

Adam da bana baktı ve o an, ne kadar Thalron'a ait olsa da vicdani tarafının ölmediğini fark ettim. Dudakları aralandı, bir şeyler söyleyecek gibi oldu ve sonrasında sustuğunda adını yasak olduğu için söylemediğini düşündüm. Ama o, yine fısıldayarak "Adımı unuttum, Liora," dedi kendini açıklayarak. "Sekiz senedir buradayım ve Thalron ruhuma öyle bir işledi ki ne geçmişimi hatırlıyorum, ne de adımı."

Korku daha fazla büyüdü ve öfke. "Ne?" dedim öfkeyle. "Bu nasıl olabilir?"

"Sadece ben değil," dedi. "Burada senelerini geçiren birçok insan adını hatırlamıyor, geçmişini bilmiyor, ne yaşadığından haberi yok." Büyük bir nefes verdi ve iyimser bir şekilde başını salladı. "Burada insanları yemekle kandırıyorlar, Liora ama bilmen gerekir ki buradaki yemekler de güvenilir değil. Burada hiçbir şey güvenilir değil. Ve burada..." Arenayı işaret etti. "Hiç kimse güvenilir değil çünkü Thalron insanın ruhuna işliyor. Bir gün sen de bizim gibi olacaksın."

"Asla," dedim dişlerimi sıkarak gür bir sesle. Yanımızdaki birkaç kişi dönüp bize baktı ama aldırış etmedim. "Asla!"

Köksüz adam bir cevap vermedi ve cevap vermesine de gerek kalmadı çünkü Veymor'un ailesi için ayrılan yere Din İnsanları ve Asiller gelmeye başladı. Herkes bir anda büyük bir saygıyla ayağa kalktığında arenanın içini ürpertici bir sessizlik kapladı.

CamScanner

Şarkı: Wild Forest, Dmytro Somov

Daha önce masada gördüğüm herkes yavaş yavaş oturacakları koltuklara doğru ilerlerken ilk önce Asilleri gördüm; belki Veyn'in kuzenleriydi, belki de aralarında amcası bile vardı bilmiyordum ama Nord'u gördüğümde yüzünde yine o sersem gülümsemesiyle etrafı izliyordu.

Hemen ardından Din İnsanları içeri girmeye başladığında bakışlarım tek bir kişide sabitlendi: Maris.

Altın sarısı saçları, pardösüsünün başlığının altından iki yana dalga dalga dökülüyordu. Keskin gözleri bulunduğu alanı dikkatle tarıyor, sanki her şeyi ve herkesi önceden tartıyordu. Koltuğuna öylesine zarif bir hareketle oturdu ki, o an benimle arasındaki farkı büyük bir netlikle hissettim.

Onun yanında zarif değildim. Ben bir savaşçıydım; onu korumakla yükümlüymüş gibi hissediyordum. Bu his mantıklı değildi ama gerçekti.

Maris'in ardından aile üyeleri de yerlerine geçtiğinde, Veymor'un onlar için ayırdığı konumun yalnızca bir ayrıcalık değil, Thalron için ne kadar kıymetli olduklarının sessiz bir ilanı olduğunu anladım.

"Güzeller güzeli Maris," dedi yanımdaki Köksüz adam fısıltıyla. "Veyn ne kadar şanslı." Maris, oturduğu yerde başlığını yavaşça geriye itti. Ardından ellerini birleştirip çenesini hafifçe havaya kaldırdı. Bakışlarım çevreme kaydığında neredeyse herkesin ona baktığını fark ettim. Hemen yanında Veymora oturuyordu ama onu görmek bile istemiyordum; varlığı içimi kirletiyordu.

Birkaç dakika sonra Völva davullarının sesi duyulmaya başladı. Önce yavaş, neredeyse nabız

CamScanner

duyulmaya başladı. Önce yavaş, neredeyse nabız gibi... İnsanlar dikleştiğinde gelen kişinin kim olduğunu anlamıştım.

Beş muhafız arenanın girişinde durdu ve başlarını öne eğdi. Ardından Veymor göründüğünde davullar sertleşti; ritim ağırlaştı. Aynı anda, tek bir ağızdan bağırdılar: "Vael Veymor! Veymor Vael!"

Veymor yaşasın.
Yaşa Veymor.

İçeri girdiğinde Din İnsanları da ayağa kalktı. Sanki kargalar bile sesini kesmişti. Veymor ağır adımlarla yürürken kalabalık o sözleri haykırmaya devam etti. Kulaklarımı kapatıp bağırmak istedim avazım çıktığı kadar. Ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Sadece Veyn'in hizmetkârı olduğum için bu, ona yazılacak bir ceza olurdu. Üstelik Veymor beni görürdü.

Koltuğuna yaklaşırken başlığını geriye itti. Beyaza çalan altın rengi saçları ortaya çıktı. Heybetliydi, bir hükümdar gibi. Ama beni asıl rahatsız eden, yüzünün derinlerinde saklanan o duygulardı. Ona baktığım her an gözlerimi kaçırmak istiyordum; sanki bakmak bile bir suçtu.

Oturmadan önce kalabalığın üzerinden bakışlarını gezdirdi. Ardından elindeki kanca biçimli hançeri havaya kaldırdı. İnsanlar aynı anda bağırmaya başladığında Veymor gülümsedi ve hançeri sert bir hareketle arenanın ortasına fırlattı. Hançer toprağa saplandığında alkışlar koptu; kahkahalar yükseldi.

Bu ceza, açıkça bir avlanmaydı. İlkel, acımasız ve utanmazdı. İnsanların bundan keyif alması midemi bulandırdı. Thalron, insanların duygularını törpülemek yerine onları bambaşka, karanlık bir noktaya sürüklemişti. Sanki zamanın çok gerisine düşmüşlerdi.

Veymor yerine oturduğunda muhafızlarına döndü

CamScanner

Veymor yerine oturduğunda muhafızlarına döndü ve kısa bir baş hareketi yaptı. Muhafızlar, altın işlemeli ağır demir kapıya yöneldi. Veymor eliyle oturmamızı işaret ettiğinde istemeyerek de olsa yerlerimize çöktük. Emirlere itaat ediyorduk ve bu, öfkemi daha da büyütüyordu.

İki muhafız kapıyı iki yandan sürükleyerek açtığında ilk olarak Köksüzleri gördüm. Ama bu kez üzerlerindeki kıyafetler farklıydı. Kadınlara siyah pantolon ve ağır, kolsuz siyah giysiler giydirilmişti. Erkeklerin ise yalnızca pantolonları vardı; üstleri çıplaktı.

O an anladım. Bunu, hissedebilecekleri her acıyı eksiksiz hissetsinler diye yapmışlardı.

Ve ceza... henüz başlamamıştı.

Burada bile insanlar ilk önce sınıflarına göre çıkardılar. Köksüzlerin hemen ardından Otso Evi'nde eğlenen Tüccarların bazılarının çıktığını gördüm, onlar da aynı kıyafetleydiler, tek fark açık kırmızı giyinmiş olmalarıydı. Tanya ve Korven'i gördüğümde bir anlık ayağa kalktım ve "Hayır," diye fısıldadım. Tanya'nın bakışları korku doluydu ve çevredeki kalabalığa kaçamak bakışlar atıyordu, Korven ise dövüşmeyi sevdiğinden ötürü oldukça kendinden emindi hatta elinde tuttuğu hançeri öyle sıkı kavramıştı ki, o hançeri düşürebilmesi imkansız gibi gelmişti.

Hemen ardından Asiller çıkarılmaya başlandığında onların sayısı diğerlerine göre daha azdı. Tam üç Asil erkek, siyah kıyafetlerle çıkarıldı. Buradan bakıldığında toplam yirmi bir kişi var gibi görünüyordu, çoğu kaçmıştı ve kalan Asillerden bazıları arenaya katılmamıştı. Ayrıcalık mı vardı? Kaşlarım çatıldı.

Kapının eşiğinde son bir gölge belirdiğinde, gelenin kim olduğunu hepimiz biliyorduk. Daha [illegible]

CamScanner

yüzü görünmeden kalabalıktan alkışlar ve ıslıklar yükselmeye başladı. Gölge ağır ağır ilerledi ve kapının eşiğinde Veyn göründüğü anda bazıları ayağa fırladı, bazılarıysa hiç çekinmeden haykırdı: "Yüce Veyn!"

O an bakışlarımı doğrudan Veymor'a çevirdim. Rahatsız olup olmadığını anlamaya çalıştım. Yüzünde belirgin bir ifade yoktu; sakindi, neredeyse taş gibiydi. Ama tam o anda anladım: Thalron kendi içinde ikiye bölünmüştü. Kimileri hâlâ Veymor'un düzenine boyun eğiyordu, kimileri ise Veyn'i istiyor, onu yüce görüyordu.

Veyn ağır adımlarla içeri girdiğinde, üzerinde yalnızca siyah bir pantolon olduğunu fark ettim. Üstü çıplaktı. Bu görüntü nefesimi kesti ama beni asıl sarsan başka bir şeydi. Gövdesi yara izleriyle doluydu; sayılmayacak kadar çoktu. Hançer izleri, yanıklar... Ve tam sol göğsünde, kalbinin üzerinde kırmızı bir dövme vardı. Ne olduğunu seçemiyordum ama uzaktan bakıldığında kan izi gibi duracak kadar belirgindi.

Oradaki herkesten daha heybetliydi. Kaslıydı; sanki hayatını yalnızca savaşa ve dövüşmeye adamış bir asker gibi. Çıplak ayakları kum zemine sertçe basıyor, belinden düşecekmiş gibi duran pantolonuna kumlar yapışıyordu. Yüzü ifadesizdi ama keskin, elinde tuttuğu hançerden bile daha keskindi. İnsanların adını haykırdığını duymuyor gibiydi; ya da duyup umursamıyordu.

Gözleri ilk olarak Köksüzlerin bulunduğu tarafa kaydı. Bakışları kısıldı. Ardından arenanın ortasında bulunan herkes aynı anda Veymor'a döndü; ellerini önlerinde birleştirdiler. Korven ve Tanya da bu harekete katıldı.

Bunu yapmayan tek kişi Veyn'di. Herkes öne eğilip Veymor'u selamlarken, Veyn yalnızca çenesini indirip kaldırdı. Ne bir eğilme vardı ne de itaat.

CamScanner

Sadece varlığıyla meydan okuyan, sessiz bir kabul. Bu sanki bir ceza alanı değildi, bu iki gücün göz göze geldiği yerdi.

Sırtını döndüğü için görebiliyordum, aynı izler arkasında da vardı. Kendimi tutamayıp yanımdaki Köksüz adama "Thalron'da hiç savaş çıktı mı?" diye sordum. "Veyn'in neden bu kadar izleri var?"

Gözlerini arenadan ayırmadan "Hayır," dedi. "Ama bir savaşın geleceğini daima biliriz, ona göre çalışırız. Veyn'in izlerinin neden olduğunu da sadece o bilebilir."

Bakışlarım yeniden bayrağa kaydığında, içimde tuhaf bir berraklık belirdi. Bu topraklarda bir gün savaş çıkarsa, savunmak için ufacık bir hamle bile yapmayacağımı fark ettim. Yok etmek mi istiyorlardı? Onlara yolu gösterebilirdim. Hatta hiç tereddüt etmezdim.

Veymor parmağını kaldırıp muhafızlardan birini çağırdı. Adam kulağına eğildi; Veymor alçak sesle bir şeyler söyledi. Muhafız itaatle başım salladı ve arenanın ortasına çıktığında sesi tüm alanı doldurdu: "Yüce Veymor'un emridir! Sadece kendi sınıfınızdan olanlarla karşı karşıya gelecek ve onu yıldırmaya çalışacaksınız!"

Yüzüm istemsizce buruştu. Burada bile, cezanın kalbinde bile, sınıflara ayrılıyor olmamız, Thalron'a duyduğum nefreti daha da büyüttü. Veymor, bakışlarını dikkatle Veyn'in yüzünde gezdirirken sanki çenesini kaldırma sırası onda değilmiş gibi davranıyordu. Dudaklarının kenarındaki tebessüm rahatsız ediciydi; bilerek uzatılmış, bilerek sergilenen bir keyif.

İlk anda ne olduğunu anlayamadım. Ama gözlerim Veyn'in sırtına kaydığı anda, zihnimdeki bütün çarklar aynı anda yerine oturdu.

Veyn yanık kömürdü. Ve sınıflar yanıklarla

CamScanner

Veyn renk körüydü. Ve sınıflar renklerle belirlenmişti. Kime saldıracağını, kime karşı duracağını ayırt edemezdi. Tanımadığı sürece bilemezdi. Ve emindim, hepsini tanımıyordu çünkü yeni gelenler de vardı.

"Hayır," diye fısıldadım. Sesim bana bile yabancı geldi. Elim boğazıma gitti; nefesim sıkıştı. Ayağa kalkıp diğer tarafa doğru hamle yaptım ama yanımdaki Köksüz adam bileğimden yakaladı.Parmakları sertti. Ve ben, ilk kez gerçekten çaresizdim. "Gidemezsin, seni yakalarlarsa çok kötü olur."

Bileğimi sert bir hareketle ondan kurtardım."Bırak," diye hırladım; sesim bana bile yabancıydı.

Kimseyi umursamadan Köksüzlerin arasına karışıp arenanın merdiven basamaklarını inmeye başladım. Her adımda sanki zamana meydan okuyordum ama Veymor'un başlangıç için muhafıza işaret verdiğini de görebiliyordum. Artık basamakları ikişer ikişer iniyordum; saklanmayı bırakmıştım. Başlığım geriye düşmüştü. İnsanlar bana bakıyordu ama umurumda değildi. Her şey benim yüzümden oluyordu ve bunu durdurmak zorundaydım.

Arenanın girişine yaklaştığımda adımlarımı hızlandırdım. İçeridekiler yani suçlular dağınık bir şekilde yerlerini almıştı. Bekliyorlardı.

Tam üç saniye.

Völva davulları da üç kez vurduğunda arena bir anda hareketlendi.

Kapının eşiğine ulaştığımda, "Veyn!" diye haykırıp kendimi alana atacağım sırada biri kolumdan sertçe kavradı. Bir el ağzımı kapattı; beni geriye

CamScanner

sertçe kavradı. Bir el ağzımı kapattı; beni geriye doğru sürükledi. Ne olduğunu anlamaya çalışırken kapının hemen yanına itildim; kalabalıktan gizlenmiştik.

El ağzımdan çekildiğinde ve önümde duran kişiye baktığımda Liten'i gördüm.

Gözlerim kocaman açıldı. Yüzünde çelik muhafız maskesi yoktu. Üzerindeki kıyafetler de çelik değildi. Artık bir muhafız gibi görünmüyordu. Demek ki Veyn'in yüzüğü alındığında onun muhafızlığı da sona ermişti.

"Yasak," dedi Liten, dişlerinin arasından. "Yok edilirsin. Girişin yasak."

"Liten," dedim nefesimi vererek. Ardından alana baktım. "Liten, bak..." Gözlerimi kapattım, nefes nefeseydim. "Bütün bunlar benim yüzümden oluyor. Önüne geçmem gerek." Yüzü bomboştu. Canını yakabilecekmişim gibi kollarını kavradım, onu sarsmak istedim ama tüyü bile kıpırdamadı. "Anlamıyorsun," dedim dişlerimi sıkarak. "Veyn bugün tamamen kaybedebilir."

"Yüce Veyn çok iyi bir dövüşçüdür."

"Hayır," dedim. Nasıl anlatacağımı bilmiyordum, belki de anlatmamam gerektiğini çözemiyordum şu an, bilemiyorum. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Elimi kalbimin üzerine koydum. Bir güç bekledim. Bir el. Bir işaret. Birinin beni durdurmasını ya da aklımı çalıştırmasını.

Ve sonra sanki biri zihnimdeki her şeyi yerli yerine oturttu. Bakışlarım Liten'e döndü. "Veyn için her şeyi yapar mısın?" diye sordum.

"Her şeyi," dedi hiç tereddüt etmeden.

"O halde benimle gel." Kolundan tuttum. Bu kez direnmedi; benimle yürüdü. Arenanın köşesinde

CamScanner

direnmedi; benimle yürüdü. Arenanın köşesinde, benim görünmediğim ama Liten'in herkes tarafından net şekilde görülebileceği bir noktada durduk. Veymor ve ailesi buradan bizi göremiyordu ama geri kalan herkes Liten'i rahatlıkla seçebilirdi.

"Bak," dedim onun arkasına saklanarak. "Ben sana emir verdiğimde Veyn'e 'Yüce Veyn' diye sesleneceksin. Tek yapacağın bu."

"Ben," dedi Liten kararlı bir sesle, "Yüce Veyn dışında kimseden emir almam."

O anda gözlerim yeniden arenaya kaydı. Veyn çevresini dikkatle süzüyordu. Gelen tehlikeleri sezebiliyordu ama hamle yapamıyordu; çünkü kime yapacağını bilmiyordu. Tanya ve Korven, kendi Tüccarlarıyla sanki ölümcül bir dansın içindeydi—ikisi de şimdilik ayakta kalıyordu.

Kalabalıktan bazıları Veyn'i yuhalıyordu. Tepkisiz ve pasif duruşu korku sanılıyordu. Asiller kendi aralarında dövüşüyordu ve şu ana kadar kimse Veyn'e yaklaşamamıştı.

Ta ki... Veyn, bir anlık hırsla, arkası dönük bir Tüccar'a doğru yürümeye başlayana kadar.

"Liten," dedim titreyen bir korkuyla. "Bu emri Veyn için veriyorum. Bana inan." Liten'in bakışları Veyn'e kilitlenmişti; beni duymuyor gibiydi. Veyn, Tüccar'a yaklaşmaya devam ediyordu. Tam o sırada, arkasından bir Asil'in de sessizce ona yaklaştığını gördüm. İnsanlar ne olduğunu anlayamıyordu, bundan emindim. Liten de anlayamıyordu.

"Eğer..." dedim, sesim istemsizce yükseldi. "Eğer bunu yapmazsan Veyn'i yok edecekler." O an Veyn, elindeki hançeri kaldırdı. Sırtı dönük Tüccar'a indirmek üzereydi. "Şimdi," dedim dişlerimi sıkarak. "Lütfen, Liten. Şimdi!"

CamScanner

Şarkı: In Veins, A Tergo Lupi

Liten önce anlamsızca Veyn'e baktı. Sonra bakışları, onun arkasından yaklaşan Tüccar'dan Asil'e kaydı. Ne olduğunu tam olarak kavrayamıyordu ama bir şeylerin yanlış gittiğini o da sezmişti. Ve sonra hiç beklemediğim bir anda "Yüce Veyn!" diye haykırdı.

Sesi arenayı yardı. Ellerini alkışladı; sert, gür, dikkat dağıtan bir sesle. Veyn irkildi. Dikkati bir anda dağıldı ve başını Liten'in olduğu tarafa çevirdi. Tam o anda, Liten'in arkasından başımı uzattım. Ne diyeceğimi bilemediğim için en net bildiğim ikimizin ortak dilini kullandım. Göz kırptım.

Veyn her şeyi o anda anladı.

Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi. Kaldırdığı hançeri indirdi ve tam arkasına döndü. Yaklaşan Asil'i gördüğü an, her şey aynı anda oldu: Asil'in hançeri havaya kalktı, Veyn başını eğdi ve kendi hançeriyle Asil'in karnını bir çizgi gibi yardı.

Gür bir çığlık arenayı doldurdu.

Bazı insanlar ayağa fırladı ve alkışlamaya başladılar.

Karnı derin bir şekilde yarılan Asil yere düşmedi. Aksine, dişlerini sıkarak bir kez daha Veyn'e atıldı. Veyn, onu beklemedi. Bir adım yana kaydı, omzunun üzerinden sıyrıldı ve aynı hareketin devamında Asil'in arkasına geçti. Hançeri bu kez sırtında gezdirdi, derin, kontrolü elden bırakmayan bir çizikle. Asil sendeledi. Tam o anda başka bir Asil arkadan hamle yaptı. Hançer, Veyn'in sağ omzunu baştan aşağı yardı.

Dudaklarımdan tiz bir çığlık koptu.

İki Asil şimdi aynı anda Veyn'in karşısındaydı. Veyn

CamScanner

İki Asil şimdi aynı anda Veyn'in karşısındaydı. Veyn geri çekildi. Birkaç adım. Sonra durdu. Ellerini yavaşça havaya kaldırdı, ikisine birden baktı. Sanki dövüş değil, onları inceliyordu.

Asillerden biri bir şeyler söyledi. Kalabalığın uğultusunda kelimeleri seçemedim ama sesindeki ton açıktı: üstünlük, tehdit, kibir. Veyn'in çenesi kasıldı.
Gülümsedi. "İkiniz de," dedi sakin bir sesle fakat onu duyabiliyordum, sanki herkes onu duysun istiyordu. "Yanlış yerdesiniz."

Asiller birbirlerine baktı ve aynı anda saldırdı. Biri önden, biri arkadan.

Veyn artık saldırmıyor sadece savunuyordu. Geri geri ilerliyor, onları geniş arenanın çevresinde dolaştırıyordu. Yan yana dövüşen onlarca insanın arasında, bu üçlü öyle belirgindi ki sanki arena yalnızca onlara aitti.

Asillerden biri Veyn'le neredeyse aynı boydaydı; saçları kömür karasıydı. Diğeri koyu sarı saçlıydı. Yaşları yakındı ama kömür saçlı olan, Veyn'e saf bir nefretle bakıyordu.

Veyn sırtını arenanın taş duvarına verdiğinde ter içindeydi. Göğsü meşalelerin ışığında parlıyordu. Kömür saçlı Asil bir şey söyledi ve öne atıldı. Veyn, kolunun altından kayıp yana geçti. Ama bu kez kaçamadı. Diğer Asil sert bir hamleyle hançeri Veyn'in eline vurdu. Metalin sesi yankılandı ve maalesef Veyn'in hançeri yere düştü.

Veyn artık silahsız kalmıştı.

Liten'le göz göze geldik. İkimiz de biliyorduk.
Ya silahsız devam edecekti ya da pes edip buz çukuruna gönderilecekti ama Veyn pes eden biri değildi, bunu fark etmiştim.

CamScanner

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Ve o an ilk kez gözüme fazlasıyla çekici göründü.
Ürpertici. Korkunç. Ama güzel.

Thalron gibi.
Veyn, Thalron'a benziyordu.

Kömür saçlı Asil, yerdeki hançeri tekmeleyerek uzağa savurdu. Bilerek. Ulaşamasın diye.

Veyn ellerini kaldırdı. Korunma pozisyonu aldı. "Ah," dedi hafifçe. "Şimdi eğlenceli oldu."

İki Asil birlikte saldırdı. Veyn, çevik adımlarla kaçtı. Sağ. Sol. Geri. Gülümsemesi büyüyordu. O an anladım. Bu bir hayatta kalma çabası değildi. Bu gösteriydi.

İstese hançeri düşürmezdi. İstese silahlıyken de ikisini alt edebilirdi.

Ama Veyn, seyircinin gözünde büyümek istiyordu.

Kömür saçlı Asil bir kez daha öne atıldığında Veyn aniden çöktü, denge kaybı gibi göründü. Kalabalık nefesini tuttu ama sonra Veyn, Asil'in dizine öyle sert bir tekme attı ki adam acıyla yere kapaklandı. Hançeri elinden kaydı.

Ben Veyn'in hançere atılmasını bekledim.

Ama o almadı. Sırıttı, ayağını kaldırdı ve hançeri tekmeleyerek daha da uzağa savurdu.

Dudaklarını okudum, tek bir cümle söyledi. "Benim için dövüş," dedi, "silahsız olmaktır. Benimle silahsız dövüşün."

Diğer Asil elindeki hançerle istemsizce geri çekildiğinde, Veyn'in ne yaptığını nihayet anlamıştı. Seyirciler çığlık atıyor, arena basamaklarından Veyn'in adı yankılanıyordu. O an Veymor'un

CamScanner

Veyn'in adı yankılanıyordu. O an Veymor'un yüzünü görebilmek için her şeyi verirdim ama bulunduğum yerden asla görünmüyordu.

Veyn, kömür saçlı adam ayağa kalktığında ona doğru elini kaldırdı ve adeta bir hayvanı çağırıyor gibi gel işareti yaptı gülümsemesi ise bir an bile yüzünden silinmedi. Kömür saçlı adam öfkeyle üzerine atıldığında Veyn yine kurtuldu. Bir adım yana, bir adım geriye, Ardından aniden Veyn arkasma geçti ve kolunu boynuna doladı. Kilidi sıktı ama öldürücü değildi—bilinçliydi. "Yavaş," dedi gür bir sesle kulağına. "Henüz bitmedi."

Tam o anda diğer Asil saldırdı. Hançerini Veyn'e doğru savurduğu anda Veyn, kömür saçh adamı sert bir hareketle önüne çekti, darbe yön değiştirdi. Hançer, kömür saçh adamın yüzünü yardı.

Acı dolu haykırış gökyüzünü ikiye böldü. Arena uğuldadı.
Ve ben... gülümsediğimi fark ettim.

Veyn adamı yere itti. Üzerine yürümek üzereydi ki kömür saçlı Asil panikle elini kaldırdı.
Pes ediyordu. Herkese göstererek. Seyirci koltuklarından yuhalamalar yükseldi. İki muhafız koşarak geldi, adamı zorlukla kaldırıp alandan sürüklediler.

Bakışlarım Tanya ve Korven'e kaydı. Tanya, kendisiyle aynı boylarda bir Tüccar kadınla dövüşüyordu. Korven ise yaşıtı bir Tüccarla. İkisi de hâlâ güçlüydü. Henüz düşmüyorlardı.

Sonra arenanın başka bir yerinden bir hareketlenme oldu. Bir muhafız öne çıktı ve gür sesiyle haykırdı: "Sınıflar artık birbiriyle savaşabilir!"

Bakışlarım sertçe Liten'e döndü. O an anladım. Veymor, Liten'i fark etmişti. Neden? Kendi oğlunu

CamScanner

bile ateşe atmaktan çekinmeyecek kadar mı ileri gidiyordu?

Alandaki suçlular kısa bir an birbirlerine baktı. Ardından Korven ve Tanya da dâhil herkesin bakışları Veyn'e döndü.Çünkü en korkulan oydu. Ve aynı zamanda ilk avlanmak istenen.

Seyircilerden yeniden Veyn'in adı yükselmeye başladı. İnsanlar onun sınırlarını görmek istiyor, Veyn'i bir insan gibi değil, test edilmesi gereken bir şey gibi izliyorlardı. Belki de bir hayvan gibi bilmiyordum.

Veyn bunu fark etti ve başını hafifçe yana eğip gülümsedi. "Güzel," dedi kendi kendine, sesi arenaya yayıldı. "Şimdi gerçekten başlıyor."

Bu artık bir ceza değildi.
Bu, Veyn'in sahnesiydi.

Veymor da bunu izliyordu.

Bir Tüccar Veyn'e doğru ilerlerken diğer Asil keyifli bir gülümsemeyle onu izliyordu, hemen ardından bir Köksüz de Veyn'in olduğu yöne kaydı. Tanya bir an duraksadı, başını çevirip başka tarafa yöneldiğinde derin bir nefes aldım ama Korven önündeki adamla dövüşürken bile gözlerini Veyn'den ayırmıyordu.

Alanda sekiz kişi kalmıştı, iki Asil, üç Tüccar, üç Köksüz, ardından Korven bir Köksüz'ü pes ettirdi ve sayı yediye düştü.

Veyn'in elinde hançer yoktu, iri yarı bir Tüccar'la savaşıyordu, adam ondan uzundu, ağırdı, kütlesiyle bile ezici görünüyordu. Tüccar hançeri defalarca savururken Veyn her seferinde sıyrılıyor, dar alanlarda yön değiştiriyor, adamı devirmeye çalışıyordu ama arkadan yaklaşan bir Köksüz yüzünden iki kişiye karşı silahsız kalıyordu.

CamScanner

Bir hamle yapmaya karar verdi, hedef Köksüz'dü ama tam o anda Tüccar hançeri savurdu, çelik Veyn'in sağ yanağım boydan boya yardı, kan bir anda yüzünden aşağı aktı.

Veyn dişlerinin arasından acı ve öfke dolu bir nefes verdi, sonra birden koştu, mesafeyi kapattı, Tüccar ne olduğunu anlayamadan dengesini kaybetti ve sırtüstü yere düştü, Veyn aynı anda adamın üzerine çöküp yumruklarını art arda indirmeye başladı. Öyle sert vuruyordu ki etrafında kim var kim yok görmüyor gibiydi, şu an hiçbir şey umurunda değildi. Gerçekten artık seyircilerin arzuladığı gibi yırtıcı bir hayvana benziyordu, gözü dönmüştü ve öylesine barbardı ki bir insanın nefesini kesmesi bir saniyesini bile almazdı.

Thalron, ona bu şekilde hükmediyordu; onu güçlü olmak zorunda bırakıyordu ve Veyn, en acı şekilde gücünü gösteriyordu.

Adamın başını şakaklarından kavrayıp yere sertçe vurdu, ardından başparmaklarını adamın gözlerine bastırdı, Tüccar çığlık atmaya başladığında Veyn durmadı, dişlerinden hayvansı sesler çıkararak baskıyı artırdı, kan gözlerinden akarken adam titreyerek pes ettiğini gösterdi ama Veyn hâlâ durmuyordu, onu kör edip gözlerini çıkarana kadar da durmayacak gibiydi.

Muhafızlar onu zorla üzerinden çektiğinde bu kez yerdeki hançeri kaptı, ilkel bir refleksle hançeri muhafızlara savurmaya başladı, öylesine çıldırmış görünüyordu ki alandaki herkes ondan uzaklaşıyor, seyirciler bile sessizliğe gömülüyordu, kalbim göğsümde duracak gibiydi.

Veyn bir kez daha haykırdı, kanlar içindeki yüzüyle alandaki herkesin gözlerinin içine baktı, tam o anda bir Köksüz'ün ve bir Tüccar'm pes ettiğini gördüm, pes eden Tüccar Tanya'ydı.

CamScanner

Geriye bir Köksüz, Korven, bir Asil ve Veyn kalmıştı. Korven önündeki Asil'le sanki zaman kazanmaya çalışır gibi dövüşüyordu ama Veyn'in yırtıcı bakışlarının artık nerede olduğunu biliyordum, Korven'in üzerindeydi.

Korven Asil'i pes ettirdiğinde artık bir Tüccar, bir Köksüz ve Veyn kalmıştı.

Veyn elinin tersiyle gözlerini sildi, yüzü daha da kana bulandı, göğüs kafesi sertçe inip kalkarken Korven'e doğru yürüdü, öyle ki diğer Köksüz'ü tamamen görmezden geliyordu.

Korven'in tam karşısında durdu, dudaklarını okuyabildim, tek bir cümle söyledi: "Bana nasıl bir savaşçı olduğunu göster, alt köken."

Korven yutkundu, hançerini kaldırdı, savaş pozisyonu aldı. "Hayır," diye fısıldadım, Liten'in arkasından biraz öne çıktım. Korven iyi bir dövüşçüydü ama az önce görmüştüm, Veyn artık bir insan gibi dövüşmüyordu, birini nefessiz bırakırken bunun farkına bile varmayacak kadar kopmuştu.

Tam o anda bir muhafız öne çıktı ve haykırdı: "Yüce Veymor'un emridir, dövüş bitmiştir, geriye kalanlar Okyanus'un Kalbi'ne gidecektir!"

Veyn söylenenleri duymuyormuş gibi Korven'e bakmaya devam etti, gözlerinde hâlâ o karanlık vardı ama Korven hançerini çoktan indirmiş, geri adım atmıştı.

Muhafızın sözlerinden sonra seyirciler aynı anda ayağa kalktı ve tek bir ağızdan bağırdı:
"Vael Veyn! Veyn Vael!"

Veyn ise bakışlarını Korven'den hâlâ ayırmıyordu. Nefes nefese "Henüz değil," dedi Korven'e. "Ama bir gün, benim karşıma çıkacaksın. Üstelik bu kez

CamScanner

korkak olmanı istemiyorum."

*

Şarkı: Runar, Danheim

Okyanusun Kalbi'ne vardığımızda, ilk hissettiğim şey korku olmadı.
Ağırlıktı.

Burası bir yer gibi durmuyordu; daha çok bastıkça içe çöken bir boşluk gibiydi. Kayalıklar yukarı doğru kapanıyor, gökyüzünü daraltıyordu. Işık buraya gelmekte zorlanıyordu; geldiğinde de tutunamayıp suyun üstünde kırılıyordu. Her şey griyle yeşil arasmda sıkışmıştı. Ne canlıydı ne ölü.

Deniz burada farklıydı.

Dalgasızdı ama durgun da değildi. Sanki su yüzeyde değil, derinlerde hareket ediyordu. Bakınca dibi aranmıyordu; insan farkında olmadan kendi içini arıyordu. Okyanusun Kalbi denen şey, aşağı doğru açılan bir çukur değil, insanı içine çeken bir bakış gibiydi.

Ortada, yukarıdan sarkan kalın halatlar vardı. Taşa bağlanmış gibi durmuyorlardı; sanki bu boşluğun kendisine asılmışlardı. Tuzdan sertleşmişlerdi, dokundukları yeri yakan cinsten. Oraya asılan biri, yukarıyla olan bağını kaybeder, aşağıyla baş başa kalırdı. Ne tamamen suya ait olurdu ne de karaya.

İnsanlar her yerdeydi.

Kayaların üstünde, oyukların kenarında, dar çıkıntılarda... Kimse birbirine sokulmamıştı. Aralarında mesafe vardı. Bu, kalabalığın bilerek bıraktığı bir boşluktu. Herkes görmek istiyordu ama yaklaşmak istemiyordu.

CamScanner

Bakışlar sabitti.
Meraklı değildi.
Öfkeli hiç değildi. En kötüsü de buydu. İzliyorlardı çünkü burası izlenen bir yerdi. Çünkü burada bakmak, bir görev gibiydi. Bazıları başını hafif eğmişti, bazıları kollarını göğsünde birleştirmişti, kimse yüzünü çevirmiyordu. Burada bakmamak, sanki düzeni bozmak demekti.

Deniz yükselmeye başladığında kalabalık hareketlendi. Küçük bir dalgalanma oldu. Nefesler tutuldu ama ses çıkmadı. Sanki herkes aynı anda, aynı şeyin olmasını bekliyordu.

Su yavaş yavaş yukarı çıktıkça, kalabalık da içten içe yükseliyordu.

Ben orada dururken, boğazımda bir düğüm hissettim.

İzleyenlerden biri olmama rağmen, orada asılı olanlardan daha güvende hissetmedim. Çünkü Okyanusun Kalbi, sadece aşağıdakileri cezalandırmıyordu. Yukarıdakilere de bir şey öğretiyordu. İnsanlara, bir başkasının çaresizliğini izleyebilme alışkanlığı kazandırıyordu.

İçimde bir yerde, bu anı unutmayacağımı biliyordum.
Buranın şeklini değil belki. Ama hissini. Soğuk bir bekleyişi. Suyun gelmeden önceki sessizliğini. Ve insanların, deniz kadar sessizce bakabilmesini.

Veymor ve ailesi en tepede, hiçbirimizin ulaşamayacağı bir noktadan üç suçluyu izliyordu, bakışları soğuk, mesafeli ve dokunulmazdı. En soldaki halatta Korven asılıydı, sağdaki halatta adını bilmediğim bir Köksüz, en ortadaysa Veyn vardı. Üçü de başlarının üzerindeki halatlara kendi güçleriyle tutunuyor, ayakları boşlukta sallanıyordu.

CamScanner

Hepsinin üstü başı kan içindeydi ama en kötü görünen kişi tartışmasız Veyn'di. Yüzündeki hançer yarasının iz bırakacağını biliyordum, kan durmuştu ama sağ yanağında kuruyup koyulaşan iz, derinin altına işlemiş gibiydi. Sanki yalnızca etini değil, onu hâlâ insan yapan son şeyi de kesip geçmişti.

Veyn'in başı hafifçe öne eğikti, nefesi düzensizdi ama bakışlarında bir çöküş yoktu, aksine tuhaf bir canlılık vardı. Asılı duruyordu ama teslim olmuş gibi değil, sanki birazdan halatı koparıp aşağı atlayacakmış gibi. O an fark ettim, Veymor yukarıdan izliyordu ama Veyn aşağıdan hâlâ meydan okuyordu.

Kayalıkların altındaki su arada sırada dalgalanıyor, onların bacaklarına çarpıyordu. Sessizlik, büyük bir yemin gibiydi ve hiçbirinden ses çıkmıyordu. Nereye kadar dayanabilecekleri test ediliyordu ama hepsi öyle çok güçten düşmüştü ki, bir insanın buna dayanabilmesi imkansızdı. Üstleri çıplaktı, hava buz gibiydi ve altlarındaki okyanus suyunun yarısı buzluydu.

Veyn'in hemen çaprazında kalıyordum ve arenaya zıt bir şekilde şu an ona yakındım; o ise gözlerini kapatmış, çenesi havada, başı koluna yaslı bekliyordu. Göğüs kafesindeki yara izlerinin bazıları hâlâ kanamaya devam ediyordu.

Tanya ortalarda yoktu çünkü büyük ihtimal onu buz çukuruna götürmüşlerdi. Aklımı kaçıracak gibi hissediyordum, artık Liten'i de göremiyordum ve nerede bilmiyordum, umuyordum ki o da Veymor tarafından bazı emirlerle cezalandırılmamıştı.

Veymor elini kaldırdı, ardından yavaşça geri indirdiğinde halatların başındaki iki muhafız ipleri gevşetmek için tüm güçleriyle asıldı. Üç suçlu ağır ağır suya doğru inmeye başladığında Köksüz'ün dudaklarından acı dolu bir çığlık koptu, ses havada asılı kaldı ve çok geçmeden adam pes ederek kendini suya bıraktı

CamScanner

kendini suya bıraktı.

Tam o anda Veyn gözlerini açtı, başını zorlayarak yanına çevirdi ve Korven'e baktı. Korven de ona döndüğünde bakışları kilitlendi, ne korku vardı ne yalvarış, yalnızca sessiz bir kabulleniş ve inat. Halatlar biraz daha gevşedi, soğuk su bedenlerine ulaşırken ikisi de gözlerini ayırmadı, ta ki su onları tamamen yutana kadar.

Sonra ikisi birden karanlığın içine gömüldü.

Su onları yuttuğunda kalabalıktan tek bir ses bile çıkmadı. Ne şaşkınlık, ne rahatlama. Sanki herkes tam da olması gerekeni izliyormuş gibi duruyordu. Okyanusun Kalbi ağırlaştı ya da ağırlaşan sadece benim kalbimdi, bilemiyordum.

İlk birkaç saniye geçti.
Sonra birkaç tane daha.

İnsan, birinin suyun altında ne kadar kaldığını sayamaz, derdi Elly. Zaman orada uzamıyor; eriyor gibi olurmuş. Nefes alıp veremediğini bilmek, saniyeleri değil, düşünceleri parçalıyormuş.

Korven'i düşündüm.

Onun için bu su, teslimiyet değildi. Biliyordum. Korven acıyı içine alır, dışarı sızdırmazdı. Ciğerleri yanarken bile, öfkesini daha derine iterdi. Su göğsünü sıkıştırdıkça, o kendini değil, bir hesabı tutuyordu orada. Hayatta kalmayı değil, hatırlamayı seçerdi.

Ama Veyn...

Veyn'i düşünmemeye çalıştım.
Başaramadım.

Su onu içine aldığında, gözlerimi istemsizce kapattım. Onu tam olarak tanımıyordum ama anladığım kadarıyla acıya karşı koymazdı; içinden

CamScanner

geçmesine izin verirdi. Su ciğerlerine doldukça, nefes değil, sabrını denerdi.

Bir an daha geçti.
Sonra bir an daha. Kalbim göğsümde ritmini kaybetti. Sanki suyun altında olan benmişim gibi, nefesim düzensizleşti. Elleri bağlı, ayakları boşlukta olmayan biri gibi izleyerek boğuluyordum.

Kalabalık kıpırdamadı.
Kimse "yeter" demedi çünkü burası yeterin olmadığı bir yerdi. Birinin dayanamayacağını düşündüm.Ama hangisi diye düşündüğümde, içim daha çok acıdı. Korven mi kırılırdı önce? Yoksa Veyn mi bırakırdı nefesini?

Bu soruyu kendime sorduğum an utandım. Çünkü cevabı bilmek istemiyordum. İkisinin de sudan çıkmasını istiyordum ama aynı sebeple değil.

Sadece şunu fark ettim: Bu ceza onları değil, beni biraz daha değiştiriyordu.

Okyanusun Kalbi, onların bedenini tutarken, benim içimde bir şeyleri söküyordu. Kim olduğumu, neye dayanabileceğimi, kime karşı susabileceğimi.

Ve o an, içimden sessizce şunu söyledim, tam da Veymor'un olduğu tarafa bakarak: "Seni yok edeceğim."

Veymor eliyle emir verdiğinde muhafızlar tekrardan ellerine halatları aldılar ve onları yukarıya doğru çıkardılar. İkisinin de yüzü açığa çıktığında Korven öksürmeye ve derin nefesler almaya çalıştı, Veyn ise gözlerini sıkıca yummuş öksürüyordu.

Veymor'un yüzünde gülümseme oluştuğuna yemin edebilirdim, hemen ardından bir kez daha aynı hareketi yaptı ve muhafızlar bile şaşkınlıkla birbirine bakan yeniden halatlarla

CamScanner

şaşkınlıkla birbirine bakıp yeniden halatlarla aşağıya indirmeye başladılar. Ellerimi sıkı bir yumruk yaptığımda Korven henüz nefesini bile alamamışken yeniden batmışlardı.

Bu kez zamana daha fazla meydan okuyan bir sessizlik geçti; insanların bile birbirine baktığım gördüm çünkü bu kadarı herkese çok fazla gelmişti. Korven bir yana, Veymor, göz göre göre kendi oğlunu büyük bir işkenceye sürüklüyordu. Suyun soğukluğu, çektikleri acı, tuzlu suyun yaralarını acıtması ve nefessizlik... Hangi birine katlanabileceklerdi?

Gözlerim acıdan mı ya da öfkeden mi doldu bilmiyordum ama avazım çıktığı kadar bağırmama çok az kalmıştı.

Tam o esnada, Korven'in olduğu yerde çırpınışlar hissettim, nefesinden baloncuk çıkıyordu ve yüzeyi dalgalı bir hale getiriyordu. "O ölüyor," diye fısıldadım ve öne doğru bir adım attım. Tam ağzımı bağırmak için açtığımda Veymor bir kez daha emir verdi ve ikisi yeniden su yüzeyine doğru çıktığında Korven kusmaya başladı ve su dışında hiçbir şey çıkaramadı.

Veyn ise nefes almakta zorlamıyor gibiydi fakat halatı öyle sıkı tutmuştu ki, sanki ellerini halata bağlamışlardı.

Veymor'a doğru yeniden baktığımda hemen arkasındaki Maris'in oldukça ifadesiz bir şekilde yaşananları izlediğini gördüm: Ne korkusu vardı, ne de öfkesi. Sadece sabit bakışlarla yaşananları izliyordu.

Veyn öksürüklerinin arasından gülerek "Bir kez daha!" haykırdı gür bir sesle. Sesi çatlak çıkıyordu ama yine de ben buradayım diyordu. "Bir kez daha Yüce Veymor, bu yeterli değil!"

İnsanların sessizliği, Veyn'in cümlelerinin ardından

CamScanner

İnsanların sessizliği, Veyn'in cümlelerinin ardından bölündüğünde birkaç kişiden alkış sesleri yükseldi ve sonrasında birisi "Veyn!" diye haykırdı.

Korven öksürerek başını iki yana sallamaya başladığında Veymor, dişlerini sıkarak bir kez daha emir verdi ve yeniden suyun içine doğru gömülmeye başladılar. Veyn kahkaha atmaya başladığında nefesini tuttu ve gözlerini kapattı. İkisi yeniden suyun içine gömüldüğünde artık Korven direkt nefes alamadığını belli ediyor, çırpınıyordu.

Öyle ki sadece saniyeler sonra Korven'in tuttuğu halat yukarıya doğru fırladı ve Korven'in bıraktığı anladık. Herkesten alkış sesleri kopmaya başladığında ve kalabalıktan "Yüce Veyn!" sesleri yükselmeye başladığında Korven zorlukla su yüzeyine çıktı ve tutunacak bir kayalık aradı. Kendimi daha fazla durduramadım ve başlığımı başıma geçirip onun olduğu tarafa doğru yürümeye başladım; insanlar bana büyük bir şaşkınlıkla baksa da umursamadım.

İnsandım hâlâ. Kalbim atıyordu hâlâ. Ve yok edilmeyecekti asla.

Kayalığın en köşesine gittiğimde ve elimi öne doğru uzattığımda "Korven!" diye fısıldadım. "Tutun bana!"

Korven zorlukla yüzerek bana doğru geldi ve eli, elimi kavradığında buradan Veymor beni görüyordu, biliyordum ama umurumda da değildi. Fakat o anda, aslında Veymor'un umurunda bile olmadığımı fark ettim çünkü Korven pes etmişti ve Veyn tek kalmıştı. Artık onu yukarıya çekmeleri gerekiyordu fakat Veymor, hiçbir şekilde muhafızlarına emir vermedi, Veyn, suyun içinde kalmaya devam etti.

Birkaç Tüccar da arkamdan gelip Korven'e yardım

CamScanner

ettiklerinde Korven kendini sert kayalığa sırtüstü bıraktı ve öksürmeye devam etti; bir yandan ona bakarken bir yandan da su yüzeyine bakıyordum. Öyle ki insanlar da artık alkışlamayı bırakmıştı ve Veymor'a bakmaya başlamıştı çünkü bu, hep yaptığı bir şey olmamalıydı.

En sonunda Veyn'in olduğu yerden nefes almakta zorlandığını gösteren baloncuklar çıkmaya başladığında kaskatı kesilmiş bir vaziyette Veymor'un emri vermesini bekledim.

Veymor'un yüzünde en ufak bir tereddüt yoktu. Ne bir kaş kıpırtısı ne de merhamete benzeyen bir gölge... Sanki boğulan bir insanı değil, sabrını ölçen bir saati izliyordu. Elini kaldırmadı. Sesini yükseltmedi. Emri geciktirerek verdiği her saniye, Veyn'in ciğerlerinden bir parça daha koparıyordu ve bunu bilerek yapıyordu.

Göğsümde bir şey yandı. Öfke değildi bu; daha koyu, daha ağır bir şeydi. Eğer o an bakışımla öldürebilseydim, Veymor'un cesedi çoktan okyanusun dibine çökmüştü. Dişlerimi sıktım, tırnaklarım avuçlarımı kesti ama yerimden kıpırdayamadım.

Veyn bu kez çırpınmaya başladı fakat halatları asla bırakmadı. Hemen ardından hepimizi bozguna uğrattı ve halatın uzun ipi sarsılmaya başladı, saniyeler sonra Veyn'in halatın uzun ipine tırmandığını gördüm ve sonrasmda yüzü, suyun yüzeyine çıktığında nefes nefese öksürmeye devam etti.

Veymor onu kurtarmadı, Veyn kendi kendini kurtardı.

Veymor sanki bunu beklemiş gibi eliyle işaret verdiğinde halatlar yukarıya doğru çıktı ve Veyn durmakta zorlanarak titremeye başladı. En sonunda bir muhafız halattan tutup Veyn'i kendi olduğu tarafa doğru çektiğinde o da karşı kayalığa

CamScanner

olduğu tarafa doğru çektiğinde o da karşı kayalığa doğru alındı. Yere oturduğunda ve öne doğru eğilip öksürmeye başladığında Korven'in de nefesi artık düzene giriyor gibiydi.

İnsanlar yeniden alkışladığında ve herkesin ağzından "Yüce Veyn!" sesleri yükselmeye başladığında Veyn, yavaşça başını kaldırdı ve yeşil gözleri direkt olarak benimle kesişti. İlk başta yüzümün her zerresine baktı ve sonrasında yanımda uzanan Korven'e bakışları takıldı; ne düşündüğünü kestiremiyordum ama gözlerinde öyle büyük bir öfke vardı ki.

O an bütün bunların dışında Veyn'in yapayalnız olduğuyla bir kez daha yüzleştim; yalnızdı, herkes onun gücü için yanındaydı ve babası bile onu işkencelerle terbiye ediyordu.

Veyn, elini kaldırdı ve bir süre nefesini düzene sokmaya çalıştı. Yüzündeki o yara izindeki kanlar çekilmiş, tuzun verdiği kuvvetle kabarmıştı. Yanağından dudağına doğru ince kabarık bir çizgi vardı ve izlerine yenisi eklenmişti.

Dakikalar sonra Veyn, titreyen bedenini yerden aldığı destekle ayağa kaldırdı. Bakışları ağır ağır, ama sarsılmaz bir sakinlikle Veymor'un bulunduğu noktaya döndü. Öyle bir kendinden eminlikle onu işaret etti ki, meydandaki herkes istemsizce aynı yöne baktı. Son gücünü sesine yükledi; ciğerlerini yakan acıya aldırmadan, yankılanan bir haykırışla konuştu: "Yüce Veymor!" Bir an durdu, sonra kelimeleri bıçak gibi fırlattı. "Sizi benimle dövüşmeye davet ediyorum."

Veymor, Veyn'e baktı. Bir an değil, gereğinden fazla uzun bir an. Bakışları kaçmadı, sertleşmedi de. Aksine, orada asılı kaldı; ölçen, tartan, ihtimalleri tek tek yoklayan bir sessizlikle. Sanki Veyn'i değil de kendi sonunu inceliyordu.

CamScanner

O bakış uzadıkça içimde bir şey netleşti. Bu bir üstünlük bakışı değildi. Bu, emin olmak isteyen bir bakıştı. Gücünden değil, sonucundan emin olmak isteyen birinin bakışı.

Veymor hiçbir şey söylemeden arkasını döndü, bu reddetmek demekti.

Göğsümdeki hava bir anda çekildi. Çünkü o an anladım: Bu bir geri adım değildi, bilinçli bir kaçıştı. Veymor dövüşmüyordu çünkü Veyn'in karşısmda yenilmeyi değil, yenilebilir olduğunu görmekten korkuyordu.

Adımları uzaklaştıkça, içimdeki öfke büyüdü.
O an Veymor'un değil, efsanesinin titrediğini gördüm. Yüce olanlar kaçmazdı ama Veymor, kaçıyordu ve emindim, bunu fark eden tek kişi ben değildim.

**

Şarkı: Monastery, Turenheim

Ayın solgun ışığı yüzüme vuruyordu, yatakta doğrulmuş hâlde pencereden dışarıyı ne zamandır izlediğimi bilmiyordum. Kuzeylilere göre ayın bu rengi sabaha karşıya işaretti ve ben odaya girdiğimden beri gözümü bile kırpmamıştım, zaman durmuş gibiydi.

Herkesi alandan uzaklaştırmşlardı, ben de Veyn'in kalesine getirilip daireme yerleştirilmiştim ama göğsümdeki sıkışmaya artık tahammül edemiyordum. Thalron'da her gün başka bir sabaha uyanıyordum ama bugün yaşananları zihnimden silmek mümkün değildi, etkisi hâlâ bedenimdeydi, kemiklerime işlemişti.

Veyn benim düşmanım olmalıydı, bunu biliyordum ama onu anlayamıyordum. Bir yanı baştan aşağı bizden biri gibiydi, acıyı bilen, bedel ödeyen,

CamScanner

kanayan; diğer yanıysa Thalron'a aitti ve ne olursa olsun, kalbinde buraya duyduğu bağlılığın çok büyük olduğunu hissediyordum.

Peki neden, ona karşı zaman zaman düşmanca hisler beslesem de bugün gözümü karartıp kendimi neredeyse arenanın ortasma atacaktım? Normalde düşünmeden hareket etmezdim, en sevdiklerimin canı söz konusu olmadıkça kendimi riske atmazdım ama bugün kendimi tutamamıştım. Arenaya koşarken önümü arkamı düşünmemiştim. Beni bu noktaya getiren sadece benim yüzümden işkence çekiyor olması mıydı?

İstese beni reddedebilirdi.
Ama yapmamıştı.

O işkenceyi, sonuna kadar çekmişti. Hem de öyle bir işkenceydi ki, düşündükçe içim daha fazla ürperiyor, nefesim daralıyordu. Bir insan bunu neden göze alırdı, neden kendini böyle bir bedelin içine bırakırdı, bilmiyordum.

Tanya nasıldı?
Korven'i en son gördüğümde hâlâ nefesini toparlamaya çalışıyordu, bedeni ayaktaydı ama yenilginin ağırlığı omuzlarına çökmüştü, bunu açıkça görmüştüm.

Uyumalıydım.
Belki bir şeyler yemeliydim. Ama yerimden kıpırdayamıyordum, ağzımda metalik bir acı vardı, sanki kan tadı gibi.

Veyn neredeydi?

Bir yanım onu görmek istiyordu, onunla konuşmak, ne hissettiğini öğrenmek. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama onunla konuşmalıydım, bunu hissediyordum. Göğsümdeki baskıyı bastırmaya çalışarak yataktan kalktım, pencerenin yanına gidip soğuğa rağmen camın önünde durdum.

CamScanner

"Elly," diye fısıldadım, sesim neredeyse yoktu. "Keşke burada olsaydın." Bir an durdum, kelimeler boğazımda düğümlendi. "Bana yol gösterseydin," dedim, kalbimi tutarak. "Bu içimi sıkan şeyin adı ne?" Ay ışığı yüzümü daha da solgun gösterirken, cevabı kendimden bekler gibi ekledim: "Vicdan azabı mı?"

Veyn, ne olursa olsun, Thalron'a aitti ve ben, bugün onu korumak istemiştim. Bunu düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum çünkü bana o kadar uzak bir hisi ki, kendime öfkelenerek sırtımı pencereye doğru çevirdim ve hızlı adımlarla kapıdan dışarı çıktım. Tam o an, Kayze'yi, odasına giderken yakaladım. Bakışlarını bana çevirdi ve sonra yüzünü buruşturup odasına doğru ilerledi. "Hey," diye seslendim yüzsüzce. Bakışlarını bana çevirdiğinde kaşlarını kaldırdı. "Liten'i gördün mü?"

"Hayır," dedi Kayze. "Büyük ihtimal Veymor tarafından cezalandırılmış olmalı."

Bu da benim yüzümdendi.

"Peki ya Veyn?" dedim kırık bir sesle. "Uyuyor mu?"

Kayze, imalı imalı bana bakıp "Veymor'la yukarıdalar," dedi ve alayla gülümsedi. "Yanlarına çıkmalısın, bu geceye çok yakışırsın, Köksüz."

Bana karşı öfkesini anlayamadığım için "Ben sana ne yaptım?" diye sordum. "Benden neden bu kadar nefret ediyorsun?"

Kayze hiçbir cevap vermedi ama gözleri saçlarıma doğru kaydığında imasını anlamıştım; saçlarımdan dolayı Kayze de benden nefret ediyordu. Sonrasında hiçbir şey söylemeden odasına doğru gitti ve kapıyı sertçe kapattı.

CamScanner

Derin bir nefes alıp yeniden daireme dönmek için hamle yaptım ama içimde bir şey, ince bir fitil gibi sessizce yanmaya devam ediyordu. Bastırdıkça büyüyen, sustukça keskinleşen bir ateşti bu. Bir an sonra bakışlarım istemsizce merdivenlere kaydı. Yukarıda iki oda vardı, biri yatak odası, diğeri yemek odasıydı ve ben o an, hangisine gideceğimi çoktan biliyordum.

Bunu yapacaktım.
Ne olursa olsun.

Merdivenleri hızlı hızlı çıktım, elim ilk olarak yemek odasının kapısma uzandı ama içeriden gelen alçak mırıldanmaları duyduğum anda elim topuzun üzerinde donup kaldı. Çenem sıkıldı. Yönümü sertçe değiştirip yatak odasının kapısına uzandım, kilitli olabileceğini düşünerek topuzu çevirdim ve tam o sırada kapı açıldığında gözlerim kocaman açıldı. Bir anlığına arkama baktım, geri dönmeyi düşündüm mü bilmiyorum ama düşünmeye fırsat bulamadan kendimi yatak odasının içine attım.

Kapıyı arkamdan yavaşça kapattığımda, artık Veyn'in odasmdaydım.

Duvara yaslanmış, odanın tam ortasında kocaman bir yatak duruyordu, derli topluydu, fazla derli toplu. Üzerinde siyah, kaygan bir çarşaf vardı, yastıklar dokunmaya cesaret edemeyecek kadar yumuşak görünüyordu. Yatağın iki yanında çekmeceli dolaplar, vitray pencerenin hemen yanında büyük bir gardırop vardı. Tam çaprazda küçük bir masa ve karşılıklı iki sandalye duruyordu, yerdeki halı eskimişti ama bilinçli bir eskimeydi, sanki ayak izlerini saklıyordu.

Tavan yüksekti, her yerde mumlar ve kandiller vardı, ışık duvarlara yumuşak ama kararsız gölgeler düşürüyordu. Pencereyse okyanusa bakıyordu, karanlık, uçsuz bucaksız ve huzursuz.

CamScanner

Yatağın hemen karşısında büyük bir boy aynası duruyordu. O kadar düzenli bir odanın içinde, o ayna bana fazla geldi. Sanki bu düzenin ortasında bir çatlak gibiydi. Sanki buraya ait olmayan tek şey oydu.

Ya da ben.

Şarkı: Everything is Romantic, Orchestra Club

Dişlerimi sıktım. Göğsümdeki öfke artık bastırılacak bir şey olmaktan çıkmıştı. Beni buraya getiren şey merak değildi, korku hiç değildi. Bu, cevap istemekten daha fazlasıydı. Bu, suskunluğa duyulan bir öfkeydi. Görmezden gelinmeye, bedel ödemeye, başkalarının kararlarıyla sürüklenmeye karşı bir isyandı.

Veyn burada yoktu ama her şey onundu.
Ve ben, ilk kez bununla yetinmeye niyetli değildim.

"Nord'un bunu da bilerek yaptığını biliyorum." Veymor'un baskın sesi kulağıma dolduğunda istemsizce irkildim, şaşkınlıkla odanın içindeki kapıya doğru döndüm ve adımlarım beni oraya çekti. Bu kapı yemek odasma açılıyordu, sesler o kadar yakındı ki sanki aynı odadaydık. "Nord, Otso Evi'nin açığa çıkmasını istedi çünkü bu senin planındı."

Gözlerim istemsizce açıldı. Veyn'in reddetmesini, inkâr etmesini bekledim ama o yalnızca "Evet," dedi kendinden emin bir sesle. "Nord'a bunu yapmasını ben söyledim."

O an içimde bir şey sertçe yer değiştirdi.
Veyn... Nord'a... Bunu anlamakta zorlanıyordum, bilerek kendini büyük bir işkencenin içine sürüklemişti.

"Çünkü," dedi Veymor ve ardından birkaç ağır adım sesi işittim, "herkesin gözü önünde benimle döğüşmek istedin ve bunun için elindeki tek yolu

CamScanner

dövüşmek istedin ve bunun için elindeki tek yolu denedin, oğlum. Bu yaptığın da yüzünde büyük bir izden başka bir şey bırakmadı, öyle değil mi?"

Veyn sessiz kaldı. Bu sessizlik uzadıkça göğsüm daraldı. Sonra konuştuğunda sesi gülümser gibiydi. "Benim yüzümde bir iz kaldı, evet ve umurumda bile değil ama insanların kalbinde kalan ize ne diyeceksin baba?" Nefesim boğazımda takıldı. "İnsanlar senin benimle," dedi kelimeleri özellikle tane tane seçerek, "neden dövüşmediğini de merak ediyor."

O an odanın içi boşaldı sanki. Sessizlik çöktü. Düşündüğümden çok daha uzun, çok daha ağır bir sessizlikti bu. Ardından sert bir çarpma sesi duyuldu ve dizlerimin bağı çözüldü, kapının önünde yere çöküp aralıktan içeri baktım.

Veymor, Veyn'i boğazından kavramış, sırtını duvara bastırmıştı. Parmakları öyle bir baskı uyguluyordu ki, Veyn'in suyun içinde bile daha rahat nefes alabileceğini düşündüm. Veyn'in elleri aşağıda yumruk hâlindeydi ama hareket etmiyordu, direnmek istemiyor gibiydi.

"Bana meydan mı okuyorsun, oğlum?" diye sordu Veymor, dişlerinin arasından öfkeyle. "Eğer öyleyse bana açıkça söyle."

Kapının arkasında dizlerimin üzerinde kalmıştım. Bu konuşmayı ilk kez duyuyordum ve artık biliyordum; burada söylenen hiçbir şey, bu odada kalmayacaktı.

Veyn'in bakışlarından anlayamadığım bir ifade geçti, sanki düşündükleri çok daha başka bir yerdeydi, hatta belki de planları ama babasına baktığında ilk kez gözlerinde bir şeyin çatladığını gördüm. Bu korkuydu. Gerçek, çıplak bir korku.

Veyn, Veymor'dan korkuyordu.

CamScanner

Hem de delicesine.

Veymor en sonunda elini Veyn'in boğazından çektiğinde Veyn öne doğru eğildi, sert bir öksürükle nefesini toparlamaya çalıştı ve ardından öksürüklerinin arasından "Hayır," dedi, sesi kısık ama kontrollüydü. "Hayır baba, sana meydan okumuyorum."

"Bunu neden yaptığını biliyorum," dedi Veymor inanmaz bir tonla. Veyn hâlâ eğilmiş hâlde yavaşça başını kaldırıp ona baktığında Veymor sözünü sürdürdü, "annen için," dedi ve o tek kelimeyle Veyn'in yüzündeki her şey değişti. "Bunu annen için yapıyorsun."

Veyn gözlerini kaçırdı. Göğsü hızla inip kalkarken dişlerinin arasından hırsla bir nefes verdi ve "Annemi görmem gerekiyor," dedi, sesi bastırılmış ama kesindi. "Buna ihtiyacım var, anneme ihtiyacım var."

Veymor aşağılayıcı bir kahkaha attı. "Herkesin korktuğu, kaçtığı ve belki de benden bile güçlü sandığı Veyn, annesinin pelerinine sarılmak istiyor." Öfkeyle kaşlarımı çattım ama Veyn'in de aynı anda kaşlarını çatmasını görmek içimi daha çok yaktı. "Onu bir kez daha görmek için ne yapman gerektiğini biliyorsun," diye ekledi Veymor, sesi zehir gibi sakindi.

Veyn göz ucuyla ona baktı. Sonra büyük bir nefes verdi.
Ve dizlerinin üzerine çöktü.

Elim ağzıma gitti. Bu bir düşüş değildi, bu bilerek yapılan bir eğilişti. Başını önüne eğdi, omuzları gerildi ve nefesini tutar gibi oldu. "Son kez," dedi, sesi istemeden de olsa yalvarmaya yakın çıkmıştı. "Son kez annemi görmemi sağla, baba."

O an içimde bir şey koptu. Bu sahnede yanlış olan tek şey Veyn'in diz çökmesi değildi

CamScanner

tek şey Veyn'in diz çökmesi değildi.
Yanlış olan, bunu ona yaptıran dünyaydı. Ve ben, bunu unutmayacaktım.

Veymor'un sırtı bana dönüktü ama yüzünde keyif alıyormuş gibi bir ifade olduğuna neredeyse emindim, omuzlarının rahatlığından, adımlarının ağır ağır geri çekilişinden bunu hissediyordum. Bir adım attı, sonra bir adım daha ve ardından, içimi parçalayan o cümle dudaklarından döküldü: "Liora Valenka'yı neden hâlâ yok etmedin?"

Kalbim göğsüme sığmadı.

Veyn'in irkilmesini, bir anlık şaşkınlık göstermesini bekledim ama yüzünde hiçbir şey yoktu, öylesine düz, öylesine sakin bakıyordu ki o an her şey yerli yerine oturdu. Veymor benim yaşadığımı biliyordu. Ve Veyn de bunu biliyordu.

Veyn dudaklarını yavaşça ıslattı, hâlâ dizlerinin üzerindeyken başını çok az kaldırıp "Vakti var," dedi kısık, duygusuz bir sesle. "Henüz değil."

Thalron sanki üzerime yıkıldı.
Gerçekten yıkıldı.

Sarsıldığımı hissettim, dizlerim kilitlendi, nefesim boğazımda kaldı. Veyn'in bakışlarındaki kararlılık, sesindeki o soğuk ifadesizlik... o kadar açıktı ki bu zamana kadar ona inanmayı seçtiğim için kendime öfkelendim. Elbette ihtimalleri düşünüyordum, aptal değildim, belki Veymor'u oyalıyordu ama en belirgin olan tek şey vardı: Veymor benim yok edilmemi bekliyordu ve Veyn, bunu söylerken hiç olmadığı kadar hissizdi.

Bakışlarım kapıya kaydı, kaçmayı düşündüm, ardından zihnim bir anda başka bir yöne savruldu; bir plan, onu mahvetmek, burada taş üstünde taş bırakmamak ama o an anladım ki benim için hiçbir şey ertelenemezdi. Hiçbir hesap, hiçbir intikam

CamScanner

"sonra"ya kalamazdı.

Veymor cevap vermedi. Sadece biraz daha geriye çekildi ve yemek odasından çıkmadan önce tek bir cümle söyledi: "Dikkat et de verdiğin zaman senin yok olmana sebep olmasın, oğlum çünkü Liora Valenka hepimizi yok etmek için geldi, bunu çok iyi biliyorsun."

Veyn cevap vermedi ve kapı sertçe kapandı; uzun bir süre dizlerinin üzerinde kaldı. Ben buraya gelmeden önce neler konuşulduğunu bilmiyordum ama duyduklarım bile fazlasıyla yetmişti.

Bilerek, isteyerek Otso Evi'nin varlığını Veymor'a Nord dolasıyla söyletmişti. Kendisiyle birlikte herkesi cezaya sürüklemişti. Veymor, Otso Evi'nin ona ait olduğunu biliyor muydu bilmiyorum ama Veyn'in aklının ne kadar derin ve karanlık çalıştığını o an fark ettim. Artık düşüncelerini tahmin edemeyeceğimi anladım; o fazlasıyla kurnazdı.

Geriye doğru sendeledim, sırtımı duvara yasladım. Göğsüm hırsla, öfkeyle kalkıp iniyordu, gözlerim yanıyor, görüşüm buğulanıyordu. Bu öfkeydi. Öyle olmak zorundaydı. Bunun adı hayal kırıklığı olamazdı. O aptal duyguya yer yoktu. Ben buna alışık değildim.

Yan odadan adım sesleri geldi. Dinlediğim kapının yavaşça açıldığını fark ettiğimde içgüdüyle kenara çekildim. Veyn içeri girdi, sakin adımlarla, hiçbir şey olmamış gibi. Yatağa doğru ilerlerken içimdeki son sınır da koptu. Benim için hesaplaşma hiçbir zaman sonra değildi. Vakit hep şimdi olurdu.

Arkadan hızla yaklaştım, omuzlarımı ileri verip bütün ağırlığımı ona doğru savurdum. Tepki vermeye fırsat bulamadan yatağa doğru sendeledi, sırtüstü düştüğünde nefesi göğsünden sertçe boşaldı. Aynı anda üzerine kapandım. Dizlerim yatağa bastı, bedenimi bilerek aşağıya indirdim ve

CamScanner

vermeye fırsat bulamadan yatağa doğru sendeledi, sırtüstü düştüğünde nefesi göğsünden sertçe boşaldı. Aynı anda üzerine kapandım. Dizlerim yatağa bastı, bedenimi bilerek aşağıya indirdim ve karnının tam üzerine oturdum. Ağırlığımı karnına verince nefesi bir an kesildi, göğsü düzensiz bir ritimle inip kalkmaya başladı. Kıpırdamaya çalıştığında baskıyı artırdım; kaçacak alanı yoktu, hareket edecek boşluğu kalmamıştı. Göğüs kafesimde sakladığım hançeri çıkardım. Soğuk metal avucuma değdiğinde bileğim kilitlendi. Hançeri yavaşça, bilinçli bir tehdit gibi boynuna yaklaştırdım; ucu derisine değmiyordu ama nefesini hissedebilecek kadar yakındı. Bir adım değil, bir nefes mesafesindeydi.

O an aklımda tek bir şey vardı:
Bu iş burada bitecekti.

Büyük bir dehşetle bana bakarken dişlerimi sıktım ve sesim düşündüğümden daha sakin hatta ölümcül çıktı, yüzümü yüzüne yaklaştırdım. "Sizin dünyanızda ölüm yasaklanmış olabilir," dedim, hançeri boynuna biraz daha yaklaştırarak, "ama benim inancımda hâlâ yasak değil ve son çaredir." Korku yoktu, korkunun ufacık bir duygusu bile kalbime uğramıyordu. "Ve sen beni yok etmeye karar vermeden önce," dedim gözlerinin içine bakarak, "ben seni öldürmüş olacağım."

...

Bölümü şarkılarla dinlediyseniz geçmiş olsun, çok yorulmuşsunuzdur hahahdjs biraz dinlenin.

Gelecek bölüm görüşmek üzere, sizleri seviyorum.

Ha bu arada...

Kadere boyun eğemezsiniz.

CamScanner

6. VALENKA SOYU

29,3 Bin 2,28 Bin 10,1 Bin

Keyifli Okumalar!

Şarkı: Paint it Black (Epic Trailer Version), Hidden Citizens, Ranya

"Sizin dünyanızda ölüm yasaklanmış olabilir ama benim inancımda hâlâ yasak değil ve son çaredir ve sen beni yok etmeye karar vermeden önce ben seni öldürmüş olacağım."

Hançeri tutan elim sımsıkıydı ve titremiyordu, bakışlarım netti, gözlerimi Veyn'den ayırmıyordum, cümlelerim elimdeki hançer kadar keskin, kendinden emindi. Bana verilen bu hayat tam iki kez yok olmuştu ve Thalron uğruna üçüncü kez yok olmasına izin vermeyecektim.

Dışarıdaki rüzgarın sesi, hızlı yağan karın camda bıraktığı çarpıntılar ve nefes sesimden başka hiçbir ses yoktu. Öyle ki Veyn'in nefes aldığını bile düşünmüyordum çünkü bakışlarında öylesine belirgin bir şaşkınlık vardı ki gözlerini bile kırpmıyordu. Burada olacağımı beklemiyordu, hem de hiçbir şekilde.

Fakat her şeye rağmen bana karşı koymadı.

Saniyeler sonra gözlerindeki o şaşkınlık, yerini bambaşka bir duyguya bıraktığında iki yanında duran elleri hafifçe kıpırdandı ama ağırlığımı daha fazla üzerine verip hançerin keskin yüzeyini biraz daha boynuna yasladım. Yanağındaki yara, belli belirsiz bir iz bırakacaktı, daha şimdiden bunu anlayabiliyordum.

CamScanner

Dudaklarını zamana meydan okuyan bir yavaşlıkta ıslattığında yüzüyle yüzüm arasında bir karışlık bir mesafe olduğunu fark ettim. Aldığım her nefes onun yüzüne çarpıyor, öfkemi çok daha yakından görebiliyordu.

Veyn'in gözlerindeki o yabancı ifade yerini rahatsız edici bir sakinliğe bıraktığında "Liora Valenka," dedi adeta adımı heceleyerek. "Benden öğrenmen gereken birçok şey var ama öncelikle ne öğrenmelisin biliyor musun?" Gözleri gözlerimin içine odaklandı ve sonrasında bakışları yüzümde gezindiğinde tebessüm mü etti, beni mi aşağıladı yoksa keyif mi aldı, anlayamadım. "Eğer birini öldüreceksen bunu hemen yapmalısın, karşındaki kişiye zaman verirsen ölen kişi sen olursun."

Yüzümü buruşturduğumda hançeri bir an bile olsun boynundan çekmedim. "Seni öldüremeyeceğimi mi düşünüyorsun sahiden?"

"Hayır," dedi kaşlarını kaldırarak. "Beni öldürebilirsin ama bugün öldürmeyeceksin."

Dişlerimi sıktığımda neden hâlâ o boynunda atmakta olan damarı kesmediğimi merak ediyordum. Bir anlık hırsla mıydı bu yaptığım yoksa öldürmek istiyorken şu an mı vazgeçmiştim, bilmiyordum. Hiçbir sorunun cevabına erişemiyordum ama ona öylesine öfkeliydim ki, canını yakmak istiyordum.

"Haklısın," dedim dişlerimin arasından. "Seni belki bugün öldürmeyeceğim ama bugün, bütün itibarını elinden alacağım çünkü artık biliyorum, Veymor'un benden haberi var." Yeşil gözlerini kıstığında aklımdan geçenleri okumak istiyor gibiydi. "Ve bu işin sonunda yok edileceksem, tek başıma gitmeyeceğim, emin olabilirsin."

Veyn, kaşlarını kaldırdı. "Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu.

CamScanner

"Hayır, yapacaklarımı söylüyorum."

"Belki de bu odadan çıkamayacaksın bile," dedi kendinden emin bir sesle. Ardından, göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir anda, beni yatağın diğer tarafına savurdu. Dengemi kaybettim. Ellerimi tek bileğimden yakalayıp başımın üzerinde topladı; hançer elimde titredi. Sonra bütün ağırlığını üzerime verdi. Artık o, üzerimdeydi. "Çünkü sana söyledim," dedi soğukkanlı bir kesinlikle. "Birini öldürmek istiyorsan bunu hemen yapmalısın."

"Bırak," dedim dişlerimin arasından. Çırpındım ama nafileydi; öylesine ağırdı ki hareket etmek bile imkânsızdı. "Bırak, yoksa..."

"Beni öldürür müsün?" diye sordu, sesi keskin bir bıçak gibiydi. "Bunun için geç kaldığını söylemiştim."

Duraksadım. Ciğerlerime dolan havayı güçlükle tuttum, sonra öfkem sözcüklere dönüştü. "Arkadaşım," dedim. "Arkadaşım senin sırrını biliyor. Bana bir şey olursa, gidip herkese söyleyecek."

Veyn'in yüzündeki ifade bir anda çöktü. Tehdidim onu yerinden etmişti. Kaşları çatıldı, ardından yüzüne sert bir gerginlik yerleşti. Ne düşündüğünü anlayamadım ama bir anlığına hayal kırıklığına uğradığını bile aklıma getirdim. Bakışları gözlerimden kaydı, yaslandığım yastığa döndü. O an gri gördüğü saçlarıma baktığını fark ettim; ya bir karar veriyordu ya da ihtimallerin içinde kayboluyordu. Bilmiyordum.

Çok kısa düşündü ve eli, beni serbest bırakmak isteyerek gevşediğinde bir anlık öfkeyle, belki de hırsla veya tam olarak onun canını yakmak istediğimden bilinmez elimdeki hançeri büyük bir şiddetle omzuna öyle bir sapladım ki acıyla

CamScanner

inlemesine neden oldum, omzunu tuttuğunda onu sertçe yatağın diğer tarafına itekledim.

Kendimi yataktan aşağıya attığımda ve kapıya doğru koşmaya başladığımda hemen ardımda dişlerinin arasından verdiği acı dolu nefeslerini işitebiliyordum ama şu an umurumda bile değildi, beni yok edecekti, beni kandırmıştı ve her şey son bulmadan önce ben onu mahvedecektim.

Kapıyı açtığımda ve ardıma bile bakmadan merdivenlere doğru koştuğumda hemen arkamdaki adım seslerini işitebiliyordum. İşte şimdi bittiğimin resmiydi, işte şimdi her şey mahvolmuştu, bunun farkındaydım.

Merdiven basamaklarını ikişer ikişer inerken aklımdan geçen düşünceler görüş açımı bile kapatıyordu ama tek istediğim buradan kaçınaktı ve sonrasında...

Bir vücuda sertçe çarptığımda ve neredeyse dengemi kaybettiğimde tutunacak yer aradım, ellerim merdivenin tırabzanlarına tutundu. Mide bulantısıyla, heyecanı aynı anda hissederken başımı yavaşça kaldırdım ve hemen karşımda hiç olmaması, hiç ummadığım o kişiyi gördüm.

Maris.

Büyük bir şaşkınlıkla bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı. İlk önce benim yüzüme baktı ve sonrasında hemen arkama döndüğünde Veyn'i görmüş olacak ki gözleri daha büyük bir dehşetle bana döndü. "Sen," dedi sesinde büyük bir korkuyla. "Sen..." Yerimden hareket bile edemedim çünkü öylesine şaşırmıştım ki bunu asla beklemiyordum ve en kötüsü artık beni koruyabilecek ya da koruyormuş gibi rol yapacak bir Veyn de kalmamıştı. "Rad9!" diye haykırdı Maris gür bir sesle. "Rad5! Derhal buraya gelin ve bu Köksüz'ü yargılanana kadar yılanlı zindana götürün!"

CamScanner

Başımı iki yana salladığımda ayaklarım hareketlendi ve kaçmak için hamle yaptım ama Maris, kolumdan öyle sıkı tutup beni durdurdu ki, parmaklarının izinin kolumda kalacağına oldukça emindim. "Bırak," dedim dişlerimin arasından. "Benden uzak durun."

Maris, adeta tükürür gibi, "Sen kendini ne sanıyorsun?" diye sordu bana. Sesinde öyle bir aşağılama vardı ki, Veymora bile bu denli beni aşağılamamıştı. "Benimle nasil böyle konuşabilirsin?"

Kendimi tutamadım, ne olacaksa olacaktı artık ve şu an, son anlarım bile olsa gururumdan ödün vermeyecektim. Elimi, Maris'in beni tutan koluna geçirdim ve öyle bir itekiedim ki, şaşkınlıktan neredeyse bayılacaktı. "Sana bırak dedim." Maris'in hemen arkasmda hareketlenme olduğunda muhafızların geldiğini anladım. "Yoksa Veyn'e yaptığımın aynısını sana da yapmaktan bir an bile çekinmem."

Maris, duraksadığı yerde çok da fazla bekiemedi ve sonrasında bana doğru büyük bir adım attığında gözleriyle gözlerimi adeta arşınladı. "Sen," dedi, Maris, kelimenin üzerine basa basa. "Yok edildin bile."

Kendimi tutamayıp güldüm. "Sıraya geç, Veymor'un gelini, beni yok edebilecek son insan bile değilsin."

"Maris." Veyn'in hemen arkamızdaki sesi aramıza girdiğinde merdiven basamaklarından indiğini işittim ve bakışlarım en sonunda ona döndü. Hançeri çıkarmıştı, eli omzundaydı ve parmaklarının arasından kanlar akıyordu. Gözlerinden düşüncelerini okuyamıyordum. Bakışları Liten'e ve diğer muhafıza doğru döndü. "Köksüz'ü dairesine kilitleyin ve biriniz kapıda bekleyin." Hepimiz ama hepimiz büyük bir şaşkınlıkla Veyn'e bakıyorduk. Liten bile.

CamScanner

"Ne?" dedi Maris kulaklarına inanamıyor gibi. "Ne demek istiyorsun?" Veyn, başıyla Liten'e emir verdi ve Maris'i duymazdan geldi. Liten birkaç basamak tırmanıp yanıma geldiğinde oldukça nazik bir şekilde kolumdan tuttu ama yerimden hareket bile etmeden Veyn'e bakmaya devam ettim. "Bu Köksüz seni yaraladı, Thalron'a başkaldırıyor ve onu cezalandırmıyorsun, öyle mi?" diye sordu Maris büyük bir şaşkınlıkla. "Benim kulaklarım doğru mu duyuyor?"

"Cezalandırmayacağımı söylemedim fakat onun cezasını sadece ben verebilirim, Maris, sen değil." Bakışları bana döndü ve yüzünde hırsla karışık zafer kazanmış bir ifade gördüm. "Cezasına karar verene kadar odasında kilitli tutulacak."

Liten bu kez kolumdan beni çektiğinde gücüne karşı gelemedim ve geriye doğru adım attım ama Veyn'den de bakışlarımı ayırmadım. "Cezasına karar verene kadar zindanda tutulmalı," dedi bu kez Maris. "Üstelik bana da saygısızlık yaptı."

"Üstelik bana da saygısızlık yaptı," dedim Maris'i taklit ederek. "Kan grubundan dolayı sana saygısızlık yapmak yasaksa ben bu üstünlüğü de kabul etmiyorum."

Liten en sonunda beni kolumdan sertçe çektiğinde Maris'in yüzündeki dehşeti göremedim bile. "Sadece kan grubumdan dolayı değil," dedi Maris, Liten, beni odaya neredeyse sürüklerken. "Ben Thalron'un geleceğiyim ve sen de yaşamak için bana saygı duymak zorundasın."

Görüş açımdan çıktığında ağzımı açıp bağırmak istedim ama Liten, koca eliyle ağzımı kapatıp beni belimden tuttuğu gibi kucakladı ve odama doğru götürdü. Kendi kendime öfkeyle çırpınırken ona hiç dokunmadı bile, dairemin kapısının önüne kadar da beni bırakmadı.

CamScanner

En sonunda elini ağzımdan, diğer elini de belimden çektiğinde odamın kapısını açtı ve beni içeriye doğru itekledi. "Hey," dedim ona öfkeyle bakarak. "Tarafını bu kadar belli etme!"

"Çok sinirlisin." Liten'in ağzından bu iki kelime dökülmüştü.

Burnumdan keskin bir nefes verip "Thalron'u yakmak istiyorum," dedim ve öfkeyle ona bakmaya devam ettim. "Thalron'u yakıp kül etmek istiyorum ve küllerini de denize üflemek istiyorum."

Liten, normalde kapıyı kapatıp gidebilirdi ama bana bakıp "Sen Thalron'a aitsin," dedi sanki uyarır gibi.

Ellerimi yüzüme geçirdim ve öfkeli birkaç nefes daha verdim. "Değilim," dedim hırsla. "Değilim, hiç olmadım." Sonra ellerimi yüzümden çekip yalvarır gibi ona baktım. "Liten," dedim kısık bir sesle kapıdan ona doğru eğilip. "Lütfen bana ve arkadaşlarıma buradan kaçmam için bir yol göster, burada beni..." biraz daha eğildim ve fısıldayarak devam ettim, "burada beni yok edecekler, Veymor beni yok etmek istiyor ve Veyn de bunun zamanının olduğunu söyledi. Yok olmak istemiyorum, radyasyon istemiyorum." Boğazıma bir yumru oturdu ve başımı iki yana salladığımda gözlerim dolmuştu. "Liten, beni öldürecekler."

Liten'in gözlerinden belirgin bir hüzün geçtiğinde kaşları havalandı ve nefesini tuttuğunu fark ettim. Yutkunduğunda ne yapacağını bilemiyormuş gibi etrafına baktı hemen ardından "Sen Thalron'a aitsin," dedi bir kez daha. Fakat bu kadarla kalmadı. "Sen Thalron'un sahibisin."

"Ne?" dedim anlamayarak. "Bu da ne demek?"

"Sen Thalron'un sahibisin," dedi bir kez daha. "Sen Thalron'un sahibisin." Art arda aynı

CamScanner

cümleyi söylüyordu ama ben ne demek istediğini bile anlamıyordum. Kapıyı üzerime kapatıp kilitlemeden hemen önce yine aynı cümleyi söyledi: "Sen Thalron'un sahibisin."

Ve kapı kapandı, hemen ardından da kilitlendi. Kapalı olan kapıyla bakıştığımda dolu gözlerle öfkeli bir nefes verdim ve art arda kapıyı tekmelemeye ve vurmaya başladım, ta ki ayaklarım ve ellerim acıyana kadar. En sonunda gücüm tükendiğinde duvara sırtımı dayayıp sürtünerek yere oturdum ve dizlerimi karnıma doğru çekip bacaklarıma sarıldım, alnımı dizlerime yasladığımda uzun zamandır ağlamadığım kadar yüksek bir sesle, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Bu ağlayışım sadece acıdan dolayı değildi artık katlanamıyordum; bu kadar şeye katlanamıyordum. Benden saygı bekleniyordu ama saygı göstermem için bir nedenim yoktu, benden inanmam bekleniyordu ama inançlarıma onlar karar veremezdi. Her şey yasaktı, her şey bir ritüeldi, her şey bir ayindi. Arkadaşlarımı göremiyordum, Elly'i elimden almışlardı, yemekler bile güvenilmezdi.

Ve benden bütün bunların yanında bana ait olan tek varlığımı istiyorlardı: Canımı.

Benden canımı istiyorlardı.

Daha fazla ağladığımda "Elly," diye hıçkırdım ve alnımı birkaç kez dizime sertçe vurdum. "Elly, yalvarıyorum, rüyalarıma gir, ne yapacağımı bilmiyorum. Ben aklımı kaybedeceğim." Başımı kaldırdım ve etrafıma baktım ardından ağlaya ağlaya dişlerimi sıkıp "Delireceğim," dedim ve bir anda ayağa kalktım.

Sonrasmda odanın içindeki her şeyi öyle bir devirdim ki, adeta Veyn'in kalesi çığlıklarımla ve masaların devrilme sesleriyle inledi. Duvarlara

CamScanner

vurdum, yerlere vurdum, sesim kısılana kadar küfürler edip çığlıklar attım. Saatler sürdü, saatler boyunca bir an bile durmadım.

Neye bu kadar öfkeliydim? Yok edilmekten korkuyordum ama neye bu kadar öfkeliydim? Veyn'e inanmış olamazdım değil mi? Ona güvenmiş olamazdım değil mi? Hayır, ben şu an çok büyük bir patlama yaşıyordum, bunun farkındaydım.

Saatler sonra kapı açıldı ve sanki sesleri duymamışlarcasına Kayze'nin bana yemek getirdiğini gördüm. Kapının eşiğine bırakıp öyle bir kaçtı ki, o da umurumda olmadı. Yemek, duvarla bütünleştiğinde onların yemeklerini yemeyi de sonuna kadar reddettim.

Thalron'u yıkacaktım, yakacaktım, yok edecektim; Thalron'u hiç edene kadar durmayacaktım.

3 gün sonra...

Şarkı: You Are a Memory, Message To Bears

Gerçekten delirip delirmediğimi nasıl anlardım, bilmiyordum. Kafamın içinde sanki durmadan konuşan bir kadın vardı ve o kadının sesi bana benziyordu. Sanırım konuşan kişi bendim ama ne söylediğimi de anlayamıyordum.

Üç gündür odadaydım ve ağzıma tek lokma yemek sürmemiştim; küvetin oradaki musluktan akan suyun dışında da başka hiçbir şey içmemiştim. Uykuya direniyordum ama hangi aralıkta uyuyakaldığımı bile bilmiyordum. Odanın içi, kafamın içinden daha karmakarışıktı, her yer dağılmıştı ve ben tam ortada yerde oturmuş çizim yapıyordum.

Dudaklarımın arasından bir ninni dökülüyordu, bu ninniyi Elly bana hep söylerdi ama şimdi artık bu ninni sanki bana geçmişimin sesi gibi gelmeye başlamıştı

CamScanner

başlamıştı.

Rüya görmemiştim, Elly gelmemişti, arkadaşlarım nasıldı bilmiyordum. Belki de cezam sonsuza kadar bu odada kilitli kalmak olacaktı.

Durmaksızın kar yağıyordu, gece her zamankinden daha karanlıktı fakat karların o beyaz rengi gökyüzünü aydınlatıyor gibiydi. Saat öğlene doğru olmalıydı, belki de akşamdı, bilmiyordum.

Parmaklarım boyalarla boyanmıştı ama ben günler önce gördüğüm rüyayı tam üç gündür çiziyordum.

Ayaktaydım, karnım şişti ve bir bebek taşıyordum, hemen karşımda Veyn dizlerinin üzerine çökmüş, bana yüzüğünü veriyordu; o kızıl saçlı kadın omzumun arkasından kulağıma bir şeyler fısıldıyordu. Ağaçların bir kısmı yeşildi, bir kısmı griydi. Tıpkı Veyn'in gözleri gibi.

Kapının açılma sesini işittiğimde başımı kaldırıp bakmadım çünkü yemek vaktiydi ve yemek yemeyeceğimi artık bilmeleri gerekiyordu ama kapı açıldıktan sonra geri kapandı, yere bir şeyin bırakıldığını işitmedim, odanın içinde ise artık yalnız olmadığıma neredeyse emindim.

Boya tutan parmağım duraksadığında yavaşça başımı kaldırdım ve kirpiklerimin arasından tam karşıma doğru baktım.

Veyn, odamdaydı.

Üzerinde siyah gömleği vardı, altında siyah pantolonu. Omzu ne durumdaydı bilmiyordum ama umurumda da değildi. Yüzüne bakmadan başımı önümdeki çizime doğru çevirdim geri ve devam ettim. Adımları bana doğru yaklaştığında derin bir nefes verip oturduğum yerden kalktım ve elimdeki resmi ters çevirip masaya doğru ilerledim. Hemen arkamda olduğunu biliyordum ama onu görmezden gelmek istiyordum hatta onu görmek

CamScanner

görmezden gelmek istiyordum hatta onu görmek bile istemiyordum.

Veyn her adım attığında ayaklarına bir şeyler çarpıyordu ve bu ister istemez hoşuma gitmişti. Masanın üzerindeki boş bir kağıdın altına çizimimi koyduğumda ve üzerini kapattığımda bir anda Veyn'e doğru döndüm, kalçamı masaya yasladım ve kollarımı önümde birleştirdim üstünlükle. Tam gözlerinin içine baktığımda yemyeşil gözleri beni baştan aşağı süzdü ve sonra odaya şöyle bir baktığında öfkelenmesini bekledim ama zaten bunu beklediği çok açıkmış gibi yeniden bakışlarını bana çevirdi.

Tek kaşımı kaldırdığımda "Cezamı vermek için mi buradasın?" diye sordum tek nefeste.

Sağ yanağındaki kesik, ince bir yara izine dönüşmüştü ve düşündüğümden daha derin bir iz bırakmıştı. Artık Veyn'in yüzünde belirgin bir yara izi vardı ve bunun sebebini ben samyorken aslında bilerek yaptığı oyunu olduğunu Veymor'la konuşmasmdan duymuştum, fazlasıyla kurnaz, fazlasıyla korkutucu bir adamdı.

Ama ben ondan korkmuyordum.

Veyn, hiçbir cevap vermeden üzerindeki gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında kaşlarım çatıldı ve önümde birleştirdiğim kollarımı yavaşça açtım. Ben daha hiçbir şey söylemeden tek çırpıda üzerindeki gömlekten kurtulduğunda yere attı ve karşımda yarı çıplak kaldı. Omzu ve kolunun bir kısmı sarılmıştı. Bana doğru bir adım attı fakat aramıza belirgin bir mesafe koydu. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum en sonunda.

"Yaramı iyileştireceksin," dedi omzunu başıyla göstererek. "Çünkü bu yarayı sen açtın."

Kendimi tutamayıp gülmeye başladığımda "Rüyanda bile göremezsin," dedim.

CamScanner

"Rüyanda bile göremezsin," dedim.

"Rüya göremiyorum zaten," dedi hızlı bir şekilde.

Gülüşüm hala yüzümdeydi. "Değil yaranı iyileştirmek, ikinci bir yara açmamı istemiyorsan beni bu odadan dışarı çıkarma ve sen de şimdi çık buradan."

Öyle net konuştum ki, odadan çıkıp gider sandım fakat o bir adım daha attı ve aramızdaki mesafe yok oldu. Çenesini sıktığında yeşil gözlerinin hançeri sapladığımda bile öfkeli bakmadığını ama şu an öfkeli olduğunu gördüm. "Kendi yaramı iyileştirmek zor oluyor, Valenka," dedi öfkeyle. "Bunu sen yapacaksın."

İlk önce ciddi mi diye onu inceledim ama hâlâ çok öfkeliydi. "Burada doktorlarınız yok mu?"

"Ben kimseye güvenmem."

Yarım dakika boyunca yüzüne boş boş baktım. "Ve bana mı güveniyorsun?"

Hiç düşünmeden tek bir yanıt verdi: "Sadece senin beni iyileştirmemi istiyorum."

Bu da başka bir oyunu olmalıydı. Belki de bu şekilde benden hırsını alacaktı, o Veyn'di, en üstteydi, Varisti ve tek emriyle benim onun yarasına bakmamı sağlayacaktı; sonrasında da alayla gülüp bunu başardığını bana söyleyecekti.

"Yapmayacağım." Ellerimi arkamda birleştirdim ve çenemi kaldırıp ona üstün bakışlar attım. "Emrini yerine getirmeyeceğim, ne yapacaksın?"

Duruşuma baktı, kaldırdığım çeneme ve sonrasında gözlerime. Ardından yeşil gözleri yüzümde gezinirken dudaklarımda düşündüğümden çok daha uzun oyalandı. Kasıldığımı hissettiğimde "Ne mümkün senin

CamScanner

gibi birini..." dedi ve sonrasında cümlesini tamamlamadı. Ne söyleyecekti bilmiyordum ama bunun peşine düşmeyecektim.

Hemen şu an yüzüne sağlam bir yumruk atmakla, yüzündeki yara izine acımak arasında gidip geliyordum. Bu nasıl bir ikilemdi? "Odadan çık," dedim üzerine basa basa.

Veyn söylediğimi umursamayarak "Bu bir ceza mı olurdu senin için?" diye sordu ve kısık sesinden bir anlık buna üzüldüğünü bile düşündüm. "Omzumu iyileştirmek senin için ceza mı olurdu?"

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Hemen hemen."

"O zaman cezan omzumu iyileştirmek olsun, seni büyük bir dertten kurtarmış oluyorum." Ciddi mi diye yüzüne baktım ama oldukça ciddi görünüyordu. "Bugün yarama bak, onu iyileştir, ben de bana yaptığın saygısızlığı bu şekilde affedeyim."

Alayla güldüm. "Senden af dilediğimi hatırlamıyorum."

Bu kez Veyn de güldü. "Biraz daha o küçük çeneni kaldırırsan boynun kopacak."

O an dik dik ona bakmaktan ve neredeyse boyuna ulaşmak için çenemi kaldırmaktan dediği gibi olduğumu fark ettim. Yavaşça yüzümü indirdiğimde "Ceza olarak bunu seçiyor olman tamamen saçmalık," dedim. "Sana bunu bir başkası yapsaydı, cezası ne olurdu?"

"Cezası olmazdı, yok edilirdi." Cümleyi öyle net kurdu ki, ürperdiğimi hissettim.

"Zaten yok edileceksin, o zamana kadar biraz eğleneyim mi diyorsun yani?" diye sordum ve sonrasında hızlıca devam ettim. "Hatta neydi? Heyecanlandırıyorum, öyle değil mi?

CamScanner

neydi? Heyecanlandırıyorum, öyle değil mi? Hiç tatmadığın bir duygu sana karşı saygısızlık. Hançerden de keyif aldın mı, doğru söyle."

Veyn'in dudakları yavaşça kıvrıldı. "Keyif almadığımı söyleyemem ama canım çok acıdı, isabetlerin konusunda da çalışmamız gerekecek."

"Sen Thalron'un varisi değil, delisisin." Ben bu cümleyi kurar kurmaz, Veyn, imayla odanın içine baktı ve dudaklarını birleştirip başını salladı. "Kapa çeneni." Başını sallamaya devam etti. "Sana kapa çeneni dedim." Kaşlarını kaldırdı ve gözlerini açtı. "Hâlâ devam ediyorsun." Halbuki ağzını bile açmıyordu.

Ellerim saçlarıma doğru gitti ve önünden ayrılıp diğer tarafa doğru yürüdüm. Artık hiçbir şeyi anlayamıyordum, benden ne istediğini bilmiyordum, neyi doğru yaptığımdan bile artık emin değildim.

"Bu cezayı kabul ediyor musun, Işık Veren?" dedi Veyn, sırtım ona dönükken. "Yoksa gerçek bir ceza mı istersin?"

Sırtım ona dönük bir şekilde büyük bir nefes verdim. Her ne söylersem söyleyeyim beni anlamayacakmış gibi hissediyordum. Aklından ne geçiyor bilmiyordum, ne istiyor çözemiyordum, o kadar yabancıydı ki bana bazen Veyn'e normal bir insan gibi bile bakamıyordum.

"Ben nasıl iyileştirilir bilmiyorum," dedim yalan söyleyerek. Aslında biliyordum, Mahzen'deyken herkesin yaralarını ben iyileştirirdim. "Ayrıca gerekli ilaçlarım yok."

"Önemli değil," dedi, sırtım ona dönük olduğu için yüzünü göremiyordum ama sesi gülümser gibiydi. "Sadece çaba göstermen yeterli, bir şeyler yap."

CamScanner

Başka bir nefes daha aldığımda hızlı adımlarla dolaba yürüdüm ve bir köksüz pelerinini aldım ardından küvetin olduğu yere yürüyüp havlulardan bir tanesini elime geçirdim. Havlunun ucunu musluktan ıslattıktan sonra yeniden ona döndüm ve o an, büyük bir hevesle ve gülümsemeyle beni beklediğini gördüm. Dalga geçiyordu sanki benimle ama dalga geçmediği de her halinden belliydi.

Onunla şu an bu aptal savaşı devam ettirecek gücüm yoktu, neyin peşindeydi onu da bilmiyordum ama belki de yarası bahaneydi, benimle konuşmak istediği bir şeyler olmalıydı. Belki de açıklamalar yapacaktı.

Çenemle yatağı işaret ettiğimde Veyn, yatağın hep yattığım tarafına oturdu. Yanına oturup kendisinin sardığına emin olduğum beyaz bezi yavaşça açmaya başladım. Veyn ise ben bunu yaparken bakışlarını bir an bile olsun benden ayırmadı. "Babamla konuştuklarımızın ne kadarını duydun?"

Ona bakmadım, onun bana baktığını biliyordum ama ben onunla göz teması kurmaktan kaçınıyordum. Dik bir şekilde oturuyordu ve yüzü tamamen bana dönüktü. "Hangilerini duymamı istemezdin?" diyerek ucu açık bir cevap verdim. "Çünkü benim için yeteri kadarını duydum."

Veyn, öne doğru eğildiğinde, odada ikimiz olmasına rağmen fısıldayarak "Ne kadarını duydun Liora?" diye sordu bana. Bezi doladığı yerden çıkarırken gözlerim ister istemez yeşil gözlerine takıldı ve parmaklarımın hareketi yavaşladı. Yüzüyle yüzüm şu an çok yakındı ve ilk kez kokusunu net bir şekilde alabiliyordum. Thalron'a yakışmayacak kadar güzel kokuyordu. Sabununun kokusu, daha önce hiç almadığım bir kokuydu ama öylesine güzeldi ki, sanki kendimi rüyamdaki o ormanda gibi hissetmiştim.

Yutkunduğumda gözlerimi ondan kaçırdım ve sargı

CamScanner

Yutkunduğumda gözlerimi ondan kaçırdım ve sargı şeklindeki bezi açmaya devam ettim. "Beni yok etmek için bir vade koyduğunu biliyorum," dedim konuyu kendime çevirerek.

Veyn, rahatlamadı. "Sadece bunu mu duydun?"

Bir yanım sessiz kalmam gerektiğini söylüyordu ama bir yanım da her şeyi açık açık söylemenin daha doğru olabileceğini dile getiriyordu. Belki de duyduklarım arasmdan en acımasız olanı seçerek "Anneni biliyorum," dedim ve gözlerimi gözlerine çevirdim; sargıyı açmıştım.

Veyn kasıldı ve çenesini sıktığını gördüm; boğazından bir ses çıktığında gözlerini kaçırma sırası ondaydı. İlk kez gözlerini benden kaçırıyordu. "Bunun konusunu bir daha asla geçirme."

Islak havluyu aldım ve yarasma doğru baktım. Açık yara henüz kapanmamıştı ve çevresi kıpkırmızıydı. Ne kadar derine batırmıştım hançeri bilmiyordum ama buradan oldukça kötü görünüyordu.

"Seni annenden vuracak değilim ama kulaklarımın duyduklarını da unutmayacağım." Havluyla yavaşça yara izini silmeye devam ettim. "Ve uğruna canını bile vereceğin Thalron'da anneni görmek için babana yalvardın, Veyn." Bakışları hızlı bir şekilde bana döndü fakat ben de ona baktığımda gözlerimiz birbirinden ayrılmadı. Öfkelenmesini bekledim ama o devam etmemi istiyor gibi bakıyordu. "Her şey bir yana," dedim ben de adeta fısıldayarak. "Bütün bu düzenin ortasında sen anneni görmek için babana yalvarıyorsan burada bir yanlışlık vardır, öyle değil mi?"

Yutkunduğunda dudaklarını araladı ve bir şey söyleyecek gibi oldu ama hemen sonrasmda bundan vazgeçti. Her ne söyleyecekse bunu yutmak istedi. Öyle uzun süre sessiz kaldı ki, havluyu elime

CamScanner

alıp geri yara izine döndüm ama o konuşmayı tercih etti. "Annem yaklaşık on üç senedir cezalı," dedi büyük bir sırrı veriyormuş gibi. "Thalron'da bir yerde tutuluyor ama nerede tutulduğunu bilmiyorum, onu on üç senedir hiç görmedim." Omzunu indirip kaldırdı ve başını yavaşça salladı. "Ve on üç sene önce de onu pek görmezdim çünkü Veymor görüşmemize izin vermezdi. Ona göre bir erkek çocuğu, sütten kesildikten sonra annesiyle nadir görüşmelidir. Biz yine de gizli saklı görüşüyorduk, ta ki on üç sene öncesine kadar." Derin bir nefes verdi ve geri aldığında sesi çatlak çıkıyordu. "Annemin cezalandırma sebebi bendim, beni korumaya çalışıyordu." Elimdeki havlu duraksadığında nefesimi tutmuş onu dinliyordum. "Radyasyona maruz bırakılmış olabilir, bir zindanda yılanlara terk edilmiş olabilir, belki de bir odada kilitlidir veya..." başını iki yana salladı, "ölmüş bile olabilir, bilmiyorum. Tek istediğim bir yanıt almak ve senelerdir ben o yanıtı alamıyorum. Çok aradım ama onu bulamıyorum."

"Neden cezalandırıldı?" diye sordum. "Seni neyden koruyordu?" Bir cevap vermedi ama derinlerde yatanı gözlerinde gördüğümde Veyn'in hikayesinin, daha önce duymadığım hikayelere benzemediğine çok emindim. Söylediklerini idrak etmekte zorlanıyordum ama bakışlarındaki ifade, beni alaşağı etmişti. Kendimi tutamayarak "Neden Veymor'a bu konuda karşı gelmek yerine ona yalvarıyorsun?" dedim.

"Çünkü Veymor'a karşı gelemem," dedi.

"Neden?" diye sordum fakat bir cevap alamadım. Kurallar yüzünden mi karşı gelemiyordu, burada doğup büyüdüğü için ister istemez buranın kültürüne mi sahipti yoksa başka bir nedeni mi vardı? Hayır, bilmiyordum, hiçbir şeyin cevabını bilmiyordum.

"Senin ailen, Işık Veren?" diye sordu bir anda bana. Beni gerçekten merak mı ediyordu yoksa lafı mı

CamScanner

Beni gerçekten merak mı ediyordu yoksa lafı mı değiştiriyordu? "Onlar Thalron'da yoklar sadece arkadaşların var."

Ona anlatmamayı tercih edebilirdim ama ben bile farkında olmadan dudaklarımdan "Annem ve babam yok," döküldü. "Babam ben doğmadan önce gitmiş, nereye gittiğini bilmiyorum. Annem de beni doğurduktan sonra babamın peşinden gitmek zorunda kalmış." Kaşlarımı çattım ve Köksüz pelerininin bir kısmını yavaşça yırtmaya başladım. "Beni Elly Teyzem büyüttü, annemin arkadaşıymış ama kardeş gibi büyümüşler." Elim duraksadı ve dik bir şekilde ona baktım. "Elly Teyzem'i de Thalron'un Tüccarlarından birisi öldürdü, buraya gelemedi." Veyn kaşlarını çattı, bu hoşuna gitmemişti. "Hayatımdaki insanlar Elly Teyzem, Korven ve Tanya. Ne yazık ki Thalron onları da elimden yavaş yavaş alıyor."

"Sen de annene ne olduğunu bilmiyorsun," dedi, kendimden bile kaçtığım konuyu dile getirerek. "Onu hiç aramadın mı?"

"Hayır." Kısa cevabım onu susturur sandım ama devam etti.

"Çünkü alacağın cevaplardan mı korkuyorsun?" Derin bir nefes verdim ama onu yanıtsız bıraktım. "Daha önce iki kez annenin karnında öldüğünü ve üçüncüde doğduğunu söyledin, annen seni dünyaya getirmek için çok çabalamış. Bu yüzden öylece çekip gideceğini hiç düşünmüyorum, bilmediğin bir şeyler olmalı."

"Ve bu seni ilgilendirmiyor," dedim kaşlarımı çatarak. "Yorum yapman için anlatmadım."

Veyn, gözlerimin tam içine bakıp "Kişine aşık mısın peki?" diye sordu. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "O alt kökene yani?" Korven'i kastediyordu ama ona isim dışında her şekilde hitap etmişti.

CamScanner

hitap etmişti.

"Sen aşkı nereden biliyorsun ki?"

"Sen öğrettin," dedi çenesiyle beni işaret ederek. "Anlattın ya masalları, aşktan da söz ettin."

"Beni bu kadar dikkatli dinlediğini bilmiyordum," dedim pelerinin yırttığım kısmını yara izinin üzerine koyup sararken.

"Söylediğin hiçbir şeyi unutmam, Liora," dedi başını sallayarak. "En kötüsünü de, en iyisini de." Hiçbir cevap vermedim. "Kişine aşık mısın?"

"Sen kişine aşık mısın?" diye sordum Maris'i kastederek.

"Aşık olduğumu nasıl anlayabilirim?" diye sordu. "Ben hiç masalları bilmiyorum ki, aşk nasıl öğrenmedim." Elim duraksadı ve gözümü kısıp ona baktım, Veyn ise göz kırptığında kendimi tutamayıp gülümsedim ve hemen ardından kendime gülümsediğim için sinirlendim.

"Masallarda prensler, prensesleri kurtarmak için canlarından bile vazgeçiyorlar," dedim kendimden emin bir sesle.

Veyn'in kaşları çatıldı ve yanakları içe doğru göçtü. "Sen kişin için bunu yaptın, bilerek buz ritüelinde vazgeçtin."

Pelerinin yırttığım kısmını sardıktan sonra ayağa kalktım ve kollarımı önümde birleştirdim. "Yarana bal sürmelisin, Elly yara izine balın iyi geldiğini söylerdi."

Veyn oturmaya devam ederken bana bakmayı sürdürdü. Kafası karışmış görünüyordu ama odaya girdiğinden daha rahattı, maalesef ki ben de öyleydim. Bir şekilde beni yine çepeçevre sarabilmişti ve öfkemi anlık olarak unutmuştum.

CamScanner

Bu çok kötü bir histi, neydi bunun adı? Neden ona ben bile farkında olmadan karşı koyamıyordum?

"Liora," dedi oturmaya devam ederken. "Bana dünya hakkında tek bir şey söylesene."

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl bir şey bilmek istiyorsun?"

"Bilmem, bu gece uyurken düşünebileceğim ve yüzümü gülümsetecek bir şeyler olabilir çünkü ben hiçbir şey bilmiyorum."

Bizi en çok şaşırtanı anlatmayı tercih ettim. "Önceden insanlar birbirlerinden çok uzak olsa bile konuşabiliyorlarmış çünkü telefon diye bir alet varmış. Ben buradayım ve sen Thalron'un diğer ucundasın diyelim, beni arayabiliyormuşsun hatta yazışabiliyormuşuz." Veyn büyük bir şaşkınlıkla bana baktığında gözleri küçük bir çocuk gibi kocaman açılmıştı. "Çok garip değil mi? Biriyle konuşman için onu görmene gerek yok."

O kadar uzun süre dediklerimi düşündü ki, aklının içine girmek istedim. "Ama bu iyi bir şey değil," dedi ve sonra yüzüme dikkatle baktı. "Bir insanın gözlerinin içi, ruhunun aynasıdır, Liora. O şekilde kimse kimseyi anlayamaz, ben senin ruhunu görmeyi yeğlerim."

Yavaşça başımı salladım. "Doğru, hiç bu açıdan düşünmemiştim."

"Ayrıca bunu ben de yapabilirim."

Alayla ona güldüm. "Bu imkansız çünkü artık telefonlar kullanılmıyor."

Veyn, söylediğime cevap vermedi ve oturduğu yataktan kalkıp yere attığı gömleğini üzerine geçirdi, düğmelerini ise iliklemedi. Kaslı gövdesine bakışlarım bir anlık kaydı fakat hemen sonra yeniden yüzüne baktım. "Peki her gün bana dünya hakkında bilgi verir misin?"

CamScanner

hakkında bilgi verir misin?"

"Hayır." Geriye doğru bir adım attım ve kapıyı işaret ettim.

"Peki bana bir gün masal anlatır mısın?" diye sordu gömleğinin düğmelerini iliklerken.

"Hayır," dedim yeniden.

Veyn, haylaz bir şekilde sırıttı, bazen yaramaz bir çocuk gibi olabiliyordu. Yüzümü incelerken, kaşları düz bir çizgi halini aldı ve bir şeyler düşündüğünü anladım. En sonunda "Gözlerin," dedi ve yavaşça bana doğru bir adım attı. "Gözlerin hangi renk, Işık Veren?" diye sordu. "Seni gördüğümden beri en merak ettiğim şey bu."

Bir anlık onun renkleri bile göremediğini unuttum fakat sonra yeşil gözlerinde sadece griden ibaret olduğumu hatırladım. Saçlarım griydi, tenim griydi, gözlerim griydi... Sadece açık tonları ayırt edebiliyordu, o da grinin açık tonuna sahip olduğu için. "Ela," dedim boğazımı temizleyerek. "Ela gözlüyüm."

Veyn'in bu kez kaşları çatıldı. "Ela nasıl bir renk oluyor?"

Dudaklarım yukarıya doğru kıvrıldı. "Kendi göz rengini hatırlıyor musun, Veyn?"

"Yeşil olduğunu biliyorum," dedi.

"Senin gözlerinden daha koyu ama kahverengiden de daha açık." Bakışlarım kısıldı ve sonra hevesle başımı salladım. "Güneşin batışını hatırlıyor musun? Çocukluk anılarında bu var mı?" Veyn, eliyle hemen hemen hareketi yaptı. "Tam batmadan önceki renk gibi, güneş batışıyla hemen hemen aynı renk gözlerim."

Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı ve sonrasında

CamScanner

bir an bile çekinmeden bütün açık sözlülüğüyle "Renklerim ne kadar solgun olursa olsun, çok güzel olduğunu görebiliyorum," dedi dürüstçe. "Ben bu gözlerle böyle görebiliyorsam, renkleri seçebilen herkes çok daha şanslıdır."

Dudaklarım aralandı ve ondan gizlemeyerek büyük bir şaşkınlıkla ona baktım. Bu zamana kadar bana güzel olduğumu söyleyen birkaç kişi olmuştu ama hiçbirisi Veyn kadar beni şaşırtmamıştı. Onun için o kadar yavan cümlelerdi ki, ağzımdan "Bana iltifat mı ettin sen?" döküldü.

"İltifat ne demek?" diye sordu.

"Güzel cümleler."

Veyn, kaşlarını çattı, o da ona yakışmadığını fark etmişti. "Ben sadece gerçekleri söyledim, Solveth." Solveth, gün batımı demekti; az önce söylediklerimden sonra bana gün batımı diyordu. "Çok açık sözlü birisi olduğumu söylemiştim."

Alayla ona baktım. "O yüzden mi beni yok edeceğini Veymor'la konuşmandan duydum?" diye sordum. "Sen sadece yalancı ve güvenilmez bir adamsın, Veyn ve ben sana hiçbir zaman güvenmeyeceğim ve bil diye söylüyorum, elime geçen ilk fırsatta seni de, Veymor'u da hatta Thalron'u da mahvedeceğim."

Veyn cevap vermek yerine arkasını döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı. Sanki bu konu hakkında konuşmamak için yemin etmişti. İkimiz de bir gün birbirimizi yok edeceğimizi biliyor gibiydik; buna rağmen yüz yüze geldiğimizde, nasıl oluyordu da hiçbir şey yokmuş gibi konuşabiliyorduk, anlayamıyordum. Ona karşı açıklayamadığım bir suskunluğum vardı. Onu hançerlesem bile, sonrasmda hiçbir şey olmamış gibi sohbet edebileceğimi biliyordum.

"Bana annenle ilgili gerçeğ, tamamını olmasa da,

CamScanner

neden anlattın?" diye sordum, kapıdan çıkmak üzereyken. "Bana güvenmemen gerekirdi. Sırrını arkadaşıma anlattım."

Veyn kapıdan çıkmadan önce durdu. Bakışlarını bana çevirdi; dudaklarının kenarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi. "Eğer bunu gerçekten yapmış olsaydın," dedi sakince, "çoktan her şey ortaya çıkardı, Liora."Kısa bir duraksamadan sonra devam etti: "Üç gündür bu odadasm. Arkadaşın seni görmedi. Ve eğer sırrımı anlatmış olsaydın, yaralarımı sararken gözlerimin içine bu kadar rahat bakamazdın." Başını iki yana salladı, o an bilerek benim güvenimi ölçmek için odaya kilitlediğini anladım. "Demek ki sandığın kadar güvenilmez değilsin," dedi. "Ne hoş."

Bir cevap vermedim. O da zaten beklemedi; kapıdan çıkıp gitti. Ardından öylece bakakaldığım birkaç saniyenin sonunda, içimdeki öfke bana dönmeye başladı.

Yarasını iyileştirmiştim; iyileştirmek denebilirse tabii. Bir çaba demişti, bir ceza. Ve ben bunu gerçekleştirmiştim. Oysa yapmayabilirdim. Dur diyebilirdim. Elimi çekebilirdim.

Ama çekmedim.

Vicdanım rahat mıydı? Değildi.

Hançeri omzuna saplamak ağır bir hareketti; bunu anlayacak kadar farkındaydım. Fakat gözümün o an ne kadar döndüğünü kimse görmemişti.

Veyn bile.

Yavaş adımlarla yatağa yürüyüp uzandım. Az önce ayaklarımın olduğu yerde o oturuyordu; sanki izi hâlâ oradaydı. Yan dönüp pencereye baktığımda, kendi kendime konuşmaktan yorulduğumu hissettim.

CamScanner

Burası Thalron'du: evet.
Korkunçtu: evet.
Zorla tutuluyordum: evet.
Kaçış yoktu: evet.
Veyn'i yok etmek istiyordum...

Ama bu düşünce bile artık tek başına duramıyordu.

Gözlerimi sıkıca yumup huzursuzca kıpırdandım; sanki bedenim, zihnimden önce bir gerçeği fark etmişti. Kendime itiraf edemediğim o gerçek, içimde usul usul yankılanıyordu: Onunla vakit geçirmekten keyif alıyordum. Bu düşünce beni hem yakalıyor hem de ürkütüyordu. Dikkatimi çekiyordu—istemeden, fark ettirmeden, savunmasız bir yerimden. Bir yanım Svalbard'daki hayatıma sığınıyordu; Korven'le, Tanya'yla geçen o eski günlere, her şeyin daha sade, daha anlaşılır olduğu zamana dönmek istiyordu. Hiçbir şeyin bu kadar karmaşık, bu kadar tehlikeli hissettirmediği bir zamana.

Gözlerimi yeniden açtığımda bakışlarım yine pencereye kaydı ve kaşlarım çatıldı. Bu kez orada sallanan bir şey vardı. İlk anda bir buz sarkıtı sandım; Thalron'da her şey buzla karışabilirdi. Ama ayağa kalkıp yaklaştıkça, pencerenin önünde bir ipe bağlı cam bir şişenin ağır ağır sallandığını fark ettim. Kalbim, sanki bunu bekliyormuş gibi, aniden hızlandı.

Elim pencerenin topuzuna gitti; sertçe açtım.
Buz gibi hava ve kar taneleri içeri doldu, nefesim kesildi. Şişeyi hızla elime alıp başımı yukarı kaldırdım. Kimse görünmüyordu. Yine de biliyordum, üst kat Veyn'in yatak odasıydı. Bu bilgi, içimde tarif edemediğim bir titreşim yarattı; yakalanmışlıkla merak arasmda asılı kalan bir his.

Şişeyi ipten ayırıp pencereyi kapattım. Orta boy cam şişenin içinde katlanmış bir kâğıt vardı. Kapağını açarken yüzüm ifadesizdi, kaşlarım

CamScanner

çatık; ama ellerim birbirine dolaşıyordu. Tuhaf bir şekilde heyecanlanmıştım. Bunu inkâr edemezdim.

Kâğıdı açtığım anda dudaklarım aralandı ve istemeden gülümsedim.

Veyn çizmişti. İki pencere—üstte onunki, altta benimki. Aramızda sarkan ince bir ip. Renk yoktu; yalnızca siyah kalem. Basit, neredeyse çocukça. Altına tek bir cümle bırakmıştı: *"Yapabileceğimi söylemiştim."* Anlattığım o eski telefon hikâyesini, kendi usulünce gerçeğe dönüştürmüştü.

Bir kahkaha kaçtı dudaklarımdan. Ardından, güldüğüm için kendime öfkelendim. Kâğıdı ters çevirdim. Siyah kalemle, gelişigüzel bir şekilde Thalron Kalesi'ni çizdim. Sonra kırmızı bir boya aldım; çizimin tam ortasına büyük bir çarpı attım. Alevler ekledim, bilinçli, sert. Köşesine tek bir not düştüm: *"Yapacağımı gösteriyorum."*

Kâğıdı katladım. Pencereyi yeniden açıp şişenin içine yerleştirdim, ipi bağladım. Pencereyi bu kez daha sert kapattım, sanki hissettiklerimi de onunla birlikte dışarıda bırakmak ister gibi. Yatağıma döndüm ve uykuya dalana kadar o şişeyi izledim; sallanışını, karanlıkta kaybolup yeniden belirişini.

Bir yanım kahkahalar atmak istiyordu. Diğer yanım, öfkeden kendime tokat atacak kadar ileri gitmeye hazırdı. Kalbimin neden bu kadar deli gibi attığını bilmiyordum. Elim göğsümde, hem öfkenin hem de adını koyamadığım o büyük ikilemin ağırlığıyla, nihayet uykuya teslim oldum.

*

Şarkı: Runes of Memory, Witchsnook

Bundan elli sene önce yaşasaydım, nasıl bir hayatım olurdu diye düşünmeden edemiyordum. O zamanlar savaş yoktu, insanlar mutluydu ve barış

CamScanner

zamanlar savaş yoktu, insanlar mutluydu ve barış içindeydi, Elly öyle söylerdi. Eğer o zamanlarda yaşasaydım dünyanın her köşesini karış karış gezmek isterdim ama şimdi Thalron'a sıkışmıştım.

Tepemdeki camdan kubbeye bakarken kar yağışı bir an bile durmadığını görüyordum. Liten, beni uykumdan kapıyı sertçe vurarak uyandırmıştı ve gözlerimi açtığımda pencerenin önüne sarkıtılan cam şişenin olmadığını görmüştüm. Acaba o çizimi gördüğünde Veyn'in yüzü nasıl bir hâl almıştı, kestiremiyordum.

Ruhsal rehberlerle görüşmek için küçük küçük sınıflara ayrılmıştık yeni gelenler olarak ve benim bulunduğum küçük odacıkta tam sekiz kişiydik, iki kişinin daha gelmesi gerekiyordu. Odanın tavanı camdan kubbe şeklindeydi, tam karşımızda siyah bir duvar vardı, duvarın yanında çok küçük bir masa ve sandalye. Bizler yerlerde oturacaktık ama neyse ki bulunduğumuz yer sıcaktı.

İçeride üç Tüccar, beş Köksüz vardı ve kapıdan iki Tüccar da girdiğinde tamamlandık. O an bakışlarım silik bir şekilde kapıya döndü, umursamaz bakışlarım kıvırcık sarı saçlı arkadaşım Tanya'yı görünce hevesle açıldı. Elimi kaldırıp ona salladığımda asık yüzü bir anlık aydınlandı ve bana öyle bir el salladı ki, adımları direkt benim olduğum tarafa doğru yöneldi.

Fakat tam o esnada, kapıdan başka birinin daha girdiğini gördüm. Birinin. Birisinin... Oldukça kısa birisinin... Cüce denilebilecek kadar kısa birisinin... Boyu belki 1.15'ti, belki de 1.10 tam olarak bilmiyordum. Simsiyah saçları olan, orta yaşlarda bir kadındı, yüzü öylesine güzeldi ki, kısalığını bir anlık göremedim bile. Şaşkınlığım boyundan ziyade, burada devler gibi cücelerin de olmasından dolayıydı. Birkaç hafta önce olsa daha fazla şaşırırdım ama şimdi radyasyondan etkilenen birisinin ruhsal rehber yapıldığını anlayabiliyordum.

CamScanner

anlayabiliyordum.

Tanya, hemen yanıma oturduğunda bakışlarımı ona çevirip gülümsedim ve kalbimin sıcacık olduğunu hissettim. Asık yüzü öyle hemen değişirdi ki, benim bütün mutsuzluğum da onunla beraber dağılırdı.

Yanıma oturdu ve ruhsal rehber görmeden "Günlerdir yoksun," diye fısıldadı. "Neler oluyor?"

"Anlatacağım," dedim sadece dudaklarımı oynatıp. "Korven nerede?"

"O diğer sınıfa alındı." Başını heyecanla salladı. "Liora, aynı sınıftayız, bu nasıl olabilir?"

Tam o esnada kapının önünde bir hareketlenme daha oldu ve bakışlarımı o yöne çevirdiğimde bembeyaz saçlı, yüzünde geniş gülümsemesiyle Nord'u gördüm. İkimize bakarken parmağıyla bizi işaret etti ardından çenesini havaya kaldırdı. Ben de Tanya'yı hafifçe kolumla iteklediğimde kıkırdamadan edemedim. "Nasıl olduğu çok açık değil mi? Sanırım Nord Thalron sana taktı."

Tanya bakışlarını kapıya doğru çevirdiğinde Nord'la göz göze geldi ve yanakları aynı anda kızardığında direkt bakışlarını kaçırdı. "Ondan nefret ediyorum," dedi dişlerinin arasından. "Üç gündür sürekli benimle konuşmaya çalışıyor."

"Biraz..." dedim duraksayarak. "Biraz tuhaf birisi. Thalron'da mutlu olabilen tek kişi o gibi ve buradaki herkesten farklı, dünyayı geziyor, Veymor tarafından da sevilmediği çok belli."

"Veymor'la aynı düşüncede olduğum tek konu." Tanya daha fazla kızardı ve başını önüne eğdi. "Bakıyor mu şu an?"

Başımı yeniden kapıya doğru çevirdiğimde Nord'un hâlâ baktığını gördüm. "Evet," diye fısıldadım.

CamScanner

hâlâ baktığını gördüm. "Evet," diye fısıldadım, "gözlerini ayırmıyor."

"Benden ne istiyor?" diye sordu Tanya başı öndeyken.

Çok kısa bir an düşündükten sonra "Bence bu hayatta ona yüz vermeyen tek kadın sensin," dedim gülümseyerek. "Dikkatini çekmiş olmalısın."

Tanya, elini kıvırcık saçlarına geçirip bakışlarını bana doğru çevirdi ve gözlerimin içine bakıp "Bana hizmetkarlık teklif etti," dedi fısıldayarak. "Ve bunu seni kullanarak yapıyor. Eğer onun hizmetkarı olursam biz sürekli görüşebilirmişiz." Tanya'nın aklı karışmış gibiydi. "Elbette reddettim ama bunun da peşini bırakmayacak gibi."

Kapı sertçe kapatıldığında ikimizin de bakışları o yöne doğru döndü ve ruhsal rehberin masasma doğru ilerlediğini gördüm. Küçük sandalyesine oturmadan önce hepimize eliyle oturun işareti yaptı.

Beş kişi önde, beş kişi arkada olacak şekilde sıralandık. Neyse ki ben ve Tanya arkada kalıyorduk ama ruhsal rehberin bizi çok net bir şekilde gördüğünden emindim, bu yüzden sessizliğe gömülmekten başka hiçbir şey yapmadım.

Kadın, herkesin gözünün içine tek tek baktı ardından sıra bana geldiğinde gözlerindeki ifade öyle bir değişti ki, bunu ne benden, ne bu odanın içindekilerden, ne de kendinden gizledi. Dudakları aralandı ardından öne doğru birkaç adım atıp eliyle beni işaret ederek "Senin soyadın Valenka mı?" diye sordu bir an bile çekinmeden. Aksanı oldukça fazlaydı ve tatlı bir sesi vardı. Diğerlerinin aksine bana karşı nefreti değil, merakını hissettim.

Tanya'yla çok kısa bir an birbirimize baktık ve sonrasında "Evet," dedim boğazımı temizleyerek

CamScanner

sonrasında "Evet," dedim boğazımı temizleyerek. "Liora Valenka."

Odadaki herkesin bakışları ilk önce bana ardından başlığımın iki yanından sarkan saçlarıma kaydığında o an, o odanın içinde yok olmak istemiştim. Kadın da beni öyle büyük bir dikkatle inceledi ki, ne görmeyi umuyordu bilmiyordum ama istediğini gördüğüne çok emindim.

En sonunda geriye çekildiğinde ve masasının olduğu yere doğru ilerlediğinde "Aramızda yeniler var," dedi sakin bir sesle. "Kendimi yeniden tanıtıyorum, benim adım Alva Thalron, ikinci kademeye geçene kadar ruhsal rehberiniz ben olacağım ve Thalron'u benimle beraber tanıyacaksınız. İkinci kademeden sonra bir daha birbirimizi neyse ki görmeyeceğiz ve sizin gibi yetmelerden kurtulacağım." Kaşlarım çatıldığında kadın gülümsedi, gözleri de kömür kadar siyahtı. "Yine de kendinizi aşağılanmış hissetmeyin, çok daha fazlasını burada göreceksiniz."

"Thalron mu?" diye fısıldadım Tanya'ya eğilip. "Veymor'un neyi oluyor?"

"Veymor'un," dedi Alva gür bir sesle beni duyarak. "Kız kardeşiyim." Beni duyduğu için utanmıştım. "Ve bir cüce olabilirim ama kulaklarım öyle keskindir ki fısıltınızı bile duyarım, Valenka."

Bana burada adımla seslenen ikinci kişiydi, rütbesi oldukça yüksek olmalıydı çünkü üzerinde Din İnsanları'na özgü kıyafet vardı ama neden cüceydi, onu anlayamıyordum. Cezalandırılmış mıydı? Doğuştan mıydı?

"Geçen günlerde Thalron'un kuruluşundan bahsetmiştik..." Neyse ki o aptal hikayelerde burada değildim. "Bugün ise Thalron'u bekleyen tehlikelerden, inançlardan ve gün doğumundan konuşacağız." Büyük bir nefes verdim, bunların hiçbirini dinlemek bile istemiyordum çünkü ait

CamScanner

hiçbirini dinlemek bile istemiyordum çünkü ait olmadığım bir yerdi. "Bunları dinlemek istemeyen kişiler olabilir," dedi Alva gözlerimin içine bakarak. "Fakat dinlemek zorundasınız çünkü Thalron'a aitsiniz ve öyle de kalacaksınız." Hadi oradan, zihin de mi okuyordu? Gerçekten de fazlasıyla zeki bir kadındı.

"Bu kadın çok tuhaf," dedi Tanya kısık bir sesle. "Ama ben sevdim."

Çok tuhaftı ama ben de kanımın ısındığını hissediyordum ve bu garipti.

"Thalron, bildiğiniz üzere Dünya Tohum Deposu'na kuruldu ve bütün dünyanın gözü aslında burada, bu da birçok tehlikeyle karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor. Kıtlık, kuraklık, açlık, savaş, radyasyon... Dünyanın birçok yerinde hâlâ bunlarla yaşamaya çalışan insanlar var ama Thalron size besin veriyor, Thalron size barınma veriyor, Thalron sizi koruyor. Öncelikle başka birlikler tarafından bazı zamanlarda tehdit ediliyoruz çünkü Tohum Deposuna ulaşmak isteyenler oluyor, tam da bu yüzden hepiniz haftanın üçü günü dövüş eğitimi alacaksınız ve Thalron'u korumak zorundasınız." Kendimi tutamayıp güldüğümde önümdeki birkaç kişi bana dönüp baktı, Alva da duymuştu ve sözü kesildiğinde gözlerini gözlerime dikti.

Kendimi tutamayıp "Bütün bunlara karşılık Thalron'un bizden götürdükleri nelerdir?" diye sordum tiksintiyle. "Çünkü burada insanlar, Thalron inanışına göre kan gruplarıyla ayrıldılar. Benim kanım sizin kanınızdan olmadığı için Köksüz olabildim fakat bir başkası Asil olabiliyor. Bu adil mi?"

Alva yüzüme dikkatle bakarak "Kanımız, soyumuzdur," dedi üzerine basa basa. "Kanımız Atalarımızın kanını taşır ve seneler önce bu topraklarda aynı bu sistemle atalarımız yaşadı, biz

CamScanner

topraklarda aynı bu sistemle atalarımız yaşadı, biz onlardan geliyoruz. Kendi kasabasında yaşamakta bile zorlanan birisi, burada bir Din İnsanı olabilir çünkü atalarının kam bunu ister."

"Saçmalık," diye fısıldadım.

Alva bana tebessüm etti. "Tam olarak burada neyden rahatsız oluyorsun, Valenka?" diye sordu.

"Her şeyden," dedim çekinmeden. "İnançlar zorunluluktan değil, kalpten gelir. Gözlerimin önünde Thalron inancını kabul etmek istemeyen birisinin dilini kopardılar. Saygı bekleniyor ama tam olarak ne için saygı göstermemiz gerektiğini bile bilmiyoruz, saygı emirle kazanılmaz, saygınlık itibardan gelir. Ben Thalron sınırları içerisinde saygı duyabileceğim tek bir insan bile göremedim. Sizin inançlarınız, sizin doğrularınız, sizin gerçekleriniz var ama buradaki kimsenin ne düşündüğünün bir önemi yok. Herkes korktuğu için boyun eğiyor ama ben korkuya da boyun eğmiyorum."

Alva ben konuşurken yavaş yavaş gülümsedi, sanki bu cümleleri duyabileceğinden eminmiş gibi. "Valenka," dedi soyadımı telaffuz ederken oldukça sakin bir dinginlikle. "Bu saydıklarının sadece Thalron'da olduğunu düşündüren nedir?" Bir anlık durdum. Dünya üzerinde başka bir yeri gerçekten de tanımıyordum. "Her yerde yasalar vardır ve yasaları devletler kendisi belirler. Sert veya yumuşak fark etmez, herkesin inanışları vardır. Eğer merak ediyorsan şu an dünya üzerinde size bu kadar yaşam hakkı tanıyan tek birlik, Thalron'dur."

Derin bir nefes verdiğimde Tanya yüzüme artık susmam gerekiyormuş gibi bakıyordu. "Zorla tutuluyoruz," dedim solgun bir sesle. "Buradan gitmek istesek de gidemeyiz."

"Sen gitmemelisin." Alva öyle keskin bir şekilde konuştu ki, neden özellikle bana bunu söylediğini

CamScanner

konuştu ki, neden özellikle bana bunu söylediğini anlamadım. Hemen ardından yeniden sınıfa döndü ve bakışlarını benim üzerimden çekti. "Zamanla burada inançların nasıl işlediğini öğreneceksiniz ve siz bile farkında olmadan bu inançları benimseyeceksiniz. Ayrılan sınıflar, kendi sınıflarını korumakla görevlidir ve her sınıfın da farklı bir görevi vardır. Köksüzler," dedi üzerine basa basa. "Diğer sınıflara hizmet etmek, Thalron'u korumak ve olası tehlikelerde askerimiz olmak için yetiştirilirler." Tiksintiyle nefesimi verdim. "Tüccarlar kademe atladıktan sonra yakın birliklere gidip ticaretlerimizi gerçekleştirirler ve Asiller ile Din İnsanları'na güzellikleri getirmekle görevlendirilir. Tüccarlar biraz da gezgindir." Başını aşağı yukarı salladı. "Asiller, Thalron'un en parlak tarafıdır, onlar asıl seçilmiş kişilerdir ve görevleri diğer birliklerle görüşmeler sağlamak, Thalron'u olası tehlikelerden korumak ve daha yükseğe taşımaktır." Alva, çenesini havaya kaldırdı ve bakışları bana döndü. "Din İnsanları, Thalron'un inanç tarafıdır. Her Perşembe ve Pazartesi günü olan ayinlerde size inançlar öğretilecek ve bu şekilde ahlakınız oluşturulacaktır." Bittiğini düşündüm ama devam ederken bakışlarını hemen arkamıza, boşluğa doğru dikti. "Yüce Veymor," dedi nefesini vererek. "Kendisi Thalron'un kurucusudur, kendisi inancın ta kendisidir. Thalron onun inançlarına göre şekil alır, onu görebilmeniz bazı özel günler haricinde imkansızdır ama onunla bir kez konuşma şerefine erişirseniz ne kadar Yüce bir insan olduğunu siz de göreceksinizdir."

Alva sessizliğe gömüldüğünde boş boş yüzüne bakmaya devam ettim. "Hepinizin bilmesi gereken bir şey daha vardır," dedi kendinden emin bir sesle. "11 Kasım tarihinde zifir gece Thalron'a gelir ve bu kalelerde yaşarız. Fakat," ayağa kalktı ve ellerini önünde birleştirip dikkatle bize baktı, "20 Nisan tarihinde güneş tamamen gökyüzünde yerini alır ve bir daha uzun bir süre batmadığında artık bu kalelerde yaşamayız." Hepimiz birbirimize baktık, ne demek istediğini asla anlayamamıştık

CamScanner

baktık, ne demek istediğini asla anlayamamıştık. Alva da bunu fark etmiş olacak ki, gülümsedi. "Radyasyon," dedi Alva, nefretle. "Güneş ışığıyla daha fazla yayılır ve topraktan bize enerjisini verir. Bu yüzden her 20 Nisan tarihinde Thalron halkı olarak gemilere biner, okyanusun ortasında yaşamaya başlarız, ta ki alacakaranlık gelene kadar..."

"Nasıl?" dedim hızlı bir şekilde. "Hayatınızın yarısını bir okyanusun ortasında, gemide mi geçiriyorsunuz?"

"Hayatımızın," dedi Alva beni düzeltererek. "Ve evet. Yüce Veymor, bizleri korumak adına böyle bir karar almıştır."

"Saçmalık," dedim heceleyerek. "Bir insan okyanusun ortasında nasıl yaşayabilir? Gemilerde üstelik." Tepemdeki kubbeye baktım ve iç çektim. "Sahiden de aklımı kaçıracağım."

Alva, dediğimi duymazdan geldi ve anlatmaya devam etti ama artık onu dinlemek bile istemiyordum. Tam doğum günümde Thalron'un kalelerinden çıkacaktık ve bir süre gemilerde yaşayacaktık, güneş en tepemizdeyken ve belki de o güneşin tadını çıkarabilecekken biz denizin ortasında yine sınırlı tutulacaktık. Bu haksızlıktı, bu insanlık değildi.

Alva dakikalarca diğer birliklerden, inançlardan ve bizim Thalron'u korumamız gerektiğinden söz etti. Hiçbirini dinlemek bile istemedim çünkü hem onların hiçbirine uymayacağımdan hem de burada yaşamaya devam edersem bunlara zorunlu tutulacağımdan ötürüydü. Öylesine sapkın inanışları vardı ki, kana tapıyorlardı. Ölümü yasaklamışlardı ama yok edilme vardı, kan akarsa bu çok ağır bir bedel ödettiriyordu ama yok edilenlere hiçbir şey yapılmıyordu.

En sonunda Alva son cümlelerini söylediğinde

CamScanner

En sonunda Alva son cümlelerini söylediğinde benim dışımda herkesin dikkatli bir şekilde onu dinlediğini fark ettim. Tanya'nın bile.

"Bu kadar yeterli," dedi en sonunda Alva. "Kendi sınıflarınıza dönebilirsiniz." Herkes ayaklandığında ben ve Tanya da ayağa kalktık fakat Alva'nın bakışları direkt benimle kesişti ve işaret parmağını kaldırıp beni yanına çağırdı. "Valenka," diye seslendi. "Yanıma gel."

Tanya, korkuyla bana baktığında ben korkuyu hissetmedim bile. "Sen beni köşede bekle," dedim ona odanın köşesini göstererek. "Hemen geliyorum."

"Lily," dedi Tanya baskın bir sesle. "Lütfen kendine hakim ol."

Başımı onu onaylayarak salladım ama kendime hakim olmak için ekstra bir çaba vermeyeceğim her halimden belliydi.

Küçük adımlarla Alva'nın yanına gittiğimde aramızdaki boy farkını görmezden gelerek o küçük sandalyesine oturdu ve beni de masanın karşısına aldı. Bakışları köşede beni bekleyen Tanya'ya takıldı, normalde bir Tüccar'la bir Köksüz'ün konuşması yasaktı ama buna kızmak yerine yeniden bakışlarını bana çevirdi. Düşündüğümden çok daha uzun bir süre yüzümü incelediğinde ve sonra saçlarıma dikkatli bir şekilde baktığında gözlerinden bir parıltının geçtiğine şahit oldum. Tek kaşımı kaldırdığımda "Başlığını geriye indir," dedi saçlarımı görmek isteyerek. Dediğini ikiletmeden hatta büyük bir gururla başlığımı geriye doğru ittiğimde ateş kızılı saçlarım ortaya çıktı. Alva, bu kez büyülenmiş gibi saçlarıma baktığında dudaklarından tek bir soru döküldü: "Kim olduğunu bilmiyorsun, öyle değil mi?"

Ucu açık bir yanıt vererek "Sen benim kim olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordum

CamScanner

olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Alva, başını omzuna doğru düşürdüğünde "Senin kim olduğunu bilmeyen kimse yok," dedi ve öylesine kadim bir sesle konuştu ki, bir anlık ben bile kim olduğumu sorguladım. Yeniden işaret parmağını kaldırdı, beni yanına doğru çağırdığında öne doğru eğildim, Alva fısıldayarak devam etti. "Artık Thalron'a başkaldırmak yerine, burayı sahiplenmen gerekiyor, kızım çünkü bu sadece sana zaman kaybettirir." Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Alva, kısık bir sesle konuşmaya devam etti. "Çünkü bir gün, Thalron'u kabullenmek zorunda kalacaksın, bunu sen değil, kanın isteyecek."

Yutkunduğumda vücudumdan bir ürperti geçti ve sanki hemen arkamda kocaman bir ordu varmış gibi hissetmiştim. Gücü hissediyor olmam çok tuhaftı, onun cümleleri neden böyle bir etki bırakmıştı? "Ne demek istiyorsun?" dedim en sonunda yenilerek. "Benim soyadımı nereden biliyorsun?"

Alva, hiçbir şey bilmediğimden artık emindi ama tuhaf bir şekilde ona karşı ne nefret besliyordum, ne de güvensizlik. "Valenka Soyu'nu bilmeyen kimse yoktur ama kimse de dile getirmez." Alva gözlerini kıstı. "Sana kim olduğunu söylemeyeceğim ama bu şekilde yitip gitmene de göz yummayacağım çünkü gücün sende olduğunu biliyorum, gücün kanında olduğunu biliyorum, gücün tam içinde yeşerdiğine eminim. Burayı kabullen, Valenka, burayı sahiplen çünkü bunu sen yapmazsan Thalron ruhunu ele geçirecek." Alva biraz daha eğildiğinde adeta fısıldadı. "Sen, Valenka'sın, aptal bir kız çocuğu gibi davranmak sana yakışmaz."

Kalbimin üzerine bir ağırlık oturduğunda "Bana neden bunları söylüyorsun?" diye sordum. "Neden bana yardımcı oluyormuş gibi konuşuyorsun?"

CamScanner

Alva'nın yüzünde tebessüm oluştu, kendince birçok cevabı olduğuna emindim ama elbette ki bana bu cevapları vermedi. Sanki gözlerimi açtırmak istiyormuş gibi bir çabası vardı, Veymor abisiydi ama o, bir şekilde bana gerçeği göstermeye çalışıyordu. "Kızıl Kitabı bul," dedi Alva en sonunda solgun bir sesle. "Cevaplara oradan erişeceksin."

"Ne?" dedim yüzümü buruşturarak. "Bu ne demek?"

Alva, hiç düşünmeden devam etti. "Anne ve baban seni bırakıp gitti öyle değil mi?" diye sordu. Gözlerim yavaşça açıldı. "Onlar gitmek zorundaydı, kızım. Onlar seni terk etmek zorundaydı çünkü kaderin, onlardan daha farklı bir yolla çizildi." Alva oturduğu sandalyeden kalktı ve ellerini birleştirip başım kaldırarak bana baktı. "Aynaya baktığında sadece kendini görme, Valenka, senin kanın ve soyun, Thalron'un taşlarında bile yazıyor."

Dudaklarım aralandığında şaşkınlıktan başka hiçbir duygu hissetmiyordum ama Alva, devam ettirmeden önümden geçip gitti ve odadan dışarıya çıktı. Bıraktığı boşluğa bakarken hemen arkamdan Tanya'nın geldiğini ve omzuma dokunduğunu hissettim. İrkildiğimde ve başımı çevirip ona baktığımda yüzümdeki büyük şaşkınlığı o da gördü. "Ne oldu?" dedi endişeyle. "Seni tehdit mi etti?"

"Hayır," dedim kekeleyerek ardından kalçamı masaya yaslayıp yutkundum. "Hayır, aksine bana yardımcı olmaya çalıştı ama ne demek istediğini anlamıyorum."

"Ne dedi?" diye sordu Tanya, kaşlarını çatarak. "İyi görünmüyorsun, Liora, rengin bembeyaz oldu."

Elim enseme doğru gittiğinde boşluktaki bakışlarımı Tanya'ya doğru çevirdim ve sonrasmda çıkalım dermiş gibi başımla kapıyı gösterdim. İkimiz beraber o odadan çıktığımızda kapının

CamScanner

önünde bekleyen birkaç Tüccar'ı gördüm, aralarında Korven de vardı. Bizi beraber gördüğü an, adımları direkt olarak bize yöneldi ve hemen ardından gözlerini gözlerime dikti. "Liora," dedi kaşlarını çatarak. "Kaç gündür nerelerdesin?"

Korven'i en son gördüğümde Veyn'e karşı kaybediyordu, Tanya ise buz çukuruna gönderilmişti. Kendi dertlerimden onları bile unuttuğumu fark ettiğimde vicdani bir boşlukla kendimi tutamayıp Korven'le Tanya'ya aynı anda sarıldım. İkisi de şaşırmıştı ama bana sarılmayı ihmal etmediler, onlar da artık yasakları dinlemiyor gibiydi, çevredeki Tüccarların bakışları umurlarında değildi. Geriye doğru çekildiğimde büyük bir nefes verip "Ne hissetmem gerektiğini artık bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Bu da ne demek?" diye sordu Korven.

En sonunda artık onlardan gizlemenin anlamsız olduğunu fark ettiğimde "Veyn'le aramda tarif edemeyeceğim bir düşmanlık ve bir yandan da dostluk var, bir anlaşma," diye mırıldandım. Tanya merakla beni dinliyordu fakat Korven'in direkt kaşları çatılmıştı. "Benim hayatımı tam iki kez kurtardı, belki de üç ya da dört, tam olarak bilmiyorum. Normalde benim yok edilmem gerekiyormuş ama o beni Köksüzler sınıfına aldırmış, başkaldırdığımda yok edilme emrim verilmişti ama Veyn, beni hizmetkarı yaparak kurtardı ve zaten onun hizmetkarı olmak beni birçok şeyden de koruyor..."

"Ses tonundaki hayranlık mı?" diye sordu Korven kaşları çatık bir şekilde bana bakmayı sürdürürken. "O adama güvendiğini söylemeyeceksin değil mi? Yoksa o masallardaki prens olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bırak da anlatsın, Korven," dedi Tanya, öfkeyle. "Neye bu kadar sinirleniyorsun?"

CamScanner

"Çünkü o adam kansızın teki," dedi Korven dişlerinin arasından. "Duymadın mı, Tanya? Bütün Tüccarlar onun kurnazlığından söz edip duruyor, kaç tane Köksüz'ü yok ettiği dilden dile dolaşıyor. O adam, çiğ çiğ insan eti bile yiyormuş."

"Korven," dedim elimi kaldırıp onu durdurarak. "Veyn'e güvenmiyorum ama..."

"Ama?" dedi Korven lafımı keserek. "Ama mı?"

"Sana ne oluyor?" diyerek hiddetlendim. "Neden bu kadar öfkeleniyorsun?"

"Çünkü gözlerinin içi parlıyor, Liora. Ona inanmış olamazsın." Başını iki yana sallayıp büyük bir öfkeyle bana baktı. "Seni kandırmasına izin veremezsin."

"Ben aptal bir kadın değilim," dedim Korven'e. "Kime güvenip güvenmemem gerektiğini biliyorum ve Veyn'e elbette ki güvenmiyorum ama bunları da size anlatmak zorundayım çünkü Veyn'le bir anlaşmamız var..." Korven'in gözleri kocaman açıldı. "O benim bir sırrımı bilip beni koruyor ve ben de onun bir sırrını biliyorum."

"Nedir o sır?" diye sordu Tanya. "Ne biliyorsun?"

Çok kısa bir sessizlik oldu. "Bunu söyleyemem."

Korven, elini sapsarı saçlarına geçirip gülmeye başladı. "Sen bize karşı Veyn'i mi koruyorsun?" Öyle öfkelenmişti ki, bu kadarını ben de beklemiyordum.

"Ben sadece sözümü tutuyorum," dedim başımı sallayarak. "Bir gün o sır açığa çıkarsa onu çıkaracak tek kişi ben olacağım, o zamana kadar da kimseyle de bunu paylaşmak istemiyorum."

Korven çenesini sıkarken Tanya, düşünceli bir şekilde bana bakıp çok kısık bir sesle "Liora,"

CamScanner

şekilde bana bakıp çok kısık bir sesle "Liora," dedi, sesinde şefkat vardı. "Ona karşı bir şey hissetmiyorsun, değil mi?"

"Ne?" dedim büyük bir şaşkınlıkla. "Ne saçmalıyorsun, Tanya? Bu nasıl aptalca bir soru böyle."

Tanya, ellerini kaldırıp beni durdurmak istedi. "Sadece sormak istedim çünkü sesinde savunmasızlık var, onun sırrını bize söylememeni anlarım ama neden o sırdan bahsederken gözlerine kederin çöktüğünü anlayamam, öyle değil mi?" Kaşlarım çatıldı. "Ona güvenmediğini söylüyorsun ama cümleye bir anlaşma yaptığını söyleyerek başlıyorsun. Onun hizmetkarı oldun, bilekliğini takıyorsun ve Thalron'dan kaçmak istesen de onun hayatı hakkında birçok şeyi biliyorsun ve belki de bilmek istiyorsun. Bunların nedeni ne?"

Korven ağzının içinde bir küfür yuvarladığında geriye doğru bir adım atıp "Eğer böyle bir şey varsa seni kendinden bile korumam gerekecek, Liora," dedi büyük bir nefretle. "Çünkü kendine bunu yapmana asla izin vermem."

Ellerimi saçlarıma geçirip ikisine de büyük bir öfkeyle baktım. "Siz aklınızı mı kaçırdınız?" dedim ve sesim düşündüğümden daha yüksek çıktı. "Thalron'dan bu denli nefret ederken Thalron'un varisine bir şeyler hissedebileceğimi nasıl düşünebilirsiniz? Elimde olsa onu yok ederim, birkaç gün önce onu omzundan hançerledim."

Tanya büyük bir şaşkınlıkla bana baktı ve sonra kollarıma dokundu. "Ve tek parça mısın?"

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Tam da bu işte. Asıl konu bu. Bana hiçbir şey yapmıyor."

Korven, konuyu bambaşka bir noktaya çekti. "Elinde hançer tutuyorsan ve ona sapladıysan neden bu omzuydu, Liora? Bu kadar nefret

CamScanner

neden bu omzuydu, Liora? Bu kadar nefret ettiğin Thalron'da neden o hançeri onun kalbine saplamadın?"

Yutkunduğumda "Amacım onu öldürmekti," dedim ve sonra sustum. İkisi de bunu yapmadığımı anladı. "Bakın," dedim gözlerimi sıkıca kapatıp savunmaya geçerek. "Anlattıklarımın kulağa delirmişim gibi geldiğini biliyorum ama..."

"Bu saçmalıkları daha fazla dinlemeyeceğim," dedi Korven ve midesi bulanıyormuş gibi elini karnına doğru götürdü. "Gözlerimin önünde yok edilmene izin vermeyeceğim."

"Beni dinleyin," dedim ve sonrasmda Korven'in gözlerindeki ifadeyi görmezden gelerek Tanya'ya döndüm, o hâlâ sorgulayarak bana bakıyordu. "Bu kadar şeyi anlatmamın sebebi, Veyn değildi, Alva'yla konuştuklarımdı. Veyn, beni korudu ama onun da bir sebebi vardı, Veymor beni yok etmek istiyor çünkü onun da sebebi var ve benim bütün bunları bulmam gerekiyor." Tanya, kaşlarını kaldırdı. "Bir şeyler var, eğer cevaplara ulaşırsam işte o zaman bu kadar insanın benden ne istediğini anlayacağım." Bakışlarım Korven'e döndü. "İşte o zaman artık Veyn'le aramda bir anlaşma kalmayacak çünkü sırrımı biliyor olacağım. O zaman Thalron'da kim olduğumla yüzleşeceğim."

Korven dediklerime inanmıyormuş gibi yüzüme bakıyordu ama Tanya, "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Yutkunduğumda Tanya'ya "Sen yapacaksın," dedim.

"Ne?" dedi şaşkınlıkla.

Onu bu karanlığa sürüklemek istemesem de "Alva bana Kızıl Kitap'tan söz etti," diye mırıldandım. "Ama bunun ne olduğunu bile bilmiyorum ve bilebilecek tek kişi Nord Thalron. Bunu da ilan için

CamScanner

bilebilecek tek kişi Nord Thalron. Buradakiler için borç çok kıymetli, sen onun hizmetkarı olmayı kabul edeceksin, o da bize Kızıl Kitap nerede, onu söyleyecek."

Korven "Asla," diye çıkıştığında Tanya o kadar da keskin bir tepki vermemişti ama bakışlarındaki korkuyu görmüştüm. Bir anlık reddedebileceğini bile düşündüm ama o gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"Lütfen, Tanya," dedim yalvarır gibi. "Sadece hizmetkarı olacaksın, hem emin ol, hizmetkar olmak, bir Tüccar olmaktan çok daha iyidir çünkü sana kimse dokunamıyor."

Korven kendi kendine bir şeyler söylüyordu ve gözü dönmüşçesine öfkeliydi. Bütün bunlardan ziyade hâlâ Veyn konusunda öfkeli olduğunu bile düşünüyordum.

En sonunda Tanya, gözlerini kapatıp açarak "Senden başka kimse için kendimi ateşlere atmazdım, Liora," dedi. "Ama senin için her şeyi yaparım."

*

Şarkı: Road to Camelot, Enaid- Diane Arkenstone

Thalron'u Tanya'yla beraber adeta arşınlamıştık ve Korven yoktu; o bizimle gelmek istememişti.

Nord'u bulana kadar o kadar çok çaba vermiştik ki, Thalron'un hiç görmediğim yerlerini bile görmüştüm. Bir yerde küçük dağcıklar vardı, dağcıkların arkasında minik çadırlar kurulmuştu ve neden kurulduğunu bilmiyorduk ama Nord'u en sonunda orada bulmuştuk. Çadırın dışında, taşın üzerine oturmuş, gözünde daha önce görmediğim bir gözlükle gökyüzüne doğru bakıyordu.

Birilerinin geldiğini duymuştu ama bakışlarını

CamScanner

Birilerinin geldiğini duymuştu ama bakışlarını bize çevirmemişti bile. Bir yandan öyle keyifli görünüyordu ve bir yandan da öyle dikkatliydi ki, Nord'un nasıl birisi olduğunu bir kez daha düşünmek zorunda kalmıştım.

Tanya'yla ikimiz birbirimize baktık ve en sonunda Nord'un sesini işittik. "Bir gün bu sarışın güzel kızın ayaklarıma kadar geleceğini biliyordum," dedi ama başını bir an bile olsun gökyüzünden ayırmadı. "Ve evlenmek istiyorsan yasalarımız gereği bunu gerçekleştiremeyiz ama dilersen seni kaçırabilirim."

Tanya, yüzünü buruşturdu. "Seninle evleneceğime ölürüm daha iyi."

Nord alayla güldü. "Benle evlenirsen zaten seni yok ederler, Rivlok." Rivlok kıvırcık demekti ve Tanya, bu hitaptan nefret ederdi. "Bu yüzden başka bir cümle kurmalısın."

Tanya tahammülü yokmuş gibi nefesini verdiğinde ben kendimi tutamayarak güldüm, burada birçok kişiden nefret edebiliyordunuz ama bir yandan da burası insanı eğlendirebiliyordu, Nord buradaki insanlar arasında en mutlusu gibi görünüyordu.

"Seninle konuşmaya geldik," dedim Tanya, tahammülü bitmek üzere nefesler alıp verirken.

"Ah," dedi Nord, ardından gözlüğüyle beraber başını eğip bize baktı. "Ateş kızılı da burada." Eliyle yanındaki taşa vurdu ve bizi yanına çağırdı. "Gelsenize, size bir şey göstereceğim."

Tanya'yla birbirimize baktık ve sonrasmda ilk oturan kişi ben oldum, Tanya ise inatlaşıp oturmayı reddetti. Nord, onun inadını görmezden gelerek gözündeki gözlüğü çıkarıp bana doğru uzattı. "Bak, bunun adı güneş gözlüğü." Benden izin dahi almadı gözlüğü taktı ve parmağıyla gökyüzünü gösterdi. "Yıldızların daha solgun görünmesine neden

CamScanner

"Yıldızların daha solgun görünmesine neden oluyor, geceyi daha karanlık gösteriyor. O halde bu bir güneş gözlüğü değil, gece gözlüğü oluyor, öyle değil mi?"

Gözlükle beraber gökyüzüne doğru baktığımda sahiden de etrafın daha karanlık olduğunu fark ettim, yıldızlar görünmüyordu ve karların rengi daha solgundu. Hatta öyle ki etrafı grileştirmişti, bu aklıma Veyn'i getirmişti. "Bunu nereden buldun?" diye sordum.

"Dünya hakkında bilmediğiniz o kadar çok şey var ki," dedi aşağılayarak bizi. "Ve bu dünyayı gezmediğiniz için çok pişman olacaksınız."

"Zaten Thalron'da bizi gezdirmek için hazır bekliyordu," diye çıkıştı Tanya.

Nord, alayla güldü ve bir kez daha diğer tarafına vurdu. "Neden yanıma oturmuyorsun, sarışın? Cebimde dünya hakkında bambaşka bir şey daha var, onu merak etmiyor musun?" Sanki Tanya'nın meraklı kişiliğini çözmüş gibiydi, onu nereden yakalayacağını biliyordu. Ben hâlâ gözlükle gökyüzüne bakıyordum ve dışarıdan ne kadar komik göründüğümüzü oldukça merak ediyordum.

Tanya, en sonunda merakına yenik düşüp Nord'un yanına oturduğunda Nord, elini cebine attı ve uzun ip gibi bir şey çıkardı. Gözlüğü yavaşça gözümden çıkarıp onu izlediğimde, ipin iki ucundaki aleti Tanya'nın kulaklarına yerleştirdi ve sonrasmda ağzının içinde bir şarkı mırıldanmaya başladı. Tanya'yla birbirimize boş boş baktığımızda Nord, şarkısını söylemeye devam etti. "Bu ne?" dedi Tanya, en sonunda Nord'u yarıda keserek.

"Kulaklık deniliyor buna," dedi Nord hevesle. Cam gibi mavi gözleri parıl parhyordu. "Müzik veriyor." Tanya boş boş Nord'un yüzüne baktı. "E müzik verecek aletimiz de olmadığı için şarkıyı ben söylüyorum, sanırım. Bana hiç teşekkür etmeyecek

CamScanner

müzik verecek aletimiz de olmadığı için şarkıyı ben söylüyorum, sarışın. Bana bir teşekkür etmeyecek misin?"

Yeniden gülmeye başladığımda Nord da bana katıldı, Tanya ise kulaklarında kulaklıkla yavaşça bir şarkı mırıldanmaya başladı ve yüzünde gülümseme oluştu. Nord, Tanya'yı gülümsettiğini fark ettiğinde oldukça keyiflenmişti.

"Sahiden dünyayı geziyorsun," dedim heyecanla. "Nasıl radyasyondan etkilenmeden kalabildin?"

"Şanslıyımdır, ateş kızılı." İşaret parmağıyla şakağına vurdu. "Ve akıllı. Tehlikenin kokusunu alırım, kötü olan her şeyden uzak dururum, Yüce Veymor aşkına, seçilmiş insan olabilirim." Bir kez daha güldü ve bakışlarını bana çevirdi. "Thalron'da doğup büyüdüm ama bir zamandan sonra buraya sıkışıp kalmak istemedim ve Tüccarlarla beraber yola çıktım; onlar işlerini hallederken ben de gezmeye başladım. Bir yandan da diğer birliklerle görüşmeleri yapan da benim, arayı sıkı tutmazsak savaş çıkabilir. Onlara tohum veriyoruz, onlar da bize kömür ve giyecek tahsis ediyor. Ben olmasam Thalron bir hiç."

"Sen," dedim yüzümdeki nefreti gizlemeyerek. "Veymora'nın oğlusun, öyle değil mi?"

Nord, dudaklarını yapay bir üzüntüyle büktü. "Annemden bu kadar büyük bir sevgiyle bahsetmen gözlerimi yaşarttı."

Derin bir nefes verdim ve bakışlarımı Tanya'ya çevirdim. "Burada delirmemiş insan bulmak çok zor ve sen de onlardan birisisin."

"Aslında burada bana deli diyorlar." Nord gülmeye başladı. "Büyük ihtimal sizinle oturup konuştuğum için böyle düşünüyorsundur."

"Evet." dedim başımı sallayarak. "Sınıflara göre

CamScanner

insanları ayırmıyorsun."

"Aslında ayırıyorum," dedi Nord. "Thalron'un inanışlarına sonuna kadar bağlıyım ama saygı kavramı bana göre değil çünkü bir insanın benden korkması hoşuma gitse de ben insan tanımayı seviyorum." Bakışları Tanya'ya döndü. "Ve seni tanımak, bu hayatta en çok istediğim şeylerden birisi, Rivlok."

Gözlerimi kıstım ve kendimi tutamayarak "Veyn'den daha farklı bir hayatın var," diye mırıldandım. "O senden daha sert, saygıya daha fazla önem veriyor ve tam bir varis. Ama sen öyle değilsin."

Nord, gülümsedi ama gülümseyişinde kederi gördüm; Veyn'e üzülüyor gibiydi. "O Veymor'un göz bebeğidir, ilk kutsal çocuktur, Thalron sınırları içerisinden dışarı çıkması yasaktır. Ben onu tanıdığımda yirmi yaşındaydı çünkü yirmi yaşına kadar Veymor onu kalesinden dışarı bile çıkarmıyordu. Sadece eğitim verdiriyor, dövüşmeyi öğretiyor ve kendi inançlarıyla onu yoğuruyordu. Bütün bunlar gerçekleşirken insani yönünü unutmuş olacak ki, Veyn'i ilk tanıdığımızda elimizi ısırır diye bile korkmuştuk." Nord güldü ama ben hüzünlendiğimi hissetmiştim. "O da Veymor'a sonsuz bir şekilde bağlıdır, ikisinin arasında bağ sonsuzluğa uzanır."

"Onun annesine ne oldu?" diye sordum bilmiyormuş gibi.

Nord, dudaklarını büzdü. "Veymor, annemle evlendiğinde Veyn'in annesi de yaşıyordu ama sonrasmda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Kaç kardeşsiniz?" diye sordum.

"Veyn hariç, dört." Nord gülümsedi. "İki kız kardeşim, bir erkek kardeşim var. Ama aralarında

CamScanner

en tatlısı benimdir, diğerleri sizi gerçekten de ısırabilir." Tanya'ya yeniden döndü. "Sen benim hakkımda ne öğrenmek istersin? İstersen sana doğumumdan şu zamana kadar geçen bütün zamanlarımı tek tek anlatabilirim, dilersen Thalron'un her köşesini gezdirebilirim hatta belki bana aşık olursun, ne dersin?"

Tanya, gözlerini devirdiğinde ben ona hafifçe baş hareketi yaptım ve Tanya, sanki bu fikirden vazgeçmiş gibi başını yavaşça iki yana salladı. Nord bunu fark ettiği an, "Ah," dedi eliyle alnına vurarak. "Demek gerçekten de bana aşık oldun."

"Hayır," dedi Tanya hızlı bir şekilde. "Ben... Aslında..." Bunu istemediği açıktı ama bir yandan da benim için her şeyi yapabileceğini biliyordum. "Ben, senin hizmetkarın olmayı kabul ediyorum."

Nord, duraksadı ve dudakları aralandı; sonrasında benim elimde duran güneş gözlüğünü alıp gözlerine taktı ve bir de o şekilde Tanya'ya baktı. "Bir daha söyler misin?" diye sordu.

"Hizmetkarın olmayı kabul ediyorum," dedi Tanya yeniden.

Nord, güneş gözlüğünün ardından bakışlarını bana çevirdi. "Bu gözlüğün büyülü olduğunu biliyordum, gerçekten biliyordum ve hiç de yanılmamışım."

"Ama," dedi Tanya, parmağını kaldırıp Nord'a göstererek. "Bir şartım var."

Nord, gözlüğünü çıkardı ve cebine koyup bakışlarını Tanya'ya çevirdi; bıkkın bir nefes verdikten sonra "Hayır, sarışın, hayır," dedi sanki Tanya onun peşinden koşuyormuş gibi. "Seninle aynı odada kalamam, sınıf farklarımız var, olamaz."

Tanya gözlerini devirdiğinde yüksek sesle gülmeye başladım çünkü bunu beklemiyordum. "Sen

CamScanner

başladım çünkü bunu beklemiyordum. "Sen gerçekten kafayı yemişsin," dedi Tanya ona bakıp. "Neden seninle aynı odada kalmak isteyeyim?"

"Seni korurum çünkü," dedi Nord hevesle ardından kulaklığı yeniden Tanya'nın kulaklarına taktı ve art arda parmaklarıyla onu işaret etti. "Ayrıca sana durmadan şarkı söylerim üstelik yatağım çok rahattır."

Tanya, Nord'u omzundan hafifçe itekleyip oturduğu yerden kalktı ve kollarını önünde bağlayıp büyük bir öfkeyle bakışlarını bana çevirdi. "Beni sürüklediğin yola bakar mısın, Liora? Bu deli adamın hizmetkarı olacağım, korkunç."

"Korkunç mu?" Nord, dilini üç kez damağına vurup bizi taklit etti. "Thalron korkunç bir yerdir, ben değil."

Boğazımı temizledim ve ikisinin arasma girerek "Aslında senden bir isteğimiz olacak," dedim Tanya'nın kavga etmeden cümle kuramadığını fark ettiğimde. "Fakat bunu kabul etmeyebilirsin de."

"Kullanılıyorum yani." Nord, ikimize baktı ve sonrasmda başını salladı. "Dinliyorum."

Birbirimize baktık ve yeniden sözü ben devraldım, direkt sordum. "Kızıl Kitap nerede?"

Nord'un gözleri kocaman açıldı ve hemen sonra öksürmeye başladığında bozguna uğradığını anlamıştım. Çok uzun bir süre şaşkınlığını atmak istedi veya zaman kazanmaktı çabası anlamadım ama en sonunda "Kızıl Kitap mı?" diye sordu ve bakışları direkt bana döndü. "Sana bunu Veyn mi söyledi?"

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Yerini söyleyecek misin?" diye sordum.

Nord'un bakışları ilk önce benim gözlerimde

CamScanner

Nord'un bakışları ilk önce benim gözlerimde oyalandı ardından Tanya'ya baktığında düşündüğümden daha uzun süre bekledi. Tamamen ciddileştiğinde bunun yasak olduğunu anlamamak aptallık olurdu. Bir tarafı Tanya'yı hizmetkarı yapmak istiyordu, bir tarafı ise bu yasağı çiğnenemek için çaba veriyor gibiydi.

"Bunu bilmemeniz gerekiyordu," diye mırıldandı Nord, kaşlarını çatarak. "Bunu size kim söyledi?" Yine bir cevap vermeden onun yüzüne bakmaya devam ettim. "Yasak," dedi kelime ağzından nefretle çıkarken. "Çok büyük bir yasak bu."

"Ve?" dedim tek kaşımı kaldırarak. "Teklifimizi reddediyorsun, öyle mi?" Tanya, hemen karşısında durmuş, kollarını önünde birleştirmiş, öylece izliyordu.

Nord, başını ellerinin arasına aldı ve sonra iki yana sallayarak "Hayır hayır hayır," diye mırıldandı. "Bu kadar kendi heyecanlarının peşinde olmamalısın, Nord. Bu kadar başma buyruk olmamalısın." Kendi kendine konuşuyordu. "Eğer bu ortaya çıkarsa..."

"Söz veriyorum," diye atladım lafa hızlıca. "Kimseye senin bize yardım ettiğini söylemeyeceğim."

"Bir Köksüz'ün sözüne güvenemem."

"Bak sen," dedi Tanya sert bir sesle. "O halde gidelim, Liora. Burada bir işimiz kalmadı."

"Hey hey hey," dedi Nord, bir anda ayağa kalkıp Tanya'nın yanına giderek. Aralarındaki boy farkı çok fazlaydı çünkü Tanya'nın boyu epey kısa kalıyordu ama ten renkleri bile aynı gibiydi. "Bir Köksüz'ün mü dedim? Bir Asil'in sözüne güvenmem demek istemiştim, dilim dönmedi."

Tanya, dik dik Nord'a bakarken ben de ayağa kalktım ve aynı şekilde baktım. İkimiz de bir cevap

CamScanner

kalktım ve aynı şekilde baktım. Ikimiz de bir cevap vermesini bekliyorduk.

En sonunda Nord, elini cebine attı ve geri çıkardığında tıpkı bendeki gibi bir bilekliği avcunun içinde tuttuğunu gördüm. Onun bilekliğinin üzerinde de N harfi vardı. Elini Tanya'ya doğru uzattığında "Ve ben Nord Thalron," dedi hem büyük bir öfkeyle hem de büyük bir karmaşayla. "Heyecanları için canından bile olacak o kişiyim fakat bu teklife nasıl hayır diyebilirim ki?"

Tanya'yla birbirimize baktığımızda hevesle gülümsedim ve Tanya da Nord'un avcundaki bilekliği alıp bileğine taktı. Tanya artık resmi olarak Nord'un hizmetkarı olmuştu.

"O halde," dedi Nord, başıyla bize işaret vererek. "Beni takip edin, tapınağın kapısı muhafızlarla korunur ama gizli geçitten sizi oraya sokabilirim."

*

Şarkı: Lion, Saint Mesa

Kalbim göğüs kafesime sığmıyordu; her atışı kemiklerime çarpıyor gibiydi. Nefesim düzensizdi, fazla derin ve fazlasıyla hızlı. Öyle bir anda durup vazgeçebileceğimi düşündüm; geri dönmek, hiçbir şey olmamış gibi buradan uzaklaşmak mümkündü belki. Ama bu düşünce, geldiği kadar hızlı kayboldu.

Nord bizi tapınağın arka geçidine bırakmış, ardından iz bırakmadan çekilmişti. Ardında ne ayak sesi kalmıştı ne de bir gölge. Toz tanesi bile yoktu. Tanya'ya bakmak istemiyordum; çünkü yüzüne bakarsam korkuyu göreceğimi biliyordum. İkimiz de önümüzde uzanan dar geçide odaklanmıştık. Bir insanın güçlükle sığabileceği kadar dar, silindir biçiminde bir boşluk. İçinde karanlıktan başka hiçbir şey yoktu.

CamScanner

Yutkunup Tanya'ya döndüğümde, gözlerinde sandığımdan daha büyük bir korku vardı. "Tanya," dedim sessizce, başımı iki yana sallayarak. "Bunu tek başıma yapmalıyım. Sen kalene dön."

Dudaklarını ıslattı, geçide bir kez daha baktı. Çevresini kolaçan etti; sanki düşünmeye izin verirse cesaretinin dağılacağından korkuyormuş gibi hızlı konuştu. "Hayır," dedi. "Seni yalnız bırakmayacağım, Liora."

"Seni tanıyorum," dedim yumuşak ama kararlı bir sesle. "Bunlar sana göre değil. Lütfen, geri dön."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece bir isteğim var," dedi. "Önden sen gitsen olur mu? Kocaman bir fareyle karşılaşmaktan ödüm kopuyor."

Gülümsedim; korkumu saklamak için. "Umalım da kocaman bir fare çıksın," dedim. Sonra yeniden karanlığa döndüm. Derin bir nefes alıp ellerimi taş girişe dayadım. Adım atmadan önce Tanya'ya döndüm ve ona sıkıca sarıldım. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

"O kadar belli ki," dedi gülümseyerek. "Baş belasından başka bir şey değilsin." Sonra çenesiyle geçidi işaret etti. "Şimdi cesaret zamanı." Yumruğunu havaya kaldırıp yapay bir coşkuyla salladı. "Hadi," dedi. "Thalron'un derinlerine iniyoruz."

Yeniden gülümsedim. Tedirginliğimi fark etmişti ama bu beni durdurmadı. Bir adım attım ve silindirin içine girdim. Taş duvarlar soğuktu; karanlık, ilerledikçe beni içine çekiyor gibiydi. Geçit aşağıya doğru iniyordu ama kaygan değildi, sert, eski ve sabitti.

Arkamdan Tanya'nın da girdiğini işitiyordum. Nefeslerimiz dışında hiçbir ses yoktu. Zaman duygumu yitirmiştim; ne kadar ilerlediğimizi bilmiyordum. Ta ki silindirin uzağında solgun bir ışık

CamScanner

bilmiyordum. Ta ki silindirin ucunda solgun bir ışık belirdiğinde... Gözlerimiz kamaştı.

Arkamı dönüp Tanya'ya baktım; gözleri karanlıkta parlıyordu. "İlk ben ineceğim," diye fısıldadım. Beni onayladı mı bilmiyordum. Işığa doğru ilerledim, gözlerimi kapattım ve kendimi boşluğa bıraktım.

Birkaç saniye sonra ayaklarım sert zemine çarptığında, burnuma keskin bir küf kokusu doldu. Etraf neredeyse tamamen karanlıktı; içeriyi aydınlatan tek şey, tepedeki cam kubbeden süzülen solgun bir ışıktı. Benden birkaç saniye sonra Tanya da aşağıya atladı; dengesini kaybedip bana çarpmasına ramak kalmıştı. Onu refleksle tutmasaydım ikimiz de yere savrulacaktık.

Burası bir tapınaktı, evet ama beni asıl sarsan şey tapınağın kendisi değil, tavana doğru yükselen devasa raflardı. Açık dolapların içleri kitaplarla dolu. Her yer, ama her yer, raflarla çevriliydi. Yüzlercesi, hayır, binlercesi. Tanya'yla birlikte olduğumuz yerde donup kalmıştık. Küf kokusu o kadar yoğundu ki, burnumu yakmasına rağmen bakışlarımı çevremden ayıramıyordum.

İlerledikçe rafların ne kadar eski olduğu daha da belirginleşti. Toz öylesine kalındı ki kitapların isimleri silinmiş gibiydi. Sadece kitaplar değil; defterler de vardı, yan yana dizilmiş, sessizce bekleyen defterler. İçlerinde ne yazılı olduğunu bilme isteği içimi kemiriyordu.

Raflar koridorlar oluşturuyordu ve bu koridorların tam ortasında, küflü duvarların önünde, gri bir örtünün altında bir şey duruyordu.

Hiç tereddüt etmeden oraya yöneldim. Tanya kolumdan tutup beni durdurmak istedi; tek kelime etmedi ama korkusu dokunuşundan bile belliydi. Yine de durmadım. Kararlılığım onu da peşimden sürükledi.

CamScanner

sürükledi.

Ortadaki örtünün önünde durduğumda yutkundum. Elim örtüye uzanırken titriyordu. Bir an için vazgeçmeyi düşündüm; kalbim kulaklarımda atıyor, soğuğa rağmen enseme ter boşalıyordu. İçimden saymaya başladım.

Bir...İki... İkinci saniyede örtüyü sertçe çektim.

Havaya yoğun bir toz bulutu kalktı. Gözlerim yandığında birkaç adım geriye savruldum ve toz dağıldıkça karşımda koyu granitten oyulmuş bir heykel belirdi. Bir kadın bedeni; uzun, ince belli, üzerinde sade bir elbise vardı. Bakışlarım yukarı kaydığında içimde bir şey koptu.

Heykelin başı yoktu. Kesilmişti.

Geriye doğru bir adım daha attım. Tanımam için içimde bir sesin fısıldamasına gerek yoktu; çünkü heykelin ayaklarının dibinde kazınmış bir isim vardı fakat içimdeki ses durmadan sanki bu kadını tanıdığımı söylüyordu.

Morna Valenka

1899 – 1948

Ellerimi ağzıma kapattım. Nefesim boğazımda düğümlenirken Tanya'nın dudaklarından tek bir kelime döküldü. "Valenka ım?"

Yazıyı gördüğüm an, sanki bulunduğum yer benden geri çekildi. Morna Valenka. Harfler soğuktu ama içimde anlamsız bir sıcaklık uyandırdı; dokunmadığım hâlde canımı yakan bir iz gibi. Göğsümün tam ortasında bir sıkışma hissettim, nefesim yarıda kaldı. Korktuğumu fark ettim ama bu, bildiğim korkulardan değildi. Daha eski, daha derin bir şeydi; adı konmamış bir hatırlayış. İsmin ağırlığı, bana ait olmadığını bildiğim bir anıyı zorla omuzlarıma bırakmış gibiydi.

CamScanner

Gözlerimi yazıdan ayıramadım. Çünkü tuhaf bir tanıdıklık vardı orada; sanki bu ismi bir yerden değil, bir zamandan tanıyordum. Kalbim hızlandı, zihnim kaçmak isterken bedenim dondu. Korku ile yakınlık birbirine karıştı; hangisinin beni tuttuğunu ayırt edemedim. O anda anladım ki bazı isimler okunmazdı, hatırlanırdı. Ve ben, hatırlamamam gereken bir şeyi hatırlıyordum.

Geriye doğru birkaç hızlı adım attım. Otso Evi'nin önünde, o adamın bana saldırırken söylediği sözler kulaklarımda çınladı. Bana Morna Valenka demişti. O isimden nefret ediyordu. Ve şimdi... Thalron'un tam ortasında, Morna Valenka'ya ait bir heykel duruyordu.

Bir adım daha geriye çekildiğimde sırtım bir şeye çarptı. İrkilerek döndüm. Bir başka örtü... Tanya'ya baktım; o da bana, yüzünde aynı şaşkınlık ve korkuyla bakıyordu.

O örtüyü de sertçe çektim. Toz havaya kalktı. Karşımda yine koyu granitten oyulmuş bir heykel vardı. Bu kez bir erkekti. Üzerinde diğerleriyle aynı, tek tip kıyafet bulunuyordu. Başsızdı. Onun da başı kesilmişti.

Altındaki yazı, içimdeki karmaşayı daha da büyüttü.

Morna Valenka'ya Adanmış

1897 – 1948

Ellerim saçlarıma gitti. Zihnimdeki ipler birer birer koptu. Bu adam kimdi? Morna Valenka kimdi? Ve en önemlisi... Thalron'da ne işleri vardı?

Adanmış yazısının hemen altında boş bir cam fanus duruyordu. Bir kitabın sığacağı büyüklükteydi. İçimde keskin bir his belirdi.

Kayıp Kitap burasıydı.

CamScanner

Kızıl Kitap buradaydı.

Ama artık yoktu.

Tam o anda, arkamızdan gelen adım sesleriyle irkildim. Elim refleksle kalbime gitti ve yavaşça arkamı döndüm. Dört muhafız üzerimize doğru yürüyordu, zırhlarının sesi taş zeminde yankılandı.

Ve maalesef ki arkalarında bordo peleriniyle Veymor vardı. Adımları yavaştı. Ölçülüydü ve kaçamayacağımı biliyordu. Bir gün bu yüzleşmenin gerçekleşeceğini biliyordum ama ben buradayken ve bu denli hazırlıksızken karşılaşmamız çok kötü olmuştu. Artık sadece yok edilmem değildi konu, çok büyük bir yasağı çiğnemiştim.

Nefes aldığımı hatırlamam birkaç saniye sürdü. Kalbim göğsüme sığmıyordu ama yüzümdeki ifade donuktu; sanki bedenim beni ele vermemek için anlaşma yapmıştı. O an fark ettim: Veymor korku salan biri değildi, korkunun kendisiydi. Sessizdi, sakindi ve bu sakinlik her şeyden daha ürkütücüydü. Çünkü bağırmıyordu, acele etmiyordu, zaten zaman onun tarafındaydı. İlk kez yüz yüze geldiğim bu adam, yalnızca bir düşman değildi. Varlığıyla, hayatımın artık eskisi gibi olmayacağını ilan eden bir sınırdı. Ve ben, o sınırı geçtiğimi daha o ilk bakışta anlamıştım.

Onun hemen arkasında ise tamdık ama bir yandan da yabancı o yüz belirdi: Veyn. Bilinçli, tehditkar ve gözleri bir an bile olsun benden ayrılmıyordu. Onun da burada olduğuna şaşırmamıştım fakat onun bakışlarındaki ifadeden artık köşeye sıkıştığımı anlayabiliyordum.

Kaçmakla saldırmak arasmda sıkışıp kaldığım o birkaç saniyede durdular. Bilinçli. Hesaplı. Aramızda, aşılmayan bir mesafe bırakarak. Sessizlik çöktü. Ezici. Kırıcı. Kulaklarımı dolduran tek şey kendi kalp atışımdı. Tanya'nın önüne geçmek istedim ama geçemedim. Artık saklanacak

CamScanner

yer yoktu.

Ve sonra karanlık yarıldı; hemen arkalarından Korven ortaya çıktı. Veymor'un hemen arkasında durduğunda, bakışlarım ona kilitlendi. O ise bana bakıyordu. Burada olduğumuzu bilen tek kişi oydu ve şimdi o da buradaydı. Bunu planlamış gibi.

Veymor elindeki Kızıl Kitap'ı kaldırdı. Yavaşça. Bilerek. Simsiyah gözlerinde üstünlük vardı. Nefretini iliklerimde hissettim. Ben de ondan nefret ediyordum.

Tam o anda Veyn hareket etti.Korven'i arkadan yakaladı; tutuşu sertti, merhametsizdi. Bir an için Veyn'in öfkesinin kime yöneldiğini ayırt edemedim ama Korven'in yüzündeki dehşet, bu öfkenin geçici olmadığını söylüyordu. Yakasından kavrayıp onu bana doğru sürüklediğinde dizlerimin titrediğini hissettim. Korven sendelemişti; gözleri büyümüş, nefesi kesilmişti.

Korven'i tam karşıma getirdi sonra dizinin hemen arkasına sert bir tekme attığında irkildiğimi hissettim. Kuru bir ses çıktı Korven'in ağzmdan, korktuğu her halinden belli oluyordu ama Veyn'in gözleri alev alev yangın varmış gibiydi.

Korven'i önümde dizlerinin üzerine çöktürdü, Veyn hemen arkasmdaydı ve gölgesi üzerime düşüyordu. Bakışlarını benden ayırmıyordu; Veymor ise birkaç adım gerideydi. Sessizdi. İzliyordu fakat gözlerini benden bir an bile olsun ayırmıyordu. Önümde Korven, arkasında Veyn. Veymor'un konuşulacak hiçbir şeyi duyamayacağı açıktı ama Korven zaten bizi Veymor'a şikayet eden o kişiydi.

O an korkunun bağırmadığını, sadece insanın içini sessizce parçaladığını öğrendim.

Kaçış yoktu. Veyn bana doğru eğildi ve artık çok yakındı. Veymor'un duyamayacağı kadar kısık bir sesle tek bir cümle fısıldadı. Ama o cümle.

CamScanner

hissettim. Korven sendelemişti; gözleri büyümüş, nefesi kesilmişti.

Korven'i tam karşıma getirdi sonra dizinin hemen arkasına sert bir tekme attığında irkildiğimi hissettim. Kuru bir ses çıktı Korven'in ağzından, korktuğu her halinden belli oluyordu ama Veyn'in gözleri alev alev yangın varmış gibiydi.

Korven'i önümde dizlerinin üzerine çöktürdü, Veyn hemen arkasındaydı ve gölgesi üzerime düşüyordu. Bakışlarını benden ayırmıyordu; Veymor ise birkaç adım gerideydi. Sessizdi. İzliyordu fakat gözlerini benden bir an bile olsun ayırmıyordu. Önümde Korven, arkasında Veyn. Veymor'un konuşulacak hiçbir şeyi duyamayacağı açıktı ama Korven zaten bizi Veymor'a şikayet eden o kişiydi.

O an korkunun bağırmadığını, sadece insanın içini sessizce parçaladığını öğrendim.

Kaçış yoktu. Veyn bana doğru eğildi ve artık çok yakındı. Veymor'un duyamayacağı kadar kısık bir sesle tek bir cümle fısıldadı. Ama o cümle, Thalron'un temelini yerinden oynattı. "*Kişini*," dedi alçak bir sesle. Sonra durdu ve bıçağı saplar gibi ekledi: "Bilerek Veymor'un inine soktuğunu anlamayacağımı mı sandın?" Bunu nasıl anlamış, nasıl bilmişti?

...

:)):):):):):):):):):):):::)))

Bölümün en sevdiğiniz kısmı neresidir efenim?

Teorilerinizi lütfen buraya bırakınız...

Kadere boyun eğmek zorundasınız :)

2,28 Bin 10,1 Bin Paylaş Reklamsız

Ninova

CamScanner

7. UYANIŞ

29,6 Bin 2,36 Bin 10,1 Bin

13 sene öncesi...

Şarkı: Luca D'Alberto, Wait For Me

Sessizce kendi içinde çığlıklar attığında kimsenin seni duyamayacağını düşünürdün ama bazen gözler, çığlıklarını gizleyemezdi.

Thalron, insanların gözlerindeki çığlıkların gizlenmediği yerdi. Herkesin bakışlarında bir çığlığa şahit olabilirdiniz ama Nessa Thalron'un gözlerindeki çığlığa şahit olan herkes, ondan bir adım uzağa kaçmak zorunda kalırdı.

Eski taşın üzerinde oturmuş, başına geçirdiği başlığıyla oğlu Veyn'in 16 yaşında nasıl bir savaşçıya, nasıl bir barbara ve nasıl da Veymor'a dönüşen bir canavara dönüştüğünü izliyordu. Orada olduğunu kimse bilmiyordu, Veyn bile. Oğlu bile. Çünkü yasaktı, Veymor'un kesin kuralı vardı; bir oğlan çocuğu annesi sütten kestikten sonra senede sadece dört kez görüşebilirdi ve bu süre kısıtlı tutulur, yanında muhafızlar varken görüşme sağlanırdı.

Nessa bütün bu kuralları yıkarak gizli saklı oğlunu görmeye gider, bu sırrı da oğlu ona ortak olarak saklardı. Şimdi bulunduğu taşın üzerinde Veyn'in iki tane hançerle karşısındaki kocaman muhafıza meydan okuyuşunu, onu yok etme arzusuyla dövüşmesini izliyordu. Her gün böyleydi, her gün Veyn, farklı bir şekilde dövüşmeyi öğreniyor, Thalron'un varisi olarak ona koruma görevi veriliyordu.

CamScanner

Fakat Nessa biliyordu, bildiği bilinmese bile. Oğlu Veyn renk körüydü ve kusurlu sayılıyordu; bir gün bu ortaya çıkarsa onu Veymor bile koruyamayacaktı. Olması gereken onun buradan uzaklaşmasıydı ama Veymor, kusurlu olmasına rağmen kendi hükümdarlığıyla oğlunu da yok ediyordu.

Nessa, üzerindeki Asillere ait olan pelerinine şöyle bir dönüp baktı ve geçmişin izleri, zihninde adım adım yürürken yüzünde silik bir tebessüm oluştu. Bu Asil pelerinini giydiğinde hissettiği gurur ve şimdilerde hissettiği yıkım arasında dağlar kadar fark vardı.

Nessa, Thalron'dan nefret ediyordu. Etiyle, kemiğiyle ve belki de ölüsüyle nefret ettiğini hissediyordu. Bundan dolayıdır ki, Veymor, büyük bir aşkla bağlı olduğu Nessa'yı Thalron'a duyduğu nefretten ötürü gözden çıkarmış, onu da başka bir kaleye kilitlemişti. Elbette tek neden değildi ama onların büyük aşkını bitiren birçok şey olmuştu; en kötüsü de Veymor'un dönüştüğü adamdı.

Veyn, yorulmak bilmez bir şekilde muhafızla dövüşmeye devam ederken muhafız en sonunda zamanın dolduğunu söyledi ve geriye çekilip Veyn'e onların dilindeki asker selamını verdi. İki omzuna da çapraz bir şekilde tutup başını eğmek, Thalron için savaşmaya hazırım, Thalron'un askeriyim demekti. Veyn de muhafızının bu hareketine aynı karşılığı verdiğinde Nessa'nın yüzündeki o silik tebessüm acılı bir hal aldı.

En sonunda Veyn, muhafızıyla beraber onun olduğu tarafa doğru yürümeye başladığında Nessa, sırtını dönüp duvarın arkasına gizlendi. Kalabalık talim alanından dışarı çıkan Veyn ve Rad9, o duvarın arkasına doğru ilerledi. Nessa, derin bir nefes verip ikisinin arasındaki o şifreli ıslığı tam dört kez üfledi.

Veyn'in adımları duraksadığında ve bakışları Rad9'a döndüğünde, Rad9 da etrafı kolaçan etti, hemen ardından başıyla onay vererek onu duvarın arkasına doğru götürdü. Rad9, Veyn farkında olmasa bile onun

CamScanner

en büyük sırdaşlarından biriydi ve öyle ki, Rad9'ı, Veyn'i koruması için küçükken seçen kişi Veyn'in annesi Nessa'ydı. Bu yüzden Rad9'ın, bir anneye de sözü vardı.

Nessa hemen karşısında muhafızı ve Veyn'i gördüğünde neredeyse bir aydır kalesinden dışarı çıkamadığı için bütün kalbiyle sevdiği oğlunu göremediğiyle yüzleşti ve çevredeki insanların görüp görmesini umursamadan kendi boyunu bile geçen oğlunu omzundan çekip sıkıca sarıldı. "Gölgem, dakikalardır seni izliyorum." Thalron'da gölgem demek, koruyucum demekti. Nessa, oğluna hiçbir zaman Veyn diye hitap etmez, adı yasaklı olduğu için onu koruyucum anlamı taşıyan gölgem derdi.

Veyn, uzun zamandır annesini görmemişti ve kalesinin önüyle kalesi hariç dışarı çıkması yasak olduğu için annesinin bulunduğu yere de gidemiyordu. Kilitli tutulan Nessa gibi görünse de aslında asıl kilitli tutulan daima Veyn A. Thalron olmuştu.

İlk defa bu kadar uzun süre ayrı kaldıklarından ötürü olsa gerek Veyn de annesine sarıldığında ve başını boynuna gömdüğünde ne hissedeceğinden tam olarak emin bile değildi. Annesine her sarıldığında sevgiyi hissediyor, özlemi tadıyor ama Veymor korkusu onu alt ediyordu. Annesine her baktığında korkuyu da hissetmesi, onun hayatını daha büyük bir karanlığa sürüklüyordu.

Bazı zamanlar annesi, bir şişenin içinde notunu kapısının önüne bırakır ve sonrasında Veyn de bir cevap verip aynı şişeyi bıraktığı yerde annesine geri verirdi çünkü birbirlerini görmeleri yasaktı. Aralarındaki bu sözsüz anlaşma, onlarca şişedeki notların birbirine ulaşmasına neden olmuştu. Nessa bilmiyordu fakat Veyn, seneler sonra şişenin içine koyduğu notu, hiç olmaması gereken birine verecekti.

Hiç yaşanmaması gereken bir şeydi; ama belki de kaderin tam da buyurduğuydu çünkü bilinmeliydi ki, kader, kalbin yollarından geçerdi.

CamScanner

Nessa, geriye çekilip Veyn'in yüzünü ellerinin arasına aldığında gökyüzü alacakaranlıktı, soluk mavi ışık ikisinin de yüzünü aydınlatıyordu ve yakında güneş tamamen doğacaktı. Güneş tamamen doğduğunda Nessa'yla görüşmeleri artık zorlaşacaktı çünkü karanlıkta daha iyi gizleniyordu.

"Ge buraya," dedi Nessa, duvarın kenarındaki taşın oraya Veyn'i çekerken. "Fazla vaktim yok."

Veyn, muhafıza bakıp başıyla emir verdiğinde Rad9, bulunduğu yerde kaldı ve Nessa'yla oğlu, beraber taşa doğru yürüdü. İkisi de taşa oturduğunda Veyn artık 16 yaşında bir çocuktu fakat olduğundan daha olgun bakıyor, daha olgun konuşuyordu çünkü vakit geçirebildiği tek insan Veymor'du, bir de muhafızı Rad9.

Birbirlerine sessizce baktıklarında Veyn'in gözlerinde çok büyük bir hüzün vardı fakat bakışları sürekli etrafı tarıyor, annesinin başına bir iş gelmesinden korkuyordu. "Nasıl geldin buraya?" diye sordu Veyn, merakla. "Babam birazdan burada olur."

"Baban gelmeden gideceğim," dedi Nessa ve sonra uzanıp Veyn'in yanağını hafifçe okşadı. Bu hareketin ardından Veyn, başını annesinin eline yasladığında ona bu hayatta tek şefkat gösteren kişi Nessa'ydı. Normalde yapması gereken başını çevirmesi ve buna izin vermemesiydi çünkü Veymor'a göre bu duygular zayıflıktı fakat Veyn'in az da olsa şefkate ihtiyacı vardı.

Sevgi ne demek bilmiyordu çünkü Veymor'un sevgi anlayışı farklıydı sadece kalbinde o duyguyu hissedebiliyordu. Merhamet hakkında hiçbir şey duymamıştı fakat muhafızı Rad9'a sonsuz merhamet duyuyor, onu her hatasında affediyordu. Korku en net hissettiği duyguydu ama başka hiçbir duyguyu tanımıyordu ve tanımasına da fırsat bilinmiyordu. O sadece savaşmalı, kuralları bilmeli ve Veymor'a dönüşmeliydi. Sevgi zayıflıktı, merhamet ölmesi gerekendi, vicdan ise asla bir erkeğin kalbine uğramamalıydı Thalron'a göre.

CamScanner

"Nasıldım?" diye sordu Veyn, talim alanını göstererek. "Artık Rad9'u bile neredeyse yeneceğim, anne. Babam bu yüzden beni tebrik etti, inanabiliyor musun?"

Annesine sarılması ve belki de onu çok sevdiğini söylemesi gerekirken en azından annesi tarafından takdir edilmeyi bekliyordu; Veymor'un onda hissettirdiği eksikliği annesi tamamlamalıydı.

Veyn, belli bir yaşına kadar Veymor'a çok bağlıydı ve ondan başka hiçbir şey düşünemiyordu. Onun gibi yürüyor, onun gibi nefes alıyor, arkasında hep onu taklit ediyordu. Yeri geliyor onun cümleleriyle, başkalarına emirler yağdırıyordu. Veymor'a hayranlığı, onun gözlerinin içine bakışından belliydi.

Fakat her şey bir yana en çok da Veymor'dan korkuyordu; Nessa ise farkındaydı, Veyn, Veymor'dan duyduğu korku ve saygıyla ilerliyordu; hayranlık bir süreden sonra bitecekti. Bitmeliydi.

Veyn, babasına dönüşmemeliydi.

"Harikaydın," dedi Nessa. "Veymor'dan bile daha iyi bir savaşçı olacaksın, gölgem, bunun farkında mısın?"

Veyn, gülümsedi gururla. "Babamı henüz yenemiyorum ama onu da yeneceğim."

Nessa oğlunun yüzündeki gülümsemenin asıl sebebini merak ederek "Buna ona söylememelisin," dedi uyarır bir tonda. "Bu onun hoşuna gitmez."

Veyn, yeşil gözlerini kıstı ve başını talim alanına doğru çevirdi. "Evet, hoşuna gitmedi çünkü bana kendisiyle savaşabilecek kadar hiçbir zaman kuvvetli olamayacağımı söyledi."

Nessa'nın çenesi kasıldı. Onun da gözleri tıpkı oğlunun gözleri gibi yemyeşildi ve saçlarının rengi de kumraldı. Veyn, görünüş olarak annesinin kopyasıydı ama kaderleri birbirinden apayrıydı. Nessa, Thalron'da

CamScanner

doğup büyümemişti, Rusyalıydı ve yaşadığı kasabadan otuz yaşındayken Thalron'a getirtilmişti. İlk başta Thalron'a sevgi beslemiş, onu savaştan koruduğu için minneti hep yüksekte tutmuştu. Belki de bir Köksüz değil, bir Asil olmasıydı onun sevmesine neden olan ama zamanla gördükleri, duydukları ve yaşadıklarıyla Thalron'dan nefret etmişti.

Bildiklerini Veyn'e anlatması kesinlikle yasaktı, Veyn dünyayı sadece Thalron'dan ibaret sanıyordu hatta öyle ki, başka yerlerde yaşam olduğundan bile habersizdi. Okuma yazmayı annesi gizli saklı öğretmişti, Veymor bunu sonradan fark etmiş ama işine yarayacağı için gizli sırra ortak olmuştu. Yemek yemeyi bile annesi son iki senede öğretebilmişti, Veyn bazı zamanlar tıpkı yırtıcı bir hayvan gibi yemeğini yiyebiliyordu, çatalla tanışması çok sonra olmuştu. On yaşına kadar konuşmakta zorlanmıştı ve sınırlı kelimelerle kendini ifade etmişti; o kelimeleri de Rad9'dan öğrenmişti.

Yemek, su, savaş. Bu üç kelimeden başka hiçbir şey bilmiyordu ama zamanla Nessa bunu da düzeltmişti.

Elinden geldiğince.

Veyn'in yeşil gözleri bir anda parladı ve annesine büyük bir heyecanla baktı. "Sana göstermem gereken bir şey var!" Nessa ne olduğunu anlayamadığında Veyn, hızla ayağa kalktı ve annesinin bileğini sıkıca tutup çekiştirdi. Hatta öyle sıkı tuttu ki Nessa'nın canı acıdı ama belli etmemeye çalıştı. Nessa'nın bir cevap vermesini bile beklemeden onu kalesinin içine sürüklediğinde ve odasına çıkardığında herkesin uyuduğu saate denk gelmesi iyi bir şeydi.

Veyn, yatak odasına girdiğinde ve kapıyı arkasından kapattığında annesi tedirgin bir şekilde Veyn'e baktı ve sonrasında bileğini ovuşturdu. "Sadece bir aydır görüşmüyoruz ama öğrettiğim her şeyi unutmuşsun," dedi Nessa yarı kırgın yarı da gülümser bir ses tonuyla. "Senden güç olarak zayıf olan insanlarla temas ederken bütün gücünü vermemelisin, gölgem. Bu karşıdaki

CamScanner

kişinin canını acıtır."

Veyn'in kaşları çatıldı ve uzanıp annesinin bileğini bu kez narin bir şekilde tuttu. İşte bu öğretilmez, dedi Nessa'nın iç sesi. Veyn'in zaten kalbinde insanların canını yakmaktan korkan bir taraf vardı ve en büyük korkusu, onun Veymor'a benzeyeceği korkusuydu. "Farkında değilim," dedi Veyn üzgün bir sesle. "Çok acıdı mı?"

"Hayır." Nessa içini rahatlatmak ister gibi oğlunun elinin üzerine elini koydu ve sonra odaya bir kez daha korkak bakışlar attı. "Burada olmam yasak, bana ne göstereceksin?"

Veyn, gülümsedi ve sonra geriye doğru adımlar attı. Ardından koşarak yatağın altından küçük bir defter çıkardı. Nessa neler olduğunu anlamazken Veyn, yatağın üzerine oturmadan hemen önce köşede duran kemanını da aldı, sonrasında eliyle yanına vurup annesini çağırdı.

Nessa yanına oturduğunda Veyn, fısıldayarak "Bunu buldum," dedi defteri havaya kaldırıp. "Üç gün önce kaleden kaçtım, anne." Veyn yutkundu ve ona büyük bir özlemle baktı. "Seni bulabilmek için ama bambaşka bir şey buldum."

"Hayır," dedi Nessa korkuyla. "Bunu bir daha sakın yapma."

Veyn, onun telkinini duymazdan gelip defterin sayfasını açtı ve içinden bir şey düştü. Nessa gördüğü an, ne olduğunu anlamıştı ama Veyn'in bilmediği çok açıktı. "Bu ne anne?" dedi Veyn, sekize katlanmış büyük kağıdı açıp göstererek. "Rad9'a sordum, dünya, dedi bana ama Thalron'a hiç benzemiyor."

Veyn, elinde bir dünya haritası tutuyordu.

Nessa yutkunduğunda "Bunu nereden buldun?" diye sordu.

CamScanner

"Tapınak," dedi Veyn hevesle. "Cevap versene anne, bu ne?"

Nessa ilk önce kaçamak cevap vermeyi de düşündü fakat vereceği cevaplar, Veyn'i tatmin etmeyecekti ve yalan söylemiş olacaktı.

"Rad9 doğru söylüyor," dedi Nessa en sonunda ardından elindeki kağıdı alıp yatağın üzerine yaydı. "Bu dünya oğlum, bu yuvarlak olan yer dünya. Sen bir harita bulmuşsun."

"Yuvarlak mı?" diye sordu Veyn kocaman gözlerini açarak. "O halde nasıl düşmüyoruz ve dengede kalıyoruz?"

Nessa gülmeye başladı. "Bunun bilimsel birçok açıklaması var ama bilmen gereken tek şey, şu an dünyanın yuvarlak olduğu ve Thalron dışında daha binlerce yer olduğu." Veyn, daha büyük bir ilgiyle dinlemeye başladı, gözleri kocaman açılmıştı. Nessa, eliyle haritadan Norveç'i gösterdi. "Bak, biz buradayız," dedi ardından Rusya'yı işaret etti. "Ben buradan geldim." Veyn'in heyecandan elleri titriyordu. "Bak buranın adı Amerika, orada güneşin teni yaktığı yerler var biliyor musun, gölgem? Burası Türkiye, şurada köprüleri var, iki deniz arasında köprü, inanabiliyor musun?" Veyn gülmeye başladı. "Şurası Çin, şurası Kore, bak burası Yeni Zelenda." Dünya üzerindeki birçok yeri işaret etti ve ardından oralar hakkında minik minik bilgiler verdi.

Nessa en sonunda sustuğunda Veyn, "Ben bu yerlere gitmek istiyorum, anne," dedi hevesle. "Sıcak hava diyorsun, üşümek yokmuş. Nasıl olabilir? Ben üşümemek istiyorum. Bak," dedi İtalya'yı göstererek. "Buraya gitmeliyim, hava çok güzelmiş ya."

Halbuki Veyn, kalesinden bile çıkamıyordu fakat hayalleri, bir çocuğun en güzel hayalleriydi. Nessa gidebilirsin, diyebilirdi ama diyemedi çünkü kaderin onu hangi yollara sürükleyeceğinden habersizdi.

CamScanner

Veyn, annesine dönüp baktı. "Veymor bana yirmi yaşından sonra artık kalemden çıkabileceğimi söyledi, o zaman senle beraber gider miyiz buralara?"

Nessa, kalbinin sıkıştığını hissetti. Hayır, onu onaylayamıyordu çünkü kendine değil, Thalron'a güvenmiyordu fakat Veyn'in gözlerindeki heyecanı daha önce hiç görmemişti. "Oğlum," dedi Nessa, kekeleyerek. "Bunu sakla olur mu? Eğer Veymor görürse..."

"Biliyorum, yasak," dedi Veyn, kaşlarını çatıp. "Ama anne, tapınak o kadar korkunç bir yerdi ki. Birçok kitap vardı ve hatta," Veyn'in gözleri yeniden kocaman açıldı, "heykelleri gördüm. Bir kadının adı Morna Valenka'ydı ve birisi de ona adanmış adamdı. Hemen ileride başka heykeller de vardı ama onlara bakamadım. Hatta," Veyn, elindeki eski, yırtılmış defterin bir sayfasını açtı. "Bunu da o Adanmış adamın hemen altında buldum, ona ait olmalı."

Nessa, defteri Veyn'in elinden aldığında defterde notalar vardı ve altında tek bir cümle yazıyordu: Kael Sennora de Merria.

"Kael Sennora de Merria," dedi Veyn heceleyerek okuyup. "Bu ne demek?"

"Kalbimin şarkısı," dedi Nessa hüzünlererek. "Senin için."

Veyn'in gözleri kısıldı. "Bu şarkıyı sanırım o Adanmış adam yazmış," dedi. "Bizim müziğimize benzemiyor."

"Evet," diyerek onayladı onu Nessa. "Bu müzik, yasaklı bir müzik. Bundan seneler önce bu topraklarda yaşamış olan insanlara ait, Veymor yasakladığı için tapınağa kaldırıldı."

Veyn'in kaşları çatıldı. "Peki o kadın ve adam kim anne? Kafaları yoktu."

Nessa, her ne cevap verirse versin bambaşka sorularla karşılaşacaktı ve her şeyi Veymor'a gidecekti, bunu

CamScanner

karşılaşacaktı ve her soru, Veymor'a gidecekti, bunu çok iyi biliyordu. Veyn sır saklamak konusunda iyiydi ama dünya hakkında hiçbir şey bilmediği için bazen ağzından farkında olmadan kaçırabiliyordu hatta çoğu zaman annesine Dünya hakkında sorular soruyor, her gün ona bir şeyler söylemesini söylüyordu. Sanki her gün görebiliyormuş gibi...

"Umalım ki bir gün o kadın ve adamın kim olduğunu öğrenmek zorunda kalma, gölgem çünkü bu Thalron'un sonu olur." Veyn anlayamadı ama Nessa devam etti. "O tapınaktan uzak durmalısın."

Veyn, bir söz vermedi fakat annesine de bir şey söylemek istemedi. Hevesle kemanı eline aldığında defterdeki müziği de yatağın üzerine açtı. "Çalmak istiyorum," dedi başını sallayarak. Thalron'a ait tek bir müzik çalabilirdi, gerisi yasaktı ve bunu biliyordu ama öyle yetenekliydi ki, başka müziklere de ihtiyacı vardı. Tek istediği kemanıyla bir şeyler çalabilmekti ama Veymor buna izin vermiyordu.

"Hayır," dedi Nessa kapıya doğru bakarak. "Eğer duyulursa..."

"Duyulmayacak anne," dedi Veyn, ayaklarını yere vurarak. "Sadece bir kez, sessizce çalacağım."

Nessa, başını iki yana salladı. "Bunu yapmamalısın, oğlum, Veymor'un nerede olduğu..."

"O burada değil," dedi Veyn ve sonrasında kemanını eline alıp çenesinin altına yerleştirdi ardından ayağa kalkıp deftere doğru döndü. "Sadece bir kez," dedi hevesle. "Bir kez çalacağım, çok sessiz." Fakat Nessa'nın onu onaylamasını bile beklemeden kemanın salyangoz tarafını sıkıca tuttu ve yayını yaklaştırdı.

Şarkı: Hidden Orchestra, No Drums Version

Birkaç saniye sonra çok kısık bir sesle o müziği çalmaya başladığında Nessa, daha önce defalarca duyduğu ama kimsenin çalamadığı o müziği sonunda dinliyordu.

CamScanner

Veymor'un kabusu gibiydi, nefret ederdi ve asla çalınmasını istemezdi ama şimdi oğlu, sanki geleceğin bir yansıması gibi yasağı çiğniyor, o müziği çalıyordu.

Kulağa o kadar güzel geliyordu ki, Nessa da Veyn de bir anlık yasağı bile unuttu ve kendilerini müziğin ritmine kaptırdılar. Öylesine acılı bir müzikti ve bir yandan da öylesine insanın kalbini attırıyordu ki, kalbimin şarkısı denilmesinin sebebini şimdi Nessa daha iyi anlıyordu.

Bu şarkı, bir aşk için yazılmıştı.

Veyn, ritmini gitgide yükseltirken gözlerini kapattı ve çoktan notaları ezberlemişti. Art arda aynı notalara basarken Nessa da gözlerini yummuştu. Sanki o an ikisi de Thalron'da değildi. Nessa, bu şarkının Adanmış adam tarafından, Morna Valenka'ya yazıldığını biliyordu; şimdi de oğlu bu müziği Thalron'un duvarlarına çarpacak kadar gür bir sesle çalıyordu.

Ve belki de seneler sonra, kaderlerin farklı yolları aynı şekilde o şarkıyı Veyn'e çaldıracaktı; bu kez sebep aşk da olabilirdi, başkaldırı da.

Veyn gözlerini açtı ve annesine doğru baktığında derin bir nefes verdi, geri nefes aldığında ise bu kez notalara daha sert bir şekilde vurmaya başladı.

Artık Thalron içinde değillerdi ve belki de yaşadıkları zamanda bile değillerdi. Fakat Thalron'da olduklarını kendileri unutsa bile sistem unutturmazdı.

Veyn'in odasının kapısının sertçe açılmasıyla beraber Veyn'in çaldığı keman yere düştü, Nessa ise gözlerini açmak yerine daha sıkı bir şekilde yumdu. Çünkü artık kaderi görüyor, geleceği seçebiliyordu; bu oğlunu son görüşü olacaktı.

"Veyn!" diye haykırdı Veymor'un sesi. Elbette gelen kişi oydu, yanında altı tane muhafızı vardı ve 16 yaşındaki oğlunun odasına gelirken bile güvenini düşünüyordu. Veymor'un bakışları sırtı dönük bir şekilde oturan Nessa'ya döndüğünde "Sen," dedi dişlerinin arasından ve

CamScanner

sonra öyle büyük adımlar attı ki Veyn korkuyla geriye doğru gitmek zorunda kaldı.

Nessa en sonunda gözlerini açtığında ve bir anlık koruma içgüdüsüyle Veyn'in önüne gittiğinde ellerini Veymor'u engellemek için kaldırdı fakat Veymor, gözlerini Nessa'dan ayırmıyordu; Veyn ise hızlı bir şekilde haritayı gizlemek istedi ama çabası boşaydı, Veymor onun hareketlendiğini gördüğü anda onu yakasından tutup kendine öyle bir çekti ki, arada kalan Nessa bile onu koruyamadı.

"Sana tek bir soru soracağım," dedi Veymor, soğukkanlı bir sesle ama öyle öldürücü geliyordu ki kulağa Veyn'in adeta dizleri titremeye başlamıştı. "Bunları nereden buldun, oğlum?"

Veyn başını önüne doğru eğdiğinde ellerini de önünde birleştirdi hemen. Halbuki bugünden sonra bir daha asla ellerini bu şekilde önünde birleştirmeyecekti.

Cevap vermek yerine sessizliğe gömüldüğünde Veymor, Veyn'i yakasından tuttuğu gibi önüne doğru itekledi ve dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu. "Sana bir daha sormayacağım," dedi tehditkar bir sesle. "Bunları nereden buldun?"

Veyn'in vücudu titriyordu. Halbuki bugünden sonra bir daha asla babasının önünde titremeyecekti.

"Ben," dedi Veyn titreyen bir sesle. Öyle çok korkuyordu ki, kalp atışları kulaklarındaydı. Sustu. Susmaması gerekirdi, en susmaması gereken zamandı ama sustu; o anda ise suskunluğun en büyük cezayı getirdiğiyle yüzleşti.

"Ben getirdim." Nessa'mn sesi, bir çekiç gibi odanın içine düştüğünde Veyn'in bakışları hızlı bir şekilde annesine döndü ve hayır, demek istedi ama korkudan dudaklarından hayır kelimesi dökülmedi. Seneler boyunca bunun pişmanlığını yaşayacaktı ve Veyn, korkunun insanı nasıl da yönetebildiğinin kanıtıydı.

CamScanner

Korku, itaati zorla almaz; insan onu hayatta kalma sanrısıyla gönüllü verirdi; Veyn'in korkusunun asıl sebebi, hayatta kalmak istemesiydi.

Veymor, başını yavaşça Nessa'ya doğru çevirdiğinde tek kaşını havaya kaldırdı. "Sen," dedi aşağılayarak. "Görüşmen bile yasakken oğluna yasaklı olan eşyaları mı getirdin?"

Nessa, yutkundu ve bir kez daha Veyn'in önüne geçti. "Evet," dedi kendinden emin bir sesle. "Çünkü onun dünyayı öğrenmesi gerekiyor, çünkü onun başka müziklere ihtiyacı var. Çünkü oğlumun yaşamaya ihtiyacı var, Veymor," dedi baskın bir sesle. "Henüz 16 yaşında ama hayatında tanımadığı onlarca duygu var, onu kafesindeki bir ayı gibi büyütemezsin, ona gerçekleri söylemen lazım."

Veymor, korkutucu bir kahkaha attığında Nessa'nın kolunu tuttu ve sertçe onu kendine çekti. "Bana ders mi veriyorsun, Nessa'm?" diye sordu, bu ne cüret dermiş gibi. "Bu hakkı kendinde nasıl bulabilirsin?"

"Bu hakkı kendimde bulurum," dedi Nessa üzerine basa basa. "Çünkü o benim de oğlum." Nessa'nın gözleri dolduğunda hiç yapmaması gereken bir şeyi yaptı ve Veymor'u sertçe göğsünden geriye doğru itekledi, gözleri ise yaşlarla dolmuştu. "Adını bile yasakladığın kişi, benim de oğlum. Onun bu dünyada nefes alan bir canavara dönüşmesine izin vermeyeceğim! Onu her gördüğümde kilitli kalmış ve dünyaya aç, büyüyemeyen bir barbara dönüşmesini izlemeyeceğim. Onu yok ediyorsun, farkında değil misin? O sana benziyor!"

Veyn hâlâ dizlerinin üzerindeydi fakat annesini korumak için hiçbir şey yapamıyordu. Halbuki bugünden sonra bunun pişmanlığıyla geceler boyunca uyuyamayacaktı.

Veymor, çok uzun bir süre sessiz kalıp Nessa'nın gözlerinin içine baktı. Nessa'nın yanaklarından yaşlar süzülürken yalvarır gibi Veymor'a bakmaya başlamıştı. "Yapma," dedi en sonunda. "Bunu oğluna yapma çünkü

CamScanner

"Yapma," dedi en sonunda. "Bunu oğluna yapma çünkü korku, bir gün nefrete dönüşür. Senden nefret etmesine sebep olacaksın." Elinin tersiyle yanaklarını sildi. "Yapma, ona insan değilmiş gibi davranma, ondan Valenkaların intikamını alma."

Veymor, bu soyadı duyduğu anda sessizliğin içindeki o karmaşası son buldu ve en sonunda "Muhafızlar!" diye haykırdı gür bir sesle. "Kadını buradan götürün."

"Baba," dedi Veyn arkadan ve sesi titrediği için susmak istedi çünkü bu kez sesi, korkudan değil, üzüntüden titriyordu. "Yapma." Fakat muhafızlar, Veymor'un emrini hemen yerine getirip Nessa'nın yanına gittiler. Kollarından tuttuklarında Nessa karşı bile gelmedi ve gözlerini Veymor'dan ayırmadı. Veyn bir kez daha "Baba," dediğinde çaresiz bir şekilde gözleri dolu doluydu. "Yapma, annemi götürmelerine izin verme. Onu özlüyorum."

Sevgi sadece annesindeydi, şefkat annesindeydi, en çok onunla gülebiliyordu ve en çok onunla sohbet ediyordu ama şimdi Veymor, annesini de elinden alıyordu. Hem de kendisi yüzünden fakat bunu bile dile getiremiyordu.

Bu babasına ilk yalvarışıydı fakat annesi için son olmayacaktı, ta ki bir vakte kadar.

Muhafızlar Nessa'yı alıp götürürken Veymor ve Veyn geride kaldı. Nessa ise kapıdan tam çıkmadan önce Veymor'a dönüp "Kanımın son damlasına kadar eminim, Veymor," dedi öfkeyle. "Yeniden yaratmaya çalıştığın kader, bir bataklık gibi seni içine çekecek ve sen boğulurken iyi olanlar kazanacak."

****

Birkaç saat öncesi...

Şarkı: Solas, Jamie Duffy

"Senden başka kimse için kendimi ateşlere atmazdım, Liora," dedi Tanya. "Ama senin için her

CamScanner

şeyi yaparım."

Tanya'nın bu cümlelerinin ardından bakışlarım Korven'e döndü, o ise hâlâ büyük bir öfkeyle bana bakmaya devam ediyordu. Aklından neler geçiyordu bilmiyordum ama Veyn konusunda fazlasıyla sinirliydi. Ben ise onu kendimle beraber bir yola çıkarabilir miydim, emin değildim.

Düşündüğümden daha uzun süre Korven'i izlediğimde ona baktığımda saf sevgiyi hissettiğimi fark ettim; kötü hiçbir düşünce yoktu ve bu düşüncelerin kalbime uğramasına da izin vermiyordum. Ona baktığımda sadece çocukluğundaki o yalnızlığını, bizimle beraber bir bütün olma çabasını ve hatta bazı geceler uykusunda ağladığına bile şahit olmuştum. Aslında Korven kendi içinde öylesine yalnız biriydi ki, biz onun yalnızlığına dahil olmuştuk.

"Benim Veymor'un inine girmem gerekiyor," dedim ve sonrasmda bakışlarımı ikisinden de uzaklaştırdım. "Benim yaşadığımı biliyor ama hâlâ hiçbir şey yapmıyor, bu çok garip değil mi?" Başımı iki yana salladığımda ikisinin de gözlerini ayırmadan bana baktıklarını çok iyi biliyordum. "Sadece Kızıl Kitap'ı değil," dedim dişlerimin arasından. "Ben Veymor'un sırlarını da istiyorum. Ben Thalron'un her şeyini öğrenmek istiyorum."

Kısa bir süre sessizlik olduktan sonra bu sessizliği bölen Tanya'ydı. "Veyn'in hizmetkarısın, Liora," dedi oldukça ciddi bir ses tonuyla. "Aslında Thalron'un tam içindesin, öyle değil mi?"

Bu cevaba hazır değildim; bakışlarım ağır ağır Tanya'ya kaydı.
Ve o an fark ettim: Veyn'i bir düşman gibi görmekten çoktan vazgeçmiştim. Asıl düşman Veymor'du. Veyn'i kandırmak aklımdan bile geçmemişti; ondan Thalron'un sırlarını koparmayı da. İçimde bir yer, ona karşı dürüst olmak istiyordu. Eğer düşmanlık edeceksem, bunun

CamScanner

istiyordu. Eğer düşmanlık edeceksem, bunun yüzüne karşı olması gerekiyordu; kurnazlık Veyn'e yakışmıyordu, bana da.

"Ben Veymor'u istiyorum," dedim boğazımı temizleyerek. "Çünkü Veymor'a ulaşmak, Veyn'e ulaşmak da demek." Tanya dudaklarını büktüğünde dikkatli bir şekilde bana baktı fakat devam etmedi, belki de bu konuda daha fazla konuşmak istemediğimi anlamıştı ama Tanya'da benim bir bakışımdan bile aklımdan geçenleri duyabileceği kadar sırrım vardı. Bir sır sakladığımda gözlerimi çevirişimden bile anlayabilirdi, ikisi de beni fazlasıyla iyi tanıyordu.

"O kadar tehlikeli yollarda yürüyorsun ki Liora," diyen Korven'in sesi bu kez öfkeden daha çok korku doluydu. "Seni nasıl kurtaracağımız hakkında en ufacık bir fikrim yok."

"Benim var," dedim tek kaşımı kaldırarak. "Ama bunun için senin de bir bedel ödemen gerekecek Korven." Korven'in duruşu değiştiğinde bunu beklemediği açıktı çünkü bu yaşa kadar bir kez olsun, ondan bu çeşit bir isteğim olmamıştı. "Buz ritüelinden sonra bunun pişmanlığını yaşadın öyle değil mi?" diye sordum Korven'e ve cevap vermesini beklemeden devam ettim. "Şimdi ben de senden benim için bir iyilik yapmanı isteyeceğim."

Korven'in yüzündeki ifade gitgide değişmişti ama kararsızlığı gözlerinde görmüyordum. "Ne isteyeceksin?"

"Beni Veymor'a şikayet edeceksin."

Tanya ve Korven aynı anda "Ne?" diye soludu.

Ellerimi kaldırıp ikisine baktım. "Sadece ben istediğim için." Çenemi havaya kaldırdım ve kendimden emin bir sesle "Nord eğer bize Kızıl Kitap'ın yerini söylerse," Korven'e dönüp baktım, "bizden önce Korven gidip o kitabı alacak ve

CamScanner

"bizden önce Korven gidip o kitabı alacak ve saklayacak, hemen sonrasında ise Veymor'a gidip bizim Kızıl Kitap'ın peşinde olduğumuzu söyleyecek. Bu şekilde hem Kızıl Kitap'a sahip olacağız hem de Korven Veymor'un güvenini kazanacak." Yüzümde gülümseme oluştuğunda ikisi de büyük bir şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Ben ise en sonunda Veymor'la istediğim şekilde yüzleşeceğim. Onu alt ederek."

"Sen iyi misin?" diye sordu Tanya, söylediklerimi idrak etmekte zorlanırken. "Veymor'un ellerine kendi kendine düşmek mi istiyorsun yani?"

"Kesinlikle," diyerek onu onayladım. "Çünkü diğer türlü elimde bir güç olmayacak ve belki de güçlerimi bile yok edecekler ama bu şekilde elimde Kızıl Kitap varken bana meydan okuyamayacak çünkü herkesten sakladığı sırlarını bilmiş olacağım. O Kızıl Kitap'ın içinde Veymor'un birçok sırrının olduğunu düşünüyorum." Çenemle Korven'i işaret ettim. "Bir yandan da arkadaşım da onun güvenini kazanacak ve Veymor'a daha yakın olacağım, bir nefes kadar uzağında."

Uzun bir sessizlik oldu ve bu sessizlikte Korven ve Tanya'nın bakışlarında sanki ağır ağır yaklaşan kasırgalar vardı. İkisinden de şaşkınlık beklerdim fakat ikisi de bana büyük bir korkuyla bakıyorlardı. Bir anlık Veymor'dan korktuklarını bile düşündüm ama Tanya, yeniden sözü devraldığında "Bunu ne zamandan beri düşünüyorsun?" diye sordu.

"Kızıl Kitap'ı duyduğumdan beri," diyerek kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü..." Tanya, dudaklarını ıslattı ve korku dolu bakışlarını Korven'e gönderdi. "Liora, Thalron seni de değiştirmiş olabilir mi?"

Aksini iddia edemezdim, buna hakkım yoktu. Fakat "Zorundaydım," diyebildim sadece. O an Tanya'nın

CamScanner

"Zorundaydım," diyebildim sadece. O an Tanya'nın da neden böyle düşündüğünü anladım çünkü hem iki arkadaşımı bile bile ateşe atıyordum hem de Thalron'a meydan okuyordum, üstelik en korkunç şekilde.

"Liora." Korven'in sesiyle bakışlarım ona doğru döndü, bu kez zıt bir şekilde sanki Korven bana inanıyor gibiydi. "Tek bir soru soracağım ve cevabına inanırsam sana yardım edeceğim." Tam gözlerimin içine baktı. "Bütün bunları neden yapmak istiyorsun?"

"Çünkü," dedim ardından zihnimin içinde iki cümle sanki birbiriyle savaştı ama kalbimden dudaklarıma dökülen cümle, hangi tarafın galip geldiğini söylüyordu. "Çünkü Thalron'dan kurtulmak istiyorum." Hayır, diğer yanım Thalron'dan kurtulmak istiyorum demiyordu, Thalron'dan kaçmayı aklından bile geçirmiyordu; diğer yanım sadece Thalron'u istiyordu; ne yapacağına kendisi karar verecekti.

Sanki ben Thalron'a geldikten sonra kalbimde sakladığım kocaman bir sır açığa çıkmış, o konuşmaya başlamıştı.

Korven, yüzüme bakarken bir karar aşamasmdan daha çok söylediğimi gerçekten anlamak istiyormuş gibiydi. Thalron'dan kurtulmak öyle kolay olmazdı, Thalron'u istemek de öyle. Bunları onlar da biliyordu ama birinin bana inanmasına ihtiyacım vardı.

"Sana onlarca borcum var, Liora," dedi Korven gözlerimin içine bakarak. "Fakat bunu borç için değil, senin için yapacağım çünkü ben daima yanında olacağım."

Şimdi...

Şarkı: Ethereal-Txmy, Freya Ridings

CamScanner

"Kişini bilerek Veymor'un inine soktuğunu anlamayacağımı mı sandın?"

Veyn'in bu sorusu, onlarca sorunun daha gelmesine neden olacaktı; üstelik bir soru bile değildi, bir uyarıydı, bir engeldi ve gözlerinin içine baktığımda bir tehditti. Anlık olarak ifademin değiştiğinin farkındaydım çünkü Korven, benimle işbirliği yapmayı kabul etmişti fakat Veymor bilmezken, Veyn nasıl olurdu da bunu anlardı, çözemiyordum.

Bir adım gerimizde kalan Veymor, Veyn'in söylediğini duymamıştı ama ikimizin arasındaki gerilimi fark etmeyecek kimse de yoktu. Yeşil gözleri üstünlükle bana bakarken onu hiç görmediğim kadar öfkeliydi ama bu öfkesinin asil sebebi neydi, anlayamıyordum. Veymor'un inine Korven'i gönderiyor olmam mı, Kızıl Kitap'ın peşinde olmam mı yoksa bütün bunların dışında başka bir şey miydi?

"Yüce Veyn," dedim çenemi kaldırarak, Veymor'un duyabileceği şekilde. Korven hemen önümde, dizlerinin üzerine çökmüştü ve Veyn bakışlarını bir an bile olsun benden ayırmıyordu. "Kızıl Kitap'ı mı soruyorsunuz?" Veyn'in yüzündeki tehditkâr ifade daha fazla çoğaldı. "Lütfen söylediğinizi tekrar edin, sizi duyamadım."

Bu Veyn'e sunduğum bir tercih hakkıydı. Eğer tam şu an Korven'i gönderen kişinin ben olduğumu söylerse ilerleyeceğim yolların hepsi yıkılırdı, Veymor'un avcunun içine düşerdim ve Veyn, bu kez gerçekten de beni yok etmiş olurdu çünkü elimde hiçbir şekilde koz kalmazdı.

Veyn'in kaşları çatıldı ve yüzüme bakarken öyle bir karar aşamasından geçti ki, bunu bakışlarından gördüm. Veymor'a söylemek istese zaten söylerdi, bunu biliyordum; o an karar verdiği, benim karşımdaki kendisiydi. Eğer benim oyunuma ortak olursa bu babasına ihanet demekti fakat eğer ortak

CamScanner

olmazsa...

"Kızıl Kitap," dedi Veyn en sonunda düşüncelerimi yarıda keserek. "Nerede?" Yüksek sesli sorusu, az önceki tehdidiyle boy bile ölçüşemezdi; Veyn, beni şimdi de Veymor'dan koruyordu.

Bakışlarımı Veyn'den çekip Korven'e çevirdim; sonra hiçbir şey hissetmiyormuş gibi ondan da aldım. Veymor'la ilk kez karşı karşıya gelecektim ve bu an, duygularımı susturmam gereken andı. Öfke, hırs, geçmiş... Hepsi beni onun karşısmda daha kırılgan kılacaktı.
Rol mü yapmalıydım, yoksa olduğu gibi mi durmalıydım, bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, Veyn'in beni yine koruduğuydu. Ve bu gerçeğin ağırlığını henüz taşıyamıyordum.

Öne doğru bir adım attım; Veyn'le neredeyse omuz omuzaydık. Tam karşımda Veymor duruyordu. Bordo pardösüsünün altındaki altın kemer, simsiyah gözler, beyaza çalan saçlar... Uzun boyu ve bakışlarındaki kibir, tapınağın karanlığını bile delip geçiyordu. Onu ilk kez bu kadar yakından ve bu kadar gerçek görüyordum.

Bir adım daha attığımda Veymor'la aramızdaki belirgin mesafeyi aşmıştım. Bu sınırı geçmemle birlikte muhafızlar da öne doğru hareketlendi; bedenleriyle onu korumaya çalışıyorlardı.
Dudağımın kenarında silik bir tebessüm belirdiğinde kollarımı iki yana açtım.
"Bir Köksüz'üm," dedim sakince. "Ve benden mi korkuyorsunuz, Yüce Veymor?"

Gözlerinin içine baktım. Bakışları kibirle üzerimde gezindi. Yüzünde tek bir duygu yoktu; taş gibi, okunaksız. Ama içimde bir yer, onu rahatsız ettiğimi, sessizce öfkelendirdiğimi söylüyordu.
Bakışları saçlarıma kaydığında dudakları aralandı. Gülümsedi ama bu bir gülümseme değildi, taklitti

CamScanner

Gülümsedi ama bu bir gülümseme değildi, taklitti.

"Yok edilmen gereken yerde duruyorsun," dedi; sesi tok, ağır ve kadimdi. "Okyanusun seni çoktan yutmuş olması gerekirdi." Bir adım attı. Muhafızlar geri çekildi; ona engel olmaya cesaret edemediler. "Köksüzlüğü bile taşıyamayan bir beden," diye devam etti, "kanını tanımadığı bir düzenin içinde nefes alıyor. Buna rağmen, Yüce Veyn'in gölgesinde yaşamayı hak ettiğini sanıyorsun." Sözleri taş duvarlara çarpıp geri döndü. "Geldiğin günden beri sessizlik değil, başkaldırı bıraktın," dedi. "Yasağın üzerinden geçtin. Eşiği aştın." Bir anlığına gölgesi üzerime düştü. "Ve bilmelisin," dedi, sesi daha da alçalarak, "yasayı delen şey affedilmez. Çünkü affedilirse düzen çöker."

Her cümlesini dinlerken öfkemi engellemeye çalışmıştım ama son cümlesi öfkemin ortaya çıkmasına neden olmuştu çünkü kimseden af dilemediğim halde herkes affedebileceğini ya da affedemediğini söylüyordu. Cümleleri öyle kadim, öyle derindendi ki, Elly, böyle insanlar için dil cambazı derdi. Öyle bir dil cambazıydı ki, kendimi suçlu hissetmeme bile neden olabilirdi; yanındaki herkesi de bu şekilde alt ediyordu, şimdi görüyordum.

Ruhu hala benliğini bulmamış birisi sadece yarım saatini Veymor'la geçirse onun düşüncelerini benimsemeye başlayabilirdi.

"Kimseden af dilemiyorum," dedim. Ardından, belki de en büyük yasağı bilerek çiğneyip ellerimi Veymor'un karşısında arkamda birleştirdim; çenemi havaya kaldırdım. "Thalron'un kurallarını da tanımıyorum."

Veymor güldü. Bu kez sesi sahte değildi; gerçek, geniş ve aşağılayıcı bir kahkahaydı. Duruşumu süzdü, sözlerimi tarttı ve öyle bir güldü ki, bir anlığına kendimi bile ciddiye alamayacağımı sandım. "Senin gibi kaç Köksüz'ü tanıdığımı

CamScanner

sandım. "Senin gibi kaç Köksüz'ü tanıdığımı biliyor musun?" dedi ve bakışlarını muhafızlarına kaydırdı. "Harcadığım vakit bile benden hesap sorar."

"Kaç Köksüz tanıdığını bilmiyorum," dedim sesimi düşürmeden. "Ama Liora Valenka'yla ilk kez karşı karşıya olduğundan eminim." Gülüşü, bir bıçak gibi kesildi. Susmadım. Elimi heykellerden birine doğru kaldırdım. "Üstelik," dedim, "buradaki tek Valenka da ben değilim. Öyle değil mi?" Başımı kaldırıp ona baktım. Ellerim hâlâ arkamdaydı.

Veymor, Valenka adını duyduğu anda sanki lanetli bir kelimeyi işitmiş gibi nefesini sertçe verdi. Yüzünden tiksinti geçti. "Kime ve neye meydan okuduğunu bilmiyorsun," dedi; sesi aşağılayıcıydı ama artık temkin de taşıyordu.

"Bilmiyorum, evet," dedim başımı yavaşça sallayarak. "Ama bildiğim bir şey var." Gülümsedim. "Beni ilk gördüğün günden beri korkuyorsun." Veymor donup kaldı. "Beni yok etmene sebep olacak olan saygısızlığım değil," diye devam ettim. "Benim. Benimle ilgili her şey." Tek kaşımı kaldırdım. "Yüce Veymor, Svalbard'dan gelmiş, ateş kızılı saçları olan bir Köksüz'den korktu." Gülümsemem derinleşti. "Bu gerçeği bilmek bana yeter."

Tapınağın içindeki hava kaskatı kesilmişti. Kimse nefes almıyordu. Tanya'yla Korven'in nerede olduğunu bilmiyordum ama Veyn'in, bir omuz gerimde durduğunu hissedebiliyordum.

Veymor, yüzümü incelerken devam ettim: "Kızıl Kitap bende." Bu cümlenin ardından Korven'in o kitabı almış olmasını diledim çünkü eğer almadıysa işler benim için gerçekten kötüye gidecekti. Sessizlik oluştuğunda ve kimse buna karşı gelmediğinde, üstelik Veymor'un ifadesi karanlık bir hal aldığında amacıma ulaştığımı fark etmiştim. "Ve içindekileri Thalron'daki herkesin bilmesini

CamScanner

"Ve içindekileri Thalron'daki herkesin bilmesini istemiyorsanız bizi serbest bırakın." Arkadaşlarımı gösterdim. "Hepimizi özgür bırakacaksınız."

Veymor söylediklerimi dinlerken son cümleye kadar onun için her şey belki de bir tehditten ibaretti ama son cümlenin ardından tek kaşını havaya kaldırdığında ve öldürücü bir şekilde gülümsediğinde bu kez benden ufacık bile olsun korkmadığını hissettim. "Kızıl Kitap sende," dedi Veymor onay beklermiş gibi. Başımı olumlu anlamda salladığımda biraz daha bana yaklaştı ve meydan okuyan bir ifadeyle bana baktı. En sonunda dudaklarından tek bir cümle döküldü: "Kabul etmiyorum."

Bir anlık afalladım çünkü bu cevabı beklemiyordum ama geri adım atmaya da niyetim yoktu. "O halde," dedim ben de meydan okuyarak. "Herkes sırlarını öğrenecek."

Veymor'un cevabı gecikmedi. "Öğrenebilirler." Bakışlarını önce bana, sonra arkadaşlarıma çevirdi. "Ve öğrenen herkes yok edilebilir," dedi. "Çünkü Kızıl Kitap yasaktır. İçindeki her bilgi, susulmak için vardır." Bir adım daha attı. Artık onun alanındaydım. "Bu, Thalron'a zarar vermez," dedi alçak ama sarsılmaz bir sesle. Parmağıyla beni işaret etti. "Kitabın içindekiler Thalron'u değil, seni ilgilendiriyor, bunu bile bilmiyorsun." Yutkundum. "Ve her ihlalin bir bedeli olur," diye devam etti. Ellerini arkasında birleştirip muhafızlarına döndü. "Bu bedel de sen ve arkadaşların olacaksınız."

Tanya'nın hemen arkamdan nefesinin titrediğini hissettim, Korven'e dönüp bakmak bile istemedim. Veymor, sırların onu kötü yola sürükleyeceğini biliyordu ama bu beni yok etmemesi için bir neden değildi, aksine belki de bu sırları açığa çıkardığım için suçlu olacaktım. "Benden sonra bütün insanları da yok etmen gerekir," dediğimde gözlerimi kıstım.

"Senin tarafında olanları yok etmem gerekir

CamScanner

"Senin tarafında olanları yok etmem gerekir elbette," dedi Veymor kadim bir sesle. Benim tarafımda olanları mı? Kızıl Kitap'ta ben neydim, benim tarafımda olacaklar mı vardı? "Fakat insanları kazanman için savaşman gerekir, Köksüz ama ben sana savaşma hakkı da vermiyorum; insanlar sadece duyduklarıyla yola çıksalardı Thalron senelerdir ayakta durmaz, ben de tam karşımda Yüce Veymor olarak yer almazdım." Elini kaldırdı ve muhafızlarına omzunun üzerinden döndü ama bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. "Köksüz'ü ve Tüccar kız arkadaşını," dedi keskin bir sesle. "Yılanlı zindana götürün." Parmağını şaklattı. "Hemen."

Muhafızlar bir an bile tereddüt etmeden bulunduğumuz tarafa doğru ilerlediğinde ve kendimi tutamayarak geriye doğru bir adım attığımda, çizdiğim yolun sonuna geldiğimi anladım. Kaçacak bir yer kalmamıştı. Korven, benim yüzümden yanmayacaktı; bunu biliyordum. Ama Tanya için aynı güveni taşıyamıyordum ve bu düşünce göğsümün ortasına ağır bir taş gibi oturdu.

En iri muhafızlardan biri hemen arkamda durdu; diğer ikisi önümde yerini aldığında Veymor'la aramdaki görüş tamamen kesildi. Onu artık göremiyordum ama sesi, taş duvarlardan yankılanarak arkamdan geldi.

"Benimle konuşma şerefine eriştiğin için gurur duymalısın, Köksüz," dedi hiddetle. "Yok edilmeden önce duyduğun son cümlelerin bana ait olması, senin için küçük de olsa bir şans."

Yüzümü istemsizce buruşturdum. Bağırmakla susmak, küfürle direnmek arasında gidip geliyordum ama omuzlarımı bir an bile düşürmedim. Eğer bu bir kayıpsa, bu kaybın bana neye mal olacağını düşünmekten kendimi alamıyordum. Yok mu edilecektim? Radyasyona

CamScanner

ım maruz bırakılacaktım? Yoksa Veymor, burada, herkesin önünde mi bitirecekti beni? Şu an açıkça "yok edilmekten" söz ediyordu ve bu belirsizlik, korkudan çok öfke uyandırıyordu.

Son kez başımı çevirip Tanya'ya baktım. O da bana bakıyordu. Hemen arkasında iki muhafız dikiliyordu; nefesi düzensizdi ama gözlerini kaçırmıyordu. Ardından bakışlarım Korven'e kaydı. Dizlerinin üzerine çökmüş olduğu yerde başını silik bir şekilde iki yana sallıyordu. Beni uyarmıştı. Ve ben onu dinlememiştim.

En son Veyn'e baktım.

Gözleri yerdeydi. Başını kaldırmıyor, bana bakmıyor; sanki söylenenleri bile duymuyormuş gibiydi. Bir an, bizimle aynı yerde olmadığını düşündüm, belki de aklı, suya düşen planımdaydı. Ya da beni korumaya çalıştığı her anın, şimdi onu susmaya mahkûm ettiğini fark ediyordu.

Yine de dönüp bana bakmasını istedim. Sadece bir kez. Çünkü bir veda gerekiyordu; iyi ya da kötü, ikimiz de bunu hak ediyorduk.

Muhafızlardan biri kolumu sertçe kavradı. Diğeri, elindeki çuvalı başıma geçirirken dünya bir anda karardı. Karanlığın içinde Tanya'nın keskin nefesini duydum; ardından ona da aynısının yapıldığını anladım. Çırpınmadım. Karşı gelmedim. Nedenini bilmiyordum ama o an tek düşünebildiğim, bundan sonra atacağım adımdı.

Elly, en kötü anlarımda bile, zorlu yollardan geçerek ulaştığım hayatın benden kolay kolay vazgeçmeyeceğini söylerdi. Ben de buna inanmak istedim. Bu can için, gerekirse sonuna kadar savaşabilirdim.

Muhafız beni arkadan sertçe ittiğinde öne doğru sendeledim ve dudaklarımdan tiz, acı dolu bir inleme döküldü.

CamScanner

inleme döküldü.

Hemen ardından bu sanki son damla kanmış gibi Veyn'in sesi, tapınağın içinde yankılandı. "Hayır." Tek kelime, başka hiçbir şey yoktu ama öyle keskindi ki, hemen arkamdaki muhafızlar bile duraksamıştı. Adım seslerini işittim ardından onu görmeden gölgesinin bile yanımda olduğunu hissettim. Bir anda başımdaki çuval çıkarıldığında ve karanlığa alışan gözlerime rağmen hemen karşımda Veyn'in geniş sırtını gördüğümde önüme geçtiğini anladım. "Hayır, buna izin vermiyorum."

Veyn'in yüzünü göremiyordum ama Veymor, duraksadığında ve gözlerini oğlunun gözlerinin içine diktiğinde hiçbir şey söylemeden öylece baktı belki de bakışlarından anlaşılsın istedi ama Veyn'in geri adım atmaya niyeti yokmuşçasına duruşunu dikleştirdi ve ellerini arkada birleştirdi. "İzin vermiyorum, o benim hizmetkarım, benim korumam altında ve bir ceza verilecekse de bunu sadece ben verebilirim." Ardından hiç düşünmeden devam etti. "Aynı şekilde Tüccar kız arkadaşı için de geçerli bu çünkü kendisi de Nord'un hizmetkarı."

Veymor, tapmağın içindeki heykeller gibi kalakaldığında Veyn, kendi koyduğu kurallarla Veymor'a meydan okuyordu. Saniyeler dakikaya dönüştüğünde ve en sonunda sessizlik rahatsız edici bir hal aldığında Veymor, oldukça sakin bir ses tonuyla "O halde cezasını sen ver," dedi beni işaret ederek. "Vakit yok."

Veyn tek bir adım bile geri atmadı. Kımıldamadı. Önümde durmaya devam etti.

O an, bunu neden yaptığını tam olarak anlayamıyordum. Mantığım bir açıklama arıyordu ama kalbim, çok daha hızlı bir gerçeği fark etmişti: Babasıyla arasındaki o sessiz güç çatışmasında artık ben ortadaydım. Hedefteydim. Ama aynı zamanda korunuyordum.

CamScanner

zamanda korunuyordum.

Veyn'in geniş sırtı önümde bir duvar gibiydi. Taş kadar sert, geri dönüşü olmayan bir duruştu bu. Onu göremesem de biliyordum; bakışlarını Veymor'dan ayırmıyor, tek bir tereddüt bile göstermiyordu.

Ve o an ilk kez, Veyn'in arkamda durmadığını anladım. Önümde duruyordu. Bu bir emir değildi. Bir görev de.Bu, bilinçli bir seçimdi.

Veyn'in gülümsediğini hissettim veya bana öyle geldi, bilmiyordum. "Liora," dedi başını bana çevirmeden. "Liora Valenka, dairesine dönebilir, ona ceza da vermeyeceğim."

İşte bu hamle Veymor'un öfkeden burun deliklerinin açılmasına sebep oldu ve bakışlarından büyük bir hiddet geçti. Bir anlık kontrolünü kaybedebileceğini bile düşündüm ama Veymor oldukça dikkatli bir şekilde "Cezalandırılmak zorunda," dedi, sesindeki üstünlük, Veyn'e yönelikti. Ona karşı gelemezdi.

Veyn, biraz daha omuzlarını dikleştirdiğinde beni bozguna uğratarak "Köksüz'ümü Kızıl Kitap'ı bulması için buraya gönderen kişi bendim," dedi ve kendimi tutamadığımda gözlerim irileşti. "Fakat onun kişisinin sana Liora'yı şikayet etmesi büyük bir hataydı." Bakışları Korven'e döndüğünde sanki sahiden de beni şikayet etmiş gibi ona öfke duyuyordu. "Benim burada cezalandıracağım tek kişi, alt kökendir."

Veymor, sonraki dediklerini duymamış gibi "Sen mi gönderdin?" diye sordu.

"Evet," dedi Veyn. "Kızıl Kitap'a ihtiyacım vardı, emri ben verdim."

"Kitap nerede?" diye sordu Veymor.

CamScanner

"Bende," dedi Veyn, düşünmeden. O an bakışlarım hızlı bir şekilde Korven'e döndüğünde onaylar gibi gözlerini açıp kapattığını gördüm. Veyn, Korven'i buraya gönderdiğimi anlamış ve üzerine Kızıl Kitap'ı da Korven'in elinden o almıştı. Planımı tepetaklak ettiren kişi Veyn'di ve bu kadarını nasil öğrenebilirdi, aklım almıyordu. Sanki bir adım arkamda gibiydi ya da zihnimin içinden neler geçtiğini anlayabiliyordu ama bunun için beni çok iyi tanıması gerekmez miydi?

Biz Veyn'le birbirimizi tanımıyorduk ama tanımadan birbirimizin aklından geçenleri anlayabiliyorduk. Bu çok daha geçmişten bir ses gibiydi.

Veymor'un dudakları aralandı ve bir şey söyleyecek gibi oldu fakat hemen sonrasmda bunu bizim yanımızda yapmak istememiş olacak ki, Veyn'in gözlerine bakmaktan başka hiçbir şey yapmadı. Oldukça dikkatli, hükümdar ama yine de sessiz. Veymor'un düşündüğümden daha güçlü ve daha zeki olduğuna emindim ama konu oğlu olduğunda Thalron'u gerçekten avcunun içi gibi bilen biriyle karşı karşıyaydı ve her ne olursa olsun bir varisti, Thalron halkının gözü, Veyn'deydi.

"Kitabı bana getir." Veymor'un emri, Veyn'e ve tapınağın duvarlarına çarpıp geçti fakat Veyn'den bir cevap gelmedi. Ne evet dedi, ne de hayır. Düşüncelerin içine gömüldüğümde Veyn hâlâ önümde duruyordu. Birkaç saniye sonra Veymor'un bakışları bana ağır ağır döndüğünde gözleri kızil saçlarımda öyle bir gezindi ki, bakışlarıyla bile beni yakabileceğini düşündüm.

Sonrasmda bir el hareketiyle Korven'i yanına çağırdı, muhafızlar hızlı bir şekilde Korven'i diz çöktüğü yerden kaldırdığında ve Veymor'un yanına götürdüğünde "Tüccar'ı benimle getirin," dedi arkasını dönmeden önce. "Ve onu benim yanımda tutun."

CamScanner

Korven, duraksadığında son bir kez dönüp bana baktı; o an yapmak istediğim planın aslında gerçekleştiğini görüyordum ama Veyn, bu planı bilen insanlardan birisiydi.

Onu nasıl alt edebilirdim ki? Üstelik durmaksızın beni kurtarırken?

Peki ya Korven'i Veymor'un inine göndererek doğru olanı mı yapmıştım yoksa bu Korven için çok daha büyük kötülüklerin gelmesine mi neden olacaktı?

**

Şarkı: Happiness Does Not Wait, Olafur Arnalds

Ne düşünmem ya da ne hissetmem gerektiğini artık bilmiyordum. Verecek birçok cevabım vardı ama benim tek bir sorum, birçok cevaptan daha kıymetliydi. Veyn neden beni korumuştu? Beni yok etmek için Veymor'a bir vakit verirken şimdi Veymor'un karşısında beni korumuştu. Aralarındaki güç çatışmasından dolayı mıydı yoksa benden bir çıkarı mı vardı?

İçimden bir ses onun da Kızıl Kitap'a ulaşmak istediğini söylüyordu.

Artık bu sırlı kaçıştan, yerini bilmediğim durumlardan ve onu düşmanım sanıyorken beni koruyan tarafta görmekten yorulmuştum. Şimdi artık ikimizin de en dürüst olması gereken zamandı, her şeyi açık açık konuşmalıydık çünkü Veyn'e kurnazlık yapmak istemiyordum.

Veyn'in toplantı odasındaydım. Tapınaktan ayrıldıktan sonra kapının önünde bekleyen Liten, hiçbir şey söylemeden beni buraya getirmişti, Korven Veymor'la gitmişti ve Tanya da nerede bilmiyordum. Şimdi Veyn'in odasında tek başımaydım ve Veyn'le yüzleşmeyi beklediğimi çok iyi biliyordum.

CamScanner

Liten'e dönüp de neler olacağını soracak gücüm şu an yoktu, üstelik onu da öfkeli görmeyi beklemiyordum. Yüzüne taktığı demir zırhına rağmen bakışlarından bana olan öfkesini anlayabiliyordum. Kapının önündeydi, beni odaya bırakırken tek bir kelime bile etmemişti ve Liten'in bu denli öfkeli olması bile beni suçlu hissettirmeye yetmişti.

Birkaç dakika sonra çalışma odasının kapısı açıldığında sırtım kapıya dönüktü ve bakışlarım vitray pencereden dışarıya doğru bakıyordu. Kapı kapandığında içeriye giren kişinin Veyn olduğunu çok iyi biliyordum ama dönüp bakmak bile istemedim. Adım sesleri benim olduğum yere doğru yöneldiğinde kaskatı kesilmiş bir şekilde pencereden dışarıya bakmaya devam ettim. Geceydi, her zaman olduğu gibi geceydi fakat bu gece öyle çok kar yağıyordu ki, sanki kalelerin boyunu bile aşacaktı.

Veyn, hemen yanımdan yürüyüp geçtiğinde ve yemek masasındaki baş sandalyeye oturmadan önce köşedeki çelik şişeyi ve iki tane çelik bardağı aldı. Masaya geri döndüğünde şişenin içindeki alkolün o keskin kokusu burnuma dolmuştu. Otso Evi'nde içtiğim alkoldü, öyle sertti ki, bir daha onu içebilir miydim, bilmiyordum ama Veyn, iki bardağa da doldurduğunda göz ucuyla ona bakıyordum. Yüzü oldukça sakin, bakışları sabitti ama ne düşündüğünü asla anlayamıyordum.

En baş köşedeki sandalyesine oturduğunda ve bardağını eline aldığında çenesiyle çaprazındaki sandalyeyi işaret etti; ilk geldiğimde oturduğum o sandalyeyi. "Otur, Liora Valenka, bir içki içelim seninle. Hem artık gerçekleri konuşuruz, ne dersin?"

Ayak diretmek tamamen saçmalık olacağı için ikiletmeden çaprazındaki sandalyeye oturdum ve bardağı önüme doğru çektim. Buz gibi bardağın

CamScanner

içindeki alkolün kokusu burnumun ucunu yakacak kadar keskindi fakat ben bakışlarımı o bardaktan ayıramıyordum. Veyn, büyük yudumlar içti ve benim gibi öksürmedi, tiksinmedi ya da nefesi kesilmedi. Yeniden bardağı masaya bıraktığında göz ucuyla ona baktım, yeşil gözleri öyle keskin bir şekilde beni izliyordu ki, gözlerini bile kırpmıyordu.

"Neden beni korudun?" diye sordum sessizliği ilk bölen kişi ben olurken. "Bunu yapmayabilirdin."

"Ve diğerlerini de yapmayabilirdim," dedi Veyn başını aşağı yukarı sallayarak. "Ama yaptım." Gözlerini kıstı, yorgun bakıyordu, hiç uyumamış gibi. "Bugün, burada her şeye en yalın haliyle cevap vereceğim ve tam da içimden geldiği gibi davranacağım ama aynı cesareti senden de bekliyorum, bunu kabul ediyor musun Işık Veren?"

"Kabul ediyorum," dediğimde elimde hala bardağı sıkıca tutuyordum. "Fakat sana güvenmiyorum."

Veyn, son cümlemin ardından kaşlarını kaldırdı. "Halbuki kişine güveniyorsun öyle değil mi? Thalron'daki kaderine bakıldığında kaç kez seni kurtardığımı ve kalbinin atmaya devam etmesini sağladığımı bilmiyorum, Valenka ama sen kime güvenmen gerektiğini hâlâ tam anlamıyla bilemiyorsun, öyle mi?" Alayla soluduğunda başım iki yana salladı. "Ne yazık Liora, ne yazık yolunun Thalron'a bu kadar geç düşmesi yoksa seni kim kurtaracaktı?"

Sesindeki kibir ve oldukça dürüst olması gözümden kaçmamıştı. Konuyu hep bir şekilde Korven'e getiriyordu ve ben o konudan çıkmak istesem de asla kurtuluş bulamıyordum. "Kişimden neden bu denli nefret ediyorsun?"

"Ben insanlardan ilk önce nefret ederim," dedi ciddiyetle. "Sonra biraz daha edecek miyim yoksa kendini bana kabul ettirebilecek mi, bakarım.

CamScanner

kendini bana kabul ettirebilecek mi, bakarım. Senin kişin, gün geçtikçe nefretimi daha çok kazanıyor, haddinden fazla nefes aldığını bile düşünüyorum."

"Nefretin bir sebebi olmalı," dedim söylediğini yanlış bularak. "Bir insandan neden ilk önce nefret ediyorsun ki?"

"Çünkü bu şekilde büyüdüm." Tek bir cümleyle lafı ağzıma tıkmayı başarabilmişti. "Ve böyle öğrendim. Babam bana daima, nefretin, sevgiden daha korunaklı olduğunu söylerdi. Nefret beni koruyor."

"Kimseye karşı sadece sevgi hissetmedin mi şimdiye kadar?" diye sordum.

Veyn'in kaşları hafifçe çatıldı ve duruşunun sarsıldığını fark ettim. "Hissettim," dediğinde gözlerini gözlerimden kaçırdı. "Anneme karşı hissettim."

Veyn'in annesini öylesine merak ediyordum ki, buradaki birçok insandan çok daha farklı olduğuna emindim ama ona bunu sormaya hakkım yoktu bu yüzden "Beni ilk gördüğünde de nefret ettin mi?" diye sordum.

Veyn, yüzüme çok uzun bir süre baktı ve sonrasında "Senden nefret etmem imkansızdı," dedi, devam etmesini bekledim ama başka hiçbir şey söylemedi fakat bakışlarında gizli sırlar var gibiydi.

"O halde bana yardım etmelisin." Normalde Veyn'den asla böyle bir isteğim olmamalıydı ama artık oldukça dürüsttük ve dürüstlüğün içinde belki de son kez ona doğru bir şekilde ilerlemek istiyordum.

"Ne istiyorsun Liora?" diye sordu bana direkt. "Ne istiyorsun, söyle."

Thalron'u yakmak istiyorum diyebilirdim.

CamScanner

Thalron'u yakmak istiyorum diyebilirdim, Thalron'u yok etmek istiyorum diyebilirdim, intikam isteyebilirdim, kaçmayı dileyebilirdim, kurtulmak için ondan yardım da isteyebilirdim çünkü birçok nedenim vardı ama ben kalbimin sesini dinleyip "Gerçekleri," dedim kısık bir sesle. "Gerçekleri istiyorum."

Veyn, tek kaşını havaya kaldırdığında alkolünden biraz daha içti ve rahat bir oturuşa geçti. Bacaklarını benim olduğum tarafa doğru uzatmıştı ve neredeyse dizi dizime değecekti. Gözleri yorgun bakıyor, saçları dağınıktı ama o an bile nasıl da güzel göründüğünü düşünmeden edemedim. Thalron'a yakışmayacak kadar güzel bir adamdı. Dudakları kan kırmızı rengindeydi, kirpikleri uzundu ve yeşil gözlerini siyah perdeler varmışçasına güzellik katıyordu.

"Vazgeçmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Veyn, düz bir sesle.

"Asla," dedim kendimden emin bir sesle. "Sen vazgeçer miydin?" diye sordum ona yönlendirerek. "Bana cevap ver, Veyn. Sen vazgeçer miydin? Şimdi seni yaşadığın bu yerden alsam ve başka bir yere götürüp seni kilitli tutsam, kanından ötürü seni Köksüz yapsam ve üstüne üstlük sürekli aşağılansan bunu kabul eder miydin?"

Veyn, gülümsedi ama gülümseyişi hüzünlü bir gülümsemeydi. Sanki çoktan bunları kabul etmiş gibiydi ya da bir zamanlar etmiş gibi, bilmiyordum.

Elinde bardağını tutarken yüzük olan parmağıyla beni işaret etti. "Buradasın Liora Valenka ve artık Thalron'a aitsin. Bir Köksüz olabilirsin ama benim hizmetkarımsın, senin yerinde bir başkası olsa yok edilmişti ama sen her seferinde yok edilmekten kurtuldun, neden buranın güzelliklerini görmek yerine durmadan başkaldırıyorsun? Tam olarak istediğin kaçmak mı yoksa başka bir şeyler mi

CamScanner

var?"

İmasını anlamadığımda kaşlarım havalandı ama o, her hareketimi inceliyordu. Sorusunu düşündüm, birçok insan buraya gelip güzelliklerinden faydalanıyor ve ayak uydurabiliyordu, üstelik ben Veyn'in hizmetkarıyken oldukça rahattım ama bütün bunları kabul edemiyordum. "Anlamıyorsun ve anlamayacaksın," dedim ardından sesimdeki düşmanlığa son verip kısık bir sesle devam ettim, öne doğru eğildiğimi ise çok sonra anladım. "Eğer kan burada kutsalsa, benim kanım, sizin kurallarınızı kabul etmiyor, Veyn. İnancıma karar veremezsiniz, emirlerinizle beni alt edemezsiniz, burada beni kilitli tutamazsınız." Biraz daha öne doğru eğildim. "Seni anlamıyorum, ne düşündüğünü bilmiyorum ama eğer senin elinde beni özgür bırakma gücü varsa bu aptal düşmanlığa son verip beni ve arkadaşlarımı özgür bırakabilirsin. Hatta bana yolu söyle, gideyim, kaçtı dersin."

Veyn, beni dinlerken oldukça sakindi ama geride ne düşünüyordu, bilmiyordum. En sonunda "Buradan kurtuluşa giden yolu bildiğimi nereden çıkardın?" diye sorduğunda sesinde hüzün vardı. "Buradan kurtulmanın mümkün olabileceğini biliyor olduğumu sana düşündüren nedir?" Bakışlarını pencereye doğru çevirdi ve okyanusu gösterdi. "Tek bildiğim gemiler ve okyanusun ilerisinde başka dünyalar olduğu ama seni şimdi bir gemiye bindirsem bile sen o geminin nereye gideceğini bilebilir misin?" Bakışlarını bana çevirdiğinde dikkatli bir şekilde inceledi. "Okyanus insanı yutar, der Veymor. Okyanus seni yutar, yutmasa bile gittiğin yerlerde hayatına devam edebileceğini nereden çıkarıyorsun? Sen sadece ayaklarını yere vurup kurtulmak istiyorsun ama kurtuluşun ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Sen biliyor musun ki?" diye sordum imayla. "Bilmiyorsun. Haklısın, hiçbir şey bilmiyorum, buradan çıktığımda bile belki de öleceğim ama

CamScanner

buradan çıktığımda bile belki de öleceğim ama en azından bir düzene boyun eğmeden ölmüş olacağım, sen ise kurtuluşu bile aramıyorsun, onu bile bilmiyorsun."

"Ben dünyayı bile bilmiyorum, Işık Veren ama bildiğim bir şey varsa seni asla ama asla bırakmayacağımdır." Bir anda dik bir duruşa geçti ardından eli benim oturduğum sandalyenin kolunu kavradığında sertçe kendine doğru çekti, öne doğru eğildiğinde ise eskisinden daha yakındık. İkimiz de masanın üzerinde eğilmiştik ve birbirimize birkaç nefes uzaklıktaydık. "Çünkü gözümün önünden ayrılmanı istemiyorum, diğer türlü yok olacakmışsın gibi geliyor."

"Neden?" diye sordum sessizce. "Neden gözünün önünde durmamı istiyorsun?"

"Bunun cevabını vermeyeceğim," dedi Veyn, gözlerimin içine bakarak. Kaşlarım çatıldı. Yüzündeki iz biraz daha belirginleşmişti ve kanın izi silinmiş, derisinde keskin bir bıçak izi kalmıştı. Sağ gözünün altından yanağına doğru devam ediyordu fakat güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti.

"Veymor beni yok etmeni istediğinde ona neden vakti var, dedin?" diye sordum. "Bunu sana güvendiğim için sormuyorum sadece bana bu şekilde konuşurken babana neden böyle bir cevap verdiğini sorguluyorum." Bir cevap vermediğinde öylece yüzümü izlemeye devam etti. "Korven'i Veymor'un yanına gönderdiğimi nereden çıkardın?" diye sordum. Bu soruyu sorduğum anda güldü hatta öyle bir kahkaha attı ki, sanki benimle dalga geçiyordu.

"Yanlış yaptın," dedi gülüşü son bulduktan sonra. "Çünkü Veymor'un zehrinin, kişini nasıl da zehirleyeceğinden habersizsin. Veymor'un inine soktuğun kurt, bir gün seni avlamak isteyebilir, bunu bilmiyorsun."

CamScanner

bunu bilmiyorsun."

Ellerimin uyuştuğunu hissediyordum ama bunu ona belli etmeyecektim. Veymor, Korven'i etki altına alamazdı ve bizden vazgeçmesini sağlayamazdı; bunu çok iyi biliyordum. Korven bazı konularda bencil olabilirdi ve çoğu zaman da düşüncesiz fakat sadakat konusunda ona güvenirdim. Beni yarı yolda bırakmazdı.

Hiçbir cevap vermedim söylediklerine. Bakışlarımı yeniden bardağa çevirdim. Camın içindeki sıvıdan çok, kendi içimdeki bulanıklığı izliyordum. Veyn ise bakışlarını üzerimden çekmedi; suskunluğu bile beni dinliyordu. Sessizlik ağırlaştı. Dayanılmaz bir hâl aldı.
En sonunda omuzlarım kendiliğinden düştü. Bu bir yenilgi değildi; belki de uzun zamandır bastırdığım, biriyle konuşma ihtiyacının sessizce yüzeye çıkışıydı. Ve ne yazık ki; ya da belki kaçınılmaz olarak, yine karşımdaki kişi Veyn'di.

"Burada bir şeyler yolunda gitmiyor," diye fısıldadım; sesimden çok düşüncelerime söyler gibiydim ama onun her kelimeyi dikkatle dinlediğini biliyordum. "Buraya geldiğim günden beri hep aynı kadını rüyamda görüyorum," dedim, gözlerimi bardaktan ayırmadan. "Bazen korkunç, bazen güzel... ama her seferinde bana bir şeyler söylüyor." Bir an duraksadım. "Ve buraya geldiğimden beri sanki bambaşka birine dönüşüyorum," dedim. "Hayır, kastettiğim başkaldırılarım değil. Kastettiğim hırslarım." En sonunda gözlerimi Veyn'e kaldırdım. "Bir şeyler oluyor," dedim başımı iki yana sallayarak. "Burada yanlış giden bir şeyler var. Ve ben..." Nefes aldım. "Ben Thalron'u ya yok etmek istiyorum, belki de düzeltmek ya da buradan kaçmak. Bilmiyorum, hiçbir şey bilmiyorum, tek bildiğim kader yolumda Thalron'un beni büyük bir yıkıma dönüştüreceği, Veyn. Bunu hissediyorum. Thalron beni mahvedecek."

CamScanner

Veyn, her söylediğim cümleyi aklına kazımak istiyormuş gibi bana bakıyordu. En sonunda "Kızıl Kitap'ı sana kim söyledi?" diye sordu. Söylediklerimin Kızıl Kitap'la ilgisi olmalıydı çünkü Veymor da o koskoca kitabın içinde benim sırlarım olduğunu söylemişti. Hiçbir cevap vermedim çünkü Alva'nın zararlı çıkmasını istememiştim ama Veyn'in bakışlarından çok net bir şekilde anlayış olduğunu seçebiliyordum. Sadece anlayış da değil, mutsuzdu çünkü konuşurken öylesine çaresizdim ki kapana kısıldığımı anlamıştı.

"Veyn," dedim yutkunarak ardından biraz daha yaklaştığımda tam gözlerinin içine baktım. Bütün samimiyetimle, bütün kalbimle ve bir anlık bütün güvenimle "Kim olduğumu," diye mırıldandım. "Kim olduğumu bilmek istiyorum çünkü Thalron'daki birçok insanın bunu bildiğini biliyorum." Onu işaret ettim. "Senin bile."

Veyn, gülümsedi ve elindeki bardağıyla bardağıma vurdu. "İç, Valenka, bu gece uzun olacak çünkü artık senin de gerçeklerden bazılarını öğrenmen gerekiyor."

"Çok acı," dedim bardağa bakıp yüzümü buruşturarak.

"Duyacaklarından sonra zaten içmek isteyeceksin," diyerek karşı çıktı fakat yine de içmedim. Veyn ise ikinci bardağını doldurdu ve sonrasmda sırtını yeniden sandalyeye yasladı. İkinci bardağını da kafasına diktiğinde sertçe masaya bıraktı, hemen sonrasmda ise ayağa kalkıp odanın içindeki dolaplara doğru ilerledi.

Bir dolabı açtığında ve içinden kağıt tomarları çıkardığında geri masaya döndü. Bir anda kağıtları masanın üzerine dağıttığında ve bakışlarım o yöne doğru döndüğünde "Rüyalarının resmini çizen tek kişi sen değilsin, Valenka," dedi ardından kağıtları işaret etti. "Ben de küçükken rüya görebiliyordum ve onları çiziyordum, ne tuhaf bir tesadüf, öyle

CamScanner

ve onları çiziyordum, ne tuhaf bir tesadüf, öyle değil mi? Şimdi bu resimlere bak, ne görüyorsun?"

Bakışlarım resimlerin üzerinde gezindiğinde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ve gözlerim irileşti. Ben de Veyn gibi ayağa kalktığımda ve parmaklarım resimlerin üzerinde gezindiğinde hepsinin birbirinin benzeri olduğunu gördüm; benim rüyalarımın da benzeriydi.

Veyn, beni çizmişti.

Her çizimde ateş kızılı saçlara sahip bir kadın vardı. Bazen karanlık bir ormanın içinde duruyordu; üzerindeki kıpkırmızı elbise, çevresindeki gölgelerle neredeyse kan gibi akıyordu. Başında bir taç vardı; dikenli, sert, acımasız. Dikenler şakaklarına batmış, taktığı yerden kan sızdırmıştı; taç bir hükümden çok bir bedeldi sanki.

Bir başka çizimde Thalron'un tam karşısmda, tek başma ve dimdik duruyordu; kaleye meydan okur gibiydi. Başka birinde bir geminin içindeydi, dalgalarla çevriliydi, sanki bilinmeyen bir kaderin eşiğindeydi. Mekânlar değişiyordu ama kadın hiç değişmiyordu.

Hepsinde aynıydı.

Yüzü net değildi; çizgileri yarım bırakılmış, bakışları bilinçli olarak gizlenmişti. Ama buna rağmen içimde en ufak bir şüphe yoktu. O bendim. Bunu biliyordum. Hissettiğim şey bir benzerlikten fazlasıydı; kendi rüyalarımda gördüğüm hâlime ürkütücü bir yakınlığı vardı. Sanki bu çizimler, benim hatırlamadığım bir anıyı, henüz yaşamadığım bir kaderi fısıldıyordu.

"Renkleri görebildiğim zamanlar gördüğüm tek rüya sendin, sana ait her şeydi," dedi Veyn ellerini masaya yerleştirip öne doğru eğilerek. "Senden baska hicbir sevi göremivordum. görsem de

CamScanner

başka hiçbir şeyi göremiyordum, görsem de unutuyordum. Sadece saçların vardı ve gözlerin. Ne yazık şu an gözlerinin rengini bile bilmiyorum ama rüyamda biliyordum. O gözler bir tek sana aitti."

"Bu," dedim kekeleyerek. "Bu nasıl olabilir?"

Veyn, sorumu duysa da resimlere öyle bir bakıyordu ki, kendisinin de büyük bir sorgulamada olduğunu anlamıştım. "Seni gördüğüm gün," dedi resimlere bakarken. "Saçlarının rengini görmesem bile ateş kızılı olduğunu biliyordum çünkü seni tanıyordum. Sonrasmda ise aslında kim olduğunu öğrendim." Başını kaldırıp bana baktı, tam gözlerimin içine. "Sen Valenka'sın, beni yok edecek olansın."

"Beni ilk gördüğün gün, tanıdın mı?" diye sordum yutkunarak. Bu çok tuhaf bir histi, o çocukken onun rüyalarına girmiştim hem de bu halimle ve şimdi seneler sonra karşı karşıyaydık.

Veyn, gülümsediğinde oldukça sıcak bir gülümsemeydi. "Senden nefret etmek imkansızdı," dedi yeniden ve şimdi neden öyle söylediğini anladım. "Çünkü rüyalarımda da senden hiç nefret etmedim."

Söylediklerini idrak etmekte güçlük yaşarken "Morna Valenka'yı biliyor muydun?" diye sordum. "Tapmakta onun heykeli var."

"Morna Valenka'yı Thalron'da senelerini geçiren herkes bilir çünkü Morna Valenka, Thalron'un asıl kurucusudur."

Bunu beklemediğimi söyleyemezdim ama cümlelerin ağırlığı olurdu, o ağırlık bana öyle bir çarpmıştı ki, kafam hem çok karışmış, hem de fazlasıyla berraktı. Benden Morna Valenka'nın soyundan geldiğim için mi korkuyorlardı? Bu kadarla sınırlı olacağını düşünmüyordum, çok daha farklı bir şeyler olmalıydı

CamScanner

farklı bir şeyler olmalıydı.

Ellerim ve ayaklarım daha fazla uyuştuğunda bakışlarım önümdeki bardağa doğru kaydı ve sonrasında bir an bile düşünmeden bardaktaki bütün alkolü içtim. Acı tat genzimi yakarken bardağı bırakıp öksürmeye başladım ve elimin tersiyle ağzımı sildim ama yeterli gelmiyordu.

"Morna Valenka benim neyim oluyor?" diye sordum Veyn'e.

Veyn, bu kadarla sınırlı değil dermiş gibi yüzüme baktı. "Thalron'dakiler senden Morna Valenka'nın torunu olduğun için korkmuyor, Işık Veren. Senden korkuyorlar çünkü..." Gözleri yüzümün her parçasında gezindi. "Morna Valenka'ya benziyorsun. Saçlarının rengi, onun saçlarıyla aynı, bakışların aynı, gözlerinin rengi aynı, yüzün, duruşun, tavrın..." Veyn yutkundu ve eğildiği yerden dik bir duruşa geçti. "Thalron'dakiler senin onun torunu değil, onun ruhunu taşıdığına inanıyor çünkü bilirsin, Kuzey'de ruh dolaşır ve en sonunda intikamını almak için geri döner. Morna Valenka'nın, Yüce Veymor'dan intikam almak için geri geleceğine inanılıyordu." Çenesiyle beni işaret etti. "Ve onlara göre geldin de."

Kollarımı kendime doğru sardığımda "İnsanlara göre," dedim boğuk bir sesle. "Thalron'un asıl sahibi ben miyim?" Veyn hiçbir cevap vermedi ama bakışlarıyla adeta beni onaylıyordu. "Peki neden Veymor, Morna'dan bu denli nefret ediyor? Thalron'un kurucusu ise ona saygı duyması gerekirdi."

"Çünkü Morna Valenka," dedi Veyn, sesi ağırlaşıp derinleşirken, "Thalron'u Yüce Veymor'un bildiği gibi yönetmiyordu." Bir an durdu. "Başka bir inancı vardı. Başka bir bakışı. Thalron'u korkuyla değil, iradeyle tutmaya çalıştı." Sözleri yavaş aktı; sanki bir yasayı değil, nesiller boyu fısıldanmış bir anlatıyı dile getiriyordu. "Onun zamanında dünya

CamScanner

anlatıyı dile getiriyordu. "Onun zamanında dünya bir kez daha kana bulanmış, bir Dünya Savaşı daha patlak verdiğinde, Kuzey'deki halk Thalron'a sığınmış." Derin bir nefes aldı. "Duvarlar büyüdü, şehir doldu ama korku da onunla birlikte içeri girdi." Sonra sesi daha da karardı. "Ve ardından, Thalron'un kalbinde bir iç savaş doğdu." Bakışları sertleşti. "Bu savaşta, Thalron'u korumak için Morna Valenka, Adanmış'ıyla birlikte öldürüldü." Kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Bu iç savaş," dedi sakin ama keskin bir kesinlikle, "Yüce Veymor'un büyükbabası tarafından başlatıldı."

Veyn eliyle, anlatılmamış onca şey varmış gibi havayı yarıp geçti ama ben daha fazlasını kaldıramıyordum. Nefesim çoktan kesilmişti. Artık her şey yerli yerine oturuyordu.
Ölüm tarihleri aynıydı. Çünkü Morna Valenka ve Adanmış'ı, kaderlerini ayrı ayrı değil, birlikte yaşamış ve birlikte tamamlamışlardı.

"Adanmış'ı mı?" diye sordum. "Diğer heykel, Morna'nın neyi oluyordu tam olarak?"

"Eşiydi," dedi Veyn. Sözcük kısa ama ağırlığı vardı. "Thalron'da Adanmış olmak vardır," diye devam etti; sesi bir kuralı değil, kadim bir yemini hatırlatıyordu. "Bu, her şeye rağmen duyulan sonsuz güvendir. Cana yemin etmektir. İradeni, adını, hatta ölümünü bir başkasına bağlamaktır." Bakışları bir an uzaklara kaydı. "Morna'nın Adanmış'ı, her şey üzerine yemin ederek ona adandı," dedi. "Ve onunla birlikte öldü." Sesi sertleşti. "Üstelik bunu yapmaması gerekiyordu." Kurtulmak istiyormuş gibi silkelendi sanki. "Şimdilerde Thalron'da Adanmış olmak yasak ama eğer birisi birine Adanmak isterse kurallar daha fazla işler."

"Nasıl yani?" diye sordum. "Nasıl daha farklı işler?"

"İki insan birbirine bağlılıklarının sözünü verirse

CamScanner

"İki insan birbirine bağlılıklarının sözünü verirse o iki insan, tek bir kişi olarak kabul edilir ve her şeyden birlikte sorumlu tutulur. Adanmış olmanın güzellikleri kadar kötülükleri de vardır ve neyse ki Thalron sınırları içerisinde bu denli aklını kaybetmiş başka birisi yaşamamış."

Buraya geldiğimden beri durmaksızın rüyalar görmemin nedeni bütün bunlar mıydı? O kızıl saçlı kadın Morna Valenka mıydı? İçimden bir ses, annemle babamın bile bu yüzden beni bırakıp gittiğini söylemeye başlamıştı. Sadece onlar değil, Elly de biliyor olmalıydı çünkü ben Thalron'a getirilmeden önce bir defterden söz etmişti ama o defteri alamamıştım. Neler yazıyordu? Bilmediğim daha neler vardı?

Veyn, bardağıma alkol doldururken boşluğa bakıyor, söylediği her şeyi idrak etmeye çalışıyordum. İnsanlar benden kaçıyordu, Svalbard'da bile saçlarımdan dolayı büyücü olduğum konuşuluyordu ve Veymor, Valenka soyadını duyduğunda bile kanının donduğunu hissedebiliyordum.

"Kızıl Kitap'ta bunlar mı yazıyor?" diye sordum Veyn'e. Masanın üzerindeki resimlere her baktığımda ürperdiğimi hissediyordum çünkü bütün bunların ortasında durmaksızın beni rüyasında görmesini hiçbir mantıklı sebebe oturtamıyordum.

"Kızıl Kitap'ı sana vermeyeceğim," dedi Veyn sorumu havada bırakarak. "Ama kim olduğunu bilmek istiyorsan artık öğrendin, daha fazlasına ihtiyacın yok."

"Kim olduğumu bilmek istiyordum evet ama daha büyük bir labirentin içine düşeceğimden habersizdim," dedim resimleri göstererek. "Anlattıklarına göre zaten benim kaderim Thalron için çizilmiş ama ben buradan nefret ediyorum,

CamScanner

ben buraya ait..." Sustum, hayır, ait değilim diyemezdim çünkü Veyn, kemanı ilk çaldığında kendimi tuhaf bir şekilde buraya ait hissetmiştim. Hayır, kendimi sadece Thalron'a değil, Veyn'in ruhuna da ait gibi hissetmiştim.

Ellerim saçlarıma geçtiğinde geriye doğru adımladım ve gözlerimi kapattım. Ne yapmam gerektiğini, nasıl bir yol izlemem gerektiğini bilmiyordum. Tek bildiğim çok daha fazlasıydı, çok daha fazlasını istiyordum. Her şeyin en fazlasını istiyordum.

En sonunda gözlerimi açıp ona döndüğümde "Bana bunları neden anlattın?" diye sordum. Çünkü anlatmaması gerekirdi, bu bir sırdı ama bana anlatmayı doğru bulmuştu.

Veyn masanın yanından ayrıldı ve bana doğru yürümeye başladı. Adımları sakindi ama geri dönüşü yokmuş gibiydi. Tam karşıma geldiğinde, aramızda yalnızca bir adımlık mesafe bıraktı.
"Neden seni yok etmek için vaktin olduğunu sormuştun," dedi kısık bir sesle.
"İşte vaktinin sebebi bunlardı, Liora." Bakışları gözlerimin içine kilitlendi. "Bir Valenka olarak," dedi, sesi ağırlaştı, "ne beni ne de Thalron'u yok etmene, yıkmana ve hatta,"
tek kaşını kaldırdı, "yönetmene izin vermeyeceğim." Bir an durdu. "Bu zamana kadar sana düşmanlık beslemedim," dedi oldukça net bir sesle. "Sen beni düşmanın samyorken bile."

Sözleri artık yumuşak değildi. "Fakat eğer gerçek bir başkaldırın olursa," diye devam etti, "elinde tuttuğun o güçle, bir Valenka olarak, o zaman senin düşmanın olacağım."

Bakışlarını bir an bile kaçırmadı. "Bunu bil."

Kirpiklerimin arasından ona bakarken tam da söylediği gibi gözlerinde ilk kez düşmanlığı görüyordum, keza sesi de bir o kadar temkinliydi

CamScanner

görüyordum, keza sesi de bir o kadar temkinliydi. İlk kez başkalarının baktığında ne gördüğünü gördüm, Veyn fazlasıyla tehlikeli birisiydi. Bir düşman olarak da onunla savaşmak benden neler götürürdü, tahmin bile edemiyordum. "Thalron'u bu kadar çok mu seviyorsun?" diye sordum tiksintiyle.

"Thalron," dedi baskın bir sesle, "benim evim. Benim şehrim. Benim ülkem. Benim dünyam." Bir adım daha attığında aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdi. Eli, hiç beklemediğim anda çenemi tuttuğunda yavaşça kaldırdı ve baş parmağı alt dudağıma dokundu. İkimiz de alkol içmiştik ama o benden çok daha fazla içmişti. "Thalron," dedi üstün bir sesle hatta kibirle, "bana ait, Işık Veren." Baş parmağı yavaşça alt çenemi okşadığında gözleri dudaklarıma doğru kaydı fakat çenemi kaldırarak aslında meydan okuyuşumu kendisine gösteriyordu. "Thalron'u hangi şekilde olursa olsun elimden almana asla izin vermem, bunu hiçbir zaman unutma."

Geriye çekilebilir, onu itebilirdim ama bunu istemiyordum. Dokunuşu ona zıt bir şekilde daha yumuşaktı, eli sıcacıktı ve yeşil gözleri bu denli yakınımdayken öyle dikkatimi çekiyordu ki, bir adım bile geri gidesim gelmemişti çünkü itiraf etmem gerekirse Veyn'e bakmayı seviyordum, onun gibi birisini daha önce hiç görmemiştim. Fakat daha önce kimse de bana bu şekilde dokunmamıştı, elbette Elly yüzümü ve saçlarımı okşardı ama şu anki gibi değildi; şu an bu dokunuşun altında artık anlam aramam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

"Thalron," dediğimde dudaklarım kuruduğu için ıslatmak zorunda kaldım. Veyn ise elini bir an bile olsun benden uzaklaştırdı. "Thalron sana mı ait?" Bakışları gözlerimde gezindi sonra burnumda ardından çenemde, her parçamda. Bana bakarken ne görüyordu bilmiyordum ama içimden bir ses, Veyn'in beni tanımaya çalıştığını söylüyordu.

CamScanner

"Evet, Işık Veren," dedi sakinlikle. "bana ait."

Gülümsediğimde onu aşağılayarak "Thalron sana değil, Yüce Veymor'a ait," diye fısıldadım. "Babanı da mı yok edeceksin?"

Veyn hiç düşünmeden cevap verdi: "Gerekirse Yüce Veymor'u da yok edeceğim," dedi, teklemiyordu bile. "Ve sen zaten bunun farkındasm öyle değil mi? Arena'dan ve belki de Otso Evi'nden beri."

Zihnimin içindeki bütün çarklar yerine oturmaya başladığında sanki aynı renk dizilmiş taşlar da tek sıra halindeydi. Artık her şeyi çok daha şeffaf, çok daha gerçek görüyordum. "Sen Veymor'a değil, Thalron'a itaat besliyorsun," dedim hem şaşkınlıkla hem de büyük bir uyamşla. "Çünkü Thalron'u istiyorsun."

Veyn de gülümsediğinde çenemdeki elini yüzüme doğru ilerletti ve yanağıma dokunduğunda elinin tersiyle yavaşça tenimde gezindi; parmaklarının verdiği his geçtiği her noktada sanki ateşi de çağırıyordu ama ben hâlâ geriye bir an bile olsun çekilmiyordum. Elinin tersini yanağımda gezdirirken "Sana neden dokunmak istediğimi bilmiyorum, Liora," dedi şüpheyle. "Fakat sana dokunmak istiyorum, sadece rüyalarımda gördüğüm için mi yoksa başka bir sebebi var mı, biliyor musun?" Parmakları tenimde gezinirken gözleri yüzümdeydi. "Dokunduğum yerde tenin alev alev yanıyor, bunun anlamını da sadece sen bilebilirsin."

Belki de utançtı ama utanmadığımı çok net bir şekilde hissediyordum. Heyecan mıydı? Elimi kalbime koyup nasıl attığına bakmak istiyordum ama şu an kalbim zaten duyduklarımdan dolayı delicesine atıyor, durdurak bilmeden çırpınıyordu. Bana dokunmasından rahatsız oluyor muydum? Hayır, şu an bir rahatsızlığım yoktu çünkü çok tuhaf bir şekilde onun benimle, belki de düşmanlığımızın asıl kanıtını söylerken

CamScanner

belki de düşmanlığımızın asıl kanıtını söylerken dokunuyor olması beni rahatlatıyordu. Bütün bunların yanında Veyn'in yaptıklarını sorgulamayı bıraktığımı fark ediyordum; altında bir neden aramaya yoktu. "Rüyalarında sen de var mıydın yoksa sadece beni mi görüyordun?" diye sordum.

"Sadece sen," dedi, "ve şu an dokunduğumda bir gerçeğe dokunmak, çocukken gördüğüm rüyalar gerçekleşmiş gibi hissettiriyor. Bu çok garip bir his."

Yüzüne bakarken solgun bir sesle "Thalron'u istiyorsun," diye mırıldandım. "Bu çok büyük bir şey."

"Ve Thalron'u alacağım," dedi üstün bir sesle. Yeşil gözleri, gözlerimin içine baktı. "İstediğim her şeyi alacağım, Valenka. Her şeye rağmen üstelik. Ben Thalron'un sahibi Veymor olacağım."

Eli, yüzümden boynuma doğru ilerlediğinde parmakları nabzımın attığı noktaya doğru ilerledi. Kaşları hafifçe çatıldığında aslında canımın nasıl da parmaklarının arasında olduğuyla yüzleştiğini biliyordum. "Eğer sana karşı gelirsem beni yok edeceğini mi söylüyorsun?" diye sordum.

Veyn, en sonunda boynumdan elini çektiğinde ve ellerini hızlıca arkasında birleştirdiğinde çenesini kaldırıp bana baktı; sanki büyük bir etkiden kurtulmuş gibi biraz daha çekildiğinde sesi oldukça netti. "Evet," dedi dürüstçe. "Thalron'un sahibi olmayı ne zamandan beri istediğimi tahmin bile edemezsin."

Sesindeki ciddiyet, bakışlarındaki kibir ve baskınlık... Tam şu anda gerçekleriyle buradaydı, bu zamana kadar gösterdikleri sadece kendisinin bir kopyası gibiydi fakat şimdi, bütün gerçekleriyle karşımdaydı. Otso Evi'ni yönetmesi, Arena'da Veymor'a karşı herkesin önünde başkaldırması ve hatta beni hizmetkam yapması bile hem

CamScanner

ve hatta beni hizmetkarı yapması bile hem Thalron'dakilere hem de babasına bir tehditti.

Gülümsediğimde bu kez adım atma sırası bendeydi, tam karşısma geçtiğimde yavaşça parmaklarımın ucunda yükseldim ve bu kez, onun yüzüne ben dokundum. Teni duruşuna ters bir şekilde yumuşaktı. Ona dokunduğum anda aslında ne hissettiğini anlamıştım, o benim düşmanım olabilirdi ama olmayabilirdi de. Ona dokunduğumda hissettiğim bir araftı, hem onu kaybedebilirdim, hem de yanımda tutabilirdim.

Fakat beni tanımıyordu, tam olarak hangi noktada ona hançerlerimi saplayacağımı bilmiyordu.

Elimle yavaşça bıçak izinin olduğu yere dokunduğumda ve baş parmağımla sakince okşadığımda "Beni hiç tanımıyorsun," dedim ve sonra elim yüzündeyken tam gözlerinin içine baktım. "Belki de seni kendime Adanmış yapacağım, bunu hiç düşündün mü?"

Veyn, alayla kahkaha attığında sesi odanın içini doldurdu. Gülümsediğinde ortaya çıkan gözünün altındaki gamzesi, bembeyaz dişleri ve bakışlarına uğrayan neşe... Onu gerçekten neşelendirmiştim. "Bunu hangi güç yaptırabilir ki?" diye sordu dalga geçerek. "Hangi kuvvet beni bir insana Adanmış yapabilir, Işık Veren?"

"Kaderden kaçamazsın, Yüce Veyn," diye fısıldadım. "Sen henüz Veymor'un kurallarıyla adını bile söyleyemezken ben Valenka olarak Veymor'a başkaldırıyorum, hangimizin daha güçlü olduğunu sorgulamak sence de yanlış olmaz mı?" Kaşlarımı kaldırdım ve büyük bir imayla ona bakarken yüzüne doğru yaklaştım, burnum neredeyse burnuna dokunacaktı. "Benim gücümü asla hafife alma, bana Adanmış olmak isteyen belki de sen olursun, kim bilir?"

Veyn'in çenesinin kasıldığını fark ettim

CamScanner

Veyn'in çenesinin kasıldığını fark ettim, temasımdan olabilirdi, bakışlarımdan da öyle fakat cümlelerim onu rahatsız etmişe benziyordu. Çok uzun bir süre yüzüme baktı ve bakarken her ne düşünüyorsa bir karar verdiğini çok net bir şekilde anladım. "Ben Valenkaları biliyorum," dedi en sonunda başını aşağı yukarı sallayarak, elimi yüzünden çektim. "Fakat asıl sen, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, Liora. Öyle hiçbir şey bilmiyorsun ki, adımdan bile haberin yok, öyle değil mi? Öyle bilmiyorsun ki beni, bir Adanmış olarak beni düşünebiliyorsun."

Tam o anda kapının önündeki çan çalmaya başladığında ve elektrik çarpmış gibi geriye doğru çekildiğimde Veyn hareket bile etmeden bana bakmaya devam etti. "Bu kapı açıldığında ne olacak biliyor musun?"

"Ne olacak?"

"Hiçbir şey artık eskisi gibi olmayacak."

Ne demek istediğini anlayamadığımda Veyn, geriye doğru yürüdü ardından kapısını açtığında Liten'i gördüm; bakışları bir anlık bana döndü ve sonrasında "Yüce Veyn," dedi, sesindeki korku muydu? "Yüce Veymor yargılanmanız için sizi Yüksek Meclis'e bekliyor."

Ah. Elbette ki benim yaptığımın bir cezası olmayacaktı ama Veyn'in cezası olacaktı; bunu nasıl düşünemezdim? "Geliyorum," dedi Veyn, başını sallayarak.

Liten, duraksadı ve yanına doğru baktığında tam o esnada, Veymor'un muhafızlarının da burada olduğunu gördüm. "Yüce Veyn," dedi Veymor'un muhafızlardan birisi. "Hemen emrediliyorsunuz." Başını ağır ağır salladı. "Silahsız, Asil kıyafetleriniz olmadan ve yüzüğünüzü almam emredildi."

Veyn, kuralları biliyor olmalıydı ama neden

CamScanner

Veyn, kuralları biliyor olmalıydı ama neden duraksadığını anlayamıyordum. Yargılanması nasıl gerçekleşiyordu? Onu yargılayan kişi Veymor muydu?

Veyn, bakışlarını bana doğru çevirdiğinde ve yüzündeki o gülümseme düşündüğümden daha karanlık bir hal aldığında "Seninle dürüst bir şekilde konuşmak güzeldi, Işık Veren," diye mırıldandı. "Ama şimdi bu dürüstlüğümü herkesin görmesi gerekecek."

Bir cevap vermemi bile beklemeden kapının dışına doğru yürüdüğünde ve muhafızlar hemen arkasına geçtiğinde Liten, göz ucuyla bana baktı ardından gözlerine bu kez öfke yerine, hüznün oturduğunu gördüm. Veyn için endişeleniyor olmalıydı ve tuhaf bir şekilde ben de endişelenmeye başlamıştım.

**

Şarkı: Breath of Life, Florence + The Machine

Thalron'un duvarları hiç bu kadar dar gelmemişti. Bugün, sanki yalnızca çevremi sarmıyorlardı; üzerime doğru eğiliyor, nefesimi kesiyorlardı. Veyn'in kurduğu her cümle zihnimin içinde ucu bucağı olmayan bir ip gibi dolanıyordu ama hangi ucundan tutarsam tutayım, çözülmüyordu. Her düşünce bir başkasına bağlamyor, beni daha da içeri çekiyordu.

Tek bildiğim artık o uykudan uyandığımdı.
Bunun adı uyanıştı.

Morna Valenka ve onun soyu... Benim atalarım olmalıydı. Thalron'un asıl kurucusu oydu. Ama sonrasında ne olmuştu, hangi yolu seçmişti, en başından beri ne istemişti, bilmiyordum. Bildiğim tek şey, Thalron'un içinde büyük bir savaşın çıktığı ve Morna Valenka'nın o savaşta öldürüldüğüydü. Normalde bu topraklar için şehit sayılması gerekirken, Thalron'dakiler ondan lanetli diye söz

CamScanner

gerekirken, Thalron'dakiler ondan lanetli diye söz etmiş, soyundan nefret etmeyi seçmişti.

Bu nefreti kim büyüttüyse, onun Veymor olduğunu biliyordum. Veyn konuşurken bile gözlerinde o miras kalmış kini görmüştüm. Ben ise gerçekte kim olduğumu bilmiyordum.

Kuzeylilere göre ruh, binlerce yıl dolanırdı. Eğer intikam yemini etmişse, zamanı geldiğinde o yemini yerine getirirdi. Buna Tanrı'ya söz vermek denirdi. İntikam alındığında ruh, sonunda sonsuzluğa kavuşur, huzura erer, bu dünyadan göçüp giderdi. Morna Valenka'nın ruhu benim içimde mi yaşıyordu? Bilmiyordum. Hiçbir cevaba ulaşamıyordum.

Tek bildiğim, buraya geldiğim günden beri durmaksızın aynı kadını rüyamda görüyor olmamdı. Ve en tuhafı, Veyn, henüz çocukken benimle aynı rüyaları görmüş, onları çizmişti. Ormanın içindeydi o kadın. Kalelerin önünde duruyordu. Her yerdeydi.

Bendim. Bundan adımın Liora olduğundan emin olduğum kadar emindim.

Veyn ilk kez bana bu kadar gerçek, bu kadar çıplak konuşmuştu. Gözlerinde düşmanlığın ciddiyetini görmüştüm çünkü hırsı büyüktü; öyle büyüktü ki, tek istediği Thalron'du ve önüne çıkan herkesi ezebilecek kuvvetteydi. Ama buna rağmen, ona bakarken neden öfke duyamadığımı bilmiyordum.

Bu yaşıma kadar kimse bana onun gibi yaklaşmamıştı. Ben de kimseyle onunla konuştuğum gibi konuşmamıştım. Aklımdan vazgeçerek. Kendimden eksilterek. Onun benim Adanmış'ım olabileceğini söylemiştim. Ne cüretle... ya da neye güvenerek, bilmiyordum. Ama kalbim, dilim, geçmişim ve belki de geleceğim, bunu söylememi istemişti. Bana bunu söyleten kuvvetin

CamScanner

ne olduğunu da tam olarak bilmiyordum.

Ama gücü kalbinde hissettiğinde, insan önüne çıkan her duvarı yıkabileceğini biliyordu. Ben o duvarları tek tek yıkabilirdim. O duvar Veyn olsa bile.

Burası kapalı bir salondu. Taştan yapılmış, yüksek tavanlı ama hiç penceresi olmayan bir yer. Işık sadece duvarlardaki meşalelerden ve tavandaki dar yarıklardan geliyordu. Salon aydınlık değildi; karanlık sadece biraz bölünüyordu. Orta kısım çukur bir alandı. Yuvarlak ve buzla kaplıydı. Kaygandı. Bilerek böyle yapılmıştı, hemen ortada bir taş duruyordu ve yargılanan kişi o taşın üzerine çıkacaktı.

Salon basamak basamak yükseliyordu ve Thalron'daki herkes ama herkes buradaydı; oturmak yasaktı, hepimiz ayaktaydık. En altta Köksüzler olarak bizler vardık, hemen üst merdivenlerde Tüccarlar yer alıyordu. Karşımızdaki merdivenlerde Asillerden bazıları oturuyordu ama asıl önemli olan bütün bunlar değildi.

Ortadaki oyuğun hemen karşısında beş beş ayrılan on koltuk vardı, tam ortada ise bir taht; bu taht Veymor'a ait olmalıydı. O an anlamıştım, beş Asil, Beş Din İnsanı ve Veymor, Veyn'i yargılayacaktı çünkü oturdukları yerler boştu.

Etrafımdaki kimseyi gözüm görmüyordu, tek düşünebildiğim konuştuklarımız ve şu an neler olacağıydı. Bir yanım Veyn'in yine benim yüzümden yargılandığını söylüyordu ama bir yanım da artık bunu bilerek yaptığının farkındaydı.

Birkaç dakika sonra koltukların orada hareketlenme olduğunda ilk başta Asiller çıkmaya başladı; Nord'u gözlerim aradı ama o yargılayan insanların arasında değildi, dört koltuğa dört Asil yerleştiğinde bir koltuk boş kaldı. Veymor'un

CamScanner

Asil yerleştiğinde bir koltuk boş kaldı. Veymor'un hemen yanındaki koltuktu. Veyn'e ait olmalıydı.

Din İnsanları'nın bulunduğu yerdeki kişiler de gelmeye başladığında bu kez tamdık iki yüz görmüştüm: Birisi Veymora ve diğeri de Maris'ti.

İkisi de koltuklarına oturduğunda Maris, oldukça zarif bir hareketle başındaki başlığını geriye doğru attı, etrafına kaçamak bakışlar gönderdi. Beni görmüyordu ama ben gözlerimi ondan ayıramıyordum bile. Büyük ihtimal bütün bu insanlar Veyn'i yargılayacaktı veya bir juri olarak onu oylayacaklardı, tam olarak bilmiyordum ama bilmeden de kalbimdeki korkunun sebebini çözemiyordum.

Bir anda völva davulları salonun içini doldurduğunda Veymor'un muhafızları göründü ardından Veymor tahtının arkasından açığa çıktı. İnsanlar hep beraber "Yüce Veymor!" diye haykırmaya başladıklarında bazılarının gözünde gerçekten de koşulsuz sevgi vardı, bunu görebiliyordum.

Veyn bunu nasıl alt edebilecekti ki? Onu yok edebileceğini söylüyordu ama Veymor, düşündüğümden daha güçlü bir adamdı, çok daha zeki olduğuna da neredeyse emindim.

Veymor, tahtına oturduğunda ve elini kaldırıp Völva davullarını susturduğunda elleriyle tahtının kollarını sıkıca tuttu. Gergin olduğu her halinden belliydi ama bunu gizlemek bile istemiyordu çünkü öfkeli olması için birçok sebebi vardı.

"Thalron halkı," dedi Veymor; sesi taş duvarlara çarpıp geri döndü. "Bu topraklarda yasa, kanı ayırmaz. İsimleri tanımaz. Kural, üzerine basıldığı anda cezasını ister." Bakışları tek bir an bile yumuşamadı. "Benim kanımdan olan Veyn," dedi; *oğlum* demedi, "yasaklı olanın sınırını geçti. Elinin değmemesi gereken tapınağa, kendisi girmedi ama

CamScanner

değmemesi gereken tapmağa, kendisi girmedi ama iradesini gönderdi ve ulaşılmaması gereken bir şeye ulaşıldı." Salonda çıt çıkmadı. "Kadim yasalar açıktır," diye devam etti. "Yasağı çiğneyen, niyetiyle yargılanır. Ve niyet, bazen bir adımdan daha ağırdır."

İnsanlar birbirine dönüp konuşmaya başladığında kimisi Veyn'i aşağılıyor, kimisi de Veyn'in amacını çözmeye çalışıyordu ama herkesin çok büyük bir şaşkınlık içinde olduğu ortadaydı. Veyn, ilk kez yargılanıyor olmalıydı veya ilk kez böyle bir nedenden yargılanıyordu.

Völva davulları 3 kez vurduğunda oyuğun olduğu yerin ilerisindeki kapı sertçe açıldı ve Veyn'in muhafızlarla içeriye getirildiğini gördüm. Elleri veya ayakları bağlı değildi, muhafızlar onu tutmuyordu, yine bir saygınlık vardı ama parmağına baktığımda yüzüğünün çıkarılmış olduğunu gördüm. Böyle anlarda Veyn adına saygıdan yüzük çıkarılıyordu, bunu anlamıştım.

Veyn ağır adımlarla ortadaki taşa doğru yürürken Thalron halkı sessizliğe gömüldü ve herkes gözünü bile kırpmadan Veyn'e bakmaya başladı. Veyn her adım attığında sanki onu izleyen herkesle tek tek göz göze gelmek istedi, öyle ki bakışları bana döndüğünde sadece benim üzerimde sabit kaldı; o an insanlara değil, bana baktığını anladım. Beni arıyordu.

Taşın üzerine çıktığında ve bakışlarını benden ayırmadığında bu çok uzun sürdü, insanlar bile nereye baktığını görmek için başlarını çevirip benimle göz göze geldiler. Veyn yine de bundan vazgeçmedi, bir kez olsun Veymor'a dönüp bakmadı bile. Sanki onu yargılayan ya da yargılayacak kişi benmişim gibi gözlerini benden ayırmıyordu.

Üzerindeki gömleğinin düğmeleri sonuna kadar açıktı, buradan bir Asil gibi değil gerçekten de

CamScanner

açıktı, buradan bir Asil gibi değil gerçekten de suçlu gibi görünüyordu ama bana olan bakışlarıyla bana da suçlu hissettiriyordu, bunu bilmiyordu. Herkes kendi arasında konuşuyor, bakışlarını bir an bile Veyn'den geri çekemiyorlardı. Herkesin dudaklarından aynı kelime dökülüyordu: İhanet. Veymor'a ihanet ettiklerini konuşuyorlardı ama bu gerçek değildi, gerçek bundan çok daha beterdi.

"Kurucu Yüce Veymor'un oğlu, Yüce Veyn," dedi Asillerden bir tanesi ayağa kalkıp. Sözcülerden birisi o olmalıydı fakat Veyn, dönüp bakmadı bile. Bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. Asil'in sesinin ardından etrafı kışkırtıcı bir sessizlik kapladı. "Bizimle niyetinizi paylaşın, neden kuralları hiçe saydınız?"

Veyn gülümsedi. "Öncelikle," dedi. Sesi gürdü, yankılandı, taş duvarlara çarpıp geri döndü. Ama bakışları hâlâ bendeydi. "Yargılanmaya başlamadan önce buradaki herkese söylemem gereken bir şey var."

Elim enseme gitti. Korkunun nefesi artık oradaydı.Herkes hem ona bakıyordu. Hem bana.

Veyn, gözlerimin içine bakarak sağ elini havaya kaldırdı. Avcunu açtığında bir yüzük gördüm. İlk anda Veyn yazılı yüzüğü sandım. Ama hayır, o altın işlemeliydi. Elinde tuttuğu yüzük büsbütün simsiyahtı. Sanki kömürden oyulmuştu. Sanki karanlığın kendisiydi.

Hemen arkamdan bir Köksüz fısıldadı: "Kıyamet." Bakışlarımı ona çevirdiğimde başını ellerinin arasma aldığını gördüm. "Veyn'in elindeki yüzük, kendi adının yazdığı yüzük. Ve onu takması yasak."

Veyn bu sözleri duymuş gibi, bakışlarını bir an bile benden ayırmadan yüzüğü sağ elinin işaret parmağına geçirdi. Ardından parmağını havaya kaldırdı. Bazıları olduğu yere çöktü. Bazıları korkuyla nefesini tuttu. Bazıları ağlamaklı

CamScanner

korkuyla nefesini tuttu. Bazıları, alkışladı.

Veyn gülümsemeye devam etti. O gülümseme haylazdı ama altında dizginlenmiş, sabırsız bir hırçınlık vardı. İnsanı huzursuz eden, geri çekilmek yerine yerinde mıhlayan türden. Salondaki bütün fısıltılar sustu. "Bir yasağın daha üzerini çiziyorum," dedi kendinden emin bir sesle. "Tam şu anda." Ellerini arkasında birleştirdi, çenesini kaldırdı. Ve o yemyeşil gözlerle yeniden gözlerimin içine baktı. "Gerçek adımı," dedi ağır ağır, "herkesin öğrenmesini istiyorum."

Bakışı bana kilitliyken, az önce konuştuklarımızın yankısı içimde çınladı; ona, babasının koyduğu yasak yüzünden kendi adını bile dile getiremediğini söylemiştim. Şimdi ise Thalron'un tamamının gözü önünde, o yasağı parçalara ayırıyordu.

"Sen aklını kaçırmışsın," dedim yalnızca dudaklarımı oynatarak.

Veyn dudaklarımı okudu.

Sonra bana öyle bir baktı ki, o bakışta ne tereddüt vardı ne pişmanlık. Yalnızca karar. Ardından kelimeleri tek tek söyledi; sanki taşın üzerine kazıyordu, sanki geri dönüş ihtimalini bilinçli olarak yok ediyordu: "Ben Veyn Arthur Thalron."

Salon nefesini tuttu. "Herkes bu adı ezberlesin," dedi; sesi keskin, sarsılmazdı. "Herkes hafızasına kazısın." Bakışları hâlâ gözlerimdeydi. Öyle söylüyordu ki, bu sözler Thalron'a değil, doğrudan bana yönelmişti. "Çünkü bu isim," dedi, "artık yasak değil." Bir anlık sessizlik çöktü. Sonra ekledi: "Ve olmayacak da."

...

Ehehehehehehehh noluyoopooğğğ????

En sevdiğiniz kısım?

CamScanner

8. ARTHUR

23,2 Bin 2,23 Bin 5,69 Bin

Keyifli Okumalar!

Şarkı: Murky, Saint Mesa

Veyn Arthur Thalron.

Arthur Thalron. Ona bakarken iç sesim durmadan aynı ismi tekrar edip duruyordu: Arthur Arthur Arthur.

Ürperdiğimi hissettim ve sanki kalbimin üzerinden sıcak bir sıvı aktı; o sıcak sıvı cayır cayır yanmama sebep oldu çünkü anılarımın içinde Arthur ismi vardı. Elly ben küçükken anlattığı masalların hepsinde prenslerin adının Arthur olduğunu söylerdi. Öylesine bu isme aşinaydım ki, hiç yabancılık çekmemiştim.

Bir keresinde Elly yine bana masalını anlatırken ve prensin adının Arthur olduğunu söylediğinde kendimi tutamayıp "Arthur'un anlaım ne?" diye sormuştum. "Hep bu ismi kullanıyorsun."

Elly gülümseyip "Ayı Kral," demişti ve sonrasında hızlıca eklemişti. "Ama buradaki ayı, hayvan olan ayıyı simgelemiyor sadece Lily. Ayı, güç anlamını taşıyor ve bu ismi taşıma şerefine erişen herkesin bir ayı kadar güçlü olduğu söylenir. Bir yandan da asil savaşçı anlamını taşır, soylulara genelde bu isim verilir. Eğer birisi Arthur ismini taşıyorsa, özellikle Kuzey'de yaşıyorsa o kişi unutulmaz olmak için doğmuştur, der atalarımız."

CamScanner

"Peki sen bu ismi nereden biliyorsun?" diye sormuştum çünkü Kuzey'de daha önce hiçbir zaman Arthur isminde birine denk gelmemiştim, Elly ise her masalında bu isme yer vermeden duramıyordu.

Normalde Elly kolay kolay annemin adını geçirmezdi ama bu kez geçirirken gözleri uzaklara dalmıştı. "Sana anlattığım birçok masalı annenden öğrendim, Liora. Onun masallarında bütün kralların ve prenslerin adı Arthur'du, prenseslerin adı ise yoktu; onlara daima benim isim vermemi isterdi." Elly saçlarımı okşamıştı şefkatle. "Belki de sen doğduktan sonra prenseslere de Liora adını vermek istemiştir, kim bilir?"

Üzerinden seneler geçmişti ve şimdi ben Thalron'daydım; ne Elly vardı ne de annem ama ben Arthur ismiyle karşılaşıyordum. Tanıdıklık hissi sadece masallardan gelmiş olması gerekirdi çünkü diğer türlüsünü düşünmek bile aklımı kaçırmama sebep olabilirdi; başından beri onu tanıyormuş gibi hissetmemin sebebi adı mıydı?

Salonun içini korkutucu bir sessizlik kaplamıştı, Veyn sessizliğe gömülmüştü ama sanki cümleleri hâlâ duvarların üzerinde çınlıyordu. İnsanlar ikinci kez o adı tekrar edemiyordu ama herkesin tıpkı benim gibi içinden tekrar ettiğine emindim; aslında bu isim ona öylesine yakışıyordu ki başka bir ismi onunla beraber hayal edemiyordum. Sert, baskın ve sanki yüzyıllar öncesinden gelme bir isim gibiydi.

Bakışlarım sadece bir anlık Veymor'un bulunduğu yere doğru döndü ve aramızda adımlarca mesafe olmasına rağmen Veymor'un gözlerindeki o şaşkınlığı görebiliyordum. Diğerlerine baktığım zaman onlar da şaşkındı fakat Veymor dışında kimse gerçek adını bilmiyordu, o yüzden şaşkın olmalılardı ama Veymor, buna cesaret edebildiği için şaşkındı; bunu anlayabilmek zor değildi.

CamScanner

Fakat Veymor bilmiyordu ki Veyn Arthur Thalron daha nelere cesaret etmek istiyordu.

Veyn durduğu yerde öyle sarsılmazdı ki, omuzları dikti, çenesi havadaydı ve keskin yeşil gözleri hâlâ benden bir an bile olsun ayrılmıyordu. Bu yaptığı hamlenin hangi anlama geldiğini çok iyi biliyordum; bana neden baktığını da öyle. Aslında adını en çok bana söylüyordu, belki de bana karşı oluşturduğu bir başkaldırısı da buydu. Veymor'a ise ilk sessiz başkaldırısıydı ama benim gözümde Thalron için attığı ilk adımdı. Ona adının bile yasak olduğunu söylemiştim ve şimdi o da yasaklı adını herkesin ortasında dile getiriyordu: Bunun anlamı Veymor'un kurallarını hiçe saymak demekti.

"Arthur Thalron," dedi yan tarafımdan bir Köksüz adeta fısıldayarak. İnsanların tekrar tekrar dile getirmeme sebebi hâlâ Veymor'un gözünde yasaklı olmasındandı ama bir kere o zehir bütün herkesin damarlarına işleyecekti, insanlar bu ismi söylemekten artık vazgeçmeyecekti. Ne zaman sesli bir şekilde dile getirirlerdi, bilmiyordum. Ben de ne zaman sesli bir şekilde dile getirebileceğimden emin değildim çünkü içimdeki bir kuvvet ona Arthur dememi istemiyor gibiydi. "Thalron'da Arthur isminin de yasaklı olmasının sebebi bu muydu?"

Başımı hızlı bir şekilde Köksüz'e çevirdiğimde kadın da tepki vereceğimi düşünerek olduğu yere sindi ama benim amacım ona tepki vermek değildi. "Neden yasak?" diye sordum. Arthur'un adını söylemesi yasak olduğu gibi Arthur ismini koymak da yasaktı. Yasağın içinde yasak. Thalron'un kendi özgü dili yasaktan ibaret olabilir miydi? Hem korkunç hem de kulağa fazlasıyla komik geliyordu, eğer Svalbard'da yaşamaya devam ediyor olsaydım Tanya'ya bunu anlatıp saatlerce gülebilirdim ama şimdi gülebilecek durumda değildim.

Kadın yutkundu ve kır saçlarını geriye doğru attı.

CamScanner

Senelerini burada geçirdiği fazlasıyla belliydi, gözlerindeki yorgunluk ve saçlarındaki kırlar burada geçirdiği senelerin bir nişanesi gibiydi. "Çünkü Arthur, Kral demektir," dedi kadın fısıldamaya devam ederek. "Veymor dışında kimse kral olarak kabul edilemez, bu ve buna benzer bir ismi taşımak Thalron sınırları içerisinde Veymor'a saygısızlık olarak kabul edilir, belki de bu yüzden hepimiz isimsizdir."

Bakışlarım yeniden Veyn'e doğru döndüğünde bu yaptığının sadece ismini söylemek olmadığını o an anladım, ismini söylüyordu çünkü hem bir yasağın üzerini çiziyordu hem de adının anlamıyla Veymor'a meydan okuyordu. Bu ismi ona veren kişi Veymor değildi, bundan emindim ama bu ismi ona veren kişinin sanki bugünleri görmüşçesine bu kaderi belirlemesi aklımın daha fazla tutulmasına neden oluyordu.

Veyn'in yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluştuğunda ne yapmaya çalıştığını anladığımı fark etti. Sanki bu anı bekliyormuş gibi başını aşağı yukarı salladığında ve yüzünü yavaşça döndürdüğünde bakışlarını Veymor'un olduğu tarafa doğru çevirdi. Yüzündeki tebessüm silindi, kaşları düz bir çizgi halini aldı ve arkasında birleştirdiği ellerini bir an bile olsun açmadı. Tam şu anda Veymor'a okuduğu meydanın haddi hesabı yoktu, herkesin nefesini tuttuğu gibi ben de tutuyordum.

Yargılanmayı gerçekleştirecek olan ve az önce söz hakkı veren Asil duraksadığında bakışlarını Veymor'a doğru çevirdi, ne yapacağını bilmiyordu çünkü bir yasak için çıkarıldığı yerde başka bir yasak daha çiğnenmişti, ne söylenir, ne yapılabilirdi? Thalron topraklarının daha önce böyle bir ana şahit olmadığı herkesin yüzündeki o donuk şaşkınlıktan belli oluyordu.

Veyn Arthur Thalron artık kendi kurallarını belirliyordu

CamScanner

belirliyordu.

Veymor, oturduğu yerden Veyn'in yüzüne bakarken parmağıyla Asil'i yanına çağırdı ve Asil, sarsak adımlarla Veymor'un yanına gittiğinde artık salonun içindeki sessizlik son bulmuş, insanlar fısıldaşmaya başlamıştı. Veymor, sözcü olan Asil'in kulağına bir şeyler söylediğinde Asil'in yüzündeki ifade anlık olarak değişti ve bakışları Veyn'e doğru döndü; sanki bu kararı kendisi de destekliyormuş gibi başını ağır ağır aşağı yukarı salladı.

Birkaç dakika sonra Asil, Veymor'un önüne doğru geçtiğinde ve elini kaldırıp insanları susturduğunda herkesin bakışları o yöne doğru döndü. Elim kalbimdeydi çünkü göğüs kafesimi kıracak kadar hızlı atıyordu hatta öyle hızlı atıyordu ki, durabileceğini bile düşündüm.

"Veyn Thalron," dedi Asil, ardından boğazını temizledi. "Yüce Veymor emrediyor: Bu Yargı Meclisi sizin niyetiniz için toplanmıştı fakat artık Meclis, niyetiniz için değil, tehdit oluşturan varlığınız için toplanmıştır." Salonun içinden alçak bir uğultu yükseldi. Kimse yüksek sesle konuşmaya cesaret edemiyordu ama kelimeler, insanların nefeslerinden sızıyordu. "Çünkü," diye devam etti Asil, sesi bu kez daha sertti, "niyet geçicidir ama varlığınız düzeni ya korur ya da parçalar." Gözlerim istemsizce Veymor'a kaydı. O, hâlâ konuşmuyordu. Taş bir heykel gibi oturuyor, sadece izliyordu. Bu sessizlik, söylenecek her cümleden daha ağırdı. Asil, elindeki mühürlü tableti kaldırdı. "Veyn Thalron, Kızıl Kitap'a uzanmanız bir ihlaldi fakat adınızı ilan etmeniz; bu bir ihlal değil, bir iddiadır." Birkaç kişi irkilerek nefes aldı. "Ve Thalron'da, iddia edenler, bedel öder çünkü Thalron'a zarar vermek istiyorsunuz, bu çok açık bir şekilde ortadadır."

Gözlerim yeniden Veyn'e döndü. O hâlâ dimdik duruyordu. Sanki bu sözleri bekliyormuş gibiydi. O an başka bir düşünce zihnimin içindeydi: Veyn

CamScanner

O an başka bir düşünce zihnimin içindeydi; Veyn belki de en başmdan beri bu anı planlamıştı. Kızıl Kitap'ı almak benim fikrimdi ama Kızil Kitap'ı aldığını söyleyerek yargılanmak istemek onun isteğiyle oluşmuştu. Herkesin birlikte toplandığı zamanlar çok sık olmazdı ve Veyn, Thalron'da yaşayan herkesin bir arada bulunmasını istemişti: Adını herkes öğrensin, Arthur adını herkes bilsin diye.

Dudaklarım aralandığında ve şaşkınlık beni bambaşka noktalara götürdüğünde onun kıvrak zekasının altında daha nelerin yattığını merak ettim. Aslında bunu benim düşünmemiş olmam saçmalıktı çünkü en başmdan beri Thalron'u istediğini söylemişti, bunun için daha farklı kaç planı vardı?

Veyn, hiç beklemediğim bir anda, yavaşça tek dizinin üzerine doğru çöktüğünde ve herkes bir anda ayaklandığında bir sonraki hamlesini asla tahmin edemiyordum. Elini ayağındaki postalının içine doğru attı ve geri çıkardığında bir hançer tuttuğunu gördüm. Yüzük taktığı sağ elini havaya doğru kaldırdı ardından hançerle gözünü bile kırpmadan avcunun içini sertçe kestiğinde topluluktan gür bir ses yükseldi. İrkildiğimde ve geriye doğru adımladığımda yanımdaki o Köksüz kadın "Thalron bugün yıkılacak," dedi. "Varisin kam Thalron'da akıyor."

Veyn ise bir dizi yerde adeta itaat ediyormuş gibi Thalron'daki herkesin sanki tek tek gözlerinin içine baktı. Koyu kırmızı sıcak sıvı avcunun içinden koluna, kolundan dirseğine ve oradan da yere doğru aktığında gözlerinde herhangi bir acı ifadesi yoktu fakat akıttığı kanı, bütün herkesin donakalmasına sebep olmuştu.

"Kanımın üzerine söz veriyorum," dedi Veyn gür bir sesle. "Thalron'a zarar vermeyeceğim. Kanımın üzerine söz veriyorum, Thalron'u ayakta dimdik tutacağım. Kanımın üzerine söz veriyorum."

CamScanner

tutacağım. Kanımın üzerine söz veriyorum," yere damlayan kanına doğru baktı, "Thalron için gerekirse canımı bile veririm." Bakışlarını kaldırdı, gözleri direkt Veymor'a odaklıydı. "Kanımın üzerine söz veriyorum ki, sadece Thalron'a son nefesime kadar itaat edeceğim." Veymor'a değil, Thalron'a itaatini dile getiriyordu; bu ben de dahil herkesin ürpermesine sebep olmuştu, bundan emindim.

Salonun içindeki buz gibi sessizliğin ortasında yanımdaki Köksüz "Bu bir yemin," dedi bana doğru eğilip. "Thalron'da söz verirken eğer ki kanını akıtırsan bu sözünün arkasında durmak zorundasın çünkü kan kutsaldır. Yüce Veyn şu anda herkesin önünde söz veriyor."

Sözcü olan Asil yutkunduğunda ve bakışlarını yeniden Veymor'a çevirdiğinde Veymor, hiçbir tepki vermedi. Asil ise sözü devralıp "Sana savunma hakkı verilmiyor," dedi oldukça sert bir ses tonuyla. "Yaptığının bedellerini sen de biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Veyn çöktüğü yerde. "Ve savunma yapmayı ben de tercih etmiyorum." Sesi oldukça rahat geliyordu, korkusuz ve ketum ama belki de rol yapıyordu, bunu tam olarak hiçbir zaman bilemeyecektim. "Kızıl Kitap hiçbir zaman bana yasaklı değildi, Kızıl Kitap Köksüzlere ve Tüccarlara yasaklıydı." Veyn artık Veymor'a ve diğerlerine değil, bizlere konuşuyordu. "Bu yüzden bir yasağı çiğnemedim sadece izinsiz bir şekilde Kızıl Kitap'a ulaştım." Din İnsanları'nın arasında oturan Alva'yı zorlukla gördüm, o kitabın peşinde olan kişinin ben olduğumu çok da iyi biliyordu ama yüzündeki ifadesizlik sanki hiçbir şeyden haberi yokmuş izlenimi veriyordu. "Adımın yasak olduğunu biliyorum," dedi Veyn ve sonrasmda duraksadığını fark ettim; bakışları boşluğa takıldı, avcunun içinden hâlâ kan akıyordu. "Fakat bu topraklarda yaşayan herkesin bir isim hakkının olması gerektiğine inanıyorum. En başta ben

CamScanner

olması gerektiğine inanıyorum. En başta ben adımı söyleyeceğim," yüzünde gülümseme oluştu, "sonrasımda bu yasağı Thalron topraklarındaki herkes için çiğneyerek sizlere de bir isim hakkı verilmesini sağlayacağım."

Veymor, elini sadece bir kez oturduğu tahtın koluna vurduğunda ve muhafızlarına bir baş hareketi yaptığında muhafızlar direkt Veyn'in olduğu tarafa doğru yöneldi. "Sana savunma hakkı verilmediğini söyledim," dedi sözü devralan Asil.

"Kendimi savunmuyorum," diyen Veyn'in gözlerinden adeta ateşler çıkacak gibiydi. "Thalron topraklarında yaşayan herkesin hakkını savunuyorum ve onların gözleri önünde ilk önce kendimi ateşlere atıyorum." Muhafızlar Veyn'e doğru ilerlerken Veyn çöktüğü yerden doğruldu ve kan akan elini havaya kaldırmaya devam etti. "Bu topraklarda!" diye bağırdı gür bir sesle. "Hepinizin bir adı var ve adınızın yasaklanmasını doğru bulmuyorum!"

Kimse Veyn'e destek çıkacak tek bir kelime bile söylemiyordu ama herkesin büyülenmiş bir şekilde Veyn'i izlediğini görebiliyordum. En küçüğünden en büyüğüne herkesin isim hakkı elinden alınmıştı, sebepsiz, amaçsız ve kötü bir şekilde. Veyn kendi adını söyleyerek hem Veymor'a başkaldırıyordu, hem sisteme, hem de insanları bu şekilde yanına çekmek istiyordu; başarılı olduğu yanımda senelerini Thalron'da geçirmiş gözleri parlayan kadından görebiliyordum. Hamleleri Veymor'dan daha merhametliydi, sözleri ise daha keskindi.

Muhafızlar Veyn'in olduğu yere geldiğinde Veyn hareket bile etmedi. Arkasına geçtiklerinde ve Veymor'un emri için beklemeye başladıklarında vücudum titriyordu; hem heyecandan hem de tarifi olmayan bir korkudan ötürüydü. Tam olarak neyden korkuyordum? Veyn'in başına geleceklerden korkuyor olamazdım, öyle değil mi? Çünkü onun başına gelebilecek her felaket, benim

CamScanner

Çünkü onun başına gelebilecek her felaket, benim bir adım daha Thalron'a yaklaşmam demekti ama şu an Thalron'a değil, Veyn'e bir adım daha yaklaşmak istiyordum. Yapalyanız görünüyordu, tek başına bir başkaldırı gerçekleştiriyordu ve benim dışımda kimse asıl planlarını bilmiyordu.

Sözcü Asil, geriye doğru gittiğinde ve Veymor, hemen iki yanında oturan Asiller'le Din İnsanları'na bir şeyler söylemeye başladığında yaşanacakları tartıştıklarını anlamıştım. Normalde Thalron'da yargılanmalar nasil oluyordu bilmiyordum çünkü Veyn, adını söyledikten sonra olayın seyri değişmiş artık bir emire dönüşmeye başlamıştı.

"Sen Yüce Veyn'in hizmetkarısm," dedi yanımdaki Köksüz. Bakışları bilekliğimdeydi, bu zamana kadar saçlarımdan değil, bilekliğimden beni tanıması şaşırmama sebep olmuştu.

"Evet," dedim sadece ama gözlerimi Veyn'den ayıramıyordum.

Köksüz kadın yavaşça yanıma doğru yaklaştı ve sonrasında çekingen bir sesle "On dört senedir buradayım," diye fısıldadı. "Ve Yüce Veyn'i tanıdığım süreç boyunca onun hakkında tek bir düşüncem oldu: Hissizlik." Köksüz kadın derin bir nefes verdi. "Gözlerinin önünde kaç kişi yok edildi, gözünü bile kırpmadı, Otso kaç kişiyi yedi, bir adım bile gerilemedi, Veymor'un karşısında bile daima ellerini arkada birleştirdi, babasına bile hisleri olmadığını düşündüm. Sanki onun kalbini söküp almışlar ve yerine de bir taş koymuşlar." Kaşlarım çatıldığında Köksüz boğazını temizledi. "Hizmetkarısm, ona daha fazla yakınsın, gerçekten de göründüğü ve anlatıldığı gibi hissiz mi?"

Öfkelendiğimi hissettiğimde kendimi tutamayarak "Nasıl olur da Yüce Veyn hakkında bu şekilde konuşabilirsin?" diyerek çıkıştım. Kadın afalladığında ve korkuyla gözlerini açtığında

CamScanner

afalladığında ve korkuyla gözlerini açtığında ben de kendi yaptığımı sorguladım, bakışlarımı onun üzerinden çekerken öfkem aslında kendime doğru yönelmeye başlamıştı. Şimdi de Thalron kurallarına göre Veyn'i koruyordum, öyle mi? Daha neler yapacaktım?

"Hissiz değil sadece hissiz büyütüldü." Köksüz kadının hemen arkasındaki adam benim yerime savunmaya geçmişti. "Gerçekten hissiz olsaydı bir adımızın olmasını istemezdi ama o ismimizi bize geri vermek istiyor." Veyn amacına ulaşmıştı, adamın sözleri de bunun en büyük kanıtlarından birisiydi.

"Ben adımı hatırlamıyorum," dedi Köksüz kadın solgun bir sesle. "Ben kim olduğumu bile bilmiyorum, ilk önce bize senelerimizi vermeleri gerekmez mi?"

Adam duraksadı ve sonrasmda sessizliğe gömüldüğünde "Hatırlamıyor musun?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. "Neden?"

Kadın dudaklarını bilmiyorum anlamında büktü. "Bir süreden sonra buraya o kadar alışıyorsun ki önceki hayatın hakkında hiçbir şeyi ama hiçbir şeyi hatırlamıyorsun, bazı günler rüyalar görüyorum, tanımadığım birçok insanı. Belki geçmişimden birileridir ama bilmiyorum. Yeni insanlar geldiğinde beni tanıyanlar oluyor ama ben onları tanımıyorum, adım Köksüz, Thalron'a aitim ve bu topraklar ve Yüce Veymor için her şeyi yaparım." Veymor'u işaret etmişti. "Bildiklerim sadece bunlardan ibaret."

Bu ikinciydi; başka birinin de hatırlamadığına şahit olmuştum. Verilen yemekler, içilen sular... İçlerinde ne olduğunu bilmiyorduk ama Thalron yine de bizi dilediği gibi şekillendirebiliyordu. Tam da bu noktada yaşamaktan bile vazgeçilebilirdi. Çünkü her şeyi unutmaktansa, kendimi yok etmeyi

CamScanner

bile tercih edebilirdim. Liora'nın kendini unutması demek, bütün duygularını da kaybetmesi demekti; ben bütün duygularımı kaybedersem artık ben olamazdım, bu beden, bu ruhla yaşayamazsa artık yaşamasının da bir anlamı kalmazdı.

Sözcü Asil nihayet öne çıktığında ve elini kaldırarak fısıltıları yeniden susturduğunda, Veyn'in duruşunda ufacık bir değişim bile yoktu. Buradan bakıldığında bir yanı öylesine hissiz görünüyordu ki, neredeyse o Köksüz kadına hak verecektim. Ama içimde bir yer, onu tanıdığını sanan o inatçı yanım, bunun hissizlik olmadığını fısıldıyordu. Onun duyguları yok değildi; sadece ölçüsüzdü, yabancıydı... özellikle de en güzel hislere.

"Yüce Veymor emrediyor!" dedi Asil gür bir sesle. Artık sözleri sadece Veyn'e yönelik değil, herkese yönelikti. Sözcü olan Asil, elindeki mührü biraz daha sıkı kavradı. Yutkunduğu fark ediliyordu ama sesi yine de titreksiz çıktı. "Veyn Thalron," dedi. Salonun içindeki uğultu tamamen kesildi. "Normal şartlar altında, bugün yaptıklarınız; isim yasağını çiğnemeniz, halkın önünde düzeni sarsmanız ve Yüce Veymor'a saygısızlık yapmanız daha farklı bir şekilde sonuçlanırdı." Bu kelime salona düştüğünde, sanki biri yere bir şey fırlatmış gibi yankılandı. Ben nefes almayı unuttum. Asil bakışlarını kısa bir anlığına Veymor'a çevirdi. Onun yüzünde en ufak bir ifade değişimi yoktu. "Ancak," dedi Asil, sesi bu kez daha keskinleşerek, "Yüce Veymor, bugün merhamet göstermeyi seçti."

Herkesten şaşkınlık nidaları yükselmeye başladığında tek tepki vermeyen kişi bendim çünkü sanki içten içe bunun geleceğini biliyordum. Bu kelime, *merhamet*, Thalron'da neredeyse hiç kullanılmaz gibi geliyordu ama Veymor merhameti tercih etmek istemişti ve asıl amacı büyük ihtimal, Thalron halkına karşı iyi tarafını göstermek istemesiydi.

"Bu bir bağışlama değildir," diye ekledi hızla

CamScanner

"Bu bir bağışlama değildir," diye ekledi hızla. "Bu bir uyarıdır." Kalabalık kımıldandı. "Yüce Veymor, varisliğinizin elinden alınmasını değil, izole edilmesini emrediyor." Kalbim göğüs kafesimi kıracak gibiydi. "Bu yüzden, 30 gün boyunca Sessizlik Adası'na gönderileceksiniz." Birkaç kişi istemsizce geri çekildi. "Orası, düşüncelerinizle baş başa kalacağınız yerdir," diye devam etti. "Ne halk vardır, ne kalabalık, ne yankı, ne destek." Asil gözlerini Veyn'e dikti. "Ve şunu bilin: Bu ceza, bir lütuf olarak verilmiştir. Bir daha da böyle bir 'lütuf' gösterilmeyecektir."

Herkes birbirine bakıp bir şeyler söylemeye başladığında "Sessizlik Adası da ne?" diye fısıldadım.

"Cezalandırma," dedi yanımdaki kadın. "Gözlerden uzak, Thalron sınırları içerisinde bir adadır. Daha önce gitmedim ama giden insanların bir daha aynı şekilde dönmediği söylenir çünkü bir tür arınma yeridir. Veymor büyük ihtimal Veyn'in ruhunun kirletildiğini düşünüyor. Açlıkla, soğukla ve hatta sanrılarla sınanırsın; kutup ayılarının en uğrak noktalarından birisidir."

Bu kadarla sınırlı olmadığını bilecek kadar Thalron'u tanımıştım ama bakışlarımı hızlı bir şekilde Veyn'e doğru çevirdiğimde onun bu karar karşısmda ufacık bile tepki vermediğini gördüm. Omzu düşmedi, duruşu değişmedi, yüzünde bile bir hareketlenme olmadı, ağzını ise bıçak açmadı. Sadece baktı ve baktığı yönde Veymor vardı.

İçimden bir ses, Veyn ve Veymor arasındaki bu soğuk savaşın galibinin bugün Veyn'in olduğunu söylüyordu ama 30 gün sonunda ne olacaktı, bilemiyordum.

Muhafızlar Veyn'in kollarına doğru uzandığında Veyn öyle bir dönüp baktı ki, muhafızlar bile oldukları yerde mıhlanıp kalmak zorunda kaldı.

CamScanner

Son bir kez herkese dönüp tek tek baktığında ve beni sona bıraktığında gözleriyle gözlerim son kez kesişti; bu bakışında ne anlam aramalıydım bilmiyordum ama Veyn, hiç ummadığım bir şey yaptığında canımın yandığım hissettim.

Bana göz kırpmıştı, bizim dilimizde.

Hayır, göz kırpmanın anlamı bu değildi, belki de hiçbir zaman anlamını öğrenmeyecekti veya öğrenmek istemiyordu bilmiyordum çünkü yüzünde oluşan o gülümseme bana bunu hissettiriyordu.

Ben de daha fazla dayanamayarak aynı şekilde göz kırptığımda onun gibi gülümsemiyor, aksine hissettiğim kederle ona bakıyordum; neye acı duyduğumu bile tam anlamıyla bilemiyordum. Tek hissettiğim acıydı, belki de ona yapılan haksızlık benim kendi içimde verdiğim savaşıma galip gelmişti. Defalarca hayatımı kurtarmıştı ve şimdi onu öylece uzaktan izlemek ve emirleri dinlemek bana bile ağır gelmeye başlamıştı.

Bir yandan da Veyn'i otuz gün boyunca göremeyecek olmak çok fazla gelmişti, her ne olursa olsun Thalron demek benim için Veyn demekti; onsuz bir Thalron düşünmek bile istemiyordum.

Muhafızlar Veyn'i salonun kapısma doğru yürütmeye başladıklarında hemen arkasındalardı, Veyn ise kapıdan dışarı çıkana kadar gözlerini benden ayırmadı ve sonrasmda kapıdan çıkmadan önce gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi.

Hemen sonrasmda ise gölgesi bile ortadan yok oldu, otuz gün boyunca Veyn'i bir daha göremeyeceğim o günler başlayacaktı.

SESSİZLİK ADASI

Otuzuncu Gün

CamScanner

Otuzuncu Gün

Şarkı: Phoria, Mass

Sessizlik Adası, Thalron kıyılarından bakıldığında ilk anda fark edilmezdi. Ne sivri kayalıkları vardı ne de uzaktan seçilen bir yapısı. Bazen sisin içinde kaybolur, bazen ufkun bir parçası gibi görünürdü. İnsanların gözünden saklanmak için özel bir çaba harcıyormuş gibi dururdu; varlığı belli ama sınırları belirsizdi. Thalron sınırları içerisinde okyanusun ayırdığı küçük bir ada parçasıydı.

Buraya gönderilenler, genellikle gece vakti yola çıkarılırdı. Kimse onları uğurlamaz, kimse arkalarından bağırmazdı. Sessizlik Adası'na gidiş, bir yok oluş gibi yaşanırdı.

Ada, adını sadece konuşmanın yasak olmasından almazdı. Orada ses, gerçekten de farklı davranırdı. Rüzgâr uğuldar gibi eserdi ama kulak tırmalamazdı. Dalgalar kıyıya vururdu ama çarpmazdı. Ayak bastığında taşların çıkarması gereken ses, garip bir şekilde yutulurdu. İnsan kendi nefesini bile bazen duyamazdı; nefes aldığını, ancak göğsünün inip kalkmasından anlardı.

Bu yüzden oraya gidenler ilk günler çıldıracak gibi olurdu.

İnsan sesi, varlığını kanıtlamak için konuşurdu fakat burada konuşamazdın. Bağırsan da duyulmazdı. Ağlasan da yankılanmazdı. Kendi varlığın, kendi kafanın içine hapsolurdu.

Ada düzdü ama boş değildi. Kayalar vardı, eğri büğrü, sanki bilinçli olarak rahatsız edici şekillerde. Aralarında dolaştıkça insanın yön duygusu bozulurdu. Aynı taşın yanından defalarca geçtiğini sanır, ama emin olamazdı, zaman ise farklı akardı. Bir gün, bazen on gün gibi gelirdi. Bazen de on gün, tek bir an gibi.

En korkunç şey açlık ya da soğuk değil, yalnızlıktı.

CamScanner

En korkunç şey açlık ya da soğuk değil, yalnızlıktı. Sınırlı yemek vardı, sınırlı su ve barınma yeri ufacık bir kulübeydi. Kulübenin içi ısınmaz, camları rüzgarı geçirirdi.

Sessizlik Adası'nda insan, kendi zihniyle baş başa kalırdı. Kaçamadığı tek şey, düşünceleriydi. Buraya gönderilenlerin çoğu geri döndüğünde değişmiş olurdu. Bazıları daha sessiz olurdu. Bazıları göz teması kuramazdı. Bazıları, sanki kelimeleri ağızlarında tartıyormuş gibi konuşurdu. Bazılarıysa hiçbir şey anlatmazdı. Sorulduğunda sadece başını çevirirdi.

Çünkü Sessizlik Adası'nda insan, ilk kez gerçekten yalnız kalırdı ve insan, yalnız kalınca kim olduğunu unuturdu.

Veyn, Sessizlik Adası'nda otuzuncu gününü tamamlıyordu. Sınırlı ölçüde verilen yiyeceği üç gün önce bitmişti fakat açlığı artık hissedemeyecek kadar hissizleşmişti veya hissizleştiğini düşünüyordu, bundan emin değildi. Her gün bir diğer günün hem aynısıydı hem de farklıydı fakat zihnini diri tutmasında ve aklını tamamen kaybetmemesinde tek bir şeyin payı vardı: Otso'nun.

Veyn, Sessizlik Adası'na geldiği ilk günden son güne kadar Otso, Sessizlik Adası'na gelmiş, geceleri kulübenin kapısının önünde uyumuş ve gece bittiğinde oradan uzaklaşmıştı çünkü Veyn biliyordu ki diğer kutup ayıları da sadece gece vakitlerinde ortaya çıkıyordu. Otso evcil değildi, evcilleştirilemezdi de ama Veyn ile arasındaki bağ senelerdir devam ediyordu. Henüz bir yavruyken onunla tanışmıştı ve herkes ondan kaçarken Veyn tek kaçmayan kişi olmuştu; senelerdir birbirleriyle aralarındaki bağ gitgide kuvvetlenmiş sadece gerçek ruhsal anlarda Otso ortaya çıkmıştı.

Bir gün belki de Otso Veyn'e zarar verecekti fakat Veyn yine de ondan vazgeçemiyordu. Sessizlik Adası'nda tam otuz gün kapının önüne yatıp onu koruduktan sonra da artık vazgeçebileceğine inancı yoktu.

CamScanner

Veyn'in emin olduğu tek bir şey vardı: Yaşamak istediği.

Sessizlik Adası deniliyordu çünkü bir zamandan sonra kendi kendine konuşmaya başlasan bile sessizlikten başka sana cevap verebilecek hiçbir şey kalmazdı. Veyn Arthur Thalron, kulübenin duvarına yaslanmış, parmaklarını tek tek sayıyordu, belki bininci kez. Aklını kaybetmemek için verdiği çaba gözlü görülürdü ama onu görebilen kimse yoktu. Düşünceleri ilk günler berrakken şimdilerde berrak değildi; açlık onun kafasının içini yiyen bir kurda dönüşmüştü, yalnızlık ve soğuk onu bir zindandan daha büyük bir çukurun içine atmıştı.

Yeniden parmaklarını saymaya yöneldiğinde sayıları da unuttu, halbuki o sayıları annesi Nessa öğretmişti ama sayıları da unutmaya başlamıştı. Bugünün otuzuncu gün olduğunun bilincinde bile değildi, hangi aydalardı ya da hangi gündeydi tam olarak bilmiyordu, öksürüyordu ama neden öksürdüğünü anlayamıyordu. Vücudunu ilk kez bu denli güçsüz, ruhunu ilk kez bu denli kapana kısılmış görüyordu. Geçirdiği otuz günün her günü zihnindeydi, her anını biliyordu ama bir yandan da hangi gün daha fazla acı çektiğinden emin değildi.

Kulübenin kapısının önünde bir gölge belirdiğinde Veyn'in bakışları o yöne doğru döndü ama yerinden kalkmadı bile çünkü günlerdir başka başka gölgeler de görmüştü ve hepsi aslında bir sanrıdan ibaretti; Otso olabilir, diye düşünmüştü fakat bu gölge, insan silüetlerinden başka hiçbir silüete benzemiyordu.

Kulübenin kapısı sertçe açıldığında ve tam karşısında Veymor'un iki muhafızını gördüğünde sadece onlara bakmakla yetindi; otuz günün dolduğunu hala kavrayamıyordu. Birkaç saniye sonra muhafızların ardında Veymor belirdiğinde Veyn, tanıdık o yüzle beraber saymaya devam ettiği parmakları duraksadı.

Veymor'un keskin bakışları Veyn'in üzerinde gezindiğinde ayağa kalkmasını bekledi ama Veyn,

CamScanner

öylece babasına bakmaya devam etti; bu anlamsız bakışma sonsuza dek sürecekmiş gibi olduğunda Veymor, yanındaki muhafızlara baş hareketi yaptı ve muhafızlar Veyn'in yanına gidip onu ayağa kaldırdılar. Veyn ise karşı gelmeden ayağa kalktı; öyle hissiz hatta öyle tepkisiz görünüyordu ki Veymor bile bir anlık ne yaptığını sorguladı.

"Beni takip et," dedi Veymor ardından kulübenin dışına doğru yürümeye başladı. Veyn ise bu emrine karşı gelmeyerek Veymor'u takip etti. Muhafızlar arkalarından yürürken Veyn, gözlerini babasının sırtından bir an bile olsun uzaklaştırmıyordu.

Dakikalar sonra Ada'nın arka tarafına geçtiklerinde ve kıyıya ulaştıklarında eski, kırık bir kayık orada duruyordu. Veyn ilk geldiğinde bu kayığı görmüştü ama Veymor'un şimdi onu neden buraya getirdiğini anlayamıyordu.

Veymor, yeniden muhafızlara döndüğünde bir kez daha emir verdi ve muhafızlardan bir tanesi, Veyn'in yüzük takılı olan sağ elini bileğinden tutup havaya kaldırdığında Veyn, adeta hareketsiz bir manken gibi onlar ne yapıyorsa ayak uydurdu. Birkaç saniye sonra muhafız hançerini ortaya çıkardı ardından bakışlarını bir kez daha Veymor'a çevirdi.

"Biliyorsun," dedi Veymor, Veyn'e doğru. "Burada geçirdiğin süreyi vücuduna işlemek gerekiyor çünkü Thalron topraklarında yaşayan herkesin senin Sessizlik Adası'na gönderilecek kadar büyük bir suç işlediğini bilmesi gerek; hayatın boyunca bununla yaşamalı, vücudunda taşımalısın." Veyn, hiçbir cevap vermedi ama Veymor da zaten bir cevap vermesini beklemedi. Muhafızın elinden hançeri aldığında ve oğlunun boşta kalan sol eline hançeri koyduğunda "Bunu kendine sen yapacaksın," dedi oldukça emin bir sesle. "Eğer bunu yaparsan annenin nerede olduğunu sana söyleyeceğim ve bunu bildiğinde..."

Veyn, Veymor'un daha fazla konuşmasına müsaade etmedi ve sol eliyle hançeri sıkıca kavrayıp sağ elinin

CamScanner

etmedi ve sol eliyle hançeri sıkıca kavrayıp sağ elinin tersine hançerin sivri ucunu yavaşça batırdı. Yere, karların üzerine kanlar akmaya başladığında Veyn, ilk önce zorlukla 3 sayısını çizdi ve bunu yaparken dişlerini öyle bir sıktı ki, neredeyse dişleri kırılacaktı. Uzun zaman sonra hissettiği bu acı, ona nefes almak gibi gelmişti fakat öyle keskin bir yanması vardı ki elini hareket bile ettiremedi. Durmadı, devam etti, tam babasının gözlerinin içine bakarak 3 sayısının yanına yamuk bir yuvarlak çizdi. Elinin tersi kanlarla dolarken, yer kıpkırmızı bir renk almıştı ama Veyn, durmadı, hançerin ucunu biraz daha sapladı.

En sonunda yüzük taktığı elinin tersine 30 sayısını çizdiğinde bunu neden yaptığını çok iyi biliyordu; yüzüğüyle meydan okumuştu ve şimdi her o yüzüğe baktığında burada geçirdiği otuz günü, Veymor ona hatırlatmak istemişti.

Sol elinde sıkıca tuttuğu hançeri havaya kaldırdı ve sonrasında parmaklarını açtığında hançer yere, karların üzerine düştü; kanlar ise akmaya devam etti. "Annem nerede?" Veyn, sesini yükseltmedi. Rüzgâr zaten yeterince konuşuyordu. Dalgalar, kayalara çarpıp geri çekiliyor; ama hiçbir zaman tam bir ses çıkaramıyordu. Sanki ada, kelimeleri yutuyordu.

"Dersini aldığını umuyorum," diye fısıldadı Veymor. Bu fısıltı, rüzgârdan daha soğuktu. Gözleri Veyn'in yüzünü taradı. "Umarım almışsındır." Veyn tek kelime etmedi. Gözünü bile kırpmadan babasına bakmaya devam etti. Ayağının altında ıslak taşlar vardı, her adımda kayabilecek gibiydi ama kıpırdamadı. Veymor, ağır bir hareketle başını çevirdi. Önlerinde uzanan okyanusu işaret etti. Sular, koyu ve dipsiz görünüyordu. "Ne yapmaya kalktığının farkındayım, oğlum," dedi. "Ama bilmediğin bir şey var." Parmakları hâlâ okyanusu gösteriyordu. "Senin yaptığını yapmaya yeltenenlerin sonu, her zaman aynıdır. Bir dalga yükseldi, kayaya vurdu ve geri çekildi. "Külleri bu suların altında kaybolur."

"Annem nerede?" dedi bir kez daha Veyn. Annesine

CamScanner

"Annem nerede?" dedi bir kez daha Veyn. Annesine bağlılığı, bu hayata bağlılığından geliyordu çünkü bütün güzellikler bir tek annesindeydi, her şeyin en doğrusunu o biliyormuş gibi geliyordu.

"Nessa Thalron," dedi Veymor, sanki çok eski bir efsaneyi anıyormuş gibi. Halbuki bahsettiği bir zamanlar aşık olduğu kadındı. "Tıpkı senin gibi konuştu. Tıpkı senin gibi baktı. Tıpkı senin gibi, düzeni kırabileceğine inandı." Bir adım attı. Islak taşın üzerinde ayak sesi bile çıkmadı. "Onu bu adaya gönderdim. Buraya. Senin şimdi bastığın yere." Veyn'in bakışları kımıldamadı. "Döndüğümde hâlâ aynıydı. Günler geçti. Aylar geçti. Yıllar geçti. Ve o, sunulan lütfu kabul etmeyi reddetti." Rüzgâr bir an için sertleşti. "En sonunda," dedi Veymor, "ölmeyi seçti, külleri ise bu okyanusta kaybolup gitti; ondan tek bir parça bile kalmadı."

Veyn'in avcundan hâlâ kan damlıyordu. Kırmızı, taşların arasına sızıyor, sonra denize doğru akıyordu. Veymor yere baktı. Kana. Sonra tekrar Veyn'e. İki nefes. Sadece iki nefes alabildi Veyn ve sonrasında "Annem artık yok mu?" diye sordu anlamakta zorluk çekerken. Tam o esnada, Veymor'un hemen arkasından, uzaklardan Otso'nun geldiğini gördü, fazlasıyla uzaktaydı ama varlığı sanki şu an Veyn'e güven vermek istiyor gibiydi.

"Nessa Thalron'un küllerini, şu an ayak bastığın yerden okyanusa savurdum." Veymor oldukça netti. Bakışları, bu sefer gerçekten deliciydi. "O artık bu dünyaya ait değil." Dalgalar bir kez daha vurdu. "Ve sen de onun yolundan yürürsen, sana ait bir kül bile kalmayacak." Bir adım daha yaklaştı. "Okyanus bile seni hatırlamayacak, bunu hiçbir zaman unutma."

**

Şarkı: Soap&Skin, Me and the Devil

Uykusuzdum, yorgundum, nefes alamıyordum ve

CamScanner

tamamen çürüyor gibi hissediyordum. Thalron beni içten içe çürütüyordu ve burada artık nefes almak bile mümkün olmayan bir hale gelmeye başlamıştı çünkü aldığım her nefes de sanki soluğumu tıkıyordu. Gece sonsuz bir şekilde günlerce ilerliyor, karlar durmaksızın yağmaya devam ediyordu.

Tam otuz gün geçmişti ve otuz gün boyunca Veyn'in kalesinden bir adım dışarı bile çıkmamıştım, hiçbir ritüele katılmamıştım, ruhsal rehberden ders almamıştım, kapının önüne bile çıkmamıştım. Tek yaptığım hayatıma devam edebilmek için olabildiğince işlenmemiş yiyecekleri yemek, su içmek ve uykuya yenik düşmekti. Rüya göremiyordum, karanlıktan başka hiçbir şey göremiyordum, vücudum bana tepkiler veriyordu ama aldırış etmiyordum.

Geçirdiğim otuz gün boyunca Liten'den başka kimseyle konuşmamıştım ve onunla konuştuklarımız da hep sınırda kalıyordu; öylesine mutsuzdu ki gözlerinden mutsuzluk net bir şekilde okunuyordu. Veyn ilk gittiği günün hemen ardından ona "Veyn'i seviyor musun?" diye sormuştum. Elbette ki sevgiye öylesine yabancıydı ki evet cevabı bile vermemişti. "Veyn'e bağlı mısın?" diye sorduğumda ise tek bir cevap vermişti: "Yüce Veyn için canımı veririm." Bir kardeş gibi büyümüşlerdi sanki ve Liten dışında kimsenin de o kadar üzgün olduğunu göremiyordum.

Mutfağın köşesindeki masada oturmuş elimdeki kırmızı elmanın sapıyla oynuyordum; kapının önünden içeriye birisi girdiğinde o kişinin Liten olduğunu adım seslerinden anlayacak kadar onu tanıyordum ama bakışlarımı kaldırıp ona bakmadım. Neden bu denli içime gömüldüğümü, arkadaşlarımı bile görmeye gitmediğimi adlandıramıyordum. Tek hissettiğim sadece mutsuzluktu ve beklentiydi. Bir yanım Veyn'in geri dönmesini bekliyordu çünkü Thalron'a ait olmayabilirdim, Thalron'u sevmeyebilirdim

CamScanner

olmayabilirdim, Thalron'u sevmeyebilirdim ama Veyn Thalron'u bazı zamanlar daha çekilebilir kılan tek kişiydi ve onu delicesine merak ediyordum. Bazı geceler onu düşünmeden uyuyamıyor, pencereden dışarı baktığımda sanki onu görebilecekmişim gibi hissediyordum.

"Yüce Veyn geri döndü." Elimde tuttuğum elma masanın üzerine düştüğünde bakışlarım hızlı bir şekilde Liten'e doğru kaydı, mutlu olmasını bekledim ama o oldukça mutsuz bakmaya devam ediyordu. Bir anda ayağa kalktığımda ve bu hareketimin abartılı olduğunu fark ettiğimde tek ayağımın üzerinde durmaya devam ettim. Kalbim hızlı atmaya başladığında günlerdir beklediğim o an gerçekleşmişti fakat ben şu an gurur yapıyordum, neye gurur yaptığımı bile bilmiyordum.

Ben aslında şu an hiçbir şey bilmiyordum, hiçbir şeyden de emin değildim; tek bildiğim Veyn'i görmek istediğimdi, onu bir kere gördükten sonra normal bir şekilde hayatıma devam edebilirdim ama şimdi, o yokken burada geçirdiğim zamanlar gerçek bir azaba dönüşmüştü. Sanki benim Thalron'a geliş sebebim, Veyn'di; onun için getirilmiştim ve o gidince bir tarafımın eksildiğini hissetmiştim. Eğer Svalbard'da olsaydım böyle hissetmezdim biliyordum, Thalron beni bu hale getirmiş olmalıydı.

Bakışlarım mutfak kapısına doğru döndüğünde Kayze'nin elinde tuttuğu tepsiyle içeriye girdiğini gördüm. "Yüce Veyn yemeğini yememiş," dedi Kayze. Sesinde mutsuzluk yoktu ama nefreti de hissetmedim. "Odasından da dışarıya çıkacak gibi görünmüyor."

Yutkunduğumda "Yorgun olmalı," diye mırıldandım. İkisi de sanki ben küfür etmişim gibi baktığında söylediğimin yanlış olduğunu fark etmiştim.

CamScanner

"Sessizlik Adası'nda yorulmazsın, Köksüz," dedi Kayze baskın bir sesle. "Fakat yarattığı tahribatın haddi hesabı yoktur, oraya gidip intihar etmeden durabilen kişi sayısı o kadar azdır ki..."

Elim enseme doğru gittiğinde Liten'in başını önüne doğru eğdiğini gördüm, sanki bu düşünceler bile ona zarar veriyor gibiydi. Kayze tepsiyi bırakıp yeniden mutfaktan dışarı çıktığında bulunduğum yerden Liten'e doğru ilerledim ve hemen karşısına geçtiğimde bir elimi koluna yerleştirip sıvazladım. Liten irkildi fakat geriye çekilmedi. "Uyumuyorsun, Liten," diye fısıldadım içten bir sesle. "Biraz uyuman gerekiyor, Veyn de geldi."

"Yüce Veyn iyi değil. Uyumak istemiyorum." Öyle keskin bir cümleydi ki sanki onun için emir gibiydi.

"Ama onu koruyacak olan sensin ve bu halde nasıl koruyabilirsin?" diyerek onu gösterdim. "Az da olsa uyuman, gücünü toparlaman ve onu korumak için arkasında yer alman gerekiyor." Kolunu sıktığımda öyle sertti ki, parmak boğumlarımın acıdığını hissettim. "En azından biraz olsun dinlen."

Liten derin bir nefes verdiğinde yüzüme baktı ama sanki baktığı ben değil gibiydim. "Yüce Veyn'i daha önce hiç böyle görmedim," dedi Liten mutsuz bir sesle. "Sessizlik Adası'na ben gitmeliydim."

Gülümsediğimde bu acı dolu bir gülümsemeydi. "Ona çok bağlısın, Liten ve sen muhteşem bir muhafızsın." Aramızdaki boy farkına, o kuvvetine rağmen sanki bir çocuk kadar mutsuzdu. "Dinlenmelisin ki," yavaşça Liten'i yürüttüm, "ona çok daha iyi bir muhafız olmalısın."

Birlikte mutfaktan dışarı çıktığımızda Liten'i dairesinin önüne kadar götürdüm ama Liten'in gözü hâlâ Veyn'in odasındaydı. Kendi içimde bile ona Arthur diyemiyordum ve bu yüzden kendimi suçlu hissediyordum; sanki Veyn ve Arthur iki farklı kişiydi, hem ise Arthur ile hayâlî tanışmamız

CamScanner

farklı kişiydi, ben ise Arthur ile henüz tanışmamış gibiydim veya Arthur'u öyle iyi tanıyordum ki, ona adını söylediğimde sanki dudaklarımdan başka başka kelimeler de dökülecekti.

Liten dairesinin kapısını açtığında bakışlarını yeniden bana çevirdi ve başıyla selam verdi. Hemen ardından ise "Bana zarar vermezsin," dedi hem korkuyla hem de korkusuz bir ses tonuyla. "Bir Valenka olarak bana zarar vermezsin, değil mi?" Korkuyla yetiştirilmişti, Valenkalardan nefret ediyorlardı ve Liten, benden bir onay bekliyordu. Tek bir hamlesiyle benim nefesimi kesebilirdi ama Liten sanki bana güvenmek istiyor gibi bakıyordu.

"Asla," dedim başımı iki yana sallayarak. "Sen benim için Liten'sin ve burada tanıdığım en iyi insansın, sana asla zarar veremem."

Liten de hiç ummadığım anda gözünü kırptığında ve bunu yaparken gülümsemeye çalıştığında kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Ben de ona göz kırptığımda elimi kaldırıp elime çakmasını bekledim, Liten elbette ki hiçbir şey anlamadığında bileğinden tutup elini kaldırdım ve elime çarptım. Kocaman elinin arasında elim kaybolduğunda ne yapmaya çalıştığımı anlamamıştı ama bana zarar verecek dürtüsüyle geri adım atmıştı. "Selamlaşıyoruz, Liten," dedim ve bir kez daha elimi kaldırdım. "Yavaşça elime vur." Liten ilk önce tereddüt etti ardından etrafına baktı ve sonrasmda eliyle elime vurduğunda ne kadar yavaş olursa olsun canımın yandığını hissettim ama belli etmedim. "İşte böyle," dedim sırıtarak. "Bu kardeş selamıdır."

Liten gülmeye başladığında birkaç kez daha elini elime vurdu ve bu ona öyle büyük bir keyif verdi ki, az önceki mutsuzluğunun dağıldığını fark ettim. "Kardeş selamı." Baştan aşağı beni süzdü. "Ufak kardeş. Minik kardeş."

CamScanner

"Minik olan sensin," dedim kıkırdayarak ve bir kez daha eline vurdum. "Şimdi dinlenme zamanı, yarın seni biraz daha büyümüş göreceğime eminim."

Liten şakamı anlamadı ve gözlerini açarak "Daha büyüyebilir miyim?" diye sordu.

"Umalım ki hayır," dedim gözlerimi devirerek. Birkaç saniye sonra dairesinden içeriye girdiğinde ve kapısını arkasından kapattığımda bakışlarım merdivenin yukarısına doğru tırmandı; Veyn o odalarından bir tanesindeydi, günler sonunda geri gelmişti ve ben elbette ki öylece durmayacaktım. Hayır, onu merak ettiğim için değildi, o defalarca hayatımı kurtarmışken benim de onun hayatından endişe etmem kadar olağan bir şey olamazdı.

Adımlarım merdiven basamaklarına yöneldi ve hızlıca yukarı çıktım. Karşımdaki iki kapıdan yemek odasına ait olanın çanını yavaşça çaldım. İçeriden bir ses yükselmesini bekledim ama hiçbir şey olmadı. Hayır, aslında beklemedim bile. Kapının topuzunu çevirdiğim anda kendimi neredeyse içeri atmıştım. Burada değildi.
Hatta buraya uğramamış bile gibiydi. Masanın üzerinde her zaman içtiği içki yoktu, masa derli topluydu, üstelik tozlanmıştı. Sanki burada kimse yaşamıyormuş gibi... Sanki burası uzun zamandır terk edilmişti.

Yemek odasından çıkıp yatak odasının kapısına yöneldim. Bu kez çam daha yüksek bir sesle çaldım. Birkaç saniye bekledim; yine hiçbir yanıt gelmedi. Kapının topuzunu bu defa daha temkinli çevirdiğimde kilitli olduğunu fark ettim.

Veyn içerideydi.
Ve kapısını kilitlemişti.

Vazgeçmeliydim. Geri dönmeliydim. Onu kendi hâline bırakmalıydım. Hatta aramızdaki sınırın farkına varmalıydım. Ama ben öylesine inatçı

CamScanner

farkına varmalıydım. Ama ben öylesine inatçı, öylesine ayak direyen biriydim ki, geri adım atmak yerine yeniden yemek odasına döndüm. Oradan yatak odasına açılan diğer kapıyla da şansımı denemek istedim.

Elim o kapının topuzuna gittiğinde, derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. İçimde bir savaş vardı sanki. Bir yanım bunu neden yaptığımı anlayamıyordu; diğer yanım ise bunu yapmak için yanıp tutuşuyordu. Ve o tarafım öylesine baskındı ki, inatçı tarafım her seferinde galip geliyordu.

Neden merak ediyordum? Neden onu görmek istiyordum? Neden her şeyi bir kenara bırakıp kendi planlarımı devreye sokmuyor ve Veyn'den vazgeçmiyordum? Bilmiyordum.

Kapının topuzunu çevirdiğimde çıkan o hafif *klik* sesiyle kapının açık olduğunu fark ettim. Veyn ana kapıyı kilitlemişti ama bu kapıyı kilitleme zahmetine bile girmemişti; ya zihni fazlasıyla dağınıktı ya da artık kimin odasına girdiğini umursamayacak kadar yorgundu.

Yatak odasma adım attığımda, içerideki mumların sayısının arttığını fark ettim. Işıklar öylesine yoğundu ki gözlerimi aldı. Sanki Veyn buraya geldikten sonra karanlığın değebileceği her noktaya ışıklar yerleştirmişti; odanın içinde küçük bir güneş doğmuş gibiydi. Karanlıktan kaçıyordu; belki de kendi içinden.

Oda aynı hâliyle duruyordu.
Ve Veyn yatağında uyuyordu. Gerçekten uyuyordu.

Yüzü pencereye dönük, yan yatmıştı. Bir eli yatağm kenarından aşağı sarkıyordu, üzerindeki battaniye belinden düşmek üzereydi ve göğsü çıplaktı. Aldığı derin, ağır nefeslerden uykusunun ne kadar koyu olduğu belliydi. Normalde bir savaşçı olarak en ufak seste bile uyanması gerekirdi ama şimdi gözlerini bile aralamıyordu. Yorgundu. Bunu

CamScanner

gözlerini bile aralamıyordu. Yorgundu. Bunu görmek için dokunmam gerekmiyordu.

Şimdi çıkmalısın, dedi iç sesim. Görmüştün. Uyuyordu. Onu yalnız bırakmalıydın. Ama yine dinlemedim.

Girdiğim kapıyı ardımdan sessizce kapattım ve yatağa doğru yürümeye başladım. Parmak uçlarımdaydım; sanki en ufak bir ses, onu benden koparacakmış gibi. Yatağın yanına, yüzünün pencereye dönük olduğu tarafa geçtiğimde onu daha yakından gördüm. Ve o an... nefesim boğazımda düğümlendi.

Teninin rengi neredeyse kar kadar beyazdı. Dudakları kurumuştu. Gözlerinin altı mosmordu. Boynunda ve omuzlarında soğuk yanıkları vardı, göğüs kafesi kıpkırmızıydı. Saçları darmadağındı, sakalı uzamıştı, yeni banyo yaptığı nemli saçlarından ve odanın içindeki o güzel sabun kokusundan belliydi fakat banyo yaptıktan sonra kendisini yatağa nasil attıysa direkt uykuya dalmış olmalıydı.

Bakışlarım kollarına kaydı. Yatağın kenarından aşağı sarkmış olan sağ elinin tersinde, hançerle kazınmış bir sayı gördüm: 30. Elimi ağzıma götürdüm ve bir adım geri çekildim. Kesik kabuk bağlamak bir yana, hâlâ ince ince kanıyordu. Yere küçük damlalar düşüyordu. Yeniydi. Hançerle yapıldığı her hâlinden belliydi ve derin çizilmişti. Bu acıyla nasil uyuyabildiğini bilmiyordum ama ben o yaraya ikinci kez bakabilecek güçte değildim.

Birkaç saate iltihap kapacağı açıktı.

Ama beni asıl yaralayan bu değildi. Onu bu hâlde görmekti. Bu kadar yalnız. Bu kadar kırık. Bu kadar her şeyden uzak. Aslında o hep yalnızdı ama bugün sanki diğer günlerden çok daha fazla yalnızdı.

İçimde bir şey çöktü. Göğsümün tam ortasında, eski

CamScanner

İçimde bir şey çöktü. Göğsümün tam ortasında, eski bir boşluk yeniden açıldı. Fark etmeden nefesimi tuttum; sanki solursam, içimde sakladığım her şey dışarı dökülecekti.

İtiraf etmek gerekirse onu özlemiştim. Bunu kendime bile itiraf etmemiştim ama şimdi, burada, bu odada, bu ışıkların arasmda, bu yaraların karşısmda yalan söyleyemiyordum. Özlemiştim. Sesini, varlığını, hatta beni sinirlendiren suskunluğunu bile ve bu özlem, içimde bir yara gibi yemiden açılmıştı.

Elly yaşıyor olsa ona neden Veyn'i özlediğimi sorardım hemen çünkü onu özlemek akıl karı değildi. Belki de Thalron'da arkadaşlarım dışında oturup konuşabildiğim tek kişi o olduğu için özlüyordum ama zihnimin içindeki Elly'nin sesi bile sanki benimle dalga geçiyordu.

Bir an bile şüpheye düşmeden, kendime düşünmek için pay bile bırakmadan giysi dolabına doğru yürüdüm. Elime geçen ilk bez parçasını kaptığım gibi odanın içindeki küvete yöneldim. Musluğu açtığımda çıkan su sesi bana bile fazla gelmişti; bezi ıslatırken nefesimi tutuyor, en ufak bir çıtırtıdan bile korkuyordum.

Ayağa kalkıp yeniden yatağa döndüğümde, Veyn'in gözleri açıktı ve beni izliyordu.

Bir anlığına zaman durdu sanki. Kalbim, göğsümün içinde sertçe çarptı. Elimdeki bez ağırlaştı, parmaklarım uyuştu. O an, ne yaptığımı, neden burada olduğumu, nasıl buraya geldiğimi unuttum. Sadece bakışlarını gördüm. Geriye doğru bir adım attım. Sonra bir tane daha. Nefesim boğazımda düğümlendi. Elimdeki bezle öylece kalakaldım. Kaçmalıydım. Özür dilemeliydim. Hiçbir şey söylemeden çıkmalıydım.

Ama o hiçbir şey söylemedi. Sadece baktı.

CamScanner

Bakışlarında şaşkınlık yoktu. Öfke yoktu. Hatta merak bile yoktu. Sanki beni bekliyormuş gibi, sanki zaten geleceğimi biliyormuş gibi. Ve bu, içimde bir şeyleri parçaladı.

Hayır, geri adım atmayacaktım. Her şey bir yana, o benim hayatımı defalarca kurtarmışken şimdi ben onu bu hâlde bırakmayacaktım. Bu kez sıra bendeydi. Yatağa yeniden yaklaştım sonra yüzünün dönük olduğu tarafa geçip yere diz çöktüm. Eline baktım. Hâlâ aşağı sarkıyor ve hâlâ kanıyordu.

Veyn hareket bile etmedi. Gözleri dışında yaşadığını gösteren tek bir işaret bile yok gibiydi. Güçsüz görünmüyordu. Vazgeçmiş de değildi belki. Ama ruhunda bırakılan sakatlığı görmemek aptallık olurdu.

Siyah bezi yavaşça elinin tersine bastırdığımda dudaklarının arasından ince, tiz bir inleme döküldü. Dişlerini sıktığını, çenesindeki sertleşmeden anladım. Durmadım. Daha yavaş, daha dikkatli bir şekilde yarayı silmeye devam ettim. Defalarca bezi musluğa götürdüm, yıkadım. Defalarca geri dönüp kanı temizledim. Kan akışı durana kadar... ya da ben titremeyi bırakana kadar. Elimden başka hiçbir şey gelmiyordu.

En sonunda temiz bir bez çıkarıp yaranın üzerini sarmaya başladığımda Veyn, oldukça sakin ve düz bir sesle "Annem ölmüş," dedi. İki kelime fakat bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerinin içinde binlerce duygu vardı. Sanki benim onu anlamamı istiyormuş gibi bana bakıyordu ama ben o an, ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Kaşları havalandı, bakışlarını üzerimden çekti ve hemen arkamda duran pencereden dışarıya doğru boş bakışlarını gönderdi. "Annem ölmüş," dedi bir kez daha.
O an kendisinin de ilk kez sesli bir şekilde dile getirdiğini o an anladım. "Annem," dedi bir kez daha. "Yapayalnız ölmüş üstelik."

CamScanner

Göğüs kafesime bir ağırlık oturduğunda bakışlarımı yeniden eline çevirdim ve bezi sarmaya devam ettim; artık kan akmıyordu ama Veyn'in kalbinin kanadığım anlayabiliyordum. Bir yerlerde hala yaşadığını umut eden bir tarafı olmalıydı ki hem şaşkındı, hem üzgündü, hem de kendisine bile itiraf edemediği duygular içerisindeydi. Boğazıma sanki bir kılçık takılmış gibi "Veymor mu söyledi?" diye sordum.

Veyn ise bakışları hâlâ pencerede, daha çok kendisiyle konuşarak "Hiçbir zaman onun öldüğünü hissetmedim," dedi donuk bir sesle. "Ama annem ölmüş. Ölmek, bir daha o insanı hayatın boyunca görememek demektir, Liora. Ben bir gün annemi yeniden görebileceğime inanarak yola devam ettim ama şimdi, yolun sonunda onun olmayacağını artık biliyorum." Sesi gitgide düştü. "Günlerdir ağzımdan çıkan ilk cümlenin 'annem ölmüş' olmasının benim için nasıl bir anlamı var biliyor musun?" Derin bir nefes verdi, bakışları pencereden yavaşça bana doğru kaydığında yemyeşil gözlerindeki kederi gördüm. "Şehrim yıkılmış, çocukluğum kurtulamamış, hiçbir şey öğrenmemişim, gerçek adımı bile bilmiyorum sanki." Kalbimin sıkıştığını hissettim. "Annem ölmüş Liora ve annem benim yüzümden..." Sustu, yutkundu ve sonrasında gözlerini kapattı.

Bir şeyler söylemeliydim ama ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Onu iyi edebilecek bütün cümlelerimin üzerini sanki kazımıştım, belki de onu iyi edebilecek cümlelerim bile yoktu. Dikkatli olmana gerek yok dedim kendi kendime, kalbini dinle, o ne söylüyorsa onu yap, Liora.

"Neden ondan vazgeçmiş gibi konuşuyorsun?" diye sordum bezi sıkılaştırırken. "Onun artık bu dünya üzerinde olmaması, onun için savaşmaktan vazgeçeceğin anlamına gelmiyor. Onun sana verdiklerinden vazgeçeceğin anlamına da gelmiyor."

CamScanner

Veyn gözlerini açıp gülümsedi fakat oldukça kederli bir gülümsemeydi. "Hiçbir şey bilmiyorsun, Liora."

"Birini kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorum," diyerek karşılık verdim ona. "Her ne olursa olsun birine hiç ulaşamamak ne demek onu da biliyorum."

Yemyeşil gözleri, gözlerimin içini arşınlarken eline bezi çoktan sarmıştım. "Yirmi yaşıma kadar bu kalenin içinde tutsaktım," dedi oldukça net ama bir yandan da düşünceli bir sesle. "Ve annemi gizli saklı on altı sene boyunca gördüm çünkü Veymor annemle görüşmemi yasaklamıştı." Öfkenin boğazıma kadar tırmandığını hissettim. "Konuşmayı, yemek yemeyi, şu an bile senin gözlerinin içine bakmayı, dünya hakkında bazı şeyleri ve hatta doğru davranmayı bile annem öğretti. Eğer o daha öncesinde yok olup gitseydi ben bu canavar halimden çok daha kötü bir canavara dönüşecektim, bunu bilmiyorsun." Yeniden gülümsediğinde annesini hatırladığını anladım. "O benim," dedi ve sonrasında nefesinin boğazına takıldığını fark ettim, öyle uzun süre sessiz kaldı ki, cümlesini tamamlamayacak sandım ama beni yanılttı. "O benim en insan tarafımdı ve benim insan tarafım öldü."

Donakaldığımda ve gözlerim dolduğunda bunu ondan gizlemek istiyordum ama başarısız olacağım beni aldığı göz hapsinden belliydi. Uzandığı yerde bakışları bir an bile olsun benden ayrılmıyordu ve onu tanıdım tanıyalı böylesine yalın, böylesine gerçek görüyordum. Bütün duyguları artık açık bir şekilde ortadaydı ve ben onun yüzüne bakarken kendimi artık dizginlemek istemiyordum.

Bir an yine hiç düşünmeden elimi kaldırdım ve parmaklarım nemli saçlarına dokundu yavaşça. Alnına düşen birkaç tutamı geriye doğru attığımda saçları yumuşacıktı ve sabun kokuyordu. Bu hareketimin ardından kasıldığını fark ettiğimde elimi geri çekmek için hamle yaptım fakat Veym

CamScanner

elimi geri çekmek için hamle yaptım fakat Veyn, yaralı olmayan eliyle bileğimi tutup devam et, der gibi yüzüme baktı. Parmaklarım yeniden saçlarına dokunduğunda "Sana canavar olmadığını söyleyecek kadar seni tanımıyorum," dedim oldukça tedbirli bir sesle. "Fakat bildiğim bir şey varsa insan tarafının hiçbir zaman ölmeyeceğidir çünkü sen babana benzemiyorsun."

Veyn, ben onun saçlarına dokunurken gözlerini bir an bile gözlerimden çekmemişti. "Işık Veren," dedi solgun bir sesle. "Bana bilmediğim bir şeyler söyle, dünya hakkında olsun."

Duraksadım ve ilk aklıma geleni söyleyerek "Hiç kardan adam yaptın mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi Veyn kaşlarını çatarak. "O ne?"

Gözlerim irileşti ve başımı iki yana salladım; elimi saçlarından uzaklaştırdığımda gökyüzünü işaret ettim. "Bu sadece dünya hakkında bir bilgi değil, bunu Svalbard'da biz bile yapıyorduk." Hemen ardından bu söylediğime pişman oldum çünkü o Thalron'da bizim gibi yaşayamıyordu. "Karlardan kocaman bir adam yapıyorsun, gözleri ve ağzı oluyor."

Veyn'in kaşları çatıldı ve hemen sonrasmda "Ama erimez mi?" diye sordu.

"Eriyebilir," dedim. "Fakat Thalron öyle soğuk ki, buzlaşabilir de." Gülümsediğimde burnumu çektim ve başımı aşağı yukarı salladım. "Biz Svalbard'da hep kardan adam yapar, kar topu savaşı oynardık." Yine anlamadığında "Karları birbirimize fırlatıyoruz işte," dedim ellerimi açarak. "Senelerdir Thalron'dasm, karlarla hiç mi oynamayı düşünmedin?"

"Hayır." Düşünceli bir şekilde gökyüzüne doğru baktı. "Peki yağmur sularından bir şeyler yapılıyor mu?"

CamScanner

mu?"

Uzun bir süre düşündüm ve sonrasında "Sanıyorum ki hayır," dedim rahatsız bir sesle. "Böyle bir şey hiç duymadım, neden sordun?" Bir cevap vermedi ve düşünceli bir şekilde gökyüzüne bakmaya devam etti. "Ama," dedim hevesle, "bazı ülkelerde insanlar yağmur yağınca dans ediyorlarmış, Elly öyle söylemişti." Veyn yeniden bana döndüğünde kaşlarını kaldırdı. "Evet, yağmurun altında dans etmekten söz ediyorum, bunu genelde aşıklar yaparmış."

Veyn alayla gülümsedi. "Neden?"

"Bilmiyorum," dedim omzumu indirip kaldırarak. "Fakat masallarda da hep dans ediyorlar. Hiç dans ettin mi daha önce?"

"Hayır." Veyn öyle keskin bir cevap vermişti ki yüzünü buruşturmuştu. "Bir savaşçıya dans etmek yakışmaz."

"Kastettiğim iki aşığın dansı," dedim gözlerimi devirerek. "Birbirlerine temas ediyorlar ve o şekilde dans..." Veyn anlamıyormuş gibi yüzüme bakmaya devam etti. "Her neyse, seni dans ederken hayal edemedim zaten."

Veyn, düşünceli bir şekilde yüzümü incelediğinde "Bana kardan adam yapmayı öğret," dedi içten bir sesle. "Hatta birlikte yapalım."

Gülmemek için kendimi zor tuttuğumda "Bir şartla," diye mırıldandım. "Sen de dans edeceğinin sözünü vereceksin."

Veyn, yüzünü buruşturduğunda "Bu ikimizin arasmda mı kalacak?" diye sordu.

"Elbette," dedim başımı sallayarak. "Söz veriyorum."

CamScanner

Veyn, çok kısa bir an gözlerini kaçırdı ve sonrasında başını kaldırıp bana doğru yaklaştığında yüzüyle yüzüm arasmda neredeyse hiç mesafe kalmamıştı. "Tamam," diye fısıldadı yeşil gözleriyle gözlerimi arşınlarken. "Sen bana kardan adam yapmayı öğreteceksin, ben de dans edeceğim ve bunlar aramızda kalacak, anlaştık mı?"

Bir anlık öylesine yakındı ki, duraksamak ve kekeleyerek "Anlaştık," demek zorunda kalmıştım. Kendisi de bu kadar yakınlığı beklememiş olacak ki yeniden yastığına döndü ve başım yaslayıp derin bir nefes verdi. En sonunda durmadan zihnimde dönen ve sormaya çekindiğim o soruyu sorup "Sana adını annen mi verdi?" diye mırıldandım. "Çünkü bu adın Thalron sınırları içerisinde yasaklı olduğunu duydum, Veymor koymuş olamaz."

Düşündüğümden daha uzun süre sessiz kaldığında sorudan daha çok başka bir şeye odaklanmış gibiydi. Her parçasıyla beni anlamaya çalışıyor gibiydi veya benim onu anlamamı istiyordu bilmiyordum ama bakışlarını yavaşça kaçırdığında "Sen bile Arthur diyemiyorsun," dedi solgun bir sesle. "Sen bile beni Veyn olarak kabul ediyorsun öyle değil mi?" Bir şeyler söyleyecek gibi oldum fakat devam etti. "Adımı annem koydu ama o bile Arthur diyemiyordu, bana bu zamana kadar kimse Arthur diyemedi, o gün ben bile söylerken sanki bir yabancıdan bahsediyordum. Veymor'un Kurucu Oğlu ve Varis Veyn Thalron, Arthur ismini söylerken sanki bir yabancıdan bahsediyor gibiydi. Bunun ağırlığını da bilemezsin, kendi adına yabancı olmak ne demek, aklın bile alamaz."

Haklıydı. Ne yazık ki, haklıydı. Başka konularda ona söyleyebileceğim onlarca cümle vardı ama bu konuda yoktu. Dudaklarım aralandı, *Arthur* diyebilmek için; ama kelime boğazıma takılı kaldı. Söyleyemedim. Çünkü benim için o, çoktan Veyn olmuştu. Ve onun için, gerçek adını söyledikten sonra hâlâ Veyn olarak anılmak açık

CamScanner

söyledikten sonra hâlâ Veyn olarak anılmak açık bir hakaretti. Bunu anlamak zor değildi. Sanki ona Arthur diyememe sebebim bir başkaydı, bunu ona anlatamazdım çünkü kendime bile anlatamıyordum.

Sessizlik aramıza bir gölge gibi düştü. O, pencereden dışarı bakıyordu; ben ise gözlerimi ondan alamıyordum. Yeşil gözlerindeki bütün hisler silinmiş gibiydi. Sadece iyi olanlar değil, kötü olanlar da. Öfke yoktu, kin yoktu, nefret yoktu. Köksüz kadının söylediği gibi, hissiz bir adama dönüşmüştü.

Ama bunun doğru olmadığını biliyordum.
Bunun böyle olmaması gerektiğini de.

Onu tanıdığım günden beri hiç böyle görmemiştim. Bu mutsuzluk değildi. Bu nefret değildi. Bu kırgınlık bile değildi. Bunun adı düpedüz yokluktu. Ve ben, bu yokluğun içine nasıl ulaşabileceğimi bilmiyordum. Bir insanın kendi adına bile yabancılaşmasını anlayamazdım.
Ona bu hâlden nasıl çıkabileceğine dair verebileceğim tek bir fikir bile yoktu ve fikirsizlik neden şu an bana kötü hissettiriyordu, anlayamıyordum.

"Bırak insanlar adını söylemesin," dedim en sonunda. "Bırak sen bile bu adı sahiplenme, bırak herkes sana Veyn demeye devam etsin; bir kez insanların zihinlerine adın kazındı ve bunu unutabilmeleri imkansız. Üstelik senin yaptığın sadece adını söylemek değildi, adınla meydan okumaktı, bunun önüne hangi kuvvet geçebilir?"

Veyn, beni dinliyordu ama aklından bambaşka düşünceler de geçtiğine emindim. En sonunda "Neden buradasın?" diye sordu. Tek bir soru, verebilecek birçok cevap fakat ben ne diyeceğimi yine bilmiyordum.

En sonunda en dürüst ve en yalın olanı tercih edip

CamScanner

En sonunda en dürüst ve en yalın olanı tercih edip "Seni merak ettim," dedim dürüstçe. "Çünkü otuz gündür seni görmedim."

"Neden merak ettin?" dedi bu kez.

"Bilmiyorum." Gerçekten de bilmiyordum. "Belki de hayatımı defalarca kurtardığın için sana bir borcum olabileceğini düşündüm."

Veyn, gülümsediğinde bu kez gülüşü içten görünüyordu. "Borcunu ödemek için bir bez parçasıyla yaramın üzerini mi kapattın, Işık Veren?" diye sordu. "Oldu olacak bir bardak su da getir, borçları kapatalım." Dilini damağına vurdu üç kez. "Senin borcunu kapatabilmen için kalbini direkt avcumun içine bırakman gerekir çünkü hayatın hakkında fazlasıyla söz sahibiyim gibi görünüyor."

Yüzümü buruşturduğumda "Açık sözlülüğünden hiçbir şey kaybetmemişsin," diyerek çıkıştım.

Veyn'in gülümsemesi silinmediğinde onu gülümsetebilmek ilk kez bu kadar hoşuma gitmişti. Sessizlik Adası ona ne yapmıştı, nasıl hasarlar bırakmıştı tam olarak bilmiyordum; tek bildiğim annesini öğrendiğiydi. "Neden buradasın, Valenka?" diye sordu bir kez daha ve bu kez gerçekten bir cevap beklediği açıktı.

"Bilmiyorum," dedim yeniden. "Sadece buraya gelmem gerektiğini hissettim ve geldim. Neden bunu sorguluyorsun?"

"Çünkü beni önemsiyorsun," dedi Veyn yine bütün açık sözlülüğüyle. Yaralı olan elini kaldırdığında yüzüme doğru tuttu. "Neden yaramı iyileştirmek istiyorsun? Neden nasıl olduğumu merak ediyorsun? Bana bir cevap vermek zorundasın çünkü ben bu duygulara fazlasıyla yabancıyım ve senin için de bir tehdidim, bunu çok iyi biliyorum."

CamScanner

"Neden bunu sorguluyorsun?" diye sordum omzumu indirip kaldırarak.

Veyn duraksadığında ve sonrasında yaralı olan elini yavaşça aşağıya indirdiğinde parmak uçları saçlarıma hafifçe dokundu. "Çünkü kendime de vermem gereken cevaplarım var," diye mırıldandı dürüst bir ses tonuyla. "Uzun zamandır rüya görmüyordum ve Sessizlik Adası'nda yine sadece tek bir kişiyi rüyamda gördüm." Yavaşça dirseklerinin üzerinde yükseldi ve tek kaşını havaya kaldırdı. "O kişi sendin ve tıpkı çocukluğumdaki gibiydin; tek fark renkler yoktu, Liora ama sen yine rüyalarımdaydın. Uykuya direndiğimde bile sanrılar gördüm ve o sanrılarda da sen vardın, bana bir cevap ver, neden seni durmaksızın rüyamda gördüm?"

"Nasil gördün?" diye sordum. Veyn, bir cevap vermedi ve yüzüme dikkatli bir şekilde bakmaya devam etti. "Peki o rüyaları gördüğünde ne hissediyorsun?" dedim bu kez de.

"Tanıyorum seni," dedi Veyn oldukça sakin bir sesle. "Sanki herkesten daha yakından, daha iyi tanıyorum seni. Rüyamdaki sen..." Derin bir nefes verdi ve gözlerini kapattığında yeniden rüyasını düşündüğünü anladım. "Bana Arthur diyen tek kişi rüyamdaki sendin," dedi gülümseyerek ve yeniden gözlerini açtı. "Bunun anlamı ne bilmiyorum."

Şarkı: Esme Rose, Blood & Fire

Bir anda kapının önündeki çan çalmaya başladığında bakışlarım hızlı bir şekilde o yöne döndü ardından Veyn'in yattığı yerden sakince doğrulduğunu gördüm. İkimiz de birbirimize baktığımızda çan bir kez daha çaldı ardından Veyn büyük bir nefes verip çenesiyle yemek masasına açılan kapıyı işaret etti. "O odaya geç."

İkiletmeden ayağa kalktığımda ve hızlı adımlarla

CamScanner

yemek odasının kapısını açtığımda Veyn de ayağa kalkmış, köşeye fırlattığı gömleğini üzerine giyiniyordu. Kapıyı ardımdan kapattığımda kimin geldiğini delicesine merak ederek kulağımı kapıya doğru dayadım; Veyn de elbette ki dinleyeceğimi biliyordu.

Saniyeler sonra içeriden adım sesleri işittiğimde ve Veyn, kendi odasının kapısını açtığında ilk önce belli belirsiz bir sessizlik oluştu ve sonrasmda Veyn, "Maris," dedi sakin bir sesle. Maris. Alt dudağımı dişlerimin arasına aldığımda ve kulağımı biraz daha kapıya yasladığımda avuç içlerimin terlediğini hissediyordum.

Kapı kapandığında ve içerideki odada adım sesleri yükseldiğinde Maris'in de içeriye girdiğini anladım, olduğum yerde dizlerimin üzerine çöküp delikten baktığımda anahtar olduğu için hiçbir şey göremedim ve buna lanetler ettim. Yeniden doğrulup kulağımı yasladığımda Veyn'in benimle paylaştıklarını Maris'le paylaşıp paylaşmayacağını merak ediyordum.

"Berbat görünüyorsun." Maris'in ağzından çıkan ilk kelimeler bunlar olduğunda kaşlarım çatıldı.

Veyn gülümsüyor olmalıydı, ben böyle söylesem gülümserdi fakat "Burada ne işin var?" diye sorduğunda sesinde ne bir gülümseme hissettim, ne de eğlenceli bir tını. "Bu saatte buraya gelmen yasak değil mi?"

Adım sesleri biraz daha arttı ardından Maris "Geri döndüğünü öğrendim," dedi sakin bir sesle. "Ve seni görmek istedim." Sessizlik oluştu, Veyn'in bir şeyler söylemesini bekledim ama o sessizce beklemeye devam etti. "Yaptığının sonuçlarını gördün mü, Veyn?" Maris soruyu sorarken bir mutsuzluk ya da hüzün kırıntısı aradım ama daha çok sesinde öfke var gibiydi. "Bunu neden yaptın, bilmiyorum, kendini neden böyle bir ateşe attın bilmiyorum fakat bedellerini tek başına

CamScanner

attın bilmiyorum fakat bedellerini tek başına ödeyeceğini düşünsen de beni unutuyorsun." Sesindeki öfke gitgide katlanıyordu. "Neredeyse bir ay sonra evleneceğiz, senden bir çocuk dünyaya getireceğim ve sen, günler önce yasakları çiğneyerek hem benim itibarımı zedeledin, hem de kendi itibarını. Bunu neden yaptın?"

Veyn'in güldüğünü işittim. "İyi olup olmadığımı sorman çok düşünceli bir hareket Maris," dedi kinayeli bir ses tonuyla. "Ama yasakları konuşmadan önce gecenin bir körü söz bağının yatak odasmda olmaman gerektiğini de sen biliyorsun."

"Buraya keyfimden gelmedim," dedi Maris baskın bir sesle. "Thalron'u ne kadar karıştırdığının farkında bile değilsin, babam senden artık eskisi gibi emin değil, Yüce Veymor'un ağzını bıçak açmıyor. Ailemi ikna edeceğim diye tam otuz gündür uğraşıyorum ve senin söyleyeceğin tek şey bunlar mı?"

"Benden ne bekliyorsun?"

"Özür dilemeni ve benden ayaklarıma kapanıp af dilemeni." Maris'in sesindeki kibir beni bozguna uğratmıştı. "Çünkü düğün tarihimiz kararlaştığından beri sanki kendin gibi davranmıyorsun, o itibarı gözlerinden okunan Yüce Veyn gitti ve yerine sanki gerçekten de..." Maris sustu fakat cümlenin devamını tahmin etmek zor değildi.

"Arthur diyemiyor musun?" diye sordu Veyn.

"Hey," dedi Maris ardmdan adım seslerini işittim. "Bu ismi bir daha dile bile getirme."

Sessizlik oluştu, onları göremiyordum ama sanki Veyn'in yüzünü gözlerimi kapattığımda görebiliyordum. Kulağımı kapıdan çekip sırtımı kapıya yasladığımda ve büyük bir nefes verdiğimde

CamScanner

kapıya yasladığımda ve büyük bir nefes verdiğimde bakışlarım yemek masasındaki o sandalyelerde gezindi, bu oda nelere şahit olmuştu kim bilir ve ben şimdi, bu odada konuşmalara kulak misafiri oluyordum.

"Maris," dedi Veyn oldukça sabit bir ses tonuyla. "Benimle neden evlenmek istiyorsun?"

Suskunluğun ardından "Neden mi?" diye sordu Maris. "Bu da ne demek?"

"Benimle neden evlenmek istiyorsun?" diye sordu Veyn bir kez daha.

"Çünkü evlenmemiz ve dünyaya bir Veyn getirmemiz gerekiyor." Veyn'in güldüğünü işittim. "Neye gülüyorsun, Veyn? Sen iyi misin?"

Neye güldüğünü biliyordum, Maris'in aslında nasıl da Thalron'a ait olduğunu görüyordu ve verebilecek mantıklı bir cevabı olmadığına şahit oluyordu.

"Bana aşık mısın?" Veyn bu soruyu sorarken öyle duygusuz bir şekilde sormuştu ki, sanki bahsettiği bir aşk değildi.

Zamana bile meydan okuyacak bir sessizlik oluştuğunda Maris, "Senin kafan çok karışık," diye mırıldandı ve sonrasında başka adım sesleri işittim. "Dinlenmen gerekiyor."

Başımı iki yana sallayıp gözlerimi devirdiğimde, bakışlarım istemsizce çalışma masasının üzerine kaydı. Tam o anda, masanın üzerinde duran kırmızı kitabı gördüm. Ve kalbim, sanki göğsümden fırlamak istermiş gibi çarpmaya başladı. Zihnimdeki bütün ışıklar birer birer yandı; öyle parlak, öyle ani yandılar ki, parçaları birleştirmem uzun sürmedi.

Tapınaktaki olayın hemen ardından Veyn, Sessizlik

CamScanner

Tapmaktaki olayın hemen ardından Veyn, Sessizlik Adası'na gönderilmişti. Kızıl Kitap'ı saklayacak zamanı bile olmamıştı. Hatta öyle ki, aklından tamamen çıktığına emindim. Benim onsuz bu odaya girmem... Bu kitapla karşılaşmam... Hepsi büyük bir tesadüftü ama aynı zamanda akıl almaz bir şanstı.

Kapının eşiğinden ayrıldım. Hızlı ama sessiz adımlarla kitaba doğru ilerlerken ellerim titriyordu; kalbim, sanki kaburgalarımı kıracakmış gibi atıyordu. Gözlerimi bir anlığına yatak odasının kapısma çevirdim. Oradan hâlâ mırıldanmalar geliyordu.

Parmaklarım yavaşça kitaba uzandı. Elime aldığımda ne kadar ağır ve kalın olduğunu hissettim. Koyu kırmızı bir kaplaması vardı. Üzerinde, altın işlemelerle kazınmış iki kelime parlıyordu: Valenka Soyu.

Bu kitap Valenkalar için yazılmıştı.
Benim için.

Öylesine titriyordum ki, o kitabı olduğu yere bırakıp arkamı dönerek kaçmayı bile düşündüm. Ama bunun ne kadar büyük bir aptallık olacağını da biliyordum. İlk sayfayı çevirdiğim anda dudaklarımdan ince, tiz bir inleme döküldü. Karşımda kızıl saçlı bir kadının çizimi vardı. Buraya geldiğimden beri rüyalarımda durmaksızın benimle konuşan o kadınla neredeyse birebir aynıydı. Bir anlığına aklımı kaybettiğimi sandım. Kalp gibi dudakları, parlak gözleri, ateş kızılı uzun saçları, dolgun hatları, uzun boyu... Tek bir fark vardı. Rüyamdaki kadın nefretle bakıyordu. Bu çizimdeki kadınsa, aşkla. Sevgiyle.

Daha önce hiç görmediğim birini rüyamda bu kadar net görebilir miydim?

Ellerim hâlâ titrerken, sayfaları rastgele çevirmeye başladım ama kitap elimden kayıp bir anda yere

CamScanner

aynıydı. Bir anlığına aklımı kaybettiğimi sandım. Kalp gibi dudakları, parlak gözleri, ateş kızılı uzun saçları, dolgun hatları, uzun boyu... Tek bir fark vardı. Rüyamdaki kadın nefretle bakıyordu. Bu çizimdeki kadınsa, aşkla. Sevgiyle.

Daha önce hiç görmediğim birini rüyamda bu kadar net görebilir miydim?

Ellerim hâlâ titrerken, sayfaları rastgele çevirmeye başladım ama kitap elimden kayıp bir anda yere düştü. İçinden sayfalar döküldü. Ve onlardan biri gözlerimin önünde sanki kocaman bir dağa dönüştü. Eğildim. O kâğıt parçasını yerden aldım ve başlığı okuduğumda, ensemden aşağı buz gibi bir ürperti indi.

Morna Valenka'ya Adanmış:
Arthur Thalron – Doğum: 1 Şubat 1897

O an yatak odasının kapısı açıldı, bakışlarım şimşek gibi o yöne döndü. Veyn'i gördüm. Hayır... Arthur'u.

Artık bir şeyleri daha net görebiliyordum. Seneler önce Morna'ya adanmış olan adamın adı da Arthur'du; belki de Thalron sınırları içinde bu ismin yasaklı olmasının nedeni, tam olarak buydu.

Ve o an, hiçbir şeyin tesadüf olmadığını anladım: benim bile.

...

hehehehohohohohhihihihihihihiii

En sevdiğiniz kısım efeniiiimmmm????

Teoriler??

2,23 Bin 5,69 Bin Paylaş Reklamsız

Ninova

CamScanner

9. RUH BAĞI

23,8 Bin 2,23 Bin 9,64 Bin

Keyifli Okumalar!

Şarkı: obscura, power-haus christian, reindl

Ruh, ait olduğunda huzur bulurdu, bu bir yer olabilirdi; belki çiçeklerle dolu bir orman, belki huzurlu bir göl kenarı, belki de masallarda anlatılan o güneşin teni yaktığı saraylar. Belki insan prenses gibi hissettiği yerde mutlu olamazdı da gidip en hor görüldüğü yerde huzur bulabilirdi çünkü ruh, en iyisini seçmezdi, kalbin sözünü dinlerdi.

Fakat ruhun ait olduğu bir saray, bir orman, bir göl kenarı değil de bir insan olursa o zaman ne olurdu? Tam da o vakit azap başlardı çünkü insan, birine ait olduğunda artık yerin bir önemi olmazdı. Ateşi de severdi, soğuğu da, işkenceye de boyun eğerdi, sessizliğe de. Sarayları elinin tersiyle reddedebilirdi, çiçekleri istemezdi. Zamanla ait olduğu kişi için bütün acıları çekmeyi göze alırdı çünkü iki ruh birbirine ait ise güzellikler bile görmezden gelinebilirdi.

Bütün bunları yaşadığım için değil, Elly'den dinlediğim masallardan yola çıkarak düşünüyordum. O masallarda elbette ki yolunu kaybetmiş bir kadın masalın sonunda prenses olabiliyordu ama Elly'nin anlattığı bir masalda bir kadın prenses değil de ruhunu birleştirdiği kişi için karanlığa, kötülüğe, soğuğa ve hatta savaşa bile boyun eğebiliyordu. Finalini hiçbir zaman

CamScanner

bile boyun eğebiliyordu. Finalini hiçbir zaman anlatmamıştı ve her sorduğumda da finali benim istediğim gibi sonlandırabileceğimi söylüyordu.

Elimde tuttuğum Kızıl Kitap ve Adanmış olanın isminin Arthur olması beni hiçbir zaman finalini bilmediğim o masala götürmüştü çünkü Kızıl Kitap'ın finalinin nasıl bittiğinden de emin değildim.

Sanki henüz final vermemişti ve o finale ben karar verecektim; evet, aslında bir süredir böyle hissediyordum fakat şimdi bu açığa çıkıyordu. Thalron'daydım çünkü bir amacım vardı, öyle hissediyordum. Thalron'daydım çünkü Thalron'a aittim belki de. Bunu dile getirmesi çok zordu ama bir yanım Thalron'u öyle bir içselleştiriyordu ki, bu yanımı bazen susturabilmek imkansız olabiliyordu.

Veyn, elimde tuttuğum kağıt parçasına ve sonrasında yere düşmüş olan Kızıl Kitap'a doğru baktı; gözlerinden gerçekten öfkelendiğini anlayabiliyordum ama o öfkesinin bana mı yoksa az önce odasından çıkan Maris'e karşı mı olduğuna ise emin değildim. Tek bildiğim gözlerinden gerçek bir öfkenin okunduğuydu.

Öne doğru bir adım attığım anda o benden daha hızlı davrandı ve yere düşmüş olan Kızıl Kitap'ı eline aldı. Sayfalarını karıştırmadan oldukça sert bir şekilde kapatıp "Kızıl Kitap'tan uzak durman gerektiğini söylemiştim," dedi oldukça temkinli bir sesle. O an öfkesinin Maris'ten ziyade bana karşı olduğunu anladım.

Kaşlarım çatıldığında onunla kavga etmekle etmemek arasında gidip geliyordum. Şimdi ona ne söylersem söyleyeyim odasından izinsiz bir şekilde kitabı aldığım için ben suçlu çıkacaktım, bu yüzden bambaşka bir noktaya değinip "Bu kitabı hiç okudun mu?" diye sordum.

Veyn, net ve kesin kuralmış gibi "Hayır," dedi

CamScanner

Veyn, net ve kesin kuralmış gibi "Hayır," dedi.

"Yasak diye mi?" diye sordum sakinlikle.

"Hiç merak etmedim." Nedense bu söylediğine inanamıyordum. Thalron sınırları içerisinde yaşamış herkes Valenka Soyu'nu merak ederdi çünkü Veymor'un nefreti öyle büyüktü ki, kökünün neden kurutulduğu bilinmek isterdi.

Kaşlarımı inanamıyormuş gibi kaldırdım. "Adını annen koymuştu, öyle değil mi?" diye sorduğumda yüzündeki ifade öfkeli bir halden meraklı bir bakışa dönüştü.

"Evet," dedi fakat evet derken bile devamını merak ediyor gibiydi.

Derin bir nefes verdim ve gözlerimi kapatıp kendime birkaç saniye düşünme payı verdim. Bunu ona söylemeyebilirdim, bu sırrı kendimle beraber gizleyebilirdim fakat öylesine şaşkın ve öylesine kafam karışıktı ki, birisinin bana ortak olmasını istiyordum.

Gözlerimi yeniden açtığımda elimde kalan kâğıt parçasını Veyn'e doğru uzattım. "Artık Valenka Soyu sadece beni ilgilendirmiyor, Veyn çünkü sen de burada varsın."

Veyn, ne söylemek istediğimi anlamadığında kaşları çatıldı ve yeşil gözlerini kıstığında elimden kağıdı oldukça sakin bir şekilde aldı. Bakışları kağıdın üzerinde gezindi ve benim okuduğum yere geldiğinde ilk önce donuklaştı ardından bakışları yeniden bana döndü ardından bir kez daha kağıda doğru baktığında dudaklarının hafifçe aralandığını gördüm.

Morna Valenka'ya Adanmış:ARTHUR THALRON

Doğum: 1 Şubat 1897

CamScanner

Yutkunduğunda benim gibi büyük bir tepki vermesini elbette ki beklemiyordum fakat buzdan bir heykelmiş gibi hareketsiz kaldığında şaşırdı mı, öfkelendi mi yoksa sorguladı mı, emin olamadım. Sanki onlarca defa o kelimeleri okudu. En sonunda bakışlarını bana çevirdiğinde kirpiklerinin arasından büyük bir dehşetle bakıyordu.

"Bu yüzden adım yasaktı," dedi kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Bu yüzden Veymor adımı sesli bir şekilde dile getirmemi istemiyordu." Başını iki yana salladığında gözleri benim üzerimden boşluğa doğru döndü. "Bu yüzden annem..." duraksadı ve gözleri kısıldı, "bu yüzden annem adımın kaderim olduğunu söylüyordu."

"Kaderin mi?" diye sordum inanmayarak. "Birine Adanmış olamayacağın konusunda çok emindin."

İçimden bir ses, annesinin Arthur ismini koyarken bizim bile aklımızın ulaşamayacağı noktalardan düşündüğünü söylüyordu; Kızıl Kitap'ı okumuş olmalıydı ve ilerleyen zamanlarda bunun altından daha farklı bir şeyler çıkacaktı.

"Kastettiğim Adanmış olmak değildi, Veymor'un karşısında durmaktı," dedi direkt kibirli bir sesle. "Bu kitabı hiçbir zaman okumadım ama Morna Valenka ve Adanmış'ının Veymor'un soyuna savaş açtığını biliyorum. Annem kalbimde yaşattığım savaşçının bir gün farklı bir şekilde ortaya çıkacağını söylerdi, kastettiği seneler önce yaşamış Arthur olmalı."

Duraksadığımda ve bakışlarımı ondan ayıramadığımda hayatımda ilk defa hissettiğim bir duygu kalbimin üzerindeydi. Sanki ikimizin bir hikayesi vardı veya olmak zorundaydı çünkü onu tanıdım tanıyalı, en başından beri benim üzerimde bıraktığı etkiyi artık inkar edemezdim. Yollarımız durmaksızın kesişmiş, benim önümdeki karanlığı o yok etmek istemişti. Şimdi benim soyumun olduğu [illegible]

CamScanner

o kitapta Arthur ismi de geçiyordu, bu kadarı artık çok fazlaydı.

Bir adım daha attığımda dikkatinin dağılmasına sebep oldum. "Önceden yaşadığın hayatlarda ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordum ve cevap vermesini beklemeden devam ettim. "Ben Thalron'a gelene kadar yani Svalbard'da yaşarken kendimi önceki hayatlarımda hiçbir zaman insan gibi hissetmemiştim." Veyn'in yutkunduğunu gördüm. "Bazen kendimi bir kuş gibi hissedebiliyordum, bazen yıllarca yaşamış bir ağaç, bazen bir..." alayla güldüm, "böcek. Bazen bir köpek, bazen de ne olduğumu bilmiyorum ama hiçbir zaman kendimi insan gibi hissetmedim." Omzumu indirip kaldırdım. "Korven, Tanya ve Elly, önceki hayatlarında insan olduklarını söylüyorlar ve bilirsin, Kuzeyde önceki hayat önemlidir."

Veyn, ağır ağır başını aşağı yukarı salladı. "Onlarca hayat yaşamışsın, Liora. Ruhun hep gezinmiş, ta ki bu bedene kadar."

Bana kendisini söylemeyi tercih etmemişti ve bu gözümden kaçmamıştı ama konuşmaya devam ettim. "Fakat Thalron'a geldikten sonra bir şeyler değişti," dedim ve sesimin tonunun da sanki bana ait değilmiş gibi çıktığını fark ettim. "Çünkü buraya geldiğimin gecesinde kendimi ilk kez önceki hayatımda bir insan gibi hissettim ve bu, bu zamana kadar duyduğum en kuvvetli duyguydu. Ne olduğumu bilmiyorum, belki bir erkektim, belki bir çocuktum, hiçbir şey bilmiyorum, tek bildiğim benim insan olduğum bir hayatım varmış ve o hayatım Thalron'a ait, Veyn." Bakışlarındaki ifade değişti, çenemle kitabı işaret ettim. "Belki Valenka Soyu'yla ilgisi vardır, belki de yoktur bilmiyorum ama artık bu kadarının rastlantı olmadığına eminim."

Kaşları düz bir çizgi halini almıştı. Tekinsiz birisi olduğum için ne düşündüğümü anlayamıyor olabilirdi fakat ben artık ne istediğimi çok iyi

CamScanner

olabilirdi fakat ben artık ne istediğimi çok iyi biliyordum. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Thalron'dan kurtulamayacağım," dedim oldukça net bir sesle. "Thalron'dan kaçamayacağım."

"Ve?" dedi sorgular gibi.

Derin bir nefes verdim, çenemi havaya kaldırdım ardından oldukça net bir sesle "Hislerimin peşinden gideceğim ve hislerim bana ne söylüyor biliyor musun?" diye sordum. Yüzümde belli belirsiz bir tebessüm oluştu. "Thalron'un sahibinin sahiden de ben olduğumu ve kaderimin burada başladığını." Biraz daha yaklaştım ona fakat çenemi bir an bile olsun indirmedim. "Thalron'u istiyorum, Thalron'u alacağım ve Thalron'a istediğim her şeyi yapacağım." Başımı iki yana salladım ağır ağır. "Ve karşımda kimsenin durmasına izin vermeyeceğim."

Beni bu denli ciddiye almasını beklemiyordum ama yüzü öylesine ciddiydi ki, ne düşündüğünü duyabilmek için birçok şeyi feda edebilirdim. Uzun bir sessizlik oldu, bu sessizlikte gözlerimizi bir an bile olsun birbirimizden ayırmadık. Yemyeşil gözlerine sanki gölge düşmüştü ama bu artık öfkeden dolayı değildi. Daha önce beni bu konuda uyarmıştı, hiçbir zaman düşmanlık beslemediğini ama bir gün Thalron'a göz dikersem düşmanım olabileceğini...

"Sana bunu hislerin mi söylüyor, Valenka?" diye sordu. "Eğer hislerin söylüyorsa çok yanlış bir yolda yürüyorsun."

"Evet," dedim hızlı bir şekilde. "Ve ben daima hislerimi dinlerim; geri adım diye bir şey yoktur, yolun sonuna kadar hislerimin peşinden giderim ve gideceğim de."

Kızıl Kitap'ı işaret etti ve gözlerini benden ayırarak "Bir kitap, bir sayfa, öğrendiğin birkaç bilgiyle

CamScanner

"Bir kitap, bir soyad, öğrendiğin birkaç bilgiyle Thalron'u istemek..." dedi yarı alaylı yarı ciddi. "Ateş gibisin, Liora, çok çabuk harlanıyorsun ama o ateşi büyütmek asıl meseledir, sen ateşi nasıl büyüteceğini bile bilmiyorsun."

"Ama ateşim," dedim üstünlükle. "Ve hiçbir zaman sönmeyeceksem o ateşi büyütmeyi de öğrenirim." İmayla ona baktım. "Yüce Veymor aşkına dua et de benim ateşim yandığında çevremde olma çünkü seni de yakmak istemem."

Üst dudağı yukarıya doğru kıvrıldı, cümlelerimden keyif aldığı her halinden belliydi. "Farkında değil misin, Işık Veren, ben hep bir adım önündeyim; yakarsan yanarım fakat bulunduğum yerden ne bir adım geri giderim ne de ileri. Yansam da kalırım, yaksan da çünkü ateşi severim."

"Fazla cesur konuşuyorsun," dedim gülümseyerek.

"Hayır," dedi o da aynı gülümsemeyle. "Sadece ateşin içinde değil, ateşle dans etmeyi öğrendim; dilersen bu dansı sana da öğretirim."

Söylediği cümle aklıma kazınacak kadar fazla bir darbe bıraktığında ona belli etmemeye çalışarak "Dans etmeyi bilmediğini düşünüyordum," dedim imayla. Dudaklarımı ıslattığımda bakışlarım yeniden elinde tuttuğu kitaba döndü. "Bana kitabı vermen gerekiyor."

Gülmeye başladı, dişlerini göstererek üstelik. Eğlenceden uzaktı, daha çok kibirli gibiydi. Bu kez o bana yaklaştığında botlarının ucu, benim botlarımın ucuna değiyordu. Yüzüme doğru eğildiğinde alayla gülüp "Alabiliyorsan," dedi heceleyerek. "Al."

Dişlerimi sıktığımda "Suratının ortasına bir yumruk atıp burnunu kırmakla, yaranı iyileştirmek arasında gidip geliyorum, Veyn fakat beni tanımıyorsun." dedim keskin bir sesle. "Seninle

CamScanner

savaşmak istemiyorum, bana o kitabı ver."

Kitabı havaya kaldırdı ve gülerek bakmaya devam etti. "Omzumu hançerleyip sonra omzumu iyileştiren sen değil misin?" diye sordu. "Buna alıştım fakat neye alışmadım ve alışmayacağım, biliyor musun? Seni tanımadığımı söylemene. Emin ol seni kişinden bile daha iyi tanıyorumdur."

Yüzümü buruşturdum. "Kişimin konuyla ne ilgisi var?"

"Çünkü sana en yakın olan kişi o." Cümleyi kurarken nefretini bir an bile olsun gizlemiyordu. "Fakat seni tanımayan kişi de o. Söylesene, Valenka, Thalron senin için yangın yerine dönüştüğünde kişin neredeydi?"

"Korven'in konusunu kapat," dedim sadece.

"Alt köken," diyerek düzeltti.

Derin bir nefes verdim ve teslimiyetle ellerimi kaldırdım. "Neden Korven konusunda bu kadar öfkelisin Veyn?"

Yüzündeki gülümseme direkt silindi ve çenesinin kasıldığını fark ettim. Korven'den nefret ediyordu ve altında bambaşka nedenler çıkacakmış gibi geliyordu. "Sen söyle, neden benim yanıma geldin bugün?"

"Sana söyledim, seni merak ettim."

"Neden ettin?" dedi bu kez ve gözlerini bir an bile gözlerimden ayırmadı. Yutkunduğumda ve ne diyeceğimi bilemediğimde sessiz kaldım. Sahiden de buraya gelmemin asıl sebebi onu merak etmekti ama neden bu denli merak ediyordum, bilmiyordum. "Thalron'u isteyecek kadar cesursun fakat bana bir neden sunamayacak kadar da korkaksın," dedi aşağılayarak. "Bir de bu yüzden kişinden biraz daha nefret edeceğim."

CamScanner

kişinden biraz daha nefret edeceğim."

"Neden sunmama sebebimin kişimle nasil bir ilgisi olabilir?" dedim şaşkınlıkla.

"Bilmiyorum," dedi öfkeyle. "Elbet bir noktada ilgisi vardır."

İşaret parmağımı ona kaldırıp "Seni merak ettiğim için şimdiden pişman oldum," dedim diklenerek fakat onun ciddiye almadığı her halinden belliydi. "Merak ettim çünkü..." İlk aklıma geleni söylemek istedim. "Sen defalarca hayatımı kurtardın ve bir karşılığı olsun istedim, bunun için..."

"Hayatını kurtaran adamın omzuna hançeri saplarken hiç de pişman gibi değildin ama," dedi sırıtarak. "Hadi ama Valenka, yoksa o bahsettiğin masallardaki gibi bana aşık mı oldun, açık konuş."

Ağzım kocaman açıldı ve karnımın içine sıcak bir sıvı dökülüyormuş gibi oldu. Kalbim hızlı atmaya başladığında "Sen," diye mırıldandım fakat o bana gülümseyerek bakmaya devam etti. "Sen barbarsın," dedim hiddetle. "Sen ruhsuzsun, sen düşüncesizsin, sen ne düşündüğü belli olmayan hadsiz birisin, sen o kadar pislik bir insansın ki..."

Veyn gür bir sesle kahkaha attığında kahkahası cümlelerimin yarıda kesilmesine sebep oldu. "Sakin ol, Valenka, neden bu kadar sinirleniyorsun sadece küçük bir şaka yaptım."

"Berbat bir şaka," dedim üzerine basa basa. "Sana aşık olacağıma gider Otso'yla bir gece geçiririm, daha iyi."

Veyn'in yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silindiğinde ilk önce sessiz kaldı ve sonrasmda oldukça derinden gelen bir sesle, "Bana aşık olmak, Otso'yla geçireceğin bir geceden daha mı korkunç?" diye sordu.

CamScanner

"Evet," dedim başımı sallayarak.

"İki gece?"

"Evet."

Gözleri açıldı. "Üç?"

Dik dik ona baktığımda "Bütün geceler," diyerek son noktayı koydum. Veyn'in yüzündeki ifade öyle bir hal almıştı ki başka birisi olsa kırılabileceğini düşünürdüm fakat Veyn'in kırılabileceğine asla inanmıyordum.

"O zaman ben masallardaki o prensler gibi değilim senin için," dedi daha çok kendisiyle yüzleşiyor gibi. "Öyle olsaydım bana aşık olur muydun?"

Afallamıştım çünkü bu açık sözlülüğünde konunun buralara geleceğini asla hesaba katmamıştım. "Neden bunu merak ediyorsun?" dediğimde kaşlarım çatıktı.

"Çünkü senin gözünde gerçek bir canavar olup olmadığımdan emin olmak istiyorum," dedi net bir sesle. "Birinin beni sevebilmesi veya aşık olması bu kadar mı zor?"

Az önce Maris de aşık olduğunu söylememişti, belki de aklında o cümleler vardı. "Bu konuyu kapat," dedim kekeleyerek ve geriye doğru hızlı bir adım attım. "Aşk gibi bir duygunun bizimle bir ilgisi yok, sen zaten duygulara fazlasıyla uzak bir adamsın, Veyn."

Veyn, geriye doğru gittiğimi gördüğü anda hiç beklemiyorken hızlı bir şekilde kolunu belime attı ve beni kendisine öyle bir çekti ki, göğüs kafesim göğüs kafesine çarptı. Belime kolunu öyle sıkı doladı ki, kurtulabilmem imkansızdı ama kurtulmayı da zaten düşünmüyordum o an. Kalbim bir anda hızlı atmaya başladığında ve kulaklarım uğuldadığında yüzüyle yüzüm arasında bir karışlık

CamScanner

uğuldadığında yüzüyle yüzüm arasında bir karışlık bir mesafe vardı.

"Duyguları tanımıyor olmam o duyguları yaşamayacağım anlamına gelmez, Işık Veren." Fısıldıyordu ama sanki sesi çığlık çığlığa bağırıyormuşçasına beni çepeçevre sarmıştı. "Aşk ne bilmem, bağlılık ne tanımadım ama kalbimde bu zamana kadar hangi duyguyu hissettiysem öyle bir yaşadım ve yaşattım ki yerle gök yer değiştirse bile kimse beni vazgeçiremedi. Thalron'un kalesinden yirmi dokuz sene çıkmamış olabilirim ama kalbimin duvarları yoktur, bunu da sen hiçbir zaman unutma."

Onunla durmaksızın yakınlık kurmaya başlamıştım ve bu yakınlık, daha önce hayatımda hiç var olmamıştı. Elly bana elbette ki sarılıyordu, Tanya ve hatta Korven de ama hiçbirisi şu an hissettiklerim gibi hissettirmiyordu. Nefesini hissediyordum ve bu rahatsızlık vermiyordu, teni tenime dokunuyordu fakat bu sanki olması gerekendi. Başka birisi bir adım yakınıma bile yaklaşamazken Veyn'in bana her fırsatta hiç ummadığım anlarda dokunması hem canımı sıkıyor, hem de kendimi sorgulamama sebep oluyordu çünkü istesem geri çekilebilirdim ama çekilmiyordum.

"Rad9!" dedi gözlerimin içine bakarak.

"Liten," dedim sadece dudaklarımı oynatarak.

"Rad9!" dedi bir kez daha ve alayla gülümsedi.

Birkaç saniye sonra kapı açıldığında ve içeriye Liten girdiğinde Veyn, bana doladığı kolunu uzaklaştırıp geriye doğru bir adım attı. "Liora Valenka'yı dairesine götürmeden önce yemek yediğinden emin ol çünkü kendisini zayıflamış gördüm."

"Elbette Yüce Veyn," dedi ve volu açarak kapıdan

CamScanner

geçmemi bekledi. Veyn ise çalışma masasının sandalyesine oturup bakışlarını benim üzerimden çekti. Bir anlık duraksadığımda ağzımı ona bir şeyler söylemek için açtım fakat sonrasmda hızlı bir şekilde kapatıp Liten'in açtığı yola doğru yürüdüm, adımlarımı ise sertçe yere vuruyordum. Kızıl Kitap masanın üzerindeydi fakat onu son görüşüm bile olmayacaktı çünkü saklayacağını çok iyi biliyordum.

İçimden bir ses ise Arthur ismini gördükten sonra artık o kitabı okuyacağını söylüyordu: benden önce üstelik.

"Savaşçı bir askerdim." Tam kapıdan çıkmadan önce Veyn'in sesini işittiğimde omzumun üzerinden ona baktım, o ise masanın üzerindeki birkaç kâğıdı karıştırıyordu. "Önceki hayatımda bir savaşçıydım ve senin gibi şanslı değildim, Liora. Benim tek bir hayatım oldu ve bu da ikincisi." Ellerini masanın üzerime koydu ve bakışlarını bana çevirdi. "Nasıl öldüğümü hatırlamıyorum ama savaş izlerim ben doğduğumda bile hâlâ vücudumdaymış, dilersen bir gün sana gösteririm."

Hiçbir şey söylemeden bir süre yüzüne bakmaya devam ettim ve sonrasında önüme dönüp kaşlarımı çattım. Neler hatırlıyordu, ne kadarını biliyordu? Kuzeydeki insanların çoğu önceki hayatını hatırlardı fakat ilk kez tek bir hayatı olanla karşılaşıyordum. Ruhu öylesine tazeydi ki, kendisi gibi hiçbir şey hakkında bir bilgisi yoktu.

Liten'le beraber odadan çıktığımızda ve merdivenlere yöneldiğimizde "Sessizlik Adası insanda kalıcı hasar bırakıyormuş öyle mi?" diye mırıldandım. "Yüce Veyn tatile gitmiş kadar rahat gördüğün gibi."

"Yüce Veyn güçsüz görünmek istemez." Liten'in keskin cümlesiyle bakışlarım ona döndü. Her ne olursa olsun Veyn'e asla kötü bir şey söylemiyor ve bana da izin vermiyordu

CamScanner

bana da izin vermiyordu.

Onunla tartışmaya girmek istemediğimden Liten'le beraber direkt mutfağa doğru yürüdük ve içeri girdiğimizde Kayze'nin olmadığını gördüm, büyük ihtimal uyuyordu. Veyn söyleyene kadar fark etmemiştim ama gerçekten de kendimi aç hissediyordum ve en son ne zaman tıka basa yemek yemiştim, hatırlamıyordum.

Liten, ayakta dikilmeye başladığında köşedeki sandalyeleri işaret edip "Otur, Liten," dedim sert bir sesle. "Benim muhafızım değil, arkadaşımsın."

Liten söylediğimin ardından şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve bir kez daha başımla işaret ettiğimde yavaş adımlarla o sandalyeye yürüdü. Oturduğunda sandalye ve masa ona o kadar küçük gelmişti ki, gülmeden edemedim.

Birkaç saniye sonra üzüm, domates ve salatalık çıkardığımda onları bir tabağa koyup masaya götürdüm. Liten ilk önce tabağa baktı sonrasmda bana. "Yemek," dedi işaret ederek. "Yemek nerede?"

Karşısındaki sandalyeye oturdum. "Thalron'da yemek yiyemem çünkü güvenmiyorum," diye mırıldandım. "İnsanların üzerinde bazı etkileri olmalı, hafızalarını kaybetmek gibi mesela."

"İnsanlar hafızalarını yemekler yüzünden kaybetmiyor," dedi Liten fakat sonra bunu söylediğine pişman oldu. Kaşlarım havalandığında elimde tuttuğum üzüm neredeyse düşecekti, dolaptaki peyniri ve ekmeği yemek için canımı bile verirdim, Liten bunu bilmiyordu.

"Emin misin, bana sadece bunu söyle," dedim. Başını olumlu anlamda aşağı yukarı salladığında sandalyeden öyle bir fırladım ve ekmekle peyniri öyle bir çıkardım ki Liten'in bile gülümsediğini hissettim. Ekmeğin arasına bolca peynir

CamScanner

öyle bir çıkardım ki Liten'in bile gülümsediğini hissettim. Ekmeğin arasına koca peyniri koyduğumda ve ısırarak masaya yürüdüğümde diğer elimle de domatesimden ısırdım. Vahşi gibi Liten'in karşısmda yemek yerken o sakince beni izlemeye devam etti.

Dakikalar sonra ekmeğin son parçasını ağzıma attıktan sonra gelişigüzel bir şekilde "Hiç aşık oldun mu?" diye sordum Liten'e.

Aşk ne demek, demesini bekliyordum veya hiç aşık olmadım demesini ama Liten "Oldum," dediğinde ağzmda çiğnediğim ekmek duraksadı.

"Oldun mu?" diye sordum bir kez daha. "Kimdi?" Liten, ilk kez utançla bakışlarını benden ayırdığında başını önüne doğru eğdi. Elimde tuttuğum üzümü ona doğru atıp sandalyemi yakınına doğru çektim. "Kim olduğunu söylemezsen kendimi üzümlerle boğarım, Liten."

Liten, gözlerini kocaman açarak "Hayır," diyerek tepki verdi. "Boğulursan Yüce Veyn öfkelenir."

"Yüce Veyn'in her şeye öfkeleniyor," dedim yüzümü buruşturarak. "Kim, lütfen söyler misin?" Ellerimi birleştirdim ve merakla ona baktım. "Lütfen söyle, söz veriyorum bir daha konusunu bile açmayacağım."

"Ama," dedi Liten gözlerini kırparak. "Kimse bilmiyor."

"Tamam, bana söyledikten sonra da kimse bilmeyecek," dedim hevesle. "Açık konuşmak gerekirse aşkın ne olduğunu bilmediğini düşünüyordum Liten ama sen aşık olmuşsun, ben böyle hikayeleri çok severim, lütfen anlat."

Liten, saçlarını kaşıdı ve açık kahverengi gözlerini benden kaçırdı. "Aşkı bana aşık olduğum kişi

CamScanner

anlattı," dedi, "ona aşık olduğumu bilmiyordu. O anlattığında ben de ona aşık olduğumu anladım."

Kurduğu cümleleri anlamakta zorlansam da "Kim?" dedim bu kez üzerine basa basa.

Bakışlarını kaçırmaya devam etti, eli ensesine doğru gitti ve sonrasında "Alva," diye mırıldandı. "Yüce Veymor'un kız kardeşi." Yüce Veymor'un kız kardeşi Alva, bir cüceydi ve Liten ise bir dev...

"Ah," dedim, dudaklarımdan çıkan tek kelime bu olabildi. Nasıl olmuştu, bilmiyordum ama ikisini yan yana düşündüğümde bile kendimi bir masalın içinde gibi hissetmiştim ve bu hoşuma gitmişti. "Alva iyi birisi gibi," dedim emin olmayarak. Liten sessiz kaldı. "O bilmiyor değil mi?" Liten olumsuz anlamda başını iki yana salladı. "Söylemeyi düşündün mü?"

"Hayır." Liten keskin bir cevap verdikten sonra korkuyla yutkundu. "Bunu sana söylememem gerekirdi."

"Hayır," dedim uzanıp kolunu sıvazlayarak. "Biz arkadaşız, Liten, unuttun mu?"

Tam o esnada kapının önünden ses geldiğinde başımı çevirdim ve Kayze'nin içeriye girdiğini gördüm. İkimize şöyle bir bakış attıktan sonra yüzünü ekşitti ve mutfak dolaplarına doğru yöneldi. Ben de Kayze'nin gelmesiyle beraber ayağa kalktığımda Liten de bana ayak uydurdu.

İkimiz beraber hiçbir şey söylemeden mutfaktan çıktık ve benim dairemin önüne gelene kadar ikimizin de ağzını bıçak açmadı. En sonunda kapının önüne geldiğimizde bakışlarımı ona çevirip elimi kaldırdım, elime çarpması için. Liten ilk önce anlamadı fakat hemen sonrasmda hatırladığında elini elime öyle sert bir şekilde çarptı ki acıyla inleyip elimi ovuşturdum. Liten elbette ki ne

CamScanner

yaptığını anlamadı ama yüzündeki gülümsemeden keyif aldığı belli oluyordu.

"İyi uykular, Liten," dedim gülümseyerek.

"İyi uykular, Köksüz," dedi karşılık olarak.

Kaşlarımı çatıp "Ben sana Liten diyorum, sen neden bana Liora demiyorsun?" diye sordum.

"Yasak," dedi.

"Bana da yasak ama söylüyorum," diyerek çıkıştım.

Bu kez Liten bir süre düşündü ve sonrasında "İyi uykular, Veyn'in Liora'sı," dedi başını sallayarak. "Böyle yasak değil."

Öyle akıllıca cevap vermişti ki, üzerine çıkabilecek veya karşı gelebilecek bir cümlem bile yoktu. Hiçbir şey söylemeden dairemden içeriye girdiğimde ve kapımı kapattığımda onun da uzaklaştığının adım seslerini işittim.

Şarkı: Neural Pantheon, The Merchant's Last Coin

Şöyle bir odaya bakındıktan sonra adımlarım direkt yatağa doğru ilerledi. Günlerdir doğru düzgün uyuyamamıştım ve uyuyamama nedenimi inkar edemezdim: Veyn olmadığı içindi. Şimdi göz kapaklarıma baskı yapan uykunun ve içimdeki huzurun sebebi o geldi diye miydi? Bunları düşünmek bile istemiyordum hatta bu gece hiçbir şey düşünmek istemiyordum.

Üzerimdeki Köksüz pelerininden, botlarımdan, altımdaki kalın tayttan ve kazağımdan kurtulduğumda sadece iç çamaşırımla kalmıştım fakat bunu umursamadan yatağa o şekilde yattım çünkü odanın içi fazlasıyla sıcaktı. Pencereye dönük yan bir şekilde yattığımda bakışlarım karanlık gökyüzüne odaklandı, ne tek bir yıldız vardı, ne de gökyüzü açıktı. Karlar hâlâ

CamScanner

yağmaya devam ediyor, rüzgarın sesi pencerenin aralarından kulaklarıma doluyordu.

Gözlerim ağır ağır kapanmaya başladığında ve kendimi tamamen uykunun kollarına bıraktığımda kapımın sert bir yumruk darbesiyle çalınmasıyla gözlerim yeniden açıldı. Sanki asırlardır uyumuş gibi yorgun hissettiğimde zorlukla uyuduğum yastıktan ayrılabildim ve yarı kapalı yarı açık gözlerle kapıya doğru ilerledim; üzerimde Köksüz pelerinim vardı, uyurken üşümüş olmalıydım.

Kapı bir kez daha sertçe çalındığında bulanık gören gözlerimi ovuşturdum ve kapıyı açtım. Hemen karşımda kocaman bir muhafızın durduğunu gördüğümde yüzünde demir zırhı vardı, onu daha önce hiç görmemiştim ya da gördüysem de tanımıyordum ama o bana bakarken tanıdığı her halinden belliydi.

Bir anda karşımda tek dizinin üzerine çöktüğünde ve başım önüne doğru eğdiğinde "Efendim," dedi itaatle. "Arthur Thalron beni gönderdi, sizi kıyıda bekliyor."

Arthur Thalron mu? Yeniden odaya dönüp baktım hatta kaç gün geçtiğini hesaplamaya bile çalıştım ama her şey aynı görünüyordu. Normalde onun adını söylemek yasakken muhafız Arthur diyordu, bu nasıl olabilirdi? "Şimdi mi?" diye sordum.

"Evet, efendim," dedi başım bile kaldırmadan. "Savaş başlamadan sizinle vedalaşmak istiyor." Muhafız öylesine akıcı konuşuyordu ki, onun gerçek bir muhafız olmadığını bile düşündüm. Liten'i sormalıydım belki de fakat ayaklarım dışarıya doğru çıktı, muhafız ise eliyle önden geçmemi buyurdu. Bana öyle bir saygı duyuyordu ki, bu saygıyı hak edecek ne yaptığımı kendi kendime sorgulamaya başladım.

Beni yürüttü... Hiç olmadığı kadar çok yürüttü

CamScanner

hatta öyle çok yürüttü ki, Thalron'un hiç görmediğim noktalarına şahit oldum fakat dönüp de muhafıza nereye gittiğimizi soramadım bile. Sormak istemedim.

En sonunda beni okyanusun kenarına getirdiğinde kimsenin burada olmadığını fark ettim. Geceydi, hava buz gibiydi fakat karlar erimişti. Ayaklarıma sular çarpıyor, dalgalar taşları dövüyordu. Birkaç saniye sonra arkamı dönüp "Veyn nerede?" diye sorduğum sırada muhafızın artık burada olmadığını fark ettim; daha da kötüsü hemen sırtımın arkasında artık Thalron yoktu, daima rüyalarımda gördüğüm o kocaman orman vardı.

Bir anda güneş açtı, ağaçlar yemyeşil oldu, okyanus denizi dövmemeye başladı, hava ısındı ve benim üzerimdeki kıyafet kıpkırmızı bir elbiseye dönüştü. Neler olduğunu anlayamazken tam karşımda, ormanın içinden Veyn'in bana doğru yürüdüğünü gördüm, elinde ise dikenli bir taç tutuyordu. Her adımında sanki zamana meydan okuyacak kadar yavaştı ama birkaç saniye sonra tam karşıma geldiğinde gülümsedi; öyle bir gülümsemeydi ki sanki ben olmasam yüzü bir daha gülmeyecekti.

"Sen varsan varım," dedi Veyn. "Sen yoksan zaten yokum ve sen var ol diye ben Thalron'u bile ayaklarının altına sererim." Bir anda tek dizinin üzerine çöktüğünde ve tacı bana doğru uzattığında korkmam gerekirken mutlu olduğumu ve hatta heyecanlandığımı hissediyordum. "Bu tacı sana yaptırdım, her dikeni Thalron'u fakat güzelliği seni temsil ediyor." Bakışlarını yerden kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Sadece bir kez bana gülümsemeni istiyorum, işte o zaman kim için yaşadığımı da bileceğim. Sadece bir kez gülümse, sana adanmış olmak ne demek bir kez daha hissedeceğim."

Gülümsediğimde ve elim kalbime doğru gittiğinde "Neler oluyor?" diye mırıldandım fakat bu yaşanan her sevin hosuma gitmediği anlamına gelmezdi.

CamScanner

her şeyin hoşuma gitmediği anlamına gelmezdi.

Veyn, çöktüğü yerden doğruldu elinde taçla bana doğru birkaç adım attı ve sonrasında tacı başımın tepesine yerleştirdiğinde dikenleri alnıma batıyordu ama umursamadım. Ellerinin benden uzaklaşmasını bekledim fakat öyle olmadı; çekinmeden ve bir an bile şüpheye düşmeden ellerini yüzüme yerleştirdiğinde dudaklarını ıslattı. Boy mesafemizi yok etmek isteyerek öne doğru eğildiğinde ve burnu burnuma dokunduğunda kalbim sanki son atışlarını gerçekleştiriyordu.

"İzninle," dedi, kendisine hiç yakışmayan bir kibarlıkla, "ruh bağımı öpeceğim ve ateşle dans edeceğim." Sonrasında bir cevap vermemi bile beklemeden dudakları dudaklarımın üzerine örtüldüğünde nefesimin kesildiğini hissettim. Öyle içten, öyle yürekten ve bir yandan da öyle kendinden ödün vererek dudaklarımdan öptü ki, nemli ve yumuşak dudaklarının hissi, dizlerimin titremesine sebep oldu; neredeyse dengemi kaybedecektim.

Dudaklarımdan çekildiğinde ağzımda tuzlu bir metal tadı kaldı; sanki dilimin altına görünmez bir bozuk para saklanmış gibiydi; sanki kan içmişim gibi.

Geriye çekildiğinde ve beni yeniden öpmeden önce "Güzeller güzeli, Morna'm," dedi ve eli, karnıma dokundu. "Geri döndüğümde bebeğimiz kucağında olacak." Kaskatı kesildiğimde ve geriye doğru bir adım attığımda sırtım bir şeye çarptı, Veyn ise bana şaşkınlıkla baktı.

Hızlı bir şekilde arkamı döndüm ve bir aynayla karşılaştım; o aynanın karşısında kırmızı elbiseli, başında taç olan ve karnı burnunda hamile bir kadın duruyordu fakat o ben değil, Morna Valenka'ydı. Heykelini gördüğüm kadındı.

Kendimi izledim. Morna'yı izledim. ruhunu

CamScanner

Kendimi izledim, Morna'yı izledim, ruhunu hissettim, hemen arkamda duran Veyn'in ise aynaya doğru döndüğünü anladım ama yansımada yoktu, yansımada tek başımaydım. Dudaklarımda hâlâ dudaklarının hissi, nefesimde nefesi vardı.

Boğuluyormuş gibi olduğumda bunun bir rüya olduğunu anlamıştım fakat rüyadan sıçrayarak uyanmamı sağlayan anladıklarım değil, bir hançerin sertçe Veyn'in göğüs kafesine saplanmasıydı. Dudaklarımdan tiz bir çığlık koptuğunda kaçmak istedim ve kalbim hâlâ dudaklarının sıcaklığını hissederken, ellerimde bir ağırlık belirdi. Ne olduğunu bilmiyordum. Aşağı baktım.

Ve kan gördüm. Hançer elimdeydi. Göğsünde. Veyn'in.

"Veyn!" Haykırarak gözlerimi açtığımda ve yatakta doğrulduğumda birisinin ileriden bana baktığını fark ettim. Bir anda elim yastığın altına gittiğinde ve hançerimi elime aldığımda o kişiye fırlatmak için hazır bir şekilde bekledim.

Şarkı: Darkness of Light, Secession Studios

"Hey!" Bu sesi tanıyordum, Tanya'ya aitti. "Benim Tanya, kendine gel Liora!"

Hançer havada nefes nefese bakarken bilincim yavaş yavaş yerine gelmişti ve çıplak uyumama rağmen ter içinde kalmıştım. Gerçekten de tam karşımda küvetin orada Tanya duruyordu, etrafıma baktığımda başka kimsenin olmadığını gördüm ve yine bir rüya olmasından korktum. Kendime sert bir tokat indirdiğimde ve acıyı hissettiğimde büyük bir nefes vererek sırtüstü yeniden kendimi yatağa bıraktım. "Özür dilerim."

"Rüya görüyordun veya kabus," dedi Tanya bana doğru yürüyerek. "Veyn'in adını sayıkladın..." Tanya bu cümleyi kurarken devamını içinden dile

CamScanner

Tanya bu cümleyi kurarken devamını içinden dile getirmişti, çok emindim. "Ne gördüğünü anlatmak ister misin?"

Uzandığım yerde göz ucuyla ona baktım ve sonrasında bakışlarımı pencereye doğru çevirdim. "Sence kaç saattir uyuyorum?" diye sordum.

"Vakit öğleden sonra," dedi Tanya. Saatlerdir uyuyordum. "Nord, Veyn'in yanına geldi, ben de senin yanına uğramak istedim." Zorlukla uzandığım yerde doğruldum ve köşeye attığım Köksüz pelerinimi üzerime geçirdim. "Kabus mu gördün?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Sonu kabus gibiydi ama başlangıcı..." Elim boynuma doğru gittiğinde gözlerimi kaçırdım.

"Liora," dedi Tanya şaşkınlıkla. "Sen kızarıyorsun."

Gördüğüm rüyanın etkisi hâlâ üzerimdeydi ve nasıl aşabileceğimi de bilmiyordum. Beni öpmüştü, bana o cümleleri kurmuştu; bu bir rüyaydı, biliyordum ama etkisi nasil bu kadar kalbimin üzerinde kalabilirdi? O tacın verdiği hissiyat, Thalron'a sahip olabilmek... Hepsi nasil da beni heyecanlandırmıştı, aklım almıyordu.

"İyi misin?" diye sordu bu kez Tanya daldığımı fark edince.

Kendimi silkeleyerek "Her neyse," dedim ve bakışlarımı ona çevirdim. "Nord'la nasıl gidiyor, seni uzun zamandır görmedim." Bir anda onu özlediğimi hissettiğimde omzundan çekip ona sıkıca sarıldım. "Aslında otuz gündür ben de bu kaleden hiç çıkmadım."

"Biliyorum," dedi Tanya ve o da bana sarıldı ardından geri çekilip ellerini omuzlarıma yerleştirdi. "Neler yaşıyorsun, Liora? Buraya geldiğimizden beri hiçbir şey konuşmamıyoruz

CamScanner

geldiğimizden beri hiçbir şey konuşmamaya başladın."

Hangi birini anlatacaktım ki? "Sadece kafam karışık," dedim geçiştirerek. Elbette Tanya geçiştirdiğimi anladı ama aldırış etmedi. "Nord'la nasıl gidiyor?"

Tanya, gözlerini devirip "Berbat," dedi hiddetle. "Tam otuz gündür beni odasma her çağırdığında sadece konuşuyor ve sonra da benimle bir şeyler içmek istediğini söylüyor. Reddettiğimde de hizmetkarımsın diyerek emir veriyor. Otuz gün boyunca Liora. Otuz gün boyunca aynı işkenceyi çektim ama neyse ki bugün toplantı varmış da buraya gelebildim."

"Toplantı mı?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Evet, Veymor çocuklarıyla yemek yiyecekmiş, her hafta Cuma günü yapılan bir gelenekmiş." Tiksintiyle nefesimi verdiğimde Tanya kıkırdadı ve sonrasında gözleri kocaman açıldı. "Korven de burada," dedi kapıyı işaret ederek. "Veymor onu yanından hiç ayırmıyor, kendisi mutfakta bir şeyler yiyordu ve benimle neredeyse hiç konuşmadı."

"Ne?" dedim afallayarak. "Nasıl konuşmadı?"

"Konuşmadı," dedi Tanya omzunu indirip kaldırarak. "Belki de yanımızda başka hizmetkarlar olduğu içindir, bilemiyorum."

Bir süre onun yüzüne baktım ve sonrasında "Bana çok az müsaade ede misin?" diye sordum. Tanya başını olumlu anlamda salladığında ayağa kalkıp diğer tarafa geçtim ve ilk önce tuvalet ihtiyacımı giderdim ardından saçlarımı gelişigüzel bir şekilde tarayıp dişlerimi fırçaladım. En sonunda kıyafetlerimi yenilediğimde temiz olan Köksüz pelerinimi, kazağımı giydim.

Çok kısa bir zaman sonra hazır olduğumda

CamScanner

Çok kısa bir zaman sonra hazır olduğumda Tanya'ya başımla "Gidelim," hareketi yaptım.

Tanya ise yatakta oturmaya devam ederken "Bana ne rüya gördüğünü söyleyene kadar şuradan şuraya adım atmayacağım," dedi baskın bir sesle. "Çünkü bu sessizlikten çok sıkıldım, Liora. Rüyanda Veyn diye sayıklıyordun, bu ne demek?"

Önceden Tanya'dan hiçbir şeyimi gizlemezken şimdilerde tamamen sessizliğe gömülmüştüm. Bunun ikimiz için de zararlı olacağını fark ettiğimde kapının eşiğinden yatağın olduğu yere doğru yürüdüm. Dürüst olmayı tercih edip fısıldayarak "Veyn beni öpüyordu," dedim ve elim dudaklarıma doğru gittiğinde kızardığımı ben de fark ettim.

Tanya gözlerini bile kırpmadan bana bakmaya devam ettiğinde ne diyeceğini merak ediyordum fakat o çok uzun süre sessiz kaldı ve sonrasında da boğazını temizleyip ayağa kalkarak "Gidelim," diye öne çıktı. İçinden geçen düşünceleri benimle paylaşmak istemedi.

"Hey," dedim ellerimi kaldırıp onu engelleyerek. "Hiçbir yorum yapmayacak mısın?"

"Ne diyebilirim ki, Liora?" diye sordu. "Aranızda neler geçiyor bilmiyorum, yüzün neden kızarıyor anlamıyorum, hiçbir şeyi bilmiyorum. Tek bildiğim..." beni inceledi uzun uzun, "tek bildiğim senin artık eskisi gibi olmadığın. Gözlerin, Liora. Gözlerin artık eskisi gibi bakmıyor, sanki bambaşka birisine dönüştün. Sessizsin, kavgacısın, temkinlisin, heyecanlısın ve Veyn..." Beni işaret etti. "Sen farkında değilsin belki ama Veyn senin durmadan kaçıp gittiğin birisi haline gelmeye başladı."

Tam da bu cümleleri duymak istemediğim için kimseye anlatmadığımı fark ettim çünkü beni anlamıyorlardı. İddialaşabilir, ayak diretebilirdim

CamScanner

kimseye anlatmadığımı fark ettim çünkü beni anlamıyorlardı. İddialaşabilir, ayak diretebilirdim ama Tanya'ya karşı öyle hassastım ki bunu yapmak bana yanlış gelmişti. "Benim Veyn'le bir işim yok," dedim Tanya'ya dikkatle bakarak. "Benim işim Thalron'la."

"Bu da ne demek şimdi?" dedi bıkkınlıkla. "Ne istiyorsun Liora? Ne? Bana neden tamamen açık olmuyorsun?"

"Çünkü aklımı kaçırdığımı düşüneceksin," diyerek karşı çıktım.

"Söz veriyorum düşünmeyeceğim," dedi ve oturduğu yataktan kalkıp bana doğru yürüdü. "Sadece bana söyle, ne istiyorsun?"

Derin bir nefes verdim ve her tepkisini göze alarak "Thalron'u istiyorum," diyerek dürüst davrandım. "Ve alacağım da."

Tanya, pek de şaşırmış gibi görünmüyordu ama aklı karışmış gibi "Bunun Valenka Soyu'yla ilgisi var mı?" diye sordu.

"Sen nereden biliyorsun?"

"Thalron'da otuz gündür neyin konuşulduğunu sanıyorsun?" diyerek güldü Tanya. "Herkes Kızıl Kitap'ın Valenka Soyu'na ait olduğunu, o kitabı Veyn'in aldığını konuşuyor. Aynı şekilde herkes senin de bir Valenka olduğunu ve Veymor'u yok etme ihtimalini düşünüyor. Buna inanan kişi sayısı az ama konuşan kişi sayısı çok. Artık sadece saçlarınla değil, soyadınla da herkesin dilindesin ve bu aşamadan sonra kendini onlara sevdirmen gerekiyor."

Gülümsediğimde "Bunu Veymor duymuş mudur?" diye sordum.

"Duymayan kimsenin olduğunu düşünmüyorum."

CamScanner

"Duymayan kimsenin olduğunu düşünmüyorum," dedi Tanya. "Fakat Korven'e sorabiliriz." Bulunduğu yerden ayrıldı ve bana doğru yürüdü. "Thalron'u istiyor olman ise..." Bu denli ciddiyetle yaklaşması gururumu okşamıştı. "Bunu hangi duygu sana söyletiyor bilmiyorum ama her ne yaparsan yap, ben yanındayım, Liora." Önüme gelen saçımı arkaya doğru attı. "Çünkü artık gözlerinin içine baktığımda güçten başka hiçbir şey göremiyorum."

Bir kez daha Tanya'yı kendime çekip sarıldığımda bu kez çok daha uzun sürdü. Sarıldım, bütün ruhumla ve saçlarını sevdim, bütün şefkatimle.

Saniyeler sonra birlikte dairemden çıktığımızda ve mutfağa geçtiğimizde Korven'i ne yazık ki orada bulamadım, Kayze ise yemeklerin başında duruyordu. İkimize bir bakış gönderip rahatsız bir şekilde önüne döndü. "Kayze," dedim benden nefret ettiğini bile bile. Ben ise ondan bir türlü nefret edemiyordum. "Veymor'un Tüccar'ı buralarda mıydı?" Korven diyemiyordum çünkü anlaşılırdı.

"Yüce Veymor onu yukarıya çağırdı," dedi Kayze tenceredeki yemeği karıştırırken. "Neden sordun?"

"Sadece merak," dedim Tanya'ya bakışımı göndererek. "Neden çağırdığını biliyor musun?"

"Hizmetkarı olduğu için onu istediği her yere, her nedenden çağırabilir, Köksüz," dedi Kayze sinirle. "Sorgulamak da hiçbirimize düşmez."

"Hizmetkarı mı?" dedik aynı anda Tanya'yla. Kayze ikimize bir bakış attı ve sonra gözlerini devirip yeniden yemeklere odaklandı.

Tanya'yla ikimiz aynı anda mutfaktan çıktığımızda öyle büyük bir şaşkınlık içindeydik ki, bir yanım fazlasıyla mutlu hissediyordu çünkü Korven, tam

CamScanner

da istediğim gibi Veymor'un inine girmişti fakat bir yanım da mutsuzdu çünkü Veymor'un Korven'e nasıl davranacağını kestiremiyordum.

Kapının önünde bir muhafız belirdiğinde aklıma rüyam geldiği için irkilmiştim çünkü hâlâ o gördüğüm rüyanın etkisindeydim. Muhafız hem Tanya'ya hem bana baktı ve hemen sonrasmda benim gözlerimin içine bakarak "Yüce Veymor seni yukarıda bekliyor," dedi oldukça net bir sesle. Ürperdiğimi hissettiğimde Tanya beni koruma dürtüsüyle kolumu kavradı fakat ben öne doğru bir adım attım.

Veymor beni yukarıda bekliyordu ve bunun sonucunda ne olacaktı bilmiyordum ama içimden bir ses en başmdan beri buraya yemeğe gelmesinin sebebinin ben olduğumu söylüyordu. Bu çok fazla bir güven miydi yoksa belirsiz bir yolun sonunda hissettiklerim miydi emin değildim fakat muhafızın yanına geçtiğimde Tanya geride bana mutsuz bakışlarını gönderdi.

Muhafıza hiçbir cevap vermeden mutfaktan dışarı çıktım, Kayze bile korku dolu gözlerle beni izlemişti fakat onlara bir daha bakmak istememiştim.

Merdiven basamaklarını ben önde, muhafız arkamda çıkarken korkmayı, heyecanlanmayı ya da kapana kısılmış gibi hissetmeyi bekledim fakat hiçbir his benimle beraber değildi. Hatta öylesine hissizdim ki bunun da başka bir rüyam olabileceğini düşündüm. Belki de bu rüyanın sonu kabusla bitmez, hançeri Veymor'un kalbine geçirirdim.

Veyn'in yemek odasının önüne geldiğimizde yüzümde her şeyi anlamış bir gülümseme oluştu; çocuklarıyla yemeğini kendi kalesinde değil, Veyn'in kalesinde yemek istemişti çünkü asıl planını şu an hiç kimse bilmiyordu, ben de içeri girdikten sonra öğrenecektim.

CamScanner

Derin büyük bir nefes verdiğimde yanımdaki muhafız odanın kapısının hemen yanında duran çanı çaldı ve birkaç saniye sonra başka bir muhafız kapıyı açtı; o kapı açıldığı anda içerinin kasvetli havası sanki ciğerlerime dolmuştu, sadece o an geriye doğru gitmek ve daireme kendimi kapatmak istemiştim.

Fakat elbette ki bunu yapmadım.

Çenemi havaya kaldırdığımda her ne olursa olsun kurallara ayak uydurarak ellerimi önümde saygıyla birleştirdim ve içeriye doğru bir adım attım; tam o esnada ilk göz göze geldiğim kişi Korven oldu.

Veymor'un oturduğu sandalyenin hemen arkasında ayaktaydı ve bakışları direkt benim üzerimdeydi. Onun da gözlerinde bir duygu belirtisi aradım fakat herhangi bir duyguya ulaşamadım, sadece endişe içindeydi ama neye endişelendiğini de bilmiyordum.

Bakışlarım masaya doğru döndüğünde tam altı kişinin sandalyelerinde oturduğunu gördüm.
Bir baş köşede Veymor oturuyordu, hemen yan tarafında Veymora ve diğer tarafında ise Veyn vardı, Veyn'in sırtı neyse ki bana dönüktü ve dönüp bakmıyordu ama sırtının oldukça gergin ve duruşunun sarsak olduğu her halinden belliydi.

Veyn'in hemen yanında Nord oturuyordu,
Nord'un karşısında sarışm kız kardeşi olduklarını düşündüğüm kişi vardı, yan tarafında ise açık kahverengi saçlı başka bir kız. O kardeşlerin adını öğrenmemiştim ama içimden bir ses, şu an tanışmamın hiç de umduğum gibi olmayacağını söylüyordu.

"Yaklaş." Veymor'un baskın sesiyle gözlerim ona döndüğünde siyah gözlerindeki ifadesizlik beni bozguna uğratmıştı. Nefretine hazırdım ama hissizliğine değildim, bu yüzden adımlarımı oldukça yavaş bir şekilde öne attım. Şu an

CamScanner

oldukça yavaş bir şekilde öne attım. Şu an burada hizmetkarların ne işi olduğunu öylesine merak ediyor ve bir yandan da öylesine merak etmiyordum ki, bu yüzleşmenin sebebi benim hayatımın dönüm noktası olacaktı.

Veymora yüzündeki o aşağılayıcı gülümsemeyle beni izlerken yutkundum ve çenemi biraz daha havaya kaldırdım. Korven'in hemen yanına geçtiğimde ikimiz de aynı duruyorduk, tek fark onun Tüccar kıyafeti ve benim Köksüz kıyafetimdi. Kapıdan içeriye girmeden önce kendimi bu denli kapana kısılmış gibi hissetmezken şimdi kimsenin yüzüne bakmak istemeyecek kadar gerilmiştim.

Kaderim sanki bu odanı içinde yeniden çizilecekti ve ben kendi ellerimle kaderimi kötü bir yola sürükleyecektim.

"Buraya neden geldiğini merak ediyorsun, değil mi, Köksüz?" diye sordu Veymor, sanki Valenka olduğumdan bile habersizmiş gibi. Hiçbir cevap vermeden öylece yüzüne bakmaya devam ettim. Veyn'in bakışları penceredeydi, buzdan bir heykel gibi yine hareket dahi etmiyordu ve sözleri duymuyor gibiydi. Her ne olacaksa bundan haberi olmalıydı, bu tepkisizliğinin tek sebebi buydu.

"Seninle tanışmamız ve sonrasmda yaşananlar benden nefret etmene sebep oldu," dedi Veymor ve sesindeki o ifadesizlik yok olup şefkatli bir adamın ses tonuna dönüştüğünde yüzümdeki tiksinti ifadesini gizlemekte zorlandım. "Fakat şimdi, bir Köksüz'ü mutlu etmek ve oğlumun gözde hizmetkarının yüzünü gülümsetmek için bir adım atmak istiyorum."

Neler olduğunu anlayamadığımda bakışlarımı Nord'a çevirdim, Nord, dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladığı esnada Veyn'in nefes bile almadığını hissettim. "Ne gibi bir adım?" diye sordum solgun bir sesle. Merak etmemin tek sebebi, şimdi burada bir aile yemeğine konuk

CamScanner

sebebi, şimdi burada bir aile yemeğine konuk olmamdan ötürüydü yoksa umurumda bile olmazdı Veymor'un söylediği hiçbir şey.

Veymor, oturduğu sandalyeden yavaşça ayağa kalktığında üzerine giydiği bordo Din İnsanı pelerini yeri süpürdü. Ellerini birleştirdiğinde ve pelerinin arkasına gizlendiğinde bana ve Korven'e doğru yürüdü. Her adımında ikimize öyle bir baktı ki, bir anlık her şeyin açığa çıktığını bile düşündüm çünkü Korven başım hiçbir şekilde yerden kaldırmıyordu.

Otuz gün içinde neler olmuş olabilirdi? Nelerden geri kalmıştım?

"Öğrendiğime göre," dedi Veymor ikimizin tam karşısında durduğunda. "Tüccar hizmetkarım senin kişin, eşinmiş."

Dudaklarım aralandığı esnada Veyn, önündeki çelik bardağı havaya kaldırdı ve içindeki içkiyi tek dikişte bitirdikten sonra masaya sert bir şekilde geri koydu. Veymor buna aldırış etmeden benim gözlerimin içine bakmaya devam etti. Şaşkın bakışlarla Korven'e dönüp baktım fakat o hâlâ başını yerden kaldırmıyordu, bunu söyleyen kişi o muydu? Bana neden bakmıyordu? Veymor ne yapmaya çalışıyordu?

"Köksüz," dedi baskın bir sesle Veymor. "Duyduklarım doğru mu, değil mi?" Tek kaşını kaldırdı ve biraz daha bana yaklaştı. "Eğer doğru değilse," gözleri Korven'e döndü, "Veymor'a yalan söylemiş mi oluyorsun, Tüccar?"

Bunu söyleyen kişi Korven'di fakat bunu neden yaptığını anlayamıyordum. Ya da anlıyor ama kabul etmek istemiyordum. Korven asla plansız konuşmazdı. Bir cümlesi bile hesaplanmadan ağzından çıkmazdı. Şimdi ise beni ateşin ortasına itmişti. Bakışlarımı ondan kaçırdım çünkü gözlerimin içine bakarsa her şeyi sözcüğünden

CamScanner

gözlerimin içine bakarsa her şeyi çözeceğinden korkuyordum.

Bu onun tarzıydı: beni korumak için beni yakmak. Bana zarar gelmesin diye beni zincirlemek. Özgürlüğümü keserek beni hayatta tutmak.

Beni kendine bağlarsan, bizi öldüremezler, diyordu bu yaptığı. *Beni sahiplenirsen, bize dokunamazlar,* diyordu ama anlamadığı bir şey vardı. Ben dokunulmaz olmak istemiyordum. Ben sahip olunmak istemiyordum.

Korven beni kurtarmıyordu. Beni saklıyordu. Ve saklanan her şey, er ya da geç çürürdü.

Eğer şimdi başımı kaldırıp hayır, dersem, bunun bedelini ben ödemeyecektim. Korven ödeyecekti. Veymor'un bakışları o kadar açıktı ki... Bu bir soru değildi. Bu bir tuzaktı.

Hayır dersen, o yanar.
Evet dersen, sen silinirsin.

Nefes alamıyordum. Göğsümde bir şey daralıyordu, sanki kalbim yerinden sökülüp başka bir bedene konulmak üzere hazırlanıyordu. Hangisi daha az kanlıydı?

Dişlerimi sıktım. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. İçimde bir şey haykırıyordu ama sesim çıkmıyordu. "Doğru," dedim en sonunda kısık bir sesle. "Korven benim senelerdir kişim."

Veymor gülümsediğinde mutluluktan fazlasıyla uzaktı, aksine zafer kazanmış bir edayla gülümsüyordu. Göz ucuyla Veyn'e şöyle bir dönüp baktıktan sonra "Bunu benden nasıl gizlersin, oğlum?" diye mırıldandı Veymor. "Senin bilmediğini düşünmek bile istemiyorum."

Veyn, başını bile çevirmedi, uzanıp bardağına içkisini doldurmaya başladığında bir cevap

CamScanner

içkisini doldurmaya başladığında bir cevap vermesini bekledim ama Veymor'u tamamen cevapsız bıraktı.

Veymor, bizim bulunduğumuz yere biraz daha yaklaştığında ikimize de üstün bakışlarını gönderdi, Korven en sonunda başını yerden kaldırdığında Veymor'un yüzüne baktı. Dizlerimin titrediğini hissedebiliyordum ama bu titreme sanki daha çok öfkeden gibiydi.

"Tüccar ile bir Köksüz'ün evlenmesi," dedi Veymor, sanki basit bir kuraldan söz ediyormuş gibi, "kanın melezlenmesine yol açacağı için kesinlikle yasaktır." Sözleri biter bitmez dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı; o gülümseme bir çözüm değil, bir hüküm sunuyordu. "Ancak," diye devam etti, sesi yumuşarken gözlerindeki soğukluk daha da keskinleşti, "seni geleneksel ritüelimizle Tüccar'a ait kıldığımızda, eş bağınız resmiyet kazanır." Bir adım daha yaklaştı. "Ve o andan itibaren," dedi, sesi neredeyse bir müjde verir gibiydi, "sen artık kendine değil, tamamen Tüccar'a ait olursun."

Anlamayarak ona baktığımda "Bu ne demek?" diye sordum endişeyle. O sırada Veyn ikinci bardağını da içtikten sonra masaya daha sert bir şekilde koydu fakat Veymor dönüp o tarafa bile bakmadı.

Direkt gözlerimin içine baktığında, Veymor'un yüzündeki o yapmacık gülümseme silindi. Yerini çıplak bir üstünlük, dizginlenmemiş bir kibir aldı. Çenesini havaya kaldırdı; sanki bana değil, üstümden bir yere bakıyordu. "Sen," dedi ve işaret parmağıyla beni gösterdi. "Bir Valenka'sın." Soyadımı tükürür gibi söylemişti. "Fakat bu eş bağıyla," diye devam etti, sesi keskin ve sakindi, "aidiyetini eşine devredeceğim ve artık Thalron halkı tarafından sen tanınmayacaksın." Kalbim göğsümde tekledi. "Bir kalede yalnızca eşinin hizmetkârı olacaksın, Oğlum Veyn'in hizmetinden ise düseceksin." İrkilerek Vevn'in sırtına baktım.

CamScanner

ise düşeceksin." İrkilerek Veyn'in sırtına baktım. O ise başını bile çevirmedi. "Sadece kalende kalacaksın," dedi Veymor, beni baştan aşağı süzerek. "Bir Köksüz gibi derslerini görecek, sonra da yalnızca kişine hizmet edeceksin."

Gözlerini kıstı. "İşte o zaman bir Valenka olmanın da hiçbir anlamı kalmayacak." Kısa bir duraksayışın ardından sesinde zafer kazanmış bir nida vardı. "Öyle değil mi, Köksüz?"

Ayaklarımı yere çarpmak, masayı dağıtmak ve çığlık çığlığa bağırmak istiyordum fakat her ne yaparsam yapayım bütün bunlar sadece Korven'e zarar verecekti; bir kez daha ona dönüp baktığımda gözlerini Veymor'dan ayırmadığını gördüm. Beni resmen Korven'in kişisi yapacaktı resmi bir şekilde ve Veyn'in hizmetkarlığından düşürüp bir kaleye beni kilitleyecekti. Thalron halkının gözünde ise kişisi için yaşayan ve aidiyeti bir adamla sınırlı olan bir kadına dönüşecektim.

"Öyle değil mi, Köksüz?" diye sordu bir kez daha Veymor baskın bir sesle. Sessizliğim öyle derindi ki, ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama kabul etmekten başka hiçbir çarem olmadığını da görebiliyordum. Gözlerimi sıkıca yumduğumda tek görebildiğim rüyamda beni öpen Veyn'di ve gözlerimi yeniden açtığımda sırtı dönük, gözleri bir kez bile bana uğramayan Veyn'i gördüm. Sessizlik Adası'ndan sonra değişmediğini düşünüyordum ama değişmişti veya Thalron'un kurallarına karşı gelmek istemiyordu artık benim için. Belki de bu kesin bir kuraldı ve karşı çıktığında sorgulanacak cinstendi, yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Ben kimseye ait değilim," dedim fakat ruhum sanki aksini haykırıyordu; sanki ben birine aittim ve birisi de bana aitti ama bu aidiyet kesinlikle Korven'e karşı değildi.

"Thalron'dasın," dedi Veymor üzerine basa basa. "Ve burada aidiyet vardır, sen de esine ait olmak

CamScanner

"Ve burada aidiyet vardır, sen de eşine ait olmak zorundasın, Köksüz, diğer türlü insanlar benim adaletimi sorgular."

Adaletini sorgulamaları için birçok sebep varken bunda mı sorgulanacağını düşünüyordu, bu nasıl bir akıl tutulmasıydı? Ellerimi sıkı bir yumruk yaptığımda birleştirdiğim yerden ayrılmadı ve son kez Veyn'in sırtına baktım. Bakışları hâlâ penceredeydi, ondan vazgeçmeme göz yumuyordu.

Yeniden Veymor'a döndüğümde "Tamam," döküldü dudaklarımdan. "Her ne gerekiyorsa yapılsın."

Bu cümlemin ardından Veyn, omzunun üzerinden öyle bir dönüp bana baktı ki, gözlerinden hangi duyguların geçtiğini tam olarak anlayamadım. Sanki bir yabancı bana bakıyordu ya da bu yabancı duyguyu gözlerinden hiç görmemiştim, bilmiyordum. Öfke, nefret, şefkat, merhamet, hırs... Bütün duygular sanki onunla beraberdi.

Veymor, masaya geçti ve sonrasında ayaktayken çelik bardağını havaya kaldırdı. "O halde bir aidiyetimizi daha kutlayacağız yarın sabah, Thalron halkının gözleri önünde gerçekleşecek," dedi ve masadakiler tek tek bardaklarını kaldırdı. Son kişi Veyn olduğunda bakışlarını benden ayırmadan kadehini kaldırdı ve sanki kadehi daha çok bana yönelik gibiydi. O an, Veyn'in de Korven'i kişim olarak bildiği aklıma geldi, elbette ki buna karşı çıkamazdı.

Tamamen köşeye sıkışmıştım; Korven'in aylar önce söylediği bir kişim yalanı şimdi ayaklarıma dolanıyordu, belki de Veyn, bunun bir yalan olduğunu bilse bana yardım edebilirdi ama şu an onun gözünde de kişisine ait olan birisinden başka hiçbir şey değildim; hiç mi hissetmemişti yalan söylediğimi? Birinin bana bir el uzatması gerekiyordu, kendimi yapayalnız hissediyordum.

Herkes içkilerini içtiğinde içkisini içmeyip bana

CamScanner

Herkes içkilerini içtiğinde içkisini içmeyip bana bakmaya devam eden tek kişi Veyn'di. En sonunda ayağa kalktığında ve bana doğru yürüdüğünde "Ben içkimi kısa bir sürede göz bebeğim haline gelen hizmetkarıma sunmak istiyorum, ona son iyiliğim de bu olmalı," dedi çelik bardağı bana uzatarak. Aramızdaki boy farkı sanki daha fazla belirginleşmişti ama bunun dışında ruhlarımız arasmda da artık büyük bir mesafe var gibiydi. "Bunu kutlamak isteyeceğine çok eminim."

Elindeki içki bardağına baktıktan sonra yeşil gözlerine dönüp beni anlamasını istedim fakat o sanki beni görmüyor gibiydi hatta sarhoş olabileceğini bile düşündüm çünkü gözlerinin içi kıpkırmızıydı. Veyn, biraz daha bana yaklaştığında aramızdaki mesafe bir adımlığa dönüşmüştü. Bardağı biraz daha önümde tuttuğunda gözlerim yeniden masaya döndü ve herkesin bizi izlediğini gördüm, Veymor ise oldukça keyif alıyor gibiydi.

Elimi kaldırıp çelik bardağı ondan aldığımda titrediğimi Veyn de gördü fakat aldırış etmedim. Tek dikişte hatta tek nefeste bardağı kafama diktiğimde eskisi kadar yakmadığını ve hatta bir bardağa daha ihtiyacım olduğunu hissettim. Rüyamda gördüğüm adam dizlerinin üzerini çöküyordu fakat Veyn, beni kutluyordu. O rüyamdaki ben değildim, artık emindim. Sadece konuştuklarımızın bir sanrısıydı.

Boş bardağı Veyn'e uzattığımda "Sizin hizmetkarınız olmak bir şerefti, Yüce Veyn," dedim imayla. "Fakat bu andan sonra artık eşi için yaşayan bir kadına dönüşeceğim, bir daha görüşemeyebiliriz, kendinize iyi bakın."

Veyn, yutkunduğunda gözleri gözlerimde gezindi ardından yüzümün her zerresini arşınladığında bir kez daha yutkundu, sonrasmda bakışları yanımdaki Korven'e döndüğünde nefreti açık seçik gördüm. Düşündüğümden daha uzun süre izledi onu ve sonrasında veniden bana

CamScanner

döndüğünde "Kendine iyi bak, Işık Veren," dedi gerçek bir vedayla. "Çünkü artık ben sana iyi bakamayacağım."

**

Şarkı: Dark Academia, Gabriel Saban

Gururum dizlerinin üzerine çökmüş, Thalron'a itaat ediyordu. Bu benim için ölüm demekti çünkü ben en çok gururum için yaşardım. Bir insan her şeyini kaybedebilirdi; adını, evini, bedenini ama gururunu kaybettiği an artık hayatta sayılmazdı.

Ve ben, şu an, bunu izliyordum.

Korven için boyun eğdiğim bu aidiyet belki de yolumun sonunu getiriyordu. Ama kalbim, kalbim başka hiçbir şey istemiyordu. Mantığım bağırıyordu, bedenim titriyordu, ama kalbim sadece şunu fısıldıyordu: *Onu koru, Korven'i korumalısın.*

Kendimden vazgeçmek pahasına bile olsa çünkü Elly beni böyle büyütmüştü, kimseyi yarı yolda bırakmamalısın, derdi daima. Çünkü bir gün yolun ortasında sen yalnız kaldığında kurtarmaya da kimse gelmez, Liora.

Korven beni bir gün kurtaracak mıydı?

Veyn'in yemek odasından ayrıldıktan sonra daireme geçtiğimde zaman akmayı bırakmış gibiydi. Gece boyunca bir kez bile uyumamış, gözlerimi kapattığım her an, bir şeyin üzerime doğru geldiğini hissetmiştim. Şekli yoktu. Adı yoktu. Ama ağırlığı vardı. Göğsümün tam ortasma çöken, nefesimi kısan bir ağırlık.

Artık rüyalarımdan korkuyordum çünkü hisler, beni ele geçiriyordu ve ben, hissettiğim her şeyin bir kehanet gibi üstüme çöktüğünü fark ediyordum

CamScanner

bir kehanet gibi üstüme çöktüğünü fark ediyordum.

Sabah olduğunda, Veymor'a ait iki muhafız kapımda belirdi. Ne sordular, ne açıkladılar. Sadece geldiler. Ve ben, sanki çoktan hazırlanmışım gibi, ayakkabılarımı giyip peşlerinden yürüdüm. Yanımda Korven vardı. İkimiz yan yana yürüyorduk ama aramızda mesafe vardı. O yere bakıyordu. Ben ileriye.

Nereye götürüldüğümü bilmiyordum ama nereye götürüldüğümü hissediyordum. Burası bir oda değildi. Burası bir yer değildi. Bu bir eşikti. İnsanların geri dönmediği türden.

Her adımda içimde bir şey eksiliyordu. Sanki yürüdüğüm yol beni bir yere değil, benden uzağa götürüyordu. Adım attıkça, adımım hafifliyordu. Ben hafiflemiyordum, siliniyordum. Veyn neredeydi, bilmiyordum. Ama biliyordum ki eğer burada olsaydı, bu kadar kolay yürüyemezdim. Ve belki de en korkuncu buydu çünkü ben artık Thalron'un benim için belirlediği kadere yürüyordum.

"Liora," diye fısıldadı Korven hemen yanıma gelerek. Bakışlarımı ona çevirmedim bile ama onu dinlediğimin farkındaydı. "Bunu seni düşündüğüm için yaptım çünkü Veymor seni yok edeceğini söyledi." Korven endişe ve pişmanlıkla adeta çırpınıyordu. "Seni korumak için yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu ve senin benim kişim olup olmadığını bana soran kişi zaten Veymor'du, eğer hayır deseydim, bu senin zararına olacaktı."

Hızlı bir şekilde bakışlarımı ona çevirdiğimde "Kişim olduğunu bilen birisi yok," dedim Veyn'i görmezden gelerek. Onun Veymor'a gidip bunu söyleyeceğini asla düşünmüyordum.

"Veyn biliyor," dedi Korven mavi gözlerini açarak. "O söylemiş olmalı."

CamScanner

"Hayır." Başımı yola doğru çevirdiğimde ayaklarım karlara batıp geri çıkıyor, soğuk rüzgar beni üşütüyordu fakat ileride bütün Thalron halkının dizildiğini gördüğümde nefesimin kesildiğini işittim.

"Liora," diye fısıldadı bir kez daha muhafızların duyamayacağı şekilde. "Her şey adına yemin ederim ki seni korumak için yaptım."

"Hayır, Korven," dedim dişlerimin arasından. "Veymor sana bir oyun oynadı ve sen de o oyuna düştün, hepsi bu."

Korven derin bir nefes verdiğinde sesindeki pişmanlığı duyabiliyordum. Ama ben kalabalığa yaklaştıkça pişmanlık değil, öfke büyüyordu içimde. Damarlarımda dolaşan bir şey vardı; kan değildi, ateşti.

Bir kadın olarak aidiyetimi sunmak... eşimin hizmetkârı olmak... Bu ne demekti? Ben bir isimdim. Bir soyadım vardı. Bir geçmişim, bir iradem, bir sesim. Şimdi ise hepsinin üzerini çiziyorlardı. Bir Valenka'nın üstünü bir eş bağıyla kapatmak; beni silmekti bu. Ve ben hiçbir şey yapamıyordum.

Bu nasıl bir lanetti? İnsan kendi hayatında başrolken bir anda bir yabancı olmaya nasıl razı olurdu?

Adımlarım ilerledikçe kalabalık büyüdü. Sonra büyümedi, tam tersine üzerime çöktü. Herkes oradaydı. Ama gerçekten *herkes*. Din İnsanları. Asiller. Tüccarlar. Köksüzler. Bu bir tören değildi. Bu bir seyirdi. Beni izlemek için toplanmışlardı. Nefesim boğazımda düğümlendi. Bu kadar gözün önünde olmak, bu kadar açıkta olmak, bir insanın böyle çıplak bırakılması mümkündü demek. Ben onların bakışlarında bir kadın değil, bir karar görüyordum. Bir hüküm.

CamScanner

Ve ben bu hükmün ortasına yürüyordum.

Okyanusun hemen önüne iki taş koymuşlardı, yatsı şeklinde. Soğuk ve sertti bakışlarım gibi. İki taşın ortasında bir Din İnsanı duruyordu; sanki beni değil, kaderimi bekliyordu.

Fısıltılar yükseldi. Önce tek tek, sonra dalga gibi. İsimlerim söylendi. Köksüz. Valenka. Kadın. Eş. Sahiplik ama ben başka bir şey arıyordum. Gözlerim Asillerin arasında Veyn'i aradı.

Yoktu. Gelmemiş miydi?

Kalbim bu soruya cevap vermek istemedi hatta cevap vermeye cesaret edemedi.

Kalabalığın önüne geldiğimizde Tanya'yı gördüm. Yüzündeki ifade, kelimelerden daha ağırdı. Şaşkınlık. Hüzün. Korku. Beni gerçekten gören tek kişi oydu ve belki de en kötüsü buydu: Beni görüyordu ama kurtaramıyordu.

Din İnsanı elini kaldırdığında völva davulları sertçe çalmaya başladı. Sesleri göğsümün içine vuruyordu; kalbimle aynı ritmi yakalamaya zorlar gibiydi. Din İnsanları ellerini kalplerine koydu. Bir ayin gibi. Bir yemin gibi. Veymor en öndeydi. Sessizdi. Ama o sessizlik beni çıldırtıyordu çünkü bu, bir konuşma değildi. Bu, bir kararın yankısıydı ve ben, kendi kaderimin konuşulmadığı bir karara doğru yürüyordum.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde okyanusun uğultusu arkamdan değil, içimden yükseliyormuş gibi hissettirdi; rüzgâr saçlarımı yüzüme vuruyor, tuz kokusu ciğerlerime doluyor, ayaklarımın altındaki taşlar soğuk ama başımın içi yanıyordu, volva davulları çalmaya başladığında sesleri kalbimin atışma karıştı, derinden, kemiklerimin içinden gelen bir ritim gibiydi, sanki okyanusla aynı anda nefes alıp veriyorduk, dalgalar kıyıya vurdukca davullar cevap veriyor. davullar

CamScanner

sustuğunda dalgalar bağırıyordu.

Halk yarım daire halinde etrafımızı sarmıştı, yüzlerinde merak değil açlık vardı, izlemek istiyorlardı, yutkunmamı, titrememi, kırılmamı, Volva'nın sesi rüzgârın içinden süzülerek yükseldiğinde kelimeler değil, yankılar duyuyordum; "aidiyet", "kan", "bağ" sözcükleri taşların, suyun, gökyüzünün arasından geçip kulaklarıma değil, doğrudan ruhuma çarpıyordu, dizlerim artık bana ait değilmiş gibi hissizdi ama kalbim göğsümü parçalayacak kadar hızlı atıyordu, başımı kaldırıp geriye doğru baktığımda okyanusun karanlık yüzeyinde kendi yansımamı silik bir şekilde gördüm ayın ışığıyla ve o an anladım ki bu bir birleşme değil, bu bir silinmeydi, ben burada birine ait olmak için değil, bir şey olmaktan vazgeçmek için diz çökmüştüm.

Völva davullarının sesi yükselmeye devam ettiğinde ileriden bir Asil'in bizim olduğumuz yere doğru geldiğini gördüm. Veyn. O geliyordu. Her adımında gözlerimi ondan ayıramazken o, hemen babasının bir adım gerisine geçti, ellerini arkada birleştirdi ve çenesini kaldırıp gözlerimin içine baktı.

Öfkeden olsa gerek gözlerim dolduğunda kapatıp bunun geçmesini bekledim çünkü kaldıramıyordum. Bu zamana kadar birine ait olabileceğime inanmadığım gibi çocukluğumdan beri tanıdığım Korven'e ait tutuluyordum; titreyen ellerimi gizlemek için çaba sarf ettim fakat vücudumu gizlemem bile imkansızdı. İnsanlar soğuktan olduğunu düşünebilirdi ama soğuktan değildi.

Bakışlarım ellerime doğru kaydığında Veyn'in hizmetkarı olduğum bilekliğimi gördüm. Tam o esnada völva davulları sustu ve Din İnsanı, Korven ve benim aramızda ayaktayken elini öne doğru uzattı. İlk başta neden uzattığını anlamadım ama sonrasında yeniden bilekliğime baktığımda Din

CamScanner

sonrasmda yeniden bilekliğime baktığımda Din İnsanı'nın başını salladığına şahit oldum. Benden bilekliği bekliyordu.

Son bir kez daha Veyn'e döndüğümde tepkisiz bir şekilde olanları izliyordu. Onun yeşil gözlerinin içine bakıp hırsla bilekliği söküp çıkardığımda Din İnsanı'nın avcunun içine koydum. Sanki bileğimdeki eksiklik, kalbimdeki bir eksiklikle eş değerdi. Neye kırılıyor, neye öfkeleniyor, ne bekliyordum? Bu benim yolumdu ve fazlasıyla çaresizdim.

Bir muhafız üç tane çelik bardağı hepimize uzattığında ne olduğunu anlamayarak sol elime aldım ve etrafıma baktım. Herkesin fısıldaşması susmuş, bakışlar sadece benim üzerimdeydi. Kimse Valenka diyemiyordu ama belki de benim tarafımı bilebileceklerken bu şekilde itibarım tamamen ayaklar altına alınıyordu. Valenka'yı yok etmek istiyorlardı.

Orta yaşlarda ve simsiyah saçları olan Din İnsanı, bir anda bir hançer çıkarttığında dehşetle ona baktım fakat o adam, bir an bile şüpheye düşmeden bardağı yanındaki muhafıza tutturdu ve sonrasında avcunun içini gözünü bile kırpmadan kesti. Halktan insanlardan alkışlar yükselmeye başladığında midemin bulandığını hissediyordum, lanet olsun ki bileğim acıyordu ve nefes alamıyordum.

Din İnsanı avcunun içindeki kanı her damlasıyla önündeki bardağa döktüğünde elimle ağzımı kapattım ve boş bardağa doğru baktım. Tam o anda, hançeri Korven'e uzattı Din İnsanı. "Kan, unutmaz," dedi, "Kan, ait olduğu yeri bilir. Ruh yalan söyleyebilir, beden kaçabilir ama kan her zaman geri döner." Hançeri Korven'e uzattığında yüzünde merhamet yoktu, sadece hüküm vardı. "Bugün burada iki kişi değil, iki kader diz çöktü. Bu kanlar karışmayacak, çünkü bu bir eşitlik bağı değil, bu bir sahiplik tir. Birinin kanı diğerine

CamScanner

değil, bu bir sahipliktir. Birinin kanı diğerine mühür olacak. Birinin adı diğerinin kaderine yazılacak." Rüzgâr saçlarımı yüzüme savururken o konuşmaya devam etti: "Bu andan sonra biri çağrıldığında diğeri cevap verecek. Biri düşerse diğeri de düşecek. Biri itaat ettiğinde diğeri hatırlanacak. Çünkü kan, yalnızca yaşamı değil, boyun eğmeyi de taşır." Sonra gözlerini Korven'e dikti. "Kes," dedi. "Ve onun adını kanına yazdır." Sonrasında hiç ummadığım o cümleyi kurdu. "Kes ve Köksüz'ü kendine adanmış yap, ona kanını içir."

Beni, Korven'in adanmışı yapıyorlardı.

Bakışlarım sert bir şekilde Veyn'e döndüğünde yüzünde şaşkınlık belirtisi yoktu, bunu bildiği fazlasıyla açıktı. Aidiyet, kan, bağ... Evlilik olmadan eş... Adanmış olmaktı, elbette adanmış olmaktı ve ben bir erkeğe adanacaktım.

Korven, elini öne doğru uzatıp hançeri aldığında ve sonra bardağı yere koyup avcunu bardağa doğru çevirdiğinde hançerin keskin yüzeyini de avcuna yaklaştırdı. Durmuyordu, kimse durmuyordu ve durmayacaktı da. Boğuluyordum, nefes alamıyordum ve kapana kısılmıştım. Beni artık kurtaracak kimse yoktu, Thalron'un kurallarına boyun eğiyordum.

Gözümden bir damla yaş aktığında ve hızlı bir şekilde elimin tersiyle sildiğimde Veyn'le son kez göz göze geldik; ağladığımı gördü, gördüğü anda bakışlarındaki ifade değişti, duruşunun bile sarsıldığını fark ettim.

Korven, hızlı bir şekilde avcunu kestiğinde ve kan bardağa damla damla akmaya başladığında bütün soğuğa rağmen öyle bir terlemeye başlamıştım ki burnuma kanın kokusu geldikçe daha fazla boğuluyordum. Sanki rüyamda hissettiğim o kanın tadı damağımdaydı, bunu hissetmiş olabilir miydim?

CamScanner

En sonunda Korven bardağı eline alıp havaya kaldırdığında Din İnsanı'na doğru baktı; völva davulları yeniden çalmaya başladığında ve Din İnsanı bardağını havaya kaldırdığında ilk önce Din İnsanı'nın hemen ardından benim Korven'in kanını içeceğimi anladım. Bu nasıl bir ayindi? Kana inanıyorlardı ve kan için yaşıyorlardı. Şimdi ben Tüccar kanını içtiğimde ona Adanmış sayılacak, onu kanıyla kendimi kutsayacaktım. Her şeyden önce ben Thalron sınırları içerisinde Adanmış olacaktım.

Din İnsanı Veymor'a doğru baktı ve Veymor onay verdiğinde gözlerini kapatıp kendi kanından birkaç yudum içti. Kendinden uzaklaştırdığında dudaklarındaki o silik kanın rengi ve gözlerini kapatışı öğürme ihtiyacımı bastırmama sebep oluyordu.

Hayır, yapamazdım; hayır benden her şeye boyun eğmemi, birine ait olmamı ve kendimi yok etmemi bekleyemezlerdi.

Din İnsanı Korven'e başıyla onay verdiğinde Thalron halkı alkışlamaya başladı ve büyük bir heyecanla Korven'in bana bardağı uzatışını izlediler. Titreyen elimi havaya kaldırdığımda ve zorlukla bardağı elime aldığımda kanın kokusu artık daha yakındı; bakışlarım Korven'e döndü ve silik bir şekilde başımı iki yana salladım fakat o, onaylarmış gibi başını salladığında başka hiçbir çarem kalmadığının farkındaydım.

Öfke, kabullenişe dönüşmemişti ama kabullenmekten başka da bir çarem yoktu.

Derin bir nefes aldım ve sonra gözlerimi kapatıp bardağı dudaklarıma doğru yaklaştırdığımda gözümden bir damla yaş daha aktı. Bardak dudaklarımın arasına yerleştiğinde ve tuttuğum nefesimle gözümden art arda yaşlar dökülmeye başlandığında kendimi düşürdüğüm bu hal için hiçbir zaman affetmeyecektim.

CamScanner

İçimden tam üçe kadar saydım fakat henüz ikinci saniyedeyken kulaklarıma birinin art arda öksürme sesi doldu, tam o esnada gözlerimi yavaşça açtığımda bize kanlarımızı içiren Din İnsanı'nın eli kalbinde öksürmeye başladığını gördüm. Öyle bir öksürüyordu ki gitgide artıyor, nefes alamıyormuş gibi göğsüne art arda vuruyordu. Herkes birbirine baktığında bir anda Din İnsanı dizlerinin üzerine çöktü ve içtiği kanı kusmaya başladı. Herkes geriye doğru kaçıştığında ve Köksüzlerden birisi benim için "Lanetli!" diye bağırdığında neler olduğunu anlayamıyordum.

Gözlerim ilk önce Veymor'a döndü fakat onun da Din İnsanı'nı izlediğini gördüm hemen ardından Veyn'e baktığımda bütün o taşlar sanki tek tek yerine oturdu.

Veyn'in yemyeşil gözleri bendeydi, dudaklarında acı verici ve zafer kazanmış bir gülümseme vardı; benimle göz göze geldiği anda ise göz kırpıp bana kendisini bizim dilimizde belli etti.

Veyn, Din İnsanı'nı zehirlemişti.

Bu sanki son damla olduğunda yüksek bir sesle haykırıp Din İnsanı'na doğru saldırdığımda içimde biriken öfkem öyle bir dışa vurdu ki, Din İnsanı'nın üzerine oturmuş, art arda yumruklarımı yüzüne indiriyordum. Her şey silik gibiydi, sesler, görüntüler hatta rüzgar bile... Sanki aklımı kaçırmıştım ve artık bu benim için son çıkış kapısıydı. Din İnsanı ise bir yandan öksürüp, bir yandan da kendisini benden kurtarmaya çalışıyordu.

Durmadan, sanki bir canavarmış gibi hançere doğru uzandığımda muhafızlar öne doğru bir adım attı fakat sonra durdular çünkü onları durduran kişi Veymor'du. Gür bir sesle bir daha haykırdığımda ve hançeri Din İnsanı'nın boynuna dayadığımda yüzüne doğru yaklaşıp "Ben kimseye

CamScanner

adanmam," diye fısıldadım. "Çünkü kanım buna izin vermez, siz daha iyi bilirsiniz. *Ben Liora Valenka'yım. Ben Valenka'yım."*

Sesim sanki gecenin içinde çınladı, tek bir hamleyle onun boğazını kesebilirdim ve beni engelleyen kimse yoktu. Ölüm Thalron'da yasaktı ama benim için değildi, bunu herkesin görmesi gerekiyordu. Dışarıdan nasıl görünüyordum umurumda değildi, tek bildiğim gözümün tamamen döndüğüydü.

Birilerinin bana taş attığını hissettim, birileri sanki tükürüyordu ve çığlık sesleri her yerdeydi ama ben gözlerimi bir an bile olsun Din İnsanı'ndan ayırmıyordum. İlk taşı nereden geldiğini görmedim. Sadece omzuma çarptığını hissettim. Ardından bir tane daha. Sonra bir tane daha.
"Lanetli!" diye bağırdı biri. "Bu kız lanetli!"
"Valenka!" Sesler çoğaldı. Büyüdü. Dalga gibi yayıldı. Artık bana bakmıyorlardı, beni işaret ediyorlardı. Taşlar ayaklarımın dibine düşüyordu. Bazıları sırtıma, bazıları kollarıma çarpıyordu. Kimse yaklaşmıyordu. Kimse dokunmuyordu ama herkes hedef gösteriyordu.

"Yok edin!"
"Bu kan uğursuz!"
"Bu kız lanet!"

Her kelime bir taş gibiydi. Her bağırış bir darbe. Ben onların ortasında değil, karşısındaydım ve onlar bana saldırmıyordu; beni damgalıyorlardı. Bir taş hemen alnıma çarptığında acıyı bile hissetmedim, Thalron halkı artık benden nefret ediyordu, tek hissettiğim buydu.

Bir anda elimdeki hançer alındığında ve başımı kaldırdığımda hançeri alan kişinin Veyn olduğunu gördüm. Beni bileğimden tuttuğu gibi ayağa öyle bir kaldırdı ki, gücünün karşısında dengede durmakta bile zorlandı. Hiç düşünmeden veya şüpheye düşmeden çıkardığım o bilekliği, bileğime taktı ardından Thalron halkı öyle bir sessizliğe

CamScanner

taktı ardından Thalron halkı öyle bir sessizliğe gömüldü ki, sanki benden nefret eden onlar değilmiş gibiydi.

Yerde yatan Din İnsanı art arda nefesler almaya başladı ve dudağının kenarından kan aktığında son bir kez Veyn'e doğru baktığında gözleri Veyn'in üzerinde takılı kaldı, nefesini verirken ise başı yana doğru düştü. Gözleri ölüme kucak açmıştı, Din İnsanı artık aramızda değildi. Thalron'da bir kişi daha öldürülmüştü.

Fakat Veyn, Thalron halkına doğru baktı ve özellikle Veymor'un gözünün içine bakıp "Adanma ritüeli geçersizdir," dedi baskın bir sesle. "Çünkü Din İnsanı," sesindeki kibir bir hal almıştı ki, Veymor'un karşısında dimdik duruyordu. ""Eceliyle öldü," dedi. "Çünkü kan onu reddetti. Ve reddedilen bir beden, artık hiçbir şeye hükmedemez." Birisini hançerleyip o kişiyi Otso'nun önüne attıktan sonra öldüren kişinin Otso olduğunu söylemişti, şimdi de Din İnsanı'nı zehirleyip eceliyle öldüğünü dile getiriyordu. Veyn, hayatımda tanıdığım en kurnaz insanlardan birisiydi.

Veyn'in sözleri meydanın üzerine bir mühür gibi indi. Kimse konuşmadı. Kimse hareket etmedi. Taşlar yavaşça yere düştü ama bakışlar hâlâ bendeydi ve o an anladım: Bu gece bir ritüel bitmişti fakat başlayan çok başka şeyler vardı. Ben, halkın gözünde artık bir Köksüz değil, bir tehdit olmuştum; Valenkalardan artık gerçekten korkuyorlar, lanetli buluyorlardı.

Bu gece bir hikâye başlamıştı. Bu gece, Thalron bir yasa bozmamış, bir kader yaratmıştı ve bu kaderin içinde yalnız değildim. Veyn de oradaydı. Kaçınılmaz, sessiz ve tehlikeli bir şekilde. Üstelik şimdi değil, bütün zamanlarımda benimle kaderi ortakmış gibi hissediyordum.

CamScanner

özellikle Veymor'un gözünün içine bakıp "Adanma ritüeli geçersizdir," dedi baskın bir sesle. "Çünkü Din İnsanı," sesindeki kibir bir hal almıştı ki, Veymor'un karşısında dimdik duruyordu. ""Eceliyle öldü," dedi. "Çünkü kan onu reddetti. Ve reddedilen bir beden, artık hiçbir şeye hükmedemez." Birisini hançerleyip o kişiyi Otso'nun önüne attıktan sonra öldüren kişinin Otso olduğunu söylemişti, şimdi de Din İnsanı'm zehirleyip eceliyle öldüğünü dile getiriyordu. Veyn, hayatımda tanıdığım en kurnaz insanlardan birisiydi.

Veyn'in sözleri meydanın üzerine bir mühür gibi indi. Kimse konuşmadı. Kimse hareket etmedi. Taşlar yavaşça yere düştü ama bakışlar hâlâ bendeydi ve o an anladım: Bu gece bir ritüel bitmişti fakat başlayan çok başka şeyler vardı. Ben, halkın gözünde artık bir Köksüz değil, bir tehdit olmuştum; Valenkalardan artık gerçekten korkuyorlar, lanetli buluyorlardı.

Bu gece bir hikâye başlamıştı. Bu gece, Thalron bir yasa bozmamış, bir kader yaratmıştı ve bu kaderin içinde yalnız değildim. Veyn de oradaydı. Kaçınılmaz, sessiz ve tehlikeli bir şekilde. Üstelik şimdi değil, bütün zamanlarımda benimle kaderi ortakmış gibi hissediyordum.

...

Bir Aslı Arslan gurmesi bilir ki, bu bölümler aslında kurgunun bel kemiğidir, başlangıçtır ama sonrasında bambaşka noktalara ulaşır. Bunu hiiççç unutmayın eheheheje

En sevdiğiniz kısım efenim?

Thalron'u yönetmek mi, yıkmak mı isterdiniz?

2,23 Bin 9,64 Bin Paylaş Reklamsız

Ninova

CamScanner

10. VEYNA'NIN DOĞUŞU

28,4 Bin 2,26 Bin 9,55 Bin

THALRON

Sene: 11 KASIM 1940

Şarkı: Christian Reindl, Lucie Paradis- Gefion

Seneler seneler öncesiydi ve seneler sonra Thalron yaşamaya devam edecekti ama o zamanlar Thalron sınırları içerisinde yaşamış olanlar soylarının devam edeceğinden habersizdi.

Herkesin büyük bir sükûn ve barış içinde yaşadığı Thalron'da o gün, gecenin başlangıcı geliyordu ve bu, orada yaşayan insanların yeniden doğuşu demekti çünkü geceye gebe olmak, gündüz geldiğinde yeniden doğuş anlamını taşıyordu. Onlara göre ruh arınır, beden temizlenir ve insanlığın daha iyi bir noktaya geleceğine inanılırdı.

2. Dünya Savaşı başlamış, korkulan gerçekleşmiş ve en sonunda Naziler Norveç'i işgal etmişlerdi. Bunu çok daha öncesinde gören Thalron'un asıl sahipleri kendileri için oluşturdukları adaya yerleşmişlerdi fakat Norveç'in durumu artık içler acısıydı.

1940 baharında Alman birlikleri Norveç kıyılarına ulaştığında işgal, yalnızca bir askeri hamle değildi; sessiz, soğuk bir ülkenin gündelik hayatına zorla giren bir yıkımdı. Limanlar bombalandı, şehirler işgal edildi, insanlar bir sabaha artık özgür olmadıklarını anlayarak uyandı. Sokaklarda Nazi üniformaları dolaşırken, radyolardan propaganda sesleri yükseldi; direnenler

CamScanner

tutuklandı, gazeteler susturuldu, korku düzenli bir sistem hâline getirildi. Balıkçılar, öğretmenler, rahipler ve sıradan aileler bir gecede "tehdit" ilan edilebiliyordu. Norveç'in tarafsızlığı hiçe sayılmış, ülke Alman savaş makinesinin bir parçası hâline getirilmişti.

İşgal yılları boyunca açlık, zorunlu çalışma ve kayıplar hayatın sıradan bir parçası oldu. Yahudi Norveçliler toplanıp kamplara gönderildi; birçoğu geri dönemedi. Direnişçilere yardım eden köyler yakıldı, insanlar sorgusuz sualsiz infaz edildi ya da iz bırakmadan kayboldu. Çocuklar babasız büyüdü, kadınlar sessizce yas tuttu, kışlar her zamankinden daha uzun ve daha karanlık geçti. Savaş bittiğinde Norveç ayakta kalmıştı ama geride kalanlar için asıl yıkım görünmezdi: korku hafızaya kazınmış, kayıplar toprağın altına değil insanların içine gömülmüştü.

Tam da böyle kötü bir dönemin ortasında Thalron insanları kurtarmak için kuruldu.

Thalron'da insanlar dört sınıfa ayrılıyorlardı: Din İnsanları, Asiller, Tüccarlar ve Köksüzler. Din İnsanları, inanç sisteminin en başındaydı ve asıl kuruculardı; zorlamayla değil, insanların kendi dinlerini yaşadıkları bir sistem kurmuşlardı çünkü savaş, birçok insanın inanç sistemini körelttiği için Thalron bu körlüğü kaldırmak istiyordu.

Asiller, Thalron'a sığınmış bürokratlar, gazeteciler, aristokratlar ve bazı siyasetçilerden oluşuyordu. Bir gün kendi ülkelerine dönecekleri günü bekliyorlardı ve o zamana kadar da Thalron'da güvenliklerini sağlıyorlardı.

Tüccarlar, ulaşımı sağlayan gemiciler ve zanaatkarlardı. Kendileri bazı zamanlar Thalron sınırları içerisinden çıkıp Thalron'da hayatı devam ettirebilmek için gerekli besinleri, malzemeleri sağlarlar ve çoğu da bu yolda ölmeyi göze alırlardı.

Köksüzler, savaşçılardı ve Thalron'u korumak için görevlendirilmiş insanlardı. Zorlama yoktu fakat zaten

CamScanner

görevlendirilmiş insanlardı. Zorlama yoktu fakat zaten birçok insan Köksüz olmak istiyordu çünkü Thalron'u korumak ve gerekirse kendi ülkesine gidip orayı da korumak için hazır bekliyorlardı.

Thalron'a gelen hiç kimse, adaya ayak bastığı gün bir sınıfa ait sayılmazdı çünkü burada insanın kim olduğu, neye ait olduğu ya da neye dönüşeceği, aceleyle karar verilecek bir şey değildi.

Her yeni gelen, altı ay boyunca "Bekleyenler" olarak adlandırılırdı. Bu altı ay boyunca insanlar, yalnızca izlenmezdi; sınanırlardı. Açlığa dayanıklılıkları, uykusuzlukta gösterdikleri tepkiler, soğuk karşısındaki direnci, korkuya verdikleri refleksler, yalnız kaldıklarında yaptıkları seçimler ve başkalarının acısına nasıl baktıkları ölçülürdü. Bedenleri kadar zihinleri de test edilirdi.

Kimileri düzen arardı. Kimileri korunmayı. Kimileri anlamı. Kimileri yalnızca hayatta kalmayı. Altı ayın sonunda, herkes kendi tarafını seçerdi.

Asiller, düzeni ve dengeyi seçenlerdi. Tüccarlar, hareketi ve riski göze alanlardı. Köksüzler, korumayı ve savaşmayı seçenlerdi.

Ama Din İnsanları için bu süreç farklıydı. Onlar seçim yapmazdı. Onlar seçilirdi.

Thalron'un inancına göre, insanın ruhu her bedende aynı şekilde yankılanmazdı. Bazı bedenler, Tanrı'ya daha yakındı. Bazı kanlar, diğerlerinden daha "temiz" kabul edilirdi ve bu inanç, Kuzey'den gelen eski bir öğretiye dayanıyordu. Bu öğretiye göre ***AB kan grubu****, kutsal kabul edilirdi. Çünkü ne tamamen A'ya, ne tamamen B'ye aitti. İki tarafın da izini taşıyor, ama hiçbirine tam olarak ait olmuyordu. Bu yüzden AB kanı, "sınırda duran" kan olarak adlandırılırdı. Ne tamamen dünyevi, ne tamamen ilahi. Thalron'da Din İnsanları, yalnızca bu kan grubundan seçilirdi. bu bir ayrıcalık değil, bir yük olarak görülürdü çünkü onların bedenleri değil, ruhları hizmet ederdi*

CamScanner

değil, ruhları hizmet ederdi.

Onlar evlenmezdi. Çocuk sahibi olmaları hoş karşılanmazdı. Kendi isimleri zamanla silinir, yerlerine inançta verilen adlar konurdu. Bir Din İnsanı olmak, kutsanmak değil; kendinden vazgeçmekti. Bu yüzden birçok insan Asil olmayı isterdi. Tüccar olmayı isterdi. Köksüz olmayı isterdi ama neredeyse hiç kimse Din İnsanı olmayı dilemezdi.

Ve buna rağmen, her yıl birkaç kişi hiçbir şey sormadan, hiçbir şekilde itiraz etmeden, kanlarına bakıldıktan sonra Din İnsanı seçilirdi çünkü Thalron'a göre bazı ruhlar seçmezdi.

Bazı ruhlar, çoktan seçilmişti.

Bugün, geçen altı ayın son günüydü ve herkes tarafını seçmiş, büyük alanda toplanmış, kurucularının gelmesini bekliyorlardı. Kalabalıktaki insanların bazıları savaştan kurtulmuş, bazıları çocukları için kendi hayatlarından vazgeçmiş ve bazıları da Thalron'a sonsuz sadakat sunmaya hazırdı çünkü dünyanın birçok yerine savaş kol gezerken ve yaşam hakkı bile insanların elinden alınırken Thalron insanlara barınma, yaşam hakkı, yiyecek ve korunma veriyordu. Herkes yaşadığı yerden fazlasıyla mutluydu çünkü birgün savaş bittiğinde kendi ülkelerine geri dönebileceklerdi.

Bir kişi hariç. Bir kişi hiçbir zaman mutlu olmamıştı.

Köksüzler sınıfına dahil olan Arthur.

Arthur, bir zamanlar Alman ordusunun üniformasını taşıyan İngiliz bir askerdi. Ailesi 3 yaşındayken İngiltere'den Almanya'ya göç etmiş, sonrasında büyük bir trafik kazasında annesi ve babasını kaybettikten sonra askeriyenin yurtlarında büyümeye başlamıştı. Asker olmak onun için bir gurur meselesi değil, yalnızca gerçeğiydi. Küçük yaşlardan itibaren disiplinle büyütülmüş, sorgulamak yerine itaat etmeyi öğrenmişti. Ona vatan dediklerinde, bunun ne anlama geldiğini

CamScanner

düşünmemesi gerektiği öğretilmişti. Düşünmek zayıflıktı; emir almak güçtü. Düzen, insanı ayakta tutardı. Kurallar, insanı hayatta bırakırdı ya da en azından ona böyle anlatılmıştı.

Ta ki bir gün, dört yaşında bir çocuğu öldürmesi emredilene kadar. O gün, Nazi kimliğinin ne olduğuyla ilk kez gerçekten tanıştı. Emir, kâğıt üzerinde sıradan bir "temizlik" talimatıydı; tehdit oluşturduğu iddia edilen bir aile, "gelecekte sorun çıkarabilecek" bir çocuk. Naziler için bu tür emirler sayılardan ibaretti. Yaş, yüz, korku ya da masumiyet hesaplanmazdı. İdeoloji, insanın önüne geçirilmişti ve itaat, tek erdem sayılıyordu.

Nazi düzeni, insanı yavaş yavaş insanlıktan çıkaran bir makineydi. Önce kelimeler değişti: insanlar "zararlı", "yük", "arıtılması gereken" olarak adlandırıldı. Ardından vicdan suç sayıldı, sorgulamak zayıflık kabul edildi. Üniforma, bireyi yok eden bir kabuk hâline geldi; içindeki korku, şüphe ve merhamet bastırılmalıydı. Emirleri verenler ellerini hiç kirletmiyor, suçu astlara bölüştürerek sistematik bir vahşet yaratıyordu.

Norveç'te bu düzen, soğuk ve sessiz ilerledi. Köyler gözetlendi, evler basıldı, aileler parçalandı. Naziler yalnızca toprak işgal etmedi; gündelik hayatı, ahlakı ve güven duygusunu da ele geçirdi. Bir çocuğun ağlaması "tehdit", bir annenin feryadı "direniş" sayıldı. Ve böylece cinayet, askeri bir görev gibi öğretilirken; insan kalmak, affedilmez bir suç hâline geldi.

Arthur ise tetiği çekemedi ve dört yaşındaki çocuğu öldüremedi.

O an, yalnızca bir emri değil, yıllardır içine yerleştirilen bütün doğruları reddetmiş oldu. Ne olduğunu kendisi bile tam olarak anlayamamıştı; parmakları donmuş, zihni durmuş, bedeni ona itaat etmeyi bırakmıştı. O an, merhametin ihanet sayıldığını öğrendi. Vicdanın bir suç olduğunu. İtaatsizliğin korkaklıkla eş tutulduğunu.

Arthur'u orada öldürmediler ama askerlikten attılar. Adını sildiler. Üniformasını aldılar. Onu

CamScanner

attılar. Adını sildiler. Üniformasını aldılar. Onu sistemden çıkardılar; sanki hiç var olmamış gibi. Norveç kıyılarında, fazlalık gibi, istenmeyen bir yük gibi, rastgele bir gemiye bindirildi. Nereye gittiğini bilmiyordu. Kimsenin de umurunda değildi.

Thalron'a böyle ulaştı.

Ama oraya vardığında bile kendini hâlâ bir Alman askeri olarak görüyordu. Üniforması yoktu, yüzbaşı rütbesi yoktu ama zihninde hâlâ düzen vardı. Kurallar vardı. Hiyerarşi vardı. Emir-komuta zinciri hâlâ içindeydi. Buradaki insanların kendi sınıflarını seçtiklerini söylemeleri ona tuhaf, hatta aşağılayıcı geliyordu. Çünkü onun dünyasında insan seçmezdi; emredileni yapardı.

Thalron'un ritüellerine inanmadı. Sınıflarına güvenmedi. Sistemine saygı duymadı. Buradaki düzen, ona gerçek değil, yapay geliyordu. Çünkü onun bildiği düzen, korkuyla ayakta dururdu. Bu insanlar ise buna "inanç" diyordu.

Arthur, Thalron'da olmak istemiyordu. Ama artık dönebileceği bir yer de yoktu. Ne Almanya'ya aitti, ne buraya. Bu yüzden öfkeliydi. Bu yüzden sivriydi. Bu yüzden sürekli başkaldırıyordu.

Çünkü bazı insanlar için özgürlük bir kurtuluş değildi; bazıları için özgürlük, kimliğin parçalanması demekti.

Dalgalı kumral saçları alnından dökülüyor, griye çalan gözleri hemen karşısındaki o Din İnsanları'na ait olan sandalyelerden ayrılmıyordu. Dolgun dudakları tek bir çizgi şeklindeydi, kalın kaşları çatık, oldukça uzun boyu herkese meydan okuyacak kadar kuvvetli görünüyordu. Öyle ki, insanların barış içerisinde yaşadığı bu yerde bile onun barış istemediği her halinden belli olduğu için insanların kaçtığı kişi haline gelmişti. Her şeyden önce bir Alman askeriydi, birçok kişi için nefret edilendi.

Yavaş yavaş Din İnsanları o sandalyeleri dolduruyordu fakat Arthur asıl olanın, Thalron'un sahibi olduğunun

CamScanner

fakat Arthur asıl olanın, Thalron'un sahibi olduğunun farkındaydı ve saniyeler sonra onunla tanışacaktı.

Üzerine giydirilen siyah asker üniformasının yakasında kırık kılıç sembolü vardır; Thalron askerlerine verilen bir semboldü. Arthur yakasına taktığı o sembolü hiçbir zaman sahiplenmeyeceğini düşünüyordu.

Ta ki o büyük ağır demir kapıdan bir gölge belirene kadar çünkü kader, onları ilk kez orada tanıştıracak ama seneler boyunca sürecek bir destan yazılacaktı.

İlk önce adım sesleri duyuldu ve sonrasmda Thalron'un kurucusu, kendisi için ayrılan sandalyesinin ardında göründü. Uzun boyu, kavisli vücudu, üzerine giydiği kırmızı elbisesi, ateş kızılı saçları, ela gözleri ve kendinden emin gülümsemesi...

Morna Valenka, Thalron Halkının hemen karşısındaydı fakat orada kimse ona Morna Valenka demezdi; onun adı Veyna'ydı, Veyna'nın anlamı, Taç Taşıyan Kadın demekti; dilden dile ise Kraliçe olarak anılırdı. Morna Valenka, Thalron'un asıl kurucusuydu ve kendisi bir kraliçeydi.

Morna Valenka Rus kökenliydi; ailesiyle birlikte yıllar önce Norveç'e göç etmişlerdi. Svalbard'ın sert ama sakin coğrafyasında, annesi ve babasıyla birlikte sessiz bir hayat sürüyordu. Ta ki savaş kapılarını çalana kadar. Nazi işgali, bu uzak kasabaya ulaştığında Morna'nın bildiği her şey bir anda paramparça oldu. Ailesi, hiçbir suçları olmamasına rağmen bir Nazi askeri tarafından vahşice katledildi.

Babasını gözlerinin önünde ateşe verdiler; annesini ise günlerce insanlık dışı bir zulme maruz bıraktılar. Morna, hem annesinin hem de kendi bedeninin ve ruhunun sistemli bir şekilde yok edilişine tanıklık etmek zorunda kaldı, bunun adı tecavüzdü. İşkence, aralıklarla ve bilinçli bir şekilde sürdürüldü; amaç yalnızca öldürmek değil, geride kalan her şeyi de kırmaktı. Erkek kardeşi kaçmaya çalışırken boğularak can verdi, kız kardeşi ise yaşananlara daha fazla dayanamayarak

CamScanner

kardeşi ise yaşananlara daha fazla dayanamayarak kendi hayatına son verdi. Morna Valenka, o günden sonra hayatta kaldıysa bu bir kurtuluş değil; taşınması imkânsız bir hafızanın başlangıcıydı.

Morna Valenka, Valenka ailesinin tek canlı kalan kişisi olmuştu ve elinde bir bıçak tutmuş bileğini kesmeden hemen önce annesinin ona son cümlelerini hatırlamıştı: "Hayatta kal, Morna; sen geriye kalan tek Valenka'sın." Çünkü Valenkaların soyu, yüzyıllardır dilden dile dolaşırdı ve onların efsaneleri birçok çocuğun masalına konu olurdu. Deyişlere göre, Valenkalar Veba zamanı da yaşamışlardı ve o zamanlarda da insanlığı kurtarmışlardı. Morna'yı bileğini kesmekten ve canına kıymaktan kurtaran annesinin o son cümleleri olmuştu.

Morna'yı kurtaran Valenka olmasıydı ve ruhu, çektiği acılardan dolayı öyle büyük bir azabın içine düşmüştü ki, öldükten sonra bile o ruh hiçbir zaman ortadan yok olmayacaktı.

O günden sonra Morna, kasabada yaşamaya devam eden birçok insanı yanına almış, düşünceleri ve inançlarıyla onların zihinlerine sızmış ve sonrasında da Thalron'u kurmuştu. Küçücük bir kaleyle başlamışlardı fakat sonrasında o kaleyi büyütmeyi başarmışlardı çünkü Norveç halkı Thalron'u duydukça kendi ayaklarıyla sığınmış, her asker kendi vatanı gibi Thalron'u korumuştu.

Esasen Thalron, bir sistemden ziyade, kurtuluş demekti ve Morna, şimdi kurduğu bu yerde çenesi havada dimdik duruyor, soyunun son kişisi olarak kendisine yakışanı yapıyordu.

Morna bir itaat beklemiyordu fakat saygıya önem verirdi; Thalron halkında birkaç senesini geçirmiş insanlar ise Veyna'sına sonsuz bir şekilde saygı duyarlardı. Bundan olmalı ki, öncesinde orada yaşamış herkes Morna'yı gördüğü an tek tek başlarını eğmeye başlamışlardı saygıyla ve yeni gelenler de teşekkür etmek istermiş gibi aynı saygıyla karşılık vermişlerdi.

CamScanner

Bir kişi hariç: Arthur.

Herkesin başını eğdiği yerde çenesi havada, ellerini arkada birleştirmiş büyük bir itaatsizlikle Veyna'nın gözlerinin içine baktı ve sonrasında tiksintiyle yere tükürdüğünde Veyna'nın bakışlarında herhangi bir değişim olmadığı ama o andan itibaren Arthur'un artık onun için özel olarak ilgilenebileceği birisi olduğunu anlamıştı.

Veyna'nın yüzünde gülümseme oluştu, bu gülümseme Arthur'un dişlerini sıkmasına daha fazla neden olduğunda gür bir sesle "Ben bir Alman askeriyim!" diye haykırdı Arthur. "Ve sizden emir almayacağım!"

Artık onun Alman askeri olduğunu bilmeyenler bile öğrendiğinde kendi içlerinde fısıldaşmaya başladılar ve çevresindeki insanlar sanki bir karınca sürüsü gibi dağıldılar. Morna'nın ise yüzünde hiçbir değişim olmadığında bulunduğu yerden yavaş adımlarla yürümeye başladı ve her adımında Arthur'a doğru ilerledi.

Basamakları ağır ağır inerken üzerindeki bordo elbisesi yerleri süpürüyordu fakat Morna, bütün gözlerin onun üzerinde olduğunu bildiği halde, sanki orada sadece kendisi ve Arthur varmışçasına ondan gözlerini bir an bile olsun ayırmadı.

En sonunda tam karşısına geçtiğinde ikisinin arasındaki boy farkı gözle görülür bir şekilde ortadaydı fakat Morna'nın üstünlüğü, soyu ve hatta haklı kibri, Arthur'u çepeçevre sarmıştı. O an, Arthur Morna'nın bir büyücü olduğunu bile düşündü çünkü gözlerine bakarken sanki o da çevredeki herkesin biz toz bulutu gibi yok olduğunu hissetmişti.

Morna, yarım adım daha attığında oldukça sakin bir ses tonuyla "Bir Alman askeriysen burada olmaman gerekirdi," diye mırıldandı. Sesi oldukça baskındı ve aksanı İskandinav diline yatkındı. "Fakat sen buradasın çünkü istenmiyorsun. Neden istenmiyorsun Asker?"

CamScanner

Arthur, Morna'nın ela gözlerine bakarken bir anlık afalladı ve sonrasında çok uzun bir süre duraksadı. Herkesin gözü onların üzerinde olduğu için değil, Morna'nın bakışlarındaki o baskınlık yüzündendi. "Kendi birliğime geri döneceğim," dedi Arthur keskin bir sesle. "Sadece bir gemiye bindim ve buradaydım. Bundan başka hiçbir şey bilmiyorum."

Morna, ağız ucuyla gülümsedi. "Eğer istiyorsan seni şimdi bir gemiye bindirir, istediğin yere gönderirim ama tek bir şartım olacak."

"Nedir?"

"Bana neden birliğinden atıldığını söyleyeceksin."

Arthur buna hazırlıksız yakalanmıştı çünkü kendi birliğinde bir çocuğu öldürmediği için suçlu ve korkak sayılıyorken buradaki insanlar tarafından nasıl görüneceğinden emin değildi. Yalan söyleyebilirdi, kaçabilirdi veya gerçeği dile getirmek yerine kemerinin kabzasındaki bıçağı çıkarıp karşısındaki kadının gırtlağına dayayabilirdi ama bunların hiçbirisini yapmak istemedi.

Çok uzun süre sessiz kalmıştı ama Morna, büyük bir sabırla gözlerinin içine bakıyor, ondan gelecek asıl cevap bekliyordu. Nazilerin ona yaptıklarına rağmen Arthur'a karşı takındığı tavır, yaşadıklarının verdiği olgunluktu. Eskiden olsa ayaklarını yere çarpar, sonuna kadar Arthur'un ölmesini emrederdi fakat o an bunu yapmadı çünkü büyümüştü. Çünkü büyümek zorunda bırakılmıştı.

En sonunda Arthur dürüstlüğü seçip "Bir çocuğu öldürmem gerekiyordu çünkü bir Yahudi'ydi," dedi kısık bir sesle fakat herkes duyuyordu. "Öldürmedim." Morna'nın bakışlarındaki ifade değişti. Arthur devam etti. "Çünkü soylarının kurutulması emredilse dahi o bir çocuktu ve ağlıyordu." Gözlerini kapattı ve derin bir nefes verdi. "O çocuğu ailesine teslim ettim ve sonrasında da ben teslim oldum, bütün gerçekleriyle."

CamScanner

Arthur sessizliğe gömüldüğünde gözlerini yavaşça açtı fakat artık karşısında gördüğü kadın ona aynı şekilde bakmıyordu; Morna'nın bakışlarındaki o Veyna ifadesi gitmiş, yerine bambaşka bir ifade gelmişti.

"Adın ne?"

"Arthur," dedi aksanlı bir sesle. "Soyadımı bilmiyorum çünkü ailem yok."

"Thalron'da zorlama yoktur, Arthur," dedi Morna, yürekten gelen bir sesle. "Fakat hayatımda ilk kez birisini zorla yanımda tutacağım." Biraz daha yaklaştı, Arthur'un tam gözlerinin içine baktı. "Seni baş koruyucu askerim yapıyorum ve kaçmaya yeltenirsen kalbini istiyorum." Elini Arthur'un kalbinin üzerine koyup gülümsedi. "Gerçek anlamda kalbini söküp almaktan söz ediyorum, anlıyorsun değil mi? Eğer dilediğin diğer türlüsü olursa da seni engelleyemem fakat henüz kimse benim kalbimi kazanabilmiş değildir. Hem de her iki anlamda da."

Arthur büyük bir nefretle Morna'nın yüzüne baktı fakat zamanla bu nefret sevgiye ve sonrasında da canını verebileceği çok büyük bir aşka dönüşecekti. Bir soyadı yoktu ama zamanla soyadı olmaması da önemli olmayacaktı.

Çünkü Arthur, Morna Valenka'ya, kendi Veyna'sına Adanmış olacaktı; Morna ise ilk kez kalbini bir adamı verecekti.

Hem de her iki anlamda da.

THALRON

22 ARALIK 2082

Şarkı: Skald, High Hopes

Ellerim, bacaklarım, yüzüm, bakışlarım, zihnim ve hatta kalbim bile sanki şu an bana ait değilmiş gibi hissediyordum. Bir güç, tarif bile edemeyeceğim

CamScanner

hissediyordum. Bir güç, tarif bile edemeyeceğim bir güç omzumun arkasında bana fısıldıyor, durmaksızın Valenka olduğumu söylüyor gibiydi. Ben Valenka'ydım. Kim olduğumu bilmiyordum, Valenka olmak ne demek onu bile tam anlamıyla kavrayamıyordum ama ben Valenka'ydım ve bu kadar fazla aşağılanmaya artık tahammül edemiyordum.

İnsanların bakışlarındaki o büyük nefrete alışıktım fakat alışmış olmak o nefreti artık kabullenebileceğim anlamına gelmiyordu. Önceden, ben Svalbard'da yaşarken kasaba halkının benden kaçmak istemesi, büyücü olduğumu dile getirmesi, saçlarım hakkında kurdukları birçok iftira hiçbir zaman umurumda olmamıştı ama şu an umurumdaydı.

Benim gözlerimin içine nefretle bakan bütün Thalron halkının birgün bana itaatle bakmasını istiyordum ve bunu sağlayacaktım da. Yolum belli değildi, izim belli değildi ama bunu yapana kadar bir an bile olsun geri adım atmayacaktım çünkü buraya geldiğimden beri ruhumun yaşanan hiçbir şeyi neden kabul etmediğini artık anlayabiliyordum.

Ben Valenka'ydım, kanım yaşanılan hiçbir şeyi kabul etmiyordu; tam da Thalron'dakiler gibi konuşmaya başladığımın farkındaydım ama ruhum da Thalron'a ait olmalıydı.

Veyn'in cümlesinin ardından bakışlarımı bir an bile olsun Veymor'dan ayırmıyor, gözümü bile kırpmıyordum. Hayır, ondan korkmayacaktım, ona boyun eğmeyecektim ve yarattığı bu dünyayı yerle bir edene kadar bir an bile olsun durmayacaktım.

Veymor'un hemen arkasmda Nord vardı ve onun solunda ise Maris. Bakışlarım onlara doğru döndüğünde Nord hariç hepsinin gözlerindeki nefreti ve hatta tiksinmeyi görebiliyordum. Maris bir bana, bir Veym'e bakarken aklından ne

CamScanner

Maris bir bana, bir Veyn'e bakarken aklından ne geçiyorsa başını yavaş yavaş iki yana sallamıştı. Güzel yüzüne kibir öylesine bir oturmuştu ki, beni aşağıladığı yetmezmiş gibi sanki Veyn'i de aşağılıyordu.

Gözlerim Korven'e doğru kaydı; yaşanılanlardan olsa gerek büyük bir endişeyle beni izliyordu çünkü az önce bir Din İnsanı'na saldırmıştım ve bunun anlamının Thalron için çok büyük olduğunun da farkındaydım. Gözüm dönmüştü ama yaptığımdan pişman değildim; şimdi aklı başında bir şekilde yeniden o Din İnsanı'nın boynuna hançeri dayayabilir ve hatta bu kez o nefesini kesebilirdim. Bana bunu bir güç yaptırıyordu, aslında ben Thalron'a geldiğimden beri yaşadığım ve yaşattığım her şeyi de bir güç bana fısıldıyordu.

Bu gücün adı Valenka'ydı.

Sessizlik o kadar yıpratıcıydı ki, bütün Thalron halkı Veyn'in cümlelerinin ardından ilk kimin konuşacağını merak ediyordu çünkü ilk cümle, belki de benim son cümlemi getirecekti.

İçimden geçirdiğim hiçbir düşüncede yanılmadım ve Veymor'un öne doğru bir adım attığını gördüm konuşmak için. Sanki artık iki taraf vardı, Veyn ve Ben, tam karşımızda ise Veymor fakat Veyn'in yaptığının asıl sebebini ben de anlayamıyordum.

Her ne olursa olsun Korven'i kişim olarak biliyordu ve bunu engellemek aslında biraz da kaderimi engellemek demekti. Benim için doğru olan elbette ki buydu ama Veyn, doğru olanın bu olduğunu bilmiyordu, neden yapmıştı? Kendi elleriyle Din İnsam'nı zehirlemiş ve sonrasmda da bunun ecel olduğunu dile getirmişti. Elbette ki Veymor da biliyor olmalıydı ecel olmadığını ama kanıtlayamazdı, kimse kanıtlayamazdı.

Thalron'da ölüm yasaktı ama geldim geleli, Veyn tam iki kişiyi öldürmüştü ve öldürdüğü insanların

CamScanner

tam iki kişiyi öldürmüştü ve öldürdüğü insanların da eceli ben olmuştum; ikisi de benim yüzümden ölmüştü. Üzülüyor muydum? Asla çünkü kendi adıma ölümden korkmadığım gibi, o insanların öldürülmesinden de korkmuyordum.

Veymor öne doğru bir adım daha attığında dudaklarını ıslattı ve kaşlarını havaya kaldırdı. O an bakışlarının Veyn'den başka kimsenin üzerinde gezinmediğini gördüm, bana şöyle bir dönüp bakmıyordu bile. Belki önemsiz gördüğünden, belki de insanlara beni önemsiz gördüğünü göstermek istediğindendi, bilemiyordum.

Sert bir rüzgar esti, ürperticiydi ama Veymor konuşmaya başladığında onun sesi kadar ürpertici olamazdı. "Kadim bir Din İnsanı aramızdan ayrıldı," dedi Veymor sesinde hüznün zerresi okunmazken. "Elbette ki onun bedenini Thalron'un gerektirdiği gibi okyanusa uğurlayacağız, ruhunu ise Thalron'da yaşatacağız fakat ondan önce," ellerini önünde birleştirdi, bakışları bir anda bana döndü, "Köksüz'ün yaptığının cezasız kalmayacağını Thalron toprakları üzerinde yaşamış herkes bilir."

Burnumdan nefesimi verdiğimde hemen önümde duran Veyn'in hareketsiz bir şekilde Veymor'u dinlediğini gördüm. Nasıl bakıyordu bilmiyordum ama omuzları öyle dikti ki, sanki ikisinin arasındaki bu güç savaşında Veyn çoktan galip gelmiş gibiydi halbuki halk, artık tamamen Veymor'un yanında gibi görünüyordu.

"Thalron yasalarına göre," dedi Veymor hiddetle. "Köksüz'ün cezası..." O anda, hiç umulmadık ve kimsenin beklemediği bir şey gerçekleşti, öyle ki ben bile şaşkınlığımdan ne yapacağımı şaşırdım. Veymor henüz cümlesini tamamlayamadan Veyn, Arthur yüzüğünün takılı olduğu elini kaldırıp Veymor'u tek bir hamleyle susturduğunda ve hatta Veymor da bu hareketin ardından sustuğunda bütün Thalron halkı birbirine baktı

CamScanner

bütün Thalron halkı birbirine baktı.

Nord'un dudakları aralandı, Maris geriye doğru bir adım attı. Fakat Veyn, verilen bütün tepkileri görmezden gelerek "Önce ben konuşacağım," dedi baskın bir sesle. "Çünkü benim de söyleyeceklerim var."

Veymor'un bunu beklemediği açıktı, az önce yaşanılan her şey sanki onun planı üzerine gerçekleşmiş gibiydi fakat şimdi Veyn, bu hareketiyle onun düşüncelerinin tepetaklak olmasına sebep olmuştu. Benim gözümü döndürmüş, herkesin ortasında Din İnsanı'na saldırmama sebep olmuş, halkın gözünde Valenkalardan bir kez daha nefret edilmesine sebep olmuştu. Veyn'in bu aşamada sessizliğe gömülmesini bekliyor olmalıydı, üstelik ben de öyle bekliyordum fakat Veyn'in cüreti hepimizi bozguna uğratmıştı.

Veymor, sessiz kaldı ardından eliyle konuşması için bir hareket yaptı, izin veriyormuş gibi ama zaten Veyn izin almamıştı, bu aşikardı.

Veyn öne doğru birkaç adım attığında "Liora Valenka," dedi Valenka soyadının üzerine baskı yaparak. Adımın söylenmesi yasak olduğu yerde üzerine basa basa adımı söylüyordu. "Yanıma gel benim Köksüz'üm."

Yutkunduğumda o baskın sesine karşı gelmeyerek hemen yanına geçtim ve neredeyse kollarımız birbirine çarptı. Yanına geçtiğimde bile sanki ait olmam gereken yer burasıymış gibi hissetmiştim, bu nasıl olabilirdi?

"Bilekliğini göster," dedi bu kez. Sakince Veyn'in hizmetkarı olduğuma kanıt olan bilekliğimi havaya doğru kaldırdım, Veyn bakışlarını babasının üzerinden çekti, bütün Thalron halkına doğru döndü. "Liora Valenka benim

CamScanner

hizmetkarım ve benden başka kimse onu cezalandıramaz, ödüllendiremez ve hatta," dedi çenesi kasılırken, "benden izin almadan ona nefret bile duyamaz çünkü benim yanımda duran herkes, benim korumam altındadır. Şu an burada bulunan herkese söylüyorum, onun saçının teline zarar gelirse kendime yapılmış sayarım. Kanım saygı bekler, bana saygı duyacaksınız, duymak zorundasınız." Sesi daha da sertleşti. "O yüzlerinizdeki nefreti ve öfkeyi silin, silemiyorsanız başlarınızı eğin çünkü hafızam öyle kuvvetlidir ki hiçbirinizi unutmam ve günü geldiğinde hesabını sorarım."

Herkesin yüzündeki o şaşkınlığı çok net bir şekilde görebiliyordum ama özellikle Maris'in yüzündeki o şaşkınlık, Veymora'nın yüzündeki o nefret gözle görülür bir şekilde okunuyordu. Veyn, ilk kez bu kadar net bir şekilde bütün herkesin gözünün önünde beni koruyor ve koruyacağını söylüyordu. Onun hizmetkarı olduğum için bunu yapıyor gibi görünebilirdi ama tek sebebin bu olmadığına emindim; benim Valenka olmam, Veyn'in işine yarıyordu. Hangi noktada yarıyordu emin değildim, belki de babasıyla olan savaşında işe yarıyordu ama bu umurumda bile değildi.

Veymor'un yüzünde bir gülümseme oluştuğunda keyiften uzaktı ama kibri gözlerinden bir an bile olsun ayrılmıyordu. "Normal şartlarda onun yaptığı her şeyin bedeli sana ödetilir," dedi Veymor net bir sesle. "Fakat işlediği suç, senin ona verdiğin korumanın üzerinde oğlum ve bunu sen de biliyorsun çünkü bir Din İnsanı'na saldırdı; kutsal olanı zedeledi ve Thalron yasalarına göre..."

Veyn bir kez daha Veymor'un sözünü kesti. "Ben Thalron yasalarına göre onu cezalandıracak kişiyim ve cezalandıracağım da," dedi başını aşağı yukarı sallayarak. "Fakat Thalron yasaları herkes için de geçerli olmalı, baba." Herkesin gözü önünde baba demişti, Veymor değil, Yüce Veymor değil, baba. Bu bile aslında Veymor'a bir hakaret gibiydi.

CamScanner

baba. Bu bile aslında Veymor'a bir hakaret gibiydi.

Veymor'un buna hazırlıksız yakalandığını gördüğümde tek kaşını havaya kaldırdı, simsiyah gözleri geceden bile daha karaydı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, sesinde artık kibir yoktu, öfkenin kırıntılarını hissedebiliyordum.

Veyn, gülümsedi ve gözlerini kıstığında öyle ürkütücü görünüyordu ki, ben bile olduğum yere sinmiştim. "Thalron yasalarına göre birini öldürmenin cezası nedir, baba?" diye sordu tek nefeste. Veymor o an hiçbir cevap vermeden yüzüne bakmaya devam ettiğinde Veyn, durmadan devam etti. "O kişiyi yok etmektir, öyle değil mi?" Veyn başını omzuna doğru yatırdı ve derin bir nefes verdi. "Nessa Thalron," dedi kelimelerin üzerine basa basa. "Thalron halkındaki birçok insan bilir ki, o benim annemdi ve öldürüldü. Bunun cezası da yok edilmektir."

Herkes büyük bir şaşkınlıkla birbirine döndüğünde ve fısıldaşmalar başladığında bütün Din İnsanları'nın bakışları Veymor'a doğru döndü. Benim bile dudaklarım aralandığında bunu beklemiyordum. Veyn, Veymor'u öyle bir tehdit ediyordu ki, bu tehdidi ne zamandan beri planlıyordu diye düşünmeden edemedim çünkü sesindeki sakinlik, sanki uzun zamandır planladığı bir şeyi devreye soktuğunu gösteriyordu. Eğer Nessa'yı öldüren kişinin Veymor olduğunu söylerse halkın gözünde Veymor artık kendi yasalarını bile çiğneyen o adama dönüşecekti.

Veymor'un yutkunduğunu gördüm. O ifadesiz, çoğu zaman cümleleriyle bütün baskınlığını gösteren adamın yutkunduğunu gördüm. İfadesiz değildi artık aksine bakışlarında çok büyük bir öfke vardı. "Sen," dedi Veyn, çenesiyle Veymor'u işaret ederek. Hem tehdit ediyor, hem de ne yapacağını gösteriyordu ve bunu bilen sadece üçümüzdük. "Sen öldürüldüğünü biliyorsun, değil mi baba?"

CamScanner

Çenesi kasıldığında ellerinin yumruk halini aldığını gördüm Veymor'un. Öfkesini artık kimseden gizlemiyor gibiydi. Fısıldaşmalar gitgide artarken insanların dudaklarından Nessa ismi dökülüyordu, birçok kişi onu biliyor olmalıydı ama şimdi artık öldüğünden de haberleri vardı.

Veymor ilk kez halkının karşısında bu denli sessiz, Veyn'in karşısında ise bu denli güçsüz görünüyordu. Veyn ona resmen geri adım atmasını emrediyordu ve şimdi Veymor herkesin gözü önünde geri adım atarsa bu insanların zihinlerinden asla silinmeyecekti. Veymor'un geri adım atmaması, atamayacak olması kalabalık tarafından da fark edilmişti. O an herkes aynı şeyi düşünüyordu ama kimse yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu: Eğer Yüce Veymor şimdi susarsa, bu suskunluk bir kabulleniş olacaktı.

Ve Veymor sustu.

Uzun bir sessizlik oldu. O kadar uzun sürdü ki, rüzgârın uğultusu bile kulağıma gürültü gibi gelmeye başlamıştı. Din İnsanları yerlerinde kıpırdanıyor, Asiller gözlerini kaçırıyor, Köksüzler ilk kez başlarını kaldırıyordu. Kimse Veymor'un gözlerinin içine bakamıyordu ama herkes onun bakışlarının sertleştiğini görebiliyordu.

Veyn bu sessizliği bozmadı çünkü bekliyordu. Beklemek, bu sefer bir zayıflık değil; bir hüküm gibiydi.

Veymor nihayet nefes aldığında sesi her zamankinden daha alçaktı. "Onun öldüğünden emin değiliz," dedi. Kelimeler netti ama sesinde bir savunma vardı. "Nessa Thalron suçlu bir kadındı ve cezasını çekti; bunu Thalron topraklarında yaşamış olan herkes bilir. Ölümü ise belirsizken buna ceza dahi verilemez."

Veyn başını hafifçe yana eğdi. Yüzünde ne öfke vardı ne acı; sadece korkutucu bir sakinlik

CamScanner

vardı ne acı; sadece korkutucu bir açıklık.

"Annemin tek suçu sana başkaldırmaktı," dedi sakince, "ve bu başkaldırı canıyla sonuçlanmış olmalı." Bu cümle meydanın üzerine düştüğünde, kalabalığın içinden istemsiz bir soluk yükseldi. Veyn bir adım daha attı. Artık Veymor'la aralarındaki mesafe neredeyse yoktu. "Sen onu," dedi tane tane, "adından mahrum bıraktın. Sesinden, hatırasından, zamandan mahrum bıraktın. Bir insanı hayatta tutup her şeyinden koparmanın adı neyse..." Bakışlarını halkın üzerine gezdirdi. "İşte Thalron'un buna verdiği isim neyse, annem de onunla ölmüş olmalı. Şimdi öldüğünden emin olmadığını söyleyemezsin çünkü günler öncesinde fazlasıyla emindin, öyle değil mi baba?"

Kimse konuşmadı. Kimse itiraz edemedi. Veymor'un yüzü kasıldı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Çünkü ilk kez, yasaların arkasına saklanamıyordu. İlk kez, kelimeler onu korumuyordu.

Veyn dönüp kalabalığa baktığında sesi daha da yükselmedi. Aksine, alçaldı.

"Bugün burada bir Köksüz'ün cezasını konuşacaktık ama görüyorum ki Thalron'un asıl suçu hâlâ yargılanmamış." Sonra bana doğru döndü. Bilekliğime değil, yüzüme baktı. "Ve bugün, hiç kimse yok edilmeyecek." Bu cümle Veymor'un yüzüne atılmış bir meydan okumaydı.

"Çünkü," diye ekledi Veyn, gözlerini tekrar babasına dikerek, "kurallara göre yok etmek istiyorsan, önce hükmetmen gerekir. Sen annemin ölüsünü de dirisine de hükmedemiyorsun, baba. Yasalar gerçeklerle işler, ilk önce kendi gerçeklerini bileceksin. Şimdi burada Nessa Thalron'u öldüren kişiyi yok etmediğin sürece benim Köksüz'ümün yok edilmesine de izin veremezsin çünkü bu yasalara aykırı olur; buna

CamScanner

asla izin vermeyeceğim."

Ve o an anladım: Bu, tahtın önünde söylenmiş ilk hüküm cümleleriydi.

"Din İnsanı eceliyle öldü," dedi Veyn, kalabalığa doğru, adeta bir Veymor gibi konuşuyordu. "Belki içtiği kan onu zehirledi, kendi kanıydı ve kendi kanıyla zehirlendi fakat Köksüz'üm onun canına zarar vermedi." Derin bir nefes verdi. "Saldırısı ise cezasız kalmayacak, Liora Valenka kutsal bir Din İnsanı'na saldırdığı için diğer Din İnsanları tarafından Toprak Kefareti cezası alacak, pişmanlığını dile getirene kadar da cezası son bulmayacaktır."

"Ne?" diye fısıldadığımda bakışlarımı sertçe ona doğru çevirdim fakat o beni duymuyor gibiydi. Halktan bazı insanların yüzünün gülümsediğini gördüm, Din İnsanları birbirine bakıp başlarını salladılar, Veymor yeniden o ifadesizlik maskesini takmıştı.

Toprak kefareti ne demekti?

"Sen?" dedi Veymor Veyn'i kastederek. "Hizmetkarın olduğu için bu cezayı senin de çekmen gerekiyor." Veymor yarı alaylı yarı ciddi gülümsedi. "Elbette ki karanlıktan korkmuyorsan..."

Veyn hiç düşünmeden hızlı bir şekilde "Thalron'a sadakatle bağlıyım, baba," dedi üstünlükle. "Hizmetkarımla beraber aynı cezayı çekecek ve Liora Valenka pişmanlığını dile getirene kadar ben de o toprağın altında kalacağım."

Toprağın altında kalmak mı? Veyn, Veymor'u halkın gözünde küçük düşürdüğü gibi her şeyi yasalara uygun bir şekilde ilerletiyordu ve hem kendisini, hem de beni cezalandırıyordu. Aksini tam şu an dile getirmeyi düşündüm ama Veyn öyle keskin cümleler kurmuş ve herkesin ağzını kapatmıştı

CamScanner

asla izin vermeyeceğim."

Ve o an anladım: Bu, tahtın önünde söylenmiş ilk hüküm cümleleriydi.

"Din İnsanı eceliyle öldü," dedi Veyn, kalabalığa doğru, adeta bir Veymor gibi konuşuyordu. "Belki içtiği kan onu zehirledi, kendi kanıydı ve kendi kanıyla zehirlendi fakat Köksüz'üm onun canına zarar vermedi." Derin bir nefes verdi. "Saldırısı ise cezasız kalmayacak, Liora Valenka kutsal bir Din İnsanı'na saldırdığı için diğer Din İnsanları tarafından Toprak Kefareti cezası alacak, pişmanlığını dile getirene kadar da cezası son bulmayacaktır."

"Ne?" diye fısıldadığımda bakışlarımı sertçe ona doğru çevirdim fakat o beni duymuyor gibiydi. Halktan bazı insanların yüzünün gülümsediğini gördüm, Din İnsanları birbirine bakıp başlarını salladılar, Veymor yeniden o ifadesizlik maskesini takmıştı.

Toprak kefareti ne demekti?

"Sen?" dedi Veymor Veyn'i kastederek. "Hizmetkarın olduğu için bu cezayı senin de çekmen gerekiyor." Veymor yarı alaylı yarı ciddi gülümsedi. "Elbette ki karanlıktan korkmuyorsan..."

Veyn hiç düşünmeden hızlı bir şekilde "Thalron'a sadakatle bağlıyım, baba," dedi üstünlükle. "Hizmetkarımla beraber aynı cezayı çekecek ve Liora Valenka pişmanlığını dile getirene kadar ben de o toprağın altında kalacağım."

Toprağın altında kalmak mı? Veyn, Veymor'u halkın gözünde küçük düşürdüğü gibi her şeyi yasalara uygun bir şekilde ilerletiyordu ve hem kendisini, hem de beni cezalandırıyordu. Aksini tam şu an dile getirmeyi düşündüm ama Veyn öyle keskin cümleler kurmuş ve herkesin ağzını kapatmıştı

CamScanner

cümleler kurmuş ve herkesin ağzını kapatmıştı ki her ne söylersem söyleyeyim sonucunda bir kurtuluşum bile kalmayacağını görebiliyordum.

İçinden bir ses bu kefareti çekmem gerektiğini dile getiriyordu fakat Veyn'e dönüp baktığımda aslında bu kefaretin onun için çok daha zor olabileceğini görüyordum çünkü toprağın altı karanlık olurdu ve kalesinden de anlayabileceğim gibi Veyn, karanlıktan hoşlanmıyordu.

Az önce bana nefretle bakan insanlar bu cezayı duyduktan sonra rahatlamış, Thalron sınırları içerisinde bir ayrıcalık tanınmadığıyla yüzleşmişlerdi. Her ne olursa olsun, Veyn dahi olsan bir ceza çekmen gerekiyorsa çekiyordun. Gözüm kararmıştı, bir Din İnsanı'na saldırmıştım ve şimdi bunun cezasını yine Veyn'le beraber çekecektik.

"Pişmanlığımı hiçbir zaman dile getirmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordum dudaklarımın arasından sadece Veyn'in duyabileceği şekilde.

Veyn'in yüzünde hafif bir gülümseme oluştu ardından bakışlarını yavaşça bana çevirdiğinde yeşil gözlerinin korkusuz bir şekilde bana baktığını gördüm. "O halde birlikte öleceğiz Liora, ben ölüme de hazırım, sen hazır ımısın?"

**

Şarkı: Eternal Eclipse, Dawn of Faith

Kuzey topraklarındaki inanışların bazen insanı bambaşka noktalara götürebileceğini her zaman söylerdi Elly çünkü inanç demek, Kuzey insanlarına göre bir yaşam biçimiydi. Neye inandıkları önemli değildi sadece inandıkları her şeye koşulsuz ve şartsız bir şekilde bağlı oluyorlardı.

Benim çocukluğumdan beri inandığım hiçbir şey yoktu. Kana inanmıyordum, toprağa

CamScanner

inanmıyordum, okyanusa inanmıyordum; tek bildiğim bir yaratıcının olma ihtimaliydi fakat o yaratıcının ne başkalarının bahsettiği gibi bir ormanın içinde yaşadığını düşünüyordum, ne de Tanrıların bir yerlerden bizi izlediğine. Çoğu zaman başka kültürlerdeki tek Tanrılı inanç bana doğru gelse de kalbimde bunun doğruluğundan emin olamadığım için inançsızlık, başkalarının kör inançlarından daha doğru geliyordu.

Kuzeyde ise insanlar ölümü bir son olarak görmezdi. Bazıları, savaşta onurlu ve cesurca ölenlerin Valhalla'ya gideceğine inanırdı. Valhalla, Tanrıların babası sayılan Odin'in salonuydu; oraya gidenler seçilmiş savaşçılar kabul edilir, her gün yeniden savaşır, her gece aynı sofrada otururdu. Ölüm, onlar için bir ödül biçimiydi.

Fakat herkes Valhalla'ya gitmezdi. Savaşta ölmeyenler, hastalıkla ya da yaşlılıkla hayata veda edenler için başka yollar vardı. Kimileri, savaşçıları seçme hakkına sahip olan Freyja'nın topraklarına kabul edilirdi; kimileri ise ne ödüllendirilen ne de lanetlenenlerin diyarı olan Hel'e giderdi. Hel bir ceza yeri değildi; sessiz, soğuk ve nötr bir sondu.

Kuzey inançlarında ruhun kaderi, neye inandığından çok nasıl yaşadığıyla belirlenirdi. Tanrılar mutlak iyilik ya da mutlak merhamet vaat etmezdi. Onlar da hata yapar, yanılır, hatta ölümü beklerdi. Çünkü en sonunda Tanrıların bile kaçamayacağı bir son vardı: Ragnarök.

Bu yüzden kuzey halkı için inanç, kurtuluş değil; onurla ayakta durabilme meselesiydi.

Belki de bu yüzden onların Tanrılarına hiç yakınlık hissetmedim. Çünkü ben ödüllendirileceğim bir öte dünya aramıyordum. Sadece var olmanın, doğru durmanın ve gerekirse hiçbir yere gitmeden yok olmanın ihtimalini kabul ediyordum. Belki

CamScanner

de ruhum daima gezindiği için ve durmaksızın başka bedenlerde soluk alacağına inandığım için hiçbir zaman sonsuza kadar yok olabileceğimi düşünmüyordum.

Thalron için ise ölümden sonraki hayat nasıl bir inanışa bağlıydı, emin değildim. Ama hemen karşımda duran iki tabut, karlara rağmen kazılmış topraklar bana onların inanışlarını sorgulama hakkı vermişti.

Bütün halk, kalelerin arkasında durmuş bizi izliyordu; Veyn ve ben yan yanaydık ve buraya getirilmiştik. Beş Din İnsanı karşımızda durmuş, tabutların önünde gözlerimizin içine bakıyordu. Ne yapacağımdan bile emin değildim çünkü Thalron inanışları Kuzey inanışlarından, ritüellerinden ve bakış açılarından daha farklıydı. Bizi bir tabutun içine sokacaklar, üzerimize toprak atacaklar ve bu şekilde kefaret ödemimize sebep olacaklardı. Korkmayı bekliyordum ama korkunun zerresini hissetmiyordum, tek hissettiğim ruhumun bu yaşanılanları kabul etmediğiydi.

Din İnsanlarından biri öne çıktı. Elinde kutsal bir sembol yoktu, bağırmıyordu da. Sanki çoktan bilmemiz gereken bir şeyi tekrar ediyordu. "Toprak kefareti," dedi, "insanın kendini olduğundan büyük sandığı anlar içindir." Tabutları işaret etti. "Sizi toprağın içine koymamızın sebebi öldürmek değildir." Bir an durdu, bakışlarını halkın üzerinden geçirdi. "Toprak, insana üç şeyi aynı anda hissettirir: ağırlığını, yalnızlığını ve kaçamayacağını. Bu kefaret, insanın gücünü kaybettiği yerdir. Kılıç işlemez. Ün konuşmaz. İsimlerin hiçbir anlamı kalmaz." Sonra bize döndü. "Tabutun içindeyken ne görmenizi isteriz ne de bir şey duymanızı. Sadece düşünmenizi bekleriz. Nefes alırken, 'Yaşamak istiyorum' demenizi. Toprak, bunu duyar." Sesi sertleşti. "Eğer biri orada korkudan deliye dönerse, bu onun suçudur. Eğer biri sakin kalırsa, bu onun direncidir. Ama eğer biri, yorgunluğuna rağmen hiçbir şey hissetmezse... işte

CamScanner

biri, varlığına rağmen hiçbir şey hissetmezse... işte o zaman Thalron, o ruhun kırıldığını kabul eder." Bir adım daha yaklaştı. "Toprak kefareti sizden pişmanlık ve itiraf ister, eğer pişmanlığını dile getirmezsen o pişmanlığı hissedene kadar toprağın altında kalırsın." Son sözlerini neredeyse fısıldadı bana doğru. "Bu yüzden sizi gömüyoruz. Çünkü bazı insanlar ancak toprağın altında, yaşadıklarını anlamaya başlar."

Bu ceza, bedenimizi susturmak için değil; içimizde hâlâ konuşan bir şey kalıp kalmadığını görmek içindi.

Din İnsanı elindeki iki çelik bardağı Veyn ve bana uzattı; ben duraksadığımda "Bu ne?" diye sordum fakat Veyn, bir an bile şüpheye düşmeden bardağı hızlı bir şekilde içti ardından diğer tarafa doğru fırlattı. "Bu ne?" diye sordum bir kez daha ama kimse bana hiçbir cevap vermedi. Sadece içmem beklenildi, öyle bir sessizlik hakimdi ki, ben o bardaktaki sıvıyı içmezsem hiçbir şey son bulmayacaktı. Bakışlarımı Veyn'e doğru çevirdiğimde gözleriyle sadece onaylarmış gibi bir hareket yaptı ve tuhaf bir şekilde ona güvenerek ben de bardaktaki bütün sıvıyı içtim.

Hafif acı, hafif ekşi bir tat damağımla buluştuğunda bardağı yavaşça yere attım ardından dik bir duruşa geçtim. Benden önce Veyn, kendisi için hazırlanan tabuta doğru ilerlediğinde öyle sakin görünüyordu ki son bir kez kalabalığa doğru baktım ve en azından bir kişinin tepki vermesini bekledim ama kimseden çıt çıkmıyordu. En uzakta duran Veymor, ellerini arkada birleştirmiş sakinlikle olanları izliyordu. Tanya ve Korven neredeydi? Onlar ne düşünüyordu?

Artık ruhum bu kadar yaşanılanı kaldıramıyordu. Beni bir tabutun içine sokuyorlardı, nefesimi benden alıyorlardı ve pişmanlığa zorunlu tutuyorlardı. Bu çok ağır bir cezaydı, kalbimi sızlatmasak kadar ağır bir cezaydı.

CamScanner

sıkıştıracak kadar ağır bir cezaydı.

İçtiğim sıvı yavaş yavaş başımı döndürmeye başladığını hissettiğimde bakışlarımdaki odak kaymaya başladı ve ayaklarım istemsiz bir şekilde tabuta doğru ilerledi. Bana ne içirmişlerdi?
Bu Thalron'da gördüğüm en kötü ritüellerden birisiydi ve en korkuncu. Yavaşça tabutun içine doğru yattığımda gözlerim gökyüzüyle buluştu ve kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atmaya başladı. Völva davullarına ağır ağır vurulmaya başlandı ve sonrasmda tabutun kapağını tam dört Köksüz gözlerimin içine bakmadan kapattı.

(Klostrofobisi olan okurlarımın bu kısma göz gezdirip hızlı bir şekilde geçmesini öneririm, psikolojik olarak yıpratıcı bir sahnedir.)

Zifir karanlık. Başka hiçbir şey yoktu. Zifir karanlık beni kucağına aldığında ve nefesim anlık olarak kesildiğinde tabutun tepesinden toprağın atıldığını duydum. Diri diri bizi gömüyorlardı bunun adına kefaret diyorlardı. Tabutun içi buz gibiydi, karın kokusu ve toprağın kokusu burnuma doluyordu ama tepeden gelen toprağın sesi ve völva davullarının sesi gitgide arttığında Din İnsanları'nın anlamadığım dilde bir şeyler söylemeye başladıklarını duydum.

Birkaç saniye sonra ellerim titremeye başladığında ve avuç içlerimi tabutun tavanına dayadığımda hiçbir kuvvetin o tabutu açmaya yetmeyeceğini anlamıştım. Gözlerimi sıkıca yumdum, nefesimi kontrol altına almaya çalıştım ama kalbim öyle delicesine atıyordu ki nefesimi kontrol etmekte zorlanıyordum. Din İnsanları'nın sesi völva davullarıyla karıştığında kulaklarım uğuldamaya başladı. Veyn birkaç adım ötemdeki bir tabutun içindeydi ve benim yüzümden onu da bir tabutun içine sokmuşlardı üstelik bu cezayı veren kişi de yine kendisiydi. Halkın gözünde Thalron yasalarına göre gerekeni yapıyordu ama gerekeni yaparken ikimizi de mahvettiğini nasıl görmezdi?

CamScanner

Birkaç dakika sonra avuç içlerim terlemeye başladığında damağımdaki o tat, acı bir tada dönüşmeye başladı. Tek bir ışık bile yoktu, nefeslerimi kontrol altına almaya çalışırken sırtıma vuran soğuk, terleyen avuç içlerimin tam zıttıydı. Gözlerimi daha bir şekilde yumdum, zihnimi rahatlatmak isteyerek sevdiğim herkesi aklıma getirmeye çalıştım ama ne Elly vardı, ne Tanya ne de Korven... Hiç kimse yoktu. Kendimi zorlasam bile o karanlıktan başka hiçbir şey göremiyordum.

Tharn selvaeth ven! Tharn selvaeth ven! Din İnsanları'nın söylediği cümlelerden anladığım sadece buydu.

Toprak sizi arındıracaktır!

Birkaç dakika sonra, belki de daha uzundu, bilmiyordum zihnim bozuk bir saat gibi hızlı bir şekilde çalışmaya başladığında karanlığa alışan gözlerimin gerisinde Thalron kalelerini gördüm, okyanusunu ve suyun sesini. Artık völva davullarını değil, dalgaların sesini işitiyordum, bir de bir kadının şarkı söyleyen sesini. Gözlerimi açmak istedim, belki de açtım bilmiyordum ama karanlık olduğundan olsa gerek gözlerimi açık tutmakta da zorlanıyordum.

Güzel olan her şeyi düşünmek istediğim o anlarda karanlığın içinde görebildiğim tek görüntü sırtı bana dönük kızıl saçlı bir kadındı. O kadının ben olabileceğimi bile düşündüm, adımlarım o kadına yaklaşırken bir rüyanın içinde gibiydim ama bunun bir rüya değil, sanrı olduğunu anlayabilecek kadar da bilincim açıktı. Bana içirdikleri sıvının içinde her ne varsa olduğum benliğimden çıkarılmış, bambaşka bir noktaya götürülmüştüm.

Sırtı dönük kızıl saçlı kadının oraya yaklaştığımda yine bir ormanın içindeydim ama o orman artık rüyalarımdakinden daha farklıydı. Ağaç dalları kıpkırmızıydı, uçlarından kanlar damlıyordu ve kendimi görmesem de her adımımda yere kan

CamScanner

kendimi göremesem de her adımımda yere kan damladığını hissedebiliyordum. Ben adım attıkça yere kanlar bulaşıyordu, ya yaralanmıştım ya da birini öldürmüştüm; bilmiyordum. Başımı iki yana salladığımda yeniden tabutun içinde olduğumu hissettim ve ellerim tabutun tavanına dokunduğunda "Pişman olmayacağım," diye fısıldadım fakat zihnim yeniden beni o ormanın içine davet etti.

Bu kez kızıl saçlı kadının yüzü bana dönüktü, ela yuvarlak gözleri tam gözlerimin içine bakıyordu ve bu kez öyle netti ki, dakikalardır ilk kez korktuğumu hissettim. Boyu benden biraz daha uzundu, üzerinde bordo bir elbise vardı, boynunda ise kırmızı taşlı bir kolye. Ellerini önünde bir hükümdar gibi birleştirmişti, çenesi havadaydı ve sanki bana meydan okuyor gibiydi.

Bakışlarım ellerime döndüğünde bir hançer taşıdığımı gördüm, hançerin ucundan ise kan damlıyordu. Birini öldürmüştüm, tam geride birilerinin çığlık sesleri geliyordu ama ben geriye dönüp bakamıyor, o kızıl saçlı kadından bakışlarımı ayıramıyordum.

Uyanmak istedim, gözlerimi açmak istedim ama zihnim sanki beni daha fazla o sanrının içine kabul etti. Ağaç dallarından damlayan kanlar daha fazla arttı, kadının hemen arkasında Thalron kalesi alev alev görünmeye başladı. Thalron yanıyordu, cayır cayır yanıyordu ve biz ikimiz o kalenin önündeydik.

Olduğum yerde kıvrandığımda ve nefes almaya çalıştığımda soluğumun artık yarım çıktığını fark ettim; ellerimle tabutun tavanını zorladım ama sanrının içerisinde hançeri havaya kaldırıyor, sanki daha fazlasını istiyor gibi hissediyordum. Hayır, buradan çıkmak istiyordum. Sadece tabuttan değil, bu sanrının içinden çıkmak istiyordum ama o kızıl saçlı kadın bana öyle bir bakıyordu ki sanki kurtuluşum bile bir tek onunla gerçekleşebilecekti.

CamScanner

Artık völva sesleri yoktu, Din İnsanları'nın sesi de öyle. Thalron kaleleri yanıyor, ateşin sesi kulaklarımı arşınlıyordu. O kaleyi ben yakmıştım, bunu hissedebiliyordum.

Bir çan sesi geldiğinde ve sonrasmda yavaş yavaş bir keman sesi kulaklarıma dolduğunda bu sesi daha önce duymadığıma emindim. Etrafıma bakmak istedim ama bakamıyordum, dönebileceğim tek bir alanım bile yoktu. Kalbim sıkışmaya başladığında kızıl saçlı kadın bana doğru yürüdü ve hemen karşımda durduğunda yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluştu. "Yakmak istiyorsan yakacaksın," dedi o kızıl saçlı kadın baskın bir sesle. Sesinde İskandinav aksam vardı. "Yönetmek istiyorsan yöneteceksin, öldürmek istiyorsan öldüreceksin ve kurtulmak istiyorsan kurtulacaksın ama ilk önce ruhunu ve kanını kabul edeceksin, güzel kızım." Elini kaldırıp yüzüme dokundu, avcunun içinde kan olduğunu gördüm ama ondan kaçamadım. "Sen Valenka'sın, asıl olansın, adanan hiçbir zaman olmayacaksın." Diğer elini havaya kaldırdığında onun da bir hançer tuttuğunu gördüm.

Dudaklarımdan sadece "Beni kurtar," döküldü.

"Ben kurtaramam," dedi başını iki yana sallayarak. "Çünkü seneler önce öldüm ama sen..." Kanlı eliyle çenemi kavrayıp kaldırdı. "Sen Veyna'sın, kendi kendini kurtarabilecek olan sadece sensin."

Veyna. Svalbard'da bunun anlamının Prenses olduğunu söylüyorlardı ama sanki kızıl saçlı kadın o kelimeyi dile getirirken bunun anlamının farklı olduğunu dile getiriyor gibiydi.

"Nasıl?" dediğimde ağladığımı yeni fark ediyordum. Hayır, bu bir sanrıydı, bir tabutun içindeydim ve nefes almakta artık zorlanıyordum ama zihnimin içine kilitlenmiş gibiydim ve buradan bile nasıl kurtulabileceğimi bilmiyordum, eğer bu sanrının içinde kilitli kalırsam o tabuttan da

CamScanner

bu sanrının içinde kilitli kalırsam o tabuttan da çıkamayacak, nefessizlikten ölecektim ama gerçek dünyaya geri dönüş yapamıyordum.

"Aşk," döküldü dudaklarından kızıl saçlı kadının. "Aşk seni ya kurtaracak ya da yok edecek." Yüzünde bir gülümseme oluştu ama pişmanlık yoktu. "Beni yok etti."

Hemen arkamdan adım sesleri geldiğini işittiğimde başımı geriye doğru çevirebildim ve bir topluluğun elinde meşalelerle bana doğru yaklaştığını gördüm. Yakmak için. Dudaklarımdan tiz bir çığlık koptuğunda kaçmak için hamle yapmak istedim ama yerimden kıpırdayamadım bile. Daha fazla çırpındığımda dizlerim bir şeylere çarpmaya başladı, kendi çığlık seslerim kulaklarıma doldu ama kurtulamıyordum. İnsanlar bana yaklaşıyor, nefesim kesiliyor ve sanki ölüm bana adım adım yaklaşıyordu. Yeniden o kızıl saçlı kadına doğru döndüğümde hareket bile etmeden beni izlediğini gördüm ve o an gerçeği anladım.

O meşaleli insanlar beni değil, karşımdaki kızıl saçlı kadını yakmak istiyordu.

"Pişman olduğunu dile getirmekten korkma çünkü sonrasında pişman edeceksin," dedi kızıl saçlı kadın. "Korkmaktan çekinme çünkü en büyük korkuyu sen vereceksin." Bir adamın gür sesiyle irkildiğimde gözlerimi o kadından hâlâ ayıramıyordum. "Aşık olmaktan kaçma," dedi en sonunda derinden gelen bir sesle. "Çünkü aşk sana güç verecek." İşaret parmağını kaldırdığında ve hemen arka tarafımı gösterdiğinde başımı yavaşça çevirdim, tam orada, Veyn'i gördüm, halk çevresinde bir halka oluşturmuştu ve onu yakmak istiyordu. "Öldürmekten çekinme," dedi bu kez keskin bir sesle. "Çünkü yaşamak için öldürmen gerekir."

Veyn, gür bir sesle bir kez daha bağırdığında kalbimin sıkıştığını hissettim ve yeniden ona

CamScanner

koşmak için hamle yaptığımda gözlerimden yaşlar art arda süzülüyordu. Birisi Veyn'e yaklaştı ve meşalesini onun üzerine doğru attığında Veyn kurtulmak için hamle yapmak istedi ama birileri onu tutmaya başladı, hemen sonrasında meşalenin ateşi üzerindeki pelerinini tutuşturduğunda öyle bir çığlık attım ki, çığlığım kulaklarımı acıttı.

O an anladım ki aslında yanan kişi Veyn değil, seneler önce yaşamış olan Arthur'du. İnsanlar ilk önce Arthur'u ve hemen sonrasında da o kızıl saçlı kadını, Morna'yı yakmak istiyordu.

Bakışlarımı yeniden Morna'ya doğru çevirdiğimde rüyalarımın dışında gördüm onu. Hiç görmediğim gibi gördüm. Gözleri acıyla dolmuştu ve ellerinde meşaleler tutan insanlar ona doğru yaklaşıyordu. Gözünden bir damla yaş aktığında "Yaşayacaksın," dedi Morna bana doğru. "Yaşatacaksın da.
Sen bir Valenka'sın, ruhumun özgür olmasını sağlayacaksın."

Onları kurtarmak istedim, çabalamak istedim fakat hareket edemiyordum çünkü aslında bir tabutun içindeydim. Hemen ardımda Arthur'un bulunduğu yerde avaz avaz çığlık seslerinin yükseldiğini işittim ve sonrasında tam karşımda duran Morna'ya yaklaşan halk, meşalelerini onun üzerine doğru fırlattı. Bordo pelerini alev aldığında çenesini havaya kaldırdı, çığlık yoktu ama gözünden bir damla yaş aktığında "Yaşat Veyna'yı," dedi Morna, ruhuma fısıldar gibi. "Al intikamımı güzel kızım." Gözlerimin önünde Morna'yı cayır cayır yakıyorlardı ve benim de canım öyle bir yamyordu ki ağlıyordum. "Uyan," diye fısıldadı keskin bir sesle. "Çünkü artık eskisi gibi olmayacaksın, Valenka."

Bir anda başımı sertçe vurduğumda karanlıkta gözlerimi açtım ve nefesimin kesildiğini fark ettim. Art arda bacaklarımı yere vuruyor, ellerimle tabutun tavanına yumruklarımı geçiriyordum.

CamScanner

Ter içinde kalmıştım, gerçekten de ağlıyordum ve bağırmaktan artık dudaklarım kurumuştu. Ne zamandan beri bir sanrının içindeydim bilmiyordum ama karanlık öyle bir beni içine almıştı ki völva davullarının sesini bile sonradan duyabildim, Din İnsanları aynı cümleleri tekrar etmeye devam ediyordu.

Ve o adamın sesi, Veyn'e aitti. Çok uzaklardan bir adamın sesini işitiyordum, Veyn bağırıyordu. Veyn gerçekten de bağırıyordu. Soluğum kesildiğinde ve artık tabutun içinde nefes alabilecek tek bir alan kalmadığında bir karar vermem gerekiyordu: pişmanlığımı dile getirmek ya da ölüme boyun eğmek.

Eskiden olsa ölüme boyun eğer, pişmanlığımı bir an bile olsun dile getirmezdim ama şimdi artık eskisi gibi hissetmiyordum. Sanki bu tabuta girdikten sonra bir şeyler benim için tamamen değişmişti ve her şey tam tersi bir şekilde ilerlemeye başlamış gibiydi. Veyn'in toprağın altındaki sesleri kulaklarımın içine doluyor, kurtuluşun sadece benden geçtiğini adeta bana fısıldıyordu.

Dönmek istedim dönemedim, tabutu açmak istedim, açamadım, karanlıktan kurtulmak istedim, kurtulamadım. Elim boynuma doğru gittiğinde nefes alamadığım için artık başımın döndüğünü fark ettim; zihnim öylesine bulanıklaşmıştı ki gözlerimi kapattığım anda artık ölüme teslim olacaktım.

Pişman olduğunu dile getirmekten korkma çünkü sonrasında pişman edeceksin.

"Pişmanım!" diye haykırdım gür bir sesle en sonunda gözlerimden yaşlar akarken. Tek diyebildiğim buydu. Nefessiz kaldığım için değil, ölümden korktuğum için de değildi. Pişman hiç değildim fakat buradan şimdi çıkmam gerekiyordu çünkü çıkmalıydım ki kendimi bulacaktım. Çıkmalıydım ki artık asıl pişmanlığı tattıracaktım

CamScanner

çünkü çıkmalıydım ki kendimi bulacaktım. Çıkmalıydım ki artık asıl pişmanlığı tattıracaktım.

Karanlığın, toprağın ve sessizliğin üzerime örtüldüğü o yerde bir anda völva davullarının sustuğunu işittim, Din İnsanları'nın sesi de aynı oranda sessizliğe gömüldü. Öylesine karanlıktı ki bir daha göremeyecekmişim gibi hissediyordum ve sanki artık sevdiğim kişilerin hepsi zihnimin içinde dönüyordu. Elly bana fısıldıyordu, Tanya ve Korven çocukluğumdaki gibi büyük bir inançla bana bakıyorlardı.

Gözlerimi sıkıca yumduğumda bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum çünkü zaten yeterince karanlıktı fakat artık bu denli karanlığa da tahammül edemiyor gibiydim.

Birkaç dakika sonra sanki göğsümden son nefesimi verdim ve bir kez daha tabutun tavanına sertçe vurdum. Tam o esnada tabutun üzerinin açıldığına şahit oldum, hemen ardından ise bir kabus gibi Din insanları'nın benim üzerime doğru eğildiklerini gördüm.

Her şey bir anda olurken birileri kollarımdan tutup beni dışarıya çıkarmak istedi ve temiz havayı soluduğum anda başımın hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde döndüğünü hissettim.

Bir nefes iki nefes ve üçüncü nefes... Sonrasında tabutun içinde doğrulmamla başka bir karanlığın beni kucağına alması bir oldu. Zihnim bulanıklaşırken artık tamamen karanlık benimleydi ve ben de kendimi o karanlığa bile isteye teslim ettim.

**

Şarkı: AYLIVA, Aber Sie

Birisi ağlıyordu. İçli, durdurulamayan bir ağlayıştı bu. Öyle bana benziyordu ki, bir an için ağlayan

CamScanner

bu. Öyle bana benziyordu ki, bir an için ağlayan kişinin ben olduğumu fark etmekte bile zorlandım. Karanlık neden bu kadar derindi? Neden etrafımda kimse yoktu? Neden yalnızlık, ses kadar ağırdı?

Titriyordum. Sıcaktaydım ama bedenim kontrolsüzce sarsılıyordu. Sanki günlerdir değil, haftalardır Thalron'da biriken her şey; acı, öfke, özlem, bastırdığım tüm duygular aynı anda bedenimden kopup çıkıyordu. Yaşadıklarımın ağırlığı bir patlama gibi içimden taşıyor, beni bile hazırlıksız yakalıyordu.

O ağlayış derinleştikçe ben de derinleştim. Bir ses adımı söyledi; duyuyordum ama tanıyamıyordum. Gözlerimi açamıyordum, hareket edemiyordum. Yine de garip bir şekilde biliyordum: Gözlerimi açarsam gerçek dünyanın tam ortasında olacaktım. Kaçacak bir yer yoktu artık.

"Liora." Bu kez adım netti. Kesin, sarsılmaz. Bu ses yalnızca Veyn'e aitti. "Gözlerini aç," dedi, "güvendesin."

Güvende miydim? Uzun zamandır güven kelimesi bana ait değildi. Bu his güven değildi; bu bir yıkımdı. Bu bir uyanıştı. Can yakan, geri dönüşsüz bir uyanış.
Bu acıydı. Ve aynı zamanda güçtü. Bu, yeniden doğuştu ama biraz da ölmekti.

İçimde bir şeyin öldüğünü, yerine başka bir şeyin, daha sert, daha uyanık doğduğunu hissediyordum.

Ve artık biliyordum: Ben eski halimle uyanmayacaktım.

Yavaşça gözlerimi açtığımda, bulanık bakışlarımın yaşların arasından seçebildiği ilk görüntü vitray pencereler oldu. Renkler dağılıyor, ışık camların içinden kırılarak odaya süzülüyordu. Dairemdeydim. Hem ait olduğum hem de hiçbir

CamScanner

Dairemdeydim. Hem ait olduğum hem de hiçbir zaman gerçekten ait hissedemediğim o yerde.

Ağladığımı fark ettiğimde bakışlarım ağır ağır aşağıya kaydı ve onu gördüm: Veyn.

Yan yatıyordum; yatağın üzerinde, bıraktığım boşlukta oturuyordu. Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk yüz onundu, duyduğum ilk ses de ona aitti. Bakışlarındaki en net duygu endişeydi. Saklamıyordu. *Saklayamıyordu.*

Yüzüne baktığımda hıçkırıklarım arttı, ağlayışım derinleşti. O an nasıl göründüğüm umurumda değildi. Güçlü görünmek, dimdik durmak; hiçbiri önemli değildi. Sadece ağlamak istiyordum. Bağırmak. Kaçmak değil; yalnızlıktan kurtulmak istiyordum.

Veyn yutkundu. Elini kaldırdı ve yüzüme düşen saçımı yavaşça geriye itti. Dokunuşu temkinliydi, sanki kırılacağımı biliyormuş gibi. "Güvendesin," dedi yine, kelimenin her hecesine tutunarak. "Güvendesin, Liora. Artık ağlama." Ama ağlıyordum. Çünkü bazı gözyaşları acıdan değil, hayatta kalmış olmaktan akardı.

Thalron artık beni mahvetmişti.

Başımı ağlaya ağlaya iki yana salladığımda, Veyn elini çekmek için istemsiz bir hamle yaptı. Ama o an kalbim ne söylüyorsa onu yaptım. Düşünmedim, tartmadım. Uzanıp elini tuttum. Ardından ne zaman doğrulduğumu ne zaman onu kendime çektiğimi bile hatırlamıyordum.

Veyn'e öyle sıkı sarıldım ki, başımı omzuna gömdüğüm anda içimde tutabildiğim her şey dağıldı. Gözyaşlarım durmadan akıyordu. Kollarım sırtına dolandığında, sanki son nefesimi asıl o an veriyordum. Daha fazlasını istedim; sınırları, önünü arkasını düşünmeden. Parmaklarım sırtına gömüldü, tırnaklarım istemsizce derisine geçti

CamScanner

önünü arkasını düşünmeden. Parmaklarım sırtına gömüldü, tırnaklarım istemsizce derisine geçti.

O an Veyn'in donduğunu hissettim ama umurumda değildi. Açıklamak istemiyordum. Savunmak, geri çekilmek, kendimi anlatmak... hiçbirini. Sadece ona sarılmak istiyordum. Kimseye değil, Veyn'e. Çünkü o an, beni gerçekten anlayabilecek tek kişinin o olduğuna inanıyordum. Kalbimin neden onu seçtiğini bilmiyordum; sadece susturamadığımı biliyordum.

Sonra Veyn beni bozguna uğrattı. Güçlü kolları bir anda bana dolandı, beni kendine öyle bir çekti ki, sanki bütün direncim paramparça oldu. Belimden sımsıkı kavradı, vücudumun yarısı onun kucağına taşındı. Bana sarılışı benden bile sıkıydı; nefesimin kesildiğini hissettim.

Sağ eli ensemdeydi. Orada durdu; sanki izin ister gibi. Ardından parmakları saçlarıma karıştı, yavaş ve temkinli bir hareketle. Dokunuşu aceleci değildi. Kırılganlığımı biliyor, ona göre tutuyordu.

Ve ilk kez bırakıldığımı değil, tutulduğumu hissettim.

Omzunda hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ederken sanki nefesini tutmuş gibiydi ama beni bir an bile olsun bırakmadı. Bir şeyler söylemeliydim belki de kendimi açıklamalıydım ama Veyn, bütün bunlara ihtiyacı yokmuş gibi bana sarılıyordu, sanki kalbimin sesini duymuştu, üstelik bütün duygulara yabancı olduğunu düşündüğüm o adam, benim duygularımı yakından tanıyor gibiydi.

"Kaybolmuş hissediyorum," dedim nefes nefese gözyaşlarımın arasından. "Bu kadarı çok fazla." Başımı iki yana salladım art arda ve tırnaklarımı daha fazla sırtına sapladım. "Kaybolmuş hissediyorum, Veyn. Kim olduğumu artık bilmiyorum, nereye gittiğimi bilmiyorum, bu kadar insan benden nefret ederken nasıl yaşamam

CamScanner

kadar insan benden nefret ederken nasıl yaşamaya devam edeceğimi bilmiyorum ama yaşamak istiyorum." Yüksek bir sesle "Yaşamak istiyorum!" dedim acıyla. "Gücümü istiyorum." Elly'nin yüzü, kapalı gözlerimin ardından göründüğünde "Elly," diye hıçkırdım. "Onu öldürdüler, arkadaşlarımı ellerimden aldılar, hayatımı yok ettiler, sadece acı hissediyorum." Başımı yasladığım yerden yavaşça kaldırdım ve onun yüzüne baktığımda görmekte zorlanıyordum ama yemyeşil gözleri bana öyle büyük bir endişeyle bakıyordu ki bu duygunun saflığı beni daha fazla ağlattı. "Ben kötü birisi değilim, Veyn," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ben lanetli değilim, ben söylediklerinin hiçbirisi değilim. Ben artık burada yaşadıklarımı kaldıramıyorum."

Dudakları tek biz çizgi halini aldığında ve sonrasında ensemde olan eli yanağıma dokunduğunda, diğer eli hâlâ belimden sıkıca tutuyordu. Yanağımdan akan yaşları sildiğinde ve sonrasında bu kez o beni çekip sarıldığında çenesi alnıma dokundu, beni göğüs kafesine çekti ve öyle bir sarıldı ki, uzun zamandır kendimi bu kadar güvende hissetmemiştim. Göğüs kafesi, kalbinin olduğu yer sanki benim sığmağım gibi olmuştu ve bu öylesine tuhaf ve öylesine yanlıştı ki. Bu duygunun da önüne geçemiyordum.

Yüzüm yan bir şekilde göğüs kafesine yaslıydı; kalbinin atışları kulağımdaydı. O kadar hızlı atıyordu ki, sadece onu dinleyerek bile sakinleşebileceğimi hissettim. Ritmi bana tutunacak bir yer veriyordu; sanki dünyayı değil, sadece o sesi dinlersem dağılmayacaktım.

"Nasıl?" dedim, sesim solgun ve yorgundu. "Buraya nasıl katlanıyorsun?" Bir an duraksadım. "Nasıl onlara inanabiliyor, nasıl bir tabutun içine girebiliyorsun?" Aslında onu, bizi bir tabutun içine soktuğu için hançerlemem gerekirdi. Belki daha fazlasını yapmam, daha büyük bir öfkeyle karşısına

CamScanner

dikilmem ama artık yapamıyordum. Çünkü Thalron'un insanı nasıl bir bataklık gibi içine çektiğini görüyordum. Önce ayaklarını tutuyor, sonra nefesini kesiyor, en sonunda da sana bunun normal olduğunu fısıldıyordu. "Şu geçen kısacık zamanda Thalron'un benden aldıklarını tahmin bile edemezsin," dedim, kelimeler boğazımdan zorla çıkıyordu. "Bu kadarı çok fazla." Sustuğumda acı dudaklarımdaydı. "Bu kadarı gerçekten çok fazla."

Kalbini hâlâ kulağımda hissediyordum. Ve ilk kez, onun bu yükle nasıl yaşadığını anlamaya yaklaşmıştım.

Veyn, büyük bir nefes verdi ve sonrasımda "Eğer o tabutun içine girmeseydin çok daha kötüsü olacaktı," dedi kısık bir sesle. "Tanımıyorsun, Liora. Thalron'u tam anlamıyla tanımıyorsun, buradaki insanları bilmiyorsun, senin gözünün bir saniye kararmasının nasil sonuçlar doğuracağını bile bilmiyorsun ve ben seni kendinden koruyamıyorum." Sesi öylesine dinlendirici gelmişti ki durmaksızın konuşmasını istemiştim o an. "Eğer bunu..."

"Bana dünya hakkında bir şeyler söyle," dedim onu taklit ederek. İç çektiğimde yaşlar akmaya devam ediyordu. "Ne hakkında olduğu umurumda değil, Veyn, bana bir şeyler anlat, öyle şeyler anlat ki, beni bu düştüğüm çukurdan çıkar yoksa geçmeyecek, yoksa susmayacağım, yoksa durmaksızın ağlamaya devam edeceğim çünkü sanki," elim kalbimin üzerine gitti, "bir şey burada, tam göğsümün üzerinde kalbimi sıkıyor, eller sanki beni boğuyor ve bu işkence bitmiyor. Veyn, sana yalvarıyorum bana bir şeyler anlat, beni Thalron'dan uzaklaştır, beni bu dünyaya yabancı bırak."

Veyn'in duraksadığını hissettim. Dünya hakkında hiçbir şey bilmeyen birisiydi ve ben ondan bunu istiyordum

CamScanner

istiyordum.

Fakat Veyn beni şaşırtarak "Masallar, bir varmış bir yokmuş, diye başlıyormuş," dedi derinden gelen bir sesle. "Nord'dan öğrendim. Bir varmış, bir yokmuş deniyormuş çünkü anlatılanların gerçek olmadığını en başından aslında bize söylüyormuş, bunu biliyor muydun?"

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Bu yüzden olduğunu bilmiyordum."

"Bak, benim de bildiğim bir şeyler varmış demek ki," dedi ve sonrasında göğüs kafesi kalkıp indi. "Hiç masal bilmiyor olabilirim ama istersen şimdi sana bir masal da anlatabilirim."

Kaşlarım havalandı. "Bunu nasıl yapacaksın?"

Veyn'in gülümsediğini hissettim. "Nord masalların kafadan uydurma saçma hikayeler olduğunu söyledi. Ben de bir hikaye yazabilirim elbet."

Bu kez kaşlarım çatıldı. "Nord'un hiçbir şey bildiği yok, seni de kandırıyor."

"Yedi cüceler gerçek mi yani?" Gözlerim açıldı ve başımı yasladığım yerden yavaşça kaldırıp ona şaşkınlıkla baktım, Veyn ise aramızda artık bir şifre olduğu için göz kırpıp bana karşılık verdi. "Sadece yedi tane cüce olduğunu biliyorum."

"Gerçek olabilir," dedim başımı sallayarak. "Çünkü Thalron'da da cüceler var."

Veyn'in gözleri kısıldı ve sonrasmda "Hiç bu açıdan düşünmemiştim," dedi afallayarak.

"Masallar gerçektir," dedim yeniden başımı göğüs kafesine yaslayıp. "Sadece hangi açıdan baktığına göre değişir."

"O halde," dediğinde sabırla devam etti. "*Bir*

CamScanner

varmış ve hep varmış." Gülümsediğimde gözyaşlarım artık sessizce akmaya başlamıştı. "Yirmi sene boyunca kalesinde kilitli kalmış bir canavar varmış, insanlarla konuşması yasakmış çünkü..." Duraksadı hatta bu duraksama çok uzun sürdü. "Yasakmış çünkü..." dedi ve sustu. Devam etmesini bekledim fakat devam edemedi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra "Bilmiyorum, Liora, neden yasakmış ama yasakmış. İnsanlara zarar verir diye mi yasakmış acaba?" Sesine öfke bulaştı. "Masal bitti Liora, canavarın neden yirmi sene boyunca bir kalede kilitli tutulduğunu bilmiyorum ama o canavar eğer kilitli kalmasaydı sana bir masal anlatabilirdim, bunun için çok öfkeliyim."

Gözlerimi kapattım. "Belki de canavar olduğunu düşündükleri için kilitlidir ama canavar değildir," dedim onun masalını devam ettirerek. "Belki de canavar gibi hissetmesini istemişlerdir."

Veyn, çok uzun bir süre sessiz kaldı ve sonrasında "Belki de," dedi derinden gelen bir sesle. "Fakat o canavar, yirmi sene sonra kalesinden çıktığında insanların onun gibi davranmadığını görmüş ve alışmakta zorlanmış. İlk kez kalabalığa girdiğinde çok korkmuş, kendisini yeniden kaleye kapatmak istemiş çünkü insanları anlamıyormuş. Herkes ondan korkuyormuş, herkes ondan kaçıyormuş ve boyun eğiyormuş fakat canavar bir süre sonra o insanlar gibi olmak istediğini hissetmiş. Kimse onun kadar yalnız değilmiş, kendisi de arkadaş olmak istemiş ama olamamış çünkü o bir canavarmış, canavarların arkadaşı olmazmış. Tek başına yemek yemiş, tek başına uyumuş, tek başına üzülmüş ve hatta tek başına gülmüş. Hiç kimse yokmuş çünkü yalnızlık canavarın en yakın arkadaşıymış. Yirmi sene boyunca o kalede yaşarken ve hatta çocukken korktuğunda sığınabileceği kimsesi olmamış, bazı geceler yatağın altında uyumuş başka canavarlardan korktuğu için ama asıl canavarın kendisi olduğunu o kaleden çıkınca anlamış."

CamScanner

"Yatağın altında mı uyumuş?" diye sordum kendimi tutamayarak.

Veyn'in büyük bir nefes verdiğini hissettim. "Yalnızlığın nasıl korkunç bir şey olduğunu biliyor musun, Liora?" diye sordu bana derinden gelen bir sesle. "Ben biliyorum. Yirmi sene boyunca yapayalnız yaşamış bir canavarın kendisinden başka konuşacak hiç kimsesi yoktur. O canavar bazı geceler kendi kendine konuşarak kendini uyutmuş, belki de kendine masallar anlatmış ama bunun masal olduğunu bile bilememiş. Annesi varmış," dediğinde sesi alçaldı. "Fakat annesini de elinden almışlar çünkü yalnızlığa mahkum tutulmak istenmiş."

Anlattığı kişi kendisinden başka kimse değildi. Onun yerine kendimi sadece birkaç saniye koyduğumda bile aklımı kaçıracak gibi oluyordum fakat Veyn, bütün bu yaşadıklarını sırtlanabilmişti, bu çok fazla güç gerektirirdi. "Canavar, buna inandırılarak büyütülmüş," dedim dişlerimin arasından. "Hatta bir canavar olduğuna da inanmış."

"Belki de," dedi yeniden fakat bu kez daha fazla inanarak söylemişti. "Ama sonra ne olmuş biliyor musun?" Veyn güldü. "Başka bir canavarla tanışmış ve o canavar da korkusuzmuş. Herkesin korktuğu o kişiden korkmamış aksine başkaldırmış, karşı gelmiş, onunla savaşmış. Yetmemiş, ona diklenmiş ve canavara ilk defa insan gibi hissettirmiş." Veyn, geriye doğru çekildi ve gözlerimin içine baktı. "O canavar sendin, Liora. Seni ilk gördüğüm gün, gözlerindeki korkusuzluk öylesine yabancıydı ki bana ilk defa insan gibi hissettirdin. Diğer herkes benden korkuyorken sen korkmadın hatta öylesine korkusuzdun ki benimle savaştın, savaşmaya da devam ediyorsun ve bu bana gerçek bir insan gibi hissettirdi. Şimdi istediğin kadar kaybolduğunu söyle, istediğin kadar ağla, istediğin kadar kendini güçsüz hisset, senin öyle bir ruhun var ki, en korkusuz insandan bile daha korkusuzsun

CamScanner

ki, en korkusuz insandan bile daha korkusuzsun sen. Senden beni anlamanı bekleyemem çünkü anlayamazsın ama ben sana baktığımda korkusuz ve güçlü bir kadından başka hiçbir şey göremiyorum."

"Beni güçlü mü görüyorsun?" diye sordum bu itirafının ardından.

"Belki bir gün bu korkusuzluğun beni bile yok etmek isteyecek," dedi başını yavaşça sallayarak, "ama ben bunu da kabul ederek seni korumak istiyorum, bunun anlamını tahmin bile edemezsin. Bunun beni nasıl delirttiğini aklın almaz ama buradasın ve ben seni korumak istiyorum üstelik en çok seni kendinden koruyorum."

Yüzü yakınımdaydı ve yeşil gözleri şamdanlar gibi parlıyordu. Aramızdaki mesafe oldukça azdı hatta öyle azdı ki, bir nefes kadar uzağımdaydı ama geriye doğru gitmek istemedim. O, Thalron'da doğmuştu, Thalron inanışlarıyla büyütülmüştü ve buradan başka hiçbir şey bilmiyordu. Aslında öylesine çaresiz bir durumdaydı ki, bir fanusun içine kapatılmış balıktan hiçbir farkı yoktu. Sarıldığım ve hatta sarıldığımda kendimi güvende hissettiğim o adam, aslında yok etmek istediğim Thalron'un ta kendisiydi. Bu nasıl bir çıkmazdı?

Ellerimin tersiyle yanaklarımı sildiğimde beni sakinleştirmişti. Öyle büyük bir patlama yaşamıştım ki, belki de geçirdiğim bir ayın büyük bir yansımasıydı, belki de artık o tabut benim için son damla olmuştu.

"Yirmi sene boyunca bir kalede tek başına yaşadın," dedim kendimi tutamayarak. "Aklını kaçırmadan nasıl dayanabildin Veyn?"

"Aklımı kaçırmadığımı kim söylemiş?" dedi alayla fakat gözlerinde neşe yoktu. "Bazı günler konuşabildiğim tek kişi kendimdim ama ben bile öyle sınırlı cümleler biliyordum ki Liora, kendi

CamScanner

öyle sınırlı cümleler biliyordum ki Liora, kendi yalnızlığımdan kendimi kurtaramıyordum. Tek başıma yemek yiyordum, tek başıma uyuyordum ve yapabildiğim tek şey savaşmayı öğrenmekti. Ben yirmi sene sonra o kaleden çıktığımda insanların kahkaha atarak gülebildiklerini gördüm." Gözlerini utançla kaçırdığında "Ben yemek yemeyi bile bilmiyordum, Işık Veren, insanları izleyerek öğrendim," diye fısıldadı. "Bana emredilen sadece savaşmak, korumak ve itaat etmekti. İnsani olan bütün duygularla o yirmi sene içerisinde annem sayesinde tanışmıştım ama bir süreden sonra annemi de elimden aldılar. Sonrasında insani hiçbir duygu kalmadığında ben, bana dönüştüm." Derin bir nefes aldı. "Hatta sana bir şey itiraf edeyim mi? Yirmi senenin sonunda o kaleden çıktığımda yeniden o kaleye dönmek istedim çünkü herkes benden korkarken, ben bu koca dünyayla nasil baş edeceğimi bile bilmiyordum."

Elim boynuma doğru gittiğinde boğulduğumu hissettim. "Ve bütün bunların ortasında," dedim zorlukla konuşarak. "Renkler de mi hayatından çıktı?"

Veyn, gülümsedi ve uzun bir süre sessiz kaldığında bunun belki de annesinden sonra canını en çok yakan şeylerden birisi olduğunu anladım. "Bir gün," dedi solgun bir sesle. "Renkler elimden alındı." Renkler kayboldu dememişti, elimden alındı demişti. Bile isteye yapılmıştı ve ne şekilde yapıldığını öylesine merak ediyordum ki bunu ona soramıyordum. "O günü hiç unutamıyorum çünkü gözlerimi açtığımda hemen karşımda çizdiğim o resimler vardı fakat renkleri yoktu, başımı okyanusa doğru çevirmiştim ama pencereden okyanusun rengi bile görünmüyordu. Gece olduğu için olabileceğini düşündüm fakat ertesi günü yeniden uykumdan uyandığımda artık boya kalemlerimin hepsi de aynı renkti. Gri. En sevdiğim renkler bile griydi. Yirmi sene boyunca kilitli kaldığım o yerde annem vardı, onu benden aldılar; resimler vardı ve onlar da vok oldular." Omzunu

CamScanner

resimler vardı ve onlar da yok oldular." Omzunu indirip kaldırdı. "Benim dairemde gördüğün bütün o çirkin resimler aslında kalede geçirdiğim o günlerin bir direnişiydi çünkü çok uzun bir süre renkler için savaştım."

Yaşadığı öyle çok şey vardı ki hangi birisinin anlattığını o bile artık şaşırıyor olmalıydı ve daha anlatmadığı da birçok şey olmalıydı.

"Yirmi sene boyunca bir kalede kilitli tutuldun çünkü baban senin gerçekleri görmemi istemedi," dedim acımasız bir sesle. "Çünkü istediği sadece bir askerdi, bir savaşçıydı, bir varisti ve sen de buna hizmet ediyordun. Eğer insanlar gibi olsaydın ona başkaldıracaktın, bunu biliyordu ve tam da bu yüzden kendisine ve Thalron'a seneler boyunca hizmet ettirdi seni. Gözlerini aç, Veyn, asıl gerçek dünya burada."

Beni dinlerken bakışlarını bir an bile olsun benden ayırmadı. "Tabuttayken ne gördün?" diye sordu sakin bir sesle söylediklerime bir cevap vermeyerek.

"Sen ne gördün?" dedim karşılık olarak.

Veyn, dakikalar sonra ilk kez bakışlarını benden ayırdı ve pencereye doğru döndü. Hiç ummazken "Bu hayatta sadece karanlıktan korkuyorum," diyerek itiraf etti. "Çünkü karanlıkta zaten renkleri seçemeyen gözlerim hiçbir şeyi göremiyor, kör bir insan gibi oluyorum. Siz gözlerinizi kapattığınızda karanlıktan kaçabilir, renkleri görebilir onları hayal edebilirsiniz, istediğiniz her şeyi düşünebilirsiniz fakat benim düşündüklerim bile karanlıkta kalıyor çünkü renkleri yok." Sesindeki çaresizliği hissettim. "Bir çukurun içindeydim, Liora ve beni kurtaracak tek kişi sendin. Kapkaranlık bir çukurdu, çukur olduğundan bile emin değilim ama yukarıya doğru baktığımda sadece senin sesini işittim; belki de o tabuttan beni çıkarabilecek olan kişi sadece sen olduğun için

CamScanner

çıkarabilecek olan kişi sadece sen olduğun için böyle hissettim bilmiyorum ama öyle karanlıktı ki..." Eli ensesine doğru gitti. "Ölmeyi dilediğim tek an, o karanlıktaki anımdı."

Dudaklarımı ıslattığımda başımı yana doğru eğdim ve bana bakmasını sağladım. "En son gördüğün rengin hangi renk olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordum kendimi tutamayarak. "O rengi düşünmeye zorla kendini, belki ulaşabilir, o karanlıkta o rengi hayal edebilirsin."

Veyn'in yüzünde acı dolu bir gülümseme oluştu. "Bütün anılarında artık renklerinin solduğunu düşün. Ben geçmişi düşündüğümde bile griden başka hiçbir rengi göremiyorum. Okyanusun, gökyüzünün ve hatta gözlerimin rengi bile nasıldı, bilmiyorum. Zamanla bu siyahlığa öyle çok alıştım ki hafızam geriye kalan her şeyi sildi." Gözlerim yeniden dolmuştu fakat bu kez Veyn içindi. "Bununla yaşamaya alıştım fakat karanlık..." Gözlerini kapatıp hızlıca geri açtı. "Karanlığa alışamam çünkü karanlık, ellerimi kollarımı bağlıyor, hareket bile edemiyorum."

"Neden bunu istedin o halde?" diye sordum öfkeyle. "Neden başka bir şey değil de tabut?"

"Çünkü olması gereken buydu, eğer aksi bir şey yapsaydım hem insanlar, hem de babam gücümü sorgulayacaktı. Çünkü insanlar senden bu kez gerçekten nefret edecekti." Başını iki yana salladı. "Thalron güçsüzlüğü kabul etmez, bunu anlamış olman lazım."

Haklıydı. Ne yazık ki haklıydı. "Tabuttan nasıl çıktığımı hatırlamıyorum," dedim burnumu çekerek. "Sadece bir anlık bir anı ve sonrası yok."

Veyn gözlerini kıstı. "Yarım gündür baygınsın."

Gözlerim açıldı. "İçirdikleri sıvıdan olmalı."

CamScanner

Gözlerim açıldı. "İçirdikleri sıvıdan olmalı."

"Hayır," dedi Veyn net bir sesle. "O tabut insanı içine çeker, bütün duygularını ortaya çıkarır."

Şarkı: Thurisaz, Endless

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve bakışlarımı pencereye doğru çevirdim. İlk önce sorup sormamak arasında kararsız kaldım fakat sonrasında dayanamayarak "Neden engelledin?" diye sordum. "Neden Korven'in adanmışı olmamı engelledin?"

Veyn'in kasıldığını hissettim, vücudunun sıcaklığı yavaşça benden uzaklaştığında dirseklerini dizlerine yasladı ve öne doğru eğildi. O da pencereye doğru döndüğünde bir süre sessiz kaldı ve sonrasında "Çünkü istemiyordun," dedi ucu açık bir yanıt vererek.

"Tek sebebin bu mu?"

Başını ağır ağır bana çevirdiğinde ve tam gözlerimin içine baktığında "O alt kökenle eş olmam istemedim çünkü birine Adanmış olmak sana yakışmaz," dedi kelimelerin üzerine basa basa. "İstemedim çünkü..." Yutkundu ve sonrasında doğrulduğunda çenesini havaya kaldırdı. "Birine ait olsaydın artık burada yanımda olamayacaktın. İstemedim çünkü ben bir canavarım ve beni insan yapan tek kişiyi de kaybedemezdim." Bir anda, eli çenemi tuttu ve havaya doğru sertçe kaldırdı. "İstemedim çünkü bütün bu renksiz hayatımın ve renksiz gören gözlerimin ardında tek renk sensin, Liora ve bunun anlamını asla anlayamazsın."

Elini çenemden çektiğinde fakat gözlerini gözlerimden bir an bile olsun ayırmadığında "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Çünkü eğer beni kurtarmasaydın, bu bir intihar olacaktı."

CamScanner

Veyn'in bakışlarındaki gerginlik toz bulutu gibi dağıldığında gülümsemeden edemedi. "Kişine aşık değilsin," dedi keyifle. "Eğer aşık olsaydın, kurtarılmayı istemezdin fakat bu kişinden nefret etmediğim ve onun kemiklerinden kendime kolye yapmak istemediğim anlamına da gelmez."

Ben de güldüğümde gözlerimi devirdim. "Korven'den neden bu kadar nefret ettiğini anlayamıyorum."

Veyn, söylediğimi duymazdan gelerek "Fakat onu seviyorsun," dedi tiksintiyle. "Tam da bu yüzden neden ondan bu denli nefret ettiğimi hiçbir zaman bilemeyeceksin."

Anlamayan gözlerle ona baktığımda Veyn, bakışlarını benden ayırdı. Aramızda uzun bir süre sessizlik oluştuktan sonra "Veyna ne demek?" diye sordum.

Veyn, bana dönüp öyle bir baktı ki, sanki ona küfür etmiştim. "Bu kelime yasak."

"Hiç şaşırmadım," dedim yarı alaylı yarı ciddi. "Neden yasak?"

"Çünkü anlamı Veymor'u bitiriyor," dedi Veyn ciddiyetle. "Taç takın kadın yani kraliçe demek. Veyna gelirse, Veymor biter, der Thalron efsaneleri." Veyn'in kaşları çatıldı. "Sen nereden duydun?"

"Svalbard'da yaşarken duymuştum fakat tabutta da bu ismi duydum," dedim başımı sallayarak. Detaya girmek istemiyordum çünkü o detaylara girdikçe bambaşka sonuçlara ulaşacaktım. "Daha önce Morna Valenka bir Veyna'ydı değil mi?" Veyn, sessiz kaldığında bunun evet olduğunu anlamıştım. "Tam da bu yüzden yasaklanmış olmalı."

Zihnim az önce geçirdiğim o buhranın ardından

CamScanner

Zihnim az önce geçirdiğim o buhranın ardından artık daha berraktı. Buraya aittim, burada kalacaktım ve canım pahasına gururumdan ödün vermeyecek, bana yaşatılan her şeyin hesabını tek tek soracaktım. Bunları Veyn'in bilmesine gerek yoktu, ben kendime geldikçe aslında asıl benliğimi daha net bir şekilde görmeye başlamıştım. O tabuta girmek sanki durmaksızın yere ayaklarını vuran o kızı benden uzaklaştırmıştı. Şimdi ayaklarımı sadece bir kez yere vuracak, vurduğumda da asıl korkuyu o zaman göreceklerdi, bunu biliyordum. Yanlış bir adım artık yoktu, doğrularımla ben buradaydım.

"Uyuman gerekiyor, Işık Veren," dedi Veyn oturduğu yerden kalkıp bana dönerek. Üzerinde bol, siyah bir kazak vardı, altında ise siyah pantolonu. "Çünkü artık rahat bir uyku çekebileceksin."

Oturduğum yerden ona bakarken "Ne zamandan beri buradasın?" diye sordum.

"Birkaç saattir," dedi Veyn, dürüstçe. "Kendine gelmeni bekledim."

Gülümsediğimde "Bir varmış, hep varmış," dedim onu taklit ederek. "Canavar diye bahsedilen o kişi aslında bazı zamanlar iyi bir insanmış."

Veyn, yüzünü ekşitti. "Hakaret ettiğini düşünüyorum."

Dayanamayıp kıkırdadığımda yatağa yavaşça uzandım ve üzerime kalın yorganı çektim. "İyi uykular, Veyn," diye mırıldandım, içten bir sesle. "Umarım rüya görebilirsin."

Veyn de gülümsedi ve sonrasında göz kırptı. "İyi uykular, Valenka, umarım yarın başıma daha büyük bir iş açmazsın."

Sırtını döndü ve kapıya doğru yürümeye

CamScanner

Sırtını döndü ve kapıya doğru yürümeye başladığında güçlü sırtına bakışlarım takıldı. Az önce ona sarılmış, omzunda ağlamış, bütün güçsüzlüğümü ona göstermiştim. "Veyn," dedim tam kapıdan çıkmadan önce. Bakışlarını bana çevirdi. "Bizim sırdaş olduğumuzun farkında mısın?"

"Sırdaş ne demek?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Nefesimi verdim. "Birbirlerine en büyük sırlarını veren ve bunu saklayan kişilere sırdaş denir," dedim açıklayarak. "Sen beni en güçsüz halimle gördün, bu bir sırdı." Gülümsemeden edemedim. "Teşekkür ederim, sırdaşım olduğun için." Veyn'in hoşuna gittiğinde bu kez dişlerini göstererek gülümsedi. "Teşekkür etmek ne demek bilmez misin sen?" dedim hiddetle. "Bir kez bile teşekkür ettiğini duymadım, bir teşekkürü de ben hak ediyorum çünkü."

"Benden çok fazla insanlık bekliyorsun, Liora fakat az önce yediğim insan etinin tadı hala damağımda," dedi gülümsemeye devam ederek.

Bir anlık afalladım ve sonrasmda yatakta yavaşça doğrulup kısık bir sesle "Bu sırrını saklayacağımdan emin olabilirsin," dedim. "Gerçekten insan eti yiyor musun?"

Veyn, öyle gür bir kahkaha attı ki, kahkahası odanın içini doldurdu. "Bunun cevabını sana hiçbir zaman vermeyi düşünmüyorum," dedi gülüşünün arkasından.

"Neden?" dedim merakla. "Gerçekten çok merak ediyorum."

Veyn, beni süzdü ve sonrasında ellerini ceplerine yerleştirip omuzlarını indirip kaldırdı. "Bazı zamanlar çevremde gereksiz sorular sorarak dolanman çok hoşuma gidiyor," diyerek itiraf etti. "Eğer benimle sonsuza kadar yürüyecek bir güzel

CamScanner

"Eğer hepsine cevap verirsem yüzündeki o güzel ifadeyi göremem ve bunu görememek benim canımı sıkar."

Kalbimin teklediğimi hissettiğimde sırtımı yeniden yatağa yasladım ve gözlerimi kıstım. "Sana bir soru daha sorabilir miyim?" diye sordum.

"Sor," dedi gülümsemeye devam ederken.

"Bir gün benim etimi de yiyecek misin?"
Veyn'in yüzündeki gülümseme ciddi miyim diye değiştiğinde kıkırdadım. "Tamam sadece kötü bir şakaydı."

Veyn, bulunduğu yerden ayrıldı ve yatağın ayak ucuna doğru yürüdüğünde yüzündeki o eğlenceli gülümseme tehlikeli bir hal aldı. Her adımında gözleriyle gözlerimi arşınlarken "Ben de sana bir soru soracağım," dedi tek kaşını havaya kaldırarak. "Fakat ne kadar açık sözlü bir adam olduğumu unutmadan cevap ver."

Keyifle, "Sor," dedim ve kollarımı önümde birleştirdim. "Hangi sorun beni korkutabilir ki?"

Yatağın ayak ucundan ayrıldı ve benim olduğum yere doğru yürümeye başladı. Yatağa oturmadı ama yatağın üzerinden bana doğru eğildiğinde ellerini yüzümün iki yanına koydu, yüzüyle yüzüm arasmda birkaç karışlık bir mesafe kaldığında bakışları direkt olarak dudaklarıma doğru kaydı. Gözlerini ayırmasını bekledim ama gözlerini ayırmak bir yana dursun, dudaklarını ıslattığında yemyeşil gözleri dudaklarımdan bir an bile ayrılmadı. "Seni öptüğüm o gün beni öldürecek misin yoksa sadece yaralayacak mısın?" diye sordu. "Eğer öldüreceksen bunu bana söyle, seni öpmekten vazgeçeceğim ve ölümden korktuğum için değil, ölümü bile bile seni öpmek istediğim için."

Nefesimin hızlandığını hissettiğimde dudaklarını

CamScanner

Nefesimin kesildiğini hissettiğimde dudaklarım aralandı ve kalbimin hiç olmadığı kadar hızlı atmaya başladığını hissettim. Bunu beklemiyordum, bunu gerçekten beklemiyordum çünkü öyle açık sözlüydü ki, bu aramızdaki bütün duvarların yıkılmasına sebep olmuştu. "Bunu ne zamandan beri düşünüyorsun?" diye fısıldadığımda öyle şaşkın ve bir yandan da öyle bir tuzağa düşmüştüm ki kaçabileceğim tek bir noktam bile yoktu.

Veyn gülümsedi ve yüzüme biraz daha yaklaştığında neredeyse burnu burnuma dokunacaktı. "Seni öpmek istiyorum Liora Valenka ve seni öpeceğim de. Hem de öyle bir öpeceğim ki bu kez o nefesini ben keseceğim, sonrasında ya öleceğim ya da yaralanacağım ama hepsini göze alıyorum çünkü hâlâ yüzüme bir yumruk geçirmediğine göre sen de beni öpmek istiyorsun."

"Biraz daha devam edersen burnunu kıracağım," diye fısıldadım ama bunu yapamayacağımı çok iyi biliyordum. "Ve bu konuda oldukça ciddiyim."

"Eh," dedi Veyn sırıtarak. "En azından sadece burnumu kıracaksan bunu bir ödül sayarım."

"Tabut senin aklını bulandırmış olmalı," dediğimde nefesi yüzüme çarpıyor, sıcaklığı sanki vücuduma sarılıyordu halbuki tenime değen tek bir noktası bile yoktu.

"Aksine," dedi Veyn kaşlarını kaldırıp geriye doğru çekilerek. "Sana karşı düşüncelerimin farkında olmanı istiyorum çünkü ben artık bu düşüncelerle tek başıma baş edemiyorum. Kırıyorum seninle olan aramdaki duvarları." Ellerini yeniden cebine yerleştirdi, yüzüme düşündüğümden daha uzun bir süre baktı ve sonrasmda ne düşündüyse bakışlarına bambaşka bir ifade oturdu. "İyi uykular, Valenka." Birkaç saniye sonra ise hiçbir şey söylemeden dairemden çıktı.

CamScanner

Yatakta kaskatı kesildiğimde elim istemsizce kalbimin üzerine gitti. Göğüs kafesimi kıracakmış gibi atan kalbimi hissettiğimde irkildim. Yüzümde beliren o gülümsemenin sebebini bilmiyordum ama Veyn'in beni öpebilme ihtimali bile içimde kontrol edemediğim bir heyecan yaratmıştı. Bu zamana kadar düşünmekten korktuğum, kaçtığım her şey sanki şimdi bana doğru bir adım atmış, kollarını açmıştı.

Veyn'in tek bir cümlesi, aramızda örülmüş bütün duvarları, bütün sessizlikleri yerle bir etmişti. Bana arkadaşım olmadığını, hatta düşmanım bile olsa beni öpeceğini söylemişti. Anlamı buydu. Bu kadar açık, bu kadar kendinden emin olması... Düşündükçe kalbimin atışları kulaklarımı dolduruyor, içimde uzun süredir bastırdığım o ateş sessizce harlanıyordu.

Veyn gittikten sonra yeniden yapayalnız kalmıştım. Az önce üşümezken şimdi içime bir soğuk çökmüştü. Oysa oda sıcaktı. Bu his neydi, çözümleyemiyordum; bildiğim hiçbir duyguya benzemiyordu.

Dizlerimi karnıma doğru çekip yorgana sıkıca sarıldım. Bakışlarımı gökyüzüne çevirdiğimde artık kendime itiraf etmem gerektiğini anladım: Veyn, benim için tahmin bile edemeyeceğim bir noktaya ulaşmıştı. Bu duyguya bir isim koyamıyordum. Kendimi tanıma konusunda her zaman iyiydim; aptal biri değildim ama Veyn söz konusu olduğunda kendimi tanıyamıyordum.

Onu görmek, onunla konuşmak, hatta bazı anlarda sadece yanında durmak bile bana huzur verebiliyordu. Belki onda gördüklerimdendi. Belki Thalron'u katlanılabilir kılan tek kişi o olduğundandı. Bilmiyordum. Bildiğim tek şey, artık ona karşı düşmanlık beslemek bile istemediğimdi.

Ben onu anlayamıyordum ama bir gün o beni anlayacaktı. Bundan emindim. Çünkü kaçmak

CamScanner

anlayacaktı. Bundan emindim. Çünkü kaçmak istediği yer, benim çoktan durduğum noktaydı.

Dakikalar boyunca gözlerim pencerede takılı kaldı. Tabutun içindeki anları, sonrasında yaşananları düşündüm. Uykuya yenik düşmek üzereyken yine onu gördüm: Pencerenin önünde, bir ipe bağlı cam bir şişe sallanıyordu. Yüzümde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Yattığım yerden hızla kalktım, pencereye koştum ve şişeyi ipten kurtardım. Mantar kapağı çektiğimde içinden rulo hâline getirilmiş bir kâğıt avucuma düştü.

Nefesimi tutarak kâğıdı açtım ve o notla karşılaştım:

"Bu hayatta kimseye teşekkür etmedim ama sana teşekkür ederim Liora Valenka çünkü annemden sonra bana sarılabilen tek insan sendin. İnsanım, insan gibi hissettirdin ve kanım üzerine yemin ederim ki beni öldürmen pahasına seni öpeceğim.

Bu da sana verdiğim en büyük sırrım olsun."

Veyn Thalron (üzeri çizili)

ARTHUR!

Yüzümde bir gülümseme oluştuğunda notu masanın üzerine tersini çevirip bıraktım ve siyah bir kalem alıp ona oldukça net ve kısa bir cevap verdim.

"Beni öptüğün gün ellerimi de sıkıca tutman gerekecek çünkü eğer tutmazsan hançeri tam kalbine saplayacağım; bu da sana benim verdiğim başka bir sır olsun."

Liora VALENKA

**

Şarkı: Enemy, Tomme Profitt-Beacon Light-Sam

CamScanner

Kapımın art arda çalınmasıyla gözlerimi açtım. Henüz başımı bile çeviremeden kapı sertçe açıldı. İrkilerek doğruldum; elim refleksle yastığın altındaki hançeri buldu. İçeri girenin Liten olduğunu gördüğümde öfkeyle nefesimi verdim. "Liten!" dedim, hâlâ uykunun ağırlığı üzerimdeyken. "Daireme bu şekilde girmemelisin!"

Liten yüzüme baktı. Sonra kapıya. Hiçbir şey söylemeden geri çıktı. Ne olduğunu anlayamadan kapıya doğru döndüm. Birkaç saniye sonra kapı bu kez yeniden, sertçe çalındı ama bu kez açılmadı. Derin bir nefes aldım. Üzerimdeki yorganı sinirle kenara fırlattım. "Gel!" diye bağırdım.

Bu kez içeri girdi. Yine aynı sertlikte. Az önce yaşananlar hiç olmamış gibi yüzüme baktı. Üzerinde demir zırhı vardı; ışık, metalin üzerinde donuk bir şekilde kırılıyordu. Bakışları her zamankinden daha ciddiydi. O ciddiyet, içimde istemsiz bir huzursuzluk yarattı. "Ne oldu?" diye fısıldadım, ellerimi saçlarımın arasından geçirirken.

O an, Liten'in bu saatte burada olmasının bir sebebi olduğunu biliyordum. Ve bu sebep, iyi bir şey olmayacaktı.

"Veymora seni emrediyor," dedi Liten başını sallayarak.

Kaşlarım çatıldığında "Veymora mı?" diye mırıldandım. "Neden?" Elbette ki Liten hiçbir cevap bilmediği için yüzüme bakmaya devam etti. Gözlerimi pencereye doğru çevirdiğimde ve bıraktığım şişenin çoktan ortadan yok olduğunu fark ettiğimde "Veyn nerede?" diye sordum. "O bunu biliyor mu?"

"Yüce Veyn, Yüce Veymor'un yanına götürüldü," dedi Liten duraksayarak. "Kendisi bir süredir

CamScanner

dairesinde değil ve dışarıda Veymora'nın muhafızları bekliyor."

Afalladığımda ve yataktan yavaşça kalktığımda "Veymora beni neden ister ki?" diyerek kendi kendime konuştum, adımlarım Liten'in olduğu tarafa doğru ilerlediğinde onun yerinden hareket bile etmeden beni beklediğini gördüm. "Senin bir bilgin var mı?" Liten, hayır anlamında başını salladığında gitmekten başka hiçbir çarem olmadığını onun gözlerinden anlayabiliyordum. "O halde bana biraz izin ver, banyo yapmam gerekiyor."

Liten, odanın ortasındaki küvete doğru baktı ve sonrasında "Hemen emrediliyorsun, Veyn'in Liora'sı," diyerek başını salladı. "Vaktinin olmadığı söylendi."

Bu tuhaftı. Bu gerçekten de tuhaftı. İçimden bir ses kötü bir şeyler olabileceğini söylerken bakışlarım yatağa doğru döndü ve sonrasında hızlı bir şekilde yastığın altındaki hançeri aldım. Üzerime Köksüz pelerinimi geçirirken bir yandan da ayaklarıma botlarımı giyiyordum, Liten ise beni izlerken hem büyük bir endişe içerisindeydi, hem de öfkesini çok net bir şekilde görebiliyordum. Hançeri botumun içine sıkıştırırken "Liten," dedim kaşlarımı çatarak. "Bana öfkeli misin?" Hiçbir cevap vermediğinde saçlarımı geriye doğru attım ve nasıl göründüğümü bile umursamadan ona doğru yürüdüm. "Benimle konuşmuyor musun?"

Önümü açtığında ikimiz de dairemden dışarıya çıktık ve tam o esnada, birkaç adım ileride bekleyen iki muhafızı gördüm, onlar Veymora'nın muhafızlarıydı. Liten, direkt bir omuz önüme geçtiğinde ve sonra yürümemi beklediğinde "Başını sürekli derde sokuyorsun, Veyn'in Liora'sı," dedi Liten, öfkeyle. Sesinden böyle bir öfke beklemediğim için bakışlarımı ona doğru çevirdim fakat o yürüyerek diğer muhafızların yanına gitti. "Bunu artık yapma."

CamScanner

"Bunu artık yapma."

O an öfkesinin asıl sebebini anladığımda ona verebilecek birçok cevabım elbette ki vardı fakat diğer muhafızların yanına gittiğimiz anda, vereceğim her cevabı onlar da duyacaktı bu yüzden sessizliğe gömülüp onlarla yürümeye devam ettim.

Liten beni düşünüyordu, Liten gerçekten de zarar görmemden endişe duyuyordu.

İki muhafız öndeydi. Liten ise bir omuz önümde, sanki beni koruması gerekiyormuş gibi yürüyordu. Oysa onun görevi Veyn'i korumaktı; bana böyle davranmasına gerek yoktu. Hangi dürtünün onu buna ittiğini bilmiyordum ama adımlarındaki kararlılık tesadüf değildi.

Saatin kaç olduğunu, insanların nerede olduğunu bilmiyordum. Kale kapısından çıktığımızda kar hâlâ yağıyordu; ince ama durmaksızın. Hava, Thalron'da şimdiye kadar hissettiğim en keskin soğuktu. Din İnsanları'nın kalesine giden yola saptığımızda içimdeki huzursuzluk daha da derinleşti.

Gece yarısı olmalıydı. Gökyüzünde görünen yıldızlar olağandışı bir parlaklıktaydı; Thalron'da bu, gecenin en kör vakti demekti. Tam da bu yüzden dışarıda tek bir insan bile yoktu. Kaleler sanki bilerek susmuştu.

Din İnsanları'nın kalesinin önüne geldiğimizde kapıdaki muhafızlar bizi şöyle bir süzdü ve hiçbir soru sormadan önümüzü açtı. İçeri adım attığım anda Veyn'in kalesinden ne kadar farklı bir yere geldiğimizi anladım. Kandiller loştu; ışıkları soluk ve titrek. Havada temizlik değil, küf ve eski taş kokusu vardı. Duvarlar koyu kırmızıya boyanmıştı; gözümü nereye çevirsem aynı renk. Yerdeki halılar da öyleydi. Sanki her yer, yıllar önce dökülmüş kanı hâlâ saklıyordu.

CamScanner

Tiksintiyle nefesimi verdim. Dört bir yana dağılan merdivenlerden muhafızlar ikincisini seçti. O tarafa yöneldik. Basamaklar her adımda gıcırdıyordu; ses, dar koridorlarda yankılanıyor, küf kokusu gittikçe ağırlaşıyordu. En üstte, eski ve kalın bir tahta kapının önünde durduk. Duvarlardaki kırmızının altından yer yer siyah boya sızıyordu. Bu yer Din İnsanları'na ait olamayacak kadar çürük, fazla sessizdi. Onların çok daha görkemli, çok daha kutsal bir yerde yaşamaları gerektiğine emindim.

Muhafızlardan biri kapının yanındaki çanı çaldı. Birkaç saniye sonra içeriden tek bir kelime yükseldi. "Evet." Kapı açıldı. İçeri girmeden önce istemsizce arkama baktım. Az önce dış kapının önünde duran muhafızlar ortadan kaybolmuştu. Geriye kimse kalmamıştı. Yutkundum. Liten'e baktığımda gözlerini kapıdan ayırmıyordu; yüzü taş kesilmişti.

İçeri adım attığımda içimdeki şüphe kesinliğe dönüştü. Burası Din İnsanları'na ait bir yer değildi. Terk edilmiş bir kaleydi. Odanın içinde yalnızca birkaç kandil vardı. Duvarların sıvası dökülmüş, yer yer zemine yapışmıştı. Yerdeki kırmızı beneklerin ne olduğunu anlamamak için aptal olmak gerekirdi: kandı.

Burası kutsal değildi, burası unutulmuştu ve ben burada, terk edilmiş yerde kapana kısılmıştım.

Yutkunduğumda hemen karşımda duran Veymora'nın sırtı bana dönüktü, pencereden dışarıya doğru bakıyordu. Üzerinde Din İnsanları'na ait olan pardösüsü vardı, saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapmıştı, elinde bir bardak tutuyordu. Sessizlik oluştuğunda öne doğru birkaç adım attım ve tam o esnada ona ait olan iki muhafızın da Veymora'ya doğru yürüdüğünü ve hemen arkasına geçerek onu koruduklarını gördüm. Liten ise hemen arkamdaydı fakat Veymora her ne söylerse söylesin Liten ona hiçbir

CamScanner

Veymora her ne söylerse söylesin Liten ona hiçbir cevap veremezdi çünkü Veyn'e hizmet etmekle görevlendirilmişti, Veymora ise onun için saygıdan ibaretti.

"Liora Valenka." Veymora öyle derinden bir şekilde adımı söyledi ki bakışlarını omzunun üzerinden yavaşça bana doğru çevirdiğinde yüzündeki gülümseme midemin bulanmasına sebep oldu. "Uzun zamandır seninle yüz yüze gelememiştik, ne yazık öyle değil mi?"

O an, burada bulunma sebebimi artık çok net bir şekilde anlasam da "Beni neden çağırdın?" diye sordum tekdüze bir sesle. "Burada ne işim var?"

Veymora, vücudunu yavaşça bana doğru çevirdi ve ellerini önünde birleştirerek çenesini havaya kaldırdı. Baştan aşağı beni süzdükten sonra "Seninle ilk konuştuğum gün gözlerindeki kibri ve kendini sandığın kişiyi çok net bir şekilde görmüştüm," dedi kendinden emin bir sesle. "Fakat bu kadar cesur çıkabileceğini aklımın ucundan bile geçirememiştim ama sen beni bile şaşırttın." Öne doğru birkaç adım attığında ben de onun gibi çenemi havaya kaldırdım. "Fakat cesaretinin sadece ayaklarını yere vuran küçük bir kız çocuğundan ibaret olduğunun farkında bile değilsin." Biraz daha yaklaştı bana ve sonrasmda başını aşağı yukarı salladı. "Çünkü sandığın kişi değilsin aslında ve hiçbir zaman da olmadın."

Kendimi tutamayıp gülümsediğimde "Eğer sandığım kişi değilsem neden benden bu denli nefret ediyorsunuz?" diye sordum net bir sesle.

"Çünkü," dedi Veymora'nın yüzündeki gülümseme solarken. "Gün geçtikçe kendini sandığın kişi, bizim başımıza dert açmaya başladı. Küçük bir kıvılcımdın ama göz yumdukça..."

"Göz yummak mı?" diye sordum yüzümü buruşturarak. "Daha dün bir tabutun içine

CamScanner

"Göz yummak mı?" diye sordum yuzumu buruşturarak. "Daha dün bir tabutun içine koyuldum, daha öncesinde buz çukuruna kapatıldım, aç bırakıldım, ölümle burun buruna geldim, sizin cezalarınızın hepsini çektim. Göz yummaktan nasıl bahsedebilirsin?"

Veymora tek kaşını havaya kaldırdığında "Tam olarak bunların hepsi göz yummaktı," dedi ciddiyetle. "Çünkü seni diğer herkes gibi Thalron yasalarıyla eğitebileceğimizi düşündük fakat senin..." Tiksintiyle tükürür gibi devamını getirdi. "Bir Valenka dölü olduğunu aklımızdan çıkardık, kanının kiriyle insanları ve hatta Yüce Veyn'i zehirleyebileceğini hesaba katamadık."

"Yüce Veyn mi?" Aşağılayarak ona baktım. "Veyn'den nefret ettiğini biliyorum, bunu herkes görüyordur çünkü o bir varis ve senin çocukların hiçbir zaman..."

"Benim çocuklarım," dedi Veymora gür bir sesle lafımı yarıda keserek. "Bir gün hak ettikleri noktaya gelecek çünkü Veyn gün geçtikçe kendi mezarını kazmaya devam edecek." Ürperdiğimi hissettiğimde Veymora bana biraz daha yaklaştı ve aramızdaki mesafeyi neredeyse sıfıra indirdi. Dudaklarının kenarı küçümseyici bir kıvrımla yukarı kalktı. "Kendini bir şey sandın, Liora Valenka. Bir isim sandın. Bir anlam sandın. Oysa sen sadece unutulmuş bir hatırlatmasın." Başımı dik tuttum ama bakışlarımla karşılık verdiğimde yüzüme biraz daha yaklaştı. "Sen ne bir tehdit oldun," dedi sakinlikle, "ne de bir mucize. Sen sadece kontrol edilemeyen bir yan üründün. Bizim sistemimize sığmayan, bu yüzden de ya kırılması ya da yok edilmesi gereken bir kusur."

"Ve beni yok edemediniz," dedim ona dik dik bakarak. "Bu da sizin en büyük başarısızlığınız oldu."

"Çünkü Veyn tarafından korundun," dedi Veymora,

CamScanner

baştan aşağı beni süzerek. "Eğer Veyn olmasaydı, Thalron sınırları içerisinde bir saniye bile nefes almaya devam edemezdin, bunun farkındasın öyle değil mi?" Etrafına baktı ve sonrasında başını aşağı yukarı salladı. "Görüyor musun, Valenka, burada Veyn yok çünkü o Veymor'un yanında ve burada değil." Gözlerime bakarak konuşmaya devam etti. "En acması tarafı ne biliyor musun?" dedi fısıltıya yakın bir sesle. "Bütün bunları yaşarken hâlâ seçilmiş olduğunu sandın. Hâlâ özel olduğunu. Oysa seni hayatta tutmamızın tek sebebi, neye dönüşeceğini görmekti."

Bir adım geri çekildi, sanki kararını vermiş gibi. "Ve şimdi görüyorum," dedi net bir ifadeyle. "Bir Valenka gibi ölmen gerekecek."

Bu plan sadece Veymora'ya değil, Veymor'a da aitti; onun görevi Veyn'i benden uzaklaştırmaktı.

İşaret parmağını havaya kaldırdı ve arkasındaki muhafızlara sadece ufak bir hareket yaptığında muhafızlar öne doğru adımladı, elleri ise bellerindeki hançerlerine doğru gitti. Korku kalbimin üzerinde atmaya başladığında geriye adım atmadım ama bu odaya öldürülmek için çağırıldığını fark etmekte de gecikmemiştim. "İnançlarınıza göre," dedim solgun bir sesle. "Öldürmek yasak değil miydi Veymora?"

Veymora'nın dudakları yukarıya doğru kıvrıldı. "Buna hiçbir zaman inanmadım ki, Valenka," dedi aşağılayıcı bir ses tonuyla. "Birazdan buna inanmadığımın en büyük kanıtı da sen olacaksın çünkü benim için çok basit bir avdın ve benim seni öldürmem saniyelerimi bile almayacak."

Parmağını şaklattığında iki muhafız kemerindeki hançeri çıkardı ve Veymora'nın önüne geçerek o koca bedenleriyle bana doğru baktı. İkisi de Liten kadardı ve öyle irilerdi ki, onlarla ve özellikle ikisiyle savaşabilmem neredeyse imkansızdı. *Savaş*

CamScanner

derdi, Elly bana daima. *Sonunu göremediğin yollar olabilir, o yollara rağmen savaşmaya devam et çünkü korkarsan bu en büyük kayıp olur; üstelik kendini de kaybedersin.*

Hızlı bir şekilde öne doğru eğildim ve botumdan hançeri çıkardığımda iki muhafıza doğru tuttum. Veymora'nın hemen arkadan gelen gülme sesini işittiğimde kahkahası odanın içini doldurdu ama onu duymazdan geldim. Korkuya izin yoktu, inanç gerekirdi ve tam şu an burada öleceksem dahi savaşarak ölecektim.

Muhafızlardan bir tanesi bana doğru adım attığı sırada, Liten'in daha fazla duramayarak hemen önüme geçtiğini gördüm ve Veymora'nın gülüşü bıçak gibi kesildi. "Rad9," dedi öfkeli bir sesle. "Geriye çekil."

Liten, tek nefeste "Üzgünüm, Veymora," dedi ve sonrasmda o da hançerini kemerinden çıkardı. "Yüce Veyn dün, kendi canını koruduğum gibi hizmetkarının canını da koruyacağım konusunda bana söz verdirdi. Kim olursa olsun üstelik."

Liten ve ben yan yana duruyorduk, karşımızda ise iki muhafız vardı. Tam o esnada Liten'le birbirimize baktığımızda sadece bir kez gözlerimi açıp kapattım, hemen ardından geriye doğru adımlayıp kapıyı sertçe kilitledim ve sonrasmda da anahtarı cebime attım. Çenemi havaya kaldırdığımda hançerin kabzasını daha sıkı bir şekilde kavrayıp "Ya öleceğim," dedim kısık bir sesle. "Ya da öldüreceğim fakat artık gururumdan bir daha asla vazgeçmeyeceğim."

Muhafızlardan bir tanesi hançerini bana doğru salladığında Liten diğer muhafızlarla dövüşmeye başladı, Veymora ise geriye çekilerek duvarın dibine sindi. O hançerden kaçıp hemen arkasına çevik bir hareketle geçtiğimde elimde tuttuğum hançeri sertçe muhafızın baldırına sapladım fakat tam o esnada muhafız acı dolu bir haykırışla

CamScanner

hançeri sertçe muhafızın bacaklarına saplıyordum fakat tam o esnada muhafız acı dolu bir haykırışla beraber elinin tersiyle beni kapıya doğru öyle bir fırlattı ki, sırtım kapıyla buluştuğunda yüzüstü yere düştüm.

Öksürmeye başladığımda ve elimdeki hançer adımlarca uzağa yuvarlandığında başımı öyle sert çarpmıştım ki doğrulmaya çalışsam bile doğrulamadım. Yarı kapalı yarı açık bakan gözlerimin ardından muhafızın bir bacağını tutarak bana doğru yürüdüğünü gördüm, yüzündeki ifade öyle korkutucuydu ki dişlerinin arasından tükürükler sıçratarak bana doğru koştu ve hançeri direkt bana saplamak için havaya kaldırdı. Tam o esnada olduğum yerden diğer tarafa doğru kaydığımda muhafızın hançeri yere saplandı, zorlukla ayağa kalkıp koşar adımlarla hançeri aldım ve sonrasında yeniden o muhafıza döndüm.

Liten'in bulunduğu yerden acı dolu bir inleme döküldüğünde o yöne dönüp bakamadım bile. Benden adımlarca uzun o adam tam karşımda bana bakarken elimdeki hançeri birkaç kere ona doğru savurdum ve tam dikkatinin dağıldığı sırada yerden yuvarlanıp arkasına doğru geçtim ve hançeri bu kez sertçe muhafızın sırtına sapladım. Acı dolu başka bir haykırış dairenin içini doldurduğunda hançer sırtına saplıyken beni tutmaya çalıştı fakat olduğum yere çöktüğümde arkasını dönüp baktığında bu kez hançeri diz kapağına öyle sert biir şekilde geçirdim ki, muhafızın uzun boyu aslında benim için bir avantajdı çünkü o hantaldı ve ben onun yanında fazlasıyla çeviktim.

Fakat hiçbir şey umduğum gibi olmadığında muhafız, öne doğru eğildi ve tam hançeri diğer dizine de saplayacağım sırada, onun hançeri benim omzuma saplandı ve başka acı dolu bir haykırış benim dudaklarımdan fırladı. Muhafız hançeri çekmeye çalıştığında dişlerimi sıktım;

CamScanner

geri çekilmedim. Tam tersine, bedenimi ona doğru bastırdım. Şaşırdığı o anlık boşlukta, elimdeki hançeri bütün gücümle göğsüne doğru savurdum. Metal kemiğe çarptı, ardından sıcak bir ıslaklık hissettim. Adam sendeledi ama düşmedi; omzumdaki hançeri söküp aldı ve beni bir kez daha yere itti.

Yere kapaklandığımda görüşüm karardı. Kan omzumdan aşağı akıyor, kolum uyuşuyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım ama başaramadım; dizlerim beni taşımıyordu. Muhafız ağır adımlarla üzerime gelirken gözlerim Liten'i aradı. Onu, diğer muhafızla boğuşurken gördüm; yüzü kan içindeydi, dudakları yarılmıştı. Bir anlığına bakışlarımız kesişti. O bakışta panik yoktu, yalnızca "dayan" diyen bir kararlılık vardı.

Üzerime gelen muhafızın gölgesi başımın üstüne düştüğünde yuvarlanarak kenara kaçtım. Hançer yere saplandı. O boşlukta sürünerek dizlerimin üzerine kalktım ve yerdeki hançeri kaptım. Omzum yanıyor, kolum titriyordu ama ayağa kalktım. Muhafız bana doğru döndüğünde bu kez geri çekilmedim. Yüzüme savurduğu darbeyi kolumla karşıladım; acı kemiklerime işledi. Dişlerimin arasından bir inilti kaçtı ama hançeri bırakamadım.

Aynı anda Liten'in bulunduğu taraftan boğuk bir çarpma sesi geldi. Liten, kendisinden iri muhafızı sırtından duvara çarpmıştı ama muhafız da boş değildi; Liten'in kaburgalarına sert bir darbe indirdi. Liten dizlerinin üzerine çöktü. O an içimde bir şey koptu. Muhafızı karşımdan bırakıp koşmaya başladım ama omzum buna izin vermedi; sendeledim.

Tam o sırada, benimle dövüşen muhafız yeniden hamle yaptı. Beni yakalamaya çalıştığında altından kaydım, çevikliğimin verdiği son avantajla arkasına geçtim ve hançeri bu kez boynunun altına, [illegible] kemiğine sapladım. Adam

CamScanner

altına, köprücük kemiğine sapladım. Adam hırıltıyla bağırdı. Hançeri çıkaramadım; çıkarmaya çalışırken beni dirseğiyle savurdu. Yere düştüm ama hançeri bırakmadım. Bir hamle daha yaptım; bu kez boğazını hedef aldım. Kan fışkırdığında muhafızın bedeni ağırlaştı ve üzerime yığıldı. Onu itip kenara yuvarladım. Adam artık hareket etmiyordu.

Kanlar içindeydim fakat o muhafızı öldürmüştüm.

Nefes nefese kaldığım yerde doğrulmaya çalışırken Liten'in haykırışını duydum. Diğer muhafız hançeri Liten'in koluna saplamıştı. Liten dişlerini sıkarak muhafızın bileğini yakaladı, hançeri daha ileri itmesine engel oldu. Ayağa kalkmak için kendimi zorladım; dünya başımın etrafında dönüyordu ama yürüdüm. Her adımda omzumdan bir parça daha kopuyormuş gibiydi.

Muhafız Liten'i yere bastırmışken arkadan yaklaştım. Hançerimi iki elimle kavradım ve bütün gücümle muhafızın sırtına büyük bir haykırışla sapladım. Adam irkilerek doğruldu, Liten'i bıraktı. Liten bu boşluğu kaçırmadı; ayağa kalkıp muhafızın boğazını kavradı, dizini karnına geçirdi ve hançeri göğsüne, sertçe kalbine sapladı. Bu kez muhafız yere düştüğünde bir daha kalkmadı.

Odanın içine ağır bir sessizlik çöktü. Veymora hâlâ duvarın dibindeydi; yüzündeki o kendinden emin ifade çoktan silinmişti. Ben olduğum yere çöktüm, omzumu tutarak nefes almaya çalıştım. Liten yanıma geldi, dizlerinin üzerine çöktü. İkimiz de kan içindeydik, ikimiz de titriyorduk.

"Yaşıyorsun," dedim kısık bir sesle. İkimiz de yaşıyorduk fakat vücudum kanlar içindeydi, burnumda sadece kanın kokusu vardı. "Yaşıyorsun," dediğimde gülümsedim ve sonrasında Liten'in de gülümsediğini gördüm. Bu ikimizin ortak birlikte savaşıydı ama içimden bir ses son olmayacağını söylüyordu.

CamScanner

ses son olmayacağını söylüyordu.

Muhafızlar ölmüştü fakat bu zafer, bedenlerimize de kazınmıştı çünkü ikimiz de fazlasıyla yaralıydık.

Bakışlarım yeniden Veymora'ya döndüğünde dizlerimin üzerinden ona baktım ve yüzümdeki kanları izlediğini gördüğümde onun da pelerininin içinden bir hançer çıkardığını gördüm. "Rad9," dedi Veymora, Liten'e doğru. "Beni bu Köksüz'den korumak zorundasın."

lerimin üzerine çöktüğüm yerden kalktım. Yerde kalan hançerimi alıp doğrulduğumda bakışlarım istemsizce Liten'e kaydı. O da zorlukla ayağa kalktı. Hançerini kemerine yerleştirirken hareketleri sakindi; acele yoktu, tereddüt hiç yoktu. Ardından ellerini önünde birleştirdi ve başını bana doğru eğdi.

Bu, Veymora'ya sunulmuş bir saygı değildi. Bu, bana yönelmiş bilinçli bir duruştu.

Liten bakışlarını bir an bile Veymora'ya çevirmedi. Sanki o artık odada yokmuş gibi. Sanki otorite değişmişti ve bunun farkına ilk varan da oydu. Sessizdi ama bu sessizlik itaatten çok daha ağırdı; seçilmiş bir sadakatti.

Şefkatle Liten'e gülümsediğimde o da aynı gülümsemeyle bana karşılık verdi ve sonrasmda Veymora'ya bakışlarımı yeniden çevirdim. "Seninle aramızdaki fark ne biliyor musun Veymora?" diye sordum nefes nefese ardından yüzümdeki kanları elimin tersiyle sildim. "Sen korunmak için yaşıyorsun ama ben kendimi koruyarak hayatıma devam ediyorum; hem de çocukluğumdan beri." Hançerin kabzasını daha sıkı bir şekilde kavradım ve ona doğru yürümeye başladığımda geriye doğru adımladı, ta ki sırtı duvara çarpana kadar. "Hayatın boyunca hiçbir zaman savaşmayı öğrenmedin öyle değil mi?" dediğimde tam karşısına geçtim ve hançerimi ona doğru salladım

CamScanner

karşısına geçtim ve hançerimi ona doğru salladım, Veymora ise irkilip hiç çevik olmayan bir hareketle tuttuğu hançerini bana saplamak istedi ama öyle basit bir hareketle bileğini kavradım ve hançeri yere düşürdüm ki Veymora çırpınarak kaçmak istedi ama izin vermeyerek hemen arkasma geçip kolumu boynuna dolayıp hançeri de tam kalbinin üzerine denk getirdim. "Fakat ben kendimi bildim bileli savaşıyorum, nasıl olur da beni bu kadar kolay yenebileceğini düşünürsün?"

"Eğer bana bir şey yaparsan..." dedi Veymora zorlukla yutkunarak. "İşte o zaman seni asla yaşatmazlar."

Gülümsedim ve boynunu biraz daha sıktığımda kulağına doğru eğilip "Yakmak istiyorsam yakacağım," diye fısıldadım tabuttaki o cümleleri tekrar ederek. "Yönetmek istiyorsam yöneteceğim ve..." Hançerin ucunu biraz daha kalbine yasladım. "Öldürmek istiyorsam öldüreceğim." Veymora nefes almakta zorlandığında çenemi havaya kaldırdım. "Çok basit bir avdın," dediğimde onun söylediklerini tekrar ediyordum. "Ve benim seni öldürmem saniyelerimi bile almayacak. Hoşça kal, Veymora, benim acımasızlığım Thalron'la bile yarışamaz." Hançeri sertçe kalbine sapladığımda Veymora'nın dudaklarından kopan çığlık yarım kaldı. Ses, boğazında takılı kaldı ve bir daha tamamlanamadı. Göğsü bir kez sarsıldı; sonra hiçbir şey. Nefesi orada, o anda bitti.

Hançeri kalbinin içinde biraz daha çevirdiğimde bedeni koluma doğru çöktü ama bırakmadım. Elim durmadı. Hançeri orada tutmaya devam ettim; sanki kalbi değil, yılların birikmiş karanlığını parçalıyordum. Gözleri açık kalmıştı, tavana bakıyordu. Dudakları aralıktı ama artık ses çıkmıyordu. İçimdeki öfke dinmiyordu, çünkü bazı ölümler sessizlikle gelmezdi; önce adalet isterdi.

En sonunda hançeri çekip çıkardım. Kolumu ondan uzaklaştırdığım anda bedeni ağırlığını kaybetti

CamScanner

karşısına geçtim ve hançerimi ona doğru salladım, Veymora ise irkilip hiç çevik olmayan bir hareketle tuttuğu hançerini bana saplamak istedi ama öyle basit bir hareketle bileğini kavradım ve hançeri yere düşürdüm ki Veymora çırpınarak kaçmak istedi ama izin vermeyerek hemen arkasma geçip kolumu boynuna dolayıp hançeri de tam kalbinin üzerine denk getirdim. "Fakat ben kendimi bildim bileli savaşıyorum, nasıl olur da beni bu kadar kolay yenebileceğini düşünürsün?"

"Eğer bana bir şey yaparsan..." dedi Veymora zorlukla yutkunarak. "İşte o zaman seni asla yaşatmazlar."

Gülümsedim ve boynunu biraz daha sıktığımda kulağına doğru eğilip "Yakmak istiyorsam yakacağım," diye fısıldadım tabuttaki o cümleleri tekrar ederek. "Yönetmek istiyorsam yöneteceğim ve..." Hançerin ucunu biraz daha kalbine yasladım. "Öldürmek istiyorsam öldüreceğim." Veymora nefes almakta zorlandığında çenemi havaya kaldırdım. "Çok basit bir avdın," dediğimde onun söylediklerini tekrar ediyordum. "Ve benim seni öldürmem saniyelerimi bile almayacak. Hoşça kal, Veymora, benim acımasızlığım Thalron'la bile yarışamaz." Hançeri sertçe kalbine sapladığımda Veymora'nın dudaklarından kopan çığlık yarım kaldı. Ses, boğazında takılı kaldı ve bir daha tamamlanamadı. Göğsü bir kez sarsıldı; sonra hiçbir şey. Nefesi orada, o anda bitti.

Hançeri kalbinin içinde biraz daha çevirdiğimde bedeni koluma doğru çöktü ama bırakmadım. Elim durmadı. Hançeri orada tutmaya devam ettim; sanki kalbi değil, yılların birikmiş karanlığını parçalıyordum. Gözleri açık kalmıştı, tavana bakıyordu. Dudakları aralıktı ama artık ses çıkmıyordu. İçimdeki öfke dinmiyordu, çünkü bazı ölümler sessizlikle gelmezdi; önce adalet isterdi.

En sonunda hançeri çekip çıkardım. Kolumu ondan uzaklaştırdığım anda bedeni ağırlığını kaybetti

CamScanner

uzaklaştırdığım anda bedeni ağırlığını kaybetti ve ayaklarımın dibine yığıldı. Hareketsizdi. Göğsü kalkmıyordu. Kan yayılıyor ama hayat geri dönmüyordu. Kolundan tutup sertçe çevirdiğimde yüzü bana dönüktü. Gözleri hâlâ açıktı ama artık bakmıyordu.

O an tereddüt kalmadı. O an şüphe kalmadı. Veymora ölmüştü ve ben bunu kendi ellerimle yapmıştım.

"Liten," dedim donuk bir sesle, ölü gözlerine bakarken. "Bana bir tabut bul, Thalron'a göstermemiz gereken bir şey var."

**

Kim olduğun, ilk önce yürüdüğün yollardan; sonra o yollar uğruna neleri feda ettiğinden belli olurdu. Hiçbir insan bedel ödemeden karanlığa dönüşmezdi ve benim dünyamda hiçbir iyilik de karşılıksız kalmazdı. Her şey bir borçtu; kanla, acıyla, sessizlikle yazılan bir borç.

Ben Liora Valenka'ydım. Ve herkes bu ismi hafızasına kazıyana kadar durmamaya, geri çekilmemeye, kendi kanım üzerine yemin etmiştim.

Aşağıdan yükselen çığlıklar, kim olduğumu benden önce haykırıyordu zaten. İnsan sesiyle karışmış bir korkuydu bu; tanıdık, gecikmiş ve hak edilmiş bir korku.

Bir tepedeydim. Thalron'u en yukarıdan gören ama kimsenin beni göremediği bir yerde. Rüzgâr saçlarımı savururken aşağıda olan biteni izliyordum. Thalron'un tam kalbinde, yel değirmeninin hemen önünde açık bir tabut duruyordu. İnsanlar o tabutu fark ettikleri anda çığlıklar koptu; bazıları kaçtı, bazıları olduğu yerde donup kaldı.

CamScanner

donup kaldı.

Yüzümde beliren gülümseme pişmanlıktan değil, tamamlanmışlıktandı. Çünkü o tabutta gördükleri şey, yıllar önce bana fısıldananların birebir karşılığıydı: Pişmanlık dile getirilmezdi; pişmanlık yaşatılırdı.

Kalabalık büyüdükçe büyüdü. Önce Köksüzler ve Tüccarlar yaklaştı; ardından Asiller... en son Din İnsanları. Thalron'un bütün sınıfları, farkında olmadan tek bir gerçeğin etrafında toplanıyordu. Kaçamadıkları bir gerçeğin.

Veyn'i ve Veymor'u en uzaktan gördüğümde, Veymor'un adımlarının sertliğini fark ettim. Hızlıydı, kendinden emindi. Ne göreceğini sanıyordu bilmiyordum ama gördüğü şeyin, kurduğu hiçbir hesapta yer almadığını biliyordum. Bazı sonlar hayal edilemezdi; sadece yaşanırdı.

Veymor tabutun yanına vardığında öne doğru eğildi. Çığlıkların arasında, onun gördüğü görüntüyle irkildiğini, istemsizce geriye doğru bir adım attığını gördüm. O an, gücün ne olduğunu anladığı andı.

Veyn ise tabutun içine baktıktan sonra başını kaldırdı. Gözleri kalabalığın üzerinde gezindi. Beni aradığını anladım. Çünkü bunu benim yaptığımı biliyordu. Bıraktığım nottan değil; beni tanıdığı için.

Tabutun içindeki beden Veymora'ya aitti. Üzerine Köksüz kıyafetleri giydirilmişti; ait olmadığı bir kimliğin içinde, hak ettiği bir yalnızlıkla yatıyordu. Hançerin saplandığı kalbinin üzerinde bir not vardı. O not bir tehdit değildi. Bir vaat bile değildi. Bir başlangıçtı.

CamScanner

kurduğu hiçbir hesapta yer almadığını biliyordum. Bazı sonlar hayal edilemezdi; sadece yaşanırdı.

Veymor tabutun yanına vardığında öne doğru eğildi. Çığlıkların arasında, onun gördüğü görüntüyle irkildiğini, istemsizce geriye doğru bir adım attığını gördüm. O an, gücün ne olduğunu anladığı andı.

Veyn ise tabutun içine baktıktan sonra başını kaldırdı. Gözleri kalabalığın üzerinde gezindi. Beni aradığını anladım. Çünkü bunu benim yaptığımı biliyordu. Bıraktığım nottan değil; beni tanıdığı için.

Tabutun içindeki beden Veymora'ya aitti. Üzerine Köksüz kıyafetleri giydirilmişti; ait olmadığı bir kimliğin içinde, hak ettiği bir yalnızlıkla yatıyordu. Hançerin saplandığı kalbinin üzerinde bir not vardı. O not bir tehdit değildi. Bir vaat bile değildi. Bir başlangıçtı.

"Veyna'nın doğuşunu kutlayın," yazıyordu. "Bana ait olan tacı almaya geri geldim."

Rüzgâr yel değirmeninin kanatlarını döndürürken, Thalron'un kaderi de dönmeye başlamıştı.

Artık bu düzenin karşısmda duran bir kız çocuğu yoktu sadece bedelini ödemiş bir Valenka vardı.

...

Bölümü düzenlerken o kadar çok heyecanlandım ki... En uzun Thalron bölümlerinden birisiydi ve birçok şeyin de en net göründüğü bölümlerinden birisiydi. :)

En sevdiğiniz kısım?

2,26 Bin 9,55 Bin Paylaş Reklamsız

Ninova

CamScanner

11. KADERLE DANS

21,7 Bin 2,13 Bin 7,12 Bin

Keyifli Okumalar!

Şarkı: Codec, Ambient Paganini

Artık kaçış yoktu. Artık korku yoktu. Artık teslimiyet yoktu. Sonuna kadar savaş, sonuna kadar direniş ve sonuna kadar başkaldırı vardı. Oyunu kurallara göre oynamak istiyorlarsa o kuralları kendi istediğim gibi ben belirleyebilirdim elbet.

Kaçmayı bıraktığım an, onların sonu başlamıştı aslında çünkü ben bu savaşta taraf seçmemiştim, sonu ben olmuştum.

Hayatımda ilk kez birini öldürmüştüm ve bunu yaparken gözümü bile kırpmamıştım, pişmanlığın ise zerresini hissetmiyordum çünkü ben öldürmesem o beni öldürecekti, bunu çok iyi biliyordum. Üstelik bu planı tek başına hazırlamamıştı Veymora, eşiyle yani Veymor'la ortak planıydı. Belki de tamamen Veymor'un planıydı.

Beni mi istiyorlardı? O halde gerçekten de öldürmeleri gerekecekti çünkü artık durmayacaktım. Yasakların üzerini çiğneyecektim, soyadımı yaşatacaktım ve yol beni nereye götürürse oraya gidecektim.

Tabutla beraber Veymora'nın cansız bedenini Thalron'un ortasında sergileme sebebim de

CamScanner

aslında bütün bunlardı. Herkese, sadece Veymor'a değil, herkese benim kim olduğumu göstermek istiyordum, açık bir savaş ilanıysa bundan da kaçmayacaktım; buradaydım, ayakta dimdik duruyordum ve beni yok etmeye cesaretleri varsa edeceklerdi.

Üstelik şu an tam zamanıydı. Günler sonra çok daha güçlü olacağımın bilincindeydim çünkü Thalron'da yaşayan herkesi de yanıma çekecektim; bunun için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Banyodan yeni çıkmıştım, üzerimde Köksüz kıyafetleri vardı ama bir gün bu kıyafetlerden de kurtulacağım günü iple çekiyordum. Elimdeki kalın telli tarakla saçlarımı yavaşça tararken gözlerim pencereden dışarıya bakıyordu. Tabutu, Thalron'un ortasında sergilediğimin üzerinden saatler geçmişti. İlk önce rahatlatıcı ve dakikalar süren bir banyo yapmıştım, hemen ardından hançer darbelerinden yara alan yerlerimi iyileştirmeye çalışmıştım ama öncesinde sıcak suyun verdiği o acıdan da keyif almıştım.

Kollarımda ve bacaklarımda çizikler vardı, boynum da çizilmişti ama hiçbirisi iz kalacak gibi görünmüyordu.

Saçımı yana doğru ayırdıktan sonra daha yavaş bir şekilde saçlarımı taramaya devam ettim ve dairemin kapısı sertçe çalındığında gülümsemeden edemedim. Derin bir nefes verdiğimde ve sonrasında sakin bir sesle "Evet," dediğimde kapı açıldı ve başımı bile çevirmeden gelen kişinin Liten olduğunu anladım. "Veyn bekliyor öyle değil mi?" diye mırıldandım. "Hemen geliyorum."

Tarağı yatağın üzerine bıraktığımda ve ayağa kalktığımda aynı gülümsemeyle kapıya doğru döndüm. Sahiden de Liten kapının önünde durmuş büyük bir şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Ben konuşmadan anladın," dediğinde kaşları çatıktı, onun yaraları benden daha kötü bir durumda gibi

CamScanner

onun yaraları benden daha kötü bir durumda gibi görünüyordu.

Liten'e olan sevgimin ölçüsü artık yoktu, canım pahasına onu korur ve hatta canım pahasına bir adı olması için her şeyi yapardım. Yapacaktım da.

"Anlamamak için aptal olmak gerekir, Liten," dedim göz kırparak ardından ona doğru yürümeye başladım. "Hesap vakti." Liten, başını sadece bir kez salladı ve önümü açarak kapıdan geçmemi bekledi. "Ona bir şeyler anlattın mı?" Dairenin kapısını arkamızdan kapattıktan sonra bakışlarımı Liten'e çevirdim. Bu kez olumsuz anlamda başını iki yana salladı. "Çok mu öfkeli?" Bilmiyorum anlamında dudaklarını büktü. Derin bir nefes verdiğimde merdivenlere doğru ilerledim. "Fazlasıyla tuhaf bir konuşma olacak."

Liten bir anda bıçak gibi kesildi ve sonrasında koluma dokunup beni de durdurdu. Anlamayan gözlerle ona baktığımda "Ölmediğin için mutluyum," dedi başını sallayarak. "Ama," dedi sustu, doğru kelimeleri bulmaya çalıştı, "şimdi her şey daha kötü olacak, Veyn'in Liora'sı."

Her şeye hazırlıklıydım, gözyaşları içinde uykumdan uyanıp Veyn'e sarıldığım o an benim dönüm noktam olmuştu. Liten bunu bilmiyordu ama Veyn'in bunu anlaması gerekirdi çünkü ruhumdan o gün bir şeyler kopmuştu; kopan parçalar merhametime ve vicdanıma aitti.

"Ölmediğin için mutluyum, Liten," dedim elimi kaldırıp çakmasını beklerken. Sertçe elini elime çarptığında acıyla yüzümü buruşturdum. "Ve bilmeni isterim ki, orada benim muhafızım değil, arkadaşımdın. Beni korumak zorunda değildin ama korudun."

Liten omuzlarını indirip kaldırdı. "Yüce Veyn canım pahasına seni korumam gerektiğini söylemişti."

CamScanner

onun yaraları benden daha kötü bir durumda gibi görünüyordu.

Liten'e olan sevgimin ölçüsü artık yoktu, canım pahasına onu korur ve hatta canım pahasına bir adı olması için her şeyi yapardım. Yapacaktım da.

"Anlamamak için aptal olmak gerekir, Liten," dedim göz kırparak ardından ona doğru yürümeye başladım. "Hesap vakti." Liten, başını sadece bir kez salladı ve önümü açarak kapıdan geçmemi bekledi. "Ona bir şeyler anlattın mı?" Dairenin kapısını arkamızdan kapattıktan sonra bakışlarımı Liten'e çevirdim. Bu kez olumsuz anlamda başını iki yana salladı. "Çok mu öfkeli?" Bilmiyorum anlamında dudaklarını büktü. Derin bir nefes verdiğimde merdivenlere doğru ilerledim. "Fazlasıyla tuhaf bir konuşma olacak."

Liten bir anda bıçak gibi kesildi ve sonrasında koluma dokunup beni de durdurdu. Anlamayan gözlerle ona baktığımda "Ölmediğin için mutluyum," dedi başım sallayarak. "Ama," dedi sustu, doğru kelimeleri bulmaya çalıştı, "şimdi her şey daha kötü olacak, Veyn'in Liora'sı."

Her şeye hazırlıklıydım, gözyaşları içinde uykumdan uyanıp Veyn'e sarıldığım o an benim dönüm noktam olmuştu. Liten bunu bilmiyordu ama Veyn'in bunu anlaması gerekirdi çünkü ruhumdan o gün bir şeyler kopmuştu; kopan parçalar merhametime ve vicdanıma aitti.

"Ölmediğin için mutluyum, Liten," dedim elimi kaldırıp çakmasını beklerken. Sertçe elini elime çarptığında acıyla yüzümü buruşturdum. "Ve bilmeni isterim ki, orada benim muhafızım değil, arkadaşımdın. Beni korumak zorunda değildin ama korudun."

Liten omuzlarını indirip kaldırdı. "Yüce Veyn canım pahasına seni korumam gerektiğini söylemişti."

CamScanner

Kırılmıştım fakat ona belli etmemeye çalışarak tebessüm ettim. "Eğer böyle bir emir vermeseydi beni ölüme mi terk edecektin?" Liten yüzüme baktı fakat sonrasmda hiçbir cevap vermeden merdivenlere doğru yürümeye devam etti. Bu kez anlamadığı için değil, cevap vermek istemediği için cevap vermediğini anladım. Ya olumsuz cevabına üzüleceğim için ya da olumlu cevabında ipin ucunu daha çok kaçıracağım içindi, bilinmez fakat zaman zaten her şeyi açığa çıkaracaktı, bunu biliyordum.

Veyn'in yemek odasının önüne geldiğimizde Liten kapının önündeki çanı çaldı ve saniyeler sonra içeriden Veyn'in onaylayan sesi yükseldi. Liten kapıyı açtığında ve geçmem için işaret verdiğinde rahat bir şekilde odadan içeriye girdim ve bakışlarım direkt çalışma masasının üzerine doğru koydu.

Valenka Soyu'na ait olan kitap orada yoktu.

İçeriye doğru birkaç adım attım ve Liten hemen ardımdan kapıyı kapattığında bakışlarım direkt Veyn'e döndü. Yemek masasının arkasında, sırtı bana dönük, pencereden dışarıya doğru bakıyordu. Elinde çelik bardağı vardı, içkinin keskin kokusu birkaç adım daha attığımda burnuma doldu. Ben de masanın diğer tarafına geçtiğimde Veyn'in dönmesini bekledim fakat herhangi bir hareketlenme olmadığında kendime ayırdığım birkaç saniyenin ardından boğazımı temizledim, hemen sonrasmda "Buradayım," dedim kısık bir sesle.

Hiç beklemiyorken "Yanıma gel, Liora," dedi adımın üzerine baskı yaparak. "Sana bir şey göstereceğim."

Kaşlarım çatıldı şüpheyle fakat ayaklarım benden izinsizmiş gibi ona doğru yürüdüğünde hemen yan tarafına geçtim. Omuz hizasında durduğumda bakışları sabit, yüzü sakindi. Ne düşündüğünü anlayamıyordum ne hissettiğini de öyle. Bakışları

CamScanner

anlayamıyordum ne hissettiğini de öyle. Bakışları bir an bile olsun okyanustan ayrılmıyordu. Bana bakmasını bekledim ama bana dönüp bakmadı.

"Şuradaki gemiyi görüyor musun?" diye sordu elinde çelik bardak tuttuğu parmağıyla işaret ederek. "Tüccarlara ait olan."

Gözlerimi kısıp işaret ettiği noktaya baktığımda açık kırmızı yelkeni olan, devasa gemiyi gördüm. Svalbard'a gelen gemiyle aynı gemi olmalıydı. "Evet," diye mırıldandım. "Görüyorum."

"O gemi bu akşam ticaret için Kuzey sularından yola çıkacak ve dünyanın başka bir ucuna gidecek," diyerek açıklama yaptı. "Diğer birliklerle anlaşmamız için biz onlara tohum gönderiyoruz, onlar da bize silah, hayvan ve diğer yerlerden bilgi gönderiyor." Derin bir nefes verdi ve bakışlarını bana çevirdiğinde yeşil gözlerinden anlayamadığım bir ifade geçti. "Bu akşam o gemiye bineceksin, arkadaşlarınla üstelik ve dilediğin her yere gidebileceksin. İster kasabana dönmenin bir yolunu bul, ister dünyanın başka bir yerinde yaşa ama artık Thalron'dan tam da istediğin gibi kurtulacaksın."

Kalbime bir sancı girdiğinde farkında olmadan yüzümden acı bir dolu bir ifadenin geçtiğini hissettim. Belki de şaşkınlık beni tepetaklak etmişti bilmiyordum ama gözlerimin içine bakarak oldukça ciddi ve oldukça kendinden emin bir şekilde 'gideceğimi' söylüyordu. Günlerdir çabaladığım, kurtuluş için çıkış yolları aradığım o fırsat artık ellerimin ucundaydı ve bunu Veyn sağlıyordu.

Dudaklarım aralandığında gözlerim yeniden o gemiye doğru döndü. Buraya bir gemiyle getirilmiştim. Zorla. Ayaklarımı yere çarpmış, buradan kurtulabilmek için her yolu denemiştim fakat en sonunda ruhum burada kalmış, çabalarımın boşa gittiğini anlamıştım. "Bunu "

CamScanner

çabalarımın boşa gittiğini anlamıştım. "Bunu," dedim kekeleyerek. "Bunu yapamayacağını söylemiştin."

Veyn'in bakışları hâlâ üzerimdeydi fakat ben ona dönüp bakamıyordum çünkü gözlerimden ne hissettiğimi anlayacaktı, bunu biliyordum. "Yapamamak değildi, yapmak istememekti," dediğinde sesi gözlerimin ona dönmesine sebep oldu. Bakışlarındaki ifade karanlık bir hal almıştı. "Artık gitmenin daha doğru olduğunu düşünüyorum, Valenka."

Yutkunduğumda kaşlarım daha fazla çatıldı. "Kafana göre beni buraya getirtip sonrasmda burada tutup ardından buradan çıkmam gerektiğini söyleyemezsin," dedim sert bir sesle. "Ben kendim gitmek istersem o zaman..."

"O halde git, Liora," dedi Veyn tek kaşını kaldırarak. "Günlerdir yalvardığın o fırsatı sana veriyorum, bak isteğini yerine getirip bir de sana bu konuda boyun eğiyorum, kazandın görmüyor musun?"

Hem çok öfkeli hem de garip bir şekilde kırgın hissediyordum. Hatta o kadar çok kırılmıştım ki, ilk kez kırgınlıktan Veyn'in burnunu kırmayı hayal ediyordum. "Neden şimdi?" diye sordum tek nefeste. "Neden günler öncesinde değil de şimdi?"

Veyn kulaklarına inanamıyormuş gibi gözlerini açtı, sorum onu bozguna uğratmıştı. "Yaptığın hiçbir şeyin farkında değilsin, değil mi?" diye sordu sert bir sesle. "Bağırıyorsun ama sadece bağırmak istediğin için bağırıyorsun. Direniyorsun ama tek istediğin direnmek. Öldürüyorsun," dedi üzerine basa basa. "Çünkü tek istediğin bunu yapmak. Önünü arkasını düşünmüyorsun, sadece karar veriyor ve onu yapıyorsun ama neyi unutuyorsun biliyor musun?" İşaret parmağını kaldırıp bana doğru eğildi. "Sadece tehlikenin içinde yüzdüğünü unutuyorsun, Valenka. Seni kimseden değil

CamScanner

unutuyorsun, Valenka. Seni kimseden değil, kendinden korumak lazım çünkü kendi sonunu sadece sen getirebilirsin."

Öfkeyle nefesimi verdiğimde işaret parmağına bakıp sonra sertçe elini itekledim, bu hareketimin ardından Veyn'in yüzündeki ifade çok az da olsa yumuşadı. "En azından senin gibi ecelin arkasına sığınmıyorum," dedim hiddetle. "En azmdan senin gibi yasakları çiğneyip sanki o yasakları çiğneyen ben değilmişim gibi davranmıyorum." Farkında olmadan işaret parmağımı ben de kaldırmıştım. "Sen korkak dövüşüyorsun, Veyn, ben ise açık açık savaşıyorum, sen bunu kaldıramıyorsun, öyle değil mi?"

Veyn, bana baktı, gözlerime, yüzüme ve sonra ona kaldırdığım parmağıma. Yüzünde bir gülümseme oluştuğunda "Senin yolunun daha doğru olduğunu düşünüyorsun," dedi ve ellerini arkada birleştirip çenesini kaldırdı. "Sen Veymora'yı öldürdün," dediğinde cümlenin ağırlığı tokat gibi yüzüme çarptı. "Veymor'un eşi, Veymora'yı öldürdün ve bunu açık açık gösterdin Veymor'a. Kafanda ne var bilmiyorum ama Veymor sandığın gibi birisi değil, o çok zeki bir adamdır."

"Eğer onu öldürmeseydim, o beni öldürecekti," dediğimde sesim beklediğimden daha yüksek çıkmıştı. "Hatta bunun Veymor'la bir planı olduğuna eminim çünkü sen de uzaklaştırıldın. Beni bir yere götürdüler, iki muhafız ve kendisi vardı. Açık açık beni aşağıladı ve sonrasmda da ölmem gerektiğini söyledi," alayla güldüm, "hatta benim çok kolay bir av olduğumu dile getirdi ama görüyorsun ya av olan sadece Veymora'ydı." Başımı iki yana salladım. "Benden ne bekliyordun? O beni öldürmek isterken boyun eğip ölmeyi beklemeyi mi? Eğer böyle olsaydı şu an karşında ben duruyor olmayacaktım ve görüyorum ki bu seni daha mutlu edecekmiş."

Veyn, son cümlemin ardından burnundan nefes

CamScanner

Veyn, son cümlemin ardından burnundan nefes verip alayla güldüğünde "İki muhafızı da Rad9 mı öldürdü?" diye sordu.

"Birini ben öldürdüm," dedim dürüstçe.

Veyn'in bakışlarındaki ifade değiştiğinde "Sen mi?" dedi şaşkınlığını gizlemeyerek.

"Evet." Ben de karşısında ellerimi arkada birleştirip çenemi kaldırdım. "Sandığınız kadar güçsüz değilim, Yüce Veyn. Pekala sizi bile yere devirebilirim."

Ayak uçlarımdan başlayıp saçımın tepesine kadar beni süzdü ve sonrasında da "Bir muhafızı öldürebilmenden etkilenmediğimi söyleyemem," dedi dürüstçe. "Ama kabul etmelisin ki Rad9 olmasaydı oradan sağ çıkamayacaktın, Liora."

"Belki de öyle," dedim dudaklarımı bükerek. "Fakat şans yüzüme güldü, sen ona beni koruması için emir verdin ve işte buradayım. Veymora ise her neredeyse artık bana o iğrenç bakışlarını gönderemeyecek."

Veyn, ağır ağır başını salladığında "Ne kadar çok düşman kazandığını bilemezsin," diye fısıldadı. "Bu yaptığın oldukça açık bir başkaldırıydı."

"Ve bu başkaldırıdan ufacık bile pişman değilim," dedim bir adım atıp ona doğru yaklaşarak. "Çünkü sen açık sözlüysen ben de düşmanlığımı açıkça gösteririm, Veyn. Gereken herkesin bilmesini istedim, ben buradayım, yaşıyorum, bir Valenka'yım ve yok edilmeyeceğim." Gözlerimi kıstığımda gülümsedim. "Yok edebiliyorlarsa," dedim dişlerimin arasından, "cesaretleri varsa yok etsinler, savaşsa iki taraflı bir savaş bu."

Veyn şaşırmamıştı ama gözlerindeki ifadede tereddüt vardı. Boğazını temizledi, gözlerini

CamScanner

kaçırdı ve sonrasında gemilerin olduğu yere doğru dönüp "Her neyse," dedi net bir sesle. "Bunları konuşmak artık anlamsız, akşam gidiyorsun ve bir daha buraya dönmeyeceksin. Tam da istediğin gibi."

Arkada birleştirdiğim ellerimle oynamaya başladığımda yutkundum ve sonrasında ben de yeniden o gemiye baktım. Gitmeyi istiyor muydum? Bir tarafım buradan kurtulacağım için mutlu hissediyordu ama bu tarafım öylesine küçük bir hisle dolmuştu ki geriye kalan hisler, o hissi öldürüyordu.

Gitmek istiyordum çünkü gidersem istediğim gibi yaşayabilecek, istediğim her şeyi yapabilecektim fakat... Fakat diyordum durmadan kendime. Fakat ve sonrasmda gelen onlarca cümle.

Fakat ruhum artık buradan ayrılmak istemiyordu. Fakat kaderim sanki tam da burada, bu topraklarda yazılmıştı. Fakat Thalron'u bırakıp gidersem, ait olduğum yeri değil; kendimi terk edeceğimi hissediyordum.

"Hayır." Dudaklarımdan çıkan tek kelime buydu. Bakışlarımız yeniden birbirine döndüğünde Veyn bu kez gerçekten de şaşırmış gibiydi. Her ne olursa olsun gitmeyi kabul edeceğime inanmış olmalıydı. "Hayır, gitmeyeceğim."

Sorgulayan gözlerle bana bakarken "Buradan nefret ediyorsun," dedi şaşkınlıkla.

"Evet, ediyorum," dedim. "Ama gitmek istemiyorum."

"Neden?" Tek soru, neden? Onlarca cevabı vardı ama hangi birini dile getireceğimi bile bilmiyordum.

Sorusuna cevap vermek yerine "Peki ya sen

nasıl direkt beni gözden çıkarabiliyorsun?" diye sordum kendimi tutamayarak. "Hayatında renk olduğumu söylüyordun, artık o renge ihtiyacın mı kalmadı yoksa Veymora'nın ölümü seni bozguna mı uğrattı Yüce Veyn? Bunu beklemiyordun, öyle değil mi?" Alayla güldüm. "Belki de gözümün ne kadar kararabildiğini gördün ve uğruna her şeyi yapabileceğin Thalron'un ayaklarının altından kayıp gidebileceğiyle yüzleştin, kim bilir?" Ona doğru biraz daha yaklaştım ve parmaklarımın ucunda yükseldim. "Belki de benden korkmaya başlamışsındır, beni yenemeyeceğini anlamışsındır."

Veyn'in yüzünde gülümseme oluştu ve dişlerini sıktığında bu öfkeden değildi. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi ve keskin bir nefes verdiğinde yırtıcı bir hayvan gibi bana bakıyordu. "Bana," dedi Veyn üzerine basa basa, hemen ardından çenemi baş parmağıyla kavrayıp kendisine doğru çekti, "Bana meydan okuma Liora." Gözleri dudaklarıma doğru kaydı. "Bu beni çıldırtıyor."

Ben de gülümsediğimde "Gitmeyeceğim," diye fısıldadım ve gözlerim kan rengi olan dudaklarına doğru kaydı. "Burada kalmaya devam edeceğim, savaşımın sonuna kadar üstelik. İstersen şimdi Liten'e beni koruma emrini geri aldığını söyle, umurumda değil. Tek başıma yola devam ederim ama yine de geriye adım atmam, sen beni tanımıyorsun." Yüzümü elinden kurtardım, çelik bardağı aldım ve içkiyi kafama diktikten sonra boş bardağı geri eline bıraktım. "Veymora'nın ruhuna, umuyorum ki hâlâ bir yerlerde acı çekiyordur. En yakın zamanda Otso Evi'ne gidip bunu kutlayacağım."

Bakışlarına kibir yerleştiğinde gözlerimi ondan ayıramadım çünkü Thalron'da kibrin yakıştığını tek insan Veyn'di. "Peki senin gitmeme nedenin nedir, Işık Veren?" diye sordu Veyn. "Thalron'a sahip olmak mı, intikam mı, soyadın mı yoksa..." Gözlerivle beni süzdü. "Benden ayrılamıvor olman

CamScanner

Gözleriyle beni süzdü. "Benden ayrılamıyor olman mı? Eğer sonuncusu ise açıkça bunu bana söyle, biliyorsun ben de çok açık biriyimdir."

Yüzümü buruşturdum. "Konuyu kendine nasıl çevirebildin?" diye sordum. "Seninle hiçbir ilgisi yok."

Veyn, kaşlarını kaldırıp birkaç saniye düşündü. "O halde artık hizmetkarım olmasan bunu da dert etmezsin, öyle değil mi?"

Yutkunduğumda "Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordum.

"Sadece soruyorum, Liora," dedi çıldırtacak bir sakinlikle. "Sana arkadaşlarınla ve hatta o omurgası yamuk alt kökenle kaçma hakkı veriyorum ama sen yine ayaklarını yere çarpa çarpa gitmeyeceğim diyorsun, benim karşımda bana meydan okuyorsun ama benden de ayrılamıyorsun. Thalron'a büyük bir savaş açtın ama bana açamıyorsun değil mi?" Gözleri kısılana kadar gülümsedi. "Asıl sen beni hiç tanımıyorsun, her seferinde köşeye sıkıştığını göremiyorsun."

Büyük bir öfkeyle ona baktığımda ve sonrasında onunla kavga etmek için dudaklarım aralandığında kapının çanı çalmaya başladı. Veyn, geriye doğru bir adım attığında ve bakışlarını kapıya doğru çevirdiğinde "Evet," dedi gür bir sesle. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve ilk önce Liten'i, hemen yanında ise onu gördüm. Maris'i.

Gözleri ilk önce Veyn ile buluştu ama sonrasında bana döndüğünde nefretini ve hatta tiksintisini bakışlarından seçebildim. Sapsarı saçları dalga dalga omuzlarından karnına doğru dökülüyordu, üzerine giydiği bordo pelerini ve boynuna taktığı zümrüt kolyesi ben buradayım diye haykırıyordu. Yanakları kızarmıştı, dudakları pespembeydi ve öylesine güzeldi ki, ona bakarken gözlerimi

CamScanner

ayırmakta zorlanmıştım.

Maris ikimize baktıktan sonra gözlerini Veyn'e çevirdi. "Veymora son yolculuğuna uğurlanacak, bütün hazırlıklar tamam, sen ve Veymor bekleniyor. Veymor gelmeden orada olman gerekir."

Maris'in sesinde keder vardı, öldüren kişinin ben olduğumu anlamış mıydı yoksa henüz o aşamada değil miydi, çözemiyordum. Veymora için üzüldüğü her halinden belli oluyordu, onların bu kadar yakın olduğunu hiç düşünmemiştim.

Veyn, benim Maris'in güzelliğinden etkilendiğim kadar etkilenmiş baktığını hiç görmemiştim ama Maris'e karşı bir saygısı olduğu da aşikardı. Ona karşı, diğer insanlara gönderdiği üstün bakışlarını pek göndermiyordu, bir sınır vardı ama o sınırda saygısından da vazgeçmiyordu.

"Gidelim," dedi Veyn ve sonrasında bakışlarını bana çevirdi. "Herkes gelmek zorunda."

Maris'ten gizlemeyerek yüzümü ekşittim ve gitmek istemediğimi açıkça belli ettim fakat Veyn, sırtını dönüp kapıya doğru yürümeye başladığında benim de gitmekten başka hiçbir çarem kalmadığını görebiliyordum. Aslında benim için çok daha iyi olurdu, o an Veymor'un gözlerinin içine bakmak bana çok daha fazla keyif verebilirdi.

Veyn, Maris'le beraber kapıdan dışarıya çıktığında ben bir adım gerilerinde kaldım ve hemen yanıma Liten geldi. Dördümüz merdivenleri inerken Maris ve Veyn hiçbir şekilde konuşmuyordu, Veyn'in başı Maris'e doğru dönmüyordu bile ama Maris arada sırada Veyn'e bakıp bir şeyler söyleyecek gibi oluyor fakat sonrasında da vazgeçiyordu.

Kaleden tam çıkarken Maris, Veyn'e "Üzgün görünmüyorsun," diye mırıldandı. "Veymora'yı çok sevdiğini düşünmüyordum ama ölümü seni hiç

CamScanner

ayırmakta zorlanmıştım.

Maris ikimize baktıktan sonra gözlerini Veyn'e çevirdi. "Veymora son yolculuğuna uğurlanacak, bütün hazırlıklar tamam, sen ve Veymor bekleniyor. Veymor gelmeden orada olman gerekir."

Maris'in sesinde keder vardı, öldüren kişinin ben olduğumu anlamış mıydı yoksa henüz o aşamada değil miydi, çözemiyordum. Veymora için üzüldüğü her halinden belli oluyordu, onların bu kadar yakın olduğunu hiç düşünmemiştim.

Veyn, benim Maris'in güzelliğinden etkilendiğim kadar etkilenmiş baktığını hiç görmemiştim ama Maris'e karşı bir saygısı olduğu da aşikardı. Ona karşı, diğer insanlara gönderdiği üstün bakışlarını pek göndermiyordu, bir sınır vardı ama o sınırda saygısından da vazgeçmiyordu.

"Gidelim," dedi Veyn ve sonrasında bakışlarını bana çevirdi. "Herkes gelmek zorunda."

Maris'ten gizlemeyerek yüzümü ekşittim ve gitmek istemediğimi açıkça belli ettim fakat Veyn, sırtını dönüp kapıya doğru yürümeye başladığında benim de gitmekten başka hiçbir çarem kalmadığını görebiliyordum. Aslında benim için çok daha iyi olurdu, o an Veymor'un gözlerinin içine bakmak bana çok daha fazla keyif verebilirdi.

Veyn, Maris'le beraber kapıdan dışarıya çıktığında ben bir adım gerilerinde kaldım ve hemen yanıma Liten geldi. Dördümüz merdivenleri inerken Maris ve Veyn hiçbir şekilde konuşmuyordu, Veyn'in başı Maris'e doğru dönmüyordu bile ama Maris arada sırada Veyn'e bakıp bir şeyler söyleyecek gibi oluyor fakat sonrasında da vazgeçiyordu.

Kaleden tam çıkarken Maris, Veyn'e "Üzgün görünmüyorsun," diye mırıldandı. "Veymora'yı çok sevdiğini düşünmüyordum ama ölümü seni hiç

CamScanner

çok sevdiğini düşünmüyordum ama ölümü seni hiç etkilememiş gibi."

Veyn tekdüze bir sesle "Kendisiyle bir bağım yoktu," diye açıklama yaptı. Bu kadardı, başka hiçbir şey söylemiyordu.

"Ama her ne olursa olsun Yüce Veymor'un eşiydi, kardeşlerinin annesiydi." Maris biraz daha Veyn'e yaklaştı ve kısık bir sesle "Son zamanlarda çok fazla göze batıyorsun, Veyn," diyerek çıkıştı. "Ayrıca hizmetkarın bu kadar göze batarken onu hiç yanından ayırmaman insanların senden yavaş yavaş nefret etmesine sebep olacak."

Sanki ben burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmasının şaşkınlığıyla dudaklarım aralandığında kaleden çıkmıştık ve karlara bata çıka büyük alana doğru ilerliyorduk. Yel değirmeninin olduğu yere doğru.

Veyn, bakışlarını Maris'e çevirdiğinde adımları yavaşladı. "Bana bunları neden söylüyorsun, Maris?"

Maris'in kaşları çatıldı. "Eşim olacaksın, Veyn, neredeyse 1 ay kaldı fakat sen bunun farkında değilmişsin gibi hareket ediyorsun. Yaptığın her hata beni de etkiliyor, görmüyor musun? İnsanlar senden ne kadar çok nefret ederse bir o kadar benden de nefret edecek ve ben bunu istemiyorum."

Veyn dudaklarından büyük bir nefes verdi. "Bana biraz da olsa bir varis, bir eş ya da Thalron'un geleceği olarak değil de normal bir insan olarak bakmaya ne dersin?" diye sordu hiç beklemediğim bir terslikte. "Çünkü senin tarafından aynı konuda uyarılmaktan artık çok sıkıldım."

Maris böyle bir çıkış beklemediği için duraksadı ve Veyn'in yüzüne çok uzun bir zaman sadece baktı. En sonunda "Ben senin iyiliğin için konuşuyorum."

CamScanner

çok sevdiğini düşünmüyordum ama ölümü seni hiç etkilememiş gibi."

Veyn tekdüze bir sesle "Kendisiyle bir bağım yoktu," diye açıklama yaptı. Bu kadardı, başka hiçbir şey söylemiyordu.

"Ama her ne olursa olsun Yüce Veymor'un eşiydi, kardeşlerinin annesiydi." Maris biraz daha Veyn'e yaklaştı ve kısık bir sesle "Son zamanlarda çok fazla göze batıyorsun, Veyn," diyerek çıkıştı. "Ayrıca hizmetkarın bu kadar göze batarken onu hiç yanından ayırmaman insanların senden yavaş yavaş nefret etmesine sebep olacak."

Sanki ben burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmasının şaşkınlığıyla dudaklarım aralandığında kaleden çıkmıştık ve karlara bata çıka büyük alana doğru ilerliyorduk. Yel değirmeninin olduğu yere doğru.

Veyn, bakışlarını Maris'e çevirdiğinde adımları yavaşladı. "Bana bunları neden söylüyorsun, Maris?"

Maris'in kaşları çatıldı. "Eşim olacaksın, Veyn, neredeyse 1 ay kaldı fakat sen bunun farkında değilmişsin gibi hareket ediyorsun. Yaptığın her hata beni de etkiliyor, görmüyor musun? İnsanlar senden ne kadar çok nefret ederse bir o kadar benden de nefret edecek ve ben bunu istemiyorum."

Veyn dudaklarından büyük bir nefes verdi. "Bana biraz da olsa bir varis, bir eş ya da Thalron'un geleceği olarak değil de normal bir insan olarak bakmaya ne dersin?" diye sordu hiç beklemediğim bir terslikte. "Çünkü senin tarafından aynı konuda uyarılmaktan artık çok sıkıldım."

Maris böyle bir çıkış beklemediği için duraksadı ve Veyn'in yüzüne çok uzun bir zaman sadece baktı. En sonunda "Ben senin iyiliğin için konuşuyorum."

CamScanner

En sonunda "Ben senin iyiliğin için konuşuyorum," dedi ama sesinde bile o inanç yoktu.

"Hayır," dedi Veyn hızlı bir şekilde. "Sen sadece bir varisle evleneceğin için kendi gururunu ve onurunu düşünüyorsun."

Maris, önüne gelen saçını kulağının arkasma sıkıştırıp "Evet, bu da var," dedi. "Ama bunun dışında seni de düşünüyorum." Omzunun üzerinden bir anda bana dönüp baktı ve bakışlarındaki öfkeyi gördüm. Yeniden Veyn'e döndüğünde bu kez yüksek bir sesle "Ona güvenmiyorum," dedi beni kastederek. "Arkamda yürürken bile tedirgin oluyorum."

"Tam üzerine bastın," diye fısıldadım ve Maris yeniden bana döndüğünde yapmacık bir şekilde gülümseyip yüzümü düzelttim.

Veyn, başım çevirip bana baktığında gülümsediğini çok açık bir şekilde gördüm. "Merak etme," dedi benim gözlerimin içine bakarak. "O sırta hançer saplamaz, arkadan vurmak pek ona göre değildir."

Maris, Veyn'in söylediğini elbette ki tam anlamıyla anlamadı ama ben anlamıştım. Düşmanlıksa açıkça düşmanlık, demiştim. Onun imasını yapıyordu, görebiliyordum.

Şarkı: Freya, Christian Reindl-Lucie Paradis

Yel değirmeninin olduğu büyük alana gittiğimizde Veyn ve Maris bizim olduğumuz yerden uzaklaştı; Asillerle Din İnsanları'nın bulunduğu noktaya doğru yürüdü. Ben Köksüzler sınıfının olduğu yere geçerken, Liten de muhafızların hemen arkamızda durduğu çembere doğru ilerledi. Sınıflar dörde ayrılmıştı, en arkada Köksüzler, onun önünde Tüccarlar vardı. Asiller ve Din İnsanları Tüccarların önünde iki parçaya ayrılmıştı fakat aynı hizadalardı. Veymora bir tahtanın üzerinde yatıyordu, üzerinde Din İnsanları'na özgü

CamScanner

üzerinde yatıyordu, üzerinde Din İnsanları'na özgü kıyafeti vardı, yüzündeki renk gitmişti, ellerini önünde birleştirmişlerdi, gözleri kapalıydı ve kalbinin bulunduğu yere bir hançer yatırmışlardı. Başının hemen tepesinde bir kadeh duruyordu, kadehin içindeki kırmızı sıvı kan olduğunu adeta haykırıyordu.

Birkaç dakika sonra yel değirmeninin arka tarafından Veymor'un muhafızları çıktığında ve hemen ardından Veymor da göründüğünde onun arkasında Veymora'nın çocukları vardı. Nord, sarışın bir kız ve Nord boylarında başka bir adam. Kuzeyde cenaze anlarında ağlamak ve konuşmak neredeyse yasaktı. Dile getirilen bir gerçek değildi ama Svalbard'da birisinin arkasından ağlandığında o kişinin ruhunun rahat etmeyeceği söylenirdi, Thalron için de aynı şey geçerli olur diye düşünüyordum fakat sarışın kızın gözlerinden sessiz gözyaşları dökülüyordu.

Bunu gördüğüm anda üzülmeyi bekledim ama üzgünlük bir yana dursun pişmanlığın zerresi bile bana uğramadı. Eğer şu an tam karşımda Veymora cansız bir şekilde yatmasaydı onun yerinde ben olacaktım. Canımı her şeyin önünde tutardım çünkü bu hayatı kolay elde etmemiştim, kolay da vazgeçemezdim.

Bir insanı öldürmüştüm ama kendimden hiçbir şey yitirmemiştim; Thalron'da asıl kayıp belki de buydu çünkü vicdanımın sesini işitemiyordum.

Veymor, yavaş adımlarla Veymora'nın başının ucuna gittiğinde gözlerim Nord'a kaydı. Gözleri mutsuz bakıyor, bir noktaya odaklanıyordu. Birisinin Veymora'yı öldürdüğü gerçekti ama kimin öldürdüğünü birçok insan anlamamıştı, bunu görebiliyordum. Nord da o anlamayanlardan birisi olmalıydı çünkü ben onun yerinde olsaydım bakışlarımı Köksüzlerden bir an bile ayırmaz, Liora Valenka'yı arardım.

CamScanner

Veymor, o kan dolu kadehi eline aldığında bakışlarını yavaşça kalabalığa doğru çevirdi. Veyn, Asillerin tam önünde ortada durmuş, ellerini arkada birleştirmiş babasını izliyordu. En başından beri bir kez olsun ellerini saygıyla önünde birleştirdiğini görmemiştim.

Kadehle herkesin yüzüne adeta tek tek baktı ve sıra bana geldiğinde tam gözlerimin içine bakarak "Şu an aramızda hâlâ nefes alan birisi tarafından Veymora'nın yaşam hakkı elinden alındı," dedi ve açıkça bildiğini bana gösterdi. Mutsuz değildi, öfkeli değildi hatta öyle hissiz duruyordu ki insanların bile bunu sorgulamasını bekledim. Her ne olursa olsun Veymora onun eşiydi, bir duygu belirtisi göstermeliydi ama bu yoktu. "Onun güçlü bedeni artık bizimle değil fakat ruhu, Thalron topraklarında yaşamaya devam edecektir çünkü o sonsuz bir hayatla buraya bağlıydı." Derin bir nefes verdi, bakışlarını kadehe çevirdi. "Onu kutsamak için çocuklarını buraya çağırıyorum, kan onların ruhunu daima birleştirecek ve yeniden dünyaya geldiklerinde yine aynı anneden doğmalarını sağlayacak."

Cenazeleri Kuzey inanışlarından çok daha farklıydı fakat öylesine kutsal bir inanışla bunu gerçekleştiriyor gibilerdi ki, herkes gözünü ayırmadan onları izliyordu. Bakışlarım yanımdaki Köksüzlere kaydığında onların da gözünü bile kırpmadan izlediğini gördüm. Herkes ama herkes Thalron'un etkisi altındaydı. Ben dışında.

Nord ve diğer iki çocuğu Veymor'un yanına geçtiklerinde Veymor elindeki kadehi öne doğru uzattı ve çocuklarını bekledi. İlk başta sarışın kız öne çıktığında sakince gözünden akan yaşı sildi ve sonrasında parmaklarını kadehin içine batırdı. Neler olduğunu çözmeye çalıştığımda ürperdiğimi hissetmiştim ve tuhaf bir şekilde ilk kez Thalron'daki bir ritüel bana kalben yakın gelmişti.

Sarısın kız batırdığı parmaklarını çıkardı ve

CamScanner

Sarışın kız batırdığı parmaklarını çıkardı ve sonrasmda işaret parmağını oldukça sakin bir şekilde Veymora'nın alnına dayadı. Bir süre öyle bekledikten sonra dudaklarını oynatarak oldukça sakin bir sesle "Seni yine bulacağım, anne," diye fısıldadı. Parmağını geri çektiğinde diğer çocuğu da aynısını yaptı ve sıra Nord'a geldiğinde onun diğerlerinden daha güçlü durduğunu fark ettim.

"Bu ne demek?" diye sordum yanımdaki Köksüz'e dayanamayıp. "Ne yapıyorlar?"

Oldukça yaşlı olan Köksüz adam sakinlikle "Ruh bağı oluşturuyorlar," diye fısıldadı. "Kader alın yazısıdır, parmak izlerini annelerinin kanıyla onun alnına bırakıyorlar ki yeniden dünyaya geldiğinde bu izle bir kez daha aynı çocukları bulabilsin." Daha fazla ürperdiğimi hissettiğimde kollarımı kendime sarıp geriye doğru yarım adım attım.

Nord, parmağını kadehe batırdı ve sonrasında annesinin alnına koyarken "Beni bul, anne," diye fısıldadı. "Ama bu kez daha farklı bir yerde olalım." Nord'un bu cümlelerinin ardından dakikalar sonra ilk kez kalbimin sızladığını hissettim, Veymora'ya üzüldüğüm için değildi, Nord'u bir tarafım sevmeye başladığı içindi.

Son olarak Veymor öne doğru çıktı ve kadehe doğru baktı. "Eğer Yüce Veymor da aynı hareketi yaparsa bir sonraki hayatında eşinin yine Veymora olmasını istiyor demektir," dedi yanımdaki Köksüz adam heyecanla. Gözlerini bile kırpmıyordu. "Veymora'nın ölüsünü gördüğümden beri aklımdan geçen tek soru buydu, Veymor bunu yapacak mı?"

"Yapmak zorunda mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi adam. "Ama Thalron'da, Yüce Veymor'un bir tek Nessa Thalron için bunu dilediği söylenir. Hiçbirimiz tam olarak emin değiliz fakat Nessa adının yasaklı olmasının sebebi kurallar değil, Veymor'un bu adı duyduğunda

CamScanner

üzüldüğünden ötürü olduğu da dile getirilir. Yıllar sonra Yüce Veyn dile getirebildi ve Veymor'un yüzünü görmedin mi? Nessa Thalron onun için bambaşkaydı, Veymora da bunu biliyordu."

"Ama," dedim umursamaz görünmeye çalışarak fakat başaramayarak. "Yüce Veyn, Nessa Thalron'un öldürüldüğünü söyledi."

Adam dudaklarını büktü bilmiyorum dermiş gibi. "Bunun cevabını sadece Yüce Veymor bilebilir."

Yeniden bakışlarım o yöne doğru döndüğünde Veymor'un ne yapacağını merakla bekledim. Derin bir nefes verdi ve başını eğip kadehe bakmaya devam etti. Bu saniyeleri dakikalara çevirdiğinde herkes de nefesini tutmuş bir şekilde Veymor'un ne yapacağını bekliyordu.

En sonunda, oldukça uzun bir zaman sonra başını kaldırdığında ve kadehi yavaşça geri yerine bıraktığında onların dilinde ruh bağını oluşturmadı, Veymora'yı bir sonraki hayatında istemedi.

Gözlerini kapattı ve geri açtığında elini uzatıp yanındaki muhafızın meşaleyi vermesini bekledi. Birkaç saniye sonra meşale elinde olduğunda "Bu ateş ceza değil, bu bedenin kül oluşudur," dedi Veymor gür bir sesle. "Bu ruh Thalron'a aittir ve hiçbir zaman kül olmayacaktır." Meşaleyi Veymora'nın yattığı yerdeki tahtaya doğru attığında tahta bir anda harlanarak alev aldı ve Veymora'nın ölü bedeni cayır cayır yanmaya başladı.

Herkes gözünü bile kırpmadan buna şahit olduğunda bazı insanlar dizlerinin üzerine çöküp saygılarını belli etti, bazıları ise başlarını eğdi. Dimdik durdum, çenemi bir an bile olsun indirmedim ve her şeye rağmen yaptığımdan pişmanlık duymadığımı onlara gösterdim.

Veymora'nın bedeni kül olana kadar kimse

CamScanner

Veymora'nın bedeni kül olana kadar kimse yerinden bir adım bile olsun ayrılmadı ve en sonunda o ateş kendiliğinden söndüğünde geriye külleri kaldı; o küllerin ne olacağını merak ederken Veymor ve çocukları arkasını dönüp gittiler, hemen onların ardından Din İnsanları ve Asiller de ayrılmaya başladılar. Tüccarlar da yollarını ayırmaya başladığında kıvırcık sarı saçlı bir Tüccar'ın tam tersi istikamette ilerlediğini gördüm.

Tanya, Nord'un yanına gidiyordu.

Daha fazla yerimde duramayarak onun peşinden ilerlediğimde o bedenin yandığı yere yaklaşırken rüzgarın külleri savurduğunu fark ettim ve o an bedeni, rüzgara emanet ettiklerini anladım.

Tanya'nın hemen arkasına geçtiğimde ve neredeyse nefes nefese onu yakalayıp kolunu kavradığımda irkilerek arkasını döndü, beni gördüğünde ise gözleri kocaman açıldı. "Liora," dedi hem heyecanla hem de tedirginlikle. Bakışları etrafı taradı ve sonrasında beni kolumdan tuttuğu gibi bir köşeye sürükledi. "Liora," dedi yeniden nefes nefese o köşeye vardığımızda. "Yaşanılan her şey kabus gibi, Veymora resmen öldürüldü." Sesi fısıltı gibi çıktığında gözleri kocaman açılmıştı. "Nord'un yanındaydım ve gördüğü an..." Tanya alt dudağını dişlerinin arasma aldı korkuyla. "Liora çok kötüydü, buna kim, nasıl cesaret edebilir? Bunu nasıl başarabilir?"

Ağzımdan kısa bir nefes çıktı ve sonrasmda sadece "Korven'i gördün mü?" diye sordum.

Tanya, sorumu duyar duymaz tekledi ve söylediği hiçbir şeyin bende etkisinin olmadığını anladı. "Az önce gördüm fakat benimle konuşmuyor," dedi Tanya sorgulayan bir ifadeyle. "Neden sordun?"

"Konuşmuyor mu?" Arkamı döndüm ve yeniden etrafıma baktım fakat Korven'i göremedim. "Nasıl

CamScanner

görünüyordu?"

"Bilmiyorum," dedi Tanya kekeleyerek. "Her zamanki Korven gibiydi fakat benimle konuşmadı." Kollarını önünde bağladı ve imayla bana baktı. "Belki de son yaşananların ardından bizden tamamen uzaklaşmıştır."

Tanya'yı son gördüğümde Korven'le bizi ruh bağı yapacaklardı ve sonrasmda ben bir tabutun içine girmiştim... Gözlerimi sıkıca kapattım ve o anıyı yok etmek istedim ama hayatım boyunca da aklımdan çıkacak gibi değildi. Yeniden gözlerimi açtığımda bu kez Tanya'nın endişeyle beni izlediğini gördüm. Uzanıp çekinmeden koluma dokunduğunda ve sonrasında sıktığında "İyi misin Lily?" diye sordu. "Pek iyi görünmüyorsun."

Nereden başlayacağımı, ne anlatacağımı bile bilmiyordum. Günler öncesinde aldığım nefese kadar anlattığım o arkadaşım, dostum ve hatta yol arkadaşıma şimdi kendimi anlatmak bile istemiyordum çünkü hem yargılanmaktan korkuyordum hem de ben de fark ediyordum ki çok değişmiştim. Tanya ve Korven belki de benim en masum tarafımdı.

"Otso Evi'ne gidelim mi?" diye sordum Tanya'ya.

"Otso Evi mi?" dedi gür bir sesle ve sonra ağzını kapattı. "Orası hâlâ duruyor olamaz ve dursa bile sence ben oraya adım atar mıyım?"

Gözlerimi devirdiğimde "Yapma Tanya," diyerek inledim. "Bu kadar korkak olmamalısın."

"Beni gaza getirmeye çalışıyorsun," dedi öfkeyle.

"Hayır," diyerek çıkıştım. "Sadece sana anlatacaklarım var ve burada anlatamam ayrıca Nord'un peşinden gidiyordun ama onun Otso Evi'ne gidip kafayı çekeceğine neredeyse eminim." Tanya, ağırlığını tek ayağının üzerine verdiğinde kaslarını

CamScanner

çattı ve etrafına baktı. "Hadi," dedim bir kez daha kolundan çekiştirerek. "Gerçekten anlatacaklarım çok önemli."

Tanya en sonunda pes ediyormuş gibi derin bir nefes verdiğinde "Fakat o kutup ayısı yeniden ortaya çıkarsa senin yem olmam izlerim," dedi öfkeyle. "Gidelim ve başımı yine belaya sok, Liora. Her zaman yaptığın gibi üstelik."

**

Otso Evi, sanki zaman ve yaşanılanlar ona dokunmamış gibi hâlâ yerli yerinde duruyordu. Büyük çadırın altında tabureler gelişigüzel dağılmış, kimsenin başında durmadığı hâlde ortadaki ateş gür bir şekilde yanmaya devam ediyordu. Alevler ne davetkârdı ne de sıcak; sadece oradaydı, susmuyordu.

Völva davulları bugün eskisi gibi neşeli ezgiler çalmıyordu. Ritmin içinde bir ağıt vardı, bastırılmış bir yas... Kuzey'in yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemediği her şey o davullara sinmişti.

Aralarına zaman zaman bir kadın sesi karışıyordu. Titremeyen, ağlamayan ama kırık bir ses. Bu ses Olga'ya aitti. Ne bir yas ilan ediyordu ne de teselli arıyordu; sadece Otso Evi'nin hatırladığı şeyleri dile getiriyordu.

"Hey," dedi Olga neşeden uzak bir sesle bizi gördüğünde. Dudaklarının arasında mırıldandığı şarkısına ara vermişti. "Sizi yeniden burada görüyorum." Şaşkınlığını gizleyemediğinde ikimizin de eline o keskin ve acı içkiyi tutuşturdu. "O günden sonra bir daha buraya uğramazsınız sanıyordum."

Tanya, içine doğru çekildiğinde ben başımı kaldırıp "Neden uğramayalım?" diye sordum Olga'ya. "Sen de buradan ayrılmamışsın görüyorum ki."

CamScanner

Olga, yüzüme baktı ve birkaç saniye sonra gülümsediğinde "Çok dik başlısın, genç kadın," diye mırıldandı. "Fakat bu hoşuma gitti, bana zararın olmadığı sürece devam edebilirsin." Öpücük attıktan sonra arkasını döndü ve diğer masalara doğru ilerledi, şarkıya ise eşlik etmeye devam etti.

"Senin neyin var?" dedi Tanya öne doğru eğilip elindeki bardağı yere bırakırken. "Buradaki herkesle kavga etmeye yemin mi ettin?"

"Hayır," dedim ve sonra içkiden birkaç yudum aldım. "Sadece artık aşağılanmaktan çok sıkıldım."

"Aşağılanıyoruz çünkü aşağıdayız," dedi Tanya yarı alaylı yarı ciddi. "Her şeyi denedin Liora, o tapınağa bile girdin fakat görüyorsun, elinde hiçbir şey yok, neyle savaştığını bile bilmiyorsun ama senin adına çok endişeleniyorum." Elini saçlarının arasına attı ve dağıttığında yerdeki içkiyi alıp birkaç yudum içti sonrasında da tiksintiyle yüzünü ekşitip geri bardağı yerine bıraktı. "Bu lanet olasıca yerden kurtulmanın bir yolu olsa keşke."

Söylediği Veyn'le konuşmalarımızı aklıma getirdiğinde gözlerimi başka bir yere kaçırdım. Yalandan hoşlanmıyordum ve sevdiğim insanlardan sır saklamaktan da hazzetmiyordum. Elly bana sırların bir gün açığa çıktığında en çok beni yaralayacağını söylerdi, tam da bu yüzden sevdiğim kimseden sır saklamamaya çalışırdım.

"Veyn akşam yola çıkacak bir gemiyle üçümüzü buradan yollayabileceğini söyledi," dedim tek nefeste.

Tanya, bir anda başını bana çevirdiğinde ve dudakları büyük bir şaşkınlıkla aralandığında "Ne?" diye haykırdı adeta ve sonrasında ağzını kapatıp öne doğru eğildi. "Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" Bir anda ayağa kalktı ve gülerek ellerini birbirine çarptı. "Liora, bu nasıl bir

CamScanner

hediyeydi böyle?"

Oturduğum yerden ona bakarken yine büyük bir sakinlikle "Onu reddettim," dedim. "Gitmeyeceğimi söyledim."

Tanya'nın yüzündeki gülümseme soluklaştığında ve sonrasında kendisini geri tabureye bıraktığında "Doğru mu duydum?" diyerek elini kulaklarına bastırdı. "Gitmeyeceğini mi söyledin?"

"Evet."

Öyle büyük bir bozguna uğramıştı ki, sanki ne diyeceğini bile bilmiyor gibiydi. "Sen," dedi sustu. "Nasıl?" dedi yine sustu. İçkisinden büyük yudumlar içti ve sonrasında bana doğru eğildi. "Sen çıldırdın mı?" dedi büyük bir öfkeyle. "Bunu nasıl reddedersin?"

Söylediklerini duymazdan gelerek bu kez daha büyük bir rahatlıkla "Veymora'yı öldüren kişi benim," dedim. Tanya donakaldı. Tam anlamıyla donakaldı. Hatta öyle hareketsiz kaldı ki, elimle onu dürtmek zorundaydım ama hareket etmiyordu. Gözlerini dikmiş bana bakarken nefes bile almıyor gibiydi. "Tanya," dedim yüzüne doğru eğilerek. "Beni duyuyor musun?"

"Burada olacağınızı beklemiyordum." Tanıdık bir sesle bakışlarımı yanıma çevirdiğimde Nord'un geldiğini gördüm, gözlerinin altı mosmordu ve uykusuz görünüyordu fakat yine de yüzünde bir gülümseme vardı.

"Nord," dedim Tanya'ya dönüp bakarak fakat o hâlâ donakalmış bir şekilde beni izlemeye devam ediyordu. "Otursana."

Nord, ikiletmeden benim işaret ettiğim yere oturdu ve bakışlarını Tanya'ya çevirdi ama Tanya aramızda değilmiş gibi olduğundan başıyla ne olduğunu anlamında bir hareket yaptı. "Hiç."

CamScanner

aramızda değilmiş gibi olduğundan başıyla ne oluyor anlamında bir hareket yaptı. "Hiç," dedim bozuntuya vermemeye çalışarak. "Sadece az önce yaşananların etkisinden çıkamamış olmalı." En sonunda aşağıdan Tanya'nın bacağını sıkıştırdığımda irkilerek kendine geldi ve ağzından nefesler vermeye başladı. "Tanya," dedim dişlerimin arasından. "Nord geldi."

Tanya bakışlarını yavaşça Nord'a çevirdiğinde yutkundu ve sonrasmda "Ben sanırım," dedi ardından cümlesini tamamlayamadan öne doğru eğilip Nord'un bacağına kusmaya başladı. En azından birini başka bir zamanda söyleyebilirdim diyerek kendime kızmaya başladığımda Nord yerinden hareket bile etmeden Tanya'nın kusmasının bitmesini bekledi.

En sonunda Tanya geriye çekildiğinde ve eliyle ağzını sildiğinde gözlerini birkaç kez açıp kapattı. "Bir Asil'le konuşmak bile yasak öyle mi?" dedi Nord ciddiyetsiz bir sesle. "Asil'in bacağına kusuyorlar."

Gülümsediğimde Tanya'yı görmezden gelerek Nord'a doğru döndüm. Kuzey'de insanlar acılarını göstermemek için çaba sarf ederdi evet ama Nord ya acısını çok iyi gizliyordu ya da annesinin ölümüne o kadar da şaşırmamıştı. "Sen nasılsın?" dedim sanki annesini öldüren kişi ben değilmişim gibi. Tanya, kendini tutamayıp öfkeyle gülmeye başladığında Nord, bir kez daha ona baktı fakat Tanya sonra gülüşünü düzeltip ellerini kaldırdı.

"Bunları konuşmaktan hoşlanmıyorum, Köksüz," dedi Nord net bir sesle. "Nasıl olmam gerekiyorsa öyleyim."

"Güçlü görünüyorsun," dedim dürüstçe.

"Güçlüyüm," dediğinde başını aşağı yukarı salladı. "Dürüst olmak gerekirse bir gün annemin başına böyle bir şey geleceğini biliyordum

CamScanner

başına böyle bir şey geleceğini biliyordum çünkü haddinden fazla sivriydi, haddinden fazla konuşuyordu ve haddinden fazla kibirlenmeye başlamıştı fakat bunu yapmaya kimin cesaret edebildiğini asla bulamıyorum fakat bulduğum zaman o kişinin leşini bile ayılara yem edeceğim."

Tanya büyük bir nefes verdiğinde parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Galiba deliriyorum."

"Tanya," dedim aşağıdan bacağına vurarak. "Kendine gelmelisin artık."

"Hiçbir şeyden değil, ritüelden mi bu kadar etkilendin, Tanya?" Nord, inanmayan gözlerle Tanya'yı süzdü. "Sende farklı bir şeyler var."

Tam o esnada, Nord'un arka tarafından tanıdık başka bir simanın geldiğini gördüm. Kısacık boyuyla Alva, Otso Evi'nden içeriye doğru giriyordu, yanında ise kocaman bir muhafızı vardı. Aklıma direkt Liten geldiğinde Alva'nın bakışları Otso'nun içinde dolaştı ve bizi gördüğünde yüzünde herhangi bir şaşkınlık belirtisi oluşmadı.

Veymor'un kardeşi bile Otso Evi'ne geliyordu, burası yasak olan ama yasallaşmış bir yer haline gelmişti. Veymor'un da haberi vardı artık bundan emindim ve kendi gözetiminde tutuyor olmalıydı, en azından insanların az da olsa kendi hayatlarını yaşamasına izin veriyordu.

Alva, gözlerini benden ayırmazken bizim masamıza doğru ilerlemeye başladı; gözlerini bile kırpmıyordu. Sanki o cüce kadın, bana bakarken kocaman bir deve dönüşmüştü çünkü gözleri tek bir şeyi haykırıyordu: Ne yaptığını biliyorum!

Hemen yanımıza geldiğinde bakışlarını benden ayırmayarak "Buradasınız," diye mırıldandı.

Nord, arkasını döndüğünde kaşlarını kaldırdı. "Alva," dedi büyük bir saskınlıkla ardından ayağa

CamScanner

"Alva," dedi büyük bir şaşkınlıkla ardından ayağa kalktı. "Seni burada gördüğüme çok şaşırdım."

"Seni görmek istedim," dedi Alva fakat bakışları hâlâ üzerimdeydi. Sanki o cümleyi bana söylüyordu. "Otso Evi'nde olduğuna emindim."

Nord, ilk defa bu kadar masum bir şekilde etrafına bakıp "Herkesin beni sorması iyi hissettirdi," dedi. "Fakat bu biraz da rahatsız edici olmaya başladı, kendimi küçük bir çocuk gibi hissediyorum."

Alva sadece tebessüm etti ve bakışları üzerimdeyken "Valenka," dedi birçok insanın söylemekten çekindiği soyadımı dile getirerek. "Bana eşlik et, yürüyeceğim."

Yutkunduğumda ve diğerlerine baktığımda Nord, umursamaz bir şekilde içkisinden birkaç yudum içti, Tanya ise büyük bir korkuyla bana baktı. Ne kadar oyalanırsam oyalanayım, o kadar dikkat çekeceğimden emin olduğum için oturduğum yerden kalktım ve Alva'nın yanına geçtim. Benden santimlerce kısa olmasına rağmen bakışlarındaki o üstünlük ve kibirle sanki bir muhafız kadar güçlü görünüyordu.

Eliyle işaret verdiğinde muhafızlar birkaç adım uzakta kaldı, Alva ise beni Otso'nun çıktığı yere doğru yavaş adımlarla yürütmeye başladı. Otso Evi'nin sesi yavaşça uzaklaştığında Alva, boğazını temizledi ve sonrasında "Senin yaptığını biliyorum," dedi sadece. Elbette biliyordu çünkü Veyna ne demek hakimdi, Valenkalarla Veyna arasındaki bağı da biliyor olmalıydı. Hiçbir cevap vermediğimde devam etti. "Neden bunu yaptığını da çok iyi biliyorum."

Çenem kasıldı. "Beni öldürmek istedi."

"Ama sebebin bu değildi." Alva'nın adımları durdu, Otso Evi uzakta kalmıştı, karanlık bizi adeta kucağına almıştı. "Asıl sebebin gücünü herkese

CamScanner

kucağına almıştı. "Asıl sebebin gücünü herkese kanıtlamak istemendi, öyle değil mi Valenka? Veymora'yı yok ettin çünkü asıl olanın Veyna olduğunu haykırmak istedin."

Yutkunduğumda ve onun gözlerinin içine baktığımda "Veymor'un kardeşisin," diye mırıldandım, "bir Din İnsanı'sın, Thalron'un yapı taşlarından birisin ama nedense sana karşı öfke duyamıyorum." Alva'nın yüzünde gülümseme oluştu. "Çünkü beni anladığını hissediyorum ya da o kadar iyi rol yapıyorsun ki beni kendine inandırıyorsun."

Alva, başını iki yana salladı ve sonrasmda bakışlarını Thalron kalelerine doğru çevirdi. "Hiç birine neden cüce olduğumu sordun mu?"

"Hayır," diye yanıtladım.

"Şaşırtıcı, halbuki bu bir sır değildir." Ellerini önünde birleştirdi ve gözlerini kıstı. "Abim Veymor tarafından radyasyona maruz bırakıldım ve ne mutlu ki kemiklerim etkilendi, beynim değil. Abim yüzünden cüce kaldım." Şaşkınlıkla ona baktığımda Alva devam etti. "Aynı şekilde abim Veymor, kendi oğlu Veyn'i de radyasyona maruz bıraktı ama nedense onda hiçbir şey olmadı." Direkt bakışlarını bana çevirdi ve belki de hayatımın en iyi oyunculuğunu sergilediğimde hiçbir şey anlamayarak yeniden önüne döndü. "Bu bir sır değildir, Valenka. Thalron'da yaşayan herkes benim radyasyona maruz bırakıldığımı bilir çünkü aleni bir cezaydı."

"Neden?" diye fısıldadım merakla. "Neden bunu yaptı?"

"Çünkü bu düzeni kabul etmedim." Alva çok netti ama artık gözlerinde o kararlılık yok gibiydi. "Çünkü tıpkı senin gibi gözümü kararttım ve kendi abime başkaldırmak istedim ama dinle, Valenka, Veymor'u yenebilmen imkansızdır." Öne doğru bir

CamScanner

Veymor'u yenebilmen imkansızdır." Öne doğru bir adım attı ve dik dik gözlerimin içine baktı. "Oğlu Veyn ise ondan daha fazlasıdır, zehir gibi bir aklı vardır."

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdığımda "Bana bunları neden anlatıyorsun?" diye sordum.

Alva, çok kısık bir sesle "Çünkü yalnızsın," diyerek karşılık verdi. "Bu yalnızlıkla hiçbir savaşı kazanamazsın."

Şaşkınlıkla "Benim yanımda mı duracaksın?" diye sordum.

Alva, şen bir kahkaha attıktan sonra "Hayır," dedi gülüşünün arkasından. "Hayır, Valenka, şu an asla ama asla senin yanında durmam çünkü ben güç severim." O halde dermiş gibi yüzüne baktım, söyledikleri öfkelenmeme sebep olmuştu. "Fakat," dedi Alva, parmağını kaldırarak. "Seni yalnız bırakmayacak iki kişiyi tanıyorum."

"İki kişi mi?" diye sorduğumda kafam karışmıştı.

Şarkı: Obscura, Power-Haus, Christian Reindl, Lucie Paradis

"Alva." Veyn'in sesiyle aniden irkildiğimde ve bakışlarımı arkama doğru çevirdiğimde Liten'le onu gördüm. Hemen arkamda duruyorlardı ve Veyn'in gözlerinde büyük bir merak vardı. "Seni burada görmeyi beklemiyordum." Gözleriyle beni süzdü. "Üstelik benim Köksüz'ümle beraber."

Alva, sakinlikle "Sadece uğramak istedim," dedi. "Ve senin bildiğini benim de bildiğimi Köksüz'üne söylemek istedim." Veyn, bu söylediğine hiçbir cevap vermediğinde öylece Alva'nın yüzüne bakmaya devam etti. Alva ise sanki bütün bu yaşananları hesaba katmış gibi Veyn'i oldukça rahat bir şekilde izliyordu. En sonunda derin bir nefes verdi. "O halde ben Nord'un yanına

CamScanner

bir nefes verdi. "O halde ben Nord'un yanına gitmeliyim, Köksüz'e gereken her şeyi söylediğimi düşünüyorum."

Arkasını dönüp yürümeye başladığında sorgulayan gözlerle onun arkasından baktım. Bana bir şeyler anlatmak istiyordu fakat ne olduğunu anlayamamıştım. Her adımında sanki sırlar vardı ve o sırlar açığa çıkacağı günü bekliyordu.

"Gerçekten de Otso Evi'ne kutlama yapmaya geldin ha?" dedi Veyn ciddiyetsiz bir sesle. Gözlerimi Alva'dan ayırıp ona baktığımda gözlerindeki o alaylı ifadeyi gördüm.

"Sen de burada olduğuna göre ikimizin de kutlayacak bir şeyleri olmalı," dedim imayla.

Veyn, omzunu indirip kaldırdı. "Ben hep aynı gün buraya gelir, içerim," dedi ve başıyla Liten'i gösterdi. "İstiyorsan Rad9'a sorabilirsin."

"Liten," dedim düzelterek. "Onun bir adı var." Veyn, duymazdan geldi. "Buraya gelip öylece içip kalkıyor musun? İnsanlar tuhaf karşılamıyor mu?"

"Herkesin içtiği yerde olmuyorum," dedi Veyn dürüst bir sesle. "Fakat buraya gelen herkes elbette ki benim de buralarda olduğumu bilir." Başını çevirdi ve Otso Evi'ne doğru baktı. "Seni oraya, benim inime götürmemi ister misin yoksa korkar mısın?"

"Neden korkacakmışım?" diye sordum hiddetle. "Elbette ki gelirim."

Veyn, alayla gülümsedi. "Otso her an ortaya çıkabilir, kutup ayım yani." İşte buna hazırlıksız yakalandığım için tekledim fakat Veyn'e belli etmemeye çalıştım. "Görüyorum ki korktun, Valenka."

"Asla." Duruşumu düzelttim ve sonrasında sonsuz

CamScanner

"Asla." Duruşumu düzelttim ve sonrasında çenemi havaya kaldırdım. "Elbette seninle geleceğim."

"O zaman," dedi Veyn, eliyle Otso'nun çıktığı tarafı işaret ederek. "Bu taraftan, Köksüz'üm."

Bir anlık duraksadığımda bakışlarımı yeniden Otso Evi'ne doğru çevirdim ve sonrasında "Tanya'ya veda etmem gerekiyor," diye mırıldandım. "Bana sadece birkaç dakika ver, olur mu?" Veyn hiçbir cevap vermedi ama omzunu indirip kaldırdığında bunun evet olduğunu anlamıştım.

Hızlı adımlarla arkamı dönüp Otso Evi'ne doğru ilerledim ve Tanya'nın orada hâlâ Nord ile oturduğunu gördüm, Alva ise ortalarda görünmüyordu. Sanki tek amacı benimle bu konuşmayı yapmaktı, sonrasında ise ortadan yok olmuştu.

Tanya, beni gördüğünde elini kaldırdı, az önceki o şaşkınlığı az da olsa düzelmişti. Yanlarına vardığımda ve ikisinin gözünün içine baktığımda "Benim gitmem gerekiyor," diye mırıldandım.

"Nereye?" diye sordu Tanya kaşlarını çatarak.

Benim yerime Nord cevap verdi. "Veyn bekliyor," dedi arkamı göstererek. "Onun yanına gidiyor olmalı."

Tanya da arkasına doğru baktığında Veyn'i görmüş olmalıydı; çünkü bakışlarını yeniden bana çevirdiğinde gözlerinde beliren şey meraktan çok sorguydu. Hiçbir şey söylemeden ellerimi iki yana açtım. Ardından arkamı dönmek istedim. "Liora," dedi Tanya ve ayağa kalktı. Bana doğru birkaç adım attı. Kimsenin dikkatini çekmeyecek kadar sakin, kaçamayacak kadar kararlıydı. Bir anda bana sıkıca sarıldığında hazırlıksız yakalandım. İlk anda bunun yalnızca bir vedalaşma olduğunu düşündüm. Ta ki elini karnımın üzerinde hissettiğim ana kadar. Kulağıma doğru

CamScanner

üzerinde hissettiğim ana kadar. Kulağıma doğru eğildi ve sesi neredeyse ateşin çıtırtısına karıştı. "Alva bunu sana vermemi söyledi," dedi, beni biraz daha itekleyerek. Nord'a belli etmemeye çalışarak avucuna sıkıştırdığı kâğıdı aldım ve tek bir hareketle pelerinimin cebine yerleştirdim. Kalbim hızlandı ama yüzümde hiçbir şey değişmedi. Tanya geri çekildiğinde yüzüme baktı. Bu kez gözlerinde korku vardı; kendisi için değil, benim için. Nord'un duyamayacağı bir mesafeden fısıldadı. "Senin için çok endişeleniyorum, Liora." Kısa bir duraksamadan sonra ekledi: "Lütfen seni kaybetmeme sebep olma."

"Tanya," dediğimde kalbimin acıdığını hissettim; son sözleri içimde yankılanmıştı. Bu kez onu çekip sarılan bendim. Bu defa bir gerekçe yoktu. Ne bir plan, ne bir saklama ihtiyacı. Sadece sarılmak istiyordum. Bana karşılık verdiğinde, kulağına doğru eğilip fısıldadım: "Ne yaptığımı ben de bilmiyorum." Sesim sandığımdan daha alçaktı. "Sadece doğru yolda ilerlediğimi hissediyorum, hepsi bu."

Geri çekildiğimde ve omuzlarını kavradığımda, söylediklerimin Tanya'yı rahatlatmadığını biliyordum. Ama aynı zamanda şunu da biliyordum: Onun içini rahatlatabilecek hiçbir cümlem yoktu. Çünkü ben artık teselli veren tarafta değildim; yürüdüğüm yol, ardımda kalanları kaçınılmaz olarak yaralı bırakıyordu.

Geriye döndüğümde Veyn'e doğru ilerledim ve o an bunun yalnızca bir yürüyüş değil, kaderimin yön değiştirdiği an olduğunu fark ettim. Svalbard'daki hayatım, Tanya, verdiğim ve veremediğim tüm kararlar hemen arkamda kalmıştı; ben ise Veyn'e doğru gidiyordum.

Bunu yapmamam gerekiyordu ama yapıyordum. Gitmem gerekiyordu ama kalıyordum. Şu an Veyn'in yanına gitmemem gerekiyordu ama gidiyordum. Öldürmemem gerekiyordu ama

CamScanner

Veyn'in yanına gitmemem gerekiyordu ama gidiyordum. Öldürmemem gerekiyordu ama öldürmüştüm.

Karşısında durduğumda Liten ortalarda yoktu. Veyn yalnızdı. Tek bir baş hareketiyle beni yürütmeye başladığında, Otso Evi'nin yukarısına doğru ilerledik. Şarkıların sesi adım adım geride kaldı; davullar boğuklaştı, sesler silindi. Bir tepeyi aştık. Aşağıya indiğimizde küçük bir çadır gördüm. Üstü kapalı, yanları açıktı. Önünde bir ateş yanıyordu; bir tabure, küçük bir masa... Sanki orası kimseye ait değilmiş, sadece bekliyormuş gibiydi. Öylesine yalnızdı, öylesine terk edilmişti ki içim acıdı. Çünkü ilk kez bir yer, bana bu kadar tanıdık gelmişti.

"Burada tek başına ne yapıyorsun?" diye sordum kendimi tutamayarak.

"Benim küçük Otso Evi'm," dedi Veyn çenesiyle işaret ederek. "Diğer insanlarla beraber oturamayacağım için kendime böyle bir yer yaptım." Bir anlık afalladığında gözlerinden çocuksu bir hüznün geçtiğini gördüm. "Sevmedin mi?"

"Ama bu..." Sustum ve elim enseme doğru gitti.

"Çok mu yalnız?" dedi gülümseyerek, hemen ardından köşedeki kırılmış ağaç dalını o küçük taburenin yanına doğru getirdi. "Artık değil, bak yalnızlığımdan beni sen kurtardın, kendi yerimi sana veriyorum, Liora."

Derin bir nefes verdiğimde o yöne doğru ilerledim, Otso Evi'nden gelen sesler o kadar geride kalmıştı ki adeta bir fısıltı gibiydi ama müziğin ve Olga'nın sesi rahatlatıcı geliyordu. Hatta tuhaf bir şekilde burayı da sevmiştim. Tek ışık ateşin ışığıydı, bir de gökyüzü vardı. Hemen önümüzde okyanusun dalgaları kıyıya vuruyordu, gerimizde bir tepe vardı ve o tepede Otso yaşıyor olmalıydı.

CamScanner

Gökyüzünde ayın ışığı geceyi güzelleştiriyordu, karlar yağmıyordu ama bulunduğumuz yerde karlar yerde buz tutmuştu. Her dalga bir kar tanesini uçuruyor gibiydi.

Veyn, tabureyi bana doğru ittiklediğinde ve kendisi o odunun üzerine oturduğunda elindeki küçük çubukla ateşli harlamaya çalıştı, bacaklarını öne doğru uzattı ve rahat bir oturuşa geçti. Masanın üzerinde yine o sert içkiden duruyordu, tek bir bardak. Sakince tabureye oturduğumda ateşin ısısı vücudumu sardı, dalgaların ve geriden gelen müziğin sesi ise gülümsememe sebep oldu. "İtiraf etmek gerekirse burası güzelmiş," dedim başımı sallayarak. "Ama Otso Evi değil, başka bir adı olmalı."

Veyn, ateşe harlamaya devam ederken "Neden?" diye sordu.

"Çünkü Otso Evi'nin taşıdığı ruhla burasının ruhu daha farklı," diye mırıldandım. "Burası sana benziyor fakat orası başka dünyalara."

Başıyla hemen hemen hareketi yaptıktan sonra "İsim bulmak konusunda kötüyümdür," dedi omuz silkerek. "Sadece Otso'ya ismini verdim, onu da biliyorsun, bir efsaneden geliyor."

"Ama isim vermek istemişsin," dedim şaşkınlıkla. "Normalde ona sadece kutup ayısı der geçerdin."

Veyn'in gözleri kısıldı ve elindeki çubuğu yere bırakıp ellerini dizlerinin önünde birleştirdi. Ateşin kızıl rengi yemyeşil gözlerini parlatıyor, dalgalı saçları artık daha çekici görünüyordu. "Otso'yla tanıştığımda çok küçüktüm," dedi sesindeki sevgiyi gizlemeyerek. "Veymor beni..." duraksadı ve sonrasında yavaşça devam etti, "bir yere kapatmıştı, neresi olduğu önemsiz fakat o kapattığı yerde Otso her gece gelip bana baktı ama hiçbir zarar vermedi. Bilirsin, kutup ayıları elbette ki evcilleştirilemez, onun da evcil olduğunu

CamScanner

elbette ki evcilleştirilemez, onun da evcil olduğunu söylemiyorum ama benim dışımda herkese zarar verebilecekken bana karşı ayrı bir sevgisi var." Veyn gülümsedi. "Belki de bir gün beni de yiyecek bilmiyorum ama ölümüm bu şekilde olursa hiç üzülmem çünkü Otso beni hiç yalnız hissettirmedi."

"Ya," dedim şefkat dolu bir sesle. "Bu çok garip, Svalbard'da herkes silahla gezer ve gördükleri yerde vururlar. Normalde bunu yapmamaları gerekir inançlarından ötürü ama korku her şeyi yeniyor."

"Otso'yu da öldürmek isteyen oldu," dedi Veyn kaşlarını çatarak. "Ve sonrasında kendileri," bana bakıp göz kırptı, "ecelleriyle öldüler."

Ben de gülümsediğimde ateşe doğru döndüm. "Şimdi buraya Otso gelse beni yer mi?"

Veyn, gülmeye başladığında gerçek bir kahkahaydı. Bembeyaz dişleri ortaya çıkmış, yüzünün güzelliğine sanki daha fazla güzellik katılmıştı. "Büyük ihtimalle seni birlikte yeriz." Tiksintiyle nefesimi verdiğimde daha fazla güldü. Az önce onun dairesindeyken durmaksızın kavga edebilecek durumdayken şimdi gülebiliyorduk. Bu çok garipti, normal şartlarda ben de böyle bir insan değildim ama sanki konu Veyn olduğunda aklım bazı noktalarda duruyordu.

"Arthur Evi." Tek nefeste kurduğum cümleden sonra direkt gözleri bana doğru döndü. "Buraya bu ismi vermelisin çünkü burası Arthur'a benziyor."

Veyn'in nefesini tuttuğunu hissettiğimde "Arthur Evi," dedi ve sonra yeniden bakışlarını ateşe doğru çevirdi. "En azından senin ağzından kendi adımı duydum, dolaylı yoldan da olsa."

Ona neden adını söyleyemediğimi birçok farklı şekilde anlatabilirdim ama her sebebim onun için geçerli olmazdı çünkü bu benim kalbimle

CamScanner

için geçerli olmazdı çünkü bu benim kalbimle alakalıydı, onunla ilgili değildi. Onun Arthur olduğunu elbette ki biliyordum fakat o adı kabulleneceğim bir zamanım varmış gibi hissediyordum; sanki ben kabullenirsem bütün dünya da kabullenirdi.

Veyn, çelik bardağındaki içkisini kafasına dikti ve sonrasmda ikinci bardağını doldururken bana ikram etmedi. En sonunda daha fazla dayanamayarak "Buraya hep yalnız geliyordun ama şimdi burada beni de istedin," dedim dürüstlükle. "Neden?"

Veyn, ikinci bardağını kafasına dikmeden önce "Çünkü bugün yalnız kalmak istemedim," diye açıklama yaptı. Tek bir cevap ama bu kadarla sınırlı olmadığını elbette ki biliyordum.

"Maris'i de getirebilirdin." Gözlerimi ateşe çevirdim ve kollarımı önümde birleştirdim. "Çünkü o benden fazlasıyla rahatsızlık duyuyor."

"Ama ben duymuyorum," dedi cevap olarak. "Ve benim ne istediğim, bütün dünyamın ne istediğinden çok daha önemlidir. Ben seni yanımda istiyorsam," dedi baskın bir sesle, "bütün dünya uğraşsa seni yanımdan bir adım bile uzaklaştıramaz, gerekirse zincirlerim seni kendime."

Nedense bu söylediği bir şaka gibi gelmemişti çünkü Veyn, gerçekten de birisini kendisine zincirleyebilecek kadar gözü dönmüş bir adam olabilirdi.

"Onunla neden evleniyorsun?" Bu soruyla beraber Veyn, bakışlarını bana öyle bir çevirdi ki bunu hissettim ama ben ona bakmadım bile. Bir cevap vermesini bekledim ama yanıtsız kaldığında hızlı bir şekilde devam ettim. "Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorsan onunla evlenmemelisin, Veyn. Bu senin için işkence olur."

CamScanner

senin için işkence olur."

Şarkı: Lana Del Rey, Salvatore

Söylediğime bir cevap vermek yerine, "Birine bir şeyler hissettiğini nasıl anlarsın?" diye sordu.

Elim saçlarıma gittiğinde "Bilmiyorum," diyerek afalladım. "Elly'nin anlattığı kadarıyla onu gördüğünde heyecanlanman lazım, bütün masallarda baş karakter onu yapman lazım, sadece onu görmek ve onunla konuşmayı istemen lazım. Elly, birine aşık olduğunda kalbin artık sadece senin için değil, ikiniz için de atar, derdi. Ne zaman kalbinin başka birisi için de attığını hissedersen, o zaman o kişiye aşıksın demektir." Veyn, beni öyle dikkatli dinliyordu ki sanki bir bilmeceyi çözüyor gibiydi. Dünya hakkında her şey onu o kadar çok heyecanlandırıyordu ki çok daha fazlası dermiş gibi yüzüme bakıyordu. "Bilmiyorum," dedim bir kez daha. "Aşık olduğunda bunun nasıl olduğunu öğrenmen gerekmez bence. Zaten aşık olduğunu biliyorsundur."

Veyn, yarı alaylı yarı ciddi, "Aşık olmak ister miydin?" diye sordu.

"Çok." Derin bir nefes verdim ve yıldızsız gökyüzüne baktım. "Svalbard'dayken her gün aşkı hayal ediyordum, o masallardaki prensleri bekliyordum."

Veyn, yüzünü buruşturdu. "En büyük hayalin bu muydu?"

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "En büyük hayalim dünyayı gezmekti." Artık bu hayalin gerçekleşmeyeceğine neredeyse emindim. "Buradan başka yerler de var, Veyn. Düşünsene, başka insanlar, başka ruhlar, başka yaşantılar var. Belki de onlar için de biz çok tuhaf insanlarızdır, kim bilir?"

CamScanner

Veyn, gülümsedi ve gözlerimin içine baktığında ateş sanki gözlerinde yanıyordu. "Küçükken, yani hayal kurmak ne demek biliyorken ben de dünyayı gezmek istiyordum." Bakışlarını okyanusa doğru çevirdi, gözleri ıssız bakıyordu. "Sonrasında bu hayalimden vazgeçtim."

"Neden?"

"Çünkü korkutucu." Bu cevabı beklemediğim için kaşlarım havalandı. "Buradan başka bir yere gitsem orada nasıl yaşayabileceğim? Orada insanlar bana nasıl bakacak?" Sorgulayarak dudaklarını büktü. "Bilmiyorum," dedi kendi kendiyle konuşuyormuş gibi. "Çocukken daha cesurdum, şimdi sadece kafesimde mutluymuşum gibi hissediyorum. İnsanlar bana fiziksel olarak bir zarar veremez fakat ruhumu zedelediklerine kime dönüşeceğimi bilmiyorum." Aslında bir yanı küçük bir çocuk gibi ürkekti ve bunu gizlemek bile istemiyordu. "Bir keresinde buraya gelen bir Köksüz Kuzeyli değildi ve benden sanki yırtıcı bir hayvanmışım gibi kaçıyor, korkuyordu. Her ne olursa olsun bana karşı o yüksek korkusu hiç geçmedi, en sonunda da bana "İnsan mısın?" diye sordu. Bu gerçek bir soruydu Liora, ona göre normal bir insan bile değildim."

Şefkatle ona baktığımda kalbimin acıdığını hissettim "Sen sadece sınırlarının dışına çıkmayan bir adamsın," diyerek karşılık verdim ona cesaret vermek isteyerek. "Her şeyi fazlasıyla merak ediyorsun ama hiçbirisi için bir adım atmıyorsun çünkü yabancılık çekiyorsun. Çok zor kahkaha atıyorsun ama güldüğünde de gerçekten neşeli oluyorsun. Dünyadan korkuyorsun ama bu dünyanın dışına çıksan karşılaşacağın her şey seni çok mutlu edecek. Keman çalıyorsun Veyn ama tek bir müzikten başka bir şey çalmıyorsun, halbuki çalsan bu sana iyi hissettirecek. Dans etmek ne demek onu bile bilmiyorsun, eğer bir gün çılgıncasına dans etsen buna ihtiyacın olduğunu da bilirdin."

CamScanner

bilirdin."

Veyn'in direkt karşı çıkmasını bekledim ama o "Yabancılık çektiğim her duygu, her olay, her yer bana geri adım attırır, Işık Veren," diye mırıldandı. "Çünkü kendi sınırlarımdan dışarı çıkarım, bir yabancıya dönüşürüm ve o yabancıyı görmek bile istemezsin."

Üçüncü bardak içkisini de içtiğinde ve dördüncüyü doldurmaya başladığında "Bugün bir sınırının üzerini çizmeye ne dersin?" diye sordum kalbimden gelen sesi dinleyerek.

"Ne gibi?"

"Dans," dedim bir anda. "Dans edebiliriz, hem de çılgıncasına."

Veyn, bana sanki ona küfretmişim gibi baktığında "Çılgıncasına dans etmek ne demek biliyorum," diye açıklama yaptı. "Ben etmedim ama Nord'a çok şahit oldum, içip içip sadece zıplıyor." Yüzünü buruşturdu. "Ben bunu yapamam." Duraksadı ve bir anda gözlerini ateşten ayırdığında gözlerime odaklandı. "Fakat sadece çılgıncasına dans yoktur ki, Liora," diye açıklamada bulundu. "Bir kadın ve bir erkek birlikte de dans edebiliyormuş, Nord öyle söyledi."

"Sen benim söylediğim her şeyi Nord'a mı soruyorsun?" diye çıkıştım. "Masalları da ona sormuştun."

Veyn çocuk gibi omzunu silktiğinde "Çünkü Nord, dünya hakkında ikimizden daha fazlasını biliyor," dedi. "Sürekli seyahat ediyor ve bana bir kadınla erkeğin birlikte dans edebileceğini de söyledi. Bunu sen biliyor muydun?"

"Elbette biliyorum," dedim saçımı arkaya doğru atarak. "Bütün masallarda prensler ve prensesler en sonunda dans eder, hatta Kül Kedisi dans

CamScanner

en sonunda dans eder, hatta Kül Kedisi dans ederken prense aşık oldu."

Veyn'in yeşil gözleri kısıldı ve sonrasında bir anda ayağa kalkıp elini bana doğru uzattı, dansa davetin böyle olduğunu bilmeden üstelik. "Bana dans etmeyi öğret."

"Ne?" dedim etrafıma bakarak. "Şimdi mi?"

Veyn, hazırlıksız yakalandığım o anda, beni kolumdan tuttuğu gibi ayağa kaldırdı ve ellerini kollarıma bastırarak dans etmemizi bekledi. Kendimi tutamayıp kahkaha attığımda Otso Evi'nden gelen o müzik hâlâ kulaklarımdaydı, völva davulları yavaş yavaş vuruyordu. Tam olarak dans edilebilecek bir müzik değildi ama en azından ritmine ayak uydurabilirdik.

"Tamam," dedim ellerimi kaldırarak. "Ama ben ne dersem onu yapacaksın, tamam mı?" Başını hevesle salladı ve o da ellerini kaldırdı. Sakince bir kolunu tutup belime doğru yerleştirdim ardından sol elimi omzuna koyduktan sonra sağ elimle boştaki elini tuttum. Yüzüm çenesinin altına denk gelirken aramızdaki mesafe oldukça açıktı ama bu da yeterliydi. "Şimdi," dedim öne doğru bir adım atarak. "Bu şekilde adımlar atacaksın."

Veyn'in kaşları çatıldı. "Bu dans değil, bu sarılmak," dedi ciddiyetle. "Sen bana sarılmak için bahane üretiyorsun gibi geldi." Gözlerimi devirdiğimde ve geriye doğru çekilmek istediğimde Veyn, bir anda belimden tutup beni kendine çekti ve aramızdaki mesafeyi sıfıra indirgedi. Vücuduyla vücudum tek bir beden halini aldığında eliyle elimi daha sıkı kavradı, belime ise kolunu tamamen doladı. Çenesi alnıma dokunurken öne doğru bir adım attı ve bacaklarımız birbirine geçti. Kendimi tutamayıp gülmeye başladığımda o da güldü; birkaç saniye o şekilde birbirimizle savaştık fakat sonrasında her şey çok daha farklı bir hal aldı.

CamScanner

Veyn, beni yavaşça kucaklayıp kendi ayaklarının üzerine koyduğunda "Artık adımlarımız karışmayacak," dedi rahat bir sesle. "Ben dans edeceğim ve sen de bana ayak uyduracaksın."

"Ama bu bir dans değil," dediğimde Veyn öne doğru bir adım attı ve ben de onunla beraber hareket ettim.

"Bu bizim dansımız çünkü," dediğinde nefesi yüzümü yalayıp geçti, gözleri ise gözlerimden bir an bile olsun ayrılmadı. Soğuğa rağmen teni sıcacıktı ve belimdeki kolu sanki her adım attığında biraz daha sıkılaşıyordu. Arkadan gelen müzikle beraber Veyn'in adımlarıyla dans ederken ilk başta kendimi özgür bırakmak istememiştim fakat sonrasında Veyn'in yeşil gözlerine baktığımda ben de tamamen kendimi onun kollarına bıraktım ve bir anda, öyle bir bütün olduk ki sanki ikimiz de dans etmeyi biliyorduk.

Veyn, belimde sarılı olan elini yavaşça sırtımda gezdirmeye başladığında ürperdiğimi hissettim, omzundaki elim ise daha çok sıkılaştı. Durmadı, diğer eliyle tuttuğum elimi yavaşça çevirdi, parmak uçları avcumun içini okşadı ve sonrasında parmakları tek tek parmak uçlarıma dokundu. Bunu yaparken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu, oldukça sakin bir şekilde parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdiğinde ve sonrasında bir anda elimi omzuna doğru götürdüğünde kasıklarımdan sıcak bir sıvı aktı sanki, bedeni bedenimi okşayıp geçti. Artık yüzüyle yüzüm arasında bir karışlık mesafe kaldığında iki elim de omzundaydı, Veyn'in ise bir eli sırtımda dolaşıyor, diğer eli enseden tutuyordu. Kalbim, hızlı atmaya başladığında ve soğuğa rağmen vücudum cayır cayır yandığında yutkunmakta zorlandım ama gözlerimi ondan bir an bile olsun ayıramadım.

Her adımında onunla beraber adımlamak zorunda kalıyordum ve her hareketinde vücudum vücuduna biraz daha sürtünüyordu. Otso Evi'nden gelen

CamScanner

biraz daha sürtünüyordu. Otso Evi'nden gelen müziğin sesi sanki bizim dans ritmimize ayak uydurmaya başlamıştı veya ben kafayı yemiştim, bilmiyordum ama kalbim öyle bir hızlı atıyordu ki kulaklarım uğuldamaya başlamıştı.

Ellerim omuzlarından yavaşça boynuna ve sonrasmda da ensesine doğru ilerlediğinde parmak uçlarım yavaşça saçlarına dokundu; bunu yaptığım an, Veyn, ensemdeki elini sıkılaştırdı. "Beni kendi etrafımda döndürmen gerekiyor," dedim utançla ardından ayaklarının üzerinden indim, tek elini tutup kendi etrafımda döndüm ve yeniden ona tutundum. "Bu şekilde." Veyn, yeniden kendi isteğiyle bunu yaptığında beni kendi etrafımda döndürdü fakat sonrasmda beni kendisine çekmek yerine belimden tutup beni havaya kaldırdı ve bir de o şekilde kucağında döndürdüğünde dudaklarımdan tiz bir çığlık koptu, Veyn ise gülmeye başladı.

En sonunda ayaklarım yeniden ayaklarının üzerine yerleştiğinde "Şimdi de beni belimden tutup geriye doğru yatırmalısın," dedim en basit dans taktiklerini ona verirken. Tam göstereceğim sırada, Veyn, hafifçe beni öne doğru eğdi ve belimden sıkıca kavrarken üzerime doğru eğildiğinde saçlarım aşağıya doğru sarkıyor, belim kıvrımlı bir şekilde onun kolunun çevresinde şekilleniyordu.

O şekilde bana doğru eğildiğinde ve dudakları tam boynumun hizasına denk geldiğinde yutkundum, beni kaldırmasını bekledim fakat Veyn, burnunu yavaşça boynuma doğru sürttüğünde ve sonrasında da yüzüme doğru ilerlediğinde derin bir nefes verdi. Bunu birkaç kez daha yaptığında nefesini boynuma doğru verdiğinde başımın döndüğünü hissettim; hava soğuktu, hava buz gibiydi fakat ben sanki cayır cayır yanıyordum.

Yeniden duruşumu düzelttiğinde ve göğüslerim göğüs kafesine sertçe çarptığında saçlarım önüme doğru geldi. "Benim ne kadar açık sözlü

CamScanner

önüme doğru geldi. "Benim ne kadar açık sözlü bir adam olduğumu biliyorsun, değil mi Liora?" diye sordu bana, tam gözlerimin içine bakarak. Artık adımlamıyordu fakat benim ayaklarım hala ayaklarının üzerindeydi.

"Evet," dediğimde eli ensemdeki saçlarımdan yüzüme doğru ilerledi ve sonrasında o büyük eli, yüzümü kavradı.

"Hayatımda senden daha güzel bir şeye hiç şahit olmadım," dedi sanki kendisi de buna şaşırıyormuş gibi. "Ne bir insan, ne bir hayvan, ne bir bitki. Güneş bile senden daha güzel değil, gökyüzü de öyle. Şu okyanus bile senden daha güzel değil hatta sana baktığımda sanki hepsinin güzelliğini sende görüyorum. Güneşten, gökyüzünden, okyanustan güzelliğini almışsın da sanki sende bir bütün olmuşlar, kastettiğim bir insanın güzelliği değil, bir doğanın güzelliği. Bir manzaranın nefes kesiciliği gibi."

Daha fazla ateşin içine düştüğümü hissettiğimde Veyn, sırtımda dolaşan eliyle sert bir baskı yaptı ve beni kendisine tamamen yasladı. Gülümsemeye çalıştım ama bu çok zordu çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. "Belki de dünyan sadece Thalron'la sınırlı olduğu içindir, eminim diğer yerlerde benden çok daha güzel kadınlar vardır, Veyn."

"Hayır, anlamadın," dedi Veyn yüzümde baş parmağı yavaşça gezerken. "Kastettiğim güzel bir kadın olduğun değildi, kastettiğim," baş parmağı gözlerime dokundu, "sanki dünyadaki bütün güzellikleri senin taşıdığındı. Çok garip bir his ama sana baktığımda gökyüzünü, okyanusu ve hatta güneşi görmeye ihtiyacım yokmuş gibi hissediyorum. Belki seni ilk başta bir rüyayla tanıdığım içindir, belki de renksiz gören gözlerimin sana baktığımda sanki bütün renkleri görüyormuşum gibi hissettirdiğindendir, bilmiyorum."

CamScanner

Yanaklarımın kızardığını hissettiğimde başımı eğmek istedim fakat çenemi tutup başımı kaldırdı. "Masallardan fırlamış gibi konuşuyorsun," dedim utançla. "Ve bu beni utandırdı."

Veyn, gülümsediğinde gözlerimin içine, ta derinlere öyle bir baktı ki bir anlık bakışlarından kederin bile geçtiğini gördüm. Yutkunduğunda ve sonrasında "Yine açık sözlü olmamı ister misin?" diye sordu.

"Evet," dedim başımı sallayarak.

"Bu güzelliğin kendi kendisini ziyan etmesine asla izin vermeyeceğim."

"Bu ne demek?"

Beni yavaşça ayaklarının üzerinden indirdiğinde ve vücudunu da benden uzaklaştırdığında anlamayan gözlerle ona baktım. "Bu güzelliği kendime düşman etmeyeceğim."

Kaskatı kesildiğimde yüzündeki gülümseme kum taneleri gibi dağılmıştı ve sanki şimdi asıl olanı gerçekleştiriyor gibiydi. Yutkunduğumda "Anlamıyorum," diye mırıldandım.

Tam o esnada arkamda adım sesleri işittim ve geriye dönüp bakacağım sırada başıma bir çuvalın geçirildiğini fark ettim. "Bu güzelliği," dedi üzerine basa basa boğuk bir sesle. "Kendi ellerimle özgür bırakacağım ve renksiz hayatıma geri döneceğim çünkü başka türlüsü ikimizi de mahveder, Liora Valenka."

"Veyn!" Ellerimi kaldırıp beni tutan kişiye saldırmak istediğimde bir anda ellerim arkada birleştirildi ve gafil avlandım. Bileklerimden sıkıca iple bağlandığımda ve bir kez daha "Veyn!" diye haykırdığımda birisinin beni omzuna attığını hissettim.

CamScanner

"Rad9," dedi Veyn'in o sesi. "Onu gemiye bırak ve gemi hareket edene kadar da oradan sakın ayrılma."

Liten. Liten ortak oluyordu. "Hayır!" diye bağırdığımda sesim gecenin içine düştü fakat sanki artık beni duymuyor gibilerdi. Çuvalın içi sıcak ve boğucuydu, nefesim kendi yankıma çarpıp geri dönüyordu. Bileklerimdeki ipler her çırpınışımda biraz daha derime gömülüyordu. "Bırak!" diye haykırdım ama sesim sanki kuma çarpıp dağıldı. Tekme savurdum. Dizimi kaldırmaya çalıştım. Liten'in omzuna vurdum, sırtına, koluna... Hiçbiri işe yaramadı. O kadar sağlamdı ki, sanki ben bir beden değil de ağırlıksız bir yükmüşüm gibi taşıyordu beni. "Liten!" dedim bu kez. Sesimde öfke yoktu artık, sadece tanıdıklık vardı. Bir an duracağını sandım.

Durmadı.

Adımları düzenliydi. Karın üzerinde yürürken çıkan o boğuk sesleri saymaya başladım istemsizce. Bir, iki, üç... Her adım beni biraz daha uzaklaştırıyordu. Ayaklarının yere her değdiği an, içimde bir şey daha kopuyordu. Başımın içinden hâlâ ateşin sıcaklığı geçiyordu. Belimdeki el. Nefesi. Gözleri. "Veyn!" diye bağırdım bir kez daha. Bu kez sesim çatladı. Cevap gelmedi. Beni kendi Otso Evi'ne getirme sebebi, beni kaçırmak içindi. Bunu nasıl görmezdim?

Yürüyüş uzundu. Kaleden çıktığımızı, rüzgârın yön değiştirmesinden anladım. Okyanus kokusu daha keskin gelmeye başlamıştı. Tuz, yosun ve soğuk... Gemi yakındı. Herkesin sustuğu o gecede, sadece rüzgâr ve benim boğazımdan kaçan hırıltılar vardı. Çırpındım. Son bir kez. Bütün gücümle.

Liten'in omzu bir an sendeledi ama düşmedi. Elini daha sıkı geçirdi bacaklarımın arkasından. İpler gerildi. Bileklerimde yanma başladı; acıdan çok çaresizlikti bu. "Yapma," dedim. Bu bir emir

CamScanner

çok çaresizlikti bu. "Yapma," dedim. Bu bir emir değildi. Bir ricaydı. Cevap vermedi. Gemiye giden yol taşlıydı. Omzum bir yere çarptı. Canım yandı ama sesim çıkmadı. Acının artık önemi yoktu; içimde büyüyen şey acıdan daha ağırdı. Anlaşılamamak. Yanlış yerde bırakılmak. Yanlış zamanda.

Adımlar yavaşladı.

Bir an, çuvalın içinden ay ışığını gördüm. Liten durmuştu. Omzundaki ağırlığı ayarladı. O anda arkamızda kalan her şeyi hissettim. Kalenin silueti. Ateşin yeri. Otso'nun olduğu tepe. Ve... Veyn.

Gemi çok yakındı artık. Halatların gıcırtısını duydum. Tahtanın suya sürtünme sesini. İnsan fısıltılarını... Kimse adımı söylemiyordu. Kimse bakmıyordu. Ben bir isim değildim artık; bir talimattım.

Liten durdu. Beni omzundan indirirken dizlerim yere çarptı, ayaklarım tutmadı. Yere yığıldım. Çuval yüzümden çekildiğinde gözlerim bir anlığına karanlıkta kaldı sonra ay ışığı vurdu. Gemi karşımdaydı. Geriye döndüm. O an çırpınmadım. Bağırmadım. Kaçmaya çalışmadım. Sadece baktım. Hayal kırıklığı böyle bir şeydi demek. Öfke değil. Acı değil. İçinden çekilen, sessiz bir ip gibi. İnsanı ayakta tutan her şeyi söküp alan bir şey.

Liten kollarımdan tuttu. Gemiye doğru çevirdi beni. Bir adım attım. Sonra bir tane daha. Ayaklarım kendi irademle hareket etmiyordu artık. Teslimiyet, böyle bir şeydi: direnecek gücün bitmesi değil, direncin anlamını yitirmesi. Gemide henüz kimse yoktu, ben yapayalnızdım. Beni geminin kamarasına yürütürken artık ağzımı bıçak açmıyordu çünkü yaşadığım hayal kırıklığının tarifi bile yoktu.

En sonunda bir kamaranın içine beni soktuğunda ve sonrasında kapının eşiğinden son kez yüzüme

CamScanner

ve sonrasında kapının eşiğinden son kez yüzüme baktığında onunla göz göze geldik. Liten'le. "Hoşça kal Veyn'in Liora'sı," dedi Liten bana. Yine hiçbir cevap vermedim, sanki artık dilim tutulmuştu. Bir cevap vermemi de beklemedi zaten, tek bir hançer darbesiyle ellerime bağlı olan ipi açtıktan sonra kamaranın kapısını öyle bir kapattı ve üzerine kilitledi ki artık orada tek başımaydım.

Ellerimle bileklerimi ovuştururken boğazımı acıtan keskin bir nefes verdim ve bakışlarımı kamaranın küçük penceresinden gecenin karanlığına doğru çevirdim. Zorla getirildiğim yerden, zorla gönderiliyordum ve Veyn'in sebepleri her ne olursa olsun, bu yaptığının öfkeden daha çok kalbimi kırmasına ben de hazırlıksız yakalanmıştım. Vedamız bir dansla olmuştu, hiçbir şeyden haberim yoktu ve dakikalar önce belki de hayatımın en neşeli ve en özel anlarından birisini yaşarken şimdi burada bir geminin içine zorla getirilmiştim.

Avazım çıktığı kadar bağırsam ne faydası vardı? Hem kimse yoktu hem de bunu yapmaya halim çünkü ben öfkeliyken dünyayı ateşe verebilirdim fakat kırgınken tek bir adım dahi atamıyordum ve Veyn'i tanıdım tanıyalı ilk kez ona bu denli kırgın hissediyordum.

Veyn'le dans ettiğimi sanıyorken aslında kaderle dans ediyordum ve artık yolum Thalron'dan ayrılmıştı, bu buradaki son günümdü.

Asıl kırgınlığımın sebebi beni gafil avlaması da değildi; beni bu denli kolayca gözden çıkarabilmesini beklemiyordum. Kendi için mi yapıyordu bunu, Thalron için mi yoksa benim için mi? Hiçbirinden emin değildim ama gözlerim kırgınlıkla dolduğunda sırtımı kamaranın duvarına yaslayıp yutkundum. Hayır, ağlamayacaktım; beni bunlar ağlatamazdı, yapmayacaktım.

Fakat kendi kendimi telkin etmeye çalışırken bile gözümden bir damla yaş aktığında elimin tersiyle

CamScanner

Asıl kırgınlığımın sebebi beni gafil avlaması da değildi; beni bu denli kolayca gözden çıkarabilmesini beklemiyordum. Kendi için mi yapıyordu bunu, Thalron için mi yoksa benim için mi? Hiçbirinden emin değildim ama gözlerim kırgınlıkla dolduğunda sırtımı kamaranın duvarına yaslayıp yutkundum. Hayır, ağlamayacaktım; beni bunlar ağlatamazdı, yapmayacaktım.

Fakat kendi kendimi telkin etmeye çalışırken bile gözümden bir damla yaş aktığında elimin tersiyle hızlıca sildim ve duvara sürtünerek yere oturdum. Gözlerimi sıkıca kapattığımda sanki beynim artık durmuş gibiydi, bir şeyler yapmalıydım fakat şu an bunun için bile gücüm yoktu. Sadece Veyn değil, Liten de beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Neden onun benim yanımda durabileceğini düşünmüştüm ki?

Gözlerimi yeniden açtığımda ellerimi cebime yerleştirdim ve derin bir nefes aldım. Tam o esnada, Alva'nın, Tanya'ya verdiği o kağıt parçası parmaklarımın arasına tutundu. Kaşlarım çatıldığında ve kağıdı ortaya çıkardığımda büyük bir nefes vererek ikiye katlanmış kağıdı açtım.

Alva'nın güzel ve okunaklı diliyle iki cümle yazıyordu fakat bu iki cümle, birçok şeyi değiştirecekti:

"Nessa Thalron ve annen Ravna Valenka, Thalron sınırları içerisinde birlikte yaşamaya devam ediyorlar. Onları bul, sana yardım edeceklerdir."

...

Ya Aslı Arslan sen gerçektne kapatıl artık ya...

Siz Liora'nın yerinde olsanız gider miydiniz?

2,13 Bin 7,12 Bin Paylaş Reklamsız

Ninova

CamScanner

16:19

12. MASAL BİTTİ

22,1 Bin 2,11 Bin 7,44 Bin

Keyifli Okumalar!

Şarkı: Harper Zilmer, Eclipse of the Soul

"Nessa Thalron ve annen Ravna Valenka, Thalron sınırları içerisinde birlikte yaşamaya devam ediyorlar. Onları bul, sana yardım edeceklerdir."

Kalbimin sıkıştığını hissettim çünkü annemin yokluğuna o kadar çok alışmıştım ki varlığını bilmek çok daha ağır bir yük oluşturmuştu.

Küçüklüğümden beri annemin artık yanımızda olmadığını bilerek büyümüştüm ve düşündüğümde hiçbir zaman da onu aramak istememiştim çünkü bir yanım ona tuhaf bir şekilde kızgındı. Gittiyse ve nerede mutlu olmak istiyorsa orada yaşamak için gitmişti benim için. Geride bıraktığı küçücük bir bebeği düşünmüyor olduğu gerçeğiyle biraz daha büyüdüğümde yüzleşmiştim.

Her ne olursa olsun ben onun kızıydım ve o en güvendiği insan, Elly'e beni emanet edip terk etmişti. Hangi sebep bir anneyi, çocuğundan ayırırdı bilmiyordum ama kendi içimde mantıklı hiçbir yanıta ulaşamadığım için annemin defterini zihnimin içinde kapatmış hatta acısını bile bir an çekmemiş, çekmek istememiştim.

Öfke, bütün hislerime kör olmama neden olurdu; bu da benim en kötü huyumdu.

Şimdi ise Alvalynn bana sunduğu yatta annemin

Ninova

CamScanner

Şimdi ise Alva'nın bana verdiği notta annemin yaşadığıyla ve bir yandan da Thalron'da olduğuyla yüzleşiyordum. Annem Thalron'daydı. Annem buradaydı. Benim annem buradaydı, beni doğuran o kadınla aynı kalelerin içinde yürümüştüm ve belki de yanımdan geçip gitmişti ama ben onu tanımamıştım.

O beni biliyor muydu? Eğer biliyorsa neden yanıma gelmemişti? Valenka soyadını artık Thalron sınırları içerisinde bilmeyen kimse yoktu ve benim soyadım da annemden geliyordu çünkü annem ve babam evli değildi, bir kimliğim bile yoktu ve Elly daima bana Valenka olduğumu söyleyerek büyütmüştü. Bir Valenka, başka bir Valenka'nın geldiğini elbette ki duyardı ama annem eğer Thalron'daysa bana ulaşmak için ufacık bir çaba bile vermemişti.

Belki de zor durumdadır, diye düşündü bir yanım ama direkt bu düşünceyi zihnimden atmak istedim çünkü bu kez en başa dönüyordum; hangi anne çocuğunu bırakmak için geçerli bir neden bulurdu ki? Bir gün şayet anne olursam çocuğumu bir an bile olsun gözümün önünden ayırmak istemezdim çünkü dünya zaten berbat ötesi bir yerdi.

Sadece annem değil, Nessa Thalron da yaşıyordu. Gözlerimin önüne Veyn'in annesinin öldüğünü öğrendikten sonra dönüştüğü kişi geldi. Acısını gizlemeye çalışıyordu ama öyle bir keder içindeydi ki, annesini bir kez daha görebilmek için her şeyini verebilecek durumdaydı.

Alva bunu neden Veyn'den gizlemişti de bana söylüyordu?

Her şey bir yana annem Ravna ve Nessa Thalron birbirini tanıyor olmalıydı çünkü notta birlikte diye detay vermişti.

Aklımı kaçıracak gibi olduğumda gözlerimi nottan

CamScanner

ayırdım ve başımı yeniden arkamdaki tahtaya yasladım. Gemi hafif hafif iki yana sallanıyordu, henüz hareket edebilmiş değildi ama dalgalar şiddetli olduğundan gemiyi de sarsıyordu.

Notun beni değiştirmesini bekledim, çırpınmayı veya o gemiden çıkmak için bir çaba sarf etmeyi fakat yerimden hareket bile etmiyordum. Kalbimin kırgınlığı sanki geriye kalan her şeyi de susturmuştu. Belki de şu an aklımı dinlemekte zorlanıyordum fakat sanki işin içine kalbim girdiğinde daha büyük hatalar yapabilecekmişim gibi hissediyordum.

Notu avcumun içinde buruşturduğumda ve gözlerimi kapattığımda tek yaptığımın geminin hareket etmek olmasını beklediğime inanamıyordum. Belki de Veyn haklıydı, sadece ayaklarımı yere çarpıyor, canım ne isterse onu yapıyordum fakat sonunu düşünemiyordum. Belki de ben bütün bunlar için yeterli değildim, belki de o kadar da gücüm yoktu, ben kimdim ki Thalron'a başkaldırıyordum?

"Kısa bir masaldı," döküldü dudaklarımdan fısıltıyla. "Fakat her parçasıyla yaşanmaya değerdi, bu masal da burada bitti." Gözlerimi yeniden açtığımda bir damla yaş daha aktı fakat bu kez silmedim. Neye ağladığımı artık biliyordum; vazgeçişe ağlıyordum. Hem kendimden vazgeçişe, hem de Veyn'in benden bu kadar kolay vazgeçmesine.

Aptallıktı, yaptığım her şey kocaman bir aptallıktı.

Annem Thalron'da mıydı? Orada kalabilirdi. Nessa Thalron yaşıyor muydu? Veyn sonsuza kadar annesi ölmüş olarak kabul edebilirdi, öyle de vicdanım sızlamıyordu. Geminin hiçbir durağında inmeyecektim ve sonuna kadar gidecek, gittiğim o yerde de yaşayabildiğim kadar yaşayacaktım.

Sonrasmda ise ya ölecektim ya da öldürülecektim;

CamScanner

Sonrasında ise ya ölecektim ya da öldürülecektim; bunu çok iyi biliyordum.

"Kapıyı aç." Dışarıdan tanıdık bir sesi işittiğimde kaşlarım çatıldı ve bakışlarım kapıya doğru döndü. Bu sesi çok iyi tanıyordum fakat o sesin neden burada olduğunu asla anlayamıyordum.

Nord'un sesiydi.

"Açamam, Yüce Nord," dedi Liten'in sesi. Ah, Liten hala kapıdaydı, öyle mi? Ona olan kırgınlığımın da haddi hesabı yoktu. "Yüce Veyn'in kesin emri."

Kısa bir sessizlik oldu ve sonrasında Nord'un "Kapıyı aç," dediğini işittim tehditkar bir ses tonuyla. "Burada Yüce Veyn'in yok, en üst kişi benim ve sen benim sözümü dinlemek zorundasın, muhafız."

Kısa bir duraksama olduktan sonra Liten'in "Yasak," dediğini işittim. "Eğer bunu yaparsam Yüce Veyn'in güvenini kırarım."

Kapının önünde daha sert bir hareketlenme oldu, kapıya birinin çarptığını işittim. "Rad9," dedi Nord'un sert sesi. "Şu an bu hançerle boynunu kessem bana karşılık bile veremezsin, öyle değil mi?" Nefesimin kesildiğini hissettim ve gözlerim kocaman açıldı. "Ve beni azıcık tanıyorsan bunu yapmaktan asla geri durmayacağımı bilirsin."

"Nord," diyen Tanya'nın sesini işittiğimde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Tamam, geriye çekil, bu kadarı çok fazla."

"Aç kapıyı." Nord'un baskın sesi öyle sertti ki daha önce onu böyle görmemiştim. "Benim kim olduğumu unutuyorsun anlaşılan."

İşin en tuhaf kısmı, Nord'un annesini öldüren kişi bendim ve bana yardım eden kişi de Liten'di; bunu

CamScanner

ise Nord bilmiyordu.

Daha fazla dayanamayarak oturduğum yerden kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. "Liten," dediğimde sesimdeki kırgınlık okunuyordu. "Aç kapıyı, gemiden kaçmayacağım sadece arkadaşıma veda etmek istiyorum."

"Liora!" Tanya'nın hevesli sesini işittim ve kapıya bir kez vurdu. "İyi misin?" Onun da sesi öfkeli bir hal aldı. "Sadece arkadaşıma veda edeceğim, aç şu kapıyı!"

"Liten," dedim bir kez daha ve elimi kapıya yasladım. "Lütfen aç kapıyı, kimin yanında olduğunu artık biliyorum fakat biz her ne olursa olsun, arkadaştık, öyle değil mi?"

Kısa bir sessizlik oldu ve neredeyse bir dakika sonra kapının kilidinin açılma sesini işittim. Sonrasmda kapı gıcırtı çıkararak açıldığında ilk gördüğüm yüz Liten'e aitti fakat direkt bakışlarımı ondan ayırmamla Tanya'nın boynuma atılması bir oldu. Nord, kapının önünde durmuş, beyaz saçları dağınık bir şekilde öfkeyle hâlâ Liten'e bakıyordu.

"Liora," dedi Tanya, boynuma sıkıca sarılarak. "Duyduklarıma inanamıyorum, öylece yalnız başına gitmene izin vereceğimi nasıl düşünürsün?"

Ben de ona sıkıca sarıldığımda "Benden de izin alınmadı, Tanya," dedim ve bakışlarım Liten'e doğru döndü fakat Tanya, sanki bunu anlamış gibi kapıyı hem Nord'un hem de Liten'in yüzüne öyle sert bir şekilde kapattı ki, ikisi de kapının dışında kaldı. Geriye çekilip bileklerimi tuttu ve başını iki yana sallayarak yüzüme uzun uzun baktı. "Burada olduğumu Nord mu söyledi?" diye sordum onun da bilmesine şaşırarak.

Tanya, olumsuz anlamda başını iki yana salladı. "Korven söyledi."

CamScanner

"Ne?" dedim şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırarak. "Korven mi?"

"Evet," derken elini kalbine doğru götürüp birkaç kez nefeslendi ve sonrasında yeniden bana döndü. "Veymor ve Veyn'i konuşurken duymuş, Veyn, Veymor'a senin gemide olduğunu ve çok uzaklara gideceğini söylemiş." Veyn, Veymor'a bunu söylemişti ha? Daha büyük bir kırgınlıkla gülümsediğimde yüzümde acı verici bir ifade olmuş olmalı ki Tanya hüzünle bana baktı. "Korven gelip bana söyledi, ben de Nord'dan yardım istedim ve işte buradayım." Ellerini iki yana açtı. "Gitmeyi reddettin diye biliyordum, Liora. İstediğin tek başına mı gitmekti?"

Neresinden başlayacağımı bilemeyerek onun gözlerinin içine baktım ve sonrasında tek nefeste "Zorla getirildim buraya," diye mırıldandım. "Kafama bir çuval geçilirdi, Liten'in," duraksadım, "muhafızın yani omzuna atıldım ve sonrasında buradaydım. Zorla getirildiğim gibi zorla gönderiliyorum Veyn tarafından."

Tanya'nın kaşları çatıldı. "Neden?" diye sordu. Tek bir soru. Neden? Bir cevap vermediğimde onun da öfkelendiğini hissetmiştim. "Senden izinsiz bunu nasıl yapabilir?"

"Bilmiyorum, Tanya," dedim omzumu indirip kaldırarak. "Fakat buradayım ve gidiyorum işte." Elimle kolunu yavaşça sıvazladım. "Fakat seninle vedalaştığım için çok mutluyum."

Tanya kulaklarına inanamıyormuş gibi bana baktığında "Ve gitmeyi kabul ediyor musun?" diye sordu ciddiyetle. Yine hiçbir cevap vermediğimde öfkeden deliye dönmüş gibi "Bunu kabul edemezsin," diyerek çıkıştı. "Buradan çekip gitmeyi ve kurtulmayı en çok isteyen insanlardan birisi de benim fakat zorla kimse kimseyi bir yerden gönderemez."

CamScanner

"Yüce Veym," dedim imayla. "Öyle istiyor demek ki."

"Ve sen de boyun eğiyorsun öyle mi?" dedi hiddetle ardından sessiz bir şekilde "Veymora ile ilgisi var değil mi?" diye sordu. "Veyn bunu affedemedi."

"Esasen Veymora umurunda bile değildir," dedim elimle geçiştirerek. "Beni göndermek istedi çünkü..." Bakışlarımı ondan ayırdım ve kapalı olan kapıya doğru baktım. "Çünkü belki de haddinden fazla ayak bağı olmaya başladım."

"Ya da," dedi Tanya baskın bir sesle, "haddinden fazla güçlüydün ve bu Thalron için tehlikeydi."

Boş boş Tanya'nın yüzüne baktım fakat nedenleri düşünürsem onlarca çıkarabilirdim, bunları bile düşünemeyecek kadar beynim durmuş, kalbim söz hakkını kullanmaya başlamıştı.

"Korven iyi miydi?" diye sordum.

"Senin için endişeliydi," dedi Tanya başını sallayarak. "Bak," diyerek ellerini kaldırdı. "Gitmek istiyorsan seni engelleyemem, keşke ben de seninle gelebilsem fakat..." Omzunun üzerinden kapıya doğru baktı. "Buraya Nord'a büyük bir söz vererek geldim, o da gitmeyeceğim üzerineydi."

Gülümsediğimde "Artık anlaşmalar da mı yapıyorsunuz?" diyerek ona takılmaya çalıştım fakat keyiften uzaktı.

Tanya beni duymazdan gelip "Eğer gerçekten gitmek istiyorsan sonsuz bir şekilde gitmeni yürekten isterim, Liora," dedi başını sallayarak. "Fakat," tam gözlerimin içine baktı, "her ne yaşıyorsan, her kime dönüşüyorsan tam olarak bilemesem de seni hiç bu kadar güçlü gördüğümü hatırlamıyorum. Bir savaşın var, farkındayım ve o savaştan vazgeçmek sana yakışmaz."

CamScanner

Gözlerimi sıkıca yumduğumda kalbimle aklımın sıkıştığı o noktada "Çok yalnızım, Tanya," diye fısıldadım. "Burada çok yalnızım."

"Liora," dedi acıyla. "Ben buradayım." Elleriyle omzumu sıktığında gözlerimi açtım. "Her şey üzerine söz veriyorum ki son nefesime kadar senin yanında olacağım, bana güvenmiyor musun? İyi bir savaşçı olamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, Tanya," dedim yüzümü buruşturarak. "Sana sonsuz bir şekilde güveniyorum fakat bu savaşta kimseyi yanımda sürüklemek istemiyorum. Ayrıca bahsettiğim yalnızlık öyle bir yalnızlık değil." Derin bir nefes verdim. "Tek başımayım, tek başıma kocaman bir Thalron'la savaşıyorum ve bütün bunların ortasında Veyn..." Sustum, yutkundum ve Tanya'nın gözlerinin içine baktım.

Tanya, dudaklarını birbirine bastırdığında sanki kalbimi benden daha iyi gördü. "Asıl onun seni yenemediğini göstermen için geri dönmen gerekir," dedi başını sallayarak. "Benim tanıdığım Liora Valenka eğer gitmek isterse kendi isteğiyle gider."

Son cümlesi sanki başıma bir çekiç yemişim gibi hissetmeme neden olduğunda büyük bir kabustan uyanmıştım. Boyun eğiyordum, bir emire boyun eğiyordum ve tek sebebim bu emri veren kişi Veyn olduğu içindi. Eğer başka birisi bu emri verseydi dinlemezdim ama kalbimin kırıklığından beni neye zorunlu tuttuğunu bile unutmuştum.

Tanya, uzanıp ellerimi tuttuğunda avcumun içindeki kâğıdı hissetti ve kaşlarını çattığında "Bu ne?" diye sordu ve sonrasında hemen aklına geldi. "Ah, Alva'nın verdiği kağıt mı? Ne yazıyormuş?" Yutkunduğumda hiçbir şey söylemeden kâğıdı ona uzattım ve okumasını bekledim. Sakin gözlerle ilk kelimeleri okurken sonrasında gelenlerle gözleri kocaman açıldı ve elini kalbine doğru götürdü. Öyle büyük bir dehşetle bakışlarını bana çevirdi

CamScanner

kocaman açıldı ve elini kalbine doğru götürdü. Öyle büyük bir dehşetle bakışlarını bana çevirdi ki "Liora," derken sanki benim adımı haykırmak istiyordu. "Bu gerçek mi?"

"Bilmiyorum, gerçek olmalı."

"Senin annen yaşıyor," dedi heceleyerek. "Ve sen burada öylece duruyor musun?"

Omzumu silktim. "Eğer birini aramıyorsan onu bulduğunda da sevinmezsin, Tanya," dedim. "Beni bırakıp gitti."

Tanya afalladı, böyle bir yanıt beklemediği çok açıktı. En sonunda dudaklarını ıslattığında doğru kelimeleri bulmaya çalışır gibi "Seninle farklı iki insan olduğumuzu biliyorum Liora ama çocukken anne diyerek ağladığın geceleri ben bilirim," dedi acımasızca. "Ona öfkelisin çünkü ona ihtiyacın vardı ve o yoktu fakat ben senin yerinde olsam," dediğinde gözleri acıyla doldu, "annemi sadece bir kez olsun görebilmek ve ona sarılabilmek için ömrümden senelerimi verirdim."

"Tanya," dedim fısıldayarak. "Beni bırakıp gitti."

"Ama neden?" dedi Tanya üzerine basa basa. "Her şeyi boş ver, sadece bu soruyu sorabilmek için bile onu bulman gerekiyor çünkü senelerin acısı tam kalbinin üzerinde. Çocukken ağladığın o geceler, başkalarının annelerini uzaktan izlemelerin, üşüdüğünde bile anne diye sayıklamaların. Bunların hesabını sormak için onu bulman gerekiyor." Çenesini havaya kaldırdı ve elimi daha sıkı tuttu. "Artık gitmene ben izin vermiyorum, burada kalacaksın çünkü biliyorum gidersen kalbini de beynini de burada bırakacaksın."

Gözlerim dolduğunda ve sonra bir anda ağlamaya başladığımda ellerimle yüzümü kapattım. "Nasıl devam edeceğimi bilmiyorum," dedim hıçkırarak.

CamScanner

Tanya, güç veren bir sesle "Aklını dinleyeceksin," dedi üzerine basa basa. "Ve kalbini de öyle. Her ikisini dinleyecek, bir teraziden geçireceksin ve sonucunda her ikisinin istediğini de gerçekleştireceksin. Bu zamana kadar aklını dinledin, biliyorum ama artık her ikisini de dinleme zamanı." Ellerimi zorla yüzümden çekti ve çenemi kaldırdı. "Valenkalar kim inan bilmiyorum ama senin soyadın bile buradaki bütün insanların ürpermesine neden oluyorsa öylece vazgeçemezsin çünkü çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Artık fevrilik yok artık gerçek bir savaş var ve bu yolu da sadece sen çizeceksin." Gözümden akan yaşları sildi ve gülümserken öyle bir inançla baktı ki bana, sanki düştüğüm yerden kaldırdı. "Benim tanıdığım Liora Valenka'yı soruyorsan o Veyn'i bu kararından öyle bir pişman ederdi ki, artık sana yaklaşmaya bile korkardı."

Tanya'nın gözlerinin içine baktım ve söylediği her cümlenin aslında beni nasıl da art arda tokatladığını hissettim. Vazgeçmek benim için yoktu, çocukluğumdan beri hiçbir zaman vazgeçmemiştim. Fevri olduğumu kabul ediyordum hatta bazen şımarık bir kız çocuğu gibi davrandığımın da bilincindeydim fakat her ne olursa olsun gücü kalbimde hissedersem yolumdan vazgeçmezdim.

Bunun sebebi Veyn bile olsa.

Beni gözden mi çıkarıyordu? O halde gerçekten gözden çıkarılmak ne demek o görecekti.

Ellerimin tersiyle gözlerimi sildikten sonra kapıya baktım. "Ama buradan çıkamam," dedim çenemle işaret ederek. "Liten sizi bile içeriye zor soktu."

Tanya, hevesle gülümsedi ve bana göz kırptı. "Orasını bana bırak."

Bir cevap vermemi bile beklemeden kapıyı açtı ve sonrasında direkt Nord'a bakarak "Liora

CamScanner

ve sonrasında direkt Nord'a bakarak "Liora buraya zorla getirilmiş," diye mırıldandı. "Gitmek istemiyor."

"Yüce Veyn bunu emrediyor," dedi Liten baskın bir sesle. Dönüp ona bakmadım bile.

Nord, bakışlarını bana çevirdiğinde "Neden?" diye sordu.

Çünkü anneni öldürdüm, Nord ve bu Veyn için son damla olmalıydı.

"Sence?" dedim Nord'a imayla bakarak. "Thalron sınırları içerisinde çok da sevildiğim söylenemez."

Nord kaşlarını çattı. "Veyn'in senden vazgeçeceğini asla düşünmezdim," dedi şüpheyle. "Bunu neden yaptı, bilmiyor musun?"

"Gidip ona sormaya ne dersin?" dediğimde Tanya araya girdi.

"Onu buradan çıkarmaya senin gücün yetmiyor mu?" diye sordu direkt Nord'u kibrinden vurarak. "Sen de bir Asil değil misin?"

Nord'un duruşu değiştiğinde öfkelendiğini hissettim. Tanya, düşündüğümden daha akıllıca hamleler yapıyordu. "Rad9," dedi Tanya'nın gözlerinin içine bakarak. "Liora Valenka gitmeyecek ve emri benim verdiğimi Veyn'e söyleyeceksin."

Liten'in yüzünde zırhı olmasına rağmen şaşırdığını hissettim ama hiçbir şey söyleyemedi. Belki de söyleyebilirdi ama bakışlarını bana çevirdiğinde dakikalar sonra ilk kez göz göze geldik. Ona öyle büyük bir kırgınlıkla baktım ki sanki bu zamana kadar aramızda geçen bütün arkadaşlık son bulmuştu. Elbette onun Veyn'i benden daha önde tuttuğunu biliyordum ama bunu yapmış olmasıyla yüzleşmekte ağır gelmişti.

CamScanner

yüzleşmekte ağır gelmişti.

Liten düşündüğümden daha uzun süre yüzüme baktı ve sonrasında bir adım geri çekilip önümüzü açtığında ellerini önünde birleştirdi.

Bu bana izin verdiğini gösteriyordu.

Tanya beklemeden beni kolumdan tuttuğu gibi kamaradan çıkardı ve sonrasında sanki Liten'e çarparak onu devirebilecekmiş gibi sertçe çarpıp yanından geçti.

Kamaradan çıktığımızda ve gemiden dışarıya çıkmak için Nord ikimize de yardım ettiğinde Liten bir adım arkamızdaydı. Hemen ileride yel değirmeninin olduğu yerde kalabalık olduğunu fark ettiğimde Tanya, "Klasik pazartesi," dedi başını sallayarak. "Veyn birazdan keman çalacak, insanlar o yüzden bu ayin için oraya toplandı."

"O halde," dedim son kez hüzünle oraya bakarak. "Gidelim ve onların ayinlerine ayak uyduralım, Tanya. O kemanı son kez dinlemek istiyorum."

Tanya gülümsediğinde ve Nord da hemen önümüze geçtiğinde üçümüz önde Liten arkamızda oraya doğru yürümeye başladık. Üçümüzün de ağzını oraya varana kadar bıçak açmamıştı. En sonunda o kalabalığın olduğu yere vardığımızda Nord'a dönüp "Teşekkür ederim," dedim ve ilk kez Veymora yüzünden kalbimin sızladığını hissettim. Onu öldürdüğüm için değil, Nord'un annesini öldürdüğüm için.

Fakat Nord, içten bir şekilde dönüp bana gülümsediğinde "Senin için değildi, Köksüz," dedi ve Tanya'ya baktı. "Göz bebeğim Tanya içindi."

Tanya utançla bakışlarını kaçırdığında ağız ucuyla gülümsediğini gördüm ve farkında olmadan onun da artık Nord'a çekilmeye başladığını hissettim.

CamScanner

Kalabalığın olduğu yere vardığımızda Tanya, son bir kez yüzüme baktı ve Nord, Asillerin olduğu tarafa doğru geçerken o da Tüccarların olduğu yere geçmek için hamle yaptı. Tam gidecekken kolunu tutup "Tanya," dedim minnetle. "Bu yaptığını hayatım boyunca unutmayacağım."

"Senin gibi başı beladan kurtulmayan bir arkadaşım olduğu için çok şanslıyım," dedi kinayeli bir ses tonuyla. "Thalron'da bile hayatıma heyecan katıyorsun, Liora."

Şarkı: Misneach, Sebastian Plano

Ben de gülümsediğimde kendi sınıfına doğru gitti ve ben de Köksüzlerin arasına karıştım, Köksüz başlığını ise geriye doğru attım, saçlarımı herkese göstermek için. İnsanlar bana dönüp baktı, elbette onlar buradan gitmek üzere olduğumu bilmiyorlardı ama tam da Tanya'nın söylediği gibi varlığım bile onu tedirgin etmişti, bu bile aslında gücümü yeniden hissetmem için bir nedendi.

Herkes belirli bir sırayla durduğunda başımı kaldırdım ve yel değirmeninin balkonuna doğru baktım. Birkaç saniye sonra orada bir gölge belirdi, hemen ardından ise Veyn'in açığa çıktığını gördüm. Yüzünü bu kadar mesafeden seçemiyordum fakat neden bir yanım mutsuz olmasını diliyordu, biliyordum. Benden vazgeçmişti, her ne olursa olsun ona göre bir gemide olacaktım ve şu an belki de yola çıkmıştım.

Kemanını yavaşça çıkardığında ve çenesinin altına yerleştirdiğinde çalmasını bekledim ama düşündüğümden daha uzun süre o şekilde durdu hatta öyle uzun süre durdu ki, yanımdaki Köksüzler bile birbirine baktı. Sanki bir şeyi bekledi diye düşünürken bakışlarımı kıyıya doğru çevirdim ve geminin iskeleden ayrılmaya başladığını gördüm.

Veyn, gemi ayrılana kadar kemanını çalmamıştı. Sanki bu bana karşı son saygı belirtisiymiş gibi

CamScanner

Sanki bu bana karşı son saygı belirtisiymiş gibi.

Yavaşça müziğin sesi ağır ağır kulaklarımıza dolduğunda gözlerimi bile ayırmadan ona bakmaya başladım; ilk kim olduğumu fark ettiğim ve savaşmaya karar verdiğim an, onu keman çalarken gördüğüm andı. Şimdi de yeniden aynı noktaya dönmüş gibi hissediyordum fakat bu kez, onun çaldığı keman artık beni hüzünlendirmek yerine sanki ateşimi harlıyordu.

Öyle güzel çalıyordu ki, Thalron'a özgü olan bu ezgi bile kulaklarıma güzel bir melodinin dolmasına sebep oluyordu fakat bir yandan kuralların dışında bile çıkamadan sadece Veymor'un ve Thalron'un ona emrettiği müziği çalması bile aslında nasıl büyük bir karanlığın içinde olduğunu gösteriyordu.

Veyn adına üzüldüm. Gerçek bir üzgünlüktü, diğerlerinden daha farklıydı. Karanlığın içindeydi, bir gün kurtulmak için çaba vereceğine kendi kendime inanmıştım ama artık inancım da yoktu. O Thalron'un asıl çocuğuydu, sebebi her ne olursa olsun bu kuralları istiyordu ve benim en büyük hatam onu geçmişiyle hatta çocukluğuyla ve yaşadıklarıyla düşünmemdi.

Artık bunları düşünmeye fırsat bile tanımayacaktım.

O bir varisti, Thalron'un asıl sahibi olmak istiyordu ve aslında en büyük düşmanım oydu. Veymor değildi, şu an her şeye rağmen o kemanı çalan adam, benim asıl karşımdaki kişiydi.

Yutkunduğumda yeniden kendimi bir masalın içinde gibi hissediyordum ama geçen seferkinden yine farklıydı. Bu kez bu masalın başrolü sadece bendim, bir prens yoktu hatta bir prenses de yoktu. Bir kraliçe vardı, Veyna vardı ve o bendim; Veyn'in kim olduğu ise artık umurumda bile değildi.

Bu düşünce kalbimi acıttığında o sesi susturmak

CamScanner

Bu düşünce kalbimi acıttığında o sesi susturmak istedim fakat Tanya'nın cümleleri zihnimin içinde döndü. Sadece aklım değil, kalbimi de dinlemem gerektiğini söylemişti ve kalbim büyük bir kırgınlıkla bana tek bir şey söylüyordu:
"O seni görmüyorsa sen de onun renklerini görmeyeceksin, Valenka."

Ve artık Veyn sadece siyahtan ibaretti. Gözleri bile.

Onun benden vazgeçtiği gibi ben de ondan, onun hayatından ve yaşadıklarından vazgeçiyordum. Bu canımı acıtıyordu ama artık canımı acıttığını da kabul edebiliyordum, bu güzel bir şeydi.

Kalbimi biraz daha dinledim ve aslında Veyn'in beni aklımı kaybetmişçesine heyecanlandırdığını, onu gördüğüm her an bir tek onu düşünebildiğimi yeni anlayabiliyordum.

O hayalini kurduğum prens değildi, o hayatımı bir hayale çeviren kişiydi ve ben o hayalden de vazgeçecektim; kalbimi yirmi yedi yıllık hayatımda tek attırabilen adamdı ama gururum öylesine ağır basıyordu ki artık sanki heyecanlanmama bile iznim yoktu.

Kemanın sesi gitgide yükselirken yine de ona hayranlık beslemeden edemedim. Thalron'da geçirdiğim şu kadar zamanımda bana bazı günler gerçek bir dünyada değilmişim gibi hissettirmişti. Onu yaralamıştım ve sonrasında yarasını sarmıştım; aynısını o da yapmıştı. Aksi düşünülemez bir şekilde defalarca hayatımı kurtarmıştı ve belki de o kurtarmasaydı ben şu an nefes alamıyordum.

En çok da bu sebepten Thalron'daki herkesin nefesini kesebilirdim ama ona asla kıyamazdım, bunu biliyordum.

Az önce karmaşık bir ip gibi olan zihnimin içi, şimdi düğümleri çözülmüş bir yumağa

CamScanner

içi, şimdi düğümleri çözülmüş bir yumağa dönüşmüştü. Başlangıcı görüyordum, sonunu ise sadece ben yazacaktım. Kemanın sesi her yükseldiğinde yüzümde bir gülümseme oluşuyordu, ne yazıktı ki onu başka bir melodiyi çalarken dinleyememek. Ne yazıktı karşısma beni alması ve ne yazıktı ki ilk dansımı onunla etmiş olmak.

Gözlerim dolduğunda bu kez gözyaşlarımı geri göndermek bile istemedim. Kalbim bunu istiyorsa son kez gözlerim dolabilirdi ama birazdan artık gözyaşları kalmayacaktı, bunu da çok iyi biliyordum.

Melodinin sonuna doğru geldiğinde gözümden bir damla yaş süzülüp çeneme doğru aktı ve ben gülümsemeye devam ettim. Onunla geçirdiğim bütün zamanlar zihnimin içinde dönüyordu ve ne yazıktı ki beni öpme ihtimali bile beni heyecanlandırmıştı.

En sonunda son notalarda parmakları dolandı ve melodi yavaşça sustuğunda herkesin yine hipnoz olmuş gibi izlediğini gördüm, sanki her Pazartesi günü aynı melodiyi dinlemiyorlarmış gibi.

Veyn, o balkondan uzaklaştığında ve artık ortalarda görünmediğinde ilk önce Din İnsanları bulundukları yerden ayrıldı sonrasmda da Asiller. Tüccarlar da Asillerin ardından kendi yerlerine gitmek için hareketlendiklerinde Köksüzler sırasını bekledi.

Ben ise yel değirmeninin kapısma doğru yürüdüm. Tek başıma. Yüzleşmek için.

Köksüzler de yavaş yavaş dağılmaya başladığında neredeyse kimse kalmamıştı, muhafızlar vardı, ben vardım ve arkama doğru dönüp baktığımda Liten'i de orada gördüm.

Yel değirmeninin merdivenlerinin orada bir gölge belirdi ve sonrasında Vevn'in o iri cüssesivle ortava

CamScanner

belirdi ve sonrasında Veyn'in o iri cüssesiyle ortaya çıktığını gördüm; o an ilk kez yüzüne dikkatle baktım. Saçları dağınıktı, yeşil gözleri oldukça hissiz bakıyordu fakat omuzları daima dimdikti.

Bakışları ilk önce Liten'in olduğu tarafa doğru kaydı ve bir hareket beklemiş olacak ki adımları yavaşladı. Liten her ne yaptıysa veya yapmadıysa Veyn'in kaşları hafifçe çatıldı, adımları alana doğru ilerledi ve bakışları oldukça yavaş bir şekilde benim bulunduğum tarafa doğru döndü, beni görebileceğini bilmeden üstelik.

Tam üç nefes. Üç nefesin ardından gözleri gözlerimle çarpıştığında adımları duraksadı, dudakları çok hafif aralandı. Liten'e dönüp baktı fakat bu o kadar kısa sürdü ki, yeniden bana baktığında yüzümdeki gülümsemeyle ona doğru ilerledim.

Ben kaybetmemiştim fakat o da kazanmamıştı; bu artık çok açıktı.

Ağır adımlarla o yolunda gözlerimin içine bakarak ilerlerken ben de onun yoluna çıktım ve tam karşısmda dimdik bir şekilde durduğumda gözlerimi bir an bile olsun yüzünden ayırmadım.

Durdu. Aramızda nereden baksak iki adımlık mesafe vardı ama ruhlarımız açısından artık hiçbir adım bizi anlatamazdı, bunu o şu an bilmiyordu ama ben biliyordum.

Gülümsemem daha geniş bir hal aldığında o mesafeyi iki adımla aştım ve tam karşısmda durdum, hemen sonrasında ise çenemi kaldırıp ellerimi arkada birleştirdim, üstünlükle. "Ben gitmek istersem giderim," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Kalmak istersem de kalırım, buna ise sadece ben karar veririm, sen ya da bir başkası değil."

Veyn baştan aşağı beni süzdükten sonra o da

CamScanner

Veyn baştan aşağı beni süzdükten sonra o da ellerini arkada birleştirdi. Bir şeyler söylemesini bekledim ama beni düşündüğümden daha uzun süre izlemişti. En sonunda "Buradasın," dedi sadece. Sesinde pişmanlık aradım ama o pişmanlığı hissedemedim veya hissetmek istemedim; buradasın derken sanki buna inanmıyormuş gibiydi. İnanmak da istemiyor olabilirdi.

Tek kaşımı havaya kaldırdığımda "Evet, buradayım," dedim. "Ve sen artık sadece karşımdasın, bana ise akıl verecek konumda değilsin. Sana tanıdığım bu haktan çoktan vazgeçtim."

Kalın dudakları tek bir çizgi halini aldığında öfkelendiğini hissettim ama umurumda bile değildi. "Valenka," dedi üzerine basa basa. "Kimi karşına aldığının farkında bile değilsin ve..."

Elimi kaldırıp onun lafını kestiğimde ve susturduğumda bu, Veymor'u susturmasıyla hemen hemen eşdeğerdi. İşin en garip tarafı ise Veyn susmuştu. Elim havada ona bakarken "Seninle hiçbir bağım kalmadı," dedim düz bir sesle. Hemen sonrasında ise oldukça yavaş bir şekilde bileğimdeki hizmetkar bilekliğini çıkardım ve ayaklarının ucuna attığımda gözlerimi bir an bile olsun ondan ayırmadım. "Artık hizmetkarın değilim ve olmak da istemiyorum. Şu andan itibaren benim için sadece Thalron'un varisi ve Veymor'un oğlusun. Karşımdaysan seninle savaşırım, dövüşmekse dövüşürüm ve düşmanlıksa," dedim üzerine basa basa. "Hayatında tanıyabileceğin en acımasız düşman olurum, bunu aklına kazı."

Öne doğru eğildim ve ayağımdaki botların iplerini söküp çıkardım, çorapları da öyle. Ayaklarım karlı zemine bastı, buz gibiydi ama umurumda değildi. Yeniden dik bir duruşa geçtiğimde ellerimi yeniden arkada birleştirdim. "Senin bana verdiğin

CamScanner

hiçbir ayrıcalığı artık istemiyorum, sen tarafından korunmaya ihtiyacım da yok. Bu saatten sonra sadece Thalron'da yaşayan bir Köksüz'üm ve sen bana artık yaklaşmayı bırak, konuşamazsın bile." İçten olmayan bir şekilde gülümsedim. "Hoşça kal, Yüce Veyn, umarım duvarındaki resimlere doğru renkleri kullanmayı kendi kendine öğrenebilirsin çünkü hayatın için aynısını yapmadığın çok açık."

Arkamı döndüm, büyük bir nefes verdim ve son kez bizi uzaktan izleyen Liten'e doğru baktığımda ona söyleyebilecek hiçbir şeyim olmadığını fark ettim. Ona karşı acımasız olamazdım, her ne olursa olsun.

Birkaç adım attığımda hiç beklemiyordum ama arkamdan adım sesleri geldiğini işittim ve sonrasmda Veyn'in "Liora," dediğini duydum. Omzumun üzerinden ona doğru baktığımda gözlerindeki ifade beni tamamen bozguna uğratmıştı. Sanki az önce giden ben değildim, asıl şimdi gittiğimi idrak ediyordu. Kaşları çatıktı, ilk kez kelimeler dudaklarından çıkarken teklediğini hissettim. "Benim hizmetkarım olmadığın sürece seni Thalron'da yaşatmazlar."

Güldüğümde kahkaham kulaklarımıza doldu. "Sana dünya hakkında son kez bir şey söyleyeyim mi, Veyn?" Cevap vermesini bile beklemeden devam ettim. "Bazı insanlar bu hayatta gururu için yaşar ve o insanlar gururuyla ölmeyi yeğler, ben de tam olarak o insanlardanım."

Yeniden arkamı döndüğümde ve hızlı adımlarla yürümeye başladığımda soğuk ayaklarımı acıtıyordu ama umurumda değildi; öfkeliyken her şeyi yapabilirdim ama Veyn benim kalbimi kırmıştı ve bunun artık bir telafisi yoktu.

3 GÜN SONRA...

Şarkı: Helvegen, Kalandra

Hayatım zorken artık çok daha zor bir hale gelmişti

CamScanner

Hayatım zorken artık çok daha zor bir hale gelmişti ve bunu kendi ellerimle yapmıştım ama ufacık bile pişman değildim.

Çünkü gururum galip gelemeyeceğim tek savaşımdı. İnsanı ayakta tutan omurgasıydı, ruhun omurgası ise gururdu bana kalırsa. Eğer gururumdan vazgeçersem kendimden vazgeçerdim ve ben böyle bir kadın değildim.

Üç gündür Köksüzlerin kalesinde, ufacık bir dairede tam otuz kişi kalıyorduk. Yataklar yan yanaydı, uyumak neredeyse imkansızdı çünkü herkes yanındaki için tetikteydi ve özellikle yeni gelenlerin çoğu hâlâ gözyaşları içinde uyuyorlardı. İkinci gece bir kadının ağlamasından uyku uyuyamamıştım ve bir adam, o kadına saldırdığında insanlığın Köksüzler tarafından da kaybedildiğini görmüştüm.

Yemek sadece sabahları ve akşamları veriliyordu; sabahları bir parça ekmek ve yanında su, akşamları ise üzüm, ringa balığı ve ardıç çayı. Thalron'a hâlâ hiçbir şekilde güvenmediğim için sabahları su içiyor, akşamları ise üzümü yiyordum. Fakat ikinci günün akşamında artık güçten düştüğümde sirkeye ve tuza batırılmış ringa balığını dayanamayıp yemek zorunda kalmıştım. Her gün farklı bir balık, farklı bir çay vardı ama elbette ki tatları Veyn'in kalesindeki kadar lezzetli olmuyordu.

Veyn. Adı zihnimin içinde duyulduğunda bile kaşlarım çatılıyordu. Onu üç gündür görmemiştim, her gün ruhsal rehberle görüşmelerimiz oluyordu ve görüşmelerin olduğu yer onun kalesine çok yakındı ama ne adını duymuştum ne de ondan bir iz. O benden çoktan vazgeçmişken benim de ondan vazgeçiyor olmam işine gelmiş olmalıydı.

Bir beladan kurtulmuştu.

Köksüzlerden neredeyse kimseyle

CamScanner

Köksüzlerden neredeyse kimseyle konuşmuyordum, onlar da zaten benimle konuşmaya pek meraklı değildi. Bir tanesi "Valenka," demişti tiksinir gibi fakat bakışlarımı direkt ona çevirdiğimde korkuyla gözlerini kaçırmıştı. Köksüzlerin arasına karıştıktan sonra Tanya'nın ne demek istediğini artık daha iyi anlıyordum, herkesin bana karşı bir korkusu oluşmuştu, belki soyadımdan belki de gerçekten bir büyücü olduğuma inandıklarındandı, bilinmez.

Ruhsal rehberi bekliyordum, bir gözüm kapıdaydı. Vakit öğleden sonra olmalıydı, iki gündür derse giren kişi başka bir Din İnsanı'ydı fakat bugün Alva'nın geleceğini çok iyi biliyordum ayrıca Tanya'yı da bugün görebilecektim çünkü çarşamba günleri olan sınıf genelde karma oluyordu.

Yerde oturmuş ellerimle oynarken üç gündür toplam ne kadar uyuduğumu düşünmeye çalıştım. Belki altı saatti, belki de daha az bilmiyordum ama artık gözlerimde öyle bir baskı vardı ki sanki olduğum yere ya düşecektim ya da hiç olmadık bir yerde uyuyakalacaktım. Veyn'in kalesindeyken kendimi nasıl güvende hissediyorsam en derin uykularımı orada yaşamıştım, şimdi o güven de o uykular da bana fazlasıyla yabancı geliyordu.

"Liora," diyen Tanya'nın sesiyle başımı kaldırıp ona baktım ve gülümseyen yüzüyle karşılaştım. Hemen yanıma oturduğunda ben de ona gülümsedim. "Yorgun görünüyorsun, kızıl kafa."

Derin bir nefes verdim. Tanya'nın hiçbir şeyden haberi yoktu, Veyn'in artık hizmetkarı olmadığımdan, Köksüzlerle beraber yaşadığımdan, bütün hayatımı aslında nasıl riske attığımdan. "Artık Veyn'in hizmetkarı değilim," dedim fazla detaya girmeden. Tanya'nın şaşırmasını bekledim ama herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermedi. "Köksüzlerle beraber kalmak fazlasıyla yıpratıcıymış."

CamScanner

Tanya, bana şöyle bir baktı, ardından çıplak ayaklarıma odaklandığında iç çekerek "Hizmetkarlıktan vazgeçeceğini zaten düşünüyordum ama botlarından vazgeçmesen daha iyi olurdu," dedi yarı alaylı yarı üzgün. "Bu şekilde çok üşüyeceksin."

"Galiba alıştım," dediğimde sırıttım fakat ayaklarımın altı artık soğuk yanıklarıyla dolmuştu ve bazen geceleri acısından da uyuyamıyordum. "Ayrıca ondan gelen hiçbir şeyi istemiyorum."

Tanya, boğazını temizledi ve önüne doğru döndü. "Dün Nord'un yanındaydı ama ne konuştular hiçbir fikrim yok," derken kaşları çatıldı. "Sadece Veyn de fazlasıyla yorgun görünüyordu. Öfkeli olabileceğini düşünürdüm ama yorgun asla." Umurumda değilmiş gibi omzumu silktiğimde bakışlarını bana çevirdi. "Nord'un yanından ayrılırken benim yüzüme uzun uzun baktı fakat hiçbir şey söylemedi. Nord'un söylediğine göre Veymor hâlâ senin gitmediğini bilmiyormuş."

Ellerimi şakaklarıma bastırdım. "Aslında Veyn ve onunla alakalı hiçbir şeyi duymak istemiyorum, Tanya," diye mırıldandım. "Hatta keşke onu hiç görmesem."

Tanya kaşlarını kaldırdı. "Ona güvendiğin için mi bu kadar öfkelisin yoksa senden vazgeçtiği için mi?" Hiddetle bakışlarımı ona çevirdiğimde elbette ki en yakın arkadaşımın beni bu kadar açık görmesine şaşırmamam gerekirdi. "Liora burası Thalron ve Veyn, Veymor'un oğlu. O Thalron'un çocuğu, güvenmek senin hatandı, bunu biliyorsun değil mi? Eminim seni göndermenin başka yollarını da bulmaya çalışacaktır."

Hâlâ beni göndermek için çaba verecekti, öyle mi? Alayla güldüm. "Elinden geleni ardına koymasın o halde."

"Ondan korkmuyor musun?"

CamScanner

"Ondan korkmuyor musun?"

"Hayır."

Tanya buna şaşırmıştı. "Bu da başka bir hatan bence."

Dik dik yüzüne baktım. "Ondan korkmuyorum çünkü onunla geçirdiğim zaman boyunca onun kalbine saplanacak hançerin hangi açıdan gireceğini bile ezberledim, Tanya." Zaaflarını biliyordum, sırlarını biliyordum, her şeyden önce bir insanla nasil dövüştüğünü bile biliyordum. "Bu yüzden ondan korkmuyorum ve eğer korkacaksam da onun da benden korkacağına çok eminim."

Duraksadı ve dudakları aralandı birkaç kez. Bir şey söyleyip söylememek arasında kararsız kaldığında parmaklarını kıvırcık sarı saçlarına geçirdi. "Lily," dedi gözlerini kaçırarak. "Aranızda özel bir şeyler geçti, öyle değil mi?"

Gülümsedim fakat acı dolu bir gülümsemeydi. Kapının eşiğinden Alva girdiğinde bakışlarım ona takıldı ve onun da gözleri direkt beni buldu; birbirimize bakarken "Kısa süreli bir heyecandı onun için," dedim kırgınlıkla. "Renksiz hayatına renk oldum ve en sonunda o renkten ya korktu ya da sıkıldı. Özet bu Tanya, sadece bu kadar."

Tanya, elini sırtıma koyduğunda ve yavaşça okşadığında Alva kendisi için ayrılan masaya doğru ilerledi ve gözlerimi bir an bile olsun benden ayırmadı. Aynı şekilde karşılık verdiğimde bu savaşı kaybeden o oldu, sonraki dakikalarda ise yine Thalron'un kurallarından, ayinlerinden, inanışlarından söz etti. Başta dinlemek gibi bir gaflete düşsem de sonrasında zihnim bulanıklaştı ve Alva'nın her cümlesinden gitgide uzaklaştım, onu dinlemedim bile. Thalron'un kuralları beni ilgilendirmiyordu çünkü o kurallara ayak uyduracak kişi ben değildim.

CamScanner

Neredeyse bir saatin sonunda Alva artık o karanlık konuşmalarına son verdiğinde sınıftakilere çıkmaları için müsaade verdi. Ayağa kalktığımda Tanya'ya kapıyı gösterip "Ben geliyorum," dedim Alva'yla konuşacağımı belli ederek. "Beni kapıda bekle olur mu?"

Tanya, ikiletmeden başını salladı ve sonrasmda kapıdan dışarı çıktı. İçeride ben ve Alva baş başa kaldığımızda onun yanına gittim. Hâlâ küçük masasının ardındaki yüksek sandalyede oturuyordu ve bu şekilde boyunun kısalığı da görünmüyordu. Önündeki kağıtlara şöyle bir bakarken benim onun yanına gittiğimi fark etti ama aldırış etmiyormuş gibi davrandı fakat en sonunda dik bakışlarım onu rahatsız etmiş olacak ki, "Hizmetkarlıktan vazgeçmiş olmalısın, Valenka," dedi kağıtlardan gözlerini ayırmazken. "Çıplak ayakların adeta herkese yalnız olduğunu bağırıyor."

Yutkundum ve Veyn hakkında konuşmak istemediğimi belli ederek "Notunu okudum," dedim tek nefeste. "Fakat hâlâ neden onların bana yardım edeceğini düşündüğünü anlamıyorum."

Alva'nın elleri duraksadı ve bakışlarını yavaşça kaldırdığında gözlerimin içine baktı. "Annenin yaşadığını biliyor muydun?"

"Annem hakkında hiçbir şey bilmiyordum," dedim dürüstlükle.

Alva gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Sana annenin yaşadığını ve Thalron'da olduğunu söylüyorum, sen ise bununla ne yapacağını mı soruyorsun?"

"Evet."

Alva, gülmeye başladığında ellerini önünde birleştirdi ve gözlerini kıstı. "Düşündüğümden

CamScanner

daha acımasızsın, Valenka. Annen bile umurunda değil, beni gerçekten çok şaşırttın."

Ona annem hakkında düşündüklerimi söyleyip vakit kaybetmek dahi istemiyordum. "Benim Nessa Thalron'a ya da anneme ihtiyacım yok," dedim başımı iki yana sallayarak. "Benim gerçekten güce ihtiyacım var ve bana yardım etmek istiyorsan daha farklı bir yol göstermelisin."

Alva'nın tek kaşı havalandığında baştan aşağı beni süzdü. "Seni eskisinden daha sakin görüyorum." Hiçbir cevap vermeden yüzüne bakmaya devam ettim. "Fakat bilmen gerekir ki ben hiçbir zaman boş konuşmam, Valenka. Eğer Nessa Thalron'un ve Ravna Valenka'nın sana yardımcı olacağını söylüyorsam onları bulmalısın, bu annen olduğu için değil, Thalron'un karşısında savaşma kudretinde bulunabilecek iki kadınla birlik olman için attığım bir adımdı. Belki kalbinin bir yerlerinde annene kırgınsındır fakat savaşta kalp kırıklıkları, öfkeler ve ani kararlar sadece kaybettirir." Alva alayla güldü. "Botların gibi."

Öne doğru birkaç adım attım ve ellerimi masaya yerleştirdim. "Sen neden benim yanımda durmuyorsun?"

"Çünkü henüz büyümedin ve ben bir çocuk büyütmek istemiyorum." Dilini üç kez damağına vurdu. "Ayrıca ben hayatımı bir kez riske attım, bir kez daha atabilmem için senin gücünü, kudretini ve sarsılmaz gururunun sakinliğini görmem gerekir."

Alva öylesine akıllı bir kadındı ki bu cümlelerine bile yansıyordu, onun benim yanımda olduğunu hayal ettiğimde bile sanki daha çok güçleniyordum. "O halde beni büyütemiyorsan bile nasıl güçleneceğimi söyle," diyerek üzerine gitmeye devam ettim. "Thalron'u tanımıyorum, insanları bilmiyorum, tek yaptığım savaşmak ama bu savaşta artık yapayalnızım."

CamScanner

"Sen hep yapayalnızdın," dedi Alva üstün bir sesle. "Sadece kalbin Veyn'i istedi çünkü kader sizi bir araya getirmek için bütün gücünü kullandı, kızım." Söylediğini ne reddettim ne de onayladım. "Ve işin en garip tarafı, beni şaşırtan Veyn Thalron'un zaafına dönüşmüş olman."

Kendimi tutamayıp gülmeye başladığımda "Zaaf mı?" diyerek kıkırdadım. "Veyn Thalron üç gün önce kafama bir çuval geçirdi, beni zorla bir gemiye bindirdi ve neredeyse Thalron'dan başka bir yere gönderiyordu."

Alva söylediklerimi dinlerken gözlerinden bambaşka bir ifade geçti ve sonrasında "Artık daha da eminim," diye mırıldandı. "Sen Veyn Thalron'un zayıf noktasısın, onun zaafısın ve onun için çok önemlisin."

Ne demek istediğini sorgulayabilir, altında yatanları öğrenmek için çaba sarf edebilirdim ama bunları yapmak yerine "Bana yardım et," diye fısıldadım öne doğru eğilip. "Eğer bende bir güç görmeseydin hiçbir şey yapmazdın, biliyorum ama o notu verirken de daha öncesinde benimle konuşurken de aslında çaba vermemi istiyordun."

Alva gülümsediğinde şefkatli bir gülümsemeydi ama gerçek miydi, kendi kendime sorgulamak zorunda kalmıştım. "Thalron'da yaşayan insanların inancı kırılgandır, Valenka," dedi tek nefeste. "Özellikle Tüccarların ve Köksüzlerin inancı daha kırılgandır çünkü alt kökenlerdir. Kaleyi direkt yakarsan herkesin nefretini kazanırsın fakat kalenin içindeki insanların kalplerine işlersen asıl o zaman yalnız kalmazsın çünkü bir insanın inancıyla, yüz insanın inancı asla aynı değildir. Sen bir Valenka'sın, burada yaşayan insanlardan bazıları kaçış noktası bulmak istiyor. Neden onların kaçışı olmayasın? Asiller ve Din İnsanları'yla savaşmayı bırak, Köksüzler ve Tüccarlarla barış sağla. Onlar senin kurtuluşun

CamScanner

olabilir."

Söylediklerini dinlerken aslında ne demek istediğini de anlıyordum ve anlamak, benim düşüncelerimi bambaşka noktalara iteklemişti. Yüzüne bakarken anladığımı anladı ve kibirli bir şekilde tebessüm etti. "Valenkalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedim öfkeyle. "Veyn, Kızıl Kitap'ı benden aldı."

"O halde Kızıl Kitap'a ulaşmanın bir yolunu bulacaksın," dedi Alva omzunu indirip kaldırarak. "Ayrıca Nessa Thalron ve Ravna Valenka'yı da bulacaksın çünkü onları bulduğunda asıl önemli olanın onlar olduğunu göreceksin."

Bir yanım kendi içimde annemin bütün bunlarla ne ilgisi olduğunu sormak istiyordu fakat olabildiğince bu sorudan da kaçtım çünkü kalp kırıklığı dediği o duygu asıl bu noktada devreye giriyordu.

Birkaç saniye sonra Alva'nın gözleri kapıya doğru döndü ve güldü; oturduğu sandalyeden kalktığında onun arkasından gitmek için hamle yaptım fakat kapıda bekleyen o kişiyi gördüğümde adımlarım olduğum yere mıhlandı.

Liten gelmişti. Üzerinde muhafız kıyafetleri vardı fakat yüzünde zırhı yoktu, bakışları Alva'nın üzerinde gezinirken onun Alva'ya karşı hisleri olduğunu bilmek içimi acıtmıştı ama artık bu duygulara da yer yoktu. İçimi acıtmayacaktı. "Seni bekleyen biri var," dedi Alva o yöne doğru yürürken. "Doğru kararlar ver, Valenka."

"Liten'le konuşmak istemiyorum," dedim ağzımın içinde.

Alva duraksadı ve öyle şen bir kahkaha patlattı ki bir an neye güldüğünü sorguladım. "Liten ha?" dedi imayla. "Bunu sevdim." Sonrasında kapının önüne kadar gitti ve aralarında öyle büyük bir boy farkı vardı ki imkansızlıklarıyla bir kez daha yüzleştim

CamScanner

vardı ki imkansızlıklarıyla bir kez daha yüzleştim. "Rad9," dedi hevesle ve sonrasmda yeniden kahkaha attı. "Yoksa Liten mi demeliyim?"

"Yüce Alva," dedi ellerini önünde birleştirip saygıyla başını eğerek. "Bana istediğiniz her şeyi söyleyebilirsiniz."

Alva, gülümsemeye devam etti. "Liten'i sevdim," dedi içten bir sesle. "Bundan sonra ben de sana Liten diyeceğim." Ah, sonunda birisi benden sonra ona Liten diyordu ama artık ben demek istemiyordum, bunu bilmiyorlardı.

Alva gülümsemeye devam ederken Liten'in yanından geçmek için hamle yaptı fakat Liten "Yüce Alva," dedi bir kez daha. "Size vermek istediğim bir şey var."

Alva kaşlarını kaldırdı. "Nedir?"

Liten, elini üzerindeki zırhın içine attı ve sonrasında da tahtadan yapılmış yamuk bir bardak çıkarıp verdiğinde ona doğru uzattı. Üzerinde anlamadığım bir dilde kısa bir kelime yazıyordu. Dizlerinin üzerine çöktüğünde ve başını eğip bardağı Alva'ya uzattığın boyu hâlâ ona yaklaşabilmiş değildi. "Bunu ben yaptım."

Alva yavaşça bardağı eline aldı ve çevirdiğinde üzerindeki kısa kelimeyi okudu. "*Üşüme*." Başını kaldırıp Liten'in gözlerinin içine baktı. "Ne demek istiyorsun Liten?"

Liten yutkundu ve çöktüğü yerde hâlâ başını yerden kaldırmadı. "Cüceler çok üşür, bizim gibi değillerdir," dedi. "Sıcak çayınız için bardak."

Alva dudaklarını ıslattığında ve bardağı elinde çevirdiğinde göz ucuyla bana baktı; bir an çok büyük bir tepki verebileceğini bile düşündüm ama Alva, en sonunda beni rahatlatarak içten bir şekilde tebessüm etti. "Bunu kullanacağım," dedi sadece

CamScanner

tebessüm etti. "Bunu kullanacağım," dedi sadece ve elinde bardağı sıkıca tutarak gözlerini Liten'den ayırmadı. "Teşekkür ederim." En azından Alva, Veyn gibi değildi, teşekkür edebiliyordu.

Liten başını salladığında ve Alva, ikimize şöyle bir bakıp yanımızdan yürüyüp geçtiğinde Liten de birkaç saniye sonra çöktüğü yerden kalkıp bana baktı.

Hiçbir şey söylemedim, hiçbir şey yapmadım hatta onunla daha fazla göz teması bile kurmak istemediğimden ben de Alva'nın çıktığı yöne doğru yürümeye başladım fakat Liten'in "Veyn'in Liora'sı," demesiyle adımlarım durdu. Omzumun üzerinden tek kaşımı kaldırıp ona baktığımda Liten, hem afallayarak hem de doğru kelimeleri bulmaya çalışarak bana doğru büyük bir adım attı.

"Bana bir daha o şekilde seslenme," dedim oldukça net bir sesle. "Çünkü artık Veyn'in Liora'sı değilim."

Yeniden arkamı döndüğümde ve yürümeye başladığımda Liten direkt yanıma geldi hatta önüme geçip beni durdurdu. "Yüce Veyn sizi emrediyor."

Yüce Veyn beni emrediyor. Beni emrediyor. Emrediyor. Emretmek!

Kalbimin üzerinde bir öfke alevlendiğinde bunu Liten'e göstermekten bir an bile geri durmadım ve sonrasında tek nefeste "Gelmiyorum," dedim başımı sallayarak. "Yüce Veyn'e söylersin, bana karşı emirleri artık işlemiyor."

Yürümeye devam ettim fakat koca Liten'in tek bir adımı neredeyse benim üç adımıma bedeldi. "Kesin emri," dedi üzerine basa basa. "Veyn'i reddetmek yasaktır."

"İyi o zaman, Yüce Veyn'e söylersin, bana emretmek de artık yasak," dedim ve yürümeye

CamScanner

"İyi o zaman, Yüce Veyn'e söylersin, bana emretmek de artık yasak," dedim ve yürümeye devam ettim. Hemen ileride Tanya durmuş beni bekliyordu, yanımda yürüyen Liten'i gördüğünde bozguna uğradı ama belli etmemeye çalıştı. "Ve Thalron'un yasakları da artık umurumda değil, onun yanına gitmeyeceğim."

Her şey bir yana Liten'i yanıma gönderiyor, onun yanına gitmem için emir veriyor ve buna ayak uydurabileceğime inanıyordu öyle mi? Daha çok beklerdi, canımı vereceğimi bilsem bile onun ayağına asla gitmezdim.

Liten yeniden önüme geçip beni durdurdu. "Yüce Veyn size botlarınızı geri vermek istiyor," dedi bu kez. "O da sizin üşümenizi istemiyor."

"O halde Yüce Veyn'e söyle, botlarımı ellerine geçirsin ve dairesinde kutup ayısı yürüyüşü yapsın."

Liten şaşkınlıkla bana baktı. "Bunu mu söyleyeyim?"

"Evet," dedim hiç şüpheye düşmeden. "Şimdi önümden çekil, daha fazla konuşmak istemiyorum."

Liten önümden çekilmedi ve sonrasında üzerindeki muhafız kıyafetinin içine elini atıp camdan bir şişe çıkardığında içinde rulo şeklinde bir kağıt ve hizmetkar bilekliğimin olduğunu gördüm. Bir anlık afalladığımda ve dizlerimin titrediğini hissettiğimde bunu Liten'e belli etmemek için çaba sarf ettim ama boşaydı; bu şişeyi Veyn göndermiş olmalıydı.

Liten, aklımdan geçeni okumuş gibi şişeyi bana doğru uzattı. "Yüce Veyn bunu size vermemi emretti."

CamScanner

Bir yanım o şişeyi almayıp yürüyüp gitmek istiyordu ama içimdeki o kocaman merakla savaşabilmek neredeyse imkansızdı. Liten'in Veyn'in yanına gidip her detayıyla her şeyi anlatabileceğine inanmıyordum, şu an dizlerimin titremesi ve heyecandan ne yapacağımı bilememek gibi fakat o kadar uzun süre şişeye bakmıştım ki Liten bir anlık almayacağımı bile düşünmüştü.

En sonunda daha fazla dayanamayarak şişeyi elinden çekip aldım ve mantar tıpasını sertçe çıkardığımda avcumun içine o rulo şeklindeki kâğıt düştü, bileklik ise ona dolanmıştı. Kendime daha fazla düşünme fırsatı vermeden kâğıdı yavaşça açtığımda kalbimin teklediğini hatta durduğunu hissettim sanki.

Veyn benim gözlerimi çizmişti. Sadece gözlerim vardı ve kara kalemle çizilmiş, hiçbir renk yoktu.

Altına ise tek bir not düşmüştü:

Kendi gözlerimin gördüğü gibi çizdim, renkler ise sadece senin ellerinden olacak.

ARTHUR THALRON

Bunu beklemiyordum hatta öyle bir beklemiyordum ki notu kaç defa okuduğumu bile bilmiyordum; ona renksiz hayatı olduğunu söylemiştim ve şimdi bana bu çizimi göndererek aslında benim renkleri getireceğimi belli etmek istiyordu.

Buna fazlasıyla hazırlıksız yakalanmıştım çünkü Veyn'in ben onun hizmetkarlığından vazgeçtikten sonra bir adım atmak bir yana dursun bana karşı tek bir kelimesinin bile olamayacağını düşünmüştüm fakat bakıldığında Veyn benim gözlerimi çizmişti.

Hayır, diyordu bir yanım, yaşatılana kör olmamalısın. Diğer yanım evet, diye haykırıyordu,

CamScanner

olmamalısın. Diğer yanım evet, diye haykırıyordu, onun bu yaptığı kalbini yumuşattı, Valenka, kabul et.

Hayır diyen beynimdi, evet diye haykıran ise kalbimdi.

Ben ise beynimi dinleyip kâğıdı ve bilekliği yeniden şişeye koyarak Liten'e uzattım. "İstemiyorum," döküldü dudaklarımdan ama kalbim aksini haykırsa da onu bu kez dinlememeye kendi içimde söz verdim. "Kendi siyahlığının ona yetebileceğini söyle."

Yine yürümeye çalıştım ama bu kez Liten keskin bir şekilde elleriyle beni durdurdu. "Bana Liten demedin."

Burnumdan nefesimi verdim ve sonrasında kollarımı önümde bağlayıp dik dik ona baktım. "Planınız ne?" diye sordum öfkeyle. "Beni götüreceksin ve o benimle konuşurken sen yine kafama bir çuval geçirip beni zorla bir gemiye mi bindireceksin?"

Liten "Hayır," dedi dehşetle. "Böyle bir emir almadım."

"Alsan yapacaksın yine öyle mi?" Liten sessiz kaldı, işaret parmağımı kaldırıp ona salladığımda kocaman cüssesiyle benden korkuyormuş gibi hissetmiştim. Benden değildi aslında, söyleyeceklerimdendi belki de. "Her şeyden önce," dedim kırgınlıkla. "Biz seninle arkadaştık, ben sana gerçekten güveniyordum fakat sen benim güvenimi yerle bir ettin." Başımı iki yana salladım. "Onun emirlerinden çıkmamam anlıyorum ama en azından öncesinde beni uyarabilirdin, bunu bile yapmadın."

Liten'in dudakları büküldüğünde kocaman adam bir çocuk gibi bana hüzünle baktı. "Yüce Veyn'e sadakatle bağlıyım, Veyn'in Liora'sı."

CamScanner

sadakatle bağlıyım, Veyn'in Liora'sı."

"Bana şöyle söylemekten vazgeç," dedim ve yeniden arkamı dönüp Tanya'ya doğru ilerledim, Liten hâlâ peşimdeydi. "Ve beni rahat bırak, Veyn de her ne istiyorsa kendi kendine konuşup bunu halledebilir."

Liten benim şaşırmama sebep olarak "Yüce Veyn sadece sizi görmek istiyor," dedi dürüstçe. "Hiçbir şey değil, sadece sizi görmek istediğini söyledi."

Duraksadım, adımlarım da duraksadı ve omzumun üzerinden ona doğru baktım. "Ona artık beni görmemesi gerektiğini söyle, Thalron kuralları gereği bir Asil, bir Köksüz'le konuşamaz, bunun farkına varsın."

Liten, yüzünü buruşturdu. "Ben hepsini nasıl söyleyeceğim?" dedi kendi kendine konuşur gibi. "O kadar ezberim yok."

"Umurumda değil." Yeniden yürüdüm ve neyse ki Tanya'nın yanına vardığımda kaşlarımı kaldırarak "Tanya," dedim derin bir nefes vererek. "Korven'i görmek istiyorum, bunu ne zaman yapabiliriz? Ona teşekkür etmem gerekiyor, beni kurtardığı için."

Liten sorumu duyduktan sonra aklına bunu da söyleyeceğini kazıdığına emindim ama asıl amacım da tam da buydu. Durmadan alt köken diye yerden yere vurduğu Korven sayesinde yeniden Thalron'daydım ve bunu Veyn bilmek zorundaydı.

Tanya, ne yapmaya çalıştığımı anladığında "Yarın bir çaresine bakacağım," dedi ağzının içinde ve sonra Liten'i inceledi. "Yine mi kaçırılıyorsun, Liora?"

"Hayır." Arkamı Liten'e tamamen döndüm ve Tanya'yı da kolundan tuttuğum gibi yürütmeye başladım. Neyse ki Liten geride kaldığında ve

CamScanner

artık peşimden gelmediğinde yerdeki karlar sanki ayaklarımı bıçak gibi kesiyordu ama yine de dik yürümekten bir an bile vazgeçmedim. Bunu söylemezdi belki ama eğer söylerse de her şeye rağmen dimdik durduğumu bilmesini istiyordum.

Başka bir açıklığa geçtiğimizde "Neden muhafızı burada?" diye sordu Tanya.

"Veyn beni görmek istiyormuş," dedim yüzümü buruşturarak. "Hayır, hatta emrediyormuş."

"Gitmedin," dedi Tanya biz bir köşeye geçerken.

"Evet," diyerek kollarımı önümde bağladım ve Liten'e yeniden döndüm. Veyn'in kalesinin olduğu tarafa doğru yürüyordu. "Çünkü onu görmek istemiyorum."

Tanya büyük bir nefes verdi. "Peki Korven'i görmek konusunda ciddi miydin?"

Bakışlarımı ona çevirdim. "Evet fakat o Veymor'un yanındayken bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum," diye mırıldandım. "Bir çaren var mı?"

Tanya gözlerini kıstı ve sonrasında "Sanırım Veymor'un yarın akşam bir yemeği olacak, Nord onun için hazırlanıyordu, klasik aile yemeği," dedi. "Özel yemeklerine Korven'i götürmüyor diye biliyorum, o zaman Veymor'un kalesinin oraya gidip Korven'i bulabiliriz."

"Tamam," dedim başımı sallayarak ve sonrasında kaşlarım çatık bir şekilde Liten'in bıraktığı boşluğa bakmaya devam ettim.

"Liora," dedi Tanya daha fazla dayanamayarak. "Veyn'in her şeye rağmen seni görmek istemesi çok büyük bir şey, bunun farkındasın değil mi?"

"Umurumda değil." Bu sözler ağzımdan en soğuk

CamScanner

"Umurumda değil." Bu aralar ağzımdan en çok çıkan iki kelime bu olmaya başlamıştı. "Büyük ihtimal hata yaptığımı söylemek için beni yanına çağırıyordur ama artık onun kibrini kaldırabilecek durumda değilim." Bir Din İnsanı bizim olduğumuz tarafa doğru yürümeye başladığında olabildiğince Tanya'dan uzaklaştım çünkü bir Tüccarla bir Köksüz'ün konuşması da yasaktı. Özellikle o Köksüz Liora Valenka ise. "Yarın akşam görüşürüz," dedim elimi kaldırıp ona git işareti yaparak. "Başın belaya girmeden kalene dön, Tanya."

Tanya da başını salladığında benden uzaklaştı ve o gittiğinde yine yapayalnız kalmıştım. Öylece, durduğum yerde hem Liten'in hem de Tanya'nın gittiği boşluğa doğru baktım. Çevremden insanlar gelip geçiyor, bakışlarını bana değdirmemek için sanki çaba sarf ediyorlardı.

**

Şarkı: Dawn of Faith, Eternal Eclipse

Dışarıda buz gibi soğuk hava vardı ve Köksüzlere ait olan kalenin içi o kadar soğuktu ki üzerimdeki o ince battaniyenin beni ısıtmasının imkanı bile yoktu. Saat kaçtı bilmiyordum ama çoğu kişi ya uykudaydı ya da soğuktan konuşmaya mecalleri kalmamıştı. Şimdi burada, insanların çektiklerini çok daha net görebiliyordum ve Alva'nın ne demek istediğini daha net anlıyordum.

Asillerle ve Din İnsanları'yla gücümün yettiği kadar savaşabilirdim fakat elime hiçbir kazanç geçmezdi çünkü onlar Thalron'da hayatı en güzel şekilde yaşayan kişilerdi. Tüccarlar ve Köksüzler hatta özellikle Köksüzler için hayat o kadar zordu ki, onları buradan kurtarmak bir yana dursun sıcacık bir yer vermek, güzel bir yemekle karınlarını bile doyurmak onlar için yeterli gelebilirdi.

Yan bir şekilde yatıp dizlerimi karnıma doğru çektiğimde kendime sarılarak ısınmaya çalıştım

CamScanner

çektiğimde kendime sarılarak ısınmaya çalıştım ama imkansızdı. Küçücük pencereden gördüğüm kadarıyla kar durmaksızın yağıyor, gecenin karanlığı çok daha fazla gökyüzünü esir alıyordu.

Sırtüstü yattım bu kez sonrasında da diğer tarafa doğru dönüp dizlerimi karnıma çektim. Bir plan yapmam gerekiyordu, bir adım atmam gerekiyordu, bir yol çizmem gerekiyordu ama nereden başlamam gerektiğini bilemiyordum. Şimdi buradaki Köksüzlere kalkıp konuşsaydım hiçbirisi beni anlayamazdı, özellikle de şimdi çünkü herkes kendiyle savaş içerisindeydi. Avazım çıktığı kadar bağırsam benim için sadece kayıp olurdu, bunu anlayabilecek kadar Thalron'da vakit geçirmiştim.

Kapının önünde hareketlenme olduğunda ve ağır demir kapı ses çıkararak açıldığında elim direkt başımın altındaki semsert yastığın altındaki hançere doğru gitti. İçeriye oldukça iri cüsseli birisi girdiğinde Köksüzlerden bazıları başını kaldırıp baktı, bazıları battaniyeyi daha fazla kafasına kadar çekti. Arada sırada nöbetçi muhafızlar girip bizi kontrol ediyordu, onlardan birisi sandım fakat o iri cüsse gitgide yaklaştığında ve pencereden vuran loş gökyüzünün ışığı o yüze doğru çarptığında şaşkınlıkla dudaklarım aralanmıştı.

Liten gelmişti. Yine.

Yattığım yerden direkt doğruldum ve benden başka kimse bunu yapmadığında Liten'in bakışları direkt benim olduğum tarafa doğru döndü; adımları duraksamak yerine daha da hızlandı. Hâlâ elimde sıkıca hançeri tutarken yanımda uyuyan Köksüz, battaniyenin arasından benim olduğum tarafa doğru baktı; genç bir kadındı, benden bile genç olmalıydı, ağzını bıçak açmamıştı günlerdir ve şu andan sonra da bir daha açabileceğine inanmıyordum.

Liten, sıralamanın yanına gelip durduğunda

CamScanner

Liten, ayaklarımın ucuna gelip durduğunda ellerinin boş olmadığını gördüm.

Bir elinde botları tutuyordu, diğer elinde ise camdan bir şişe vardı. Onu yine Veyn göndermiş olmalıydı.

"Veyn'in Liora'sı!" dedi yüksek bir sesle, herkesin duyduğuna öyle emindim ki, boşta kalan elimle alnıma vurdum. "Yüce Veyn sizi asla emretmiyor, sadece görmeyi istiyormuş!"

"Bağırma," dedim dişlerimin arasından kısık bir sesle ve sonrasında üzerimdeki battaniyeyi diğer tarafa fırlatıp zorlukla ayağa kalktım. Liten daha ne yaptığımı bile anlamamışken onu kolundan tuttuğum gibi Köksüz kalesinin kapısına doğru yürüttüm. Elbette yürümeyebilirdi ama ne yaptığımı anladığında bana ayak uydurdu.

Birkaç saniye sonra kalenin dışına çıktık, kapıyı ise ardımdan kapattım. "Burada ne işin var yine?" dedim büyük bir şaşkınlıkla, elimde hala hançeri tutuyordum.

Liten'in üzerinde siyah Köksüz kıyafetleri vardı, muhafız kıyafetleri olmadığında Köksüz kıyafetlerini giyiyordu ama benden zıt bir şekilde onun ayaklarında botları vardı.

"Yüce Veyn beni gönderdi," dedi başını sallayarak ve sonrasında botları çıplak ayaklarımın önüne koydu. "Botların burada." Elindeki şişeyi bana uzattı. "Ve bunu sana vermemi istedi."

Kollarımı önümde bağlayıp bakışlarımı Liten'den bir an bile olsun ayırmadım. "Sana söylediklerimi Veyn'e iletmedin mi?" diye sordum kızgınlıkla.

"Söyledim," dedi Liten derin bir nefes vererek. "Sizi emretmiyor, sizi görmek istiyor hatta," doğru kelimeyi bulmaya çalışıyormuş gibi uzun

CamScanner

doğru kelimeyi bulmaya çalışıyormuş gibi uzun süre düşündü ve sonra gözleri açıldı, "rica ettiğini söyledi. Rica etmek ne demek?"

Başka bir zaman olsa teşekkür bile etmeyen Veyn'in rica etmesine dakikalarca gülebilirdim fakat şu an gülemeyecek kadar kendimi öfkeli hissediyordum. "Gelmeyeceğim."

Liten, başını iki yana salladı ve botları işaret etti. "Kutup ayısı olmak istemiyormuş," dedi ezberden giderek. "Bu botların bir tek senin ayaklarına yakıştığını söyledi."

Büyük bir nefes verdim ve Liten'in gözlerinin içine bakarak "Neden bunu yapıyor?" diye inledim. "Gelmeyeceğimi söylemiştim." Liten hiçbir cevap vermeden elindeki cam şişeyle bana bakmaya devam etti, o şişenin içinde bir kağıt vardı yine ve bu kez diğerinden daha farklı olabileceğini düşünmek beni daha büyük bir merak duygusuna itiyordu. "Gelmeyeceğim, asla gelmeyeceğim, bunu ona söyle."

"Sizi görene kadar asla vazgeçmeyeceğini söyledi," dedi Liten ve sonra şakağını sertçe kaşıdı. "Bir şey daha söyledi ama unuttum."

Gözlerimi devirdiğimde bir kez daha elindeki o şişeye baktım; bir önceki gün getirdiği şişede sadece gözlerim çizilmişti ve şimdi bu kâğıdın içinde ne olduğunu daha çok merak ediyordum. Bir anlık hiç içine bakmamayı da düşündüm fakat içimdeki merak duygusuna yenik düşerek elinden şişeyi almam aynı anda oldu.

Hızlı bir şekilde şişenin mantar başlığını çıkardığımda ve kağıt avcumun içine düştüğünde oldukça sakin bir şekilde rulo şeklindeki kağıdı yavaşça açtım. Kâğıt yine benim hizmetkar bilekliğime dolanmıştı, sanki bana bir şeyler söylemek istiyor gibiydi ama onun söylediklerini anlamak istemeyen tarafımla yama içerisindeydim

CamScanner

söylemek istiyor gibiydi ama onun söylediklerini anlamak istemeyen tarafımla yarış içerisindeydim.

Rulo şeklindeki kağıdı tamamen açtığımda kalbimin hızlandığını hissettim ve yutkundum. Artık çizimde sadece gözlerim yoktu, burnumu dudakları hatta yüzümün her gölgesine kadar çizmişti; saçlarımın bir rengi yoktu fakat saçlarımın ayrımına kadar detaylı çalışmıştı ve öylesine yetenekliydi ki yüzümde bir gülümseme oluşmadan edemedi.

Hayır, gülümsememeliydim fakat Liten'e göz ucuyla baktığımda onun beni izlemediğini gördüm. Resme yeniden bakışlarımı çevirdiğimde parmağımı yavaşça çizimin üzerinde gezdirdim. Beni bu kadar çok incelediğini ve bu kadar detayıma kadar hakim olduğunu bilmiyordum. Kara kalemle çizmişti yine, renkleri kullanamazdı ama bu şekilde bile aslında bu resim benim kalbimin yerinden çıkacakmış gibi hızlanmasına sebep olmuştu.

Hemen altındaki not aynı şekilde duruyordu, çok az bir farkla:

Kendi gözlerimin gördüğü gibi çizdim,

renkler ise sadece senin ellerinden olacak.

Beni tekrar renksizliğimle baş başa bırakma.

ARTHUR THALRON

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes verdim ve sonrasında gözlerimi yeniden açtığımda hızlı atan kalbimin hâlâ bir şeyleri affetmediğinin farkındaydım. Affetmek bir yana dursun öyle kırgındım ve öyle güvenmiyordum ki bu bile bir oyunmuş gibi geliyordu. Bir yanım da Veyn gibi bir adamın bir an bile olsun beni bırakmadan bu denli peşime düşmesine fazlasıyla şaşırıyordu. Yeni eklediği cümlesinin altını çizmiş, sanki onun canını

CamScanner

eklediği cümlesinin altını çizmiş, sanki onun canını acıtan cümle sadece renksizliğiymiş gibi kalbimin üzerine baskı yapıyordu.

Alva haklı olabilir miydi?

Bir yanım haklı olmasını diliyordu ama bu yanımdan da nefret ediyordum.

Liten'in gözlerinin içine baktım ve bakışları ağır ağır bana döndüğünde kâğıdı yeniden rulo yapıp o bileklikle beraber yeniden şişenin içine koydum. Liten'in bunu beklemediği açık olacak ki kaşları havalandı fakat bir saniye bile kendime fırsat tanımadan şişeyi sertçe Liten'in göğsüne doğru dayadım. "İstemiyorum." Ayağımın ucuyla ise botları itekledim. "Ona renksiz hayatıyla barışması gerektiğini söyle."

Arkamı döndüm ve Köksüzler kalesine girmek için hamle yaptığımda Liten "O gerçekten seni görmek istiyor," dedi kısık bir sesle.

"Fakat ben istemiyorum," dedim ve sonrasında Köksüz kalesinin kapısını yüzüne öyle sertçe kapattım ki içerideki insanlardan bazılarının yerinden hareketlendiğine şahit oldum.

Kendimi yeniden benim için ayrılan yatağa bıraktığımda artık ne soğuğu hissediyordum ne de ayaklarımın altındaki o soğuk acıyı. Hatta öyle ki sanki vücudum cayır cayır ateşin ortasında kalmışçasına yanıyordu. Beni çizmişti, her zerremle. Kirpiklerimin her detayından çenemdeki çizgilere kadar dikkat etmiş olmalıydı ki, hepsi o çizimin içinde vardı. Zihninde beni düşünmüştü, hayallerinde ben vardım ve o resmi benim renklendirmemi istiyordu.

Aslında söylemek istediği sadece o resim değildi fakat kendi içimde onu asla affedemiyordum. Durmaksızın Liten'i yanıma göndererek neye ulaşabileceğine inanıyordu? Hâlâ Thalmar'ın

CamScanner

ulaşabileceğine inanıyordu? Hâlâ Thalron'un çocuğu gibi davranıyordu ve ben artık bunu kabul etmeyecektim; o Veyn ise ben Liora Valenka'ydım, elbette ki üstünlüğüne üstünlükle karşılık verecektim.

Zaten bu yaptığımın artık onun için son hamle olduğundan neredeyse emindim, Veyn gibi birisi için bu kadarı bile fazlaydı. Reddedilmek bir yana dursun, renksiz hayatını da görmezden gelmiştim; onu tanıdığım kadarıyla bunu kabullenmeyecekti.

Ne yazık ki bir yanım onu hâlâ görmek istiyordu çünkü kalbimi dinlediğimde onu özlediğimi, onu gerçekten de çok özlediğimi hissedebiliyordum. Kavisli burnu, kalın dudakları, gülümsediğinde ortaya çıkan gözünün altındaki o gamzesi, yemyeşil gözleri, dağınık saçları...

Başıma kadar battaniyeyi çektiğimde onu zihnimden kovmak istedim fakat dakikalarca ve hatta saatlerce onu zihnimden bir an bile olsun kovamadım. Hatta öyle ki vakit öğle yarısını bulduğunda Tanya'yla konuştuğumuz saat gelip çatmıştı ama ben hâlâ o yatağın içinde, başıma kadar geçirdiğim battaniyeyle bir tek Veyn'i düşünmüştüm.

Tanya'yla sözleştiğimiz gibi Veymor'un kalesinin olduğu yere doğru ilerlerken başıma başlığımı geçirmiştim; gecenin karanlığı yine gökyüzündeydi fakat öğle vakti olduğuna emindim çünkü yıldızlar fazlasıyla parlak, ay ise oldukça şeffaf görünüyordu. Böyle olduğu zamanlarda genelde öğle vakti oluyordu, buna alışmıştım.

Neyse ki rüzgar dinmiş, karlar yağmayı bırakmıştı ama soğuktan parçalanan ayaklarım hâlâ büyük işkenceler çekiyordu.

Veymor'un kalesinin köşesine geldiğimde ve orada Tanya'yı beklemeye başladığımda eskiden olsa başlığımı açar, göğsümü gere gere burada

CamScanner

olsa başlığımı açar, göğsümü gere gere burada yürürdüm fakat şu an saklanmam gerekiyordu çünkü Veyn'in artık hizmetkarı değildim ve eğer bir hizmetkar değilsem buralarda dolanmam yasaktı.

Kollarımı kendime sıkıca doladığımda ısınma ihtiyacıyla öne arkaya gitmeye başladım; tam o esnada Veymor'un kalesinin önünde bir hareketlenme oldu ve tamdık yüzler, o kapıdan girmeye başladı. İlk önce Nord'u gördüm, hemen ardından kardeşlerini. Sonrasmda birkaç Din İnsanı belirdi, en sonunda ise Maris. Hepsi, düzenlenecek olan aile yemeğine davetliydi; Maris'in olması elbette ki kaçınılmazdı. Annesi ve babası olduğuna inandığım o kişiler Maris'in yanında yürürken biraz daha köşeye sokulup kendimi gizledim.

Veyn neredeydi? Bu aile yemeğine katılmaması imkansızdı, demek ki daha öncesinde gelmişti.

"Liora." Korkuyla irkildiğimde ve hemen arkama baktığımda Tanya'nın orada olduğunu gördüm, o da kendini başlığının arkasma gizlemişti. Büyük bir nefes verip "Beni takip et," dedi ve sonrasında Veymor'un kalesine değil, hemen yanındaki kaleye doğru ilerledi. "Burası Nord'un kalesi, Korven de buraya gelecek."

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordum merakla.

"Çünkü Korven'le dün konuştum." Şaşkınlıkla ona baktım. "Arada sırada Tüccarların kalesine geliyor, her neyse Liora, beni takip et, acele edelim çünkü her an biri gelebilir."

Birkaç dakika sonra Nord'un kalesine arka kapıdan girdiğimizde bu kale, Veyn'in kalesinden daha karanlıktı ve daha renkliydi. Hemen girişte yeşil ve sarı renkte iki koltuk duruyordu, yerde yine kırmızı halılar vardı ama merdivenlerin tırabzanları beyaza boyanmıştı. Veyn'in kalesi kadar büyük değildi ama Veyn'in kalesinden daha az kasvetliydi.

CamScanner

değildi ama Veyn'in kalesinden daha az kasvetliydi.

Merdivenleri çıkmaya başladığımızda ve sonrasında bir odanın önüne doğru gittiğimizde hemen ileride, kapının önünde duran Korven'i gördüm ve onu gördüğüm anda, sanki geçmişim benim karşımda dikilip Korven'in yerini bir kez daha bana hatırlattı. Hep derdim, her ne olursa olsun, Korven'den vazgeçmezdim ve beni kurtarmış olması onu Veymor'un kollarına bıraktığım için daha fazla üzülmeme neden olmuştu.

Korven yerinden hareket etmezken bakışlarıyla bizi izledi, en karanlık tarafta duruyordu sanki ya da ruhuna bir karanlık çökmüştü, bilmiyordum ama sanki eski tanıdığım Korven'i göremiyordum veya ben eskisi gibi olamadığım için ondan ruhsal olarak adımlarca uzaklaşmıştım.

Karşısında durduğumuzda Korven, elini altın sarısı olan saçlarına geçirdi ve dağıtarak ikimizin yüzüne baktı. Hayır, dedim, kendi kendime. *Bunu ikimize de yapmayacaktım, ruhlarımız arasında o mesafeyi açmayacaktım.*

Hiç düşünmeden öne doğru atıldım ve Korven'i kendime çekip sarıldığımda bir karşılık vermesini bekledim fakat Korven'in kolları iki yanında sallanmaya başladığında şaşkınlıktan olabileceğini bile düşündüm; saniyeler sonra bile bir karşılık vermediğinde kaşlarım çatılarak geriye doğru çekildim. "Korven," diye fısıldadım ellerimi omuzlarına yerleştirerek. "İyi misin?"

Korven, gözlerimin içine baktı ve sonrasında oldukça sakin bir sesle hatta kendisine bile yakışmayacak o sakinlikle "Neden görüşmek istedin, Liora?" diye sordu.

Bana ya öfkeli ya kırgın ya da bilmediğim bir sebepten dolayı mesafeliydi fakat bu kalbimi acıttığında "Ben sadece," diverek tekledim. "Sadece

CamScanner

teşekkür ederim, o gemide olduğumu Tanya'ya haber verdiğin için." Korven'in bir cevap vermesini bekledim ama o yüzüme bakmaya devam etti. "Fakat görüyorum ki teşekkür ettiğim o kişi, benim tanıdığım kişi gibi bana bakmıyor."

Korven, yutkundu ve gözlerine bir anlık kederin çöktüğünü gördüm; öyle net bir geçişti ki, bu kederin nedenini merak ettim fakat hemen sonrasında yüzü sertleştiğinde "Ben de teşekkür ederim, Liora," dedi sadece dudaklarını oynatarak. "Veymor tarafından esir tutulmama sebep olduğun için."

Kalbimin üzerine bir hançer saplasa daha az acırdı, bunu bilmiyordu. Veyn, beni Veymor'un Korven'i zehirleyebileceği konusunda uyarmıştı fakat bu zehirden ziyade bir çöküş gibiydi, Korven sanki Veymor'un etkisi altına girmekten ziyade, onun boyunduruğu altında kendini esir etmişti.

"Sana zarar veriyor mu?" diye sordum baştan aşağı onu inceleyerek. "Sana kötü bir şeyler yapıyor mu?"

"Hayır," dedi Korven ve sonrasmda bakışlarını Tanya'ya doğru çevirdi. "Bana tek yaptığı gerçekleri göstermek." Gerçekler? Tanya'yla birbirimize baktık fakat Korven yeniden bana döndüğünde kaşları hafifçe çatılmıştı. "Fakat sen söyle Liora, kaç kez daha canını tehlikeye atacaksın?" Sorusuna hazırlıksız yakalanmıştım. "Beni ve hatta Tanya'yı karanlığa sürükledin, beni Veymor'un inine soktun, seni korumak için ruh bağı olmak istedim fakat bunu da reddettin." Dişlerini öfkeyle sıktı. "Veyn'in gerçek bir hizmetkarı oldun, her anlamda ve onun için çalışmaya başladın. Benimle ruh bağı olmak, Veyn'in hizmetkarı olmaktan çok mu daha kötüydü?"

"Anlamıyorum, Korven," dedim afallayarak. "Öfkeli olmanı anlayabilirim fakat..."

CamScanner

"Anlayamazsın." Korven'in sesi düşündüğümden daha yüksek çıkmıştı. "Burada, Veymor'un yanındayım ve her gün nelere şahit olduğumu, her gün nelerle yüz yüze geldiğimi ve nelere sürüklendiğimi tahmin bile edemezsin. Senin için buradayım, sana yardımım olması için ama ne var biliyor musun?" Bana doğru yaklaştı ve fısıldayarak devam etti. "Ben kendimi kaybetmeye başlıyorum çünkü Thalron beni sömürüyor, anlıyor musun? Ve bütün bunların ortasında seni korumak için kendi canımı da tehlikeye atıyorum." Eliyle geçiştirdi sanki bütün bunlar problem değilmiş gibi. "Sen ise..." Sustu, gözlerini kapattı ve sonrasında başka tarafa baktı. "Sen ise Veyn'e güvenip bana sırtını dönüyorsun."

Korven'in yüzüne bakarken sadece öfkeyi görüyordum ama o bile tam olarak neye öfkelendiğini bilmiyor gibiydi. İçimden bir ses Veyn'e karşı duyduğu nefretinin başka sebepleri olduğunu söylüyordu. "Veyn'den nefret ettiğin kadar Veymor'dan da nefret etmen gerekir," dedim kendimi tutamayarak. "Fakat sen ondan nefretle bahsetmiyorsun, Korven. Neden?"

Korven'in sert bakışları bana döndüğünde "Çünkü inine soktuğun Veymor, beni korumaktan başka hiçbir şey yapmıyor," dedi. Bunu dediği an, geriye doğru adımlamam ve büyük bir şaşkınlıkla ona bakmam bir oldu. Aynı şeyi Tanya da yaptığında ikimiz de bozguna uğramıştık. Belki de Veyn'den bu denli nefret etmesinin sebebi bile Veymor'du. Veymor, Korven'in içine işliyordu.

"Korven," dedim ve sonrasında daha fazla duramayarak ellerimle yüzünü avuçladım onu sarsmak istermiş gibi. "Korven Talisker, onun seni manipüle etmesine izin vermiyorsun, öyle değil mi?" Başımı art arda iki yana salladım. "Kim olduğunu, nereden geldiğini, bizleri, aramızdaki bağı unutmuyorsun değil mi?"

CamScanner

Korven, yutkunduğunda geri çekilmesini bekledim ama o, omuzlarını düşürdüğünde ve yenik bir şekilde nefesini verdiğinde çaresizce "Çabalıyorum," diye fısıldadı. "Fakat sanki Thalron beni içine çekiyor, Liora. Durduramıyorum." Elleriyle yüzündeki ellerimi tuttuğunda başını önüne doğru eğdi. "Her gün ama her gün Veymor sanki bilerek beni yanında tutuyor, her cümlesine, her inancına, her ayinine şahit oluyorum. Gözlerimi kapatmak istesem kapatamıyorum artık gitmek istesem gidemiyorum, burada kilitli kaldım ve aklım," parmaklarını şakaklarına bastırdı, "aklım bulanıyor, neyin doğru neyin yanlış olduğunu kestiremiyorum."

Şarkı: The Stranglers, Golden Brown (Slowed Version)

Son kelimesini söyledikten hemen sonra arkamızdan adım sesleri geldi. Refleksle başımı çevirdiğimde, ellerim hâlâ Korven'in yüzündeydi.

Gelen kişi Liten'di ama yalnız değildi. Bir adım arkasında, güçlü duruşuyla Veyn vardı.

Onu gördüğüm an dudaklarım şaşkınlıkla aralandı çünkü Liten'i kaç kez gönderirse göndersin, kendisinin bir gün ayaklarıma geleceğini asla düşünmezdim ama buradaydı. Hemen arkamdaydı ve bize bakıyordu.

Veyn yavaşça başını eğdi. Dudakları aralandığında bakışları benden, Korven'in yüzündeki ellerime kaydı. O an yutkunduğunu çok net gördüm. Yeşil gözleri karardığında, şaşkınlığım bedenimi ele geçirmişti; ellerimi Korven'den çekmekte zorlandım çünkü parmaklarım titremeye başlamıştı.

Kumral saçları alnına düşüyordu, sakalları yeni tıraşlanmış gibiydi. Üzerinde Asil kıyafetleri vardı; altın kemeri belindeydi. Resmî bir görüşmeye gider gibiydi, oysa buradaydı. Hem de bütün ailesi,

CamScanner

Veymor'la birlikteyken.

Bize bakarken çenesi daha da keskinleşti, kalın dudakları düz bir çizgiye dönüştü. Gözlerini ayırmadan bulunduğumuz yere doğru yürümeye başladığında yerin sarsıldığını sandım ama sarsılan yer değildi. Bendim. Günlerdir onu görmemiştim ve lanet olsun ki, onu özlediğimi bir kez daha fark ettim. Bu duygu şimdi bile kalbime nasıl uğrayabiliyordu, anlayamıyordum.

Ellerimi yavaşça Korven'in yüzünden çektiğimde, sırtımı bilinçsizce ona döndüm; onu korumak ister gibi. Tanya hemen yanımdaydı. Veyn her adım attığında bakışları biraz daha arkamdaki Korven'e kilitlendi. Bana bakmıyordu. Sanki orada yokmuşum gibi, sadece onu izliyordu.

En sonunda aramızda bir adımlık mesafe bırakıp durdu. Ellerini arkada birleştirdi, çenesini hafifçe havaya kaldırdı. Bizden saygı beklediğini o duruşla bile hissettirdi. Tanya hiç düşünmeden ellerini önünde birleştirdi. Korven'e baktım; onun da aynısını yaptığını gördüm.

Ben yapmadım. Gözlerimi ondan ayırmadan bakmaya devam ettim. Bir şey söylemesini bekledim.

Ama Veyn, konuşmak yerine gözlerini bir an bile Korven'den çekmedi.

Sonra, bıçak kadar keskin bir hamleyle yanımdan geçti ve Korven'in tam karşısmda durdu. Ne olduğunu anlayamadan, elleri, tıpkı benim az önce yaptığım gibi, Korven'in yüzünü kavradı. Gözlerim irileşti. "Ne yapıyorsun?" dememe fırsat kalmadan, ellerini yavaşça aşağı indirerek Korven'in yüzüne birkaç kez vurdu. Ne tokattı bu. Ne de yumruk. Sessizdi. Kontrollüydü.

CamScanner

Ve aşağılayıcıydı.

Belki sert bir darbe çok daha görünür olurdu ama bu başka bir şeydi. Korven'in dişlerini sıktığını gördüm. Acıdan değil. Kendini tutmaktan.

"Veymor senin boş kaldığın zamanlarda buralarda dolandığını biliyor mu, alt köken?" diye sordu aynı kibirle ve aşağılayıcı ses tonuyla. "Yoksa bunu da babamın inine gizli saklı girdiğin gibi saklıyor musun?"

Korven, yutkunduğunda Tanya, büyük bir endişeyle bana baktı. "Veyn," dedim hemen arkasından. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Soru sordum," dedi Veyn, Korven'e baskın bir sesle. "Bana cevap vermek zorundasın."

Korven, dişlerinin arasından "Beni buraya Liora çağırdı ve onları görmek hakkım," diye mırıldandı. Veyn en sonunda yüzündeki ellerini çektiğinde ve yeniden arkada birleştirdiğinde kaşlarını kaldırdı.

"Seni Liora çağırdı demek," dedi sesi yüksek çıkarken. "Neden çağırmış Liora seni?"

Korven göz ucuyla bana baktığında şaşkına uğratarak "Bu ikimizin arasında," diyerek çıkıştı. Korven Veyn'e tepki veriyordu ve sonrasında neler olacağını hayal bile edemiyordum.

Veyn'in öfkelenmesini ve büyük bir tepki vermesini bekledim fakat o gülümsediğinde kollarını iki yana açarak "İkinizin arasında mı?" diye sordu omzunun üzerinden bana da bakarak. "İkinizin arası diye bir şey yok, varsa da ikinizin arasında ben varım, gördüğün gibi." Kollarını aşağıya indirdi ve sonra Korven'e dik dik baktı. "Ve onları görmek hakkın değil çünkü senin haklarını da ben belirliyorum."

Daha fazla dayanamayarak öne çıktım ve Veyn'e

CamScanner

Daha fazla dayanamayarak öne çıktım ve Veyn'e bakarak "Onu görmeyi ben istedim," dedim hiddetle. "Çünkü ona teşekkür etmem gerekiyordu, beni gemiden kurtaran oydu."

Veyn, yüzüme bakmıyordu ama dinlediği her halinden belliydi; bakışlarını Korven'den ayırmazken gülmeye başladı hatta kahkaha attığında Korven, öfkeden deliye dönmüş gibiydi. "Yoksa Thalron'dan kurtulmam istemedi mi?" diye sordu imalı bir sesle. "Ne hoş, acaba bunu neden istemedi?"

Her şey bir anda olmuştu ve bana hangi tarafını tutacağımı şaşırmıştım. Hem konuyu dağıtmak hem de ona yerini belli etmek için "Sen neden buradasın, Yüce Veyn?" diye sordum. "Şu an Veymor'la bir aile yemeğinde olman gerekmiyor muydu?"

En sonunda Veyn bakışlarını bana çevirdiğinde yemyeşil gözleri beni bozguna uğratacak kadar büyük bir dikkatle bana bakıyordu. Dilini yavaşça dudaklarında gezdirdi, vücudunu tamamen bana çevirdi ve Korven'i görmezden geldi, onu yok hükmünde saydı. "Sana sadece tek bir kez soracağım," dedi kendinden emin bir sesle. "Benimle geliyor musun?"

Hiç düşünmeden "Hayır," diye tek bir yanıt verdim. "Gelmeyeceğim."

Veyn, gülümsedi; bu hareketimin onu gülümsetmesi öfkelenmeme sebep olduğunda daha geniş bir şekilde gülümsedi. "Bazen ne kadar açık ve ne kadar gözü kara bir adam olduğumu unutuyorsun, Liora Valenka."

"Bu da ne demek?" diye sorduğumda kaşlarımı çatarak ona baktım. Fakat her şey bir anda gerçekleştiğinde ayaklarımın yerden kesilmesi ve Veyn'in beni omzuna atması aynı anda oldu.

CamScanner

ve Veyn'in beni omzuna atması aynı anda oldu. Benim dudaklarımdan tiz bir çığlık koparken aynı çığlık Tanya'dan da yükseldi. Korven'la Tanya gerilediğinde Veyn, oradaki herkesi görmezden gelip diğer tarafa doğru yürümeye başladı, üstelik ben omzundayken.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım gür bir sesle. "İndir beni aşağıya, yine mi gemiye gidiyorum?"

Veyn'in güldüğünü işittim ve sonrasında merdivenlerden inmeye başladığında yumruklarımı sertçe sırtına geçirdim; çırpınmaya başladım fakat öyle kuvvetli bir şekilde tutuyordu ki ondan kurtulmam imkansızdı. Merdivenin basamağından indiğinde son kez yukarıya doğru baktım ve Korven'le Tanya'nın büyük bir şaşkınlıkla bizi izlediklerini gördüm. "Alt köken!" diye bağırdı Veyn, kapıya doğru yürürken. "Seninle henüz işim bitmedi!"

"İndir beni!" dedim dişlerimin arasından ama çoktan ben omzundayken kapıdan dışarı çıkmış, yürüyordu. Etrafıma baktım birileri var mı diye, neyse ki hiç kimse yoktu ama olsa bile bu Veyn'in umurunda değilmiş gibi görünüyordu. "O gemiye gitmeyeceğim!" diye haykırdım gür bir sesle, daha sert bir şekilde yumruklarımı omzuna geçirdim ve o an fark ettim ki, yeterli derecede çırpınmıyor, kurtulmaya çalışmıyordum; bunu fark ettiğimde bile daha fazlasını yapmadım. Neden böyleydim? Neden buna izin veriyordum? "Hayır," dedim dişlerimin arasından. "Thalron'dan beni gönderemeyeceksin."

"İkinizin arasındaymış," dedi Veyn yürürken kendi kendine. "Demek ikinizin arasındaymış."

"İstediğin kadar beni göndermeye çalış," dediğimde artık yumruk atmıyor sadece kurtulmaya çalışıyordum, çalışmak denilirse tabii. "Bir şekilde geri dönmenin bir yolunu bulurum, buna izin vermeyeceğim."

CamScanner

buna izin vermeyeceğim."

Fakat Veyn'in yürüttüğü yer iskele değil, kendi kalesinin olduğu taraftı. O an beni kendi kalesine götürdüğünü fark ettiğimde çırpınışlarım kesildi ve pes ederek ellerimi önüme doğru sarkıtıp başımı da eğdim. Çırpınmak sadece yoruyordu, yumruklar canını bile yakmıyordu. Liten bizi adım adım takip ederken ne düşünüyordu bilmiyordum ama Veyn'in bu yaptığına asla inanamıyordum.

"İkinizin arasmda," dedi bir kez daha Veyn dişlerinin arasmda. Öyle bir takılmıştı ki bu cümleye durmaksızın tekrar ediyor, yol boyunca dilinden düşürmüyordu.

En sonunda kendi kalesinin önüne geldiğimizde ve kapıyı Liten açtığında Veyn, direkt merdivenlere doğru yöneldi, basamakları çıkarken yorulmuş gibi görünmüyordu. "İndir beni," dedim en sonunda yenik bir şekilde. "Tamam seninle geleceğim."

Veyn, beni indirmedi ve güldü. "Ayaklarının daha fazla üşümemesi için taşıdım seni, Valenka, kaçırmak gibi bir çabam yoktu, yanlış anlama."

Merdiven basamaklarının sonuna geldiğinde ve yemek odası yerine kendi yatak odasma doğru yöneldiğinde bu kez Liten o kapıyı da açtı; sonuna kadar beni omzunda indirmedi, içeri girdiğimizde bile. En sonunda Liten arkamızdan kapıyı kapattığında ve Veyn de kapıyı kilitlediğinde beni yatağa doğru ilerletti, sonrasında ise sırt üstü beni yatağa doğru attı.

Nefesim bir anlık kesildiğinde ve dudaklarımdan yine tiz bir çığlık koptuğunda büyük bir öfkeyle ona baktım, Veyn ise hemen karşımda, yatağın yanında durup çenesini havaya kaldırdı. "Seni görmeyi istediğimi söylemiştim, Liora. Seni görmek istedim, anlıyor musun? Sadece görmek istedim, beni buna zorunlu bırakan sen oldun."

CamScanner

Ellerimle sıkıca yatağm üzerindeki battaniyeyi kavrarken "Konuşmak istemediğimi Liten'e söyledim," dedim dişlerimin arasından. "Beni nasıl olur da zorla buraya getirebilirsin?" Fakat buraya getirildiğim için kendimi kötü hissetmiyordum hatta işin en garip kısmı sanki gerçekten de ait olduğum yerdeydim.

"Bana başka bir çare bırakmadın," dedi Veyn kollarını önünde bağladığında. "Beni," dedi kendisi de kulaklarına inanamıyormuş gibi, "bunu yapmaya resmen zorladın, beni resmen ayaklarına getirdin ve ben de ayaklarına geldim." Kendisi de buna inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Bunu başardın, eğer başarmak istediğin buysa."

Bakışlarım kapıya döndü ve sonrasında onun yüzüne baktığımda "Senin aile yemeğinde olman gerekmiyor muydu?" diye sordum. "Nasıl oluyor da burada olabilirsin?"

"Ben olmam gereken yerdeyim," dedi ve sonra beni işaret etti. "Ve sen de artık olman gereken yerdesin."

Onunla kavga etmenin sadece vakit kaybı olduğunu fark ettiğimde derin bir nefes verip gözlerimi kapattım ve geri açtığımda "Ne istiyorsun, Veyn?" diye sordum sakin olmaya çalışarak. "Neden buradayım?"

Ruhum sanki Veyn'in ruhuna bağlıydı; ben sakinleşince onun da sakinleştiğini hissettim. Gözlerimin içine bakarken "Buradasın çünkü," dedi, yutkundu ve sonra kaşlarını çattı, "buradasın çünkü yeniden hizmetkarım olmanı istiyorum."

Alayla ona güldüğümde yataktan kalktım ve tam karşısmda dikildim. "Thalron sınırları içerisinde istediğin her şeyin gerçekleşmesine alışmış olabilirsin fakat ben artık hizmetkarın olmak istemiyorum." Veyn'in bakışları değişti. "Nasıl olur

CamScanner

da benden bunu isteyebilirsin ki?" diye sordum öfkeyle. "Üç gün önce benim kafama bir çuval geçirip zorla bir gemiye bindirdin, neredeyse Thalron'dan ayrılıyordum ve hayatın boyunca belki de beni bir daha..."

"Seni o gemiye bindirmeye karar verdiğimde bu kadar pişman olacağımı bilmiyordum," dedi dişlerinin arasından. "Senin geri döndüğünü gördüğümde ben zaten çoktan büyük bir pişmanlık içindeydim fakat her şey için çok geçti. Sonra sen geldin," dedi gözlerini açarak. "Oradaydın ama artık yoksun. Thalron'dan gitmen gerekiyordu hâlâ gitmen gerektiğini düşünüyorum ama gitmene izin veremeyeceğimi çok sonra anladım." Başını iki yana salladı ve öfkeyle "Kendimle yüzleşmem zaten zamanımı aldı," dedi keskin bir sesle. "Bir de senin yaptığınla yüzleşiyorum, Valenka."

Söylediklerini idrak etmekte zorlanırken kibirle ona gülümsedim. "Pişmansın ve bu kadar öyle mi?" diye soludum. "Eğer Korven, Tanya'ya söylemeseydi ve Tanya beni almaya gelmeseydi..."

"O alt kökendan bahsetme," dedi dişlerinin arasından.

Dinlemedim. "Eğer Tanya beni almaya gelmeseydi sen çoktan o bahsettiğin pişmanlığınla Thalron sınırları içerisinde keyfine bakıyordun, ben ise bir gemide hiç bilmediğim bir yere gidiyordum, değil mi? Beni o gemiden sen çıkarsaydın belki bu dediğine inanabilirdim fakat..." İnanmayarak ona baktım. "Şimdi söylediğin her şey bomboş geliyor, sen beni öyle bir gözden çıkardın ki, asıl bunun bir tanımı yok."

Şarkı: Orchestra Club, Everything is Romantic

Veyn uzun bir süre sessiz kalıp yüzüme baktı ve sonrasında "Böyle hissedeceğimi bilemezdim," dedi tek nefeste.

CamScanner

"Nasıl hissedeceğini?"

Veyn yutkundu ve derinden gelen bir sesle "Eksik," diye fısıldadı. "Sen yanımdan ayrılır ayrılmaz eksik hissettim, her ne olursa olsun, düşmanım bile olacaksan durman gereken yer, benim yanım olacak."

Aşağılayarak "Bunu zorla yapamazsın," diyerek ona dik dik baktım. "Artık hizmetkarın değilim, kendi başımın çaresine bakacağım ve sana güvenmiyorum."

Veyn kaskatı kesildiğinde ilk kez istediklerinin bir emirle gerçekleşmediğini görüyordum. Parmaklarıyla burnunun kemerini tuttuğunda ve gözlerini kapattığında kendisine çok kısa bir süre zaman tamdı ve yeniden gözlerini açtığında bakışları yüzümün her zerresinde gezindi, sonrasında ise geriye doğru adımlayıp yatağın hemen yanında duran rulo şeklindeki resmi açıp yatağın üzerine attı. "Seni görmem gerekiyordu," dedi resmi işaret ederek. "Ve seni görebilmek için yüzünü çizdim, bu eksiklik hissini sana daha nasıl anlatabilirim, Liora?"

Yutkunduğumda resme dönüp bakmadım bile. Bakışlarımı bir an bile olsun ondan ayırmazken "Bu resmi hiçbir zaman renklendirmeyeceğim," dedim sanki her şeyi kastederek. Eğer ki o resme tek bir boya darbesi bile vurursam bu onu affettiğim anlamına gelecekti, bunu çok iyi biliyordum.

Veyn, bu söylediğimin ardından büyük bir nefes verdiğinde gözlerine uğrayan ifadeyi daha önce hiç görmemiştim. "Belki de çok daha fazlasını yapacağın içindir," dediğinde inancı, benim inadımdan çok daha büyüktü. "Belki de kendi yanına beni de çizersin ve ikimizi de renklendirirsin kim bilir?"

Kulaklarıma inanamıyormuş gibi ona baktığımda bu söylediğine sonsuz bir sekilde inandığı her

CamScanner

halinden belliydi. "Bir gemiye binip gitseydim, beni hiç görmeyecektin," dedim öfkeyle. "Ve şimdi söylediklerine bak."

"Evet," dedi ve sonra elini saçlarına geçirdi. "Evet ve böyle hissedeceğimi bilemezdim, ben aslında hiçbir şeyi bilemezdim," dediğinde büyük bir nefes verdi. Veyn tam karşımda resmen kendisini bana açıklıyordu hatta öyle bir açıklıyordu ki, bir başkası onu görse gözlerine inanamaz, birine anlatsam yalan söylediğimi düşünürdü. "Fakat bunun karşılığı hizmetkarlığından vazgeçmen olmamalı çünkü seni koruyamıyorum, Liora. Seni göremiyorum ve üşüyorsun." Çıplak ayaklarımı işaret etti. "Üşüyorsun ve ben gerekirse seni dairende tutarım ve üşümene izin vermem."

Cümleleri gerçekten de pişman gibiydi fakat güven kırıklığım öyle bir hal almıştı ki, bir adım sonrasmda beni gözden çıkarıp çıkarmayacağını asla bilmiyordum. Ona doğru biraz daha yaklaştığımda ve gözlerinin içine dikkatle baktığımda "Ben hayatımda ilk kez bir adamla dans ettim," dedim dişlerimin arasından. "Ve ilk dansım öyle kötü son buldu ki, bunu nasıl unutabileceğimi bilmiyorum." Öfkeyle ona bakmaya devam ettim. "Bilerek benimle dans ettin, oyalamak için, kalbimle oynamak için ve beni kandırmak için."

Veyn kulaklarına inanamıyormuş gibi bana baktığında "Seninle dans ederken tek düşünebildiğim vücudun, nefesin ve o güzel dudaklarındı," dedi oldukça net bir sesle. "Yaşadığım başka bir pişmanlık da seni o gün nefesin kesilene kadar öpememekti."

"Ve sonra?" dedim söylediklerinin beni heyecanlandırmasına izin vermeyerek ama çoktan kalbim, göğüs kafesimi kıracak kadar hızlı atmaya başlamıştı. O kadar açık sözlüydü ki, bazen bu açık sözlülüğü karşısında bozguna uğruyordum.

CamScanner

Veyn, bir anda belimden tuttuğu gibi beni kendine sertçe çekti; göğsüm göğüs kafesine çarptığında ve alnım dudaklarının hizasında durduğunda eliyle çenemi kaldırıp yüzümü görmek istedi. "*Sadece ateşin içinde değil,*" dedi nefesi yüzümü okşarken. "*Ateşle dans etmeyi öğrendim.* O ateş sensin, Liora Valenka ve her ne yaparsan yap, seninle dans etmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Yüzüne bakarken geriye çekilebilir, ona ağzıma gelen her şeyi sıralayabilir ve hatta avazım çıktığı kadar bağırabilirdim ama bunların zaten hiçbirini yapmak istemediğimi o an fark etmiştim. Yüzüne bakarken içimde biriken özlemin dışarıya vurduğunun farkındaydım fakat bir yanım hâlâ o kalp kırıklığından kurtulamıyordu.

"Benden ne istiyorsun?" diye fısıldadım tam gözlerinin içine bakarak çünkü kendi kendine verdiği savaşların ortasında benim gerçekten de yandığımı göremiyor gibiydi. Veyn barbardı, açık sözlüydü ve çoğu zaman ne yapacağı belli olmayan birisiydi ama benim güvenimi kıran bunlar olmamıştı. Benim güvenimi kıran vazgeçişlerdi.

Kolu daha sıkı bir şekilde belime dolandığında kaçabileceğim hiçbir noktayı bana bırakmadı ama sanki bir yandan da ondan gitmek istiyor muyum, diye beni deniyordu. Hafifçe hareketlendiğimde bu boşa bir çabaydı, Veyn gülümsediğinde sanki aklımdan geçenleri duyuyor gibiydi. "Ne mi istiyorum?" diye sordu yüzünde gülümsemeyle ve gözleri dudaklarıma doğru kaydı. "Sanırım senin tarafından öldürülmek istiyorum, hem de şu an çünkü bunu yapmazsam ben öleceğim."

"Ne?" dediğimde ve geriye doğru bir adım attığımda Veyn'in kolları arasından sıyrılabilmiştim fakat tam o anda, Veyn yeniden beni belimden tuttuğu gibi bu kez daha sert bir şekilde kendine yasladı. Ben daha ne olduğunu bile anlamazken eli çenemi kavradı ve dudaklarını bir anda sertçe dudaklarımın üzerine

CamScanner

dudakları bir anda sertçe dudaklarımın üzerine örtüldüğünde nefesim kesildi, dizlerim ise sanki bütün işlevini kaybetti. Kalbim öyle hızlı bir şekilde atmaya başladı ki dudaklarının verdiği his, rüyalarımdakinden çok daha güzel, çok daha ölümcüldü. Kendisine zıt bir şekilde yumuşak dudakları vardı fakat yere düşmeme engel olan sadece belimden sıkıca kavradığı koluydu.

Sadece üç saniye sürmüş olmalıydı, belki de daha az bilmiyordum ama o üç saniye dudakları dudaklarımın üzerindeyken gökyüzünün bana kucak açtığını ve sonrasında da beni yeniden yere bıraktığını hissettim. Alt dudağı dudaklarımın arasma yerleşti ve öyle bir nefesini verdi ki, bu benim sanki bütün vücudumun elektriklenmesine neden olmuştu.

Kendine gel, Liora dedi iç sesim. Kalbim miydi, beynim miydi bilmiyordum ama hangi kuvvet vise geriye doğru hızla çekildiğimde ve yüzüne baktığımda nefesini vererek kirpiklerinin arasından bana baktı; nemli dudaklarını bir kez daha ıslattıktan sonra kocaman gözlerle ona bakıyordum. Şaşkınlık, heyecan, öfke, özlem... Hepsi iç içe geçmişti ama o benim ilk öpücüğümü benden almıştı; ilk kez bir adam beni dudaklarımdan öpmüştü.

Kalbimdeki heyecamn ve zihnimdeki karmaşanın bir tarifi bile yoktu.

Veyn, bir anda kemerindeki hançeri çıkarıp bana doğru avuçlarında tutarak uzattığında ölümü bile göze aldığını bana açıkça gösterdi. Beni öptüğü gün onu hançerleyeceğimi söylemiştim ve şimdi o üç saniye için bile hançeri kalbine saplamama izin verir gibi gözlerimin içine bakıyordu ama dudaklarımda hâlâ dudaklarının bıraktığı o his vardı.

Tek yapabildiğim yüksek bir sesle inlemek ve sonrasında yüzüne belki de en ağır yumruğumu

CamScanner

arasından bana baktı; nemli dudaklarını bir kez daha ıslattıktan sonra kocaman gözlerle ona bakıyordum. Şaşkınlık, heyecan, öfke, özlem... Hepsi iç içe geçmişti ama o benim ilk öpücüğümü benden almıştı; ilk kez bir adam beni dudaklarımdan öpmüştü.

Kalbimdeki heyecanın ve zihnimdeki karmaşanın bir tarifi bile yoktu.

Veyn, bir anda kemerindeki hançeri çıkarıp bana doğru avuçlarında tutarak uzattığında ölümü bile göze aldığını bana açıkça gösterdi. Beni öptüğü gün onu hançerleyeceğimi söylemiştim ve şimdi o üç saniye için bile hançeri kalbine saplamama izin verir gibi gözlerimin içine bakıyordu ama dudaklarımda hâlâ dudaklarının bıraktığı o his vardı.

Tek yapabildiğim yüksek bir sesle inlemek ve sonrasmda yüzüne belki de en ağır yumruğumu geçirmek oldu. Yüzü yan bir şekilde döndüğünde dudağının kenarından hafifçe kan aktı, bakışlarını yeniden bana çevirdi ve baş parmağıyla dudağının kenarını sildi. Gülümseyişi geniş bir hal aldığında bundan haz mı duymuştu anlamıyordum ama o kesinlikle aklını kaçırmıştı.

"Teşekkür ederim beni öldürmediğin için," dedi ve ikinci teşekkürü ona yumruk attığım için oldu. "Bundan sonra sadece senin beni öpmek isteyeceğin günü bekleyeceğim, *Liora'm*."

...

Liora'm demesinin bile altında yatan bazı sebepler var... Neyse...

2,11 Bin 7,44 Bin Paylaş Reklamsız

Ninova

CamScanner

13. BIÇAK SIRTI

18,2 Bin 1,93 Bin 5,37 Bin

Keyifli Okumalar!

Şarkı: Experience, Ludovico Einaaudi

Acı, insanın içini bir anda yakmaz, önce o acıyı yaşamasına izin verirdi. Bazı insanlar acıyı daha kolay göğüslenebilirdi fakat bazı insanlar için acı katlanılmaz boyutta olabilirdi. Arthur Veyn Thalron'un kaderi, acıyla yoğurulmuştu ve o acıya başkaldırdıkça çok daha fazlası ona gelecekti çünkü güç, onu daha fazla ayakta tutmak için çaba sarf edecekti.

Güç, insanı bazen yıkabilirdi çünkü fazlası çok daha fazla acıya göğüs germek demekti.

Veyn Arthur Thalron, doğduğunda, Kuzey'e uzun sürecek bir kış gelmişti ve bu bile aslında kaderinin karanlıkta olduğunun bir işaretiydi fakat bu karanlık, renklerin onu terk etmesi anlamına da gelmemeliydi.

O gün, on bir yaşındaki küçük Arthur'un renklere veda edeceğinden habersiz olduğu zamandı; gökyüzünün rengi vardı, yıldızların parlak ışığı gözlerini alabiliyordu, okyanusun maviliğine hayrandı ve boya kalemleri en sevdiğiydi. Belki de Thalron sınırları içerisinde onu kaçıp kurtarabilecek sadece renkleri ve resimleriydi ama onları da elinden alan kişi Veymor olacaktı.

Veymor tarafından Radholl'a bırakılmıştı ve bir odanın içinde kilitli tutuluyordu. Buraya getirilirken kafasına bir çuval geçirmişler, gözlerini açtığında ise kendisini fazlasıyla kirli ve hiçbir eşyanın olmadığı bir odanın içinde

CamScanner

fazlasıyla kirli ve hiçbir şeyin olmadığı bir odanın içinde bulmuştu. Küçücük bir pencere vardı, bu pencereden gün ışığı giriyordu, o zaman doğduğu günden daha farklı bir şekilde Kuzey'de gündüz hakimdi.

Günlerden 20 Nisan'dı; Veyn'in Radholl'a terk edildiği gün, başka bir insanın doğduğu gün olacağından o an habersizdi. Kuzey'e ilk gün ışıkları gelmişti, Veyn en çok gündüzü severdi, renkleri kaybettikten sonra en çok geceyi sevecekti çünkü geceyken insanlarla aynı görebildiğine inanıyordu ama gündüz geldiğinde diğerlerinden daha eksik hissedecekti.

Daima.

Başından çuvalı çekip çıkarmışlar ve sonrasında tıpkı bir hayvanmış gibi boynundan demir bir halkalı zincirle duvara bağlamışlardı. İki adımdan fazla ileri gidemiyordu, gitse bile o halka onu boğuyor ve bütün hareket kabiliyetini engelliyordu.

Veyn Arthur'un yaşı küçüktü hatta henüz bir çocuktu ve vücudu birçok acıyı kaldıramayacak kadar gelişmemişti ama yine de o odaya atıldığında ve hatta boynundan bir halkayla duvara bağladıklarında bile bağırmamıştı çünkü içeriye gün ışığı giriyordu, gün ışığı onun resimlerine ilham oluyordu. Mavi okyanusu çizerdi, gökyüzünü, Thalron'un o koyu renkli kalelerini, rüyalarındaki renkleri.

Rüyasında daima gördüğü o kızıl saçlı kadını. Bundan olmalı ki, en sevdiği renk de kırmızıydı çünkü o kızıl saçlı kadının ona huzuru getirdiğine inanıyordu.

Veymor tarafından cezalandırılmış ve Radholl'a gönderilmişti ama Radholl'a gelirken bile başına neler geleceğinden habersizdi, babasının her zaman olduğu gibi kilitli bir odada tutma cezası olduğunu düşünüyordu fakat birkaç saat sonra gün ışığı yavaş yavaş gözlerini acıtmaya başladığında, acıktığında ve hatta tuvaleti geldiğinde bile çekip gidebileceği hiçbir yer yoktu.

CamScanner

Kaç gün burada kalacağını bilmiyordu, babası çoğu zaman sadece bir gün bir kilitli odada onu tutar ve cezalandırırdı ama bu kez diğer günlerden daha fazla suçlu olduğunu biliyordu çünkü öfkesini gözle görülür bir şekilde görmüştü.

Odanın dışından insanların çığlık sesleri geliyordu: Ölümü anımsatan o çığlık seslerinden kurtulabilmek için ellerini kulaklarını bastırıp duvarın dibine daha fazla sokuluyordu fakat duvarın dibine sokulduğu yerde kirli duvardan gelen o keskin koku midesinin bulanmasına sebep oluyordu.

Saatler geçti, gözleri o ağır demir kapıya doğru kayıyordu ama kimse gelmiyordu, bakışları pencereye dönüyordu ama o gün ışığı, hiç sönmeyecek gün ışığı artık gözlerini yakıyordu. Hâlâ renkler vardı. Duvarların siyahlığını görebiliyordu, teninin rengini seçebiliyordu, demir kapının üzerindeki pas lekelerini bile seçebiliyordu. O an, bütün bu renklerin sönüp gideceğini bilseydi çok daha fazla bakardı ama uykuya daldığında geleceğinden habersizdi.

Gözlerini yeniden açtığında saatin kaç olduğunu bilmiyordu, güneş hâlâ elbette ki gökyüzündeydi. "Su," diye mırıldandı ve sonrasında "Su!" diye bağırdı kapıya doğru. Kimse gelmedi, kimse onu duymadı. Ruhunun parçalandığını hissetti çünkü neredeyse bir gün dolmak üzereydi; babasına karşı sevgisi çok yüksek değildi ama o güne kadar nefreti de hissetmiyordu çünkü her ne olursa olsun, bu hayatta annesinden ve babasından başka kimseyi tanımıyordu. Bir kalenin içinde yaşıyor, o kaleden asla çıkmıyordu ve sevebileceği sadece iki kişi vardı.

Bir çocuğun babasını sevmesi bir yana, babasını sevmek zorunda kalması en yaralayıcı tarafıydı. Çaba, bir çocuğun kalbinin masumluğunu gösterirdi ama zamanla o çocuk büyüdüğünde sevginin masumiyeti yerini nefrete bırakırdı, bunu birçok insan bilmezdi.

Veyn Arthur Thalron, dizlerini karnına doğru çekip

CamScanner

cenin pozisyonunda yere uzanıp titremeye başladı, soğuktu, açlıktan artık bünyesi bitkin düşüyordu, ağzı kurumuştu, nefesi kesiliyordu ve midesi bulanıyordu. Büyük bir öğürtüyle öne doğru eğilip kusmaya başladığında tek çıkarabildiği midesinin suyuydu. Çok daha fazla susadı, çok daha gür bir sesle "Su!" diye haykırdı fakat kimse gelmedi. Yeniden uykuya daldığında, o uykuya dalmaması gerektiğini bile bilmiyordu.

Gözlerini açtığında vücudunun karıncalanmaya başladığını hissetti, bulunduğu yer ufacık bir yerdi ve o yerden başka ihtiyaçlarını giderebileceği hiçbir yer yoktu. O odanın içinde tuvaletini yaptı, o odanın içinde yaşamaya çalıştı ve o kirli duvarlarda kendi yüzünü aramaya çalıştı.

Bir gün dolduğunda kapının açılma sesini işitti ve kurtulabildiğini düşünüp gülümsedi ama muhafızlardan bir tanesi iki şişe su ve bir parça ekmeği önüne bırakıp yeniden kapıyı kapattığında o an Arthur asıl gerçeği anladı.

Burada sandığından çok daha fazla vakit geçirecekti.

Odanın dışındaki insanların çığlıkları çok daha fazla arttı, azap gibiydi, işkence gibiydi; Radholl'da bulunan tek çocuk oydu ama bunu bilen tek kişi de Veymor'du. Radholl'un dışındaki insanlar daha yüksek doz radyasyona maruz kalırken, Veyn Arthur Thalron düşük doz ama daha acı verici bir radyasyona maruz bırakılıyordu. Gün ışığı o radyasyonun acısını daha fazla katlıyor, çok daha kötü bir hale gelmesine sebep oluyordu.

Öyle ki birinci gün tamamlanırken Arthur'un burnundan kan gelmeye başladı, bu da yetmedi elleri ve ayakları hissini kaybetti; bir parça ekmeği diğer günlere yayarak yemek istiyordu ama öyle açtı ki, bunu nasıl yapabileceğini bile bilmiyordu.

İkinci günün sabahında "Baba!" diye bağırdı ayağa

CamScanner

kalkıp ve sonra kapıya doğru yürümek istedi ama boynundaki o halka onu engelledi. "Baba, cezamı çektim, çıkar beni buradan!"

Kimse gelmedi, kimse sanki onu duymadı, kimse onu bilmedi; dışarıdaki çığlıklar onun sesini bastırıyordu.

İkinci günün akşamında "Baba!" diye haykırdı daha gür bir sesle çünkü artık gün ışığı bütün ruhunu bedeninden ayırıyor gibiydi, gözleri acıyor, bacaklarındaki his tamamen kayboluyordu. "Baba! Beni kurtar!" Kimse gelmedi. Babası orada değildi, onu duyamazdı ama duyabileceğine inanmak istedi. "Bir daha yapmayacağım!" diye haykırdı fakat gür sesi, bütün gücünün sömürülmesine neden olurken bir kez daha öne doğru eğilip kusmaya başladı. Yediği o ekmeği de çıkardığında son damla suyunu içmek için yeltendi fakat eli de artık tutmuyor gibiydi.

Üçüncü günün gecesinde gözlerini açtığında ne kadar süredir uyuduğunu bile bilmiyordu, ona göre uyumaktı fakat aslında bayılmıştı; bunu bile bilmiyordu. Yine önünde bir parça ekmek, iki şişe su vardı ama uzanamadı bile. Titremeye başladığında bu kez soğuktan değil, acıdandı. Göğüs kafesi acıyor, midesindeki yanmayı hissediyordu. Başında şiddetli bir ağrı vardı, vücudunu kaldırıp artık direnemiyor gibiydi. Öyle ki, gözünden bir damla yaş aktığında ağladığının bile farkında değildi.

"Baba," dedi kısık bir sesle, sesi artık çıkmıyordu. "Bana neden bunu yapıyorsun?"

Kimse gelmedi, Veymor bir kez bile olsun gelip de oğluna bakmadı; onun için bu cezayı hak etmişti fakat kendisi de biliyordu ki Arthur'un bütün hayatına mal olacaktı.

Beşinci günün akşamında o önüne konulan ekmeği bitirememişti bile. Yüzünde yaralar çıkmıştı, ellerinde de öyle. Gözlerini açmakta zorlanıyor, boynundaki halka sanki keskinleşiyordu. Suyundan zorlukla birkaç damla içti ve sonrasında başını duvara doğru devirip

CamScanner

damla içti ve sonrasında başını duvara doğru dayayıp derin nefesler almaya çalıştı ama nefesleri bile sanki göğüs kafesine batıyordu.

"Baba," dedi fısıldayarak. "Beni hiç mi sevmiyorsun?"

Kimse gelmedi, babası orada bile değildi; bu cümleyi duysa verebileceği onlarca cevabı olabilirdi ama hiçbir cevap artık Arthur'un içini rahatlatamazdı.

Altıncı günün sabahında Veyn Arthur Thalron, kan kusmaya başladı. Midesi acıyla kasılıyor, elleri titriyor, bedeni bir ölü gibi hareketsiz duruyordu. Gün ışığına bakamıyor, gözlerini kapalı tutmak istiyordu.

O altı günün sonunda uykuya daldığında ilk kez rüya gördü ve rüyasında o kızıl saçlı kadın vardı. Bir okyanusun kenarındalardı, Arthur kendisini göremiyordu ama o anki hali kadar güçsüz olmadığının bilincindeydi. Kızıl saçlı kadının saçları ateş gibi parlıyor, üzerine giydiği bordo peleriniyle adeta rüzgara bile meydan okuyordu. Bakışlarını yavaşça Veyn'e doğru çevirdiğinde ela gözleri gülümsedi; gözler gülümser miydi? O kızıl saçlı kadın, Veyn'e bakarken gözlerinin içi gülümsüyordu.

"Kurtar beni," dedi Veyn kadına doğru. Bilincinde hâlâ o odada olduğunu biliyordu fakat yardım için o kadını istiyordu. Elini öne doğru uzattığında tutmasını bekledi fakat kadın, o gözlerinin içindeki gülümsemeyle bakarken Veyn, ela gözlerinin rengini son kez gördüğünü bile bilmiyordu.

Kızıl saçlı kadın Veyn'in elini tutmak için uzandı fakat tutamadı çünkü aralarındaki mesafe gitgide aşılıyordu. Veyn koşmak istedi koşamadı, bağırmak istedi, bağıramadı. Kadının gözlerinin içindeki gülümseme yok olduğunda sanki o ela gözler de siyaha boyandı. "Seni kurtaracağım," dedi kadın derinden gelen bir sesle fakat gitgide renkleri soluyor gibiydi. "Ama şimdi değil."

"Ne zaman?" diye sordu Veyn endişeyle.

CamScanner

"Kader bizi bir araya getirecek." Kadının cümleleri artık bir kuyudan geliyor gibiydi, görüntüsü ise gitgide silikleşiyordu. "İşte o gün, seni kurtaracağım ve sana dünyadaki bütün güzellikleri anlatacağım, Arthur."

Veyn, gözlerini açtığında sırtüstü uzanmış, hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Doğrulmak istedi doğrulamadı, nefes almak istedi, nefesi yarım çıktı. Dudakları aralandığında gözyaşları art arda gözlerinden akmaya başladı ve günler sonra ilk kez dudaklarından "Anne," kelimesi döküldü. Ona seslenemiyordu çünkü gelemeyeceğini biliyordu ama her ne olursa olsun, annesine seslenmek istedi. "Anne, beni kurtar, çok yalnızım."

Kimse gelmedi, annesi gelemezdi çünkü Veyn'in nerede olduğunu bile bilmiyordu, kaderinin büyük bir karanlıkla dans edeceğinden habersizdi.

"Anne," dedi iç çekerek ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı sanki son nefesini veriyormuş gibi. "Anne, çok korkuyorum." Veyn'in ilk kez dudaklarından korktuğu çıkmıştı, öyle çok ağladı ki, dudaklarından anne kelimesinden başka hiçbir kelime dökülmedi.

Yedinci günün akşamında Veyn'in gözleri tavandaydı, onu gören birisi öldüğünü de düşünebilirdi ama hâlâ nefes alıyordu. Rüyaları artık yoktu, gün ışığını artık seçemiyordu ve kendisinin bile farkında değildi. Orada, ölüme terk edildiğini düşünecek kadar yalnızlığı tatmıştı.

Yalnızlık bir insanı güçlendirirdi çünkü tek başına her ne olursa olsun yaşamaya devam ettiğinde kimseye ihtiyacın kalmazdı. Veyn'in artık seslenmek istediği hiç kimse kalmamıştı, burada ölüme terk edilmişti.

Fakat bütün bunların ortasında demir kapı yüksek bir ses çıkararak açıldı. Veyn hareket bile etmedi, iki gün önce koyulan ekmek parçasına dokunmamıştı bile, sudan bile ne zaman içtiğini ya da içebildiğini hatırlamıyordu.

CamScanner

Adımlar ona doğru yaklaştı ve sonrasında yemek bırakılacağını düşünürken birisi boynundaki halkayı çıkardı. Tam yedi gün on iki saatin ardından birisi onu kurtarmak için gelmişti. Veyn'in sadece gözleri hareket ettiğinde hemen karşısında muhafızı, Rad9'u gördü. Muhafızın gözlerindeki acıma, dehşet ve şefkatle beraber Veyn'in zayıflayan bedenini kucakladığı gibi onu o odadan çıkardı.

Her adım atışında biraz daha sarsıldı fakat bakışları hâlâ yukarıdaydı. Gökyüzünü gördü, parlak güneşi, masmavi bulutları, derin bir nefes aldığında nefesi ciğerlerini yaktı. Gülümsemek istedi ama gülümseyemedi.

Rad9 onu kalesine götürüp yatağına yatırdığında ve sonrasında vücudundaki yaralarına merhem sürdüğünde Veyn, hareketsiz bir şekilde yatmaya devam ediyordu. Küçücük bir çocuktu fakat kilosu artık bir çocuğun olması gereken kilodan bile daha azdı. Su vermek istedi ama Veyn suyu bile içemedi. Neredeyse bir gün boyunca başında durup ona baktı, merhemini sürdü, yemeğini yedirmeye çalıştı ama Veyn hareket bile edemedi.

Bir günün sonunda gözlerini yavaşça açtığında odanın içinde yapayalnızdı. Zorlukla ellerini kaldırdı ve parmaklarını hareket ettirdi, hemen sonrasında yavaşça doğrulduğunda sırtı yara izlerinden cayır cayır yanıyordu ama o odadan kurtulduğu için fazlasıyla rahatlamıştı. Bu kez oda cezası çok daha fazla sürdü diye düşünüyordu.

Yataktan kalktığında pencereye doğru yürüdü ve yeniden gökyüzüne baktı; bembeyaz bulutlar onun karşısındaydı Veyn, son kez o bulutların rengini gördüğünden bile habersizdi. Yine de gülümsedi, vücudunun her noktası acıyordu ama yine de gülümsedi. Başka büyük bir nefesi içine çektikten sonra adımları masanın üzerindeki kağıtlarına ve boya kalemlerine doğru yöneldi.

CamScanner

Sandalyeye yavaşça oturduğunda ve sonrasında zorlukla boya kalemlerinden en kırmızı olanı eline aldığında rüyasındaki o kızıl saçlı kadını çizmek için ilk önce saçlarından başlamak istedi.

Kalemin ucunu kağıda bastırdığında ve yavaş yavaş ilk önce saçlarını çizmeye başladığında o kırmızı renk, siyaha dönüştü. Veyn kaşlarını çattı ve elindeki kaleme baktığında yanlış boya kalemini aldığını düşünüp diğer kalemlere doğru yöneldi fakat hepsinin aynı tonda olduğunu gördüğünde kaşları çatıldı.

Gri. Bütün boya kalemleri gri tondaydı. Masa griydi, kağıt griydi. Babasının boya kalemlerini elinden aldığını düşündü ve odanın diğer tarafına doğru yürüyüp gizli dolabındaki diğer kalemleri çıkardı fakat o kalemler de griden başka hiçbir renge sahip değildi.

Neler olduğunu anlayamadığında gözlerini ovuşturup bir kez daha o kalemlere baktı ve sonrasında yeniden masaya döndüğünde karşısında çizdiği kadının saçlarının gri tonda olduğunu gördü.

Veyn Arthur Thalron'un ilk ölen rengi kırmızıydı ve o an bile bunun farkında değildi.

Bir şeylerin ters gittiğini düşündüğünde yeniden yatağına döndü ve uyumaya devam etti, belki de fazlasıyla yorgun düştüğü için bütün bunlar olmuştu ama gözlerini uykudan yeniden açtığında tavanın o kahverengi rengi griydi, bakışlarını pencereye doğru çevirdiğinde gökyüzünün gri bir tonda olduğunu gördü.

Hızlı adımlarla pencereye doğru koştuğunda okyanusa doğru baktı, okyanusun rengi de griydi. Her şey griydi. Çizdiği bütün resimler griydi, hiç renk yoktu.

"Rad9!" diye bağırdı acıyla. Birkaç saniye sonra muhafızı içeriye girdiğinde endişeyle ona baktı. "Bana söyle," dedi Veyn, okyanusu işaret ederek. "Okyanus hangi renk?"

"Mavi Yüce Veyn," dedi Rad9

CamScanner

"Mavi Yüce Veyn," dedi Rad9.

"Bulutlar?" diye sordu.

"Beyaz, Yüce Veyn."

Veyn ellerini saçlarına geçirdi ve sonrasında çizmeye başladığı o resmi kaldırıp Rad9'a doğru tuttu. "Çizeceğim bu kadının saçları hangi renk?"

Rad9, yutkundu. "Kırmızı."

Veyn, resmi sertçe masanın üzerine koydu ve sonrasında bir boya kalemini çıkarıp o kadının saçlarını boyamaya devam etti. "Söyle bana," dedi bağırarak. "Kırmızı mı?"

"Şu an kırmızı değil, Yüce Veyn," dedi Rad9 fakat Veyn, bütün boya kalemlerini tek tek kullanarak o kadının saçlarını boyamaya başladı. Elleri titriyor, bedeni sarsılıyordu. En sonunda büyük bir öfkeyle kağıtları etrafa dağıttığında ve boya kalemlerini duvara fırlattığında hıçkırarak ağlamaya başladı. Dizlerinin üzerine yere çöktü, başını ellerinin arasına aldığında gözlerini kapatıp renkleri düşünmeye çalıştı, zihninde bir yerlerde hâlâ renkler vardı ama bir süre sonra o renkler de yok olup gidecekti, griden başka hiçbir renk olmayacaktı.

Dizlerinin üzerinde, yerde öyle bir ağlıyordu, öyle bir çırpınıyordu ki, Rad9 onun ellerini tutmak zorunda kalmıştı. O an anlamıştı, artık dünyasında renkler yoktu, artık dünyasında resimler yoktu, artık dünyasında rüyalar yoktu, artık hiçbir şey yoktu.

Bir anda ayağa kalktı ve odasındaki aynaya doğru yürüdü; gözleri yeşildi, gözlerini görmek istedi ama göremedi. Son kez "Gözlerim hangi renk?" diye sordu acıyla. Bir çocuğun yaşayabileceği en acı tabloydu, onun dünyasını çekilebilir kılan her şey yok olup gitmişti.

Rad9, büyük bir sessizliğin ardından "Yeşil efendim," dedi fakat bunu söylerken aslında aralarında sessiz bir anlaşma da vardı. Rad9, o an onun renkleri artık

CamScanner

seçemediğini biliyordu ama Veyn, bunu bildiğini hiçbir zaman anlamayacaktı.

Bir insanın kendisini görüp de tanıyamaması kaderin en acı oyunlarından birisiydi. Ve o gün, Veyn Arthur Thalron'un dünyası kararmadı, daha kötüsü oldu; dünya var olmaya devam etti ama artık içinde sevdiği hiçbir renk yoktu.

**

Şarkı: Can't Help Falling In Love, Tommee Profitt-Brooke

"Teşekkür ederim beni öldürmediğin için. Merak etme, bundan sonra sadece senin beni öpmek isteyeceğin o günü bekleyeceğim, Liora'm."

Avazım çıktığı kadar bağırmakla, dizlerimin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamak arasmda gidip geliyordum; sessizlikle bu odadan çıkabilir veya kaderimin çizildiği bu yerde geleceğime durmaksızın koşabilirdim.

Tek bildiğim yirmi yedi yıllık hayatımda ilk kez bir adamın beni öptüğüydü ve işin en garip tarafı, ne kalbim ne de beynim bunun yanlış olduğunu bana söylemiyordu. Zihnim öyle hızlı bir şekilde çalışıyordu ki en azından ufacık bir noktada bir yanlışlık bekledim fakat yoktu.

Sanki Veyn sahiden de benim kaderimdi ve şu andan sonra ruhlarımız tamamen düğümlenmişti. Sanki Veyn benim için yaratılmıştı ve bu yaratılış yüzyıllardır süregelen bir hikaye gibiydi.

Ben küçükken Elly'nin anlattığı masallarda prensler prensesleri öptüğünde elim kalbime gider, gözlerimi kapatır bu hissi hayal etmeye çalışırdım. Bazen düşünmek bile kalbimin delicesine atmasına sebep olurdu ama hiçbir kalp atışı şu anki kadar şiddetli değildi. Hiçbir titreme şu anki kadar deprem etkisi yaratmıyordu ve hiçbir his şu an olan

CamScanner

deprem etkisi yaratmıyordu ve hiçbir his şu an olan heyecanımla yarışamazdı.

Veyn, beni öpmüştü. Çok kısa sürmüştü çünkü geriye çekilip yüzüne yumruk atmam neredeyse aynı anda olmuştu fakat dudaklarımda hâlâ onun dudaklarının verdiği his var gibiydi.

Esasen o yumruğu neden attığımı da biliyordum; hissettiklerimi kabullenememekti bunun adı, yaptığına öfkelenmek değildi çünkü Veyn, bir sonraki adımı belli olmayan bir adamdı, buna zaten hazırlıklıydım ama hazırlıklı olmadığım kendimdim. Kendi hislerimdi.

Onun yeşil gözlerine bakarken derin nefesler alıyor, bir an bile olsun bakışlarımı ondan ayırmıyordum. Dudağının kenarından kan akıyordu ama şu an bile öylesine nefes kesici görünüyordu ki, tek düşünebildiğimin bu olması bile kendime öfkelenmeme neden oldu.

Hayır, bunu kendime yapamazdım; Veyn'e kapılamazdım, onun yolunun siyahlığını, kendi renklerimle boyayamaz, bütün bunların ortasında kalbimi onun ellerine veremezdim.

Fakat neden şimdi Veyn'e bakarken kalbim onun avuçlarındaymış gibi hissediyordum?

"Buna," dedim tekleyerek. "Buna nasıl cesaret edebilirsin?"

Cesareti, sanki ben de yüzüme sert bir yumruk yemişim gibi hissetmeme neden olmuştu acaba bunun farkında mıydı? Sanki içimde durmaksızın konuşan o diğer kadın, kaderimin Thalron'da başladığı gibi kaderimin yolunun da Veyn'den geçtiğini söylüyordu.

Bir kez daha baş parmağıyla dudağının kenarını sildiğinde parmağındaki kana baktı sonra dudaklarının arasına alıp emdiğinde kirpiklerinin

CamScanner

arasından bana bakmaya devam etti. "Daha nelere cesaret edebilecek kuvvette olduğumu bilsen aklını kaçırırdın." Çenesini havaya kaldırdı ve üstünlükle değil, büyük bir cesaretle bana bakmaya devam etti. "Seni istiyorum, burada, yanımda, hayatımda ve her yerde. Hangi şekilde olursa olsun buradan gitmeyeceksin."

Elim enseme doğru gittiğinde geriye doğru bir adım daha attım, bu şekilde onun etki alanından çıkabilecekmişim gibi ama sanki ona çok daha fazla yaklaşmıştım. "Canının istediği her şeyi yapmaya o kadar alışmışsın ki, sınırlardan haberin bile yok." Tane tane devam ettim. "Beni öptün." Sesim beklediğimden daha yüksek çıkmıştı. "Beni öptün Veyn ve bu benim ilk öpücüğümdü."

Yüzünde bir gülümseme oluştuğunda bu onu fazlasıyla keyiflendirmiş gibiydi. "Bir kez daha tekrar et, bu sadece hoşuma gider."

Her ne söylersem söyleyeyim yaptığından pişman olmayacaktı ve maalesef ki bir yanım pişman olmasını hiçbir şekilde istemiyordu. "Seni asla öpmeyeceğim," dedim tek nefeste hatta öfkeyle. "Ve bir daha böyle bir şeye kalkışırsan işte o zaman gerçekten seni kalbinden hançerleyeceğim."

Gülümsemeye devam ettiğinde öne doğru büyük birkaç adım attı ve sonrasmda bir anda elimi kavrayıp kalbinin olduğu yere doğru götürdü. Kalbi benim kadar hızlı atıyordu ve bu beni bozguna uğratmıştı.

İki kalp birbiri için yaşarsa bu aşk olur, iki kalp birbiri için ölürse bu kader olur, demişti Elly. Şimdi avcumun içinde onun kalp atışlarını hissederken aklıma sadece bu cümle gelmişti.

"Bunun anlamı nedir, Liora?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. "Sadece birkaç saniyede böyleyse sen beni öptüğünde nasıl olacağını tahmin edebiliyor musun?"

CamScanner

musun?"

Elimi hızla onun elinden kurtardım. "Benimle oyun oynuyorsun."

Tek nefeste "Oyun oynamadığım tek kişi sensin," dedi sakinlikle. Sesinden de o dürüstlüğü hissetmiştim.

Yüzümü buruşturduğumda hislerim yüzüm gibi değildi, bir yanım ona öylesine inanmayı istiyordu ki ama ikimizin yolu apayrıydı ve bunun sonucunda ne olacaktı kestiremiyordum. "Gitseydim..." dediğim anda lafımı yarıda kesti.

"Gitseydin kalbim böyle atmayacaktı ve belki de ben kalbimin bu şekilde atmasını istememişimdir," dediğinde gerçekten de kendini sorguladığını görebiliyordum. "Ama gitmedin, Valenka ve buradasın, burada olmak zorundasın."

Kaşlarım çatıldı ve tam gözlerinin içine bakarak "Ya hizmetkarın olmayı istemiyorsam artık," diye mırıldandım. "O zaman ne yapacaksın? Beni zorla yanında mı tutacaksın?"

Yüzüme baktı ve gözleri gözlerimi arşınlarken düşüncelerin içinde yüzdüğünü anladım. Bu ihtimali hiç düşünmediği belliydi, onun kafasında bir yerlerde benden fazlasıyla emindi, benim ondan emin olduğumdan çok daha fazla üstelik. "Thalron yasaları gereği senin hizmetkarlığından vazgeçmen kabul edilemez," dedi kibirle. "Ben istemediğim sürece benden vazgeçemezsin."

Alayla güldüm. "Öyle bir vazgeçerim ki, dünyan ters döner, Thalron kurallarının ne demek olduğunu o zaman daha iyi anlarsın."

Derin bir nefes verip güldüğünde bunun hoşuna gittiğini anlamıştım. "Valenka," dedi başını iki yana sallayarak. "Başkaldırman beni sadece

CamScanner

yana sallayarak. "Başkaldırman beni sadece heyecanlandırıyor, devam et."

Ellerimle yüzümü kapattım ve neyse ki kalp atışlarımın düzene girdiğini fark ettim. Zihnim daha da berraklaştığında ve bambaşka bir düşünce aklıma geldiğinde yavaşça ellerimi yüzümden çektim, yeniden ona baktığımda aynı gülümsemeyle bana baktığını gördüm. Ben de gülümsediğimde ve çenemi havaya kaldırdığımda "Hizmetkarın olmamı istiyorsan tek bir şartım var," dedim net bir sesle.

Veyn, hiç düşünmeden "Nedir?" diye sordu.

Başımı yavaşça sallayarak "Kızıl Kitap'ı bana vereceksin," diye fısıldadım. "O zaman yeniden hizmetkarın olurum."

Veyn'in yüzündeki gülümseme donuklaştığında ve kaşları yavaşça çatıldığında bunu beklemediği açıktı. Reddederse şimdi bu odadan çıkıp gidecektim ve gerçekten de hizmetkarı olmayacaktım, sonucunda Thalron kuralları beni mahvedecek olsa bile. Dudakları aralandı ve bir şey söyleyecek gibi olduğunda bundan vazgeçti. Neredeyse bir dakika sonra "Bir çıkar uğruna benim hizmetkarım olmayı kabul edeceksin," dedi ve bunun kalbini kırabileceğini bile düşündüm.

Yutkunduğumda "Sana güvenmiyorum," dedim rahatsız bir sesle. "Unutma, benden vazgeçen ilk kişi sendin, bu şekilde tek başıma yola devam etmemi isteyen de. Eğer şimdi yeniden yanında olacaksam benim de kazancımın olması gerek."

Yüzüme bakmaya devam ederken kapıdaki çanın çalınma sesi geldi ve hemen ardından kapının kilidi Veyn daha onaylamadan açıldı. Başımı omzumun üzerinden arkama doğru çevirdiğimde Liten'in kapıda olduğunu gördüm. İkimize sadece birkaç saniye baktı ve sonrasında hemen arkasındaki

CamScanner

Veymor'un muhafızlarını gördüm. "Yüce Veyn," dedi Liten başını eğerek. "Yüce Veymor sizin yemeğe neden gitmediğinizi merak ediyor ve yanına çağırıyor."

Veyn, Veymor'un akşam yemeğine gitmek yerine benim yanıma gelmişti, bu da bir çeşit başkaldırı demekti fakat Veymor henüz nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Veyn sadece "Geliyoruz," dediğinde hızlıca bakışlarımı ona çevirdim. "Kapıyı kapat, Rad9."

Liten diye düzelttim içimden.

Duraksamanın ardından kapı yeniden kapandığında bu kez kilitlenmedi. İstesem koşarak buradan çıkabilirdim ama Veyn'in yüzüne bakıp "Geliyoruz mu?" diye sordum.

Veyn ise beni duymazdan gelip yatağın üzerindeki hizmetkar bilekliğini aldı ve bana doğru yaklaştı. Elini öne doğru uzattığında bileğimi uzatmamı bekledi fakat kollarımı önümde bağlayıp isteğim yerine getirilene kadar o bilekliği asla takmayacağımı ona gösterdim. Derin bir nefes verdiğinde bana doğru biraz daha yaklaştı ve o yaklaştığı anda yeniden heyecanlandım ama olabildiğince ona bunu göstermemeye çalıştım.

"Sana Kızıl Kitap'ı vereceğim," dedi üzerine basa basa, kendinden emin bir sesle. "Ama benim de bir şartım olacak."

"Şart mı?" diyerek soludum. "Şu an şart sunabilecek konumda değilsin."

"Az önce dudaklarından öpen tek adam olarak her şeyi sunabilecek konumdayım," dedi ve kaşlarını kaldırdı. "Birkaç kez daha tekrar edebilirim bunu."

"Bunun konusunu bir daha açmanı istemiyorum," dedim öfkeyle. "Az önce yaşanılan her şeyi

CamScanner

dedim öfkeyle. "Az önce yaşanılan her şeyi unutacağız ve yaşanmamış kabul edeceğiz."

Gözleri dudaklarıma doğru kaydığında "Bunu gerçekten istiyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim hızlıca. İstiyordum çünkü o şekilde Veyn'e karşı gardımı daima indirmiş olacaktım ve şu an bunu istemiyordum. Unutmak denildiğinde unutulmayacağını elbette ki biliyordum ama Veyn'in her fırsatta bunu söylüyor olması beni daha da zora sokacaktı.

Veyn, gözlerini kaçırdı ve elinde tuttuğu bilekliğe doğru baktı. "Sana Kızıl Kitap'ı vereceğim," dedi bir kez daha. "Fakat sen de şu andan itibaren daima benimle kalacaksın ve hiçbir yere gitmeyeceksin." Elini bir kez daha öne doğru uzattı bilekliği takmak için. "Her ne olursa olsun, Valenka, her ne olursa olsun, bir gün düşmanın olarak saysan bile beni, hiçbir yere gitmeyeceksin ve kanım üzerine söz veriyorum ki, senden bir kez daha vazgeçmeyeceğim." Ciddiyetle bana baktı. "Eğer bunu kabul ediyorsan bu bilekliği takacağım ama eğer kabul etmiyorsan..." Bakışları kapıya doğru kaydı, gözleri kısıldı. "Son kez gitmene izin vereceğim ve yine kanım üzerine yemin ederim ki seni bir daha asla yanımda tutmayacağım."

Öylesine ciddi, öylesine kendinden emindi ki, sanki bu geleceğin de bir yemini gibiydi. Bir anlık düşünüldüğünde kabul edilebilirdi ama uzun uzun üzerinde düşünecek olsam bu sözü vermek benim için ağır olacaktı, bunu çok iyi biliyordum. Şimdi eğer onu reddedersem bu odadan çıkıp gitmeme izin verecek ve belki de bir kez daha onu bu şekilde göremeyecektim.

Kendi kendimi Kızıl Kitap'ı istediğim için bu anlaşmayı kabul edeceğim hususunda ikna etmeye çalıştım ama son cümleleri bir kez daha ve bu kez gerçekten vazgeçişin bana geleceğini gösterdiğinde duraksamadan edemedim. Ona hâlâ fazlasıyla

CamScanner

duraksamadan edemedim. Ona hâlâ fazlasıyla öfkeliydim, ona hâlâ güvenmiyordum ama ona bakarken de kalbimin ateşe maruz kalmış bir buz gibi erimesine engel olamıyordum.

Hayatımda gördüğüm en güzel gözler ona aitti ve o gözler bana bakarken sanki çok daha fazla güzelleşiyordu.

Yavaşça bileğimi öne doğru çıkardığımda ağzımın içinde "Kızıl Kitap için," diye mırıldandım fakat ne Veyn, ne de ben bu söylediğime ikna olmadık.

Yüzünde bir tebessüm oluştu ve bilekliği bileğime takarken parmaklarının temasında ürperdiğimi hissettim. Bir dokunuş, bir öpüş sanki ruhuyla ruhumu birleştirmişti ve o ruh artık kopabilecek gibi görünmüyordu.

Bilekliği taktığında ve sonrasında beni şaşırtarak elimi kaldırıp tersini öptüğünde şaşkınlıkla ona baktım. "Bu hareketi annem öğretmişti, yeniden hoş geldin, Liora Valenka."

Elimi ondan kurtardım ve yutkunarak "Kızıl Kitap'ı ver," dedim, karnım heyecandan ağrımaya başlamıştı.

Veyn, başını iki yana sallayarak "Önce Veymor'un yanına gitmemiz gerekiyor," dedi. "Sonrasımda Kızıl Kitap sende olacak, ben sözümden dönmem."

"Gitmemiz mi gerekiyor?" diyerek bambaşka bir noktaya değindim. "Veymor'un benim varlığımdan haberi olduğunu sanmıyorum."

"Artık olacak," dedi ve sonrasında yanımdan rüzgar gibi geçip kapıya doğru ilerledi. Bir hamleyle kapıyı açtığında bakışları yeniden bana döndü. "Sen benimlesin ve bunu herkes bilecek." Eliyle beni yanına çağırdı. "Buraya gel, güzeller güzeli kızıl saçlarını ise sakın gizleme, ben o rengi göremiyor olsam bile."

CamScanner

Ne düşündüğünü tam olarak anlayamıyordum fakat sanki benim ondan vazgeçişim, Veyn'in daha cesur bir adam olmasına sebep olmuş gibiydi. Belki de beni yanında tutmak, onun Veymor'a karşı durduğu kişiliğine bir ödül gibiydi ama korkacak ya da geriye kaçacak değildim.

Buradaydım ve onlarla yüzleşebilirdim.

Veyn'le beraber onun odasından çıktığımızda Liten ve Veymor'un muhafızları bizi karşıladı. Veyn önden yürümeye başladığında ve ben de Liten'le aynı hizada onun arkasından yürümeye başladığımda "Rad9," dedi Veyn, önden. "Köksüz'ümün botlarını ona geri ver."

"Elbette Yüce Veyn," dedi Liten ve önden hızlı hızlı yürüyüp benim dairemin olduğu yere girdi. Birkaç saniye sonra ise elinde kalın çoraplar ve botlarla geri çıktı. Kendimi tutamayıp güldüğümde botların Liten'in elinde bir o tarafa, bir bu tarafa gidiyor olması kendi içimde eğlenmeme sebep olmuştu.

Hızlı bir şekilde çorapları ve hemen ardından botları giydiğimde ayaklarım o an bile sanki hızlıca ısınmıştı ama bunu onlara göstermemeye çalıştım.

Veyn'in kalesinden çıktığımızda karlar yavaş yavaş yağmaya devam ediyordu ama hava, dünden daha sıcaktı. Zeminde botlarım izler bırakırken bu hissi bile özlediğimi fark etmiştim, bakışlarım yerde dolaşırken hemen yanımda yürüyen Liten'in arada sırada bana bakışlar gönderdiğinin farkındaydım ama elimden geldiğince ona bakmamaya dikkat ediyordum.

"Hoş geldin, Veyn'in Liora'sı," dedi en sonunda Liten kısık bir sesle.

Göz ucuyla ona bakıp başımı yeniden çevirdim. "Sana da hâlâ güvenmiyorum."

CamScanner

"Liten demiyorsun," dedi yeniden ve kaşlarını çattığını hissettim. "Liten, de." Fakat hiçbir şey söylemedim, bir yanım ona ne kadar kızgın olursa olsun yine de kıyamıyordu ama bu kadar çabuk affedemeyeceğimi de biliyordum.

Kalelerin arasında yürürken kimse yoktu, üç muhafız, Veyn ve ben karlarda izimizi belli ederek yürüyorduk; gittiğimiz yer ise Veymor'un kalesiydi. Beni orada ne bekliyordu ya da neler olacaktı kestiremiyordum ama sonucunda bir üstünlükse Veymor'a o üstünlüğümü de göstermiş olacaktım.

Her ne olursa olsun, gitmemiştim.

Veymor'un kalesinin önünde durduğumuzda en heybetli kalenin burası olduğunu anlamıştım. Kapının önünde kocaman Thalron bayrağı asılıydı ve bordo halı, karların üzerinden kapıya doğru uzanıyordu. Öyle heybetliydi ki kapının topuzları altındandı ve muhafızlar kapıyı açıp içeriye girdiğimizde daha büyük bir ihtişamla karşılaştım.

Her yer ama her yer altın detaylarla bezenmişti, vitray pencerelerin kulpları altındandı, yerdeki kırmızı halının kenarları altın işlemeliydi, merdivenlerin tırabzanları altındandı, duvarlarda kırmızı halılar ve altın detaylı tablolar duruyordu. Kandiller her yeri aydınlatıyordu ama yine de hiçbirisi Veyn'in kalesi kadar aydınlık değildi.

Dudaklarım aralanmış bir şekilde etrafıma bakarken muhafızlar büyük, neredeyse yüz basamaklı merdivene doğru ilerlediler. Aşağıda birçok oda vardı ama yukarıda sadece bir tane kapı vardı ve o kapı büyük ihtimal Veymor'un yemek odasına açılıyordu. Basamakları ağır ağır çıkarken elimi yavaşça tırabzanlarda gezdirdim ve parmaklarımın ucuna altın bulaşacağını bile düşündüm.

En son basamağa geldiğimizde o kapının önünde de iki muhafızın beklediğini gördüm, hep ise

CamScanner

de iki muhafızın beklediğini gördüm, ben ise geride durup Veyn'in içeriye girmesini bekledim. Liten, bir tarafa geçtiğinde ve diğer muhafızlar da yerini aldığında hâlâ burada ne işim olabileceğini bilmiyordum, bu bir aile yemeğiydi ve Veymor'un en son isteyeceği şey beni görmekti.

Şarkı: A Tergo Lupi, Rot

Veyn ellerini arkada birleştirdi ve kapıdaki muhafızlara baktı çam çalması için. Bir tanesi çanı çaldığında ve ben biraz daha geriye doğru gittiğimde Veyn, dönüp bana bakmadan "Liora," dedi derinden gelen bir sesle. "Yanımda dur, benimle içeriye geleceksin." Dudaklarım büyük bir şaşkınlıkla aralandığında Liten'in de zırhının ardından büyük bir şaşkınlıkla Veyn'e baktığını gördüm. İçeriden onay sesi yükseldiğinde ve kapı ağır ağır açıldığında bir ayağım hâlâ basamaktaydı fakat Veyn, omzunun üzerinden dönüp bana baktığında gözlerini kıstı. "Köksüz'ümün daima yanımda durmasını istiyorum."

"Ama bu," dedim ve sonrasında sustum. O an içeride başka hizmetkarların da olduğunu aralıktan gördüm hatta Tanya ve Korven de onların arasındaydı fakat ben onlar gibi değildim, bunu herkes biliyordu. Yine de Veyn, ben yanına geçene kadar içeriye girmedi, benim onun yanına gitmemi bekledi.

Yutkunup derin bir nefes verdim ve sonrasında yavaş adımlarla yanına geçtiğimde Veyn bakışlarını yüzümde gezdirdi, sonrasında ise beni şaşırtarak başımdaki başlığı geriye doğru atıp saçlarımı açığa çıkardı. Kızıl saçlarım iki omzumdan dökülürken göz kırptı ona öğrettiğim gibi ve yeniden bakışlarını Veymor'un yemek odasına doğru çevirdi.

Hemen sonrasında ise içeriye doğru girdi, onun ardından ben girdim.

CamScanner

İçeriye girdiğim anda burnuma gelen o güzel yemek kokuları başımı döndürmüştü fakat şimdi bunu düşünecek vakit olmadığını çok iyi biliyordum çünkü içerideki tam dokuz kişi, öyle bir bana bakıyordu ki, adımlarım yerine mıhlanıp kaldı.

Nord ve yanında iki kardeşi bakışlarını bize çevirmişti; Nord dışında diğer ikisi gözlerini benden ayırmıyorlardı. Hemen yanlarındaki sandalye boştu, o sandalye Veymora'ya aitti. Nord'un ve kardeşlerinin karşısında Maris, Maris'in anne ve babası oturuyordu. Onların hemen yanında Alva, Alva'nın yanında ise orta yaşlı bir Din İnsanı vardı, bu kişinin Veyn'in amcası olabileceğini bile düşündüm ama emin değildim.

Bakışlarımı yavaşça hizmetkarların olduğu tarafa doğru çevirdiğimde Tanya, başını eğdiği yerde göz ucuyla bana bakıp yeniden yere doğru döndü. Ne zaman buraya gelmişti, ne zaman Nord onu çağırmıştı bilgim yoktu fakat Korven de aynı şekilde yerini almıştı. Onun bakışları bir an bile olsun bana uğramadı, sanki bu odadaki varlığımdan rahatsız gibiydi.

Veymor, en baş sandalyede oturmuştu ve en son bakışlarını bize çeviren kişi o olmuştu. İlk önce gözleri Veyn'le buluştu ve ifadesiz bir şekilde ona baktı fakat hemen sonrasmda arkasında duran beni gördüğünde bariz bir şaşkınlık gözlerine uğramasa da afalladığını anlamıştım. Bir elinde çatal, bir elinde bıçak tutuyordu; bana bakarken daha sıkı tuttu ve parmak boğumları beyazlaştı.

Veymor'un hemen yan tarafındaki, Maris'in karşısındaki sandalye boştu, orası Veyn'in yeriydi fakat Veyn, beni de şaşkınlığa uğratarak Veymor'un hemen karşısındaki, masanın diğer ucundaki baş sandalyeye doğru yürüdü ve o sandalyeye otururken bütün bakışların onun üzerinde olduğundan oldukça emindi.

CamScanner

Bu da başka bir çeşit üstünlüktü çünkü daha önce gördüğümde o sandalye boştu; birinin oturabilmesi demek, Veymor'la aynı çizgide olduğunu gösterirdi.

Sandalyeyi çekip oturduğunda boğazını temizledi ve sonrasında "Geç kaldım, önemli bir işim vardı," dedi gelişigüzel bir şekilde bu yaptığı sanki çok büyük bir şey değilmiş gibi. "Bir daha tekrarı olmayacağından emin olabilirsiniz."

Veymor, Veyn'in oturduğu yere, tavrına, duruşuna şöyle bir baktı ve sonrasında bakışları yeniden bana döndüğünde işte bu kez gözlerindeki ateşle beni yakabileceğini hissettim. Diğer hizmetkarlar kapının köşesinde durmuş, ellerini önlerinde birleştirmişlerdi ve hizmet etmek için hazırda bekliyorlardı fakat benim için aynı şey geçerli değildi.

Veyn, durmadı, devam etti. "Liora Valenka," dedi üzerine basa basa ve hemen sonrasında bakışlarını bana çevirip önündeki çelik bardağını kaldırdı. "Bana bir içki doldur ve yanıma gel, bir adımdan fazla uzaklaşmanı istemiyorum."

Öyle çok şaşırmıştım ki, bir anlık hareket bile edemedim fakat Veyn, kaşlarını kaldırıp yanını işaret ettiğinde herkes büyük bir dehşetle bana bakmaya devam ediyordu. Sırtımdan sanki bir kuvvet itekledi ve Veyn'in olduğu yere doğru yürüdüğümde adımlarım yerde tok sesler bırakmıştı. Yemek odası da fazlasıyla ihtişamlıydı ama şu an Veyn'in ihtişamı, odayı sönük bırakıyordu.

Köşedeki çelik sürahiyi aldım ve bardağa içkiyi doldururken herkesin buzdan bir heykelmiş gibi bizi izlediğini gördüm. Veyn ise rahat bir şekilde önüne bir parça et, birazcık pirinç lapası koydu ve ağzına attıktan sonra dünyanın en lezzetli yemeğini yiyormuş gibi bir ses çıkardı. "İşte buna bayılıyorum, fazlasıyla lezzetli."

CamScanner

Veyn'in yanında durduğumda ve masadaki herkesin yüzüne baktığımda Nord ve Alva dışında herkes benden fazlasıyla rahatsızdı. Ama en rahatsız olan kişileri bizi hiç tanımayan insanlar bile anlayabilirdi.

Maris ve Veymor. İkisinin de gözlerinden ateşler çıkıyordu, Veymor'un bu saygısızlık yüzündendi belki fakat Maris, bizzat benden öyle bir nefret ediyordu ki bana bakarken dişlerini sıkmaktan geri durmuyordu.

"Ne hoş," dedi ağzının içinde geveleyerek. "Demek artık Köksüzler masamıza bu kadar yaklaşabiliyor, harika."

Veyn, ağzının ucuyla gülümseyip etinden çok daha büyük bir parça koparıp ağzına attı ve sonrasında bakışlarını Maris'e çevirdi. Onu uzun uzun incelerken Maris'in kaşları çatık, bakışları önündeki tabaktaydı. Sinirini asla gizlemiyordu, fevriliğini de öyle.

"Bu saygısızlığının bir açıklaması olması gerek," dedi Veymor baskın bir sesle. Bunun yaşandığına bile inanamıyormuş gibiydi. "Yemeğe geç kalman kabul edilemez, bunu sen de biliyorsun."

Veyn, ağzma bir parça daha et attı ve yavaşça çiğnedi, cevap vermesini bekledim ama sinir bozucu bir sakinlikle bu kez de içkisinden yudumlar aldı. En sonunda bardağı geri bıraktığında "Çok önemli bir işim vardı," dedi sadece. Bu kadardı, bundan başka verecek hiçbir cevabı yok gibiydi.

Çok önemli dediği işi beni omzuna atıp odasma götürmek, kafasında o düşündüğüne cesaret edip beni öpmek miydi? Acaba masadakiler bunun böyle olduğunu bilseler ne tepki verirlerdi, düşünmeden edemedim.

Veymor'un sonesi kasıldı, sadece bir saniye bana

CamScanner

Veymor'un çenesi kasıldı, sadece bir saniye bana baktı ve sonrasında Veyn'e döndüğünde orada, herkesin önünde onun itibarını yerle yeksan ettiğini görememek aptallık olurdu. Onun gibi baş köşedeki sandalyeye oturmuş, yemeğe geç kalmış ve bütün bunlar yetmez gibi herkesin nefret ettiği Liora Valenka'yı adeta o masanın baş köşesinde ayakta tutmuştu. Resmen Veymor'un sinir uçlarıyla oynamaya çalışıyordu ve amacı neydi, anlayamıyordum.

"Bu yemekten daha önemli bir işin olduğunu sanmıyorum." Veymor yine de sakinliğini korumaya çalışıyor gibiydi, simsiyah gözleri ateş parçaları gibi alev alevdi.

Veyn, dudaklarını büzdüğünde içkisindeki son yudumlarını da içti ve sonrasında bardağını kaldırıp biraz daha doldurmam için bekledi. Hızlı bir şekilde ikinci bardağını da doldurduğumda çok daha büyük yudumlar içip bütün bardağı bitirdi. Boğazını temizlediğinde "Önem sıralamamız seninle farklı olabilir, baba," dedi rahat bir sesle. "Ve yemeğe geç kalmanın da yasak olduğunu bilmiyordum."

"Fakat bu saygısızlık," diyen Maris bakışlarını hızlıca Veyn'e doğru çevirdi. "Hepimiz burada seni bekliyorduk."

Veyn, Maris'i duymazdan gelip Veymor'un yüzüne bakmaya devam etti; öyle rahat görünüyordu ki, bu rahatlık bile Veymor'un öfkesine öfke katmaya yeter de artardı. Sanki sabrının sonlarında gibiydi, Veymor fazlasıyla sakin yapıda birisiydi ve hızlı kararlar vermediği her halinden belliydi ama böyle giderse onun sakinliğinden de eser kalmayacağını anlayabiliyordum.

Veymor, Veyn'in yüzüne bakarken bir şeyler düşündüğü fazlasıyla açıktı ama düşüncelerini anlayabilmek mümkün bile olmuyordu çünkü

CamScanner

yüzünden hiçbir duygusu okunmayan bir adamdı. Öyle ki, ona bakarken yüzünde oluşan o gülümsemenin nedenini de anlamamıştım.

Şarkı: My Sacrifice, Tommee Profitt-Nicole Serrano

Boğazını temizledi ve sonrasında sırtını sandalyeye yaslayıp işaret parmağını masaya doğru çevirip "Oğlum," dedi sanki şefkatli bir ses tonuyla konuşuyormuş gibi. "Bana yeşil üzümü getir."

Kalbim sıkıştığında ve bakışlarım Veyn'e doğru çevirdiğimde bunu yapmasını beklemediği her halinden belliydi. Belki de bu zamana kadar hiçbir zaman onu bu zaafından vurmamıştı ama şinıdi vuruyordu.

Bakışlarım Veyn'e kaydığında onun masanın ortasındaki meyvelere doğru baktığını gördüm. Birçok meyve vardı ama üzüm tıpkı elmalar gibi üç çeşitti: Siyah, kırmızı ve yeşil. Ve Veyn'in o üzümlere bakarken hepsini aynı renkte gördüğünü biliyordum. Çenesi kasıldığında masadakiler elbette ki amacını anlamamıştı, o an anlayan sadece iki kişiydik.

Durmadım, düşünmedim bile ve koruma iç güdüsüyle yeşil üzümlere uzanmak için hamle yaptığımda Veymor baskın bir sesle "Oğlumdan istiyorum, Köksüz," dedi, sesi fazlasıyla yüksek çıkmıştı. Gözlerim ona döndüğünde bildiğimi biliyor olamazdı ama artık bugünden sonra anlayacağı her halinden belliydi.

Veyn, başını yavaşça eğdi ve içimi yakan o duygusu beni çepeçevre sardı: Utançla başını eğmişti. Sanki o renkleri görmemesi onun suçuymuş gibi. Sanki o meyvelerin rengini görmemesinin suçlusu kendisiymiş gibi.

Veyn, başını yavaşça çevirdiğinde ve gözlerindeki utançla bana baktığında adeta yardım istediği her halinden belliydi. Tam şu anda, eğer ki o

CamScanner

her halinden belliydi. Tam şu anda, eğer ki o üzümlerden yanlış olanı verirse masadaki herkes neyin ne olduğunu anlayabilirdi ve bu belki de Veyn'in sonunu getirebilirdi.

Yine koruma iç güdüsüyle ve bu kez bütün kalbimle başımı sağa doğru yatırdım ve en sağda kalan üzümleri işaret ettim. Saniyenin belki de kısacık bir zamanında bunu yapmıştım ama Veymor, bu hareketimi gördükten sonra dudakları aralandı, bakışları Veyn'e döndü; bu sırrı benim de biliyor olmam, Veymor'u tamamen bozguna uğratmıştı.

Veyn dudaklarını ıslatarak bakışlarını babasına çevirdi. "Babama en sağdaki üzümlerden ver, Liora," dedi, kendisi kalkmak yerine. Amacı ona hizmet ettirmek değil, onu zaafından vurmaktı.

Yeniden hareket edip o üzümleri vermek için hamle yaptığımda Veymor'un sesi, adımlarımın kesilmesine sebep oldu. "Bana neden bu denli öfkeli olduğunu biliyorum, oğlum," dedi ve öne doğru eğilip ellerini önünde birleştirdi. "Bu masadaki insanlar kandaşımız olduğu için söylemekten bir an bile çekinmiyorum, bana öfkelisin çünkü annen yüzünden beni suçluyorsun." Veyn'in annesinin adı geçtiği anda bakışlarındaki o utanç yerini çok büyük bir öfkeye bıraktı. "Fakat senin annen suçluydu, senin annen güçsüzdü ve senin annen tıpkı senin gibi," göz ucuyla bana bakıp bakışlarını yeniden Veyn'e çevirdi, "iradesizdi. Bana karşı oluşturduğu o başkaldırısı en sonunda onun camyla ödemesine sebep oldu, bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Veyn kaskatı kesildiğinde yutkundu ve dişlerinin arasından "Annemi öldürdün," diye mırıldandı. "Kendi kurallarını ilk önce sen çiğnedin."

Veymor büyük bir imayla "Annen eceliyle öldü," dedi. "Ecelin nasıl geldiğini biliyorsun değil mi?" Veymor, ayağa kalktı ve odanın içinde yürüyüp köşedeki tavana kadar uzanan büyük

CamScanner

yürüyüp köşedeki tavana kadar uzanan büyük dolaplara doğru ilerledi; her adım atışında sanki yer sarsılıyordu ama benim kalbim sıkışmaya başlamıştı çünkü o ayağa kalktığı anda Veyn'in öfkeden ellerinin titrediğini gördüm. "Annenin nasıl öldüğünü öğrenmek ister misin?" Bir dolabı açtı ve içinden küçük bir şişe çıkardığında masaya doğru yeniden döndü. Sandalyesine oturduğunda elindeki şişeyi havaya kaldırdı. "Bu zehri içip ne yazık ki intihar etmiş fakat bu zehrin onun canını fazlasıyla yakacağından habersizmiş." Veyn'in elleri daha fazla titredi. "İlk önce midesinde bir yanma hissetmiş olmalı, hemen sonrasmda beyni uyuşmalı, en sonunda ise kan kusmaya başlamıştır." Veymor, dudaklarını büktüğünde bakışlarını oğluna doğru çevirdi. "Öyle kolay bir ölüm de olmamıştır, saatlerce acı çektiği kulağıma gelen haberlerden bir tanesi."

Bakışlarım direkt Alva'yla buluştu, o bana bakmıyordu ama çenesinin kasıldığının farkındaydım. Bilerek Veyn'in damarına basıyor, belki de onun gözünün dönmesini istiyordu. Bu öyle acımasızcaydı ki, tırnaklarımı koluma geçirip dilimi ısırdım. Susmalıydım, fevrilik yoktu, karar almak ve sonrasmda yola devam etmek vardı, o zaman daha akıllıca adımlar atabilirdim ama Veyn'e baktığımda o gözlerindeki acı beni katlanılamaz bir çukurun içine düşmüşüm gibi hissettiriyordu.

"Şimdi sen karşımdasın," dedi Veymor Veyn'i işaret ederek. "Annen gibi seneler sonra bana öfkeyle bakıyor, kararlarımı sorguluyor ve sadece kendini dinliyorsun. Bu çok büyük bir yanlış, oğlum. Güçlü görünmek yerine küçük bir erkek çocuğu gibi görünmene sebep oluyor."

Veyn bakışlarını önündeki tabağa doğru çevirdiğinde Korven'in dakikalar sonra başım kaldırıp masaya doğru baktığını gördüm. Ya Veyn'in şu anki halini görmek istiyordu ya da

CamScanner

Veymor'un acımasızlığı karşısmda o da bozguna uğramıştı.

"Annenin bir mezarı bile olmayacak," dedi bu kez Veymor. "Çünkü Thalron'a başkaldıran herkesin..."

"Nessa Thalron yaşıyor." Kelimeler sanki benden izinsizmiş gibi dudaklarımdan çıktığında gözlerimi direkt Veymor'a doğru çevirdim, herkesin gözleri ise bana döndü. Veyn, öyle bir bakıyordu ki, onunla birkaç saniyeden fazla göz göze gelirsem eğer sonuçlarında neler olabileceğini tahmin bile edemiyordum. Üç kelime, masadaki herkesin duygularının değişmesine sebep olmuştu. "Nessa Thalron yaşıyor," dedim bir kez daha çenemi kaldırıp. "Şu an söylediğin her şey ama her şey sadece senin sanrılarından ibaret."

Alva'ya güvenip bunu söylediğime inanamıyordum ama bir yanım, ona fazlasıyla inanmak istiyordu; neden bunun yalanını söylemiş olmalıydı ki? Doğru olduğuna kalbim kadar emindim.

"Ne?" Veyn'in sesiyle gözlerim ona döndüğünde sorgulayan bakışları büyük bir minnetle hatta küçük bir çocukmuş gibi bana bakıyordu. "Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Biliyorum." Tanya'nın başını iki yana salladığını gördüm ama ona aldırış etmedim. "Nereden bildiğimin bir önemi yok ama annen, Nessa, Thalron sınırları içerisinde hâlâ yaşıyor. Yüce Veymor onu bir yerde gizliyor olmalı."

Veymor, elini sertçe masaya vurduğunda çeliklerin birbirine çarpma sesi geldi, meyvelerden birkaç tanesi yere düşmüştü. "Bu ne cüret?" diye bağırdı Veymor gür bir sesle. "Benimle nasıl bu şekilde konuşabilirsin?"

"Doğru mu?" Veyn, bakışlarını babasına çevirdi. "Liora doğru mu söylüyor?"

CamScanner

"Yüce Veymor," dedi Alva boğazını temizleyerek. "Bu yemeğin huzurlu geçmesini gönülden diliyorum, biliyorsun ki huzursuzluk çıkarsa bu bütün hayatımızı..."

"Bu ne cüret?" diye haykırdı Veymor bir kez daha. "Bir Valenka benimle nasıl konuşabilir?"

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum." Korku yoktu, hiçbir şekilde korkuyu hissetmiyordum. Tek hissettiğim duygu cesaret ve koruma iç güdüsüydü. "Ve bir Valenka olarak başka bir gerçeği daha bilmek ister misin?" Burnumdan soludum ve hafifçe tebessüm ettim. "Buradayım, gitmeyeceğim ve sonuna kadar senin dünyanın karşısında dimdik duracağım çünkü bir Köksüz olmadığımı biliyorum. Ben Valenka'yım, senin soyunu zamanında kurutanlardan geliyorum."

Veymor elini bir kez daha masaya vurdu ve sonra öfkeyle ayağa kalktığında Maris ve diğerlerinin sarsıldığını hissettim, ben ise ona bakmaya devam ediyordum. "Ayağa kalk." Veymor'un iki kelimesi, odanın içine çekiç gibi düştüğünde titrediğimi hissettim, ben zaten ayaktaydım ama bunu bana değil, Veyn'e söylediğini fark ettiğimde, bakışlarımı hızlı bir şekilde Veyn'e doğru çevirdim.

Veyn, kaşlarını çattığında o an, yaşanılanların ne olduğunu biliyordum. Benim her cezam, aslında Veyn'e yazılıyordu, Thalron'un kuralı buydu ve Veymor, herkesin önündeyken bana zarar veremezdi. Kurallara uymak zorundaydı.

Oldukça sakin bir şekilde ayağa kalktı Veyn ve üzerini düzelttikten sonra ellerini önünde birleştirmek yerine arkada birleştirip çenesini havaya kaldırdı. "Evet," dedi nefesini vererek. "Geri oturayım mı, baba?"

Veymor'un çenesi kasıldı, baştan aşağı Veyn'i süzdü ve sonrasında "Oraya oturamazsın," dedi baskın bir sesle. "Senin yerin burası." Yanındaki sandalyeyi

CamScanner

sesle. "Senin yerin burası." Yanındaki sandalyeyi işaret ettiğinde bunun tekrarı olmaması gerektiğini açıkça belli ediyordu. "Hizmetkarın bana saygısızlık yaptı, bunun cezasını kimin ödemesi gerektiğini de biliyorsun öyle değil mi?"

Veyn, oturduğu sandalyeye şöyle bir dönüp baktıktan sonra "Hayır, oturabilirim çünkü burası bana ait," dediğinde Alva'yla göz göze geldik. "Senelerdir bu sandalye boş çünkü varisine ayrıldı fakat sen inatla beni buraya oturtmuyorsun. Şimdi kendi yerime oturmamın nesi yanlış olabilir?"

"Ben izin vermediğim sürece oturamazsın," dedi Veymor ve sonrasında başını ağır ağır salladı. "Ben izin vermediğim sürece hizmetkarını bu masaya yaklaştıramazsın, ben izin vermediğim sürece yemeğini bile yemeye başlayamazsın, bunları sen çok daha iyi biliyorsun."

Veyn boş bakışlarla babasına bakarken Nord'un boğazını temizleyip başını önüne hafifçe tebessüm ederek eğdiğini gördüm; bundan keyif alıyordu. Veymor'u sevmediğini söyleyemezdim fakat rüzgarın estiği her nokta onu eğlendirebiliyordu. Bir gün onun gözü dönmüş haliyle kimsenin baş edemeyeceği düşüncesi zihnime doğmuştu, annesini kaybetmişti fakat bu bile onun zedelenmesine sebep olmamıştı. Güçlü bir omurgası, güçlü bir yapısı vardı ama bir yanı da fazlasıyla zayıf olmalıydı ki her acıyı arka plana atabiliyordu.

Veymor bir anda yürümeye başladığında oturduğu sandalye neredeyse düşecekti. Alva'nın bakışları hızlı bir şekilde Veymor'a döndüğünde Veymor olduğu yerde kalmadı ve adımları bulunduğu yerden ayrılıp Veyn'in olduğu tarafa doğru ilerledi. Her adım atışında irkiliyordum fakat Veyn, hâlâ aynı şekilde durmaya devam ederken eğer içinde azıcık da olsa korku varsa bile bunu kimseye göstermedi.

CamScanner

Veymor, Veyn'in yan tarafına geçtiğinde bir tarafında ben duruyordum, bir tarafında da o. Ben de yerimden bir an bile olsun hareket dahi etmeden onlara bakmaya devam ettim. Veyn, çenesini biraz daha kaldırıp babasının yüzüne bakmaya devam etti, gelecek olan her şeye hazırlıklıydı.

Veymor, biraz daha yaklaştı ve sonrasında bir anda elini Veyn'in ensesine doğru götürdüğünde hemen hemen aynı boydalardı fakat gücünü öyle bir vermişti ki, Veyn'in başı yavaşça öne doğru eğilmek zorunda kalmıştı. Herkesin önünde onu bu denli küçük düşürmeye çalıştığında Veyn'in arkada birleştirdiği ellerinin yumruk halini aldığını gördüm. "Oğlum," dedi Veymor üzerine basa basa, kim olduğunu hatırlatmak istermiş gibi. "Büyük bir hezeyan içinde olduğunu görüyorum fakat buna her ne sebep oluyorsa ondan kurtulman gerekiyor çünkü diğer türlü seni fazlasıyla zora sokacak." Onu, bulunduğu yerden ensesinden tıpkı bir hayvan gibi tutarak çıkardı. "Dizlerinin üzerine çök." Veyn, başını kaldırmak istedi fakat Veymor baskısını devam ettirirken Veyn gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Masadaki herkes ama herkes onlara bakıyordu; Maris'in yüzünde bile dehşete kapılmış bir ifade vardı. "Dizlerinin üzerine çök," dedi Veymor, dişlerinin arasından ve sonra Veyn'i öyle bir itekledi ki omuzlarından, Veyn'in dengesi sarsıldı. "Hemen!"

Veyn'in bakışları masadaki herkese doğru döndü, en son bana baktığında büyük bir nefes verdi ve sonrasında oldukça yavaş bir şekilde dizlerinin üzerine çöktüğünde ellerini hâlâ arkada birleştirmiş bir şekilde duruyordu. Veymor ayakta, Veyn önünde dizlerinin üzerine çökmüş bir şekilde dururken kalbimin acıyla kasıldığını hissettim. Bunun suçlusu biraz da bendim ama sadece ben değildim. Veyn, bu odaya girerken aslında bunların yaşanacağını biliyor olmalıydı.

CamScanner

Veymor, kemerindeki hançerini sertçe çıkardığında irkilerek öne doğru bir adım attım fakat kapının önünde duran muhafızlardan bir tanesinin de aynı anda adım atması bir oldu. Hançeri Veyn'e doğru uzattığında "İtaat edeceksin," dedi üzerine basa basa. "Ve bir kez daha kanın üzerine yemin edeceksin, Yüce Veymor uğruna yaşadığın ve gerekirse onun için öleceğin için. Senin varlığın benim," dedi Veymor üzerine basa basa. "Seni şu an bulunduğun konuma bile ben getirdim ama sen de biliyorsun ki," sesinde fazlasıyla büyük bir ima vardı, "getirdiğim yerden geri döndürebilecek kuvvetteyim, ağzımdan çıkacak bir cümle seni sadece bu masa için değil, Thalron için de yok hükmünde sayılmana sebep olur." Onu renk körü olmasıyla tehdit ediyordu, bunu anlayabiliyordum.

Dişlerimi sıktığımda ve vücudum öfkeden titremeye başladığında Veyn, kapalı tuttuğu gözlerini açtı. Bir şeyler söylemesini bekledim ama öylesine uzun süre sessiz kaldı ki, bu sessizliğin bile çok büyük bir anlamı vardı. Başını yavaşça kaldırıp babasının yüzüne baktığında ona uzatılan hançeri sakince aldı ve sonrasında bir an bile düşünmeden gözlerini babasından ayırmadan avcunu o hançerle sertçe kesti.

Avcunun içinden kan akmaya başladığında, Veyn, elini havaya doğru kaldırdı. Yerdeki halının üzerine kırmızı kan damlaları lekeler bırakırken "Kanım üzerine yemin ediyorum ki," dedi tam babasının gözlerinin içine bakarak. "Thalron'a sonsuz bir itaatle bağlıyım. Kanım üzerine yemin ederim ki," titrediğini görebiliyordum, öyle küçük düşürüyordu ki, Veyn'in şu anki hali gözlerimin dolmasına sebep olmuştu, "nefes aldığın sürece, *ecelin* gelene kadar seni koruyacağım." Ardından bakışları bana döndü ve herkesi bozguna uğratarak avcunu bana doğru çevirdi. "Ve kanım üzerine yemin ederim ki, hizmetkarım Liora Valenka'yı canım uğruna korumaya da devam edeceğim."

Bunu kimsenin beklemediği fazlasıyla açıktı, öyle ki

CamScanner

Bunu kimsenin beklemediği fazlasıyla açıktı, öyle ki bunu ben de beklemiyordum. Belki de o an benim bilmediğim bir şeyler vardı ve canım tehlikedeydi ama Veyn'in gözlerinin içine bakarken tek yapmak istediğim onu kendime çekip sarılmaktı. Sadece sarılmak istiyordum, başka hiçbir şey değil. Sonsuz bir zamana sığacak kadar uzun bir vakit ona sarılmak ve her ne olursa olsun yaşadığı her şeyin intikamını almak için yeminler etmek istiyordum.

Veymor'un yüzündeki ifade değiştiğinde başını yana doğru yatırdı ve sonrasında öne doğru eğilip adeta aşağılayarak bir kez Veyn'in yüzüne yavaşça vurdu. "Benim kim olduğumu unutuyorsun ama bu odadaki herkes biliyor ki, beni yenebilmek imkansızdır, oğlum."

Tam o esnada kapı açıldığında ve içeriye yemekleri hazırlayan hizmetkarlar girdiğinde izin beklermiş gibi başlarını önlerine eğdiler. Ellerinde gümüş kubbeden kapaklı yemekleri tutuyorlardı, Veymor, Veyn'den bakışlarını ayırmadan başını bir kez salladığında hizmetkarlar yemekleri masanın üç tarafına eşit bir şekilde dağıttılar.

"Şimdi," dedi Veymor üzerine basa basa. "Bugünlük burada oturup keyfini çıkarabilirsin fakat bir kez daha benden izinsiz bunu gerçekleştirmeyeceksin." Bakışları bana döndüğünde bir şeyler söylemesini bekledim ama sanki beni ciddiye almıyormuşçasına aşağılayan bakışlarını bana gönderip yeniden yerine doğru yöneldi. Sandalyesine oturduğunda ve içki bardağını havaya kaldırdığında Veyn hâlâ dizlerinin üzerinde babasının yüzüne bakıyordu. Hizmetkarlardan bir tanesi hızlı bir şekilde içkisini doldurdu ve sonrasmda yemeklerin kapaklarını açmak için bile izin istedi. Veymor, başıyla onay verdiğinde Veyn, nefes bile almıyor gibiydi.

Veymor, içkisinden büyük yudumlar alıp gülümsedi ve sonra Veyn yokmuş gibi bakışlarını masadaki

CamScanner

ve sonra Veyn yokmuş gibi bakışlarını masadaki herkese çevirdi. "En sevdiğim yemeklerden yaptırdım sizler için," dedi keyifli bir sesle. "Aranızdan Farikal sevmeyen birisinin olduğunu düşünemiyorum." Hayatımda daha önce böyle bir yemeğin varlığını bile duymamıştım.

Masadaki gerginlik dağılacak gibi değildi ama oradakiler başlarını sallayıp keyif alıyormuş gibi gülümsediklerinde hizmetkar tek tek yemeklerin kapağını açmaya başladı.

Veyn'in tarafındaki kapağı açtığında kocaman bir hindiyle karşılaştım, içi doldurulmuştu. Hemen onun yanındaki yemeğin kapağını açtığında et ve sebzelerle bezenmiş daha harika bir yemekle karşılaştım.

Üçüncü yemeğe geçerken Veymor, içkisinden büyük yudumlar aldı ve neredeyse bardağını bitirdi, sonrasında geri yerine bırakırken Veyn dışında herkesin yüzüne baktı. Elbette ki bir de benim dışımda.

Hizmetkar, üçüncü yemeğin kapağını açtığında ve sonrasında o kapak hizmetkarın elinden düştüğünde masadaki birkaç kişinin dudaklarından tiz bir çığlık koptu; başımı eğip o tabağa doğru baktığımda elimle ağzımı kapatıp geriye doğru kaçtım. Benimle beraber masadaki birkaç kişinin daha ayaklandığını hissettim.

Tabağın üzerinde Thalron bayrağı vardı, bayrağın üzerinde gerçek bir insan kalbi ve kalbin üzerine bayrakla beraber bir hançer saplanmıştı. Tabağın kenarlarında kurumuş kan lekeleri duruyordu, hançerin kabzasında ise altın işlemeyle beraber tek bir isim yazıyordu.

Valenka.

Kaskatı kesildiğimde ve gözlerim irice açıldığında Veymor'un da hızlıca ayağa kalktığını gördüm, bu

CamScanner

kez arkasındaki sandalye yere öyle bir düşmüştü ki, odanın içindeki o yankılı ses dudaklarımdan ince tiz bir çığlığın çıkmasına sebep olmuştu.

Veymor'un bakışları direkt ama direkt beni bulduğunda ve dişlerini sıkarak "Muhafızlar!" diye haykırdığında artık kaçabilecek hiçbir noktam kalmadığını görebiliyordum. "Valenka dölünü yakalayın!"

Kapının önündeki muhafızlar bana doğru ilerlemeye başladıklarında her şey bir anda oldu ve bir tane muhafız hemen arkamdan kollarımı tuttuğunda ve boynuma hançeri dayadığında diğer muhafız ise hızlı bir şekilde önüme geçip her türlü korunmadan beni engelledi. Sadece bir an, bir an bakışlarım Veyn'in olduğu yere doğru yöneldi ve onun sarsılmasıyla başka muhafızların da onun önüne geçmesi bir oldu. Kapının önünde beliren Liten, bir şeyler yapmak istedi ama onu da engelleyen başka bir muhafızdı.

"Bu," dedi Veymor dişlerinin arasından. "Bu fazlasıyla açık bir tehdit ve sen," işaret parmağını kaldırıp beni işaret etti, "sen," dedi bir kez daha ama sonrasında yutkunduğunda cümlesini tamamlayamadı bile. "Sen," dedi yeniden ama bu kez sesi boğuk çıktı, sanki boğuluyormuş gibi. Bir eli, masanın kenarını tuttuğunda benim üzerimde olan bakışları sarsılmaya ve hemen sonrasında öksürmeye başladı. Diğer eli boynuna sarıldığında ve bu kez gür bir sesle öksürmeye başladığında masadaki herkes tek tek ayağa kalkıp Veymor'un olduğu yöne doğru gitti.

Veymor, bir anda, az önce Veyn'e yaptığı gibi dizlerinin üzerine çöktüğünde ve art arda öksürmeye başladığında dudağının kenarından köpükler çıkmaya başladı; bakışları odağını kaybettiğinde öne düşmemek için çaba sarf etti ama boşaydı. Yüzüstü yere düştüğünde ve titremeye başladığında büyük bir dehşetle ona baktım.

CamScanner

baktım.

Veymor zehirlenmişti; Veymor'u zehirlemişlerdi ve bunu yapan kişi ben değildim.

Masadaki gözler bana doğru döndüğünde sadece başımı bir kez iki yana salladım fakat yerde titreyerek ölümle cebelleşen Veymor'un vücudu titriyor, ağzından köpükler çıkmaya devam ediyordu. "Şifacıları çağırın!" diye haykırdı Veymor'un kardeşi olacağını düşündüğüm o adam. "Hemen!"

Birkaç saniye sonra Veymor, son kez titredi ve hareketsiz bir şekilde yüzüstü yerde kaldığında içeriye beyaz kıyafetli şifacıların koşar adımlarla girdiğini gördüm. Benim ise boynuma dayalı bir hançer hâlâ duruyordu, muhafızlar hâlâ beni tutuyordu.

Şifacılar zorlukla Veymor'u sırtüstü çevirdiklerinde ve ilk önce kalbine baktıklarından bir tanesi "Kalbi atıyor fakat oldukça kötü durumda," dedi bakışlarını direkt Veyn'e doğru çevirerek. Onun da önünde hâlâ muhafızlar vardı ama elbette ki Veyn'e söyleyeceklerdi çünkü o bir varisti, Veymor'a bir şey olursa başa geçecek kişi sadece oydu. "Onu Şifahane'ye götürmemiz gerekiyor."

Veyn'in yüzünden hiçbir şey okunmuyordu, ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Ne mutluluk, ne endişe, ne mutsuzluk, ne de tedirginlik. Dümdüz gözlerle bakışlarını önündeki muhafızlara doğru çevirdiğinde, muhafızlar direkt önünden çekildiler ve büyük bir saygıyla ellerini önlerinde birleştirdiler emir alabilmek için. Veyn "Şifahane'ye taşıyın," dedi tek nefeste.

İki muhafız hızlı bir şekilde yerde sırtüstü yatan Veymor'u kaldırdıklarında ve şifacılarla beraber kapıdan çıkıp gittiklerinde yemek odasını buz gibi bir sessizlik kapladı, gerginlik ise artık eskisinden çok daha kötü durumdaydı. Boynuma dayalı olan

CamScanner

hançerin soğuk hissini artık hissedemiyor gibiydim çünkü yaşanılanlar bile kendi canımı unutmama sebep olmuştu.

Neredeyse saniyeler dakikaya dönüştüğünde herkes ayakta durmuş, Veyn'in yüzüne bakıyordu. Onun yapabileceği her hamle bu masanın hissettiklerini çok daha farklı bir yola götürecekti bunu biliyordum.

Veyn, en sonunda çenesini havaya kaldırdı, dizlerinin üzerine çöktüğü yerden ayağa kalkarken üzerini düzeltti ve yavaş adımlarla Veymor'un oturduğu yere doğru ilerlediğinde gözlerim irice açılmış bir şekilde ona baktım. Durmadı, düşünmedi bile ve Veymor'un yere düşmüş olan sandalyesini işaret ederek "Rad9," dedi. Bu bile Liten'in içeri girip sandalyeyi kaldırmasına yetmişti. Herkes ayakta dururken, Veyn, o sandalyeye oldukça sakin bir şekilde oturdu; Veyn, Veymor'un yerine oturmuştu.

Dirseklerini masaya yasladı ve bakışları direkt olarak benim bulunduğum yere doğru döndü. "Hizmetkarımı bırakın," dedi tane tane konuşarak. "Yanıma gel, Valenka, senin yerin benim yanım ve söylediğim gibi, kanım üzerine yemin ederim ki seni daima koruyacağım."

Muhafızlar hızlı bir şekilde ellerini benim üzerimden çektiklerinde dizlerim titriyordu ama zorlukla Veyn'in yan tarafına doğru gittim, herkes büyük bir dehşetle Veyn'in yüzüne bakmaya devam ediyordu.

Veyn, bakışlarını bana çevirdi, yanında yer aldığımı gördükten sonra masada misafir olan diğer herkesin yüzüne doğru baktı. Hemen sonrasmda ise eliyle sandalyeleri işaret etti. "Duydunuz, farikal babamın en sevdiği yemektir, oturun ve yemeklerinizi yemeye devam edin." Sakinliği, dinginliği ve emri sanki bir anda onun

CamScanner

Sakinliği, dinginliği ve emri sanki bir anda onun bambaşka birisine dönüşmesine sebep olmuştu. Herkes birbirine baktığında Veyn, oldukça sakin bir şekilde eliyle ilerideki yemeği gösterdi bana doğru. Küçük adımlarla ilerleyip o kuzu etinden bir parça kopardım ve sonrasında Veyn'in tabağına koyduğumda şüpheye bile düşmeden ağzına atıp yavaş yavaş çiğnedi. Sanki az önce yaşanılanlar yaşanmamış gibiydi veya yaşandıysa bile Veyn için geçerli bir hükümde değildi.

"Buna devam mı edeceğiz?" dedi Veyn'in amcası, donuk bir sesle. Sadece o değil, herkes de onunla aynı düşüncede olmalı ki, Veyn'in ne yaptığını çözmeye çalışıyor gibilerdi.

Veyn, lokmasını yuttuktan sonra elinin tersiyle Veymor'un içki bardağını yere attı, içinde kalan azıcık içki yere döküldü, etrafa ise zehirli bir koku yayıldı. O içkinin içinde zehir vardı.

Veyn, bir parça daha yedikten sonra gözlerini kapatıp başını geriye doğru yatırdı ve sonrasında "Evet," dedi gözleri kapalı bir şekilde. "Az önce de duyduğunuz gibi, bu yemek babam için fazlasıyla önemliydi." Gözlerini açtı, başını eğdi ve herkese dik bakışlarını gönderirken üstün bir sesle "Oturun," dedi, bu kez kesin bir emir gibiydi. "Bu yemeğe devam edeceğiz." Farikaldan bir parça daha koparıp ağzına attığında keyifli bir şekilde çiğnedi. "Gerçekten de harika."

"Veyn," dedi Maris, yutkunarak. "Baban az önce..."

Veyn, sırtını sandalyeye yasladı ve herkesin gözlerinin içine bakarak "Yüce Veymor gözlerini açana kadar Thalron'u ben yöneteceğim," dedi oldukça kendinden emin bir sesle. "Ve bir gün eğer gözlerini açmazsa o zaman Thalron sadece ve sadece bana ait olacak çünkü bildiğiniz gibi Yüce Veymor da bunu istediği için beni varisi olarak seçti." Omzunu indirip kaldırdığında başını iki yana salladı. "Dizlerinin üzerine çökmek hazan

CamScanner

Veyn, lokmasını yuttuktan sonra elinin tersiyle Veymor'un içki bardağını yere attı, içinde kalan azıcık içki yere döküldü, etrafa ise zehirli bir koku yayıldı. O içkinin içinde zehir vardı.

Veyn, bir parça daha yedikten sonra gözlerini kapatıp başını geriye doğru yatırdı ve sonrasında "Evet," dedi gözleri kapalı bir şekilde. "Az önce de duyduğunuz gibi, bu yemek babam için fazlasıyla önemliydi." Gözlerini açtı, başını eğdi ve herkese dik bakışlarını gönderirken üstün bir sesle "Oturun," dedi, bu kez kesin bir emir gibiydi. "Bu yemeğe devam edeceğiz." Farikaldan bir parça daha koparıp ağzına attığında keyifli bir şekilde çiğnedi. "Gerçekten de harika."

"Veyn," dedi Maris, yutkunarak. "Baban az önce..."

Veyn, sırtını sandalyeye yasladı ve herkesin gözlerinin içine bakarak "Yüce Veymor gözlerini açana kadar Thalron'u ben yöneteceğim," dedi oldukça kendinden emin bir sesle. "Ve bir gün eğer gözlerini açmazsa o zaman Thalron sadece ve sadece bana ait olacak çünkü bildiğiniz gibi Yüce Veymor da bunu istediği için beni varisi olarak seçti." Omzunu indirip kaldırdığında başını iki yana salladı. "Dizlerinin üzerine çökmek bazen itaatle bazen de acıyla gerçekleşebilir, bunu az önce hepimiz gördük; Thalron ruhu budur." Gülümsediğinde kirpiklerinin arasından bana dönüp baktı. "Liora," dedi yüzündeki o güzel gülümsemeyle. "Bana yeşil üzümlerden getir, şimdi onların tadına bakmak istiyorum."

...

:):)):):):):)):)):):)):):):)

En sevdiğiniz kısım efenim?

1,93 Bin 5,37 Bin Paylaş Reklamsız

Ninova

CamScanner

14. VEYN'İN ADALETİ

19,2 Bin 1,92 Bin 7,11 Bin

Keyifli Okumalar!

Şarkı: Nono, The 5th Season

Yaşamayı seviyordum.

Hatta yaşamayı öyle çok seviyordum ki buna Svalbard'da yaşayan herkes şaşırıyordu çünkü dünya büyük bir savaşın ortasmdaydı ve savaş bittikten sonra kalıntıları insanı yok edebilecek kadar kuvvetliydi fakat hayata daima dört elle sarılıyordum.

Benim yaşama hevesim, en karanlığın ortasında bile yanan bir mum gibiydi. Bir gün büyük bir ateşe dönüşürse hayatım için herkesi yakabilirdim ve bir gün o mum sönecek olursa diğer elimde daima başka bir mum tutacağımı çok iyi biliyordum.

Çocukluğumdan, belli bir yaşıma kadar Svalbard halkı tarafından ötekileştirilerek büyümüştüm. Saçlarıma karşı duydukları nefret, bir gece vakti bulunduğumuz mahzenin taşlanması, Elly yokken ve ben henüz on bir yaşında bir çocukken beni kollarımdan, bacaklarımdan tutup buz gibi okyanusta boğmaya çalıştıklarını asla unutmayacaktım. Unutamayacağım ve aklımdan silinmeyecek onlarca daha anım vardı fakat hepsi biraz da beni güçlü kılandı.

Bütün bunların ortasında bile bir kez olsun hayattan vazgeçmemiştim. Boğduklarında

CamScanner

çırpınmaya devam etmiştim, taşları attıklarında onlara taşlarla geri cevabını vermiştim, yüzüme tükürdüklerinde karşımdaki kim olursa olsun onunla savaşmaya hep hazırdım. Hiç vazgeçmediğimi gördüklerinde onlar benden vazgeçmişlerdi.

Şimdi Thalron'daydım. Svalbard'da yaşadıklarım adeta kötü bir masaldan fırlamış gibiydi ama burası, her şeyin çok daha kötü olduğu yerdi. Kimse tarafından sevilmiyor, istenmiyordum. Sadece bu kadarla da sınırlı değildi, liste bile yapabilirdim beni öldürmek isteyenler için ve işin en kötü tarafı, ölümle bir saniye sonra burun buruna gelebilmek mümkündü.

Veymor için bile.

Önümdeki masada oturan insanlardan birisinin Veymor'u zehirlediğimi çok iyi biliyordum hatta bundan adımın Liora olduğu kadar da emindim ve o an, Veymor'u bir kalemde silebilen bu insanların omzumun arkasında ölümün nefesiyle yürümeme sebep olacağını o an idrak ediyordum.

Veyn'in cümleleri masaya ağır bir çekiç gibi indiğinde onda herhangi bir duygu belirtisi aradım. Artık kötü olanları değil de iyi olanları da aramaya başladığımda mutluluğu görmeyi bile umdum ama öylesine ifadesizdi ki, aklından neler geçtiğini anlaşılır gibi değildi. Ağzında yavaş yavaş yemeğini çiğnerken sanki az önce yaşananlara şahit olan sadece bizdik, o ise buna hiç şahit olmamış gibiydi.

İlk oturan kişi Alva olmuştu, hemen sonrasmda ise herkes yavaş yavaş sandalyelerine oturmaya başladığında kimsede bir iştah kalmadığını görebiliyordum. Tek yemek yiyen kişi Veyn oldu, hem de öyle bir iştahla yedi ki, Veymor'a ait olan sandalyede otururken sanki zaten senelerdir o sandalyede oturuyormuşçasına rahattı fakat onun emrine yine de karşı gelememişlerdi. Hepsi tek tek sandalyelerine otururken rahatsızlıkları gözle

CamScanner

tek sandalyelerine otururken rahatsızlıkları gözle görülüyordu fakat Veyn bir varisti, Veymor'un olmadığı her yerde sadece onun hükmü geçerdi; Thalron yasaları ilk kez Veyn'e gülümsüyordu.

Masanın üzerindeki hançere saplanmış kalp ise kaldırılmadı, üzerinde yazılı olan Valenka ismi adeta bana çığlık çığlığa bağırıyor gibiydi. Başımın döndüğünü hissediyordum, bir anda yaşanılanlar ve sonrası benim ne düşünmem gerektiğini bile sorgulatıyordu ama hâlâ buradaydım, herkes gözlerini benden bir an bile olsun ayırmıyorken olduğum yerde durmaya devam ediyordum.

"Bunu yapanın sorgulanması gerek." Sessizliği en sonunda bölen kişi Maris olmuştu. Gözleri bir anda bana döndüğünde direkt suçladığı kişinin ben olduğumu gizlemiyordu. "Şu an burada oturup yemek yemek yerine bunu yapan kişinin sorgulanması gerekiyor, Veyn." Maris masanın üzerinden Veyn'in olduğu yere doğru eğildiğinde Veyn, hâlâ yemeğini yemeye devam ediyordu. "Bir şeyler söylemelisin, bu kadar rahat olmamalısın."

Veyn, yeni doldurulmuş temiz içki bardağından içtikten sonra tabağın önündeki mendille ağzını yavaşça sildi ve sonrasında ellerini önünde birleştirip direkt olarak Maris'e döndü. "Elbette sorgulayacağız, Maris ama sen de biliyorsun ki, şu an bu odada bulunan herkes bu zehirlenmeden dolayı suçlu sayılacaktır." İşaret parmağını kaldırıp Maris'i işaret etti. "*Sen bile.*"

"Ne?" Maris, dehşete düşmüş gibi gözlerini açtı. "Yüce Veymor'u ne kadar çok sevdiğimi herkes bilir, şu an onun için bu denli endişeleniyorken..." Maris, burnundan soluyarak elindeki mendili sertçe masaya koydu ve çenesiyle beni işaret etti. "Bıçağın üzerinde Valenka yazıyor, burada tek bir suçlu var, o da hemen yanında duran hizmetkarın."

Bir şey söylemek için ağzımı açtığım sırada Veyn,

CamScanner

Bir şey söylemek için ağzımı açtığım sırada Veyn, elini kaldırıp beni susturdu. "Benim hizmetkarım, Valenka yazılı bir bıçağı masanın üzerine koyup bütün hedefleri de o an üzerine alacak kadar aptal değil." Tek tek masadaki herkesin yüzüne baktı. "Fakat birisi, bütün suçu onun üzerine atacak kadar gözü dönmüş."

Bu doğruydu, ne zehirlenmesinde ne de o bıçakta herhangi bir payım yoktu, birisi adeta beni ya hedef haline getirmeye çalışıyordu. Belki de Veymor'dan en açık şekilde ben nefret ettiğim için bunun daha kolay olabileceğini düşünmüştü yapan kişi ama Veyn, bunu benim yapmadığım konusunda öylesine emindi ki, hatta bir anlık kendisinden bile daha çok emin olabileceğini düşündüm.

Alva, başını sadece bir kez salladı ve sonrasında gözlerini Veyn'e çevirdi. "Herkesin birbirini suçlaması kolaydır," dedi sakin bir sesle. "Şimdi tek yapmamız gereken o kişiyi bulmak ve cezasını vermek." Gelişigüzel kurduğu cümlelerin ardından Veyn bakışlarını ona çevirip onayladı.

"Ya Yüce Veymor..." Nord'un sesi düşündüğümden daha kısık çıkıyordu. "Ya Yüce Veymor ölürse?"

Masaya düşen ağır sessizliği bölen kişi Maris'in babasıydı. "Umalım ki böyle bir şey gerçekleşmesin, Yüce Veymor fazlasıyla güçlü bir adamdır."

"Ya ölürse?" diye sordu bir kez daha Nord üzerine basa basa. "Bu ihtimali düşünmek zorundayız."

Veyn, sırtını sandalyeye yasladı ve masadaki insanların gözlerinin içine bakarak herkesi olduğu yerde sarsan cümleleri kurdu. "Yüce Veymor gözlerini açana kadar *Thalron'u ben yöneteceğim*," dedi oldukça kendinden emin bir sesle. "Ve bir gün eğer gözlerini açmazsa o zaman Thalron sadece ve sadece bana ait olacak çünkü bildiğiniz gibi Yüce

CamScanner

eğer gözlerini açmazsa o zaman Thalron sadece ve sadece bana ait olacak çünkü bildiğiniz gibi Yüce Veymor da bunu istediği için beni varisi olarak seçti."

Öylesine rahat konuşuyordu ki, sanki planlanmış bir olayı yaşıyor gibiydi fakat Veyn'in babasını zehirleme ihtimalini düşünemiyordum çünkü eğer o zehirlediyse Valenka bıçağı ne demekti? İkisi birbirine bağlanmıyordu. Ona güvenmiyordum ama benim üzerime bir suç atacaksa şu an hâlâ onun yanında yerimi alıyor olmam kadar mantıksız hiçbir şey yoktu.

"Elbette ki Yüce Veymor gözlerini açana kadar birisinin Thalron'u yönetmesi gerekiyor," dedi Veyn'in Amcası diye düşündüğüm o adam. Ama cümleyi kurarken bile bunu istemediği her halinden belli oluyordu.

Veyn de bunu hissetmiş olacak ki, ağzının ucuyla gülümseyip "Birisinin değil, Amca," dedi üstün bir sesle. "Benim yönetmem gerekiyor." Sırtını sandalyeye yaslayıp rahat bir şekilde başını salladı. "Yarın Thalash'ın kurucusu, Olaf gelecek; onunla olan görüşmeleri ben sağlayacağım ve bu masadaki kimse Veymor'un başına gelenlerden söz etmeyecek."

"Olaf mı?" Masadakilerden yükselen sesler birbirine karıştığında herkesin bakışlarına çok büyük bir korkunun yerleştiğini görebiliyordum. Elbette ki Thalron gibi başka birlikler de vardı ve Thalash, Volkanik bir patlamanın ardından çevresine inşa edilen birliğe deniliyordu. Hatta bir rivayete gördü, Thalash'da yaşayanların ateşe duyarlılığı bizlerden daha azdı, bazılarının vücudunda yanmadık yer bile kalmamıştı ve en ürpertici birlik olarak Svalbard'da dilden dile dolaşıyordu.

Veyn, bir anda ayağa kalktığında ve içkisinden büyük yudumlar için geri masaya sertçe

CamScanner

büyük yudumlar içip geri masaya sertçe bıraktığında "Yemek sona ermiştir," dedi ve bir kez daha kimseyle göz göze gelmeden kapıya doğru yürümeye başladı. Hemen arkasından hızlı adımlarla yürümeye başladığımda yanından geçtiğim Tanya koluma dokunup dehşetle bana baktı, ben ise hiçbir şey söylemeden sadece kaşlarımı havaya kaldırdım.

Kapıdan dışarıya çıktığımızda bizi bekleyen Liten, büyük bir dehşetle ikimize baktı fakat Veyn, onun yanından da rüzgar gibi geçtiğinde merdivenleri öyle hızlı iniyordu ki, ona yetişmekte zorlanıyordum.

Tam o esnada "Veyn!" diye bir ses yükseldi ve hepimiz arkamızı döndüğümüzde Maris'in peşimizden geldiğini gördük. Veyn, derin bir nefes verdiğinde Maris, hızlı adımlarla merdivenleri inip Veyn'in karşısına geçti. "Konuşmak istiyorum," dedi ellerini kaldırarak. "Bu şekilde gidemezsin."

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun, Maris?" Soruyu sorarken Veyn'in ifadesi aynı sakinliğini koruyordu. "Az önce masada gereken her şeyi dile getirdim."

Maris, sapsarı saçlarını geriye doğru itti ve merdivenin basamaklarında donakalmış bir şekilde ona bakmaya devam etti. "Bu kadar sakin olamazsın," diye fısıldadı fakat sesi zaten duyuluyordu. Merdivenin basamaklarını inip hemen Veyn'in karşısına geçti. "Az önce baban zehirlendi, sonucunda ne olacağını bile bilmiyoruz ve sen..." Yüzünü buruşturdu. "Yemeğini yiyorsun, babanı umursamıyor gibisin, yani sen..." Maris doğru cümleleri seçmeye çalışıyordu. "Sorgulanacak kişiler listesinde olmadığını düşünmüyorsun, değil mi?"

Veyn ilk önce kaşlarını çattı ve sonrasında gülümsediğinde "Babamı zehirleyip öldürmek benim için en kolay seçenek olurdu, Maris günlük onunla en fazla vakit geçiren kişi benim."

CamScanner

Veyn ilk önce kaşlarını çattı ve sonrasında gülümsediğinde "Babamı zehirleyip öldürmek benim için en kolay seçenek olurdu, Maris çünkü onunla en fazla vakit geçiren kişi benim," dedi başını sallayarak. "Fakat bunu bir akşam yemeğinde, herkesin ortasmda yapmak yerine ikimiz baş başayken yapardım ve o ölene kadar da başından bir an bile olsun ayrılmazdım çünkü benim yarım bıraktığım bir iş olamaz, bu bir ölüm bile olsa. Sonrasında da eceliyle öldüğüne hanginiz inanmazdınız ki?"

Liten'le birbirimize dönüp baktığımızda ikimiz de onun cümlelerinin esiri olmuştuk. Doğru söylüyordu, eğer bunu yapacak olsaydı bir akşam yemeğini seçmezdi, fırsatları oldukça fazlaydı.

Maris yutkundu. "O halde neden bu kadar rahatsın?"

Veyn omzunu indirip kaldırdı. "Babamdan armağan bu tepkisizlik," dedi kinayeli bir sesle. "Ben annemin öldüğünü öğrendim, Maris, bu hayatta en sevdiğim insanlardan birisiydi." Kalbimin acıdığını hissettim, ona hâlâ bu sırrı vermemiştim. "Fakat sonra ne yaptım biliyor musun? Hayatıma devam ettim çünkü Yüce Veymor böyle istedi. Şimdi de hayatıma devam ediyorum çünkü babam da ölebilir."

Maris inanmayarak "Öfkeli de değilsin," diyerek çıkıştı ve annesinin detayını öyle bir görmezden geldi ki bu beni fazlasıyla sinirlendirdi. "Sorgulamıyorsun, peşine düşmüyorsun, hiçbir şey yapmıyorsun..."

Veyn, büyük bir nefes verip "Ne istiyorsun, Maris?" diye sordu baskın bir sesle. "Benden beklentin nedir?"

Maris, tokat yemiş gibi geriye doğru çekildiğinde ve sonrasında "Çok değiştin," diye mırıldandı, bunun

CamScanner

canını acıttığını fark ettim. Bakışları bana döndü, çenesiyle işaret etti. "Bu Köksüz hayatına dahil olduğundan beri fazlasıyla değiştin ve bu sadece senin kötülüğüne olacak, farkında bile değilsin. Valenkalar insanı zehirler, derlerdi, inanmıyordum ama şimdi sana baktığımda bunu görüyorum. Bir Valenka tarafından zehirleniyorsun fakat onun bir Köksüz hatta bir hizmetkar olduğunu bile unutuyorsun. Bir gün ondan sıkılıp arkanda bırakacağını biliyorum, şu an kendine farklı bir eğlence buldun ama..."

Veyn, elini kaldırıp Maris'i susturduğunda yüzünde yine o gülümsemesi oluştu ve sonrasında bakışlarını bana çevirdi. "Valenka," dedi üzerine basa basa ardından başıyla yanını işaret etti. Duraksamadan yanına yürüdüm ve hemen bir adım gerisine geçtiğimde Maris'den gözlerimi bir an bile olsun ayıramıyordum, yüzümde ise belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Saygı, Thalron'un taşlarıdır, Maris," dedi baskın bir sesle. "Ben sana nasıl saygı duyuyorsam, sen de bana ve benimle ilgili her şeye saygı duymak zorundasın. Buna hizmetkarım Liora Valenka da dahil."

"O bir Köksüz," dedi Maris hırsla. "Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"O benim Köksüz'üm," dedi Veyn üzerine basa basa. "Benim yanımda."

Maris, büyük bir nefretle bana bakarken "Onu neden bu kadar koruyorsun?" diye sordu. "Ona acıdığın için mi?" Başka bir ihtimal aklının ucundan bile geçmiyordu. "Seni senelerdir tanıyorum, Veyn, acımasızlığın kadar merhametini de biliyorum. Ona karşı merhamet besliyorsun ama bir gün Valenka olduğunu sana da gösterecek ve en büyük zararı verecek." Maris bir anda uzandı ve Veyn'in kollarına ellerini yerleştirdiğinde ona doğru yaklaştı, bu içimde kaynar kazanların kaynamasına sebep olduğunda sanki yer ayağımın

CamScanner

doğru yaklaştı, bu içimde kaynar kazanların kaynamasına sebep olduğunda sanki yer ayağımın altından kayıyordu. "Kendine gel," dedi, o güzelliğiyle insanı cezbedecek bir sakinlikle. "Eskiden olan Veyn'i özlüyorum."

Veyn kaskatı kesildiğinde omuzlarını indirip kaldırdı ve Maris'in ellerinden kurtuldu. "Beni tanıyor musun ki Maris?" diye sordu. "Benim hakkımda ne biliyorsun, söylesene bana. Senelerdir ikimizin eş olması konuşuldu ve senin bunun dışında benim hakkımda bildiğin bir şey var mı?" Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Hiçbir şey bilmiyorsun, hiçbir şey. Şimdi beni tanıyormuş gibi akıl vermekten vazgeç çünkü ben zaten kendimdeyim." Her ne olursa olsun, bunları sorgulamasında benim payım olduğunu çok iyi biliyordum. Maris yutkundu ve saçını kulağının arkasına ittiğinde Veyn'in gözlerinin içine baktı ama bir cevap veremedi. Veyn, başıyla yavaşça selam verip "İyi uykular, Maris," dedi saygıyla.

Sonra arkasını dönüp yürümeye başladığında ben olduğum yerde kalıp Maris'in yüzüne uzun uzun baktım ve sonrasında başımla selam verdim fakat aynı saygıda değildim.

Maris, tam da düşündüğüm gibi arkasını dönüp gitmek yerine bana doğru bir adım attı ve kaşlarını kaldırdığında baştan aşağı beni süzdü. "Beni hafife alma, Köksüz," dedi o masum yüzüne hiç yakışmayan bir kibirle. "Bir gün güvendiğin o güç ellerinden alındığında gözlerimin içine bile bakamayacak durumda olacaksın."

Tehdidi karşısında gülümsediğimde ben de ona doğru yaklaştım. Normalde bir Köksüz'ün, bir Din İnsanı'na bu denli yaklaşması bile suçken bunu yapabiliyordum ve Maris de elbette ki bunun farkındaydı. "Veymora da tıpkı senin gibi konuşuyordu," dedim rahat bir sesle. "Fakat görüyorsun ya, kibri onu yok etti. Onu öldüren kişi

CamScanner

bunun farkındaydı. "Veymora da tıpkı senin gibi konuşuyordu," dedim rahat bir sesle. "Fakat görüyorsun ya, kibri onu yok etti. Onu öldüren kişi, büyük ihtimal kibrinden dolayı onu yok etmek istemiş olmalı."

Maris'in çenesi kasıldığında öfkesini bir an bile olsun benden gizlemiyordu. Bir cevap vermesini beklemiyorken işaret parmağını kaldırıp "Kibir bir insanın gözünü ya kör eder ya da güçlendirir," dediğinde sesinde gerçekten de güç vardı. "Veymora'yı kibri kör etti bunu kabul ediyorum ama bende gördüğün bu kibir, hiçbir zaman beni kör etmedi." Gülümsediğinde biraz daha bana yaklaştı ve fısıldayarak devam etti. "Sana baktığımda asıl olanı görüyorum."

"Gördüğünü sanıyorsun," dedim fakat yüzümdeki gülümseme silinmişti çünkü Maris'i ilk kez bu kadar kartları açık görüyordum.

Maris, bakışlarını kapıya doğru çevirdi ve Veyn'in çıktığı yere doğru baktı sonrasında ise yeniden bana döndüğünde bakışlarında çok büyük bir ima vardı. Tek kaşını havaya kaldırdı, bir kez daha beni baştan aşağı süzdü ve sonrasında "Thalron'da hayallere yer yoktur," dedi. "Uykularına dikkat et, Köksüz, yastığının altına ise daima bir hançer koy." Gülümsedi ve geriye doğru bir adım attı. "Bunu sadece içini rahatlatsın diye söylüyorum, merak etme."

Dik dik ona bakarken arkasını döndü ve merdivenlerden yeniden çıkmaya başladı. Arkasından bakarken öfkelendiğimi hissediyordum çünkü göründüğü kişiden tamamen farklı birisiydi. Ondan korktuğumu söyleyemezdim ama çoğu zaman kartlarını açık oynayan birisi de değildi. Masum ve güzel yüzünün aksine, içinden geçen düşüncelerin ucu bucağı yetişilmezdi, bir maske takıyordu ve o maske bir gün düşecekti, bunu çok iyi biliyordum. Veymora'nın nefreti açıkça okunurken Maris'in bir sonraki hamlesini

CamScanner

bunu çok iyi biliyordum. Veymora'nın nefreti açıkça okunurken Maris'in bir sonraki hamlesini kestirebilmek güçtü.

Kapının önünde Liten belirdiğinde bakışlarıyla adeta beni yanına çağırdı. Büyük bir nefes verip ağzımın içinde "Hayaller zihnimizdedir," diye mırıldandım Liten'e doğru yürürken. "Ve zihnime yasak koyamazsınız." Ne dediğimi anlamadı ama sorgular gibi baktığında elimle onu geçiştirip Veymor'un kalesinden dışarıya çıktım.

Veyn, biraz ileride başını kaldırmış kaleye doğru bakıyordu, gözlerinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu ama az önce masada olduğu kadar da rahat değildi. Hızlı adımlarla onun yanına doğru gittiğimde gözlerini kaleden ayırmadan "Benden şüpheleniyor musun?" diye sordu sadece.

Bir süre sessiz kaldığımda verebileceğim o yanıtı düşündüm. Evet diyemezdim ama hayır diyebilmek için de ona sonsuz bir şekilde güvenmem gerektiğinin farkındaydım. "Bilmiyorum," döküldü dudaklarımdan sadece. "Bazen aklından geçenleri tahmin etmesi güç oluyor."

Ağzının kenarıyla gülümsediğinde bakışlarını yavaşça bana çevirdi ve yemyeşil gözleri adeta beni kendi alanının içine aldı. Derin bir nefes verdiğinde "Peki ben senden şüpheleniyor muyum?" diye sordu.

Yüzümü buruşturdum. "Ben yapmadım."

Bu hızlı yanıtımın ardından gülümsemesi genişlediğinde hiçbir yanıt vermeden arkasını döndü ve kendi kalesinin olduğu yere doğru yürümeye başladı. Bir adım arkasında Liten'le beraber onu takip ederken karlar yağmayı durdurmuştu ama hava demir kadar soğuktu. Kendi kendime sokulup kollarımı önümde bağladığımda "Veymor'u görmeye gitmeyecek misin?" diye sordum dayanamayıp.

CamScanner

bağladığımda "Veymor'u görmeye gitmeyecek misin?" diye sordum dayanamayıp.

"Uyumak istiyorum." Yine sesi fazlasıyla rahattı, bundan başka verecek hiçbir cevabı ise yoktu. Her adım atışında sarsılmayacakmış gibi duran gücünü hissedebiliyordum fakat bir noktada kendimi suçlu hissettiğim için içim hiç rahat değildi. Nessa Thalron'un yaşadığını herkesin önünde öğrenmişti, tam tersi olsaydı bunun için çok büyük bir tepki verebileceğimi biliyordum.

Şarkı: Tommee Profitt-Fleurie, Shallow

Veyn'in kalesine girdiğimizde adımları direkt olarak merdivenlere doğru yöneldi, benim ise daireme dönmem gerektiğini anlamıştım ama kendimi tutamayarak "Veyn," diye seslendim ona. Son basamaktayken yukarıdan bana dönüp baktı sorgular gibi. "Biraz konuşalım."

Veyn, eliyle beni yanına çağırdığında ve sonrasında yemek odası yerine yatak odasına yöneldiğinde hızlı adımlarla merdivenleri tırmanıp yanına ulaştım. Keşke yemek odasında konuşsaydık diye düşünürken yatak odasının kilitli kapısını elindeki büyük anahtarla açıp girdi ve sonrasında benim de geçmem için alan açtı. Hemen aşağıdan bizi izleyen Liten aslında çok büyük bir sırdaştı ama Veyn'in ona güvendiği her halinden belli oluyordu.

İkimiz de yatak odasma girdiğimizde saatler önce bu yatak odasmda beni dudaklarımdan öpmüştü; bu düşünce zihnime dolduğunda unutmaya çalıştım çünkü ellerim direkt terlemeye başlamıştı ve düşüncelerim odağını kaybetmişti.

Kapıyı kapattığında ben odada değilmişim gibi üzerindeki uzun Asil pelerinini çıkardı ve sonrasında üzerindeki siyah gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Bakışlarımı ondan kaçırdığımda kapının eşiğinde tek ayağımın üzerinde durdum, sonra diğerine ağırlığımı

CamScanner

düğmelerini açmaya başladı. Bakışlarımı ondan kaçırdığımda kapının eşiğinde tek ayağımın üzerinde durdum, sonra diğerine ağırlığımı verdiğimde Veyn, bana bakmadan ağzının ucuyla "Seni bu kadar kısa sürede, bu denli tanıyor olabilmem bence çok tuhaf," dedi ve gömleğinin son düğmesini açıp üzerinden çıkardı. Karşımda yarı çıplak kaldığında altında sadece siyah pantolonu vardı. Vücudunu tamamen bana çevirdiğinde ona bakmamak için ne kadar çok çaba sarf ettiğimin acaba farkında mıydı?

"Bu da ne demek?"

"Ne düşündüğünü ve ne için kıvrandığını sen daha söylemeden biliyorum." Omzunu indirip kaldırdığını hissettim. "Önemli değil." Önemli değil. Tek diyebileceği bu muydu? O anda, Veyn'in kalbinin kırılmaya da fazlasıyla alışık olduğunu fark ettim. Belki de artık kalbi bile kırılmıyordu çünkü bana karşı hiç bu yönünü göstermemişti.

"Ben," dedim pencereden dışarıya doğru bakarak. "Nessa Thalron'un yaşadığını ilk sana söylemeliydim." Yüzünü göremiyordum ama hareketlendiğinde ve altındaki pantolonu da çıkarmak için hamle yaptığında "Hey," dedim yüzümü diğer tarafa çevirerek. "Ben de buradayım."

Veyn, dediğimi duymazdan geldi ve pantolonu çıkarıp adeta önüme attı ve sonrasında yatağa doğru ilerleyip kendisini yatağa bıraktı. Sonrasmda neyse ki üzerine battaniyeyi attığını hissettiğimde göz ucuyla ona dönebildim, belinden aşağısında battaniye vardı ama o da her an düşecek gibi duruyordu. "Uyuyacağımı söylemiştim."

Bakışlarımı ona tamamen çevirdiğimde "Söylediğimi duydun mu?" diye sordum.

"Evet," dedi elini saçlarına geçirip ve biraz daha yatakta yayıldı gözleri ise gözlerimdeydi

CamScanner

"Evet," dedi elini saçlarına geçirip ve biraz daha yatakta yayıldı; gözleri ise gözlerimdeydi. "Söylemedin çünkü belki de bunu hak etmediğimi düşündün." Gözlerim açıldı. "Bu şekilde büyütüldüm, Liora, eğer bu hayatta bir şey bana geç kalıyorsa onu hak etmediğim içindir. Merak etme, seni suçlayacak değilim."

"Hayır," dedim öne doğru bir adım atıp vicdan azabıyla. "Sadece..." Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Annen, senin için çok önemli ve böyle bir haberi kanıtlanmadan sana söylemek kötülük gibi geliyordu." Dudaklarımı ıslattım. "Fakat bugün o masada bunu söylemem gerekiyormuş gibi hissettim çünkü Veymor seni hep iki zaafından vuruyor." Yutkunduğumda ne kadar söylemek istemesem de "Renkler," diye fısıldadım. "Ve annen. Bunu yapmasını istemedim."

Gözleri kısıldı ve yüzüme uzun uzun baktı; her ne düşünüyorsa bu düşündüğü ona rahatsızlık vermiş olacak ki bakışlarını kaçırdı ve sonrasında "Bazen sen konuşurken ne dediğini duyamıyor gibi hissediyorum," dedi bir anda. "Çünkü sana bakarken bütün sesler susuyor gibi sanki. Bazen de bir tek senin sesini duyabiliyorum, başka sesler kesiliyor. Bunun dünyada bir karşılığı var mıdır?"

Kalbimin teklediğini hissettiğimde ne diyeceğimi bilemeyerek ona bakmaya devam ettim. "Az önce söylediklerimi duymadığını söyleyemezsin," dedim ama sesimdeki heyecanı gizleyemiyordum.

"Ben genel konuştum," dediğinde başını salladı. "Ve az önce söylediklerini dinledim." Düşünceli bir şekilde dudaklarını büktü. "Bana söylemediğin için sana öfkeli değilim." Sesinden de gerçekten öfkeli olmadığı belli oluyordu. Sahiden de kalbi kırılmıyordu artık veya kalbinin neye kırılması gerektiğini bile bilmiyordu.

Duraksadım, ona baktım ve dudaklarımı

CamScanner

dişlerimin arasına aldım. Sessizlik aramızda gezinmeye başladığında şöyle bir dönüp odada gözümü gezdirdim ve sonrasında "Pekala," diye mırıldandım geriye doğru adım atarak. "İyi uykular, Veyn."

Arkamı dönüp kapıya doğru yürümeye başladığımda "Valenka," diyerek seslendi. Omzumun üzerinden ona dönüp baktığımda "Hiç birisiyle uyudun mu?" diye sordu.

Gözlerimi devirerek "Mahzende on beş kişi yattığımız bile oluyordu," dedim rahatsız bir sesle. "Svalbard'da yaşarken ve burada da Köksüzlerle tam otuz kişi aynı yerde yatıyoruz."

"Hayır," dedi Veyn kaşlarını çatarak. "Kastettiğim bu değildi."

"Tanya'yla uyudum," dedim gözlerimi kısarak. "Ve Korven'le," dediğim anda yüzündeki ifade öyle bir değişti ki söylediğime çoktan pişman olmuştum. "Yani biz genelde aynı mahzende uyurduk, Tanya, ben ve Korven yan yana uyuduğumuz da oldu, Korven'le benim..."

Veyn büyük bir nefes verdiğinde o nefes cümlelerimi yutmama sebep oldu. "O alt kökenle benim olmadığım dünyanda neler yaptığını sormadım," dediğinde sesindeki öfke gizlenebilecek gibi değildi. *Benim olmadığım dünyanda.*

Öfkesini görmezden gelip "Neden sordun?" diye sordum.

Hâlâ aynı öfkeyle bana bakıyordu. "Alt köken seni hiç öptü mü?"

Gözlerim irice açılıp "Bu fazlasıyla özel bir soru," diye çıkıştım. "Ne hakla bunu sorabilirsin?"

"Sen mi sorun yaratacaksın yoksa alt köken kıvılcı

CamScanner

"Sen mi cevap vereceksin yoksa alt kökene kulak kemiğinden kemanıma yay yaparken mi sorayım?" Sorusu karşısında dehşete düştüğümde bakışları oldukça ciddiydi.

"Korven'den bu denli nefret etmen oldukça mantıksız," diyerek tepki verdim. "Onu tanımıyorsun bile."

"Sana söyledim," dedi dik dik bakarak. "Ben herkesten ilk önce nefret ederim ve sonra daha çok nefret ederim. Ve bu zamana kadar daha çok nefret ettiğim kimse boşa değildi, o alt köken de buna dahil."

Derin bir nefes verdiğimde başımı iki yana sallayarak "Öpmedi," dedim net bir sesle ve sonrasmda hızlıca devam ettim. "Beni bu dünyada öpen tek kişi sensin."

Veyn, gülümsediğinde gözlerinin içi de adeta gülümsedi. "Bir daha söyle, yine sana bakarken duyamadım."

Ona çıkışmak istedim ama gözlerinin içi öyle bir gülüyordu ki bunu yapmaya o an kıyamadım. "İyi uykular, Yüce Veyn," dedim imayla.

Ama o devam ederek "Bugün benimle uyu," dedi, sanki yemeğe davet ediyormuşçasına rahat bir şekilde.

Kendimi tutamayıp güldüğümde gözlerine baktım fakat son derece ciddi görünüyordu. "Bunu yapmayacağımı çok iyi biliyorsun."

"Neden?" diye sordu ısrarla. "Mahzen'de on beş kişi yatabiliyorken benimle uyumak neden seni rahatsız ediyor?"

"Çünkü beni öptün," dedim hiddetle. "Çünkü aklımla oynuyorsun ve sana güvenmiyorum. Belki

CamScanner

"Çünkü beni öptün," dedim hiddetle. "Çünkü aklımla oynuyorsun ve sana güvenmiyorum. Belki bu gece burada uyuyacağım ve yarın sabah kendimi gemide bulacağım. Belki de bu gece seninle uyuyacağım ve yarın..."

"Ve yarın, benim beraber uyuduğum tek kişi olacaksın," dedi lafımı yarıda bölerek. Sessiz kaldı, sonra sesi yumuşamadı, daha da sertleşti. "Güven istemiyorum."

"Ne istiyorsun?"

Veyn gözlerini gözlerime kilitledi. "Yanımda kalmanı."

"Uyurken bile mi?"

"Uyurken özellikle."

Hizmetkarım daima yanımda olacak demişti yemekteyken fakat bu kadarını da isteyebileceğini ya da kastettiğini hiçbir şekilde düşünmemiştim. Öyle ki, Veyn'e baktığımda kastettiğinin her şeyi kapsadığını görebiliyordum.

Kendi içimde tarifi olmayan bir savaş verdiğimde aslında onu direkt reddetmem gerektiğini çok iyi biliyordum ama onu reddetmek kendi içimde neden bu denli zordu, anlayamıyordum. Ondan etkilenmediğimi söylemek artık aptallık olurdu ama başka bir aptallık da ondan etkilenmekti, bunun bilincindeydim.

"Neden bunu istiyorsun?" diye sordum dayanamayarak.

Gülümsedi, gamzesi ortaya çıktığında sağ yanağındaki o büyük kesik izi gerildi. Gözünün altından dudağının kenarına doğru geliyordu, gözlerimin önünde oluşan bu yara izi güzelliğinden hiçbir şey kaybettirmemişti. Bir cevap vermedi

CamScanner

hiçbir şey kaybettirmemişti. Bir cevap vermedi bana, aksine ne cevap vereceğimi büyük bir merakla bekledi.

Aksini iddia edemezdim, kendimden kaçamazdım, düşüncelerimden kaçsam kalbim gerçeği bana söylerdi: Onunla uyumak için can atıyordum.

Fakat bu, zincirleri kendi ellerimle ona teslim etmek demekti ve bunun fazlasıyla farkındaydım. Korktuğum şey o değildi; kendimdim. Ona her geçen gün bu denli çekiliyorken, birlikte geçirdiğimiz her an içimde daha ağır, daha tehlikeli duygular uyandırıyorken, o kapıyı aralamak, buna izin vermek, kendimi yavaşça silmekle eş anlamlı olabilirdi. Ona kanıyordum, üstelik kanmak istemediğimi bile bile.

Kendimi korumaktı, bunun adı. Veyn'den değil, Veyn'e karşı duyabileceğim hislerden. Bir yerlerde kalbim, aklımın sesini susturursa kime dönüşeceğimi bilmiyordum.

"İyi uykular," dedim sadece ve sonrasında arkamı dönüp kapıyı açtım, geri kapıyı kapatırken bakışlarım kapının aralığından onun bakışlarına takıldı ve bana bakmaya devam ettiğini gördüm.

"O halde bana dünya hakkında bir şeyler söyle," dedi hevesle ben kapının aralığından ona bakarken. "Şaşırt beni."

Elim kapının topuzunda duraksadım ve kaşlarım düz bir çizgi halini aldı. Dünyayı merak ediyordu, okyanusun ilerisini, başka insanları, yaşamları, gökyüzünü, yeryüzünü... Veyn'e en üzüldüğüm nokta da buydu; Thalron'dan başka hiçbir dünyası olmamıştı ve ben onun başka dünyaları bulduğu yoluydum.

Yüksek bir nefes verip "Yıldız kaydığında insanlar dilek diler," dedim ilk aklıma geleni söyleyerek.

CamScanner

Veyn'in gözleri küçücük bir çocuk gibi kocaman açıldı. "Neden?"

"Dileklerinin kabul olacağını düşünüyorlar çünkü bir yıldızın kaydığını görebilmek zordur." Onu işaret ettim. "Hiç yıldız kayarken gördün mü?"

Veyn, başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Uzun zamandır gökyüzüne bakmıyorum, Işık Veren çünkü yıldızları sizin kadar parlak göremiyorum."

Yutkunduğumda kalbimde çok büyük bir acı hissettim. "Ama görebiliyorsun, Veyn ve gökyüzü sonsuz güzelliktedir. Ben küçükken gökyüzüne bakar hep yıldızın kaymasını beklerdim. Bir kez şahit oldum, dilek diledim ve harika bir andı benim için."

Veyn duraksadıktan sonra "Dileğin gerçekleşti mi?" diye sordu.

Dileğim öylesine aptalca ve öylesine komikti ki, bunu ona söylemek istemedim çünkü bir cevabım yoktu. Çok küçüktüm, Elly'nin masallarından başka güzelliklerim olmamıştı ve o çocuk aklımla kendime bir prens dilemiştim, beni bu dünyadan kurtarabilecek ve kendi sarayında yaşatacak. "Maalesef gerçekleşme şansı olmayan bir dilekti," dedim başımı iki yana sallayarak.

Veyn, merakla bana baktı ama sorgulamak yerine gözlerini yavaşça pencereye doğru çevirdi. Hemen sonrasında ayaklandığında belinde duran battaniye kayıp yere düştü, gözlerim sırtına takıldığında altında sadece kısa bir şort vardı. Pencerenin kenarına gitti hızlı adımlarla ve sonra gökyüzüne doğru baktı. Hevesle, yine bir çocuk gibi dönüp bana gülümsediğinde "Gökyüzünde yıldızlar var şu an," dedi bana doğru. "Benimle yıldız kaymasını bekle, nasıl olduğunu çok merak ediyorum."

Elim hâlâ kapının tokmağında dururken ona

CamScanner

Elim hâlâ kapının topuzunda dururken ona nasıl reddedeceğimi artık bilemiyordum. Gözlerindeki heves, o heyecanı ve her ne olursa olsun dünyaya karşı hissettiği o büyük merak içeriye yeniden girmeme sebep oldu. "Tamam," dedim duraksayarak. "Fakat gökyüzünü tamamen görmemiz gerekiyor, nereden izleyeceğiz?"

Veyn, hızlı bir şekilde yeniden yatağın oraya döndü ve sonrasında üzerinden çıkardığı kıyafetleri bir kez daha giyindi. Kendi üzerine pelerinini geçirmeden önce yatağın üzerindeki battaniyeyi aldı ve benim omuzlarıma attığında "Beni takip et," dedi kesin bir emir gibi. Battaniyeye sokulup onun adımlarını takip ettiğimde yatak odasının kapalı olan ve belki de hiç kullanılmadığını düşündüğüm sağdaki kapısına doğru ilerledi ve sonrasında o kapıyı açtığında devasa büyüklükte bir balkonla karşılaştım. Neredeyse otuz insanın sığabileceği kadar büyüktü, kalıplı bir koltuk balkonun tam ortasındaydı ve gökyüzü hemen karşımızdaydı.

Eliyle beni yanına çağırdığında küçük adımlarla onun yanına ilerledim ve sonrasında koltuğa oturduğumda benim çekimser oturuşumun yanında o adeta kendini koltuğa bıraktı. "Burası çok güzelmiş," dedim dayanamayarak. "Neden hiç balkona çıkmıyorsun?"

"Çünkü görmek isteyeceğim hiçbir şey yok," dedi ve sonrasında bakışlarını bana çevirdi. "Yoktu." Sırtını siyah, yünden yapılmış koltuğa yasladığında ben de onunla beraber aynı şeyi yaptım. Omzu neredeyse omzuma dokunuyordu, üzerine pelerinini giymemişti, sadece gömlekleydi ve bu şekilde üşüyeceğini biliyordum. "Buraya en son çocukken geldim ve şimdi de seninle."

Kendimi tutamayarak battaniyenin diğer tarafını açtım ve içeriye girmesini bekledim. Veyn, afallayarak bir bana bir de battaniyeye baktı fakat reddetmek yerine o battaniyeyi omzuna attığında

CamScanner

artık vücutlarımız birbirine dokunuyordu. Teni hemen yanımdaydı, nefes seslerini işitebiliyordum, kokusu çam ormanlarından fırlamış gibiydi. Bacaklarını öne doğru uzatıp yayvan bir şekilde başını koltuğun arkasma yasladı ve gözlerini gökyüzüne çevirdi.

En sonunda ben de gökyüzüne baktığımda çok olmasa da yıldızlar gökyüzünde yerini almıştı ve Veyn ne kadar parlak olduklarını göremese de benim gözlerimi alıyorlardı. "Nasıl anlayacağım bir yıldızın kaydığını?" diye sordu merakla.

Gülümsedim. "Anlamana gerek kalmayacak çünkü göreceksin," diye mırıldandım. "Sadece bak, belki bugün şanslı günündesindir."

Veyn büyük bir merakla gökyüzüne bakarken neredeyse gözlerini bile kırpmıyordu. Yorgun görüntüsünün aksine şimdi fazlasıyla hevesli, heyecanlıydı. "Peki dileğimin sınırları yok mu?"

"Elbette yok," dedim kaşlarımı çatarak. "İstediğin her şeyi dileyebilirsin."

Veyn biraz daha yayıldığında hava oldukça soğuktu ama ben üşüdüğümü bile hissetmiyordum. "Sanırım bunu sevdim ve inandım," dedi Veyn dürüstçe. "Gökyüzüyle alakalı her şeyi çok seviyorum, Liora. Çocukluğumdan beri böyleydi, o kadar tuhaf geliyor ki ve biliyor musun, eskiden gökyüzüne baktığımda huzur buluyordum." Geçmiş zaman eki kullanmıştı çünkü bu da onun elinden alınmıştı.

O gökyüzüne bakarken gözlerimi ona çevirdim ve yüzünü izledim. Yemyeşil gözleri parlıyordu, dudakları şaşkınlıkla aralıklıydı, her an kayan bir yıldızı elleriyle tutacakmış gibiydi ama ben ona bakarken kalbimin hızlanmaya başlaması ne yıldızlarla alakalıydı, ne de gökyüzüyle. Bu bizimle alakalıydı. "Veyn," dedim yutkunarak. "Thalron'da havallere ver vok mudur?"

CamScanner

hayallere yer yok mudur?"

Kaşları çatıldı ama bakışları hâlâ gökyüzündeydi. "Bu da nereden çıktı?"

"Maris öyle söyledi," dedim ama asıl umurumda olan Maris değil, Veyn'in düşünceleriydi. Kaşları daha fazla çatıldı ama hızlı bir şekilde devam ettim. "Buna benzer bir şeyi sen de önceden söylemiştin, hayaller Thalron'da imkansız mıdır?"

"Değildir," dedi Veyn hızlı bir şekilde. "Fakat Thalron hayal kurmana bile izin vermez çünkü kurduğun her hayalin tek tek yıkıldığına şahit olursun." Mutsuz bir şekilde bakışlarımı gökyüzüne doğru çevirdiğimde bir yıldız daha parlak bir şekilde bana sanki göz kırpıyordu, ondan gözlerimi alamadım. Bakışlarının bana döndüğünü hissetmiştim bu kez. Bir süre beni izledi ve sonrasında da "Ama itiraf etmek gerekirse," diye mırıldandı ve biraz daha bana yaklaştı. "Seni tanıdıktan sonra hayal kurmaya ben de yeniden başladım." Gözlerimi ona çevirdiğimde yüzüyle yüzüm arasmda çok kısa bir mesafe vardı. "Zararsız, küçük hayaller bunlar."

"Öyle mi?" dedim gülümseyerek. "Bir tanesini söyle."

Gülümsedi ve yeniden gökyüzüne doğru döndü. "Bir hayalim bir yandan da dileğim, eğer yıldız kayarsa o dileğimi sana söyleyeceğim, söz veriyorum fakat ben de sana söz ver, eğer bugün yıldız kaymasına şahit olmazsam diğer bütün gecelerde de benimle beraber yıldızları izleyeceksin."

"Bütün gecelerde mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bütün gecelerde, Liora, ta ki ben o yıldızın kaydığını görene kadar işte o zaman seni gecelerimden özgür bırakacağım, söz veriyorum."

CamScanner

Ben de gökyüzüne döndüm ve o parlak yıldıza yeniden baktım. Derin bir nefes verdiğimde dizlerimi karnıma doğru çekip kendime sokuldum. O an zihnimden birçok düşünce geçiyordu; onunla uyumayı kabul etmemiştim ama şimdi onun balkonunda oturmuş, Veyn'le bir yıldızın kaymasını bekliyordum. Hiçbir his, şu an duyduğum hisler kadar yoğun olamazdı. "Biz küçükken, Svalbard'dayken okyanusun kenarına gider ve hep gökyüzünü izlerdim," dedim hevesle. "Yasaktı ama bilirsin, ben yasaklardan pek de hoşlanmam." Kıkırdadığımda en parlak olan yıldızı işareti ettim. "Şunu görüyor musun, parmağımla işaret ettiğim yere bak, Veyn. O yıldız öylesine parlak ki, şu an sen bunu göremiyorsun ama..."

Omzumda bir ağırlık hissettiğimde ve hızlıca bakışlarımı ona doğru çevirdiğimde gözleri kapalı bir şekilde başı omzumda uykuya daldığını gördüm; hemen yanımdaydı ve uyuyordu. Öylesine huzurlu ve bir yandan da öylesine rahat görünüyordu ki, dudaklarım aralandı ama onu uyandırmaya kıyamadım. Fazlasıyla yorgundu, bu ana kadar bile zor dayanmıştı ve uyurken nasıl da güçsüz, nasıl da savunmasız ve nasıl da Veyn değil gibiydi. O uyurken Arthur'du. Çocukken bütün hayalleri alınan o kişiydi.

Elim titreyerek havaya kalktı. Parmak uçlarım yüzüne değdiğinde yeni çıkmaya başlayan sakallarının sertliğini hissettim. Geri çekilmedim. Yavaşça çenesini okşadım, teninin sıcaklığı parmaklarıma yayıldı. Dudaklarına doğru ilerlediğimde ise elim duraksadı.

İçim kaynıyordu. Ona bakarken sanki alevlerin tam ortasında kalmış gibiydim; yakıcı, kaçınılmaz, baş döndürücü. Bu his ne korkuya benziyordu ne de huzura. İkisi aynı anda içimde çarpışıyordu. Hem güvenliydi... hem de felaketim gibi.

Bu, savaşabileceğim bir duygu değildi. Çünkü insan

CamScanner

düşmanına karşı direnebilirdi. Ama kendisini yakan şeye karşı nasıl direnirdi?

Gülümseyerek yeniden gökyüzüne döndüm. Ne kadar süre o balkonda öylece kaldım, bilmiyordum. Veyn omzumda uyurken zaman tuhaf bir şekilde akmayı bırakmış gibiydi. Eskiden olsa, eski ben olsa çoktan kalkar, kendimi ondan bu kadar yakın tutmazdım. Ama şimdi kalkamıyordum.

Veyn başını yavaşça hareket ettirdi. Ardından biraz daha boynumdaki boşluğa sokulduğunda nefesi tenime çarptı. Derin, sıcak, yakıcı. Her soluk alışında içim ürperiyor, her verişinde kalbim düzensizleşiyordu. Kıpırdamadım. Çünkü o an fark ettim; onu uyandırmaktan değil, bu huzuru bozacak olmaktan korkuyordum. Ve belki de ilk kez, Thalron'un donduramadığı tek şeyin kendi kalbim olduğunu hissettim.

Saatler sonra, belki de bana kısacık gelen o zamanın ardından gözlerimi hiç ayırmadığım o parlak yıldız öyle bir kaydı ki "Veyn!" diye haykırmam aynı anda oldu. Ayağa kalktım ve bakışlarımı ona çevirdiğimde uyku sersemi gözlerini açtığını gördüm, yorgun bakışlarla bana bakarken olduğum yerde zıplayıp gökyüzünü gösterdim. "Yıldız kaydı, Veyn! Dilek dilememiz gerek!" Ellerimi önümde birleştirdim ve gözlerimi kapatıp aklımdan geçen ilk dileğimi diledim ama bu dileği kendi kendime bile bir kez daha tekrar edemedim. Yeniden gözlerimi açıp kıkırdayarak ona baktım. "Ben dilek diledim, sen de dile."

"Ben görmedim ama," dedi başını iki yana sallayarak. "Bu sayılır mı?"

Yüzümdeki gülümseme donakaldığında "Sanırım sayılmaz," diye mırıldandım ve kaşlarımı çattım. "Çünkü uyudun ve yıldız kayması çok nadir gerçekleşir."

Veyn, oturduğu yerden yavaşça doğrulduğunda

CamScanner

Veyn, oturduğu yerden yavaşça doğrulduğunda dağılan saçlarını biraz daha dağıttı ve sonrasında gülümseyerek "O halde yarın gece de benimle yıldızları izlemen gerekecek," diye mırıldandı. "Çünkü bugün kaçırdım."

O an, ona büyük bir şüpheyle bakarken koltuğun üzerindeki battaniyeyi ona doğru fırlattım. "Bilerek yaptın, değil mi?" diye sordum. "Aslında uyumuyordun."

Veyn, gülümsediğinde ve ayağa kalktığında üstten üstten bana baktı. "Uyuyordum," dedi ama sesinde inandırıcılık yoktu. "Ve merak ediyorsan söyleyeyim, yıldız kaymasını görmeden bir dileğim az önce gerçekleşti."

"Nedir o?"

Eli yavaşça bana uzandı ve parmakları çenemi kavradığında yavaşça kaldırdı. "Seninle uyumak, Valenka," dedi keyifli bir sesle. "Bu da bir dilekti."

Öfkeyle nefesimi verdim ama aslında öfkeli hissetmiyordum. Yanaklarımın kızardığını hissettiğimde hızlı bir şekilde ona arkamı döndüm ve sonrasında yatak odasından içeriye girdim, onun da beni takip ettiğini fark ettiğimde hâlâ gülümsediğini çok iyi biliyordum.

Tam kapıya doğru uzanmış açacakken aklıma gelen o düşünceyle kaşlarım havalandı ve sonrasında hızlıca ona dönüp "Kızıl Kitap," dedim sadece. "Söz verdiğin gibi o kitabı bana ver."

Veyn'in yüzündeki gülümseme silindiğinde bunu beklemediği oldukça açıktı. Yüzüme bakarken bu hayal kırıklığının yaşattığı tahribatı gördüm fakat inadımdan vazgeçmeyecektim. Soyumu, kim olduğumu ve belki de geçmişimi bilmek benim hakkımdı.

CamScanner

Veyn, ağzının içinde nefesini vererek "Yarın vereceğim," dedi geçiştirmek istermiş gibi. Veya kendince koyduğu bir kuralı dile getirir gibi.

Kaşlarımı çattım ve yatağın ucuna kadar gittim. Elimle kenarlarını tutarken "Hemen," dedim emir vererek. "Şimdi istiyorum."

Veyn, bu tepkimin ardından yeniden gülümsedi; ona her başkaldırdığımda bu hoşuna gidiyordu ve hatta öyle bir hoşuna gidiyordu ki, bana bakışları bile bir anlık değişiyordu. "Bana emir mi veriyorsun, Valenka?" diye sordu.

"Nasıl anlarsan," diyerek omzumu indirip kaldırdım. "Sana benzedim diyelim ayrıca Otso bile senden daha evcildir," diyerek hiddetle soludum. "Saygı ne demek bilmiyorsun, yalancının tekisin, beni kandırdın."

"Bunu bana az önce emreden kişi mi söylüyor?" dedi arkamdan ve sonrasında yanımdan geçtiğinde bakışlarım göz ucuyla sırtına doğru kaydı, geniş omuzları, kaslı vücudu... Gözlerimi yine başka tarafa çevirdim ve kendi içimde kendime lanetler ettim.

Kapılma, Liora, yapma Liora, bakma Liora.

Yemek odasına girdi ve birkaç dakika sonra oradan çıktığında elinde Kızıl Kitap'ı tutuyordu. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan kitaba uzandım fakat havaya doğru kaldırıp bana doğru yaklaştı. Gözlerime bakarken "Burada yazılanlardan fazla etkilenme, Valenka," dedi adeta beni uyarır gibi. "Çünkü bu satırlarda okuduğun Thalron, şu an yaşadığın Thalron değil."

Parmaklarımın ucuna yükselip kitabı elinden sertçe aldım, o da beni engellemedi. "Ona ben karar veririm." Geriye doğru çekildim ve yapay bir saygıyla başımı eğdim. "Belki de yüzüncü kez, iyi

CamScanner

saygıyla başımı eğdim. "Belki de yüzünce kez, iyi uykular Yüce Veyn."

Bana öyle bir bakıyordu ki, ben odadan çıkana kadar bakışlarını bir an bile olsun benden ayırmadı. En sonunda gerçekten o odadan çıkıp derin nefesler almaya başladığımda yüzümde belli belirsiz bir gülümseme oluştu ve bakışlarımı merdivenlere doğru çevirdiğimde onunla göz göze geldim. Liten'le. Beni gördü, ne yaptığımı gördü ve belki de ne hissettiğimi gördü. Bakışlarını bir an bile olsun benden ayırmıyorken bir yanım onun birçok şeyi anlamakta zorlandığını fısıldadı ama içimden bir ses, Liten'in hepimizden daha çok şeyin farkında olduğunu söylüyordu.

Sonrasında ise hiçbir şey söylemeden kendi dairesinin olduğu yere doğru yürüdü, ben ise kendime biraz daha sakinleşme payı bırakıp merdivenlerden inmeye başladım.

Şarkı: Forndom, Resan

Dairemden içeriye girip büyük bir nefes verdim ve sonrasında pelerinime sakladığım Kızıl Kitap'ı ortaya çıkardım. Hızlı adımlarla yatağa doğru ilerledim ve sonrasında kitabı yatağın üzerine bıraktığımda elimi yavaşça kapağında gezdirdim. Bordoydu, üzerinde altın işlemelerle VALENKA SOYU yazıyordu, bu kitabın amacı neydi, ne anlatıyordu öylesine merak ediyordum ki heyecandan ellerimin bile titrediğini hissettim.

Sakince kitabın kapağını açtığımda ilk sayfada yazan cümle, kalbimin hızlanmasına sebep olmuştu.

"Okuduğun her sayfa seni ölüme veya sonsuz bir yaşama bir adım daha yaklaştıracak çünkü hangi tarafı seçmek isteyeceğine bu kitapla karar vermeni sağlayacağım."

MORNA VALENKA

CamScanner

MORNA VALENKA

Kitap Morna'nın el yazısıyla yazılmıştı, parmaklarımı o kalem darbelerinde gezdirdiğimde bunu ne zaman, hangi duygularla yazdığını düşünmeden edemedim ve ürperdiğimi hissettim. Sonsuz yaşam ne demekti? Ölümü görmezden geliyordum çünkü yaşamak için her şeyi yapabilecek bir kadındım.

Büyük bir nefes verdiğimde ve bir sonraki sayfayı açtığımda bir çizimle karşılaştım, bir adamın yüzüydü, kalın kaşları, keskin gözleri, düzgün burnu, kalın dudakları vardı. Kemikli çenesi ve öfkeli bakan gözlerinin hemen ardında büyük acılar taşıdığını hissetmiştim; bu his neden bu şekilde kalbime dolmuştu bilmiyordum ama çizimin altında yazan o isim ellerimin titremesine sebep olmuştu.

"Benim Arthur'um"

Morna, ikinci sayfasını Arthur'a ayırmıştı ve bunu çizen kişi büyük ihtimal kendisiydi. İkimizin de çizim yeteneği vardı ve bu öylesine şaşırmama neden olmuştu ki, bir sonraki sayfaya geçerken ikilemde kalmıştım. Bakışlarım pencereye doğru döndüğünde karlar durmaksızın yağmaya başlaşmıştı, rüzgarın sesi pencereleri dövüyordu, yıldızlar artık gökyüzünde değildi.

Yeniden bakışlarım o çizime doğru döndüğünde renksizdi; kara kalemle ve belki de kömürün ucu sivrileştirilerek çizilmiş bir resimdi ama adamın bakışları hâlâ canlıymışçasına bana bakıyordu. Bir anlık, o çizimdeki adamı Veyn'e benzettim ama bu adam biraz daha masum bakıyordu, biraz daha öfkeli ve belki de biraz daha kederli. Morna, kirpiklerinin her teline kadar çizmişti, yüzüne düşen gölgeler bile belli bir orantıdaydı. Hatta öyle ki dudaklarında fazlasıyla oyalandığını bu çizime bakarken anlayabiliyordum.

CamScanner

Kendisinden bile önce Arthur'unu çizmişti bu kitaba. Bu duygunun adı sadece aşk olmalıydı, başka hiçbir duygu, bir insana bunu yaptıramazdı.

Titreyen parmaklarımla bir sonraki sayfayı çevirdiğimde onun güzel el yazısından o cümleleri okumaya başladım.

"En büyük sırlar, insanın kalbinde gizlediği ve belki de kalbinden bile gizlediği sırlardır. Ve bu sırlar, bir gün açığa çıktığında insanın sonunu getirir.

Benim sırlarım, sonumu getirdi.

Bu sır, Arthur'a duyduğum aşktı ama bu satırlar, bir aşk için değil, aşkın kör edici hissi için yazıldı. Düşmanından kaçabilirsin, savaştan kaçabilirsin, kötülüklerden bile kaçabilirsin ama gerçeklerden ve aşktan kaçamazsın. Kaçmak isterken dönüp dolaşıp gideceğin yer yine aşktır.

İlk sayfada o büyük aşkımın çizimi var çünkü Morna Valenka'yı var eden kendisiyken Morna Valenka'nın kalbini var eden sadece ve sadece Arthur'dur."

Bu kitap adeta Morna Valenka'nın günlüğü gibiydi ve sadece aşk anlatılıyorsa neden Veymor tarafından gizlenmişti? Veyn bu kitabı okumuş muydu? Biliyor muydu? Bir yanım onun çoktan bu kitabın her sayfasını okuduğunu söylüyordu ama bir yanım da Thalron'a duyduğu saygıdan dolayı okumadığını iddia ediyordu.

"Şu an bu kitabı okuyorsan ben sana gelmemişimdir, sen beni bulmuşsundur çünkü bu kitabın gelecekte bana karşı olan insanlar tarafından yasaklanacağına, yırtılacağına ve hatta ne yazık ki yakılacağına eminim. Umuyorum ki bu kitap, içinde sakladığı sırlardan dolayı saklanmış ve asıl sahibine, bir Valenka'ya ulaşmış olsun. İşte o zaman, asıl sahibine verdiğim bu sırlar, onun gücüne güç katacaktır.

CamScanner

Altındaki satır, yutkunmakta zorlanmama sebep oldu.

"Ölümün bana yaklaştığını biliyorum, tam da bu yüzden bu günlüğü yazmaya karar verdim. Her satırını okurken bu günlüğü yazan kişinin kitabı yarım bırakabilme ihtimalinin olduğunu düşünerek devam et, nerede son bulduysa o andan sonra artık ben ölmüşümdür."

Derin bir nefes verip bakışlarımı yeniden pencereye doğru çevirdiğimde sırtımı yatağın başlığına yaslayıp kitabı da kucağıma çektim. Öyle heyecanlı ve bir yandan da öyle korku doluydum ki, sanki bu günlüğün bütün sayfalarını okuduktan sonra dönüşeceğim kişi, benim bile görmeyi ummayacağım birisi olacaktı. Morna Valenka'ya karşı sonsuz bir saygı duyuyordum, onu hiç tanımıyor olsam bile tanıdığımdan emin olacak kadar üstelik.

"Thalron'un kurucusu benim fakat herkesin bildiğinin aksine Valenka soyu benimle başlamadı. Valenkalar ilk olarak 1349 yılında veba salgını türediğinde ortaya çıktı ve benden soylarca büyük Ravna Valenka, adı bile olmayan bir yer kurup orada insanları veba illetinden kurtarıp iyileştirdi."

Dudaklarım aralandığında Ravna isminin üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Annemin adıydı ve ona bu isim verilirken büyük ihtimal soyunu bilen birisi ona bu ismi koymuştu. Annem bunu biliyor muydu? Elly bunu biliyor muydu? Hayır, galiba bunu bilen tek kişi şu an bendim.

"Bazı soylar kanla devam eder. Bazıları ise kaderle. Valenka soyu ikisiyle de devam etmeye yemin etmiştir. Bizim kanımız yalnızca damarlarımızda dolaşmaz; kararlarımızda, korkularımızda, en çok da seçtiğimiz insanlarda yaşamaya devam eder. Bir Valenka'nın gerçek mirası, doğurduğu çocuk değil, sevdiği kişidir çünkü Valenkalar dünyaya yalnız gelmez. Yanlarında daima bir yıkım getirirler. Arthur'um yıkım getirdiğimi fark eden kişiydi. Henüz benim ateşimi konuşurken o

CamScanner

fark eden kişiydi. Herkes benim ateşimi konuşurken o, ateşin neyi yakacağını sordu. Herkes benim gücümü överken o, gücün bedelini düşündü. İlk başlarda Arthur'un gözlerinde gördüğüm şey aşk değildi yalnızca korkuydu. Benden değil. Benim dönüşeceğim şeyden. Şimdi bu satırları okuyorsan bilmelisin: Bir Valenka'yı sevmek, sıradan bir bağlılık değildir. Bir Valenka'yı sevmek, bir sona imza atmaktır. Arthur bunu bile bile beni sevdi. Ve işte en büyük sırrım: Valenkalar öldürülmez. Valenkalar ya susturulur ya da efsaneye dönüştürülür. Beni susturmak istediler. Çünkü Arthur'u seçtim. Çünkü bir Valenka'nın kimi seçeceği, krallıkların kaderini belirler. Arthur'un adının yaşadığım yerde neden yasaklandığını merak ediyorsan, cevap sandığından daha basit: Arthur bir isim değildi. Arthur bir tehditti. Çünkü bir Valenka'nın dudaklarından çıkan her 'Arthur', bir tahtın çatırdaması demekti. Ve eğer sen de bir Valenka isen şunu unutma: Sana dokunan herkes ya güçlenecek ya da yok olacaktır. Arasında hiçbir ihtimal yoktur."

Sayfanın alt kısmında, Morna'nın el yazısı aniden sertleşmişti. Mürekkep bazı yerlerde bastırılmış, bazı kelimeler neredeyse kağıdı delecek kadar kuvvetli yazılmıştı.

"Eğer bu kitabı okuyan kişi benim soyumdan geliyorsa; sen artık yalnızca bir insan değilsin. Sen bir denge bozucusun ve bu, Thalron'da affedilmeyen tek suçtur."

Sayfayı çevirdiğim an, boğazıma bir taş oturdu. Morna'nın el yazısı bu kez daha sertti. Daha aceleci. Sanki yazarken bile korkmuştu.

"Valenka soyunun ilk laneti saç rengi değildir. İlk lanet, doğumun kendisidir."

Alt satırda tek bir kelimeyi iki kez çizmişti: doğum.

"Bazı Valenkalar doğmaz. Onlar geri çağrılır."

Parmak uçlarım soğudu. Satırların üzerindeki mürekkep sanki ağırlaştı

CamScanner

mürekkep sanki ağırlaştı.

"Ravna Valenka, veba yıllarında yalnızca hastaları iyileştiren bir kadın olarak anılmadı. Halk arasında başka bir söylenti daha yayıldı: Ölümün eşiğine gelen bazı insanların, onun ellerinden sonra hayata tutunduğu konuşuldu. Bu bir mucize sayılmadı. Bir bedel sayıldı. Çünkü geri dönen insanların eskisi gibi olmadığına inanılırdı. Yaşarlar, nefes alırlar, yürürlerdi... fakat içlerinde yalnızca kendi hayatları değil, yarım kalmış başka bir kaderin ağırlığını da taşıdıkları söylenirdi. Bu yüzden Valenka soyunda doğum hiçbir zaman yalnızca bir başlangıç olarak görülmedi. Bazı çocukların yeni bir hayat değil, kesintiye uğramış bir soyun devamı olduğuna inanıldı. Kaybedilen birinin ismi, yeni doğana verilirdi. Bir anıyı yaşatmak için değil; bir iradeyi sürdürmek için."

Nefesim daraldı.

"Valenkalar için ruh, yalnızca et ve kemik değildir. Taşınan bir mirastır. Eğer bu satırları okuyan kişi sensen ve Valenka kanı taşıyorsan, içinde sana ait olmayan bir kararlılığın, açıklayamadığın bir yönelimin varlığını hissedebilirsin. Morna Valenka'yım ben. Ve Morna, bizim dilimizde yalnızca ışığı değil, ışığın bedelini de simgeler."

Duraksadım.

"Morna'nın anlamı: Ölümün ışığıdır. Biz ve bizim soyumuz ışıktan gelir."

Dehşetle gözlerim açıldığında elimden kitap kayıp düştü ve bakışlarım boşluğa takıldı. İsmimin anlamı Işık Veren'di ve bu zamana kadar o ışığın güzellikler getireceğine inanmıştım fakat şimdi Morna, bana bunun ölümün ışığı olabileceğini de düşündürmüştü. Elly'ye bir keresinde adımın anlamını sorduğumda bana, "Annen bu ismi koyarken hangi anlamla koydu bilmiyorum, Liora," demişti. Bu yanıtını şimdi çok daha iyi anlıyordum ve bunu anlamak karnıma yumruk vemis gibi

CamScanner

hissetmeme neden olmuştu.

Kuzey inanışlarına göre ruh tekrar tekrar dünyaya gelebilir ve farklı bedenlerde yaşamaya devam edebilirdi ama önceden yaşadığın hayatı hatırlamak bir lütuf sayılırdı. Korven ve Tanya hatta Veyn bile geçmiş hayatını hatırlayabiliyorken benim için her şey silikti. Kendi kendimi ne kadar Morna'nın kanını ve belki de ruhundan bir parçayı taşıdığımı ikna etmeye çalışsam da bunun böyle olmadığı oldukça açıktı.

Ben önceki hiçbir hayatımda bir insan değildim, Thalron'a geldikten sonra sadece bir kez bunu hissetmiştim ama şimdi bu bir sanrı olabilir gibi bile geliyordu çünkü o hatırladığımda Morna olmak bir yana yaşayan bir insan olduğum bile şüpheliydi.

"Valenka, bu satırları okuyorsan Thalron'un asıl sahibi sensin. Her taşı, toprağının her tanesi ve hatta Thalron'a ait her şey bir tek senindir. Bu topraklara sahip çıkmak ve onu bir Valenka gibi yönetmek senin için bir yemin olmalıdır. Bunu yapabilecek güçte hissetmiyorsan şimdi bu kitabı okumayı bırak çünkü bundan sonraki her şey, sadece senin gücün için yazılmış olacak."

Kalem darbeleri sert bir hal aldı.

"Son zamanlarda benim yarattığım iradeye karşı darbe vuruluyor, karşı düşüncedekiler kendi birliklerini oluşturuyor ve başlarındaki kişiye Veymor, oğluna Veyn diyorlar; kadınları ise görmezden geliyorlar. Saçlarımın lanetli sayıldığıyla insanları kandırıyorlar. Beni dinle, Valenka, Veymor diye bir şey yoktur; sadece ve sadece Veyna vardır, ben Veyna'yım, tacı olan o kraliçeyim ve Thalron'un soyunu sadece kadınlar devam ettirebilir, bir erkeğin egemenliğine tamamen karşı çıkıyoruz çünkü soy bir tek bizden geçebilir, bir erkek egemenliğinde soy ellerinden kayıp gider.

Veyn'in asıl anlamı ise bizim dilimizde kurucunun oğlu değil, Veyna'nın seçimi, eşidir. Hayır, Arthur'um benim

CamScanner

Veyn'in asıl anlamı ise bizim dilimizde kurucunun oğlu değil, Veyna'nın seçimi, eşidir. Hayır, Arthur'um benim Veyn'im değil çünkü düzen, onun benim eşim değil, adanmışım olmasını istedi ve o da bana Adanmış oldu."

Gözlerim irice açılmış, dudaklarım aralanmıştı. Elimdeki kitabı okurken neredeyse yatar bir pozisyona gelmiştim ve kitabı yan bir şekilde tutuyordum. Bu yüzden okuduklarımı birkaç kez daha okumak zorunda kalmıştım, yanlış mı okuyorum diye fakat oradaydı, Veyn'in anlamı Veyna'nın eşi demekti Morna'ya göre. Fakat bunu tamamen değiştirmişlerdi.

Yanlış okumuyordum. Kelime oradaydı. Açık, net, kaçışsız. Veyn, Veyna'nın seçimi. Eşi.

Parmaklarım sayfanın kenarında donup kalırken kalbimin ritmi bozuldu. Sanki bir kelime, tek bir kelime, Thalron'un bütün taşlarını yerinden oynatmıştı. Bugüne kadar duyduğum, ezberlediğim, bana zorla kabul ettirilen her şey bir anda eğreti görünmeye başladı.

Kurucunun oğlu. Varis. Tahtın sahibi.

Hayır. Morna'nın el yazısı kelimelerin içini oyuyordu. Veyn bir kan bağı değildi. Veyn bir seçim bağıydı.

Başımı yavaşça kaldırdım. Odanın içindeki sessizlik bile farklı geliyordu artık. Duvarlar aynıydı, kar fırtınası hâlâ pencereleri dövüyordu, rüzgar aynı uğultuyla kaleyi sarsıyordu ama ben aynı değildim. Çünkü bu kelime yalnızca Veyn'in anlamını değiştirmiyordu. Veyn Arthur Thalron'u değiştiriyordu. Gözlerim yeniden satırlara kaydı. *Arthur'um benim Veyn'im değil.* Yutkundum. Arthur'un adının yasaklanması. Arthur'un tehdit olarak görülmesi. Arthur'un Adanmış yapılması. Bir Valenka'nın seçimi... Bir Valenka'nın eşi...

Göğsümde ağır bir baskı oluştu çünkü eğer Morna

CamScanner

Göğsümde ağır bir baskı oluştu çünkü eğer Morna doğruyu yazdıysa, eğer Thalron'un bir büyük yalanı buysa o zaman Veyn Arthur Thalron'un bütün varlığı baştan aşağı başka bir anlama geliyordu. O yalnızca Veymor'un oğlu değildi. O bir zamanlar bir Valenka'ya ait olması gereken bir kavramın yaşayan hâliydi. Ve bu düşünce zihnime düştüğü anda içimde tuhaf, tehlikeli bir kıpırtı oluştu. Çünkü Morna'nın satırları yalnızca düzeni suçlamıyordu.

Düzeni ifşa ediyordu. Kalem darbeleri sertleşmişti. *"Düzen, onun benim eşim değil, adanmışım olmasını istedi."*

Dizlerimi karnıma doğru çektim. Kitabı hâlâ iki elimle tutuyordum ama artık ağırlığını hissediyordum. Bu yalnızca bir günlük değildi. Bu bir itiraftı. Bir isyandı. Bir suç belgesiydi. Thalron'un varlığına karşı yazılmış bir metindi. Bu yüzden yasaklanmıştı. Bu yüzden saklanmıştı. Bu yüzden Veymor bu kitaptan nefret ediyordu.

Gözlerimi kapattım ve o anda Veyn'in yüzü zihnimde belirdi. İfadesiz. Soğuk. Alaycı.

Eğer Morna'nın yazdığı gerçekse o zaman Veyn'in taşıdığı isim bile bir çarpıtmaydı. Çünkü o ismi Thalron ona miras olarak vermemişti. Thalron o ismi ele geçirmişti. Nefesim hızlanmıştı çünkü zihnim, istemeden, kaçamayarak, beni çok daha tehlikeli bir soruya sürüklüyordu: Peki ya ben? Ben bir Valenka olarak Morna'nın soyundan geliyorsam, benim Veyn'im kimdi? Kalbim göğsüme sertçe çarptı. Hayır. Bu düşünceyi reddetmeliydim. Bu delilikti. Bu Thalron'un lanetiydi. Bu kitabın zihnimle oynadığı oyundu ama ne kadar kaçmaya çalışırsam çalışayım gerçek, sinsi bir şekilde geri dönüyordu: Benim hayatımda bana en fazla yaklaşan kişi kimdi? Benim kaderime en fazla dokunan kişi kimdi? Benim irademe en fazla çarpan kişi kimdi? Ve zihnim, acımasız bir dürüstlükle tek bir isim fısıldadı: Veyn.

CamScanner

dürüstlükle tek bir isim fısıldadı: Veyn.

Başımı sertçe iki yana salladım. "Hayır..." Sesim odanın içinde yankısız dağıldı. Bu yalnızca bir tesadüftü. Olmalıydı. Olmak zorundaydı. Çünkü aksi, Thalron'un ironisi bile olamayacak kadar zalimdi. *"Bir Valenka'nın kimi seçeceği, krallıkların kaderini belirler."* Kalbim yavaşladı ama bu bir rahatlama değildi. Bu fırtına öncesi sessizlikti çünkü Morna'nın satırları artık yalnızca geçmişi anlatmıyordu. Beni anlatıyordu.

Thalron'un asıl sahibi sensin. Denge bozucusun. Seçim. Eş. Veyna.

Ve o anda fark ettim: Thalron'da hiçbir şey kan bağı kadar tehlikeli değildi ama kan bağı bile seçim kadar yıkıcı değildi. Eğer Morna'nın yazdığı gerçekse, eğer Thalron'un en büyük kavramı çarpıtılmışsa, o zaman bu düzen yalnızca zalim değildi. Bu düzen korkuyordu. Kadınlardan. Valenkalardan. Seçimden. Ve en çok da bir Valenka'nın bir erkeği seçmesinden.

Dudaklarım yavaşça aralandı. Çünkü zihnimin en karanlık köşesinden yükselen o düşünce artık inkâr edilemezdi: Thalron'un en büyük yasağı aşk değildi. Thalron'un en büyük yasağı, bir Valenka'nın aşkıydı.

Ne zaman uykuya daldığımı bilmiyordum ama kendimi bir rüyanın içinde bulduğumda bir geminin içindeydim ve okyanusun ortasındaydım. Güneş en tepedeydi, gündüz Kuzey'e gelmişti ve gökyüzü hiç olmadığı kadar parlaktı. İçimi tarifi olmayan bir huzur kapladığında ve derin bir nefes verdiğimde ellerim geminin korkuluklarını sıkıca kavradı. Çenem yine havadaydı, üstünlükle okyanusun en uç noktasına doğru bakıyordum.

Birisi bana arkamdan yaklaştığında adım seslerini işittim fakat korku yoktu; o adımlar biraz daha bana yaklaştı ve sonrasında elleri omuzlarımı

CamScanner

bana yaklaştı ve sonrasında elleri omuzlarımı kavradı ardından kollarımdan aşağıya doğru kaydı, elleri karnımı tuttuğunda bakışlarım gülümseyerek aşağıya doğru kaydı.

Eller karnımın üzerindeydi ve o elleri nerede görsem tanırdım; Veyn'e aitti ve Arthur yazılı yüzüğü parmağındaydı. Fakat ben o an parmağındaki yüzüğe değil, karnıma bakmak zorunda kalmıştım.

Çünkü hamileydim ve karnım neredeyse burnuma kadar geliyordu; bir bebeği hissettim kalbimde, karnımda, beynimde ve rüyamda bu kez korku yerine sadece huzuru hissettiğimde ellerim Veyn'in ellerinin üzerine doğru yaslandı. Başımı geriye doğru yatırıp ona yaslandığımda gülümsedim. Sanki ait olduğum yerdeymişim gibi, sanki bu an, bütün anımızın bir bedeli olacakmış gibi.

"Bu gerçek değil," diye mırıldandım ağzımın içinde rüyanın bilincinde olarak. "Fakat en güzeli de bunun bir rüya olması çünkü sonrasını düşünmeme gerek bile kalmıyor."

Veyn'in gülümsediğini hissettim ve sonrasında derin bir nefes verdiğinde "Bu gerçek benim *Liora'm,*" dedi derinden gelen bir sesle. "Sen en sonunda bana teslim olacaksın."

Gözlerimi kapatıp kendimi biraz daha ona yasladım ve başımı omzuma doğru yatırıp "Gerçek olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum keyifle. Güneş tenimi yakıyor gibiydi, gemi hiç sallanmıyor hatta sanki Kuzey sınırları içerisinde değilmiş gibi hissediyordum.

"Çünkü," dedi Veyn'in fısıldayan sesi. "Bizim kaderimiz sadece birbirine bağlı, hangi zamanda olursan ol, benim kalbim, senin kalbini daima bulacaktır."

Yüzümdeki gülümseme genişlediğinde ve gözlerimi

CamScanner

Yüzümdeki gülümseme genişlediğinde ve gözlerimi açtığımda yavaşça ona bakmak için döndüm fakat döndüğüm anda sanki gökyüzündeki bütün kandiller söndü, okyanusun o dingin suyu durdu, Kuzey'i iliklerime kadar hissettim. Güneş gitmiş, gece gelmişti, renkler hiçbir yerde yoktu, gemi dalgalardan dolayı sarsılıyordu ve ben sadece acı hissediyordum çünkü vücudumu tamamen arkama doğru döndüğümde boşluktan başka hiçbir şeyle karşılaşmadım. Veyn yoktu, ona dair hiçbir şey yoktu.

Elim hızlıca karnıma doğru gittiğinde orada bir bebeğin varlığını göremedim çünkü karnım dümdüzdü, nefesimi zorlukla verdiğimde ve tırnaklarımı karnıma doğru geçirdiğimde geminin zemininin kan rengini aldığını gördüm, kanlar bacaklarımdan sızıyordu.

Ben bebeğimi kaybetmiştim.

"Hayır," diye fısıldadığımda ve yeniden başımı kaldırdığımda bütün o gecenin, karanlığın ve hatta renksizliğin ortasında onu gördüm, Morna'yı. Morna Valenka'yı. Onun da eli karnındaydı, onun da bacaklarından kan sızıyordu ve gözleri ölmek üzere olan bir kadın gibi bana bakıyordu.

Ve belki de ben de ona öyle bakıyordum çünkü öylesine büyük bir acı hissediyordum ki sanki gerçekten de bedenim acıyla kasılıyor, gerçekten de bir bebeği kaybetmenin hüznünü yaşıyordum.

"Neden?" çıktı dudaklarımdan sadece ve gözlerimden yaşların süzüldüğünü hissettim. Veyn neredeydi, bebeğim neredeydi?

Morna, dudaklarını oynatarak bana sadece tek bir cümle fısıldadı: "Seçimler, geri dönüşü olmayan bedelleri getirir, Liora Valenka. Hangi seçiminin, hangi bedelleri ya da güzellikleri getireceğine sen karar vereceksin."

CamScanner

Acıyla ve hatta gözyaşlarıyla gözlerimi açtığımda bir elim karnımdaydı ve kitap açık bir şekilde hemen yan tarafımda duruyordu. Beni uyandıran ise gözyaşlarım değil, dairemin çalan kapısıydı. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken yavaşça doğruldum ve elimle bir kez daha karnımı kontrol ettim fakat orada hiçbir şey yoktu, hiçbir zaman da olmayacaktı ama ben neden bu denli acıyla burun buruna gibi hissediyordum.

Kapı bir kez daha sertçe çalındığında elimin tersiyle gözlerimi silip titreyen bir sesle "Gel," dedim. Saniyesinde kapı açıldığında ve içeriye giren kişinin Tanya olduğunu gördüğümde aldığım derin nefes boğazıma takıldı, zorlukla buğulu gözlerle ona bakarken Tanya'nın yüzündeki gülümseme yavaş yavaş soldu ve bana yaklaşırken o hevesli yüzü, mutsuz bir hal aldı.

"Liora," dedi hızlı adımlarla yatağa koşup yanıma oturarak. "İyi misin?"

Kendime birkaç saniye müsaade verip gözlerimi sıkıca yumdum ve gördüğüm rüyayı zihnimden atmaya çalıştım. Okuduğum her şeyden etkilenmiştim ve bu da rüyalarıma yansıyordu, gerçek değildi, gerçekleşme ihtimali asla olamazdı. Peki ya ben ne için ağlamıştım? Gördüğüm rüyanın o kötülüğüne mi yoksa bunun hiçbir zaman gerçekleşmeyeceği düşüncesine mi?

Gözlerimi yavaşça açtığımda "İyiyim," dedim çatlak bir sesle. "Sadece kötü bir kâbus gördüm."

"Ne gördün?" dedi Tanya ve sonra bakışları yatağın üzerindeki kitaba doğru kaydı, gözleri irice açıldığında "Sonunda o kitabı almışsın," diye hevesle soludu. "Okudun mu?"

"Biraz," dediğimde bakışlarım kitaba doğru kaydı ve sonra kapağını hızlıca kapattım. "Çok tuhaf, gerçekdışı ve insanın aklını kaçıracağı şeyler

CamScanner

yazıyordu, Tanya."

Tanya, merakla, "Ne gibi?" diye sordu.

Ona söylemeli miydim, emin değildim fakat o benim en yakın arkadaşımdı, çocukluğumdu ve her ne olursa olsun beni yalnız bırakmayandı. "Morna Valenka'ya göre, yani onun diline göre Veyn'in anlamı aslında kurucunun oğlu demek değilmiş," dedim fısıldayarak. "Veyn aslında Veyna'nın eşine söyleniyormuş. Liora'nın anlamı Işık Veren ama aslında buradaki Işık ölümü simgeliyor hatta Ravna da Işık anlamını taşıyor ama burada da Işık, ölüm için söyleniyor olmalı." Ravna'nın anlamını söyledikten sonra gözlerim irice açıldı. "Evet, annemin adı da aslında ışıktan geliyor, Tanya."

Tanya, dediklerimden hiçbir şey anlamadığını daha farklı kaç çeşitte bana bakarak gösterebilirdi, bilmiyordum. "Eğer böyle bir anlamı olsaydı, Veymor oğluna bu ismi vermezdi, öyle değil mi?" diye sorduğunda hiçbir şey bilmese bile en mantıklı tarafından bir yorum yapmıştı. "Veymor, Valenkalardan ve onlarla alakalı her şeyden nefret ediyor."

"Belki de," dedim duraksayarak. "Belki de öylesine nefret ediyor ki, onlardan kalanları da bu şekilde silmek istiyordur."

Tanya, kaşlarını kaldırdı ve sonrasında önüme gelen saçlarımı geriye itip "Ama Veyn zaten Arthur olduğunu söylemedi mi?" diye sordu. "Bu biraz da kurucunun oğlu değilim, kendi varlığımla varım demektir belki."

Ben de öyle düşünüyordum. En başından beri öyle düşünüyordum fakat şimdi, her şey yerli yerine oturmaya başladığında bakışlarım hızlıca Tanya'ya döndü ve gözlerim irileşti. "Veyn, Kızıl Kitap'ı okudu," diye fısıldadım kısık bir sesle. "Ve Veyn'in asıl anlamını öğrendi."

CamScanner

Tanya da donakaldığında bir süre birbirimizin yüzüne baktık. "Ama," dedi Tanya kekeleyerek. "Veyn'in, Valenkalara ait bir kitaba inanması kulağa inandırıcı gelmiyor. Her ne kadar görmek istemesen de o Thalron'a ait, Liora."

Doğruydu. Valenkalara inanmazdı, Morna Valenka'nın yazdığı her satır ona deli saçması gelirdi ve hatta inadına Veyn isminin üzerine daha fazla baskı yapardı. Veyn'i inandırabilmek için gerçekten bir kanıtı olması gerekirdi. Gözlerim kitaba doğru kaydığında ne kadarını okuduğunu ve hatta okuyup okumadığını merak etmiştim.

"Her neyse," dedi Tanya uzanıp ellerimi tutarak. "Nord, Veyn'in yanına geldi, birazdan Thalash lideri ve yardımcıları gelecekmiş, büyük bir şölen hazırlığı var." Yüzümü buruşturdum ve bunlara hazırlıklı olmadığımı ona açıkça belli ettim. "O zamana kadar bana her şeyi anlatacaksın!"

"Ne gibi?" dedim yatakta tamamen doğrulup ayağa kalkarak. Tanya hâlâ yatakta oturuyordu.

"Liora," dedi adımı heceleyerek. "Dün yaşanılanların farkında mısın?" O da ayağa kalktı ve benim peşimden tuvalete doğru yürüdü. Kapıyı kapattığımda o kapının önünde hâlâ benimle konuşuyordu. "Dün, Veyn, Yüce Veyn, Veymor'un oğlu Veyn, varis olan Veyn, senin yanına geldi ve hepimizin önünde seni omzuna atıp götürdü." Kapıya vurdu sertçe. "Bu kez kaçamayacaksın çünkü görüyorum ki yeniden hizmetkarı olmuşsun."

Tuvalette işimi gördükten sonra aynaya bakıp dişlerimi fırçalamaya başladım ve ağzım doluyken "Sadece anlaşma yaptık," diye açıklamada bulundum.

"Bu şekilde kaçamazsın," dedi bir kez daha kapıya sertçe vurup. Yüzünü göremiyordum ama büyük

CamScanner

bir merakla bana baktığını anlayabiliyordum. "Resmen koskoca Yüce Veyn'i ayaklarına getirdin, bunu nasıl başardın?" Dişlerimi fırçaladıktan sonra Tanya heyecanla devam etti. "Sonrasında seni o yemek odasına getirişi, yanında tutmak istemesi, Veymor'un zehirlenmesi..." Tanya art arda kapıya vurmaya devam etti. "Bana her şeyi anlatacaksın."

Bütün işlerimi hallettikten sonra derin bir nefes alıp tuvaletin kapısını açtım ve Tanya'ya tek bir cümle söyledim: "Veyn beni öptü."

Tanya ilk önce donakaldı ardından gözleri irileşti sonra dudakları aralandı. Birkaç kez bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama sonrasında bundan vazgeçip eliyle ağzını kapatıp değişik sesler çıkardı. Öyle çok şaşırmıştı ki, şaşırdığı ben miydim yoksa Veyn miydi, anlayamıyordum.

En sonunda, tek nefeste "Sen Veyn'le öpüştün mü?" diye sordu şaşkınlıkla.

Yanından rüzgar gibi geçip yüzümü ondan sakladım çünkü bakışlarımdan her şeyi anlardı, biliyordum. "Hayır," dedim hızlı bir şekilde dolabı açarak. Kıyafetlerimi değiştirecektim. "Beni öptü ve ben de ona karşılık olarak yumruk attım."

"Ne?" diye haykırdı adeta Tanya. "Veyn'e yumruk mu attın?"

"Daha önce de hançerlemiştim," dedim rahat bir sesle dolabın içinden başka bir Köksüz pelerinini çıkararak. "Bunu zaten bekliyordu."

Tanya'nın adımlarını hissettim ve sonrasında beni kendisine çevirdiğinde "Sen neler söylediğinin farkında mısın?" diye sordu. "Thalron yasalarını geçiyorum, Veyn seni öptü, sen ona yumruk attın ve şu an hizmetkarısın." Anlamayan gözlerle, gözlerimin içine baktı. "Liora, neler oluyor?" Kısık bir sesle ve hatta fısıldayarak devam etti. "Değil seni öpmesi, sana dokunması bile Thalron yasalarına

CamScanner

seni öpmesi, sana dokunması bile Thalron sınırları içerisinde kabul edilmiyor. Kendi babasının yazdığı kuralları yok saydığı gibi bir de seni..." Tanya, yutkundu, "Liora şu bakışlarına bak, inanamıyorum, ondan hoşlanıyorsun!"

"Hayır!" dedim yüksek bir sesle ve kendimi ondan kurtararak diğer tarafa doğru yürüdüm. "Ondan hoşlanmıyorum sadece..." Yutkundum ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Sadece aramızda farklı bir iletişim şekli var. Yolun başında ikimiz de birbirimizin eline çok büyük sırlarımızı verdik, ben onun, o da benim sırlarımı biliyor. Sessiz bir anlaşma imzaladık ve sonucunda..."

"Ve sonucunda o anlaşmayla seni öptü mü?" Tanya alayla bana baktı. "Her şey bir yana, onun neden seni öptüğünü düşünüyorsun?"

"Çünkü canı ne isterse onu yapan birisi," diyerek geçiştirdim Tanya'yı. "O bir deli."

"Bir erkek seni canı istediği için öpse o erkeğe sadece yumruk atmaz, doğduğuna pişman ederdin, Liora. Fakat sen, buna rağmen onun hizmetkarı olarak devam ediyor, onun yanından ayrılmıyorsun." Tanya kollarını önünde bağladı ve büyük bir imayla bana baktı. "Neden dürüst olmuyoruz?"

"Hizmetkarı olmayı Kızıl Kitap'ı alabilmek için kabul ettim," dedim, kendimin bile inanmadığı bir yalanı söyleyerek.

"Liora," dedi baskın bir sesle ve gözleriyle adeta beni tanıdığını bana belli etti. "Herkesi kandırabilirsin, beni kandıramazsın." Uzanıp omuzlarımdan tuttu ve sonrasında kollarımı sıktı. "Neden içinde verdiğin o savaşlardan söz etmiyorsun da bana durmaksızın yalan söylüyorsun? Beni artık eskisi kadar yakın görmüyor musun?"

CamScanner

Tanya'nın gözlerinin içine baktığımda asıl sorun o değildi, asıl sorun bendim; bir tek bunu göremiyordu. İçimde bir savaş verdiğimin farkındaydı ama bu savaşın asıl nedenini göremiyordu, belki de ben gösteremiyordum.

"*Veyn bir bataklık gibi,* Tanya," diye fısıldadım bir sırrı paylaşıyormuş gibi. "İlk başta o suya girdiğimi bile bilmiyordum, sanki berrak bir okyanusun içindeydim ama sonrasmda ne oldu biliyor musun? Okyanus beni içine hapsetti ve gitgide," derin bir nefes verdim, "gitgide ve gitgide o okyanus küçülmeye başladı, ilk önce bir dereye sonra bir göle ve en sonunda da bir bataklığa dönüştü. İşin en kötü tarafı ben bataklıkta olduğumu biliyorum, uzansam karaya tırmanacağımın da farkındayım ama bataklık beni içine çekerken sanki bundan da keyif alıyorum." Başımı iki yana salladım. "Ama bataklıktayım işte Tanya, o bir bataklık ve en sonunda tamamen batmaktan, yok olmaktan, beni hapsetmesinden korkuyorum. Çünkü benim varlığım, onun inandığı her şeyin sonu demek." Zorlukla devam ettiğimde sesim titremişti. "Ben o bataklıktan çıkmayı istiyorum ama kurtulamıyorum; elimi her uzattığımda kara biraz daha uzaklaşıyor. Ben kurtulaımyorum, Tanya, kendimi kurtarmamın bir yolunu biliyorsan söyle, eğer bilmiyorsan bana artık soru sorma çünkü ben de bilmiyorum."

Tanya beni dinlerken bakışlarına çok büyük bir şefkat bulaşmıştı. O bataklığın beni durmaksızın Veyn'i özlemek zorunda bıraktığını, onu gördüğümde kalbimin delicesine attığını, beni öptüğünde dünyanın en heyecanlı insanı olduğumu, onun bazen yanımdaki varlığıyla bile sanki kaderimmiş gibi huzur bulduğumu söylememiştim. Bunları söyleseydim ne olurdu, bana nasıl bakardı, tahmin bile edemiyordum.

Tanya, belki de en acımasız tarafını kullanarak "O bataklıktan hiçbir zaman kurtulamayacaksın, Liora." dive mırıldandı. "Cünkü sen adına Vevn

CamScanner

Liora," diye mırıldandı. "Çünkü sen adına Veyn dediğin o bataklığı çoktan kaderin yaptın."

Başımı silik bir şekilde iki yana salladım ama cümleleri sanki kalbime hançer girmesine sebep olmuştu. Hayır, bunu kabul edemezdim, kabul etmemeliydim, yapmamalıydım. Ama orada bir yerlerde Tanya'nın haklı olduğunu biliyordum. Rüyalarımdaydı, kabuslarımdaydı, düşüncelerimdeydi, inadımın kırıldığı yerdeydi, ileriye bakan gözlerimin geriye dönme sebebiydi, adımlarımın sahibiydi.

Bundan sonra o bataklıktan kurtulabilecek miydim, bilmiyordum.

Kapı çaldığında kendime çeki düzen verdim ve "Gel," diye seslendim. Kapı açılıp içeriye Liten girdiğinde bakışları ikimizin üzerinde gezindi, muhafız zırhını giyinmişti. "Yüce Veyn ve Yüce Nord, birazdan şölen alanına geçecek," dedi. "Sizin de hazır olmanızı istediler."

"Yüceleri art arda sıralarken yorulmuyor mu acaba?" diye fısıldadı Tanya arkamdan. Kendimi tutamayıp girdiğim o kumkumanın içinde bile dayanamayıp güldüm ve elimle ona işaret vererek beraber dairemden dışarıya çıktık. Liten'in yanından geçerken ona şöyle bir dönüp baktım ve sonra bakışlarımı kaçırdım.

"Veyn'in Liora'sı," dedi Liten bana doğru eğilip. Ona bakmadım ama yüzümü ekşittim. "Bana Liten de."

"Neden sana bunu söylememi istiyorsun?" diye sordum merdivenin önüne geçerek. Veyn'in yemek odasının kapısı açıktı, birazdan buraya gelecek olmalılardı.

"Çünkü," dedi Liten duraksadı ve sonra Tanya'dan çekinip öne doğru eğilerek fısıldadı. "Yüce Alva'ya Liten'i sen öğrettin. Sen söylemezsen o da söylemez."

CamScanner

söylemez."

Hızlı bir şekilde bakışlarımı ona çevirdiğimde ve dudaklarım büküldüğünde ona karşı oluşturduğum bütün duvarların tek tek yıkıldığını hissettim. Sesinde gerçekten de mutsuzluk vardı, ona Liten demezsem bir daha kimsenin demeyeceğini düşünüyordu.

"Liten," dedim mutsuz bir sesle daha fazla dayanamayarak. "Benim kalbimi çok kırdın fakat biz arkadaşız ve seni affetmeyi seçiyorum." Liten'in zırhına rağmen gözlerinin içi güldüğünde ben de dayanamayıp gülümsedim. "Fakat bir kez daha aynısını yaparsan, seni asla affetmeyeceğimi biliyorsun değil mi?"

Liten bir cevap vermesine fırsat kalmadığında yemek odasının kapısında Nord ve Veyn belirdi. Veyn'in üzerinde Asil kıyafetleri vardı ama bütün bunların dışında yine o altın kemerini takmıştı, sakallarını kesmişti, saçlarını ise derli toplu bir hale getirmişti. Öylesine heybetli, öylesine kendinden emin görünüyordu ki, Veymor'un yerine geçtiği her halinden okunuyordu.

Sadece Veyn değil, Nord da oldukça özverili görünüyordu. Beyaza çalan saçlarını taramıştı, altın kemerini o da takmıştı ve duruşu, diğer günlerin aksine biraz daha sakindi.

İkisi merdivenleri inerken Tanya'yla durup onları bekledik. Son basamağa geldiklerinde Veyn'in gözleri bana döndü ve gergin bir şekilde çenesini havaya kaldırdığında bu gerginliğinin asıl nedeninin gelen misafir olduğunu düşündüm. Belki de ilk kez Veymor yokken bir varis olarak konuşma hakkı ona verilecekti ama bunun heyecanına girecek bir adam da değildi.

"Gidelim." Veyn'in tek kelimesiyle kalenin dışına doğru yürümeye başladığımızda muhafızların sayısı artmıştı hatta öyle ki Veym normalde sadece

CamScanner

doğru yürümeye başladığımızda muhafızların sayısı artmıştı hatta öyle ki Veyn normalde sadece Liten ile beraberken şimdi arkasında üç muhafız daha vardı, Nord'un ise iki. Tanya'yla birbirimize dönüp baktığımızda ikimizin de sorguladığını açıkça gördüm.

Şarkı: Tribal Blood, I will Fight

Kaleden dışarı çıkıp gecenin karanlığına kucak açtığımızda karlar durmuştu fakat gökyüzüne baktığımda tek bir yıldızın bile olmadığını gördüm. Yüzümde mutsuz bir ifade belirdiğinde hemen ileride limanın orada çok büyük bir kalabalık olduğunu anladım; bütün Asiller ve hatta Din İnsanları orada bekliyorlardı, gerisinde Tüccarlar ve Köksüzler vardı.

"Olaf'ın kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Tanya kısık bir sesle. Başımı evet anlamında salladım ama daha fazlasını istediğim her halimden belliydi. "Kendisi babasını diri diri cayır cayır yakmış ve tahtın asıl sahibi olmuş. Önceden Thalron, Olaf'ın babasıyla harika bir iş birliği içindeyken, şimdi Olaf'ın bir deli olduğunu söylüyorlar." Kaşlarım havalandı ve merakla ona bakmaya devam ettim. "Vücudunun yarısı yanıklarla doluymuş, her şeyi ama her şeyi yiyorlarmış ve Thalash'a adeta yamyamlığı getirdiği söyleniyor."

"Thalron için biz de aynı şeyleri duyuyorduk, Tanya," dedim gözlerimi devirerek. "Bunlar sadece bir söylentiden de ibaret olabilir ve ayrıca dikkat edersen burada da deli olmayan kimse yok."

"Bilmiyorum," diyen Tanya afallamıştı. "Ama Olaf denilen adam, merhametsiz ve oldukça acımasız biriymiş."

Kaşlarım çatıldı ve bakışlarımı yeniden limana doğru çevirdim. Okyanusun ilerisinde, sisin olduğu yerde bize doğru yaklaşan tek bir gemi vardı. Eğer

CamScanner

yerde bize doğru yaklaşan tek bir gemi vardı. Eğer bir savaş istiyor olsaydı tek bir gemiyle de gelmezdi fakat bütün insanların açığa çıkmasından Olaf'ın sandığımdan daha önemli birisi olduğunu fark etmiştim.

En sonunda limanın olduğu yere doğru vardığımızda Köksüzler ve Tüccarların hepsi, ellerini önlerinde birleştirip büyük bir saygıyla Veyn'e karşı selam verdiler, Asiller ve Din İnsanları ise sessizce önlerinden geçip gitmemizi beklediler. Birçok insanın Veymor'u bilmediğine emindim ama bilenlerin bakışlarından asıl düşünceleri net bir şekilde okunuyordu: Hiçbirisi Veyn'in başa geçmesini istemiyordu.

Alva, Veyn'in amcası, Maris ve ailesi, Nord'un kardeşleri... Herkes ama herkes belirli bir sıraya göre dizilmiş, geminin yaklaşmasını bekliyorlardı. Völva davulları köşede yerlerini almışlardı, burada demek ki karşılamalar bu şekilde gerçekleşiyordu, ben bilmiyordum.

Veyn, bir adım önümde durduğunda ve ellerini arkada birleştirdiğinde çenesini havaya kaldırıp geminin geldiği yöne doğru baktı. En sonunda gemi, sislerin arasından ortaya çıktığında kıpkırmızı yelkenini ve yelkenin üzerindeki o sembolü görmüştüm; ateş sembolü vardı, ateş sembolünün üzerinde ise ne olduğunu hissetmek bile mümkündü aslında. O gemi sislerin içinden sıyrıldıkça bayrak rüzgarla geriliyor, kırmızı yelken gecenin karanlığında adeta kan gibi dalgalanıyordu.

Alevin tam merkezinde bir taç vardı. Taç. Nefesim boğazıma takıldı. Bu yalnızca bir birlik sembolü değildi. Bu açık bir mesajdı. Ateşin içindeki taç... güç. Egemenlik. Yakılarak alınmış bir hüküm. Kendilerinin dünyanın bile hükümdarı olduğunu düşünüyor olmalılardı.

Geminin gövdesi limana yaklaştıkça kalabalığın

CamScanner

Geminin gövdesi limana yaklaştıkça kalabalığın üzerindeki sessizlik ağırlaştı. Davullar bile henüz çalmıyordu. Herkes o bayrağa bakıyordu. Herkes aynı şeyi görmüş, aynı şeyi anlamıştı.

Thalash geliyordu.

Aramızdaki hava değişmişti. Soğuk bile farklı hissediliyordu. Yanımda duran Tanya'nın parmaklarının istemsizce gerildiğini gördüm. Köksüzler başlarını biraz daha eğmişti. Asillerin yüzlerinde ise saklanamayan o huzursuzluk vardı.

Veyn kıpırdamadı ama omuzları sertleşti. Bakışları gemiye sabitlenmişti; o yeşil gözlerin içinde alışıldık o kayıtsızlık yoktu artık. Bu başka bir şeydi. Hesaplama. Tartma. Tehdit ölçme.

Sis tamamen dağıldığında geminin burnu limanın taşlarına yanaştı ve davullar çalmaya başladı. Derinden ve yavaş. Tıpkı kalp atışı gibi.

Tahta köprü ağır bir gıcırtıyla aşağıya bırakıldığında kalabalığın içinden tek bir insan bile nefes almıyormuş gibi geldi bana.

Sonra bir çift adım belirdi. Ağır. Kararlı. Köprünün başında duran siluet ilk anda bir insan gibi değil, ateşten çıkmış bir gölge gibi görünüyordu. Yelkenler rüzgarla savrulurken kırmızı yelkenin tonunu taşıyan yanık izleri teninde keskin çizgiler halinde seçiliyordu. Ve o yüz... Kim bakarsa baksın huzursuz olacağı türden bir yüzdü. Yanmış ama yıkılmamış.

Gözleri kalabalığın üzerinde gezindi. Sonra doğrudan Veyn'e kilitlendi. Davullar sustu. Gece sustu. Kalabalığın içindeki gerilim elle tutulur bir şeye dönüştü. Çünkü herkes aynı anda şunu fark etmişti: İki deli aynı limandaydı artık.

Tahta köprüden aşağıya inerken karanlığın

CamScanner

içindeki yüzü çok daha fazla açığa çıktı ve o an, Olaf'ı çok daha net gördüm. Saçları kömür kadar siyahtı ve omuzlarına kadar geliyordu; gözleri ise bu karanlığa rağmen gümüş renkleriyle adeta parlıyordu. Yüzünün yarısı, boynuna ve oradan kollarına kadar yanıklarla doluydu. Bir tarafı öylesine korkutucu görünüyordu ki, diğer tarafı güzel bir adam olduğunu gizlememek için kendini belli ediyordu. Boyu neredeyse Veyn ile aynıydı ve oldukça iriydi. Her şey bir yana, Kuzey'e gelmiş olmalarına rağmen üzerlerinde siyah renkte kolsuz yırtık atletleri vardı, altlarına giydikleri pantolonları deriden yapılmıştı ve onlarda da yer yer darbeler vardı. Dudağının bir tarafı yanıktan dolayı aşağı doğru çekiyordu ama Veyn'e bakıp gülümsediğinde ürperdiğimi hissettim.

Olaf gerçekten de korkutucu birisiydi.

Ve sadece beş kişi gelmişlerdi; hemen yanında bir kadın duruyordu, şaşırtıcıydı ama onun da saçları kızıldı, üzerinde kolsuz atleti, altında uzun eteği ve botları vardı. Saçları benimkinden çok daha uzundu, onun hemen arkasında üç erkek vardı, bir tanesi Olaf'a daha çok benziyordu fakat diğer ikisinin bellerindeki hançerler onların muhafız olabileceğini düşündürdü.

Olaf en sonunda kıyıya adımları vardığında Veyn'den gözlerini bir an bile olsun ayırmadı, Veyn ise Olaf'm onun ayağına gitmesini bekledi fakat tam o anda, Olaf'ın bakışları yavaşça kalabalığa, kalabalıktan kalelere ve en sonunda bana doğru döndüğünde yüzündeki gülümseme donakaldı, gözlerimin içine bakarken bakışları saçlarıma doğru kaydı ve dudaklarından "Gerçekmiş," döküldü, sonrasında ise bir anda ağzından gür bir ses çıkarıp tek dizinin üzerine saygıyla çöktüğünde arkasındaki diğer kişiler de aynısını yaptı. Bir anlık herkes bunun Thalron'a karşı bir saygı olabileceğini düşündü fakat Olaf yüksek bir sesle "Valenka!" diye bağırdı. "Saygıyla sizi selamlıyorum!"

CamScanner

selamlıyorum!"

Herkesin ama herkesin bakışları bana döndüğünde Veyn de yavaşça omzunun üzerinden bana baktı, çenesinin kasıldığını fark ettiğimde yüzünde şaşkınlık yoktu çünkü bunu beklediği açıktı. Belki de tam da bu yüzden gergindi.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı hemen yanımdaki Tanya.

Nord, onun sorusunu duyduğunda "Thalash birliği, Valenkaları kutsal kabul ediyor çünkü Veba zamanı soylarını koruyan bir Valenka varmış," dedi. "Thalron'un aksine onlar Valenkalara sonsuz bir saygı içindelerdir ve hatta hemen arkasındaki o kırmızı saçlı kadını görüyor musun? O Olaf'ın kız kardeşi ve sadece Valenka hayranlığından saçlarını boyadığı söyleniyor."

Dudaklarım büyük bir şaşkınlıkla aralandığında Olaf çöktüğü yerden doğruldu ve sonrasında bakışlarını benden ayırmayarak bizim olduğumuz tarafa doğru yürüdü. Hemen arkasında ailesi diye düşündüğüm kişiler de yürümeye başladığında bize yaklaştıkça gözlerindeki hayranlığı çok daha net gördüm.

İşte buna tamamen hazırlıksızdım, ilk kez, hayatım boyunca ilk kez bir Valenka'ya duyulan saygıyı görüyordum ve bu hiç ummayacağım biri tarafından gerçekleşiyordu.

Olaf hemen karşımıza geçtiğinde ve en sonunda benim üzerimde olan bakışlarını çektiğinde gözlerini Veyn'e doğru çevirdi. "Bir Valenka'nın Thalron'da yaşadığını duymuştum ama inanmamıştım," dedi heyecanla ve sonra gür bir kahkaha attı. "Ateş aşkına, tam karşımda bir Valenka duruyor, etten kemikten."

"Olaf." Veyn'in tek bir kelimesiyle Olaf'ın bakışları yeniden ona döndü. "Hoş geldin, beklenen ölüm

CamScanner

yeniden ona döndü. "Hoş geldin, babanın ölüm haberini birkaç ay önce aldık."

Olaf, yeniden güldüğünde yaralı yüzünü kaşıyıp "Onu tahtında otururken cayır cayır yaktığımı ve külleriyle de dans ettiğimi söylediler mi?" diye sordu. Yeniden bakışları bana döndü merakla. "Adın nedir Valenka?"

Duraksadım ve sonrasında Veyn'e göz ucuyla baktım, çenesi kasılıyor, gözlerini bir an bile olsun Olaf'tan ayırmıyordu. "Liora," dedim kısık bir sesle. "Liora Valenka."

"Liora," dedi dilini damağına vurup büyük bir hayranlıkla. "Hayatımda daha güzel bir isim duymamıştım." Bana baktı ve baştan aşağı süzdükten sonra "Sen burada ne yapıyorsun, Liora?" diye sordu hevesle. "Yoksa," Veyn'e baktı ve alayla soludu, "onun kayıp kardeşi misin?" Sonra daha gür bir sesle kahkaha attı. "Sadece şaka yapıyorum, Thalron halkının Valenkalardan nefret ettiğini bilecek kadar babamın sıkıcı tarihlerini dinledim ama yine de burada, Thalron sınırları içerisinde nefes aldığını görmek..." Durdu ve düşünceleri değişmiş gibi saçlarıma baktı, hemen sonrasında izin bile almayarak saçlarıma uzanıp dokundu. "Bu saçlar, Thalash için öyle destanlara sebep oldu ki."

Veyn, bir anda hiç beklemiyorken Olaf'ın saçıma dokunan bileğini kavradı ve geriye doğru sertçe çektiğinde "Liora Valenka benimle birlikte," diye mırıldandı bileğini bırakmayarak. "*Daima benimle birlikte.*"

Olaf, bir Veyn'e, bir de bileğini tutan eline baktı ve sonrasında yeniden gülmeye başlayarak "Seninle mi birlikte?" diye sordu. "O senin eşin mi?"

Veyn'in hayır demesini bekledim fakat o böyle bir yanıt vermek yerine "Yemeğe geçelim," dedi

CamScanner

başıyla arka taraftaki kaleleri işaret ederek. "Sizin için güzel yemekler hazırlattım."

Olaf, keyifle gülümsediğinde ve ellerini birbirine çarptığında "İşte bu hoşuma gider," diye mırıldandı. "Gidelim." Bana baktı ve yeniden kahkaha attı, öyle çok gülüyordu ki, bu sinirlerimi bozmaya başladı. "Gidelim, Valenka, sensiz olmaz."

Kimsenin onu yönlendirmesini beklemeden önden önden yürümeye başladığında ve kardeşleri de onun peşinden onu takip ettiğinde hepsinin gözleri büyük bir hayranlıkla bana dönüp bakıyordu.

Muhafızlar Olaf ve kardeşlerine yolu gösterirlerken Veyn, büyük bir nefes verip arkasından baktı ve sonrasmda yeniden bana döndüğünde bakışlarından ateş çıkacak gibiydi. Sanki sakin kalabilmek için çaba sarf ediyordu ama bana baktığında öfkesi yeniden aklına gelmiş gibi başını çevirdi ve dişlerini sıktığını gördüm. Her ne olursa olsun Thalash'la iş yapıyordu ve bunu bozmaması gerekirdi; o şu an Veymor'un yerine geçmişti ama ilk kez onu bu denli iradesini kaybetmek üzereyken görüyordum.

Muhafızlar Olaf'ı ve kardeşlerini Veyn'in kalesine yönlendirdiğinde biz de peşinden gittik. Tam o esnada, Maris'in, ailesinin, Veymor soyuna ait herkesin de o kaleye doğru ilerlediğini gördüm. Bu epey büyük bir yemek olacak gibiydi ve benim yerim neredeydi, bilmiyordum.

Veyn'in kalesine geçtiğimizde kapıda yemekleri yapan hizmetkarlar büyük bir selam vererek bizi karşıladılar, Olaf bir tanesinin yanağını okşayıp göz kırptığında ve diğerini korkutuyormuş gibi el şakası yaptığında hizmetkarlar birbirlerine dönüp şaşkınlıkla baktılar. Thalron saygıdan ibaretti ve Olaf, o saygıya vurulmuş bir darbe gibiydi.

En sonunda Veyn'in yemek odasına geçildiğinde Veym, Olaf'la eliyle hemen yanındaki sandalyeyi

CamScanner

Veyn, Olaf'a eliyle hemen yanındaki sandalyeyi işaret etti ve kendisi de baş köşeye oturdu. Hemen diğer tarafına Maris oturduğunda aklından geçen düşünceleri bile okuyabilirdim. Eğer Veyn, Veymor'un yerine geçecekse kendisi de Veymora oluyordu, bu yüzden oturduğu yeri bile değiştirmişti.

Nord ve kardeşleri, Alva, Veyn'in Amcası, Maris'in ailesi, Olaf'm kardeşleri de masadaki yerlerini aldıklarında bu masayı daha önce bu kadar kalabalık görmediğimi düşündüm.

Masanın üzerinde dumanı tüten sıcacık yemekler vardı; bir tarafta tavuk, bir tarafta hindi, bir tarafta kocaman bir kuzu. Pirinç lapası, sebze çorbası, meyveler, tatlılar... Gözlerim kocaman açılmış sofraya bakarken Olaf, sandalyesine kurulduğu gibi masaya şöyle bir dönüp baktı ve sonrasında masanın ortasındaki kocaman hindinin bacağını bütün gücüyle koparıp sert bir şekilde ısırdı. Thalron'da yaşayan herkes ona büyük bir dehşetle bakarken, Thalash'ta yaşayan herkes yemeklerine yumulmuştu.

Veyn bile bir anlık kaşlarını kaldırdı ve büyük bir şaşkınlıkla onu izlemeye başladı. Olaf durmadı, uzanıp çelik sürahiden bardağına içkisini doldurdu ve sonra tek dikişte bitirdikten sonra ağzının içinde bir şeyler geveleyip "Daha sert bir içkiniz yok mu?" diye mırıldandı. "Biz bunu Thalash'ta süt niyetine içiyoruz."

Thalron'da yaşayan insanlara barbar dediğim için şimdi herkesten çıkıp özür dileyecektim; saygı elbette ki Thalron'da sinir bozucu bir şekilde hakimdi fakat Olaf'ı şu kadar bile kaldıramamıştım ama bir taraftan da inanılmaz dikkat çekici bir karakteri vardı ve içimden bir ses uzun bir süre daha hayatımızda olacağını söylüyordu.

Veyn, söylediğine hiçbir cevap vermeyerek önündeki bardağını kaldırdı ve "Afiyet olsun."

CamScanner

önündeki bardağını kaldırdı ve "Afiyet olsun," dedi rahat bir sesle. Sonrasında içkisinden birkaç yudum aldı ve sadece on dakikada Olaf'ın masanın üzerindeki bütün yemekleri tek tek sıyırmasını izledi, sadece o değil, hepimiz izledik.

En sonunda Olaf karnını doyurduğunda sırtını sandalyeye yaslayıp beşinci bardak içkisi için bardağını havaya kaldırdı. Hizmetkarlardan bir tanesi koşup doldururken biz daha geride duruyorduk ve Veyn'in nedense böyle istediğini hissediyordum.

"Veymor'u göremedim," dedi Olaf en sonunda içkisiyle ağzını çalkalayıp. "Onu da sen mi öldürdün?" Yine kahkaha attı ve içki bardağını Veyn'in içkisine doğru vurdu. "Şaka yapıyorum ama öldürdüysen de sana kızamam çünkü babalar fazlasıyla sinir bozucu oluyorlar."

Veyn, umursamaz bir ses tonuyla tabağına doğru bakıp "Kendisi biraz rahatsız," dedi.

Olaf, kaşlarını kaldırdı ve Veyn'i inceleyerek "O halde görüşmeleri seninle mi sağlayacağım?" diye sordu.

Veyn, hiç durmadan hızlıca "Ben de seninle sağlıyorum," diyerek karşılık verdi. "Hangimizin işi daha zor, tartışmaya ne dersin?"

Olaf yine kahkaha attığında sesi bütün odayı kapladı. "İki hafta sonra düğünün olduğunu duydum," dedi rahat bir sesle ve sonra bakışlarını bana doğru çevirdi. "Fakat eşin, Valenka neden masada oturmuyor, anlayamadım."

"Ah," dedi Maris öne doğru çıkıp parmaklarını birleştirerek. "Sanırım karıştırdın, Valenka, Yüce Veyn'in hizmetkarı. Ben Veyn'in eşi olacağım iki hafta sonra."

Olaf'ın dudakları saskınlıkla aralandığında gözleri

CamScanner

Olaf'ın dudakları şaşkınlıkla aralandığında gözleri hızlıca bana döndü ve sonrasında "Benimle birlikte derken hizmetkarın olduğunu mu kastediyordun?" diye sordu heyecanla. Maris'e döndü. "Fazlasıyla yanlış anlamışım sarışın, ben sandım ki..." Baştan aşağı beni süzdü ve içki bardağını kaldırıp "Bir tane de sen doldur o halde," diyerek bana emir verdi.

Veyn, Olaf'ın elinden içki bardağını alıp geri masaya koyduktan sonra "O sadece bana hizmet edebilir," dedi derin bir nefes vererek. "Başka kimseyle muhatap olmasını istemiyorum."

"Onu adeta bir mercanın içindeki inci gibi gizliyorsun, varis," dedi Olaf şaşkınlıkla. "Nefretinden dolayı mı yoksa hayranlığından mı?" Sonra eliyle geçiştirdi ve başka bir hizmetkar içkiyi doldururken hayran hayran bana baktı. "Her neyse, düğün gününe kadar burada kalacağız zaten. O zamana kadar her yanıta ulaşacağıma çok eminim."

"Ne?" dedi en sonunda Olaf'ın kız kardeşi. "Yarın geri döneceğimizi söylemiştin."

Olaf, dudaklarını büküp yapay bir hüzünle "Ama Thalron'u çok sevdim, Aflin," diye mırıldandı. "Ve birçok anlaşmamızı yenilememiz gerekiyor." Veyn'e döndü ve gülümsedi. "Öyle değil mi, kardeşim? İkimiz de baba katiliyiz ne de olsa." Yeniden kahkaha attı.

Veyn ağzına tek bir lokma yemek bile sürmemişti, sadece o değil, Thalron'da yaşamaya devam eden hiç kimse bir şey yiyememişti. Belki Thalash'da yaşayanların açlığından, belki de alışık olmadıkları bir durumla karşı karşıya kaldıklarındandı. Tek gördüğüm Olaf bir deliydi, gerçekten bir deliydi ve iyi bir lider değildi. Sadece kendi zevklerini düşünüyor, hayatı istediği gibi yaşıyordu ama bütün bunların dısında herkese bir anda düsman

CamScanner

bütün bunların dışında herkese bir anda düşman olacak kadar da gözü karaydı.

"Biz sizden kömür alıyoruz," dedi Veyn, sırtını sandalyeye yaslayıp. "Ve biz de size tohum veriyoruz ama bu takas babama yeterli gelse de bana artık yeterli gelmiyor." Olaf'ın tek kaşı havaya kalktı. "Tohum ve kömür eş değer tutulamaz, bu yüzden sizden bir de volkan camı yani obsidyen istiyorum." Volkan camı oldukça kıymetli bir taştı, hem tedavilerde kullanılıyordu hem de ticarette. "Bunun karşılığında tohumlarım sürekli vermeye devam edebiliriz."

Olaf, hiçbir şey anlamıyormuş gibi Veyn'in yüzüne baktı ve sonra ilk defa gülmeyip kaşlarını çattığını fark ettim. "Volkan camı bize özgüdür," dedi tek nefeste. "Onu kimseyle paylaşmayız, bizim kutsalımızdır."

Gülümseme sırası Veyn'deydi. "Paylaşmak zorundasın Olaf çünkü bütün dünyadaki birliklere tohumları biz gönderiyoruz ve istersek onlardan da kömür alabiliriz ama sen kimseden tohum alamazsın." Masadan Olaf'a doğru eğildiğinde dirseklerini masaya yasladı. "Kısacası, herkes gibi sen de Thalron'a muhtaçsın, bu yüzden reddetme lüksün asla yok."

Olaf kasıldığında bakışları kardeşlerine doğru döndü ve sonrasında elini ensesine doğru götürüp "Volkan camı bizim için kutsaldır," dedi tek nefeste bir kez daha. "Nasıl ki sizin tohumunuz kıymetliyse..."

"Volkan camını istiyorum." Veyn, tek bir cümleyle Olaf'ın yüzüne doğru yaklaştığında öyle bir emir verir gibi konuşmuştu ki, Veymor'un yerinde artık yeller esiyordu. "Ve bunu kabul etmek zorundasın çünkü Thalron'la anlaşmaktan vazgeçersen tek yiyebileceğin o volkan camları olur, bunu biliyorsun öyle değil mi?" Masadaki herkesin bakışları birbirine döndüğünde gerildiklerini

CamScanner

bakışları birbirine döndüğünde gerildiklerini fark etmiştim ama Veyn geri adım atacak gibi de görünmüyordu. "Biz ticaret yapıyoruz," dedi tane tane konuşarak. "Senin karakterin, senin ateşin ya da girdiğin bu tavırlar benim umurumda bile değil; işimi gördüğün kadar varsın işimi görmediğinde ise," parmağını şaklattı, "artık yoksun."

Olaf, kaskatı kesildiğinde öfkelendiği her halinden belli oluyordu, bunu da gizlemiyordu. "Çok cesursun," dedi hiç beklemediğini belli ederek. "Benden, halkımdan veya saldırılarımdan haberdar olmana rağmen benimle böyle konuşabiliyorsun." Saldırılarımdan? Thalash, başka birliklere savaş açıyor olmalıydı ve bu bir nevi Veyn'e yöneltilen açık bir tehditti.

Veyn'in korkmasını bekledim ama o rahat bir şekilde gülümsediğinde "Ben babama benzemem, Olaf," dedi net bir sesle. "Benim kararlarım nettir, düşüncelerim sabittir ve sadece sen değil, diğer birlikler için de bu geçerli. Babam için daima barış öncelikli olandı ama benim için," kısık bir sesle devam etti Olaf'ın gözlerinin içine bakarak, "öncelik her zaman savaştır ve barış ise sadece ben istediğim sürece var olur."

Olaf, dilini dudaklarında yavaşça gezdirdiğinde ve sonrasında yavaşça boynunu çıtlattığında gülmeye başladı, bu kez hevesli bir kahkaha değildi. Veyn'in yüzüne baka baka gülüyor ama hiçbir şey söylemiyordu. En sonunda Olaf, "Seninle baş başa konuşalım," diye fısıldadı. "İkimizin anladığı dilden."

Veyn, kaşlarını kaldırdı ve sonrasında rahat bir sesle "Herkes dışarı çıksın," diye mırıldandı. İlk önce duraksayan bakışlar ve sonrasında bir anda ayaklandılar. Masada oturan herkes tek tek dışarıya çıkmaya başladığında ben ne yapacağımı bilemeyerek olduğum yerde kaldım.

Tanya, başıyla işaret ettiğinde ve beni de yanına

CamScanner

Tanya, başıyla işaret ettiğinde ve beni de yanına çağırdığında o tarafa doğru gitmek için hamle yaparken Olaf'ın "Liora Valenka," dediğini işittim. "Sen kalmalısın çünkü konuşacaklarımız seni de ilgilendiriyor."

Bir anlık bakışlarım Veyn'le buluştu ve onun gözlerini ayırmadan Olaf'a baktığını gördüm; en son Tanya da kapıdan çıkıp gittiğinde o yemek odasının içinde sadece üçümüz kalmıştık. Ben odanın köşesinde dururken Olaf bakışlarını yeniden Veyn'e doğru çevirdi ve tek kaşını havaya kaldırarak "Biz Thalash'da işlerimizi sizin gibi yürütmeyiz," diye açıklamada bulundu. "Biz Thalash'da sadece tek bir şekilde ticaretimizi gerçekleştiririz: Takas. Kömürüme karşılık, tohumlar. Ve eğer benden volkan camını istiyorsan tek yapman gereken onun kadar kıymetli başka bir şeyi bana vermen ama merak etme senden en kıymetlini yani eşini elbette ki istemeyeceğim."

Veyn'in çenesi kasıldığında sanki sonraki cümlesini biliyor gibiydi; yemyeşil gözleri keskinleşti ve onu daha önce bu kadar korkutucu görmediğime emin oldum.

Olaf'ın gözleri bana doğru döndüğünde "Volkan camına karşılık bana hizmetkarın Liora Valenka'yı vereceksin," dedi emir verirmiş gibi. Birisi, benim dışımda birisi Veyn'e emir veriyordu ve bu ne anlama geliyor, çok iyi biliyordum. "O senin için sadece bir hizmetkar değil mi? Onu bana ver, asıl saygının ne olduğunu ona göstereyim, Thalash halkı ona tapıyor, bu onların daha yürekten çalışmasını sağlar ve ben de senelerdir hayranlık duyduğum Valenka'ma kavuşurum, onu isterse kraliçem yaparım."

Cümlelerin verdiği ağırlık tokat gibi çarptığında beni nasıl olurdu da bir takas malzemesi olarak kullanabilirdi ve bunu Veyn'e söylerdi, aklım almıyordu. Ellerim öfkeden titremeye

CamScanner

başladığında Veyn'in dudaklarından sadece "Valenka'ma," kelimesi döküldü. Gözleri boşluğa doğru kaydı, ağzından nefesini verdi ve sonrasında gülümsediğinde bu öylesine dondurucu bir gülümseıneydi ki öfkemin onun öfkesiyle yarışamayacak durumda olduğunu o an fark ettim. "Valenka'ma mı dedin sen?"

Olaf, omzunu indirip kaldırdı. "Sadece bir hizmetkardan söz ediyoruz, neden buna bu kadar şaşırdın, Veymor'un oğlu?" *Veymor'un oğlu...* Ona bir isimle bile hitap etmiyordu.

Veyn, gözlerini kapattı ve eli ensesine doğru gittiğinde yavaşça sıktı. Bunu birkaç kez daha tekrar ettiğinde alt dudağının dişlerinin arasına aldı ve sonrasında gözlerini açtığında Olaf'a öyle bir baktı ki, yeşil gözleri sanki bu odayı ateşler içinde bırakacaktı.

"Bir daha Liora Valenka'dan bahsederken sahiplik eki kullanırsan," dedi tane tane konuşarak. Sesi tekdüzeydi; bağırsa bundan daha az korkutucu olurdu, bunu biliyordum. "Bir daha Liora Valenka'yı bir ticaret masasında takasla önüme sürersen ve bir daha değil onunla konuşmak, ona iki saniyeden fazla bakarsan..." Durdu. O kısa sessizlik, Olaf'ın kahkahalarından çok daha ürperticiydi. "Babanı yaktığın o ateşe seni de atarım." Bakışları milim bile oynamadı. "Ama bu kez seni hızlı öldürmem." Odanın içindeki hava ağırlaştı. "Derini ateşe yavaş yavaş teslim ederim. Çığlık atabilmen için ciğerlerini sağlam bırakırım. Yardım isteyebilmen için ise dilini kesmem." Gözleri Olaf'ın gözlerine kilitlendi.

"Ve sen cayır cayır yanarken karşına geçer," bardağını yavaşça kaldırdı, "içkimi içerim." Dudaklarının kenarında o tamdık, korkunç sakinlik belirdi. "Çünkü Liora Valenka benden alabileceğin bir şey değil ama bu korkusuz cesaretin uğruna ölebileceğin son hata olabilir."

CamScanner

Olaf'ın şaşırmasını bekledim ama şaşırmamıştı hatta öyle ki, sanki Veyn'i hangi konuda köşeye sıkıştırabileceğini net bir şekilde görmüştü ama bu, yine de gözlerindeki o dehşet ifadesini silebilecek gibi görünmüyordu. "O," dedi Olaf hem imayla hem de kısık bir sesle, "senin için ve Thalron için sadece bir hizmetkar ama Thalash için adeta bir kraliçe."

"Kimin için ne olduğu umurumda değil, önemli olan benim için ne olduğudur," dedi Veyn dişlerinin arasından. "Bir kez söyleyeceğim ve bir daha da tekrar etmeyeceğim; Liora Valenka benim sınırlarımdır, sırlarımdır, sabrımdır ve ben sınır ihlallerini asla affetmem, Olaf, kanım üzerine yemin ederim ki affetmem."

Olaf'ın gözleri bir anlık bana kaydı fakat hemen sonrasında geri çektiğinde gülümseyerek "Senin için bu kadar kıymetli olduğunu bilmiyordum," dedi masum bir yüz takınarak. "Şimdi taşlar çok daha güzel yerine oturdu." Ama bakışlarında aynı ifade yoktu, aksine benden vazgeçmeyeceğinden neredeyse emindim çünkü inatçı kişiliği ve saygısızlığı, üstelik bir oyun gördüğünde bundan keyif alması Veyn'in daha fazla üzerine gideceği anlamına geliyordu.

Yemek odasının çam çalındığında Veyn, gözlerini Olaf'tan ayırmayarak "Gel," dedi sadece.

Liten içeriye girdiğinde yüzündeki muhafız zırhını düzeltip "Yüce Veyn," dedi saygıyla. "Yüce Veymor kendine geliyor."

"Ah, çok üzüldüm," dedi Olaf yapay bir şekilde elini kalbine götürerek. "Demek Yüce Veyn'le daha az vakit geçireceğim, öyle mi? Halbuki kendim kadar deli birisini bulduğum için neredeyse mutluluktan dans edecektim."

"Belki de senden daha deliyimdir," dedi Veyn hem alayla hem ciddiyetle. "Bunu görmeye ne dersin Olaf?"

CamScanner

Olaf?"

"Harika!" dedi Olaf kahkaha atıp ve ikisi de aynı anda masadan kalktıklarında Veyn benim olduğum tarafa doğru yürüdü ve Olaf da diğer tarafa doğru ilerlediğinde sahiden de bir kez daha bana dönüp bakmadı.

***

Şarkı: Sebastian Plano, Prelude to a Soul

Üçümüz ve arkamızda muhafız ordusuyla şifahane diye düşündüğüm o yere girdiğimizde duvarlar, yerler ve hatta merdivenlerin tırabzanları bile bembeyazdı. Fakat biz merdivenlerden yukarıya çıkmak yerine alt kattaki odaların olduğu yere doğru girdiğimizde Liten ilk kez ortalarda görünmüyordu; normalde Veyn'den bir adım uzaklaşmazken şimdi neredeydi de burada değildi, anlayamıyordum.

Dördüncü odanın kapısının önüne geldiğimizde ben Veyn'in hemen arkasındaydım, Olaf ise onun yanındaydı. Burada ne bir Asil vardı, ne de Din İnsanı. Büyük ihtimal ilk haber verilen kişi Veyn olmuştu ama Olaf'ı neden buraya kadar getirmişti, bunu da anlayamıyordum.

Önünde durduğumuz kapı açıldığında ve içeriden bir şifacı çıktığında oldukça yaşlıydı ama gözlerinde yaşanmışlıklar taşıyordu. Veyn'i gördüğü anda ellerini önünde birleştirdi ve sonrasında başını eğerek "Yüce Veyn," dedi tekleyerek. "Yüce Veymor kendine geliyor."

Veyn, gülümsedi ve Olaf'a dönüp "Babam kendine geliyormuş," dedi mutlulukla. "Senin gibi yakmadığım için oldukça mutsuz olmalısın, Olaf."

Olaf, omzunu indirip kaldırdığında "Kimsenin benim kadar cesur olamayacağını bilecek kadar yaşadım, Veymor'un oğlu," dedi kibirle. "Ama

CamScanner

yaşadım, Veymor'un oğlu," dedi kibirle. "Ama Veymor'la tanışmayı elbette ki iple çekiyorum."

Veyn daha geniş bir şekilde gülümsediğinde içeriye Olaf'la beraber girdi; onların hemen arkasından ben de girdiğimde içeride beş şifacı duruyordu, tam ortada kocaman bir yatak vardı ve yatağın yanındaki masa ilaçlarla doluydu. Yatakta yatan Veymor'un boynuna kadar bordo battaniyeyi çekmişlerdi, gözleri kapalıydı ama dudaklarını oynatarak bir şeyler mırıldanıyordu.

Yatağın hemen ayak ucuna gittiğimizde Veyn, başını omzuna doğru yatırıp babasına doğru baktı; yine onun gözlerinde bir duygu belirtisi aradım ve bu kez o duyguyu yakalamıştım: *Zafer.* Babası kendine geldiği için zafer kazanmış gibi hissediyordu ve bu beni tamamen bozguna uğratmıştı, halbuki umurunda bile olmadığını düşünmüştüm.

"Tüm şifacılar dışarı çıksın," dedi Veyn sakin bir sesle. "Sadece biz kalacağız." Şifacılar birbirine baktı fakat ikiletmeden dışarıya çıktıklarında odanın içinde sadece ben, Veymor, Veyn ve Olaf kalmıştık. Veymor ise ağzının içinde bir şeyler gevelemeye devam ediyordu. Veyn durmadı, düşünmedi bile ve yatağın hemen yanına gittiğinde elini babasının ensesine yerleştirip başını yavaşça kaldırdı.

Masanın üzerindeki suyu alıp Veymor'un dudaklarına yasladığında ve Veymor küçük yudumlarla içtiğinde "Baba," dedi, Veyn sakin bir sesle. "Aç gözlerini, buradayım, bana bak."

Veymor, başını yavaşça çevirdiğinde ve sonrasında zorlukla gözlerini açtığında nefes almakta bile zorlanıyor gibiydi; derin bir nefes aldığında eli yavaşça bardağın altını tuttu ve son yudumuna kadar içtikten sonra gözlerini zorlukla da olsa tamamen açtı.

Gözleri tamamen kapatıldığında başka bir

Simsiyah gözleri tavanla kesiştiğinde başka bir nefes daha verdi ve sonrasında başım Veyn'e doğru değil, kapıya doğru çevirdi, hemen sonrasında yeniden tavana baktığında yutkunmakta zorlandı. Gözlerini sıkıca yumdu, geri açtı ve bir kez daha yumdu. Hemen sonrasında ise "Kandilleri yakın," diye fısıldadı zorlukla. "Hiçbir şey göremiyorum."

Bakışlarım odada yanan kandillere doğru döndüğünde öylesine aydınlıktı ki nasıl göremediğini sorguladım fakat tam o anda, Veyn'in yüzünde bir gülümseme oluştu ve sonrasında "Bana bak, baba," dedi tane tane. "Bana bak. Sadece bana bak."

Veymor, gözlerini yavaşça Veyn'e çevirmek istedi ama baktığı yer Veyn'in gözleri değil, arkasıydı. O an, dengem sarsıldığında ve elimle ağzımı kapattığımda ne olduğunu anlamam birkaç saniyemi almıştı. "Kandilleri yakın!" dedi Veymor daha yüksek bir sesle öksürerek. "Hiçbir şey göremiyorum!"

"Baba," dedi Veyn, şefkatli bir sesle. "Kandiller zaten yanıyor, dikkatli bak."

"Hayır," dedi Veymor hiddetle. "Hayır, hiçbir şey göremiyorum, karanlıktan başka hiçbir şey göremiyorum."

Veyn'in gözleri babasından ayrıldı ve bakışları bana odaklandığında o an bütün sırlar, bütün gerçekler tam karşımdaydı. Veyn, Veymor'u zehirleyen kişiydi fakat bu zehir onu öldürmemiş, onu kör etmişti. Veymor artık kör bir adamdı; Veyn ise bunu bile bile yapmıştı çünkü onun adaleti en çok intikamdan geçiyordu.

Veyn, yeniden bakışlarını babasma doğru çevirdiğinde çok kısık bir sesle "*Veyn'in adaletiyle* tanıştın mı baba?" diye sordu merhametsiz bir şekilde. "Artık ikimizin de aynı yerden zaafı var. Sen artık kör bir adamsın ve Thalron halkı için bu

CamScanner

Sen artık kör bir adamsın ve Thalron halkı için bu bir kusur demektir."

Nefesim kesildiğinde ellerim saçlarıma doğru kaydı ve bunu beklemediğim için dengemi korumakta zorlandım fakat bu kadarla da sınırlı değildi. Kapının önündeki çan çalmaya başladığında Veyn, bakışlarını kapıya doğru çevirip oldukça sakin bir şekilde "Gel," diye mırıldandı.

Kapı açıldı, içeriye ilk giren kişi Liten olduğunda bakışlarımla onu sorguladım biliyor mu diye fakat hemen onun ardından içeriye kumral saçlı orta yaşlı bir kadın girdiğinde bakışlarımı ondan ayıramadım. Hemen ardından sarışın başka bir kadın girdiğinde onun gözleri direkt olarak benimle kesişti.

Veyn, oturduğu yerden kalktı, Veymor kendi kendine çırpınırken dönüp bakmadı bile ve sonra yanımdan geçip kumral kadına doğru elini uzattı. Kadın, gülümseyerek elini öne uzattığında Veyn, hiç düşünmeden elinin tersini öptü ve sonrasında "Anne," dedi yürekten bir sesle. "Hoş geldin." Benim de elimi öpmüştü ve annesinin öğrettiğini söylemişti, şimdi aynısını annesine yapıyordu.

Daha büyük bir şaşkınlıkla onlara bakarken bir anda gözlerim yeniden o sarışın kadına doğru döndü, annemin bir fotoğrafı bile yoktu fakat o kişinin annem olma ihtimali bile kalbimin sıkışmasına sebep olmuştu. Veyn, Nessa Thalron'u yanına çektikten sonra sadece bir saniye dönüp bana baktı ve sonrasında "Ravna Valenka," diyerek o kadına da selam verdi. O kadın dediğim benim annemdi. "Masanın üzerine bıraktığın o Valenka yazılı bıçak sana aitti."

"Beni kör ettin!" diye haykırdı Veymor gür bir sesle. "Beni derhal iyileştirin!"

Veyn, çenesini havaya kaldırdı ve sonrasında "Zehrin tarifini Kızıl Kitap'tan aldım baba ve şifası

CamScanner

"Zehrin tarifini Kızıl Kitap'tan aldım baba ve şifası da yine o kitapta," dedi. "Ama bil bakalım o kitap artık kimin ellerinde?" Veyn'in en başından beri kitabı bana vermekte geciktirmesi bu intikam için miydi? "Liora Valenka'nın ellerinde ve o isterse iyileşebilirsin, eğer istemezse hayatının sonuna kadar kör kalırsın."

Ensemden aşağıya soğuk bir ürpertinin geçtiğini hissettiğimde şaşkınlıktan hiçbir şey hissedemiyor gibiydim. "O Kızıl Kitap'ı bana verin!" dedi Veymor boşluğa bakarak ve ayağa kalkmaya çalıştı ama göremediği için direkt dengesini kaybetti. "O kitabı bana getirin."

Gözlerim odadaki herkesin üzerinde gezindi, annem hariç. Ona bakamıyordum çünkü ona bakarsam bütün gücün ellerimden alınacağını düşünüyordum.

Veymor'un artık görmeyen gözlerine baktım, Veyn'in hissettiği o zafer, aslında bu zehrin zaferiydi. Babasını bile isteye kör etmişti ve durmaksızın Veyn'i renk körlüğüyle tehdit ederken artık Veymor hiçbir şekilde göremiyordu, o kör bir adama dönüşmüştü.

Donuk bir gülümsemeyle "Yasakladığın Valenkaların senin şifacın olmasını mı istiyorsun Veymor?" diye sordum. "Maalesef bu hiçbir zaman gerçekleşmeyecek çünkü o kitabı sana asla vermeyeceğim."

Veymor'un gözleri Veyn'i bulmaya çalışırken odanın içinde garip, neredeyse elle tutulur bir gerilim oluştu. Kandiller yanıyordu. Oda gündüz kadar aydınlıktı. Ama Veymor'un bakışları boşluğa çarpıyordu. Simsiyah gözbebekleri titredi. Başını hafifçe sağa çevirdi. Sonra sola ama odaklanamıyordu.

Gerçek, ağır ve kaçınılmaz bir şekilde odaya çöktü.

CamScanner

Veyn'in dudaklarının kenarındaki o ince gülümseme biraz daha belirginleşti. "Bana bak, baba," dedi yeniden, bu kez fısıltıya yakın bir sesle. Adeta onunla dalga geçiyor, bütün zamanlarının intikamını alıyordu.

Veymor'un kaşları çatıldı. Yüz kasları kasıldı. Sanki görünmeyen bir duvara çarpıyormuş gibi gözlerini kısmaya çalıştı. "Veyn?" diye mırıldandı. Ama sesi ilk kez belirsizlik taşıyordu. O mutlak, sarsılmaz adamın sesinde ilk kez bir çatlak vardı.

"Buradayım," dedi Veyn. Yatağa biraz daha eğildi. Yüzü artık Veymor'a neredeyse birkaç parmak mesafedeydi. "Her zaman olduğum yerde. Tam karşındayım."

Veymor'un nefesi hızlandı. Gözleri tekrar tekrar aynı noktaya bakıyor ama hiçbir şeyi yakalayamıyordu. Elini yavaşça havaya kaldırdı. Boşluğu yokladı. Titreyen parmakları hiçbir şeye değmedi.

O an Veymor'un yüzündeki ifade değişti. Bu öfke değildi. Bu acı değildi. Bu korkuydu. Dudakları aralandı. Nefesi boğazında düğümlendi. "Neden?" dedi zorlukla. "Neden göremiyorum?" Odanın içinde ölüm sessizliği vardı. Kalbim göğsüme öylesine sert vuruyordu ki herkesin duyabileceğimi düşündüm. Veyn ise öylesine sakindi ki bu sakinlik insanın içini ürpertiyordu. Veymor'un başı aniden ona döndü. Ya da dönmeye çalıştı ama yine ıskaladı. "Ne yaptınız bana?" dedi, sesi ilk kez gerçek bir insan gibi çıkmıştı.

Bir hükümdar gibi değil. Bir adam gibi.

Veyn yavaşça doğruldu hiç acele etmeden. "Ben hiçbir şey yapmadım." O tanıdık, korkunç sakinlikle konuşuyordu. "Sen içkini içtin, beni dizlerimin üzerine çöktürdüğün gün, hatırlıyor musun?" Veymor'un nefesi kesildi. O an zihninde

CamScanner

düşündüm. Veyn ise öylesine sakindi ki bu sakinlik insanın içini ürpertiyordu. Veymor'un başı aniden ona döndü. Ya da dönmeye çalıştı ama yine ıskaladı. "Ne yaptınız bana?" dedi, sesi ilk kez gerçek bir insan gibi çıkmıştı.

Bir hükümdar gibi değil. Bir adam gibi.

Veyn yavaşça doğruldu hiç acele etmeden.
"Ben hiçbir şey yapmadım." O tanıdık, korkunç sakinlikle konuşuyordu. "Sen içkini içtin, beni dizlerimin üzerine çöktürdüğün gün, hatırlıyor musun?" Veymor'un nefesi kesildi. O an zihninde bir şey yerine oturmuş gibiydi. Odanın havası değişti. Ben bile istemsizce kasıldım. Veyn'in gözlerinde o an minicik, neredeyse görünmez bir parıltı oluştu. Zafer ama bu zafer bile sessizdi.
"Her zaman zehri yanlış yerde ararsın, baba," dedi. "Düşmanlarında fakat aslında zehir senin kanında ve yanındaydı."

Veymor'un dişleri kenetlendi, eli yumruk oldu ama bu yumruk, artık hiçbir güce sahip değildi artık geç kalmıştı. Veymor'un yüz kasları gerildi. "Ben..." dedi hırıltıyla. "Ben Thalron'um."

Veyn'in gülümsemesi genişledi ve o cümleyi öyle bir rahatlıkla kurdu ki odanın içindeki her şey dondu: "Hayır, baba, değilsin." Gözlerini Veymor'un kör bakışlarına kilitledi. "Çünkü Thalron artık benim. Şimdi gerçek karanlığın nasıl bir his olduğunu öğrenme vakti. Üzüm yemek ister misin?"

...

Herkes derin bir nefes alsın, bölüm bitti ahdshfjfjdjgkkfkf

En sevdiğiniz kısım efenim?

1,92 Bin 7,11 Bin Paylaş Reklamsız

Ninova

CamScanner

15. SIRLAR ve SEÇİMLER

4,67 Bin 866 2 Bin

Keyifli Okumalar!

Şarkı: An Isolated Moment

"Thalron artık benim. Şimdi gerçek karanlığın nasıl bir his olduğunu öğrenme vakti. Üzüm yemek ister misin?"

Hayatımda ilk kez zamanın bu kadar ağır ilerlediğini hissediyordum ve böyle anlar, insanın en çok köşeye sıkıştığı zamanlar da olurmuş, yeni fark ediyordum. Öylece duruyordum ve etrafımda hareketlenmeler vardı, hangi tarafa bakarsam bakayım kendimi buzdan bir heykel gibi hissediyordum ve en kötüsü de kimse beni, duygularımı ve ne düşündüğümü göremiyordu.

Omuzlarımda bir ağırlık vardı, ellerim uyuşuyordu ve kalbim, neye üzüleceğini, neye öfkeleneceğini veya hangi noktadan yaralanacağını bilmeden öylece atıyordu.

Başımı yavaşça çevirip etrafıma baktım bir kez daha, fakat bu kez alıcı gözüyleydi.

Veymor tam karşımdaydı ve görmüyordu; gözleri Veyn'in onun için hazırladığı zehirden dolayı kör olmuştu ve bunun şifası Kızıl Kitap'ta vardı.

Yan tarafıma doğru döndüğümde şaşkın gözlerle Veymor ve Veyn'i izleyen Olaf'ı gördüm; o babasını diri diri yakmıştı fakat belki de kendinden daha

CamScanner

masum gördüğü Veyn, babasını kör etmişti. Elbette ki neden bunu yaptığını tam anlamıyla hiçbir zaman anlayamazdı ama Olaf, pek de anlamak istiyormuş gibi görünmüyordu sadece büyük bir şaşkınlıkla Veymor'u izliyordu.

Diğer tarafa doğru başımı çevirdiğimde Veyn'le aynı renk saçlara sahip Nessa'yı gördüm ve güzelliği karşısında büyülendim. Kumral saçları beline doğru geliyordu ve yer yer beyazları vardı ama bu daha fazla güzellik katmıştı, yuvarlak yemyeşil gözleri, kalp şeklindeki dudakları ve kemerli burnu... Boyu benimle hemen hemen aynıydı ama benden biraz daha kiloluydu. Öyle ki vücudunun kıvrımları, üzerindeki Köksüz pelerinine rağmen kendini belli ediyordu. Ona Köksüz pelerinini giydirmişlerdi ama bu şu an odaklanmak istediğim bir nokta değildi.

Gözlerim oldukça ağır bir şekilde diğer kadına doğru döndü. Diğer kadına. Ravna'ya. Annem olduğunu düşündüğüm o kadına. Sadece bir anlık ona bakmamla onun da gözleri bana doğru döndüğünde ürkerek bakışlarımı direkt olarak ondan çektim ve omuzlarıma yük daha fazla bindi; çünkü korkuyordum ve bu korkumu anlatabilecek kelimeleri henüz bulamıyordum.

Şu an dünya üzerinde beni anlayabilecek tek bir kişi bile yoktu, olamazdı da. Kendimi bildim bileli annemi hiç görmemiştim, onsuz büyümüştüm ve hangi sebep olursa olsun beni bırakıp gitmişti. Eğer ki Veyn ona "Ravna Valenka" diye hitap etmeseydi kim olduğunu bile bilmeyecektim, sadece Elly'nin anlattığı o altın sarısı saçlarını biliyordum ama bu dünya üzerinde kim bilir kaç tane altın sarısı saçlı kadın vardı, her birine anne diyemezdim ki.

Başımı önüme doğru eğdim ve elim kalbime doğru gitti, hızlı attığı için değil, sıkışmaya başladığı için çünkü nefes bile alamıyordum. Bu kadarı çok fazla gelmişti, bu kadarı benim bile kaldırabileceğimden daha fazlaydı. Hayır, Veymor'un kör olması değildi

CamScanner

daha fazlaydı. Hayır, Veymor'un kör olması değildi, Nessa'nın gelişi de öyle.

Benim annemin gelişi, büyük bir tokat yemiş gibi hissetmeme sebep olmuştu; birçok konuda soğukkanlı olabiliyorken bu konuda olabilecekmiş gibi hissedemiyordum. Mutlu olmam gerekiyordu belki ama mutlu değildim. Hesap sormam gerekiyordu belki ama hesap sormak bile istemiyordum. Sadece öfke hissediyordum, öfke ve çaresizlik.

Yokluğuna alıştığın birinin varlığını kabullenemezdin, benim şu an varlığını kabullenmem gereken kişi annemdi; bu nasıl bir çıkmaz, nasıl bir çaresizlikti.

Dimdik durmaya çalıştım ama omuzlarıma binen yük, benim dik duruşumu engelliyordu. Onu tanımıyordum ve sadece birini anne olduğu için kabullenip sevemezdim. O benim annemmiş ama benim için yabancı bir kadından hiçbir farkı yoktu. Zihnime bambaşka bir düşünce doğduğunda bu düşünce bile canımı yakmıştı. Keşke Elly'i geri döndürebilme şansım olsaydı çünkü o daha çok annemdi. Keşke Elly burada olabilseydi, o bana en doğru yolu gösterebilirdi, *keşke geri dönen kişi Elly olsaydı.*

Bu düşünce bile aslında korkuma korku, öfkeme de öfke ekledi; çaresizlik bir cümle olsaydı, Elly'nin geri dönüşü dilemek olurdu.

Öfkeliydim çünkü öldüğüne kendi kendime inandırmıştım ve şimdi hiçbir şey hissedemiyordum. Öfkeliydim çünkü annem geldiği için sevinemediğimden ötürü kendimi kalpsiz hissediyordum. Öfkeliydim çünkü ondan duyabileceğim her şeyden çok korkuyordum. Öfkeliydim çünkü buna hazırlıksızdım ve bütün bu savaşın ortasında bir de bunu kaldıramazdım.

Yeraltı ölüdüğü yerden yeryüzüne doğduğunda

CamScanner

Veyn, çöktüğü yerden yavaşça doğrulduğunda yüksek bir sesle "Şifacıları çağırın!" diye bağırdı. Veymor, yattığı yerden bir kez daha hareketlenmişti ama ağzını açıp hiçbir şey söylemedi. Kör olduğu bir yana dursun, Nessa bu odanın içindeydi ve onun farkında bile değildi veya onu sonrasına bırakıyordu bilmiyordum ama Veymor'un siyah gözlerine bakarken orada artık bir ruh olmadığını görebiliyordum.

Birkaç dakika sonra içeriye iki şifacı girdiğinde ellerini önlerinde birleştirip Veyn'e ve sonrasında Veymor'a doğru baktılar. Neler olduğunu anlayamadıklarında Veyn, "Yüce Veymor'un gözleri içtiği zehirden dolayı göremiyor," dedi sakince. "Ve bu Thalron sınırları içerisinde pek de kabul edilebilecek bir şey değil, bu yüzden herkesten bunu gizleyeceğiz ve ona en iyi şekilde bakacaksınız." Veyn, başını çevirip babasına baktığında merhametin tek bir zerresi bile yoktu. "Ölmesi, bu şekilde yaşamasından çok daha kötü olacaktır hepimiz için." Son cümlesi altında birçok anlam taşıyordu.

Şifacıların dudakları şaşkınlıkla aralandığında gözlerini Veymor'a doğru çevirdiler. Ona bakmasını beklediler ama Veymor'un baktığı sadece boşluktan ibaretti. Veyn, eliyle herkese kapının önünü gösterdiğinde ve kapıya doğru ilk yürüyen kişi o olduğunda ben olduğum yerde kalmaya devam ettim; hemen ardından diğerleri de kapıdan çıktıklarında şu an bu odada yaşananlar, birazdan yaşanacakların yanında hiçbir şeydi ve ben buna tamamen hazırlıksızdım.

Yutkunduğumda ve ben de kapıya doğru yürüdüğümde Olaf'ın o heyecanlı sesi kulaklarıma doldu. "Harika bir acımasızlıktı, zehirle kör etmek yerine direkt gözlerini oymalıydın, ben öyle yapardım!"

Kapının önüne geldiğimde dördünün arkasındaki muhafızlarla orada durduklarını gördüm. Veyn

CamScanner

muhafızlarla orada durduklarını gördüm. Veyn, hemen yanında Olaf vardı, onların karşısında ise Nessa ve Ravna.

Sadece bir saniye şöyle bir durup onlara baktım ve hemen sonrasında hiçbir şey söylemeden yanlarından rüzgar gibi yürüyüp geçtim. Adımlarımı sağlam tutmaya çalışıyordum, omuzlarımı da öyle ama her adım atışımda kalbim biraz daha sıkışıyor, nefesim kesiliyordu. *Hemen arkamda bıraktığım o kişi benim annemdi.*

"Liora." Veyn'in bana seslendiğini işittim fakat dönüp bakmadım ve hızlı adımlarla şifahaneden dışarıya doğru yürüdüm. Hayır, şu an kimseyle konuşmak istemiyordum, hayır, şu an ağzımı açtığım her an işler biraz daha kötüye gidecekti biliyordum ve buna hazırlıksızdım.

Şifahaneden dışarıya çıktığımda soğuk yüzüme tokat gibi çarptı ve karların yeniden yağmaya başladığını gördüm; durmadım, beklemedim bile botlarım karlara bata çıka Veyn'in kalesine doğru yürürken dişlerimi sıkıyor, her şeye rağmen güçlü durmaya çalışıyordum ama gerçekler oradaydı, onlardan kaçabilmem mümkün bile değildi.

Veyn'in kalesine yaklaştığımda arkamda adım sesleri işittim ve daha hızlı yürümeye çalıştım ama o adımların bana yaklaşması uzun bile sürmedi, başımı çevirip yanıma baktığımda Liten'i gördüm. Yüzündeki zırhım düzeltip "Veyn'in Liora'sı," dedi selam vererek. "Sizi korumak için gönderildim."

"İhtiyacım yok." Daha hızlı yürüdüm ama benim beş adımım, Liten'in neredeyse tek adımıydı ve ondan kaçabilmek mümkün bile değildi. "Beni yalnız bırak, Liten."

"Üzgünsün." Liten, başını önüme doğru eğip beni dikkatlice inceledi ama ben durmadım. "Çok üzgünsün."

CamScanner

Hiçbir şey söylemediğimde yutkundum ve Veyn'in kalesinden içeriye girdiğimizde beni dairemin önüne kadar takip etti, en sonunda kapıyı açmak için hamle yaptığımda Liten, önüme geçerek beni durdurdu. Başımı kaldırıp ona baktığımda, beni şaşırtarak "Biz arkadaşız," dedi, benim ona söylediğimi tekrar ederek. "Biz arkadaşız değil mi?"

Derin bir nefes verdikten sonra "Liten," diye fısıldadım. "Şu an konuşabilecek durumda değilim."

Gözleri kısıldı ama yine de beni rahat bırakmadı. "Yüce Veymor'a üzüldün mü?" Gözlerimi devirdiğimde anlamayarak bana baktı. "Çok mu üzüldün?"

"Veymor umurumda bile değil," dedim elimle geçiştirerek. "Tek istediğim odama girmek."

Liten, başındaki zırhı çıkardığında mutsuz gözlerle bana baktığını gördüm. "Üzgünsün," dedi bir kez daha. "Ve ben seni korumalıyım."

Büyük bir nefes verdim ve sonrasında tek nefeste, "Az önce içeride gördüğün Ravna Valenka benim annemdi ve ben annemi hiç tanımadım çünkü doğduktan hemen sonra beni terk edip gitmiş. Şimdi ise bir anda karşıma çıktı ve ben ne onu görmek, ne de onunla yüzleşmek istiyorum çünkü ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, Liten. Başka birisi annesine sarılabilirdi, ben sarılmak istemiyorum. Başka birisi hesap sorabilirdi, ben sormak istemiyorum. Yine başka birisi şu an dizlerinin üzerine çöküp ağlayabilirdi ama ben bu Thalron'da dizlerimin üzerine çöküp ağlayamıyorum bile çünkü herkes benden öylesine nefret ediyor ki gözyaşlarım başkalarını mutlu etmekten başka hiçbir işe yaramayacak." Fakat sesim titriyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum, anladın mı? Çocukluğumdan beri ezberlediğim

CamScanner

anladın mı? Çocukluğumdan beri ezberlediğim tek şey, canımı acıtan her duygudan kaçmaktır ve ben de şu an kaçıyorum ama kaçmanın bile yanlış olduğunun farkındayım. Beni anlayabilir misin? Anlayamazsın, kimse anlayamaz."

Liten her cümlemin ardından daha üzgün gözlerle bana bakmıştı ve son cümlemin ardından sanki darbe yemiş gibi sarsılmıştı. Beni bunların ardından rahat bırakmasını bekledim ama o rahat bırakmak yerine "Ağladığını kimseye söylemem," dedi başım sallayarak. "Yüce Veyn'e bile söylemem, kanım üzerine söz veriyorum."

Gözlerimi sıkıca kapattığımda ve geri açtığımda dik tutmaya çalıştığım omuzlarım düştü ve başımı iki yana salladım. "Bu duygulara izin vermemem gerekiyor, Liten," dedim çaresiz bir sesle. "Thalron'da insani her duygu bile yasak gibi ve ben ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum." Sırtımı arkamdaki kapıya yasladım ve ellerimle yüzümü kapattım. "Sanki kalbimde kocaman bir boşlukla yaşadım bu yaşıma kadar ve şimdi o boşluk nasıl dolsun? Tanımıyorum, Liten. Kokusunu bile bilmiyorum, sesini bile bilmiyorum, hiçbir şey bilmiyorum. Bu hisle nasıl savaşacağımı da bilmiyorum, tek bildiğim güçlü durmam gerektiği." Ellerimi yüzümden çektiğimde gözlerim dolmuştu ama umursamadım. "Her şeye rağmen, herkese karşı güçlü durmalıyım ama ben de bir insanım." Gözümden bir damla yaş aktığında hızlı bir şekilde elimin tersiyle sildim, bunu reddetmek istermiş gibi. "Keşke," dedim solgun bir sesle, "keşke ölmüş olsaydı, en azından ona saygı duyabilirdim ama bu şekilde ona saygı bile duymuyorum."

Liten söylediğim her şeyi dinliyormuş gibi yüzüme bakıyordu ama ne kadarını anlıyordu bilmiyordum. Bir süre yüzüme baktıktan sonra "Ailemi hatırlamıyorum," dedi kısık bir sesle. "Radyasyon benden bütün anılarımı da aldı." Hayır, aslında Thalron almıştı. "Ama eğer bir annem olsaydı beni korurdu. bövlesine cirkin bir

CamScanner

Hayır, aslında Thalron almıştı. "Ama eğer bir annem olsaydı beni korurdu, böylesine çirkin bir adam olmamı da engellerdi." O kocaman cüssesine rağmen kurduğu cümle, daha fazla gözlerimin dolmasına neden oldu. "Belki annen de seni koruyordur."

Liten'in masumiyeti, düşünceleri ve kalbinin güzelliği hep mi böyleydi yoksa radyasyondan sonra beyni küçülmeye başladığı için artık bir çocuğun zihnine sahip olduğu için mi böylesine masumdu? Gülümsemeye çalıştığımda kendimi yapayalnız hissettiğim o anda, yanımdaki kişi Liten'di ve varlığı bütün duygularımın ortaya çıkmasına sebep olmuştu. Kendimi durdurmayarak Liten'in beline sarıldım ve başımı karnına doğru denk geldi. Kollarımı ona doladığımda gözlerimi sıkıca yumdum ve gözümden bir damla yaş daha aktı. "Sen çirkin değilsin."

Liten'den asla beklemiyordum ama birkaç saniye duraksadıktan sonra o da kocaman kollarını bana doladı ve yok olduğumu hissettim. "Sen de güçsüz değilsin, Veyn'in Liora'sı," dedi içten bir sesle. "Sen çok güçlü bir Valenka'sın."

Gülümsediğimde gözümden başka yaşlar da döküldü; sakinliğimin altında büyük bir kargaşa vardı fakat bu yangının kimi, nasıl yakacağından habersizdim. Bir süre Liten'e sarılmaya devam ettim, hem gözyaşlarım o şekilde aksın, hem de bir arkadaşa sarılmanın o şefkatini hissedebilmek için. Liten de geriye çekilmedi, ta ki ben geriye çekilene kadar.

En sonunda yeniden kapıya doğru yöneldiğimde ellerimle gözlerimi silip "Beni korumana gerek yok, Liten," diye mırıldandım kapının topuzunu çevirerek. "Sadece bana bir daha ihanet etme yeterli."

Liten, derin bir nefes verdiğinde bir cevap vermesini bile beklemeden odadan içeriye

CamScanner

vermesini bile beklemeden odadan içeriye girdim ve sırtımı kapıya yaslayıp bir süre odanın içine baktım. Az önce yaşanılan her şey öylesine ağırdı ki, hangi birini düşünmem gerektiğini bile bilmiyordum. Gözlerim yatağın üzerindeki Kızıl Kitap'a doğru kaydığında artık o kitabı kendimden bile daha çok korumam gerektiğinin farkındaydım. Yavaş adımlarla o kitaba doğru ilerlerken adımlarım artık eskisinden daha sarsaktı çünkü o kitapta okuduğum her şey, biraz daha beni gerçeklere ve bir yandan da kendime yaklaştırıyordu.

Yatağa oturduğumda derin bir nefes verdim ve Kızıl Kitap'ı elimle çevirip kaldığım sayfaya baktım. Sadece okuduğum birkaç sayfa bile beni bu denli etkisi altına almışken, içindeki zehir ve şifasının burada olması beni daha fazla şaşırtmıştı. Sadece bu da değildi, Veyn'in bu kitabı okuduğundan artık emindim ama bu kitabı okuduktan sonra onun için neler değişmişti, bilmiyordum.

Demek gerçekten de bu satırları okuduktan sonra Arthur olduğunu herkese duyurmuştu çünkü Kızıl Kitap onun Veyn olduğunu kesinlikle reddediyordu, o halde Kızıl Kitap'ın içindeki inanç sistemini kabul ettiği anlamına mı geliyordu? Hiç sanmıyordum çünkü Veyn, Thalron'un asil kanını taşıyordu ve senelerdir o kurallarla büyümüştü; Arthur ismini söylerken asıl başkaldırdığı ona Veyn diyen babası olmalıydı.

Sırtımı yatağın başlığına yaslayıp Kızıl Kitap'ı elime aldım ve sonraki sayfayı çevirdiğimde büyük bir nefes verdim.

"Bu günlüğü yazıyor olmam ve senin bu satırları okuyor olman bir tesadüf değil, kaderin gerçek yüzüdür çünkü sana Thalron'un asıl sahibi olarak bu cümleleri yazarken aslında benim de büyük bir çukurun içinde olduğumu bilmeni istiyorum. Sebebini merak ediyor musun?

CamScanner

Sebebi, aşk.

Arthur'a duyduğum o sonsuz aşk. Bu kuvvetli duygu, beni olduğum kişiden çıkarmaya yemin etmiş gibi benimle savaşıyor çünkü ben artık kendimi tek bir kalbe değil, iki kalbe sahip gibi hissediyorum ve bu şekilde yaşamayı öğrenmek zorundayım. İki kalple yaşamak kolay değildir. Biri krallık için atar, diğeri bir adam için. Biri düzeni korumak ister, diğeri onun omzuna yaslanmak. Biri hükmetmek ister, diğeri sevmek.

Sana dürüst olacağım. Tahtı istemekle bir adamı istemek aynı şey değildir. Taht akıl ister. Aşk cesaret ve ikisi aynı bedende birleştiğinde insan parçalanır. Arthur'u seviyorum. Onu bir erkek olduğu için değil, bir irade olduğu için seviyorum. Onun bakışında korku yok, hüküm var. Onun ellerinde titreme yok, karar var. Fakat bilmeni isterim ki, bir Valenka sevdiği adamın gölgesinde yaşamaz.

Eğer bir gün sevdiğin adam ile krallık arasında kalırsan, önce kendine bak. Çünkü krallık senin içindedir. Taht senin iradendir. O adam senin seçimin olduğu sürece güçlüdür ama eğer seçim senden kayarsa, sevgi seni yıkabilir. Aşk zayıflık değildir. Aşk bir ateştir. Doğru elde krallık ısıtır, yanlış elde krallık yakar.

Ben Arthur'u seviyorum ama onu sevdiğim için kör değilim. Eğer bir gün Arthur, Thalron'un karşısında dururşa önce Thalron'u seçerim."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandığında söylediklerini anlamaya çalıştım fakat son cümlesinde takılı kalmıştım.

"Bu satırları okuyan Valenka, bil ki: Taht senindir ama sevdiğin kişi senin mülkün değildir. Onu özgür bıraktığında gerçek gücünü anlarsın. Sevdiğin adam seninle yürürse birisi olur. Yürümeyi reddederse yalnızca bir isim olarak kalır. Ve isimler kan kadar kalıcı değildir. Eğer kalbin bir aşka gebe kalmadıysa henüz o asktan kac. bu sana en büyük ve en net

CamScanner

henüz o aşktan kaç, bu sana en büyük ve en net uyarımdır çünkü aşk denilen bu duygunun beni getirdiği hali her sayfada biraz daha anlayacaksın."

Anlıyordum, Morna Valenka'yı daima Arthur'dan vurmuşlardı ve belli ki en sonunda bunu başarmışlardı çünkü cümleleri bunu kabullenir nitelikteydi. Şimdi bu satırları yazarken ilk önce aşk için uyarıyordu çünkü bir insanı yıkabilecek en net duygu da aşktı, Morna buna bizzat şahit olmuştu.

"Kendisinin Veymor olduğunu söyleyen kişiler, Thalron halkının içine sızdılar ve asıl gücün artık Arthur'da olduğunu söylüyorlar, bu kadın egemenliğinin son bulduğunu gösterir ve benim kalbimin sesini dinlediğim için artık bana saygı duymuyorlar. Arthur'un canından vazgeçmesini istemelerinin sebebi onun cesareti değil, benim seçimimdir. Çünkü Arthur yaşadığı sürece herkes şunu görür: bir erkek, bir Valenka'nın iradesiyle yükselmiştir. Bu, Thalron'un en büyük korkusudur.

Thalron'da beni destekleyen insanlara göre Arthur öldüğü anda tehlike ortadan kalkmaz; kontrol altına alınır. Onu bir fedakârlık hikâyesine dönüştürürler. 'Adanmıştı' derler. 'Düzen için can verdi' derler. Halk ağlar ama sorgulamaz çünkü fedakârlık anlatıları isyan doğurmaz, itaat doğurur. Yaşayan Arthur ise benim irademin kırılması demektir onlara göre. Arthur yaşadığı sürece, insanlar ondan nefret etmeye devam ediyorlar ama ne zaman her şey içinden çıkılmaz bir hal aldı biliyor musun, Valenka?

Ben hamile kaldığımda.

Karnımda Arthur'dan olan bir bebek taşıyorum ve bu Thalron halkı için yıkım demektir çünkü Arthur burada yaşayan insanlar için soysuzdur ve kanı asla kabul bile edilemez. Ondan bir çocuk doğurduğumda o çocuğu asla kabul etmeyecekler, beni bir Veyna olarak da artık görmeyecekler.

Ve asıl amaç Arthur'un ölmesi değil; benim onu kendi

CamScanner

Ve asıl amaç Arthur'un ölmesi değil; benim onu kendi elimle feda etmemdir. Çünkü ben onu korursam, Thalron bölünür. Ben onu verirsem, Thalron birleşir. Ve herkes şunu söyler: 'Veyna bile Thalron karşısında diz çöktü, aşkına rağmen.' Bir Valenka'nın sevdiğini koruyamaması zayıflık değildir ama sevdiğini kendi eliyle teslim etmesi, iradesinin Thalron için kırılmasıdır. Arthur ölürse o bir isim olur. Yaşarsa bir ihtimal olur. Ve Thalron isimlerden korkmaz. İhtimallerden korkar."

Gözlerim boşluğa takıldığında Morna'nın çaresizliğini kalbimde hissediyordum. Onu yıkmak isteyenler aşk duygusunu zayıflık olarak görmüşlerdi ve sonrasında onu en zayıf noktasından, Arthur'dan vurmak istemişlerdi. Bu öyle bir çıkmazdı ki, kendi girdiğim çıkmazı bile unutmuştum.

"Karnımda bir can taşıyorum, Valenka ve benden çocuğumun babasını yok etmemi istiyorlar; bana Thalron ve aşkım arasında seçim hakkı sunuyorlar ve bütün bunların ortasında karnımdaki bebeği yaşatmak için çaba veriyorum ama biliyorum, bu gitgide büyüyen nefret dolu azınlık, bebeğimi de benden almak isteyecektir, tam da bu yüzden aşk gibi bir duygunun beni nasıl da büyük bir çukurun içine attığına şahit oluyorum. Her şeyimle savaşıyorum, bütün düşmanlarımı yok etmek adına gücüm var ama aşkımı yok etmek için gücüm yok çünkü Arthur'u kaybedersem ben de kaybolurum, biliyorum."

Çaresizliği karşısında nefesim kesiliyordu ve günlük sayfalarında bazı kalem darbelerinin aktığını görüyordum. Morna bu satırları yazarken ağlıyor muydu? Onu zihnimin içinde ağlarken bile düşünemiyordum ama o aşkı için ağlamıştı.

"Beni Arthur'dan vuramazlar. Beni ancak korkumdan vurabilirler. Bu yüzden korkmamaya karar verdim. Arthur'un ölmesini istiyorlar çünkü onun varlığı bir gerçeği açığa çıkarıyor:
Taht kanla değil, seçimle değişebilir ve seçim bir kadının

CamScanner

elindeyse, hiçbir erkek kendini güvende hissedemez. Arthur yaşadığı sürece Thalron ikiye bölünmüş kalacak. Bir taraf babanın kanını istemeyecek, bir taraf kadının iradesini savunacak. Onlar birlik istiyor. Birlik için fedakârlık istiyor. Fedakârlık için Arthur'u istiyor ama anlamıyorlar. Bir Valenka'nın sevdiği adamı öldürmek, o Valenka'yı durdurmaz. Arthur ölürse bir isim olur, diyorlar. Ben biliyorum ki Arthur ölürse bir yara olur ve yaralar ya kabuk bağlar ya da irin toplar.

Beni 'anne' kelimesiyle korkutmaya çalışıyorlar. Karnımdaki çocuğu tehdit ediyorlar. 'Ya baba ya krallık' diyorlar. Oysa asıl korktukları şey şu: Ben hem anne olabilirim, hem Veyna. Eğer Arthur'u teslim edersem Thalron sakinleşecek ama ben artık ben olmayacağım. Eğer Arthur'u korursam Thalron yanacak. Ama yanarken yeniden kurulacak. İşte seçim budur ve bil ki Valenka, ben ateşi seçtim, asıl savaş şimdi başlıyor çünkü Arthur'u feda etmeyeceğim.

Yürekten diliyorum ki, Valenka, bir gün bir kadının rahmi üzerinde yalnızca kendi iradesi hüküm sürsün; ne aşkı ne çocuğu ne de bedeni başkalarının kararına emanet edilmesin.

Yine yürekten diliyorum ki; zaman bizleri sürekli kalkan kuşanmak zorunda kalan insanlardan çıkarıp, zaten tek başımıza yürürken güçlü kalmaya çalışan kadınlar olarak bir de düzenle savaşmak zorunda bırakmasın.

Ve eğer düzen hâlâ kadınların kararına karışmaya kalkarsa, o düzeni değiştirecek olan yine kadınların iradesi olacaktır. Bundan en küçük bir şüphem yok. Ben bu düzeni değiştirmek için çaba sarf ediyorum."

Şarkı: Beanie, Chezile

Kapımın çalınma sesiyle irkildiğimde bakışlarım kapıya doğru döndü ve sonrasında elimdeki kitabı hızlıca kapatıp çok güvenliymiş gibi yastığımın altına koydum. İkinci kez kapı çalınmak yerine yavaşça açıldığında ve kapının önünde o tanıdık yüzü gördüğümde kaşlarım hafifçe çatıldı, kalbim

CamScanner

yavaşça açıldığında ve kapının önünde o tanıdık yüzü gördüğümde kaşlarım hafifçe çatıldı, kalbim hâlâ okuduklarımdan ötürü delicesine atıyordu ama gördüğüm yüzden dolayı kalbimin attığını düşünmek, kendime yeniden öfkelenmeme sebep oldu.

Veyn, oldukça sakin bir şekilde içeriye girdiğinde ve hemen ardından kapıyı kapattığında gözlerimi ayırmadan ona bakmaya devam ettim, o ise odanın ortasına doğru yürüdü ve sonrasında yatağın ayak ucuna geçip sabit gözlerle bana bakmaya devam etti. Aramızda sözsüz bakışma geçtiğinde "Kapıyı çalmayı öğrendim," dedi sakin bir sesle ve çocuksu bir hevesle. "Sen öğrettin."

Ona bakmaya devam ettim ve hiçbir şey söylemek istemedim; fazlasıyla öfkeli hissediyordum fakat bir yandan da kırgınlığımın tarifi bile yoktu çünkü kendi savaşının ortasında benim gerçeklerimi unutmuştu. Benim ne hissedeceğimi unutmuştu. Ve hatta benim kim olduğumu unutmuştu.

Hissettiğim çaresizlik, bir anlık ayakta dimdik durmama sebep olmuştu ama şimdi sakinlik artık ruhumdan uzaklaşmış gibiydi; canım yanıyordu ve yakacak can arıyordum.

"O halde çaldığın kapıdan şimdi geri çık," dedim kapıyı işaret ederek. "Çünkü konuşacak hiçbir şeyimiz yok."

Veyn, elbette ki çekip gitmedi ve öylece durmaya devam etti. Öyle bir gözlerimin içine bakıyordu ki sanki ne düşündüğümü duymak istiyor gibiydi ama ona kartları açık oynamayacağımı da bilmesi gerekiyordu. "Öfkelisin," dedi gözlerini kısarak.

"Çık dışarı." Öyle keskin bir şekilde emir verdim ki, sesimde öfkeden daha çok bir hüküm var gibiydi. "Hem de hemen."

Başını olumsuz anlamda iki yana salladı yavaşça.

CamScanner

Başını olumsuz anlamda iki yana salladı yavaşça. "Buradan şimdi çıkıp gitmeyeceğimi bilecek kadar beni tanıdığını düşünüyorum, Valenka," dedi net bir sesle.

Kendimi tutamayıp güldüm ve sonrasında "Valenka mı?" diye sordum. "Hayatında kaç tane Valenka var, Veyn? Hepsini yavaş yavaş ortaya çıkarmak ister misin?"

Veyn, yutkundu ve gözleri anlamıyormuş gibi bana baktığında "Anneni gördüğüne mutlu olabileceğini düşünüyordum," dedi, anneni demesi bile daha fazla öfkelenmeme sebep olduğunda dişlerimi sıktım. "Ama görüyorum ki yanlış düşünmüşüm."

"Evet," dediğimde sesim düşündüğümden daha yüksek çıkmıştı. "Ve bu yaptığın asla kabul edilebilir bir şey değildi, senin Veymor'la savaşının ortasında ben nasıl olur da..." Gözlerimi kapattım, derin bir nefes verdim ve sonrasında öfkeyle gözlerimi açtığımda hırsla yataktan kalkıp tam karşısına geçtim. "Nasıl olur da o kadını karşıma bir anda çıkarabilirsin?" Veyn'in bu kadarını beklemediği yüzünün her zerresinden anlaşılıyordu. "Benim Ravna'yla aramdaki ilişki senin annenle arandaki ilişki kadar duygusal ve iyi bir durumda değil, Veyn ve bunu düşünemeyecek kadar hırsının kurbanı olmuş durumdasın." Elimle kapıyı gösterdim. "Şimdi çık dışarı, seninle konuşacak hiçbir şeyim yok benim."

Benim aksime oldukça sakin bir şekilde dururken söylediklerimi idrak etmeye çalışıyordu. "Bunun sana böyle hissettirebileceğini düşünmedim," dedi oldukça dürüst bir sesle. "Ben sanıyordum ki, benim gibi..."

"Çünkü sen duygulardan bihabersin," diyerek sertçe çıkıştım. "Thalron inançlarını körelttiği gibi duygularını da köreltmiş durumda, sadece kendini düşünüyor, kendi planlarını uyguluyor ve geriye

CamScanner

düşünüyor, kendi planlarını uyguluyor ve geriye kalan kimseyi de düşünmüyorsun. Canın ne isterse onu yapıyorsun, iyi veya kötü karşındaki insana ne hissettireceğini düşünmüyorsun bile." Öne doğru bir adım attım ve dişlerimi sıkarak "Sana duyguları öğretecek kişi de ben değilim," diyerek soludum. "Bu yaştan sonra da öğrenebileceğini sanmıyorum."

Veyn, duvara çarpmış gibi olduğunda yüzündeki ifade tamamen değişti ve bakışlarına keder oturduğunda bu çok kısa sürdü. Düşündüğümden daha uzun süre sessiz kaldığında söylediklerim için pişman mıydım, diye kendimi bile sorgulamak istemedim çünkü eğer ki düşünürsem pişman olurdum, bunu çok iyi biliyordum.

"Duygusuz bir adam olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Fazlasıyla," dedim hiç düşünmeden.

Veyn, yutkunduğunda düşündüğü her şeyin ama her şeyin boşa çıktığını şu an görüyor gibiydi. Belki de o annemi görmemin ondaki gibi bir etkisi olabileceğine inanmıştı ama buna inanmış olması bile beni öfkelendiriyordu; benim yerime karar veremezdi çünkü aslında beni en büyük zayıflığımdan vurduğunun farkında bile değildi.

"Öfken sadece buna değil, Valenka," dedi Veyn en sonunda tam gözlerimin içine bakarak. "Başka bir şeyler var ve sen bunu söylemiyorsun."

Çenemi havaya kaldırdığımda kollarımı önümde bağladım ve gözlerimi kısarak "Veymor'un kör olması neyi değiştirecek?" diye sordum ve hızlıca devam ettim. "Ben söyleyeyim, seni Thalron'a bir adım daha yaklaştıracak ama sen de biliyorsun, değil mi? Ben bir Valenka'yım ve seninle babanın koruduğu o düzene tamamen karşı çıkıyorum."

Veyn'in ifadesi değiştiğinde bu kez o da zırhını

CamScanner

Veyn'in ifadesi değiştiğinde bu kez o da zırhını kuşanmış gibiydi. "Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu.

"Benim savaş verdiğim Veymor'un iradesiydi ama Veymor'un iradesini sahiplenen herkese de savaş açtığımı görmelisin." İşaret parmağımı ona uzattım. "Sana bile, çünkü ben bir Köksüz olmayı, bir hizmetkar olmayı ve hatta bu üzerimdeki kıyafetleri bile en başından beri reddediyorum. Ne sanıyorsun, Veyn? Sen Thalron'u yöneteceksin ve ben de hizmetkarın olarak arkanda duracağım, öyle mi?" Alayla güldüm. "Bunu bana asla kabul ettiremeyeceksin."

Veyn, ellerini arkada birleştirdiğinde çenesini havaya kaldırdı ve üstten bakışlarla "Kızıl Kitap'ı okumaya başladın değil mi?" diye sordu.

"Senin gibi," dedim hırsla.

Bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra "Sana daha önce de söyledim," dedi net bir sesle. "Seninle bir savaş içerisinde değilim ama Thalron bana ait, Valenka. Her ne olursa olsun sonuna kadar Thalron'un arkasında duracağımı çok iyi biliyorsun."

"O halde çok açık bir itirafta bulunayım mı?" diye sordum ona doğru yaklaşıp parmaklarımın ucuna yükselerek. "Asıl düşmanın Veymor değil, benim çünkü bunların hiçbirini kabul etmeyeceğim."

Gözleri gözlerimde gezindi sonra bakışları yüzüme ve oradan da dudaklarıma doğru kaydı. Yüzünde bir gülümseme oluştuğunda buna hazırlıksızdım ama o gülümseyerek bana bakarken "Bu cümleleri başkası kursaydı neler olabileceğini tahmin bile edemezdin, Liora," dedi yeniden gözlerimin içine baktığında. "Ama sen söylediğinde, çeneni kaldırdığında ve bana üstünlük gösterdiğinde bu tepkiden daha çok başka bir duyguya sebep oluyor.

CamScanner

tepkiden daha çok başka bir duyguya sebep oluyor. Hangi duygu olduğunu sen söyleyebilir misin? Çünkü tam da düşündüğün gibi ben bilmiyorum."

Ben gülümsemedim ve onun gözlerinin içine bakmaya devam ederken "Beni ciddiye almıyorsun," diye fısıldadım. "En başından beri de bu konudaki ciddiyetimi fark edemedin, Veyn."

"Hayır, aksine," dedi Veyn hızlı bir şekilde. "Bu konuda babamdan bile daha çok ciddiye aldığım kişi sensin, Liora ama neyi anlamıyorsun biliyor musun?" Bana doğru biraz daha yaklaştığında neredeyse botları ayaklarıma dokunacaktı, o denli yakındı. "Seninle düşman olmak istemiyorum, hiçbir zaman da istemedim ve bundan sonuna kadar kaçacağım."

"Sonu neresi?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. "Sana gerçek bir başkaldırı yaptığım zaman mı?" Bir cevap vermeden yüzüme bakmaya devam etti. "Sonraki planların nedir, Veyn? Yüce Veymor'u kör ettikten sonra bir varis olarak Thalron'u yöneteceksin, birkaç hafta sonra evlenecek ve Maris'ten bir çocuk yapacaksın sonra da başka bir varisi dünyaya getirip insanların ezildiği bu yerde çocuğunu mu büyüteceksin? Bana bundan sonraki adımlarından bahset." Veyn, yutkunduğunda gözlerinden anlayamadığım bir ifade geçti. "Thalron senden bunu istiyor, Thalron senden acımasızlık istiyor, Thalron senden güç istiyor, Thalron senin merhametini bile yok etmeni istiyor. Şimdi bana söyle, birkaç hafta sonra evlendikten sonra beni yine yanında hizmetkarın olarak tutacak ve kişinle kendine hizmet mi ettireceksin?"

Veyn, yavaş yavaş başını iki yana sallayıp "Kızıl Kitap'ı okumayı bırakmalısın," dedi.

"Kızıl Kitap'la hiçbir ilgisi yok!" diye bağırdığımda sesim odanın duvarlarına çarptı. "Ben buraya adımımı attığım ilk günden beri aksini savundum,

CamScanner

savunuyorum ve savunacağım da ama eğer Kızıl Kitap'ı soruyorsan," tam gözlerinin içine baktım okuduğunu düşünerek, "Morna'nın yaptığı o büyük hatayı ben yapmayacağım." *Ben sana aşık olmayacağım,* demek istedim ama dudaklarımdan o kelimeler dökülmedi.

"Neymiş Morna'nın o büyük hatası, Işık Veren?" diye sordu ne olduğunu bildiğine emin olsam bile. "Sesli söyle."

"Biliyorsun," dedim gözlerimi kısarak.

"Söyle," dedi sert bir sesle. "Senden duymak istiyorum."

Çenemi havaya kaldırdım ve tam gözlerinin içine baktım; kalbimde kasırgalar çıkıyordu, onun yeşil gözlerine bakarken dünyanın bazen ters döndüğünü hissediyordum ama yine de hiç çekinmeden, tane tane o kelimeler dudaklarımdan döküldü: "Ben sana aşık olmayacağım, Veyn ve bu şekilde sana yenilmeyeceğim." İşaret parmağımı kaldırıp tam kalbinin üzerine koydum ve yavaşça onu ittim. "Fakat sen," dedim, "eğer ki sen..."

Onu ittiğim elimden tuttuğu gibi beni kendisine çekti ve göğüs kafesim göğüs kafesine sertçe çarptı; yüzüyle yüzüm arasmda bir karışlık bir mesafe kaldığında "Söyle," dedi bir kez daha. "Eğer ki ben, ne?"

Nefesimin kesildiğini hissettiğimde bir kez ondan kurtulmak için hamle yaptım ama neredeyse gücümü bile vermemiştim; Veyn de beni bırakmadı zaten. Bir eli belimden sıkıca sarılmıştı, diğer eli ise elimi sıkıca tutuyordu. Bu onun için belki de bir üstünlük belirtisiydi ama bana bakarken o üstünlüğün yerini bambaşka duygulara bırakmıştı. "Eğer ki sen bana aşık olursan," dedim adeta fısıldayarak. "O zaman seni bu düzenden korumak için ben de Morna gibi çabalar mıyım, emin değilim."

CamScanner

değilim."

Dudağının kenarı kıvrıldı ve sonra elimi bıraktı; parmakları saçlarıma dokunduğunda önüme gelen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Yavaşça saçlarımı okşamaya başladığında gözleri şefkatli bakıyordu ama konuştuğunda sesi, gözleri kadar şefkatli değildi. "Duygusuz bir insan, aşık da olamaz, Valenka. Sen benim duygusuz bir insan olduğumu düşünüyorsun, öyle değil mi?"

Bu kez gerçekten de kendimi ondan kurtarıp geriye çekildim çünkü bu şekilde aklı başında bir şekilde düşünemiyordum. "Zaman, Veyn," dedim baskın bir sesle. "Zaman gerçekleri görmemizi sağlayacak ama ben de en büyük gerçeği biliyorum; sonsuza kadar senin hizmetkarın olarak bu topraklarda yaşamayacağım."

Kapım çalınmaya başladığında Veyn gözlerini benden ayırmadan "Gel!" diye bağırdı ve sonrasında kapı açıldığında içeriye giren kişinin Liten olduğunu gördüm.

"Yüce Veyn," dedi başıyla selam vererek. "Din İnsanları ve Asiller, Veymor hakkında bir açıklama bekliyorlar, temsilcileri geldiler."

Veyn, büyük bir nefes verdikten sonra "Thalron topraklarındaki herkesi büyük salona topla," dedi net bir sesle, tam gözlerimin içine bakarak. "Thalron halkının artık asıl sahibiyle tanışma vakti geldi."

**

Şarkı: Shape Of Lies, Eternal Eclipse

Bu salonu çok iyi hatırlıyordum, yolum ilk buraya düştüğünde herkesi topladıkları ve kendilerini gösterdikleri o büyük salondu. Bütün Köksüzler, belirli bir sıraya göre girmiştik ve en arkada verimizi almıştık. bizi vine dizlerimizin üzerine

CamScanner

yerimizi almıştık, bizi yine dizlerimizin üzerine çöktürmüşlerdi; hemen önümüzde ise Tüccarlar tek dizleri önde bekliyorlardı. Henüz Asiller ve Din İnsanları ortada yoktu fakat bu şekilde hâlâ burada duruyor olmam bile kanıma dokunuyor, bu düzenden biraz daha nefret etmeme sebep oluyordu.

Birazdan Veyn gelecekti, Veymor hakkında ne söyleyecekti bilmiyordum ama bütün Thalron halkı bazı gerçekleri öğrenecekti, bundan çok emindim.

"Köksüz." İlk başta üzerime alınmadım fakat yanımdaki sarışın Köksüz bir kadın beni dürtüp arkamı işaret ettiğinde başımı çevirdim ve tanımadığım bir muhafızla karşılaştım. "Beni takip et."

"Sen kimsin?" diye sordum yerimden hareket bile etmezken.

"Beni takip et," dedi bir kez daha öfkeyle, iyi olan tek muhafız gerçekten de sadece Liten miydi? "Alva seni içeride bekliyor."

Alva mı? Kaşlarım çatıldı ve etrafıma baktıktan sonra birkaç Köksüz'ün beni izlediğini gördüm. Bu bir tuzak da olabilirdi elbette ama şu an gitmekten başka hiçbir çarem de yok gibiydi. Bu yüzden çöktüğüm yerde doğruldum ve muhafız yürümeye başladığında onu takip ettim.

Salonun dışına çıkarmak yerine salonun içindeki bir kapının kapısını açtığında ve beni içeriye geçmem için davet ettiğinde hem temkinli hem de arkama dikkat ederek o odadan içeriye girdim. Salonun yemek odasıydı, kocaman bir yemek masası ortada duruyordu ve çevresindeki sandalyeler dağınık bir şekilde yerini almıştı. Masanın en baş köşesinde Alva tek başına oturuyordu, gözleri ise bizzat benim üzerimdeydi. Eliyle muhafıza çık, hareketi yaptıktan sonra

CamScanner

oturuyordu, gözleri ise bizzat benim üzerimdeydi. Eliyle muhafıza çık, hareketi yaptıktan sonra muhafız ikimizi o odada yalnız bırakıp gitti.

Alva, baştan aşağı beni süzdükten sonra "Çok kötü görünüyorsun ve bu şekilde kötü görünmek bile senin için bir zaman kaybı," dedi yanlış bir şey yapıyormuşum gibi. "Hangi sebep seni bu hale getirdi bilmiyorum ama o sebepten bir an önce kurtulmalısın."

İçimde yenemediğim Alva'ya karşı olan saygımla ona bakmaya devam ettim ve beni kötü görmesini umursamayarak "Nessa ve Ravna'nın yaşadığını başka kime söyledin?" diye sordum.

Alva bu soruya hazırlıksız yakalanmış olacak ki, "Neden?" diye sordu. Sanki bu büyük sırrı bilen sadece kendisiymiş gibi hissediyor olmalıydı.

Başımı o büyük pencereye doğru çevirip "Nessa ve Ravna burada, Thalron'da, onları gördüm," diye açıklamada bulundum. "Veyn onları bulmuş."

Alva'nın bakışları değiştiğinde gerçekten şaşırdığını anladım, bir süre sessiz kaldıktan sonra "Bunu söylediğim tek kişi sendin," dedi oldukça dürüst bir ses tonuyla. "Ama görüyorum ki bilmediğim bir şeyler olmuş."

Gülümsemeden edemedim. "Birçok şey oldu, Alva ama ilk haberleri elbette ki benden almanı isterim." Yaşanılan her şeyi düşündüm ve içinden en çok Alva'yı şaşırtacak olanı seçtim. "Veymor artık kör bir adam." Alva'nın yüzündeki ifade değişti ama bu mutsuzluk değildi. "O gün yemekte içtiği zehir onu kör etmiş ve bunun şifası sadece..."

"Kızıl Kitap'ta," diyerek lafımı tamamladı ve sonra kendisine kızıyormuş gibi alnına doğru vurdu. "Elbette bunu düşünmem gerekiyordu, Veyn Kızıl Kitap'ı okudu ve o kitap sayesinde de annesiyle, anneni buldu." Beynim söylediklerini anlamakta

CamScanner

zorlanırken Alva da bakışlarını pencereye doğru çevirdi. "Demek Veyn, babasını kör etti öyle mi?" Her şeyi anlaması sadece birkaç saniyesini almıştı ama ben bütün bunları düşünmek bir yana dursun, hâlâ bambaşka bir suyun içinde yüzüyor gibiydim. "Fakat bu mutsuzluğunun sebebi, Veymor'un kör olması değildir diye düşünüyorum."

Soğuktan kuruyan dudaklarımı ıslattığımda Alva'yı hayatımın hangi noktasma koymam gerektiğini düşündüm. Ona güveniyordum, bu oldukça garipti; sanki bir yerlerde bana yardım eli uzatmıştı ve ben bilmiyordum ya da bana yardım eli uzatacaktı ve ben kurtulacaktım. Hangisi olduğundan emin olmayarak "Ravna Valenka beni doğuran o kadın," dedim Alva'ya da. "Ama ben onu hiçbir zaman tanımadım ve şimdi ne yapmam gerektiğini bile bilmiyorum." Başımı önüme doğru eğdiğimde ellerimi birleştirdim. "Bir yabancıyı görmekle eş değerdi ama o benim annemdi."

Alva, sanki benim söylediklerimden çok daha fazlasını görüyormuş gibi bana baktığında ayağa kalkıp öne doğru bir adım attı ve kısa boyuna rağmen sanki benimle yüz yüze geldi. Derin bir nefes verdiğinde "Sana güvenip de seninle aynı yolda yürümeme sebebimi şimdi daha net anlıyorum, Valenka," dedi mutsuz bir sesle. "Çünkü kalbinin seni yönetmesine izin veriyorsun." Biraz daha bana yaklaştı ve fısıldayarak devam etti. "Bir yıkım yaşıyorsun ve o yıkımla bütün hayatındaki ışıkları da söndürüyorsun ama hâlâ yaşamaya devam ettiğinin farkında bile değilsin."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Duygularının seni yönetmesine izin vermek kötü bir şey değildir ama duygularının seni yere düşürmesine izin vermek sadece güçsüzlüktür." Tek nefeste kurduğu bu cümle başka bir tokat yemiş gibi hissetmeme neden oldu.

"Anlamıyorsun," dedim iç çekerek. "Ve

CamScanner

"Anlamıyorsun," dedim iç çekerek. "Ve anlamayacaksın da."

"Evet, belki seni bu noktada anlayamam ama bir kadın olarak başka konularda seni anlayabilirim," dedi Alva kaşlarını çatarak. "Thalron'da yaşıyorsun, kızım, burada yürümek, her an bir bataklığın içine girmekle eş değerdir ve sen bir Valenka'sın, herkes seni bataklığa itmek isteyecektir aına sen o bataklığa düşmek yerine kendi yollarını oluşturmalısın." Sesinde büyük bir cesaret vardı, hayranlık uyandırıcıydı. "Neden en başında seninle konuştuğumu biliyor musun? Çünkü sendeki o gücü gördüm ama güçsüzlüğü görmeye tahammülüm yok çünkü Thalron'da yaşayan her kadının, erkeklerin gücü karşısında ezildiğine şahit oldum ama sen Valenka'sın ve Valenkalar erkeklerin gücünü bile ezebilecek kuvvettedir, bunu da mı bilmiyorsun?"

Cümlelerinin ağırlığı beni çepeçevre sararken Alva'nın gözlerinde daha önce görmediğim o duyguyu gördüm: İnanç. Bana öyle bir inançla bakıyordu ki, bu beni bozguna uğratmıştı.
O an, aslında Alva'nın ne istediğini az çok anlayabiliyordum ve bunu anlamak beni daha fazla şaşırtmıştı. "Sen Kızıl Kitap'ı okudun," dedim bunu bir soru olarak değil, bir çıkarım olarak söyleyerek. "Ve Morna Valenka'nın inanışlarına hakimsin."

"Morna Valenka, kadın egemenliğini savunuyordu," dedi Alva gözlerimin içine bakarak. "Her şeye rağmen kadınların egemenliği için savaşıyordu ve ölümü de her şeye rağmen savaşan bir kadın olarak oldu. Şimdi seneler sonra Thalron topraklarına bir Valenka geldi ve senin soyun bile Yüce Veymor'un seni yok etmek isteyeceği kadar güçlü çünkü kanını biliyor, ne isteyeceğini biliyor," gözlerini kıstı, "neleri başarabileceğini biliyor." Başını iki yana salladı. "Ravna ve Nessa'yı sana söyledim çünkü onların gücüyle daha fazla güçlenebileceğini

CamScanner

düşündüm, o ikisi de Thalron'a başkaldırıp esir tutulmuş iki kadındı."

"Ravna'yı tanıyor musun?" diye sordum yutkunarak.

"Hayır," dedi Alva direkt. "Onun hikayesini bilmiyorum ama uzun süredir esir tutulduğuna eminim ve bu esaretin sebebi, bir Valenka olmasıydı. Şimdi annenle içindeki savaşı sustur, gerekirse onu yok say ama kim olduğunla gerçekten yüzleş çünkü Thalron çok uzun zamandır bir erkeğin egemenliğindeydi."

Soluk bir nefes verdikten sonra "Artık Veymor kör," dedim.

"Ve?" dedi Alva sorgular gibi. "Sen Veymor'un kör olmasının onu engelleyebileceğine mi inanıyorsun?" Tam gözlerimin içine baktı. "Peki ya Veyn?" Tek kaşı havalandığında gözlerinde çok büyük bir ima vardı. "Yirmi sene boyunca bir kalenin içinde kilitli tutulmuş, bizzat Veymor'un inanışlarıyla büyümüş bir adamdan söz ediyoruz. Zehir gibi bir aklı vardır fakat bir o kadar da acımasızdır; Veymor'un yok olacağım düşünmüyorum şayet bir gün yok olursa yine yerine gelecek kişi Veyn olacak ve onun inandığı da Veymor'un inanışlarından başka hiçbir şey değil." Sözleri acımasızdı ama gerçeklerdi.

"Veyn'in Veymor gibi olabileceğini düşünüyor musun?" diye sordum.

"Veymor zehirlidir," dedi daha önce duyduğum kelimeyi yineleyerek. "Belki olacaktır, belki de olmayacaktır ama ne görüyorum biliyor musun, kızım?" Alva gülümsedi ve öne doğru eğilerek parmağıyla beni yanına çağırdı. Eğildiğimde kulağıma doğru "Veyn'i yenebilecek tek kişi de sensin çünkü onun zaafı oldun," diyerek fısıldadı. Kaskatı kesildiğimde Alva devam etti. "Belki

CamScanner

gücünle, belki savaşarak ve belki de," geriye çekilip gözlerimin içine baktı, "kalbinle onu yeneceksin ama ilk önce kendi kalbine söz geçirmen gerekiyor."

Yutkunduğumda ve sonrasında yeniden dik bir duruşa geçtiğimde adımlar ötesindeki o pencereden okyanusa doğru baktım. "Yine bana yardım ediyorsun," diye mırıldandım. "Ama yanımda olmadığını söylüyorsun."

"Yanında olmamı istiyorsan kazanacağımızdan emin olmam gerekiyor," dedi Alva net bir sesle. "Çünkü bir kez kaybettim ve bu kadına dönüştüm, bir kez daha kaybedersem yok olurum, Valenka ve ben yaşamayı gerçekten de seviyorum."

Başımı aşağı yukarı salladığımda o an ne yapacağımı, ne düşünmem gerektiğini bile bilmiyordum ama söyledikleri sanki kollarımdan tutup beni sarsmasına sebep olmuştu. Veymor kör olmuştu evet ama bu egemenliğinin tamamen bittiği anlamına gelmiyordu, Veyn bir varisti evet ama isteyerek ya da istemeyerek Thalron inanışlarıyla büyümüştü ve bu tamamen benim inanışlarıma zıttı. Eğer onu yenebileceksem bunu belki de sessizce ve bazen de yüksek bir sesle yapmam gerekiyordu.

Her ne olursa olsun, Veyn, Thalron'u avcunun içi gibi biliyordu ve her adımından oldukça emindi. Öyle ki, farkında olmadan ben de hayatımın iplerini onun eline vermiştim. Kızıl Kitap'ı bana vermesinin bir nedeni de aslında babasını iyileştirecek o kuvveti elime bırakmasıydı ama bir yandan da kendi omzundaki bu yükten kurtulmuştu. Babasını öldürmemiş, kör etmiş, kendi intikamını almıştı. Veymor'un kör bir şekilde egemenliğine devam etmesi imkansızdı ve Veyn'in planı tıkır tıkır işliyordu.

"Beni bunları söylemek için mi çağırdın?" diye

CamScanner

gücünle, belki savaşarak ve belki de," geriye çekilip gözlerimin içine baktı, "kalbinle onu yeneceksin ama ilk önce kendi kalbine söz geçirmen gerekiyor."

Yutkunduğumda ve sonrasında yeniden dik bir duruşa geçtiğimde adımlar ötesindeki o pencereden okyanusa doğru baktım. "Yine bana yardım ediyorsun," diye mırıldandım. "Ama yanımda olmadığını söylüyorsun."

"Yanında olmamı istiyorsan kazanacağımızdan emin olmam gerekiyor," dedi Alva net bir sesle. "Çünkü bir kez kaybettim ve bu kadına dönüştüm, bir kez daha kaybedersem yok olurum, Valenka ve ben yaşamayı gerçekten de seviyorum."

Başımı aşağı yukarı salladığımda o an ne yapacağımı, ne düşünmem gerektiğini bile bilmiyordum ama söyledikleri sanki kollarımdan tutup beni sarsmasına sebep olmuştu. Veymor kör olmuştu evet ama bu egemenliğinin tamamen bittiği anlamına gelmiyordu, Veyn bir varisti evet ama isteyerek ya da istemeyerek Thalron inanışlarıyla büyümüştü ve bu tamamen benim inanışlarıma zıttı. Eğer onu yenebileceksem bunu belki de sessizce ve bazen de yüksek bir sesle yapmam gerekiyordu.

Her ne olursa olsun, Veyn, Thalron'u avcunun içi gibi biliyordu ve her adımından oldukça emindi. Öyle ki, farkında olmadan ben de hayatımın iplerini onun eline vermiştim. Kızıl Kitap'ı bana vermesinin bir nedeni de aslında babasını iyileştirecek o kuvveti elime bırakmasıydı ama bir yandan da kendi omzundaki bu yükten kurtulmuştu. Babasını öldürmemiş, kör etmiş, kendi intikamını almıştı. Veymor'un kör bir şekilde egemenliğine devam etmesi imkansızdı ve Veyn'in planı tıkır tıkır işliyordu.

"Beni bunları söylemek için mi çağırdın?" diye

CamScanner

sordum bakışlarımı ona çevirerek.

Alva bir süre yüzüme baktıktan sonra "Salonun sağ tarafında bir kapı var, orası hizmetkarların karanlık yolu ve tünele çıkıyor," dedi sakinlikle. "Bunu aklına kazı."

"Bu da ne demek?"

Alva gülümsedi ve tek kaşını havaya kaldırdı. "Ben hiçbir zaman boş konuşmam, Valenka, sen beni dinle."

Kapıyı açtığında muhafızının Alva'yı beklediğini gördüm, Köksüzler ve Tüccarlar hâlâ aynı şekilde durmaya devam ediyorlardı, Din İnsanları ise başka bir kapıdan girecekti ki, Alva o odadan çıkmam için beni bekliyordu. Gözlerinin tam içine sorgulayarak baktığımda gülümsedi ve başıyla bir kez daha kapıyı işaret etti. Sorgulasam da bir faydası olmayacaktı, ayak diretsem hiçbir şey öğrenemeyecektim, bunu çok iyi biliyordum.

O odadan çıktığımda yeniden Köksüzler sınıfının olduğu yere doğru ilerledim ve bıraktığım boşluğa bir kez daha çöktüğümde yanımdaki sarışın Köksüz kadın bana şöyle bir dönüp baktı ve sonrasında gözlerini devirerek başını önüne doğru eğdi. Burada herkesin nasıl bir hayat yaşadığını görebilecek kadar şahit olmuştum ve onlara yukarıdan bakmak yerine onlarla yan yana durmanın benim için çok daha iyi olacağından emindim.

Salonun büyük başka bir kapısı açıldığında Asil kıyafetleriyle birçok insanın o kapıdan girdiğini gördüm. Hepsinin yüzüne bakarken siyah pardösülerine taktıkları kemerleri, yakalarındaki broşları ve gözlerindeki kibirleri ilk günden hiçbir şey eksiltmemişti. Tüccarların hemen önüne geçip ellerini önlerinde birleştirdiklerinde ve saygıyla Din İnsanları'nı beklemeye başladıklarında başka bir kapı daha açıldı ve oradan da Din İnsanları

CamScanner

bir kapı daha açıldı ve oradan da Din İnsanları yavaş yavaş çıkmaya başladım.

Tanıdık bütün yüzlere baktım. Maris, onun ailesi, Veyn'in amcası ve hatta az önce benimle konuşan Alva, diğer Din İnsanlarıyla birlikte bir basamak yukarıda kaldılar; ellerini ise arkada birleştirip sırtlarını hemen salonun tam ortasında duran büyük tahta doğru döndüler. Bu tahtı daha önce görmüş müydüm hatırlamıyordum ama ürperdiğimi hissetmiştim.

Bu, Veyn'in arkasına yaslanacağı bir sırt değil, onun arkasında duracak bir gölgeydi. Gövdesi kara meşeydi. Kalın, ağır, neredeyse kaba. Ahşabın damarları özellikle gizlenmemişti; koyu yüzeyin içinde dalga dalga ilerleyen çizgiler vardı. Uzaktan bakınca donmuş nehir çatlaklarını andırıyordu ama gözümü asıl kilitleyen başlık kısmıydı. Tahtın tepesinden dışarı doğru uzanan donmuş bir kutup ayısı kafası vardı. Gerçekçi ama abartısız. Ağız hafif aralı, dişler belirgin. Yüzeyi buz gibi; yarı saydam bir katmanla kaplı. Işık vurduğunda mavi-gri parlıyor, sonra tekrar kararıyordu. Sanki gerçekten soğuktu. Sanki elimi uzatsam parmaklarım yapışacakmış gibi.

Sırtı tek parça obsidyen taşındandı ve Veyn'in obsidyen taşı için Olaf'a söyledikleri aklıma gelmişti. Derin, mat siyah. Işığı geri yansıtmıyor, içine çekiyordu. Üzerine ince oyma çizgilerle ayı postu dokusu işlenmişti, kolçaklara yaklaştığımda fark ettim: Onlar düz değildi. İki yanda, el koyma yerleri ayı pençesi formundaydı. Parmak boğumları belirgin, pençe uçları küçük obsidyen parçalarla koyulaştırılmıştı.

Veyn o tahta oturduğunda ayı onun arkasında kalmayacaktı, ayının başı, onun başının üzerinde duracaktı, pençeleri, onun ellerinin altında. Bu taht Veyn'i yükseltmiyordu ve bu bu onu gizlemiyordu.

CamScanner

bir kapı daha açıldı ve oradan da Din İnsanları yavaş yavaş çıkmaya başladım.

Tanıdık bütün yüzlere baktım. Maris, onun ailesi, Veyn'in amcası ve hatta az önce benimle konuşan Alva, diğer Din İnsanlarıyla birlikte bir basamak yukarıda kaldılar; ellerini ise arkada birleştirip sırtlarını hemen salonun tam ortasında duran büyük tahta doğru döndüler. Bu tahtı daha önce görmüş müydüm hatırlamıyordum ama ürperdiğimi hissetmiştim.

Bu, Veyn'in arkasına yaslanacağı bir sırt değil, onun arkasında duracak bir gölgeydi. Gövdesi kara meşeydi. Kalın, ağır, neredeyse kaba. Ahşabın damarları özellikle gizlenmemişti; koyu yüzeyin içinde dalga dalga ilerleyen çizgiler vardı. Uzaktan bakınca donmuş nehir çatlaklarını andırıyordu ama gözümü asıl kilitleyen başlık kısmıydı. Tahtın tepesinden dışarı doğru uzanan donmuş bir kutup ayısı kafası vardı. Gerçekçi ama abartısız. Ağız hafif aralı, dişler belirgin. Yüzeyi buz gibi; yarı saydam bir katmanla kaplı. Işık vurduğunda mavi-gri parlıyor, sonra tekrar kararıyordu. Sanki gerçekten soğuktu. Sanki elimi uzatsam parmaklarım yapışacakmış gibi.

Sırtı tek parça obsidyen taşındandı ve Veyn'in obsidyen taşı için Olaf'a söyledikleri aklıma gelmişti. Derin, mat siyah. Işığı geri yansıtmıyor, içine çekiyordu. Üzerine ince oyma çizgilerle ayı postu dokusu işlenmişti, kolçaklara yaklaştığımda fark ettim: Onlar düz değildi. İki yanda, el koyma yerleri ayı pençesi formundaydı. Parmak boğumları belirgin, pençe uçları küçük obsidyen parçalarla koyulaştırılmıştı.

Veyn o tahta oturduğunda ayı onun arkasında kalmayacaktı, ayının başı, onun başının üzerinde duracaktı, pençeleri, onun ellerinin altında. Bu taht Veyn'i yükseltmiyordu ve bu bu onu gizlemiyordu.

CamScanner

Bu taht sadece şunu söylüyordu; eğer ona dokunacaksan, önce ayıya dokunman gerekirdi. Otso'yu kendi simgesi haline getirmişti.

Bütün Din İnsanları obsidyen taşından yapılma tahta arkasını dönüp bizlere döndüklerinde herkes yerini almıştı. Herkesin yüzünü tek tek inceledim, sorgulayan gözler bakışlarındaydı, kimse ne olduğunu bilmiyordu, insanların arasında tahtla ilgili cümleler duyuyordum ve o an, Veymor'un tahtını da merak ettiğimi fark etmiştim.

Tam o anda, girdiğimiz kapı sert bir sesle açıldı ve sonrasında başlarımızı çevirdiğimizde içeriye giren kişilerin Olaf ve ailesi olduğunu gördük. Olaf'ın yüzündeki gülümseme kalabalığı gördüğü anda genişlediğinde ellerini birbirine çarpıp "Aflin, şu insanlara bak," dedi heyecanla. "Nasıl da saygıyla bekliyorlar, aynısından yapacağım Thalash'a gittiğimde."

Aflin de heyecanla kalabalığa doğru baktığında "Düğün bugün müydü?" diye sordu. Öyle yüksek sesli konuşuyorlardı ki, bütün Din İnsanları ve Asiller birbirine bakıp bu saygısızlık karşısında bozguna uğradılar ama Olaf ve ailesinin bunlar umurunda bile değildi.

"Sanmıyorum," dedi Olaf, gözlerini kısıp kalabalığa doğru bakarak. "Bu bir düğünden daha çok cenaze gibi." Gözleri kalabalıkta insanların üzerinde gezindi ve beni bulması saçlarımdan dolayı zor olmadığında bakışlarıyla bakışlarım kesişti, gözleri irice açıldığında elini sallayıp başıyla saygılı bir selam verdi, gözlerimi kaçırdım birkaç saniye ve yeniden ona döndüğümde hala bakışlarını benden ayırmadan izlediğini gördüm. "Valenka!" diye bağırdı bütün kalabalığa rağmen. "Dilerseniz bu cenaze töreninde size eşlik etmek isterim, beraber ağlarız."

Gözlerimi devirmekle gülmek arasında kararsız

CamScanner

kaldığımda Olaf daha geniş bir şekilde sırıttı ve bana doğru ilerlemek için hamle yaptı fakat hemen arka tarafımızda duran muhafızlar onun önüne geçtiklerinde Olaf'ın yüzündeki gülümseme dondu, kaşları çatıldı. "Sizin yeriniz," dedi muhafızlardan bir tanesi, ilerideki koltukları işaret ederek. "Misafirlerin yeri Yüce Olaf."

"Yüce Olaf mı?" dediğinde heyecanla elini kalbine götürdü. "Duydunuz mu? Ben de yüce oldum fakat koca adam, ben nereye istersem oraya geçerim." Bir kez daha benim yanıma gelmek için hamle yaptığında bu kez iki muhafız önünde adeta etten duvar ördü. Olaf yine hamle yaptı fakat üçüncü muhafız da geldiğinde Olaf gözlerini kısarak duraksadı, şöyle bir muhafızlara baktı ve sonrasında "Neyse," dedi eliyle geçiştirerek, korktuğunu anlamıştım. "Pekala üçünüz de demek bana yerimi göstermek için geldiniz, çok saygılısınız, hadi gidelim o zaman."

Başımı çevirip yeniden tahta doğru baktığımda üç muhafız Olaf ve ailesini Din İnsanları'nın sol tarafındaki sandalyelere doğru yürüttüler. Beşi de o sandalyelere oturduklarında salonun biraz daha karanlık tarafında kalıyorlardı ama Olaf oturduğu an bile bakışlarını bana çevirip bir kez daha el salladı gülerek.

Tahtın hemen arkasındaki büyük kapı yüksek bir ses çıkararak açılmaya başladığında salonun içini derin bir sessizlik kapladı; herkesin bakışları ilk önce birbirine döndü ardından o kapıya doğru yöneldiler.

Tam o esnada içeriye ilk giren kişi Liten oldu, demir zırhı yüzündeydi, hemen arkasından dört muhafız daha girdi ve sonrasında Veyn göründüğünde kasıldığımı hissettim. Ağır adımlarla salondan içeriye girdiğinde Din İnsanları hariç herkes başlarını eğdiler, bir de ben hariç elbette ki. Veyn, ilk önce kalabalığa baktı ardından

CamScanner

bakışlarını Olaf'a çevirdi, Olaf hâlâ bana baktığı için o yöne döndü ve benimle göz göze geldiğinde hem çenesi kasıldı hem de gözleri kısıldı.

Birkaç saniye sonra tahtın bulunduğu yere doğru ilerlediğinde ve sırtını tahta doğru döndüğünde ayakta durarak Thalron halkının neredeyse hepsiyle göz göze gelmeye çalıştı. Bütün Din İnsanları sorgulayan bakışlarla birbirlerine döndüklerinde Veyn bunun da farkındaydı ama aldırış etmeden çenesini dikleştirdi, omzunu indirip kaldırdı ve büyük bir nefes verdi.

"Burada bulunan herkesin neden burada durduğumu merak ettiğini biliyorum," dedi Veyn. Sesi gürdü ama bağırmıyordu; salonun en arka duvarına kadar net bir şekilde ulaşıyordu. "Buradayım çünkü babam beni varis olarak seçti. Ve onun söz hakkı artık bana geçmiştir."

Bu cümle salona bırakılmış bir kıvılcım gibiydi. İnsanlar birbirine baktı. Din İnsanları omuz omuza durdukları yerde fısıldaştı. Zehirlendiğini bilenler gözlerini Veyn'den ayırmadı; yüzlerinde şaşkınlık değil, hesap vardı. Veyn kimseyi susturmaya çalışmadı. Fısıltılar büyüdü. Sessizlik yeniden salonu kapladığında ellerini arkasında birleştirdi. "Ne yazık ki," dedi. Sesi hâlâ düzdü, duygusuzdu. "Yüce Veymor bir hastalıkla savaşmaktadır." Bu kez uğultu daha sert yükseldi. Köksüzler bile başlarını kaldırdı. Tüccarlar yer değiştirdi. Asillerin bakışları keskinleşti. İsimler havada dolaşıyordu: Veymor... Veyn... Veymor... Veyn... Ben ise gözlerimi ondan ayırmadım. Yüzünde zafer yoktu. Tereddüt de yoktu. Sadece karar vardı. "Onun iyileşmesi hepimizin dileğidir," dedi Veyn, kalabalığın üzerine yeniden bir sessizlik indirerek. "Fakat o iyileşene kadar, varis olarak Thalron'u benim yöneteceğimi herkes bilmelidir."

Bu cümle artık bir açıklama değil, bir ilan gibiydi.

Salon sarsılmış gibiydi. Kimse bunu beklememişti

CamScanner

Salon sarsılmış gibiydi. Kimse bunu beklememişti. Gücün el değiştirmesi bir kılıç darbesi gibi olmazdı; genelde yavaş, görünmez olurdu ama Veyn bunu görünür yapıyordu. "Bundan böyle," dedi ve sesi bu kez daha sertti. "Tüm kurallar, tüm yasaklar ve tüm düzenlemeler benim denetimim altında olacaktır." Bu bir rica değildi. Bir tehdit de değildi. Bu, bir mührün kapanış sesiydi.

Fakat bu cümlelerin ardından az önce Olaf'ın girdiği kapı daha sert bir sesle açıldı ve içeriye muhafızların girdiğini gördüm; öyle kalabalık bir muhafız ordusu içeriye girdi ki, kalabalığı bir daire şeklinde içine aldılar ve sonrasında kapının eşiğinde onu gördüm, hiç görünmemesi gereken birisini üstelik: Korven'i.

Üzerinde Tüccar kıyafetleri vardı fakat elinde bir mühür ve bir kağıt tutuyordu; mührün üzerinde Veymor yazıyordu. Korven, herkesin ama herkesin ona baktığının farkında olarak içeriye doğru adımlar attığında gözlerini Veyn'den bir an bile olsun ayırmadı. Her adım atışında gözlerindeki gücü, güveni ve değişen o ifadesini gördüm. Sanki zafer kazanmış bir adamdı, sanki o zafer birisi tarafından onun ellerine verilmişti, hiç olmadığı kadar omuzları dik, hiç olmadığı kadar sakin görünüyordu.

Köksüzlerin arasından yürüyüp Veyn'in olduğu yere doğru ilerlerken Veyn, gözlerini bile ayırmadan Korven'e bakıyordu. Korkusu yoktu, öfkesi de öyle, belki de bunu bekliyordu bilmiyordum ama benim beklemediğim her halimden belliydi.

Korven'in durması gereken nokta Tüccarlar sınıfının olduğu yerdi ama durmadı, geriye de adım atmadı aksine merdivenin basamaklarını tırmanırken Asillerin bulunduğu yeri de geçti ve sıra Din İnsanları'na geldiğinde onları da görmezden geldi. Son basamağa geldiğinde Din İnsanları'nı arkasında bıraktı, sırtını hepimize

CamScanner

döndü ve Veyn'in tam karşısında dimdik dikildi; hemen sonrasında ise onun varlığını görmezden geliyormuş gibi sırtını dönüp topluluğa doğru baktı, bir elinde tuttuğu mührü havaya kaldırdığında o mührün üzerinde yazan altın işlemeli Veymor, hepimizin gözüne çarptı.

Korven, çenesini kaldırdı ve sonrasında elindeki rulo haline getirilmiş kağıdı açıp o cümleleri okumaya başladı:"Yüce Veymor'un mührü altında ilan olunur." Altın işlemeli mühür havada parladı. Uğultu yavaşça sustu. "Thalron'un yasaları, bir varisin tek taraflı beyamyla değiştirilemez." Din İnsanları doğruldu, asillerin yüzleri sertleşti. Korven ruloyu biraz daha açtı. "Yüce Veymor hayattadır ve hayatta olan bir hükümdarın yetkisi devredilmiş sayılamaz. Varis, yalnızca hükmün gölgesidir; hükmün kendisi değildir." Bu cümle bilinçliydi. Veyn'i indirmek için seçilmişti. Korven gözlerini kaldırdı. "Yüce Veymor söylendiği gibi bir hastalıkla savaş vermiyordur. Maruz kaldığı zehirlenme vakası, iç ihanet şüphesi doğurmuştur." Salon yeniden kargaşaye gebe kaldı. "Yapılan incelemeler sonucunda, zehrin bilinçli olarak kadehe konulduğu tespit edilmiştir."

Bu kez kimse nefes almıyordu. Korven son satıra geldiğinde sesi daha sert çıktı: "Şüpheli, varis Veyn Thalron'un baş hizmetkarı Liora Valenka'dır." Uğultu bir anda patladı, Korven mührü yeniden kaldırdı ve gözleri direkt benimle buluştu. "Bu nedenle, Yüce Veymor'un iradesi doğrultusunda; Liora Valenka masumiyeti kanıtlanana kadar zindana atılması emredilmiştir."

Herkesin ama herkesin bakışları bir anda bana döndüğünde kaskatı kesildim ve gözlerimi bir an bile olsun Korven'den ayıramadım. Bu cümlelerin onun ağzından çıkması bir yana, duyduklarım karşısımda ne yapmam gerektiğini bile bilmiyordum. Çevremdeki Köksüzler benden karıncalar gibi kaçmaya başladıklarında çevremde geniş bir halka oluştu ve muhafızlar beni o

CamScanner

karıncalar gibi kaçmaya başladıklarında çevremde geniş bir halka oluştu ve muhafızlar beni o halkanın ortasına aldılar.

"Kanıtlanmamış bir suç için hizmetkarımı zindana atamazsınız." Veyn'in keskin cümlesiyle herkesin bakışları o tarafa doğru döndü. "Buna izin vermem."

Korven, omzunun üzerinden şöyle bir dönüp Veyn'e baktı ve sonrasında üstün bir sesle "Masanın üzerine Valenka yazılı hançer bırakıldığı Yüce Maris tarafından onaylanmıştır," dedi.

Bakışlarım sertçe Maris'e döndüğünde ellerini önünde birleştirip gözlerini gözlerime öyle bir dikti ki, kibri ve üstünlüğü karşısında öfkem gitgide arttı. İçimde tarifi olmayan bir korku da ortaya çıktığında yutkunmakta zorlandım ve hafifçe öne doğru eğilerek kendimi koruma içgüdüsüyle muhafızlara doğru baktım. Tam o esnada, Korven, sesinden hangi duygu okunduğu belli olmuyorken "Yüce Veymor'un emriyle," diyerek detay verdi. "Liora Valenka'yı yakalayın."

Hizmetkarlar benim üzerime doğru ilerlediklerinde Veyn'in bulunduğu yerden çıktığını gördüm fakat başka muhafızlar da onun önünde etten duvar ördüklerinde o kadar muhafızı yenebilmesi neredeyse imkansızdı; her şey bir yana Thalron yasaları bunu söylüyordu ve Veymor'un emri kesin emirdi. Beni kurtarabilecek şu an kimse yoktu fakat kalbim öyle delicesine atıyor, kendimi öylesine köşeye sıkışmış hissediyordum ki neredeyse on muhafız benim üzerime doğru yürürken kendimi durdurmayarak kemerimdeki hançeri çıkardım ve kendimi koruma içgüdüsüyle biraz daha öne doğru eğildim. "Bana bir adım daha yaklaşmayı aklınızdan dahi geçirmeyin."

Buz gibi bir sessizlik. Elbette ki hepsiyle baş bile edemezdim, onlar da farkındaydı fakat yine de durmayı seçtiklerinde karşımdaki o kocaman

CamScanner

durmayı seçtiklerinde karşımdaki o kocaman adamlara karşı ben ve hançerim baş başa kaldık. Sadece birkaç saniyelik gözlerimi o kalabalığa doğru çevirdim ve herkesin gözünü bile kırpınadan beni izlediğini gördüm. O kalabalıkta Tanya'nın korku dolu bakışlarını seçebildim, Asiller sınıfında önde duran Nord'un çatık kaşlarını gördüm, Maris'in yüzündeki o silik tebessümü ve Olaf'ın kocaman gözlerle olanları izleyen şaşkın bakışlarını.

En son gözlerimi Veyn'e çevirdiğimde yutkundum ve düşündüğümden daha uzun süre birbirimize baktığımızda Veyn, başını silik bir şekilde iki yana salladı ve sonrasında bir anda kemerindeki hançeri çıkardığında o da savaşın asıl ilanını yaptı; sonrasında ise her şey bir anda oldu. Veyn, elindeki hançeri öyle bir fırlattı ki, karşısındaki muhafızın omzuna isabet etti. "Bir daha attığım hançer, kimsenin kalbine gelmesini istemiyorsanız geri çekilin."

Sonrasında salonun içinde çok büyük bir çığlık koptuğunda büyük bir kargaşa başladı. Olduğum yerden sıyrılıp yere doğru çöktüğümde ve kendimi koruma iç güdüsüyle bir duvarın köşesine geçtiğimde muhafızlardan ikisinin bana doğru ilerlediğini gördüm, hemen arkamda kalan Veyn ise ne yapıyordu hiçbir fikrim yoktu. Ben olduğum yerden sıyrılıp yere çöktüm. İçgüdüyle sürünerek duvarın köşesine geçtim. Kalbim kulaklarımda atıyordu; Din İnsanları geri çekildi. Tüccarlar basamaklardan aşağı koşmaya başladı. Köksüzler birbirini iterek kaçıştı. Zırh sesleri, çarpışan metaller, devrilen sandalyeler...

İki muhafız beni fark ettiğinde biri doğrudan üzerime koştu. Tam o an arkamdan bir gölge geçti. Veyn. İlk muhafızın hançerini bile çekmesine izin vermedi. Adamın bileğini yakalayıp ters bir hamleyle omzunu çıkardı; kemik sesi duydum. Aynı anda diğerine dönüp dizini adamın göğsüne geçirdi. Muhafız basamaklardan yuvarlandı.

CamScanner

geçirdi. Muhafız basamaklardan yuvarlandı. Üçüncü bir muhafız arkadan saldırdı. Veyn son anda eğildi; hançer obsidyen basamağa çarptı. Veyn dirseğini adamın kaburgalarına indirdi, sonra hançerini geri çekip bu kez bacağının üst kısmına sapladı.

Salon artık bir savaş alanıydı. Bir grup muhafız merdivenlerden iniyordu. Din İnsanları bağırıyordu. Korven'in sesi kalabalıkta kaybolmuştu. Veyn geri çekilmedi. Bir hançeri yerden kaptı. İlk darbe yukarıdan geldi; savurdu, metal metale çarptı. İkinci muhafız yanından hamle yaptı. Veyn dönerek hançerin düz kısmıyla adamın yüzüne vurdu. Kan sıçradı. Sonra bir anlığına gözleri beni buldu. O bakışta tek bir şey vardı: Kaç.

Ve Veyn, tek başına, tahtın önünde, artık gerçekten savaş ilan etmişti. Hiçbir muhafız onu öldürmeye cesaret edemiyordu. Emir açık değildi. Ama durdurmak için üzerlerine düşeni yapıyorlardı. Kılıçların düz tarafıyla bastırıyor, omzuna yükleniyor, geri sürmeye çalışıyorlardı.

Ben duvarın köşesinden doğruldum. Bir muhafız beni fark ettiğinde göz göze geldik. Yüzünde küçümseyen bir ifade vardı; beni kolay bir hedef sandı. Hançerim zaten elimdeydi. O bana doğru hamle yaptığında geri çekilmedim, son anda yana kaydım. Hançeri omzumun yanından geçti. Aynı anda hançerimi yukarı doğru savurdum; zırhın kol altındaki boşluğuna saplandı. Adamın nefesi kesildi. Hançeri geri çektim. Kan sıçradı ama derin değildi. Muhafız ikinci hamleyi daha öfkeli yaptı. Bu kez daha sert geldi. Eğildim, bileğini yakaladım ve tüm ağırlığımla döndüm. Denge kaybetti. Dizimi arkasına geçirdiğimde taş zemine sertçe düştü. Hançeri boynuna dayadım. Elim titremiyordu. "Çekil," dedim dişlerimin arasından. Gözlerimdeki kararlılığı gördü ama yine de geri çekilmedi. O an, bir kez daha etrafıma baktım ve sonrasında o muhafızın bir an bile düşünmeden hançerimle

CamScanner

Hançeri boynuna dayadım. Elim titremiyordu. "Çekil," dedim dişlerimin arasından. Gözlerimdeki kararlılığı gördü ama yine de geri çekilmedi. O an, bir kez daha etrafıma baktım ve sonrasında o muhafızın bir an bile düşünmeden hançerimle boynunu kestiğimde oluk oluk kan zemine doğru akmaya başladı ve cansız bedeni yerle buluştu.

Onu itip ayağa kalktığımda nefes nefeseydim ama ayaktaydım. Uzakta Veyn hâlâ üç muhafızla aynı anda çarpışıyordu. Biri arkasından yaklaşmaya çalışıyordu. "Veyn!" diye bağırdım. O an başını çevirdi ve ben, hançerimi bu kez tereddütsüz fırlattım. Muhafızın bacağına saplandı. Savaş artık tek taraflı değildi. Ve ilk kez, Thalron'un taş zemini sadece bir erkeğin değil, benim de kararımı taşıyordu.

Ama bu sonsuza kadar süremezdi. Merdivenlerin üstünden yeni muhafızlar akıyordu. Din İnsanları bağırıyor, Korven'in sesi kalabalığın içinden emirler savuruyordu. Sayıları artıyordu. Veyn birini dirseğiyle yere serdi, diğerinin hançerini savurdu ve sonunda gözleri beni buldu. Bu kez bakışında emir vardı. *Git.*

Merdivenlerin sol tarafındaki dar koridoru gördüm. Hizmetlilerin kullandığı geçit. Kalın perdelerin arkasında kalıyordu; kimse dikkat etmiyordu ve aklıma o an Alva'nın söyledikleri geldi; bundan sahiden de haberi var mıydı? Bana kaçış noktasını söylemişti.

Bir muhafız yolumu kesti. Yerdeki düşmüş hançeri kaptım. Savurmam kontrolsüzdü ama kararlıydı. Adam geri çekildi. O an boşluğu yakaladım, omzuyla beni itmeye çalıştı ama tüm ağırlığımla çarpıp yanından sıyrıldım.

Koşmaya başladım.

Arkamdan bir el bileğime uzandı; tırnakları

CamScanner

cildime geçti. Dirseğimi geriye savurdum. Bir inilti duydum. Perdeyi aralayıp dar koridora daldım. Ayak sesleri arkamdaydı. Koridor karanlıktı, taş duvarlar nemliydi. Nefesim yankılanıyordu. Önümde iki yol ayrıldı. Düşünmeye vaktim yoktu. Soldakine saptım. Arkamdan gelen muhafız köşeyi dönerken ayağı kaydı; kanlı bot izleri taş zemine bulaşmıştı. O an kazandığım saniye hayatımdı.

Dar merdiveni indim. Alt kata ulaştığımda kalbim deli gibi atıyordu. Yukarıdan metal çarpışmaları hâlâ duyuluyordu. Veyn hâlâ savaşıyordu ama ben hayattaydım. Ve ilk kez kaçışım korkudan değil, geri dönmek için bir fırsat yaratmaktandı.

Durmadım, düşünmedim bile koşmaya devam ettiğimde başka bir sola saptım; karşıma upuzun bir tünel çıktığında bir anlık yutkunarak arkama doğru baktım ve sonrasmda gözlerimi kapatıp kendime büyük şanslar dileyerek o tünelden aşağıya doğru bıraktım.

Çok uzun sürmediğinde sırtım semsert bir zeminle buluştu, dudaklarımdan tiz bir çığlık koptu. Bir anlık nereye düştüğümü anlayamadığımda tünelin karanlık ucuna doğru baktım ve nereye kaçacağımı düşünerek ayağa doğru kalktım fakat gördüğüm manzaradan sonra adımlarım kesildi.

Daha önce geldiğim ve heykellerin olduğu o yerdi; Kızıl Kitap'ı ilk bulduğum yer. Salondan buraya çıkılabiliyordu ve ben şimdi burada kilitli kalmıştım. Tedirginlikle etrafıma bakıp koşmaya başladım ve eskimiş kitapların arasından kendime bir çıkış yolu bulmaya çalıştım fakat hiçbir çıkış yolu bulamadığımda ellerime saçlarıma geçirip o tünelden indiğim yere doğru döndüm; oradan da artık tırmanmam imkansızdı. Burada kilitli kaldığımda yukarıdan silik sesler gelmeye devam ediyordu fakat ben kilitli kaldığım yerde ne yapacağımı bile bilmiyordum.

CamScanner

Kitaplıkların arasından bir kez daha koştuğumda bir yer bulmaya çalıştım ve hemen ileride, yerle bitişik olan o kapıyı gördüm; hızlı adımlarla oraya yürüdüğümde ve kapıyı itmek için hamle yaptığımda o kapının da kilitli olduğunu fark ettim. Beni bulmaları belki de an meselesiydi ve esasen ben nereye kaçabileceğimi de bilmiyordum; Thalron öylesine büyüktü ama Thalron'u bilen için de öylesine küçüktü ki, bunun bir sonu yoktu.

Büyük bir nefes verdiğimde ve olduğum yere çöktüğümde sırtımı duvara yasladım, uzun koridorun en uç noktasmda o karanlığa rağmen başsız heykelleri görebiliyordum. Birinde Morna Valenka yazılıyordu, diğerinde de Morna Valenka'ya Adanmış ve ben artık onların hikayesinin çok az bir kısmını bilsem bile o heykellere bakarken artık eskisi gibi hissetmiyordum; çok daha güçlü hissediyordum.

Elim enseme doğru gittiğinde gözlerimi bir an bile olsun o heykellerin üzerinden çekmiyordum; daha önce buraya geldiğimde onların ruhunu hissetmemiştim ama şimdi sanki onların da ruhu buradaydı. Sadece bir anlık Morna ne yapardı, diye düşündüğümü fark ettiğimde kendimi çok daha büyük bir labirentin içine sürüklediğimin farkındaydım.

Kendimi yerden kaldırdım. Dizlerimde hafif bir titreme vardı ama bu korkudan değil, bedenden geliyordu. Bedenim hâlâ insandı. Ama zihnim artık başka bir şey istiyordu: kontrol.

Yavaş adımlarla kitap raflarının arasma girdim. Toz, nem, küf kokusu ve başka bir koku daha: eski metalin soğuk kokusu. Burada sadece kitap yoktu. Burada birikmiş hayatlar vardı. Unutturulmuş hayatlar. Bir rafın kenarında, kırık bir fanusun parçaları duruyordu. Camın keskin ucu ışığı yakalamıştı; mavi-gri bir parıltı. Parmaklarımı uzatıp camın kenarına dokundum. "Hep sizden

CamScanner

yakalanışı, mavi-gri bir parıltı. Parmaklarımı uzatıp camın kenarına dokundum. "Hep sizden almışlar," dedim fısıltıyla. "Sonra da buna düzen demişler."

Rafların arasında ilerledikçe bazı şeyler gözümün ucuna çarpıyordu: Kırmızı mum kalıntıları... kömürle çizilmiş işaretler... başı kopmuş küçük figürler... ve bir tanesi... bir broş.

Taşa yapışmış gibi duran o broş, kirin içinde bile parlıyordu. Eğilip aldım. Metal ağırdı; basit değildi. Üzerinde ince bir oyma vardı; neredeyse görülmeyecek kadar ince. Parmak ucumla o oymayı takip ettim. Bir harf gibi değildi; daha çok bir işaret gibiydi. Sanki "buradaydım" demenin Thalron'a göre şekli.

Broşu yavaşça çevirdiğimde bordo zeminin üzerinde altın işlemeli tek bir isimle karşılaştım: Veyna. Bu Morna Valenka'nın broşuydu.

Bir anda, Liten'in sesini hatırladım: "Sen çok güçlü bir Valenka'sın." Dişlerimi sıktım. Güçlü olmak kimsenin bana hediye ettiği bir sıfat olmayacaktı. Ben güçlü olmayı seçmiştim.

Bir sonraki rafın altında, deri bir kese gördüm. Kese eskimişti ama ipi sağlamdı. İçini açtığımda parmaklarım metal parçalarına değdi. Küçük, yuvarlak köksüz jetonları. Üzerlerinde çizikler vardı; bazıları kırılmıştı. Birinin üzerinde yarım bir işaret seçiliyordu: bir karga kanadı gibi. Ötekinde üç çizgi. Birinde ise... bir "V" harfine benzer bir oyuk.

Hareket ettikçe ayak sesim taşta yankılanıyordu. Bu yankı beni korkutmuyordu. Tam tersine, yankı, burada hâlâ var olduğumu hatırlatıyordu. Thalron'un en sevmediği şey buydu: birinin varlığını duyurması.

Başsız heykellere doğru yürüdüm. Morna'nın

CamScanner

yakalanışı, mavi-gri bir parıltı. Parmaklarımı uzatıp camın kenarına dokundum. "Hep sizden almışlar," dedim fısıltıyla. "Sonra da buna düzen demişler."

Rafların arasında ilerledikçe bazı şeyler gözümün ucuna çarpıyordu: Kırmızı mum kalıntıları... kömürle çizilmiş işaretler... başı kopmuş küçük figürler... ve bir tanesi... bir broş.

Taşa yapışmış gibi duran o broş, kirin içinde bile parlıyordu. Eğilip aldım. Metal ağırdı; basit değildi. Üzerinde ince bir oyma vardı; neredeyse görülmeyecek kadar ince. Parmak ucumla o oymayı takip ettim. Bir harf gibi değildi; daha çok bir işaret gibiydi. Sanki "buradaydım" demenin Thalron'a göre şekli.

Broşu yavaşça çevirdiğimde bordo zeminin üzerinde altın işlemeli tek bir isimle karşılaştım: Veyna. Bu Morna Valenka'nın broşuydu.

Bir anda, Liten'in sesini hatırladım: "Sen çok güçlü bir Valenka'sın." Dişlerimi sıktım. Güçlü olmak kimsenin bana hediye ettiği bir sıfat olmayacaktı. Ben güçlü olmayı seçmiştim.

Bir sonraki rafın altında, deri bir kese gördüm. Kese eskimişti ama ipi sağlamdı. İçini açtığımda parmaklarım metal parçalarına değdi. Küçük, yuvarlak köksüz jetonları. Üzerlerinde çizikler vardı; bazıları kırılmıştı. Birinin üzerinde yarım bir işaret seçiliyordu: bir karga kanadı gibi. Ötekinde üç çizgi. Birinde ise... bir "V" harfine benzer bir oyuk.

Hareket ettikçe ayak sesim taşta yankılanıyordu. Bu yankı beni korkutmuyordu. Tam tersine, yankı, burada hâlâ var olduğumu hatırlatıyordu. Thalron'un en sevmediği şey buydu: birinin varlığını duyurması.

Başsız heykellere doğru yürüdüm. Morna'nın

CamScanner

heykeline yaklaşınca, taşın yüzeyi daha pürüzsüz görünüyordu; sanki birileri yıllarca burayı okşar gibi dokunmuştu. Adını silmek istemişler ama silememişlerdi. Heykelin kaidesinde, çok küçük bir yarık fark ettim. O kadar küçük ki gözün kaçırabileceği türden. Eğildim. Parmak ucumu o yarığa soktum. Orada bir şey vardı. İncecik bir metal plaka. Çekince elimde kaldı. Üzerinde yazı yoktu. Sadece bir çizim, bu çizim ise Morna Valenka'dan başka kimseye ait değildi.

Nefesim yavaşladı.

Bu, Kızıl Kitap'taki satırlardan daha gerçekti. Çünkü bu, saklanmıştı. Unutturulmuştu. Ve hâlâ buradaydı.

Rafların en arkasına doğru ilerledim. Orası daha soğuktu. Duvarın dibinde, taşın üstünde bir çizik, sanki biri yıllar önce aynı noktaya defalarca vurmuş gibi. Çiziklerin şekli rastgele değildi. Bir düzen vardı. Sayı gibi, ya da gün sayar gibi. Yirmi... otuz... kırk... Parmaklarımı o çiziklerin üzerinde gezdirdim. Boğazım yine düğümlendi; bu kez başka bir sebeple. Birileri burada beklemişti. Birileri burada zaman saymıştı.

Tam o anda bulunduğum yerdeki o kilitli küçük kapının açılma sesini işittiğimde irkilerek kitaplıkların arasına geçtim ve aralıktan o kapıya doğru baktım; birkaç saniye sonra içeriye siyah kıyafetli, başında başlığı olan birisi girdiğinde ne olduğunu anlamayarak kendime biraz daha sokuldum fakat o kişi, içeriye girip ardından kapıyı kapattığında ve başındaki başlığı geriye doğru ittiğinde gördüğüm yüzle, kalbimin sıkışması aynı anda oldu.

Ravna Valenka buradaydı.

Gözleri etrafta gezinmeye başladığında yavaş adımlarla yürümeye başladı ve sonrasında kitaplıkların orava doğru girdiğinde kendime

CamScanner

kitaplıkların oraya doğru girdiğinde kendime nedense daha çok sokuldum, tam şu anda ortaya çıkmam gerektiğini biliyordum ama beni ortaya çıkmak konusunda engelleyen korkularımdı; bu korkumun tek sebebi, yüzleşme korkusuydu.

Ravna, biraz daha yürüdüğünde benim olduğum yere doğru ilerledi ve en sonunda benim olduğum tarafa doğru döndüğünde direkt olarak göz göze geldik. Kitaplığa yaslanmıştım, kollarımı önümde birleştirmiştim ve yapayalnızdım. Ravna ise tam karşımda durmuş bana bakıyordu; bu yüzleşmenin, bu gerçeğin burada bu şekilde gerçekleşmesini elbette ki beklemiyordum fakat o bana bakarken ilk kez gözlerini loş ışığa rağmen net bir şekilde görebildim.

Gözleri elaydı, tıpkı benim göz rengim gibi. Sarı saçları omuzlarından dalga dalga beline doğru dökülüyordu, yüz şeklimiz bile neredeyse aynıydı ve dudakları benimkilerden daha inceydi. Elmacık kemikleri tıpkı benimkiler gibi çıkıktı, burnunun ucu benimki gibi kalkıktı ama bakışları benim bakışlarıma yarışamazdı çünkü şu an bana öyle büyük bir acıyla bakıyordu ki, aynı acıyla ona baktığımı bile düşünmüyordum.

"Liora," dedi ve sonrasmda öne doğru bir hamle yaptığında elimi kaldırıp direkt onu durdurdum ve geriye doğru bir adım attım. Gözlerimi bir an bile olsun ondan ayıramıyordum, sanki her zerresini ezberlemek istiyormuş ya da hafızamdan her an silinebilecekmiş gibi. O Ravna Valenka'ydı, seneler önce beni terk edip giden o kadındı, annemdi ve şu an tam karşımdaydı.

"Burada ne işin var?" Soruyu sorarken sesim titriyordu fakat bunu ona göstermek bile istemiyordum. "Burada olduğumu nereden bildin?"

"Thalron'u, Thalron'da yaşayanlardan bile daha çok ezberledim," dedi, sesi toktu, İskandinav aksanı vardı ve daha çok Thalron'dakiler gibi

CamScanner

çok ezberledim," dedi, sesi toktu, İskandinav aksanı vardı ve daha çok Thalron'dakiler gibi konuşuyordu. "Salonun bütün çıkışlarını kontrol ettim, son ihtimal burası kalmıştı ve sen..." Yutkundu ve gözlerini kıstı. "Buradaymışsın."

Tedirginlikle kollarımı biraz daha kendime doladım ve etrafıma bakarak geçiştirmek istermiş gibi "Git," dedim tek nefeste. "Her an birisi gelebilir."

"Ben seni kurtarmaya geldim, Liora." Tek bir cümleyle bakışlarım sertçe ona döndüğünde her nasıl baktıysam bu sarsılmasına sebep oldu. Ravna, durmadı ve elini üzerindeki Köksüz pelerininin kemerine atıp bir hançer çıkardı; o hançer, yemek masasına bırakılan hançerin aynısıydı. "Bu hançer bana ait," dedi Ravna, başını sallayarak. Metalin parlak yüzeyi, yüzüme çarpıyordu. Kabzasını çevirdi ve Valenka yazısının hemen arkasındaki o ismi gösterdi: R.V. Ravna Valenka. Kendi imzası vardı. "Bu hançeri al ve buradan çık, seni yargılamalarına bile izin verme, bu hançerin bana ait olduğunu söyle."

Ürpertiyle beraber kendime biraz daha sokulduğumda bakışlarımı bıçaktan ayırıp "Bunu zaten biliyorlardır," dedim tekdüze bir sesle. "Onlar sadece beni suçlamak istiyor."

"Ama bu kanıtın, Liora," dedi, adımı söylerken öyle içten söylüyordu ki, daha önce bu şekilde duydum mu diye kendi kendime soramadan edemedim. "Eğer halkın gözü önünde bu hançerin sana ait olmadığını kanıtlarsan, o zaman seni yargılamaları için hiçbir sebep kalmaz." Çenem kasıldığında ve tırnaklarımı kollarıma batırdığımda gözlerimi ondan ayırarak kitapların olduğu yere doğru döndüm; kendi içimde verdiğim savaşların farkında mıydı acaba yoksa sadece onu görmezden geldiğimi mi düşünüyordu? "Al," dedi bir kez daha hançeri bana doğru uzatıp. "Bu senin kanıtın."

CamScanner

Kendimi o kadar çok kasıyordum ki kemiklerimin bile sızladığını hissediyordum. Hançere yeniden bakışlarımı çevirdim ve sonrasında "Veyn nerede?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Ravna, sakin bir sesle. "Ben seni takip ettim."

Şaşkınlıkla, "Sen salonda mıydın?" diye sordum.

"Ben seni ilk geldiğin günden beri izliyorum, Liora," dedi Ravna ve bir kez daha öne doğru bir adım attığında geriye çekilmeden ona bakmayı sürdürdüm. "Her adımın, her sözün, her şeyin... Hepsini biliyorum."

Kendimi tutamayıp gülmeye başladığımda bunun mutlulukla hiçbir ilgisi yoktu. Gülüyordum çünkü söyledikleri beni rahatlatmak yerine daha büyük bir kargaşanın içine sürüklüyordu. Ağzımı bir şeyler söylemek için açtım ve sonrasında bunun gereksiz olduğunu fark ettiğimde gözlerimi yeniden hançere doğru çevirdim. Gurur yapacak halim yoktu, fazlasıyla dibi boylamıştım ve bu hançer beni insanların gözünde aklayacaksa buna ihtiyacım vardı ama buraya girdikten sonra artık tek ihtiyacım olan bu hançer de değildi, insanların gözünde ötekileştirilmekten, kolay bir av gibi görünmekten ve varlığımı reddetmelerinden fazlasıyla sıkılmıştım.

Ravna'nın elinden hançeri çekip aldığımda ve kaşlarımı çattığımda onun bakışlarının benim üzerimde gezindiğini biliyordum. Soğuk bir sessizlik aramıza girdiğinde ve sonrasında gözlerimi yavaşça ona çevirdiğimde büyük bir beklentiyle ve hatta umutla bana baktığını gördüm. Öyle ki, bu ağır gelmişti ve gözlerimi yeniden kaçırmak zorunda kalmıştım. "Liora," dedi kısık bir sesle ve titrediğini fark ettim. "Seninle konuşmak..."

"Bana Liten'i bulmalısın." dedim lafını varıda

CamScanner

konuşmak...

"Bana Liten'i bulmalısın," dedim lafını yarıda kesip. Ravna, ne dediğimi anlamıyormuş gibi yüzüme baktı. "Rad9," diyerek açıkladım. "Veyn'in baş muhafızı. Onu bana getir."

Ravna, başını art arda aşağı yukarı salladığında "Elbette," dedi içten bir sesle. "Elbette çağırırım, onu bulacağım." Ben de başımı salladım ve yeniden bakışlarımı hançere çevirdiğimde "Peki ya biz, Liora?" diye sordu içten bir sesle. "Biz ne zaman konuşacağız, biz ne zaman..."

"Bana sadece Rad9'u bul," dedim ve sesim adeta yalvarır gibi çıkmıştı. "Şu an seninle konuşursam eğer, gücümün ellerimden kayıp gideceğini çok iyi biliyorum."

**

Şarkı: Tal Barr, If I Had a Heart

Kim olduğunun farkına varmakla, olduğun kişiyi kabullenmek arasında bir uçurum vardı. Farkına varmak; insanın içine ışık tutmazdı, içindeki karanlığı netleştirirdi. Kendini görürdün; çıplak, savunmasız, kusurlu ve o an ya kendinden tiksinirdin ya da o görüntünün önünde diz çökmeden ayakta kalmayı seçerdin. Ben artık seçmiştim. Kabullenmek, "buyum" demek değildi; "bu olduğum hâlimle de kimseye ait değilim" demekti.

Valenka olmak bir soy değildi benim için; bir hüküm, bir lanet, bir masal da değildi. Valenka, içimde büyüyen itaatsizliğin adıydı. Beni kırmaya çalışan her el, bende daha sert bir kemik buldu. Beni susturmaya çalışan her ses, içimde daha yüksek bir ses uyandırdı ve ben anladım: Benim savaşım bir taht için değil, benim savaşım, boynuma geçirilmek istenen her görünmez tasmanın kırılması içindi.

CamScanner

Çünkü ben, "kim olduğumu" öğrendiğim gün değişmedim. Ben, kim olduğumu bildiğim hâlde yine de başımı eğmeyi reddettiğim gün doğdum ve Thalron'un anlamadığı tek şey şuydu: İtaat etmeyen bir kadını yenemezsin. Onu ya öldürürsün ya da onu izlemek zorunda kalırsın.

Şimdi Thalron beni izleyecekti; kimliğimi gizlemeyecek aleni bir şekilde içsel savaşı başlatacaktım.

O mahzendeki Morna ve Adanmış'ına ait olan heykellerin ikisi Thalron'un tam kalbinde, tam ortasında rüzgara, soğuğa, karlara meydan okuyarak dimdik duruyordu; onu herkesin görebileceği bir yere çıkarmıştım ve ilk önce birkaç kişi ardından daha fazlası görmeye başlamıştı. Bir süreden sonra heykellerin çevresini Köksüzler ve Tüccarlar doldurduğunda bu kez o büyük halka, heykellerin çevresindeydi. Herkes meraklı gözlerle o heykellere bakıyordu, neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Henüz Asiller ve Din İnsanları gelmemişti; daha çok onların göreceği yerde değil, alt sınıfların olduğu yerde bu heykelleri tutmuştum. Liten'in bu konudaki yardımı yadsınamazdı, Ravna'nın da...

Birisi "Valenka yazıyor," dedi yanındaki Köksüz'e. Başka bir Tüccar, "Kafaları yok," diyerek ürkerek baktı, yaşlı bir Köksüz, "Soyun başlangıcı," diyerek başını iki yana sallıyordu.

Bulunduğum yerden yavaşça ortaya çıktığımda heykellerin hemen arkasındaydım aslında ama insanlar öylesine etkilenmiş, öylesine gözlerini ayırmadan heykelleri izlemeye başlamışlardı ki bunun bir başkaldırı olduğunu o an bile fark edemiyorlardı.

Küçük adımlarla heykellerin tam ortasına doğru ilerlediğimde birkaç kişi beni fark etti, hemen

CamScanner

sonrasında diğerleri de birbirini dürttü ve fısıldaşmalar arttı. Birkaç Tüccar, benim ortaya çıkışımı Asillere veya Din İnsanları'na söylemek için koşmaya başladığında gülümsemeden edemedim; zaten buradaydım ve hiçbir zaman da gitmeyecektim.

Heykellerin tam ortasına geçtiğimde heykeller neredeyse Liten kadar büyüklerdi ama ben tam ortalarında dururken en az o taştan heykeller kadar kendimi güçlü hissediyordum. Ben ortaya çıktığım anda kalabalık gitgide daha fazla artmaya başlamıştı, birçoğu kendi arasında fısıldaşıyor, birçoğu da ağzımdan çıkacak her kelimeyi bekliyordu.

İlk önce bir Din İnsanı'nı gördüm uzaktan, bu kişi Alva'dan başka kimse değildi. Adımlarca uzakta durduğunda ve ellerini önünde birleştirdiğinde hemen arkasından Maris'in çıktığını gördüm ve ailesinin. Sonrasında tanıdık başka yüzlerle de karşılaştığımda Tanya, koşar adımlarla o meydana doğru geldi, hemen sonrasında Nord... Bu kadarla yetmeyeceğinden emin bir şekilde çenemi havaya kaldırdığımda başka Din İnsanları ve başka Asiller de oraya gelmeye başladı, aynı anda muhafızlar da çoğalmaya başladığında benim oradaki duruşum hepsine bir meydan okumaydı; bunun farkındalardı.

Olaf ve kardeşlerinin köşeden çıktığını gördüğümde Olaf'm büyülenmiş gibi dudakları aralandı ve gözleri heykellerin üzerinde gezindi.

En sonunda, o umduğum yüz, o beklediğim kişinin ortaya çıktığını gördüğümde bakışlarım ona doğru döndü; Veyn. Hemen arkasında, bir adımlık mesafede Liten duruyordu ve büyük ihtimal Liten bana verdiği sözü tutmuş, bu heykelleri çıkarmak için yardım ettiğini Veyn'e söylememişti, öyle ki Veyn'in bakışlarından ilk önce büyük bir rahatlama geçti ve sonrasında ise heykelleri gördüğü anda çok

CamScanner

büyük bir tedirginlik.

Delilik miydi? Hepsinden daha deli olabileceğimi de görmeleri gerekiyordu.

Tam ortalarında durdum. Ne bağırdım ne de sesimi yükselttim. Çünkü bazen insanları harekete geçirmek için bağırmaya değil, doğru yerden vurmaya ihtiyaç vardı. "Size bir şey soracağım," dedim. "Burada doğduğunuz için mi diz çöküyorsunuz, yoksa size diz çökmeniz öğretildiği için mi?" Köksüzlerin tarafında bir kıpırtı oldu. Devam ettim. "Kaçınız doğduğu gün 'ben aşağıyım' diye doğdu? Kaçınıza daha çocukken 'sen hizmet edeceksin' denildi? Kaçınız bir Asil'in yüzüne bakarken gözlerinizi indirmeyi alışkanlık haline getirdi?" Kimse cevap vermedi ama suskunluk cevaplardan daha güçlüydü. "Eski Thalron'da alt bir sınıf yoktu," dedim net bir şekilde. "İnsanlar meslekleriyle anılırdı, soylarıyla değil. Bir demirci demirciydi. Bir tüccar tüccardı. Bir asker askerdi. Ama kimse 'sen doğuştan aşağısın' diye damgalanmıyordu."

Tüccarlara döndüm. "Sizin mallarınızla saraylar ayakta duruyor ama söz hakkınız yok. Neden? Çünkü size 'yerinizi bilin' denildi."

Asillere baktım. "Size üstün olduğunuz söylendi ama gerçeği söyleyeyim mi? Sizi de korkuyla bağlıyorlar. Statünüzü kaybetme korkusuyla. Bir gün aşağı düşme korkusuyla. Siz de özgür değilsiniz."

Sonra tekrar Köksüzlere döndüm. "Siz sürünmüyorsunuz çünkü zayıfsınız. Siz sürünüyorsunuz çünkü kalabalıksınız ve kalabalığın ayağa kalkmasından korkuyorlar."

Kalabalığın içinden bir uğultu yükseldi. "Valenkalar kötü değildi," dedim. "Valenkalar bir şeyi savunuyordu: gücün tek elde toplanmamasını. Kadının sözünün yok sayılmamasını. Halkın

CamScanner

Kadının sözünün yok sayılmamasını. Halkın tamamen susturulmamasını." Heykeli işaret ettim. "Bu başları koparılmış heykeller size ne söylüyor biliyor musunuz? Sadece şunu: Düşünen herkes tehlikelidir." Bir adım daha öne çıktım. "Size yıllardır 'düzen' denilen şey aslında korkudur. Köksüz korkacak. Tüccar susacak. Asil kaybetmekten korkacak. Din İnsanları sorgulanmayacak. Ve en tepede bir kişi karar verecek." Gözlerimi kalabalığın üzerinde gezdirdim. "Ben size masal anlatmıyorum. Ben size aslında asıl kaybettiğiniz şeyi hatırlatıyorum: saygı." Sesim sertleşti. "Eğer Köksüzler diz çökmeyi bırakırsa ne olur? Eğer Tüccarlar 'bizim de sözümüz var' derse ne olur? Eğer Asiller 'korkuyla değil, adaletle yönetilsin' derse ne olur?"

Duraksadım. "Hiçbir düzen bir gecede yıkılmaz. Ama her düzen bir gün insanların 'yeter' demesiyle çatlar." Bakışlarım boşluktan son kez Veyn'e döndüğünde gözlerini bile kırpmadan beni izlediğini fark ettim. "Ben size 'isyan edin' demiyorum. Ben size şunu söylüyorum: Korkmamayı öğrenin. Çünkü korkmayan bir halkı kimse diz çöktüremez." Son cümleyi bilerek yavaş söyledim: "Ve şunu bilin; eğer siz ayağa kalkarsanız, ben de en önde duracağım. Ama yine diz çökmeye karar verirseniz, ben yine ayakta kalacağım."

Üzerimdeki pelerininin kemerinden hançeri çıkardım sonra elimi havaya kaldırıp avcumun içini sertçe kestiğimde acı bile hissetmedim; tek hissettiğim güçtü. Avcumun içinden kan akarken "Daha fazla yiyecek!" dedim dişlerimi sıkarak. "Daha fazla barınma, daha fazla giyecek ve daha fazla saygı! Hepimizin bunu hak ettiğini biliyorum ve boyun eğdiğiniz bu düzenin karşısında kanım üzerine yemin ediyorum ki," pelerinimdeki kalbime denk gelen yeri yavaşça açtım ve Veyna yazılı broşu ortaya çıkarttım; birçok insanın irkildiğini gördüm. "Bugün değilse bir gün benim

CamScanner

saygı." Sesim sertleşti. "Eğer Köksüzler diz çökmeyi bırakırsa ne olur? Eğer Tüccarlar 'bizim de sözümüz var' derse ne olur? Eğer Asiller 'korkuyla değil, adaletle yönetilsin' derse ne olur?"

Duraksadım. "Hiçbir düzen bir gecede yıkılmaz. Ama her düzen bir gün insanların 'yeter' demesiyle çatlar." Bakışlarım boşluktan son kez Veyn'e döndüğünde gözlerini bile kırpmadan beni izlediğini fark ettim. "Ben size 'isyan edin' demiyorum. Ben size şunu söylüyorum: Korkmamayı öğrenin. Çünkü korkmayan bir halkı kimse diz çöktüremez." Son cümleyi bilerek yavaş söyledim: "Ve şunu bilin; eğer siz ayağa kalkarsanız, ben de en önde duracağım. Ama yine diz çökmeye karar verirseniz, ben yine ayakta kalacağım."

Üzerimdeki pelerininin kemerinden hançeri çıkardım sonra elimi havaya kaldırıp avcumun içini sertçe kestiğimde acı bile hissetmedim; tek hissettiğim güçtü. Avcumun içinden kan akarken "Daha fazla yiyecek!" dedim dişlerimi sıkarak. "Daha fazla barınma, daha fazla giyecek ve daha fazla saygı! Hepimizin bunu hak ettiğini biliyorum ve boyun eğdiğiniz bu düzenin karşısında kanım üzerine yemin ediyorum ki," pelerinimdeki kalbime denk gelen yeri yavaşça açtım ve Veyna yazılı broşu ortaya çıkarttım; birçok insanın irkildiğini gördüm. "Bugün değilse bir gün benim yanımda yerinizi aldığınıza sizi hiçbir zaman pişman etmeyeceğim." Gözlerimi bir kez daha Veyn'e çevirdiğimde bakışlarım kısıldı. "Ben Liora Valenka'yım. Hiçbir zaman pişman olmayacaksınız benim yolumda."

...

Bu abla biri mi? Fkjdrlgfkjmdglkdj